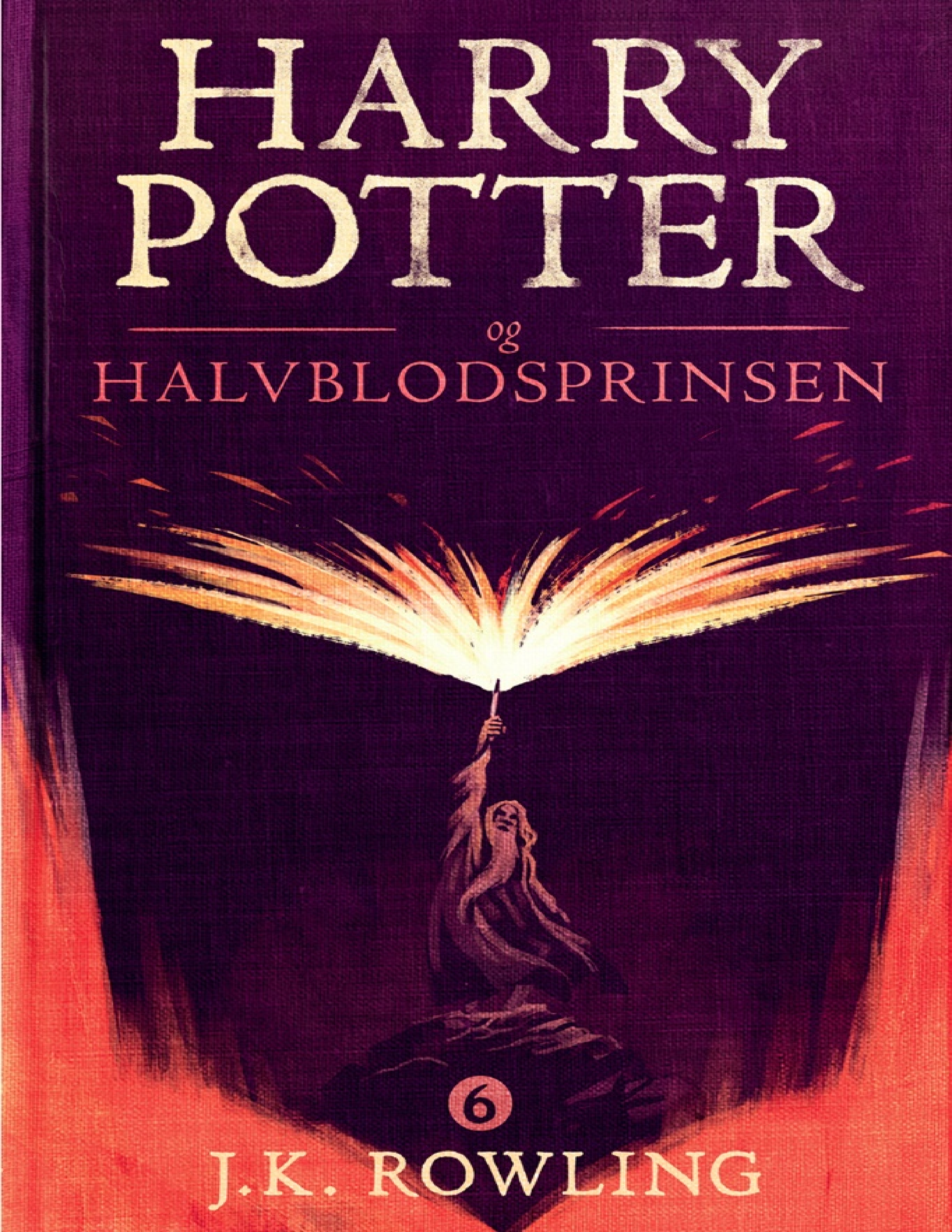
HARRY POTTER
og
HALVBLODSPRINSEN
6
J.K. ROWLING

HARRY POTTER

og

HALVBLODSPRINSEN

J.K. ROWLING

Pottermore
from J.K. Rowling

Pottermore

from J.K. Rowling

J.K. ROWLING'S WIZARDING WORLD

Til Mackenzie,
min deilige datter,
dediserer jeg denne tvillingen
av blekk og papir

INNHOLD

KAPITTEL ÉN
DEN ANDRE MINISTEREN

KAPITTEL TO
SPINNSTUBBEN

KAPITTEL TRE
EN ARV OG EN SLARV

KAPITTEL FIRE
HORATSION SNILEHORN

KAPITTEL FEM
FLØTE SÅ DET HOLDER

KAPITTEL SEKS
DRACOS LILLE AVSTIKKER

KAPITTEL SJU
SNILEKLUBBEN

KAPITTEL ÅTTE
SLURS SEIER

KAPITTEL NI
HALVBLODSPRINSEN

KAPITTEL TI
MØRCH OG MØRKERE

KAPITTEL ELLEVE
HERMINES HJELPENDE HÅND

KAPITTEL TOLV
SØLV OG OPALER

KAPITTEL TRETTEN
TOM, ELLER FULL AV FAEN

KAPITTEL FJORTEN
FELIXIREN

KAPITTEL FEMTEN
UBRYTELØFTET

KAPITTEL SEKSTEN
EN ISKALD JUL

KAPITTEL SYTTEN
ET MINNE SÅ TREGT SOM EN SNILE

KAPITTEL ATTEN
GRATULERER MED DAGEN

KAPITTEL NITTEN
NISSESKYGGER

KAPITTEL TJUE
VOLDEMORTS ØNSKE

KAPITTEL TJUEÉN
UFINNELIGROMMET

KAPITTEL TJUETO
ETTER BEGRAVELSEN

KAPITTEL TJUETRE
MALACRUX

KAPITTEL TJUEFIRE
SECTUMSEMPER

KAPITTEL TJUEFEM
DEN SOM OVERHØRTE ET SYN

KAPITTEL TJUESEKS
HULEN

KAPITTEL TJUESJU
TÅRNET, MED LYNNEDSLAG

KAPITTEL TJUEÅTTE
PRINSENS FLUKT

KAPITTEL TJUENI
FØNIKSENS KLAGE

KAPITTEL TRETTI
DEN HVITE GRAVEN

KAPITTEL ÉN

DEN ANDRE MINISTEREN

Det nærmet seg midnatt, og den britiske statsministeren satt alene på kontoret og leste i et langt notat, som skled rett gjennom hjernen uten å etterlate seg spor av mening. Han ventet på en telefon fra presidenten i et land langt borte, og når hodet var opptatt med å lure på når den sulliken egentlig hadde tenkt å ringe, og samtidig prøvde å skyve unna ubehagelige minner fra en spesielt lang, slitsom og krevende uke, var det ikke mye plass igjen til andre ting. Jo mer han prøvde å konsentrere seg om bokstavene på arket foran seg, jo klarere så han for seg det skadefro fjeset til en politisk motstander. Akkurat denne motstanderen hadde vært på TV senest i dag, og da hadde han ikke bare regnet opp alle den siste ukas katastrofer (som om noen hadde behøvd å bli minnet på dem), men attpå til gnålt og gnålt på hvordan samtlige skyldtes feil fra den sittende regjering.

Statsministeren kjente pulsen stige bare ved tanken på disse beskyldningene, for de var virkelig både urimelige og usanne. Hvordan i huleste mente de regjeringen skulle ha hindret at den brua raste sammen? Det var skammelig å påstå at det ikke ble bevilget nok penger til bruer. Denne var ikke engang ti år gammel, og selv ikke de fremste eksperter kunne forklare hvorfor den hadde brukket tvert i to så brått at et titalls biler hadde styrtet i elvedypet under. Og hvordan kunne de våge å hevde at to spesielt grufulle og grundig pressedekte mord skyldtes politimangel? Eller at regjeringen liksom skulle ha forutsett, uvisst hvordan, den totalt uventede orkanen i sørvest, som hadde gjort så stor skade på liv og eiendom? Og var det kanskje hans feil at en av statssekretærene, Herbert Fumlie, hadde valgt seg akkurat denne uka til å te seg så påfallende at han fra nå av kom til å tilbringe langt mer tid med familien?

«En dyster atmosfære har lagt seg over landet,» hadde motstanderen avsluttet, med et glis det var så vidt han greide å skjule.

Dessverre hadde han aldeles rett. Statsministeren merket det selv; folk virket faktisk dystrere enn vanlig. Selv været var nitrist – all denne kalde tåka midt i juli – det var ikke normalt, det var ikke riktig riktig …

Han bladde om til side to i notatet, så hvor mye det var igjen og oppga det som håpløst. Han stakk armene i været, strakte seg og kikket seg mismodig om i kontoret. Det var et staselig rom, med en fin marmorpeis og høye heisevinduer, som nå var lukket mot en luft som minnet mer om høst enn om sommer. Han skuttet seg, reiste seg og gikk bort og så ut på den tynne tåka som presset mot vindusglasset. Og det var mens han sto med ryggen mot rommet at han hørte et forsiktig kremt bak seg.

Statsministeren stivnet, nesetipp mot nesetipp med sitt eget skremte speilbilde i den mørke glassruta. Den kremtingen kjente han. Han hadde hørt den før. Han snudde seg – sakte – mot det tomme rommet.

«Hallo?» sa han og håpet han lød modigere enn han følte seg.

Et lite sekund bevilget han seg et fåfengt håp om at han ikke ville få svar. Men det fikk han – av en fyndig, kontant stemme som lød som om den leste opp en ferdigskrevet erklæring. Og stemmen kom, som statsministeren hadde visst siden det første kremtet, fra den lille, froskeaktige mannen iført lang, sølvgrå parykk, som var avbildet på et lite, skittent oljemaleri borterst i hjørnet.

«Til den gompiske statsminister. Presserende med hastemøte. Omgående svar utbes. Ærbødigst, Bloeuf.» Mannen på maleriet så spørrende på statsministeren.

«Øhm,» sa statsministeren, «altså … det passer nokså dårlig … jeg venter en telefon, nemlig … fra presiden–»

«Det kan ordnes,» sa portrettet straks. Statsministeren ble beklemt. Det var det han hadde vært redd for.

«Men jeg ville faktisk gjerne snakke med –»

«Vi skal sørge for at presidenten glemmer å ringe. Han ringer i morgen natt i stedet,» sa den lille mannen. «Herr Bloeuf venter svar omgående.»

«Jeg … men … ja vel,» sa statsministeren matt. «Så får jeg vel møte Bloeuf, da.»

Han skyndte seg tilbake til skrivebordet og rettet på slipset på veien. Han hadde så vidt rukket å sette seg og anlegge noe han håpet var et avslappet og uberørt uttrykk da det flammet opp, grønt og lysende, i den tomme peisen under marmorhylla. Så gjaldt det å unngå enhver trekning av forbauselse eller forskrekkelse da en fyldig herre kom til syne i flammene, hvirvlende som en snurrebass. Få sekunder senere hadde mannen tatt skrittet ut på det ganske fine, antikke golvteppet og børstet aske av ermene på sin lange, nålestripede kappe med den limegrønne bowlerhatten han hadde i hånden.

«Ah … statsminister,» sa Kornelius Bloeuf og kom mot ham med utstrakt hånd. «En fornøyelse å se Dem igjen.»

Statsministeren kunne ikke med hånden på hjertet gjengjelde komplimenten og sa derfor ingenting. Fornøyelse var det fjerneste han forbandt med at Bloeuf fra tid til annen dukket opp, for ikke bare var det nifst nok i seg selv, men oftest betydde det også at han straks ville få høre nyheter han helst ville vært foruten. Dessuten virket Bloeuf nå direkte herjet. Han var tynnere, gråere og mer skallet, og ansiktet så sammenbitt ut. Det uttrykket hadde statsministeren sett hos politikere før, og det var ikke noe godt tegn.

«Hva kan jeg stå til tjeneste med?» sa han og tok så vidt Bloeuf i hånden før han viste ham til den hardeste av stolene foran skrivebordet.

«Ikke lett å vite hvor man skal begynne,» mumlet Bloeuf mens han trakk fram stolen, satte seg og plasserte sin grønne bowlerhatt på knærne. «For en uke, for en uke …»

«Jaså, hatt en fæl en, De òg?» sa statsministeren stivt og håpet han dermed fikk antydet at han hadde mer enn nok å fordøye som det var, uten påfyll fra Bloeuf.

«Ja, selvfølgelig,» sa Bloeuf. Han gned seg trett i øynene og mønstret statsministeren dystert. «Jeg har jo hatt presis den samme uka som Dem, statsminister. Brockdale-brua … Mordene på Beining og Vals … for ikke å snakke om alt rabalderet bortover i sør …»

«De – æh, Deres – altså, noen av Deres folk, var de også, øh … innblandet i … de tingene der, altså?»

Bloeuf sendte statsministeren et nokså bistert blikk.

«Selvsagt var de det,» sa han. «De har da vel skjønt hva som foregår?»

«Ahm …» sa statsministeren nølende.

Det var akkurat den slags oppførsel som gjorde at han hadde fått Bloeufs visitter sånn i vrangstrupen. Han var da vitterlig statsminister og likte dårlig å måtte føle seg som en uvitende skolegutt. Men slik hadde det vært siden Bloeufs aller første besøk på hans aller første kveld som statsminister. Han husket det som om det var i går, og visste at det kom til å spøke for ham til hans dødsdag.

Der hadde han stått, i dette selvsamme kontoret, og nytt sin triumf etter alle årene med drømmer og planer, og så hadde han hørt et kremt bak seg, akkurat som i kveld, og snudd seg, og det stygge, lille portrettet hadde begynt å snakke og sagt at magiministeren var i anmarsj og ville hilse på ham.

Visst hadde han trodd at han bare hadde gått fra forstanden etter den lange valgkampen og alt stresset rundt valget, og visst skremte det vannet av ham å bli tilsnakket av et maleri, men det var ingenting mot hvordan det føltes da en person kom byksende ut av peisen hans, tok ham i hånden og presenterte seg som trollmann. Han lyttet målløst til Bloeufs elskverdige utlegning om at det over hele verden fortsatt fantes hekser og trollmenn som levde i hemmelighet, og til hans forsikringer om at dette var noe statsministeren overhodet ikke behøvde å bry seg om, ettersom Magidepartementet tok seg av hele hekserisamfunnet og passet på at den u-magiske befolkningen ikke fikk nyss om dem. Dette var, ifølge Bloeuf, en krevende oppgave som omfattet alt fra forskrifter for ansvarlig sopelimebruk til å holde dragepopulasjonen under kontroll. Statsministeren mintes at han akkurat da hadde klamret seg til skrivebordet, fortsatt like målløs, hvorpå Bloeuf hadde klappet ham faderlig på skulderen.

«Ingenting å bekymre seg for,» sa han, «antakelig ser De meg aldri mer. Jeg kommer bare til å bry Dem dersom det skulle skje noe virkelig alvorlig på vår kant, noe som sannsynligvis får innvirkning også på gompene – hrm,

den u-magiske befolkningen, skulle jeg sagt. Ellers blir det å leve og la leve. Og la meg si De tar dette adskillig bedre enn Deres forgjenger. Han prøvde å kaste meg ut av vinduet, han trodde dette var noe lureri som opposisjonen hadde kokt i hop.»

Da fikk statsministeren omsider talens bruk igjen.

«Er det – er det ikke lureri, altså?»

Det hadde vært hans siste, desperate håp.

«Nei,» sa Bloeuf vennlig. «Nei, dessverre, det er nok ikke det. Se her.»

Og dermed hadde han forvandlet statsministerens tekopp til en ørkenrotte.

«Men,» sa statsministeren åndeløst og stirret på tekoppen sin, som gnagde på et hjørne av hans neste tale, «men hvorfor –hvorfor har ingen fortalt meg –?»

«Magiministeren røper seg utelukkende for den sittende statsministeren,» sa Bloeuf og stakk tryllestaven tilbake i innerlomma. «Vi mener det er best slik for å holde på hemmeligheten.»

«Men hvorfor har ingen tidligere statsminister advart meg?» brekte statsministeren.

Da lo faktisk Bloeuf.

«Kjære Dem, statsminister, kommer *De* til å fortelle det til noen?»

Han fortsatte å humre mens han kastet noe pulver på peisen, tok et skritt inn i de smaragdgrønne flammene og forsvant med et svusj. Og der sto statsministeren urørlig igjen, mens det demret for ham at han aldri, aldri noensinne, ville våge å nevne dette møtet til en levende sjel, for hvem i all verden ville tro ham?

Det hadde tatt en stund før sjokket fortok seg. En stund hadde han prøvd å overbevise seg selv om at Bloeuf virkelig var en hallusinasjon som skyldtes mangel på søvn under den utmattende valgkampen. I et forgjeves forsøk på å kvitte seg med alt som minnet om det ubehagelige møtet, hadde han forært ørkenrotta til en begeistret niese og gitt sin privatsekretær beskjed om å ta ned portrettet av den stygge, lille mannen som hadde annonsert at Bloeuf var i vente. Det gjorde ikke statsministeren mindre urolig at portrettet viste seg umulig å fjerne. Da flere snekkere, en

byggmester eller to, en kunsthistoriker pluss finansministeren uten hell hadde prøvd å røske det ned fra veggen, hadde statsministeren oppgitt forsøket og nøyd seg med å håpe at spetaklet ville holde seg stumt og urørlig så lenge hans regjering ble sittende. Han kunne sverget på at han iblant hadde skimtet fra øyekroken at mannen på maleriet gjespet eller klødde seg på nesa – og et par ganger hadde han simpelthen spasert sin vei ut av bildet og etterlatt seg bare et mudderbrunt lerret. Etter hvert hadde han lært seg til å la være å se noe særlig på bildet, og til å si til seg selv at det bare var synet som spilte ham et puss hver gang det skjedde noe slikt.

Men så, tre år før, på en kveld omtrent som denne da statsministeren var alene på kontoret, hadde portrettet på ny annonsert at Bloeuf var i anmarsj, og umiddelbart etter kom han brasende ut av peisen, klissvåt og i noe nær panikk. Før statsministeren rakk å spørre hvorfor han sto der og dryppet ned hele axminsterteppet, hadde Bloeuf øst ut av seg en masse vrøvl om et fengsel statsministeren aldri hadde hørt om, en mann han kalte 'Seriøs' Svart, noe som lød omtrent som Galtvort og en gutt som het Harry Potter, og statsministeren skjønte ikke et ord av det.

«… Jeg kommer nettopp fra Azkaban nå,» peste Bloeuf og tømte store mengder vann fra bowlerhatten over i lomma. «Midt uti Nordsjøen, hva, skrekkelig tur … Desperantene er aldeles på styr –,» han skuttet seg, «de har jo aldri hatt noen som har rømt før. Nå, men altså, statsminister, jeg måtte jo informere Dem. Svaart er en beryktet gompemorder, og det er ikke utenkelig at han akter å slutte seg til Han-De-vet … nå nei, det er klart, De vet jo ikke engang hvem Han-De-vet er!» Han mønstret statsministeren mismodig et øyeblikk, før han sa: «Ja ja, De får vel heller sette Dem. Sitt, sitt, det er best jeg gir Dem litt bakgrunn … Ta Dem en whisky …»

Statsministeren likte dårlig å få beskjed om å sitte ned på sitt eget kontor, for ikke å snakke om å bli budt på sin egen whisky, men sette seg gjorde han. Bloeuf trakk fram tryllestaven, tryllet fram av tomme lufta to store glass med gyllen væske, klasket ett av dem i hånden på statsministeren og fant seg en stol.

Og siden hadde han snakket i over en time. En gang var det et navn han ikke ville si høyt, men i stedet skrev ned på en pergamentbit, som han stakk

i den av statsministerens hender som ikke var full av whisky. Da Bloeuf omsider reiste seg for å gå, reiste statsministeren seg også.

«Så De tror at …» han myste ned på lappen i venstre hånd, «denne fyrst Vol –»

«Han-hvis-navn-må-være-unevnt!» glefset Bloeuf.

«Beklager … De tror at Han-hvis-navn-må-være-unevnt fremdeles er i live, da?»

«Vel, det sier iallfall Humlesnurr,» sa Bloeuf og kneppet den nålestripede kappen under haka, «men vi har aldri funnet ham. Spør De meg, er han ufarlig så lenge han ikke finner støtte, så det er Svaart vi bør bekymre oss for. Så da sender De ut den kunngjøringen, da? Utmerket. Ja ja, statsminister, jeg håper vi ikke møtes igjen! God aften.»

Men de hadde møttes igjen. Mindre enn et år etter dukket en herjet Bloeuf opp av tomme lufta i regjeringens møterom for å informere statsministeren om at det hadde vært en antydning til vansker under Verdenscupen i rompegonk (sånn lød det i hvert fall), og at dette hadde «involvert» flere gomper, men statsministeren behøvde slett ikke bekymre seg; at Han-De-vets merke nå var blitt observert igjen, hadde ingenting å si, det var bare en enkeltstående hendelse, ifølge Bloeuf, og Kontoret for gompekontakt var allerede i full sving med alle nødvendige minnemodifiseringer.

«Å, det er sant, det glemte jeg nesten,» la Bloeuf til. «Vi importerer tre utenlandske drager og en sfinks til Tretrollmannsturneringen, ren rutine, men Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener har opplyst meg om at det står i forskriftene at De skal informeres hvis vi bringer inn livsfarlige vesener i landet.»

«Jeg – hva beha – drager?» harket statsministeren.

«Tre stykker, ja,» sa Bloeuf. «Og en sfinks. Ja, adjø da.»

Mot all fornuft hadde statsministeren håpet at drager og sfinkser skulle bli det verste, men nei da. Ikke to år senere kom Bloeuf på ny farende ut av peisen, og nyheten denne gangen var at det hadde vært en masserømming fra Azkaban.

«En masserømming?» gjentok statsministeren hest.

«Ingen grunn til bekymring, ingen grunn til bekymring!» kauket Bloeuf og sto alt med den ene foten i flammene. «Vi får nok huket dem på null niks – syntes bare De skulle vite det!»

Og før statsministeren rakk å rope: «Hei, vent litt!» ble Bloeuf borte i en sky av grønne gnister.

Pressen og opposisjonen fikk si hva de ville, men statsministeren var faktisk ingen dum mann. Det hadde ikke unngått hans oppmerksomhet at tross Bloeufs forsikringer i det første møtet møttes de etter hvert nokså ofte, og heller ikke at Bloeuf virket mer oppkavet for hvert besøk. Enda så lite han likte å tenke på magiministeren (eller, som han alltid kalte ham inni seg, den *andre* ministeren), likte han enda mindre tanken på at neste gang han dukket opp, ble det med enda dårligere nyheter. Så synet av Bloeuf som nok en gang kom skrevende ut av peisen, forblåst, irritabel og strengt irettesettende for at statsministeren ikke allerede visste hvorfor han var kommet, var omtrent det verste som hadde skjedd til nå i en ytterst nedslående uke.

«Hvordan skulle jeg vite hva som foregår i – i, æh – hekseri-samfunnet?» glefset han. «Jeg har et land å styre og bekymringer nok akkurat nå uten –»

«De bekymringene gjelder like mye oss,» avbrøt Bloeuf. «Det var ikke materialtretthet som knekket Brockdale-brua. Det sørpå var faktisk ingen orkan. De mordene ble ikke begått av gomper. Og Herbert Fumlies familie ville vært tryggere uten ham. Vi er nå i ferd med å ordne en overflytting til St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader; han blir innlagt der i natt alt.»

«Hva er det De … jeg er redd jeg … Hvaffornoe!?» remjet statsministeren.

Bloeuf trakk pusten dypt og sa: «Statsminister, jeg beklager å måtte fortelle Dem at han er tilbake. Han-hvis-navn-må-være-unevnt er tilbake.»

«Tilbake? Når De sier 'tilbake' … lever han? Jeg mener –»

Statsministeren famlet i hukommelsen etter detaljer fra den fryktelige samtalen tre år før, da Bloeuf hadde fortalt ham om trollmannen som var mer fryktet enn alle, trollmannen som hadde begått tusen avskyelige forbrytelser før han på uklart vis hadde forsvunnet femten år før.

«Han lever, ja,» sa Bloeuf. «Det vil si – hva vet jeg – kan en mann ingen kan drepe, kalles levende? Neimen om jeg skjønner meg på det, og Humlesnurr vil aldri forklare det skikkelig – men altså, han har en kropp og kan snakke og gå og drepe, så for meg kan vi godt si at han lever, ja.»

Statsministeren visste ikke hva han skulle si til dette, men en inngrodd vane med å ville virke velinformert om ethvert tema noen berørte, fikk ham til å famle etter alle brokker han kunne huske fra tidligere samtaler de hadde hatt.

«Er Seriøs Svart også sammen med – æh – Han-hvis-navn-må-være-unevnt?»

«Svart? Svart?» sa Bloeuf distré og dreide bowlerhatten fort mellom fingrene. «Å, De mener Sirius Svaart? Nei, ved Merlins skjegg, da. Svaart er død, han. Det viste seg at, æh … at vi tok feil av Svaart. Han var faktisk uskyldig allikevel. Ikke var han i ledtog med Han-hvis-navn-må-være-unevnt heller. Altså,» la han unnskyldende til, mens bowleren snurret fortere og fortere, «bevisene pekte jo klart … over femti øyenvitner, og … men altså, som jeg sier, han er død. Myrdet, for å være nøyaktig. I Magidepartementets egne lokaler. Det blir iverksatt en granskning, faktisk …»

Til sin forbløffelse merket statsministeren et blaff av medfølelse med Bloeuf, som riktignok nesten straks ble overstrålt av en glød av selvtilfredshet. Det fikk så være at han selv hadde enkelte mangler når det gjaldt å materialisere seg i peiser, men på den annen side hadde det aldri forekommet mord i noe departement han hadde ansvar for … hittil, da.

Mens statsministeren i smug banket i bordet, fortsatte Bloeuf: «Men Svaart er gammelt nytt nå. Saken er at vi er i krig, statsminister, og det gjelder å treffe tiltak.»

«I krig?» gjentok statsministeren nervøst. «Det må da være en overdrivelse?»

«Han-hvis-navn-må-være-unevnt har fått følge av de av sine støttespillere som rømte fra Azkaban i januar,» sa Bloeuf, som snakket fortere og fortere og nå snurret bowleren sin så raskt at den ble nærmest en limegrønn flekk. «Og siden de trådte åpent fram, har de herjet stygt.

Brockdale-brua – det var han som gjorde det, statsminister, han truet med et massedrap på gomper om jeg ikke gikk av og overlot plassen min til ham og –»

«Du godeste, så det er Deres feil at de menneskene ble drept, og at jeg må svare på spørsmål om rust i bærekonstruksjoner og korrosjon i ekspansjonsbolter og jeg vet ikke hva!» sa statsministeren rasende.

«Min feil!» utbrøt Bloeuf og ble rød. «Mener De at De ville gitt etter for den slags utpressing?»

«Nja, nei, kanskje ikke,» sa statsministeren. Han reiste seg og gikk fram og tilbake på golvet. «Men jeg ville satt alt inn på å fakke utpresseren før han begikk noen slik ugjerning!»

«Tror De virkelig at jeg ikke gjorde alt som sto i min makt?» sa Bloeuf opphisset. «Samtlige av departementets svartspanere har prøvd – og prøver – å finne ham og fakke medløperne hans, men det er altså en av tidenes mektigste trollmenn vi snakker om, som har unngått pågripelse i nesten tre årtier!»

«Og nå vil De vel fortelle meg at det var han som sto bak den orkanen sørpå òg?» sa statsministeren, som ble hissigere for hvert skritt. Det var til å bli gal av, å få vite bakgrunnen for alle disse forferdelige katastrofene, og så ikke kunne fortelle det til velgerne! Det var nesten verre enn om det hadde vært regjeringens feil allikevel.

«Det var nok ingen orkan,» sa Bloeuf mismodig.

«Nei, unnskyld!» bjeffet statsministeren, som nå nesten trampet fram og tilbake. «Trær revet opp med rota, tak flerret av, bøyde lyktestolper, fryktelige personskader …»

«Det var dødseterne,» sa Bloeuf. «Medløperne til Han-hvis-navn-må-være-unevnt. Og … vi har mistanke om jøtulmedvirkning også.»

Statsministeren bråstoppet som om han hadde gått rett på en usynlig vegg.

«Hva slags medvirkning?»

Bloeuf skar en grimase. «Han brukte jøtuler sist, når det var det mer grandiose han var ute etter. Misinformasjonskontoret har vært på saken tjuefire timer i døgnet, vi har hatt forglemmikergrupper i felten for å

modifisere hukommelsen til alle gomper som så hva som faktisk skjedde, mesteparten av Avdelingen for oppsyn og kontroll med magiske vesener traver Somerset opp og ned, men ikke snakk om at vi finner jøtulen – det er en ren katastrofe.»

«De sier ikke det!» sa statsministeren sammenbitt.

«Jeg skal ikke benekte at moralen i departementet er temmelig lav,» sa Bloeuf. «Først alt dette, og så å miste Amelia Beining på toppen.»

«Miste hvem, sa De?»

«Amelia Beining. Sjef for Avdelingen for magisk justis. Vi tror det kan være Han-hvis-navn-må-være-unevnt personlig som har myrdet henne, for hun var en høyt begavet heks – og alle spor tyder på at hun forsvarte seg intenst.»

Bloeuf kremtet og greide – med en kraftanstrengelse, så det ut som – å slutte å snurre med bowlerhatten.

«Men det mordet sto det jo om i avisene,» sa statsministeren og glemte et øyeblikk at han var sint. «Altså våre aviser. Amelia Beining … alt som sto, var at det var en middelaldrende kvinne som bodde alene. Det var et – et stygt mord, var det ikke det? Det ble slått ganske stort opp. Politiet klør seg i hodet, visstnok.»

Bloeuf sukket. «Selvfølgelig gjør de det. Rommet hun ble drept i, var jo låst fra innsida, ikke sant? Vi, derimot, vet presis hvem som gjorde det – ikke at det bringer oss stort nærmere å fakke ham. Og så var det Emmelin Vals, da, henne har De kanskje ikke fått med Dem –»

«Å jo da!» glefset statsministeren. «Det skjedde faktisk rett om hjørnet her. Gjett om avisene koste seg med den der: Sammenbrudd i lov og orden i statsministerens bakgård –»

«Og som om ikke det var nok,» fortsatte Bloeuf og hørte nesten ikke etter, «har vi svermer av desperanter på frifot som angriper folk høyt og lavt …»

Det var en gang en lykkeligere tid da statsministeren ville funnet denne setningen komplett uforståelig, men han var blitt en klokere mann.

«Jeg trodde desperanter var de som voktet fangene i Azkaban?» sa han forsiktig.

«De var det,» sa Bloeuf tungt. «Men ikke nå lenger. De har desertert fra fengslet og sluttet seg til Han-hvis-navn-må-være-unevnt. Jeg skal ikke legge skjul på at det var et hardt slag.»

«Men,» sa statsministeren med stigende forferdelse, «fortalte De meg ikke at dette var noen vesener som suger folk tomme for all lykke, alt håp?»

«Det stemmer. Og nå formerer de seg. Det er det som skaper all denne tåka.»

Statsministeren ble mo i knærne og sank ned i nærmeste stol. Tanken på usynlige vesener som slo ned over bygd og by og spredde fortvilelse og håpløshet blant hans velgere, fikk det nesten til å svimle for ham.

«Men alvorlig talt, Bloeuf, De må jo gjøre noe! Dette er Deres ansvar som magiminister!»

«Kjære Dem, statsminister, De kan da ikke for alvor tro at jeg fremdeles er magiminister etter alt dette? Jeg fikk sparken for tre dager siden! Hele det magiske samfunnet har samstemmig hylt på min avgang i ukevis. Jeg har ikke opplevd slik enighet i hele min ministertid!» sa Bloeuf med et tappert forsøk på et smil.

Statsministeren ble et øyeblikk stum. Tross all indignasjon over situasjonen han var blitt satt i, følte han likevel en viss sympati med den sammensunkne skikkelsen vis-à-vis.

«Det var leit å høre,» sa han omsider. «Er det noe jeg kan gjøre?»

«Det er snilt av Dem, statsminister, men nei, ingen ting. Jeg ble sendt hit i kveld for å bringe Dem à jour med den siste tidas begivenheter, og for å presentere min etterfølger. Jeg hadde faktisk trodd han ville vært her alt, men han har det jo svært travelt for øyeblikket, selvfølgelig, så mye som foregår nå.»

Bloeuf snudde seg og kikket på portrettet av den stygge, lille mannen med den lange, sølvgrå krølleparykken, som akkurat holdt på å grave seg i øret med en fjærpenn.

Mannen på portrettet møtte Bloeufs blikk og sa: «Han er her om et øyeblikk, han skulle bare bli ferdig med et brev til Humlesnurr.»

«Jo, lykke til,» sa Bloeuf og lød for første gang bitter. «Jeg har skrevet til Humlesnurr to ganger daglig de siste to ukene, men han er ikke til å rikke.

Om han bare hadde vært villig til å overtale guttungen, hadde jeg kanskje fremdeles vært … Nå ja, det er jo mulig at Grimst har mer hell med seg.»

Bloeuf hensank i forbitret taushet, men den ble nesten straks brutt av portrettet, som sa i en effektiv, offisiell tone:

«Til den gompiske statsminister. Ønsker møte snarest. Omgående svar utbes. Rufus Grimst, magiminister.»

«Ja da, ja da,» sa statsministeren med tankene helt andre steder, og skvatt nesten ikke engang da flammene i peisen på ny ble smaragdgrønne, slo til værs og innerst avdekket en ny, hvirvlende trollmann, som straks etter ble spydd ut på det antikke teppet. Bloeuf reiste seg, og etter et øyeblikks nøling gjorde statsministeren det samme, mens den nyankomne rettet seg opp, børstet støvet av den lange, svarte kutten og så seg om.

Statsministerens første, idiotiske tanke var at Rufus Grimst minnet om en gammel løve. Det var grå strimer i den gylne manken og de buskete øyebrynene, øynene var skarpe og nesten gule bak metallbrillene, og enda han haltet svakt, beveget han seg med en slags langbeint, duvende gratie. Hele framtoningen bar bud om noe årvåkent og hardført, og statsministeren syntes han kunne skjønne hvorfor hekserisamfunnet heller ville ha Grimst enn Bloeuf som sin leder i slike farlige tider.

«Gleder meg,» sa statsministeren høflig og rakte fram hånden.

Grimst trykket den fort, men fortsatte å saumfare rommet med blikket. Så trakk han fram en tryllestav under kutten.

«Har Bloeuf fortalt Dem alt?» spurte han. Imens marsjerte han bort til døra og kakket lett på låsen med tryllestaven. Statsministeren hørte den klikke i lås.

«Æh – ja,» sa han. «Og jeg vil faktisk helst ha den døra ulåst.»

«Og jeg vil helst unngå å bli avbrutt,» sa Grimst kort. «Eller overvåket,» tilføyde han og pekte med staven på vinduene. Gardinene smalt på plass. «Se så. Vel, jeg er en opptatt mann, så la oss komme til saken. Det første vi trenger å diskutere, er Deres sikkerhet.»

Statsministeren ranket seg til sin fulle høyde og svarte: «Takk, men jeg er fullt fornøyd med de sikkerhetstiltakene vi allerede har –»

«Det er ikke vi,» avbrøt Grimst. «Det blir dårlige utsikter for gompene dersom statsministeren deres blir rammet av Befaliusforbannelsen. Den nye sekretæren på forværelset Deres –»

«Ikke tale om at jeg vil kvitte meg med Nestor Bindebolt, hvis det er det De sikter til!» sa statsministeren hissig. «Det er en uhyre effektiv mann, som får unna dobbelt så mye som noen andre her –»

«Det er fordi han er en trollmann,» sa Grimst uten antydning av et smil. «En topptrent svartspaner, som vi har plassert her for å beskytte Dem.»

«Nei, stopp nå litt!» utbrøt statsministeren. «De kan ikke bare gå rundt og plassere folkene Deres på mitt kontor, det er jeg som bestemmer hvem som jobber for meg –»

«Jeg forsto det slik at De var fornøyd med Bindebolt?» sa Grimst kaldt.

«Jeg er det – jeg mener, jeg var det –»

«Men da er det jo ikke noe problem, er det vel?» sa Grimst.

«Jeg … vel, så lenge Bindebolt fortsetter å … gjøre så godt arbeid, så …» sa statsministeren matt, men det var bare så vidt Grimst hørte etter.

«Og så var det Herbert Fumlie, statssekretæren Deres,» fortsatte han. «Han som har underholdt offentligheten med å late som han er en and.»

«Hva med ham?» sa statsministeren.

«Det er åpenbart resultatet av en slurvete utført Befaliusforbannelse,» sa Grimst. «At mannen er blitt skrullete, betyr ikke at han ikke kan være farlig.»

«Han kvekker jo bare!» sa statsministeren tynt. «Litt hvile må da sikkert … og kanskje kutte litt ned på drikkingen …»

«For øyeblikket gjennomgår han en undersøkelse av et helt team helere på St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader. Hittil har han prøvd å kvele tre av dem,» sa Grimst. «Jeg tror det er best vi fjerner ham fra gompesamfunnet en tid framover.»

«Jeg … men … han blir vel bra igjen?» sa statsministeren bekymret. Grimst trakk bare på skuldrene og var allerede på vei tilbake til peisen.

«Nå vel, det var egentlig alt jeg kom for å si. Jeg skal holde Dem à jour med hva som skjer, statsminister – eller, jeg får det antakelig for travelt til å

komme selv, men i så fall sender jeg Bloeuf. Han har samtykket i å bli værende i en rådgiverstilling.»

Bloeuf prøvde på et smil, men fikk det ikke til, og så mest ut som om han hadde tannpine. Grimst romsterte allerede i lommene etter det merkelige pulveret som fikk ilden til å bli grønn. Statsministeren stirret et øyeblikk fortvilet på dem begge, men så, omsider, brast de ut av ham, de ordene han hadde kjempet hele kvelden for å la være si:

«Men herregud, dere er jo trollmenn! Dere kan jo magi! Dere må da kunne ordne opp med – vel, med hva som helst!»

Grimst snudde seg langsomt og vekslet et vantro blikk med Bloeuf. Og denne gangen greide Bloeuf å prestere et smil. Han sa vennlig: «Problemet er at motparten også kan magi, statsminister.»

Og så skrittet de to trollmennene etter tur inn i den lysende grønne ilden og forsvant.

KAPITTEL TO

SPINNSTUBBEN

Den samme kalde tåka som hadde presset mot statsministerens vinduer, drev også milevis unna, over en møkkete elv som snodde seg mellom overgrodde, søppelstrødde bredder. En svær pipe, restene etter et nedlagt spinneri, raget opp som en illevarslende skygge. Den eneste lyden var hvislingen av det svarte vannet, og det eneste tegnet på liv en utmagret rev som hadde listet seg nedover bredden og snuste forhåpningsfullt på noe gammelt hurtigmatpapir i det høye gresset.

Men brått, med et nesten uhørlig *plopp*, kom en slank, formummet skikkelse til syne fra tomme lufta nede ved elva. Reven stivnet og betraktet dette underlige, nye fenomenet med vaktsomme øyne. Det så ut som skikkelsen så seg om litt, før den la i vei med lette, forte skritt. Den lange kappen raslet over gresset.

Med et nytt og litt høyere *plopp* dukket det opp en ny innhyllet skikkelse.

«Vent!»

Det skingrende ropet skremte reven, som klemte seg flat mellom gresstustene. Den smatt opp fra gjemmestedet og pilte oppover bredden. Det kom et blaff av grønt lys, et kvink, og reven falt i bakken og var død.

Skikkelse nummer to vendte på den med skotuppen.

«Nei, bare en rev,» sa en uinteressert kvinnestemme under hetta. «Jeg tenkte kanskje det var en svartspaner – Sissi, vent!»

Men den hun fulgte etter, som hadde stoppet og sett seg tilbake da lysblaffet kom, var allerede på vei oppover den samme skråningen reven nettopp hadde trillet ned.

«Sissi – Narsissa – hør på meg, da –»

Kvinne nummer to tok igjen den første og grep henne i armen, men hun rev armen til seg.

«Gå din vei, Bella!»

«Du må høre på meg!»

«Jeg *har* hørt på deg. Og jeg har bestemt meg. La meg være i fred!»

Hun som het Narsissa, kom opp på toppen av skråningen, hvor et gammelt jernstakitt dannet skille mellom elva og en smal gate med brustein. Bella, den andre, fulgte etter. Side om side sto de i mørket og så over gata på radene av forfalne mursteinshus med matte, blinde vinduer.

«Bor han her?» spurte Bella i en foraktelig tone. «På en sånn gompisk møkkadynge? Vi må være de første av vårt slag som noen gang har satt sin fot –»

Men Narsissa hørte ikke etter. Hun hadde snodd seg igjennom en åpning mellom de rustne gjerdesprossene og var allerede i full fart over gata.

«*Vent*, Sissi!»

Bella løp etter så kappen flagret og rakk akkurat å se Narsissa smette fra et smug mellom husene og inn i en ny gate som var nesten helt lik den første. Noen av gatelyktene var knust, så de to kvinnene løp mellom flekker av lys og stummende mørke. Ved et hjørne nådde forfølgeren igjen sitt bytte, og denne gangen greide hun å ta tak i armen hennes og svinge henne rundt så de sto ansikt til ansikt.

«Sissi, du må ikke dette, du kan ikke stole på ham –»

«Stoler ikke Mørkets herre på ham, kanskje?»

«Og jeg tror at Mørkets herre … tar feil,» peste Bella. Det glimtet i de mørke øynene under hetta da hun skottet omkring seg for å være sikker på at de var alene. «Men uansett har vi ordre om ikke å nevne planen for noen. Dette er forræderi mot Mørkets herres –»

«Slipp meg!» snerret Narsissa. Hun trakk tryllestaven fram under kappen og holdt den truende opp foran ansiktet på Bella, som bare lo.

«Sissi, da. Din egen søster? Du ville aldri –»

«Nå kan jeg gjøre hva det skal være!» sa Narsissa åndeløst, og det var en hysterisk klang i stemmen. Hun hogg nedover med staven som med en kniv,

det kom et nytt lysblaff, og Bella slapp søsterens arm som om hun hadde brent seg.

«*Narsissa!*»

Men Narsissa var allerede på sprang. Forfølgeren gned seg over hånden og sprang etter, men nå holdt hun avstand. Dypere og dypere kom de inn i den tomme labyrinten av mursteinshus med gjenspikrede og knuste vinduer. Omsider løp Narsissa inn i en gate som het Spinnstubben; over den i tåka hang den tårnhøye spinneripipa som en truende pekefinger. Skrittene hennes ga gjenlyd mot brusteinene. I det aller innerste huset glimtet et svakt lys gjennom gardinene i et rom i første etasje.

Hun banket på. Bella bannet lavt, og så var hun også framme. De sto side om side og ventet, hev etter pusten og kjente stanken av det skitne elvevannet som nattebrisen bar fram til dem. Noen sekunder gikk, så hørte de noen bevege seg innenfor døra. Den åpnet seg på klem, og i dørsprekken så de en smal strime av en mann som så ut på dem, en mann med langt, svart hår som hang som gardiner rundt et gustent ansikt med svarte øyne.

Narsissa slo hetta tilbake. Hun var så blek at det var som om hun skinte i mørket. Det lange, blonde håret som flommet nedover ryggen, fikk henne til å minne om en som hadde druknet.

«Narsissa!» sa mannen og åpnet døra litt mer, så lyset falt ut på henne, og søsteren òg. «Det var da en behagelig overraskelse!»

«Severus,» hvisket hun forpint. «Kan jeg få snakke med deg? Det er viktig.»

«Ja visst.»

Han gikk til side for å slippe henne inn. Søsteren fulgte etter uten invitasjon, fremdeles med hetta over hodet.

«Slur,» sa hun kort idet hun passerte ham.

«Bellatrix,» svarte han, og de tynne leppene kruste seg i et litt spottende smil mens han lukket døra bak dem med et knepp.

De var kommet rett inn i en knøttliten stue, omtrent som en mørk, polstret celle. Veggene var helt dekket av bøker, de fleste innbundet i gammelt svart eller brunt lær. En nedslitt sofa, en gammel lenestol og et vaklevorent bord sto i den svake lyskretsen fra talglysene i en lampe under

taket. Huset ga inntrykk av å være forlatt, som om ingen bodde der til daglig.

Slur viste Narsissa til sofaen. Hun spente av seg kappen, slengte den fra seg og satte seg, og der satt hun og stirret ned på de hvite, dirrende hendene som knuget hverandre i fanget. Bellatrix var lenger om å slå hetta tilbake. Hun var like mørk som søsteren var lys, med tunge øyelokk og kraftig hake. Hun tok ikke blikket fra Slur mens hun gikk og stilte seg bak Narsissa.

«Nå, hva kan jeg stå til tjeneste med?» spurte Slur og satte seg i stolen midt imot de to søstrene.

«Vi … er alene her, ikke sant?» spurte Narsissa lavt.

«Ja visst. Nå ja, Ormsvans er jo her, men skadedyr teller vel ikke, eller hva?»

Han pekte med tryllestaven på veggen med bøker bak seg. Med et smell fór en skjult dør opp. Utenfor gikk en smal trapp, og der sto en liten mann aldeles stiv.

«Som du åpenbart har oppfattet, Ormsvans, har vi fått gjester,» sa Slur dovent.

Mannen smøg seg krokrygget ned de siste trinnene og kom inn i rommet. Øynene hans var små og vasne, nesa spiss, og smilet var ubehagelig kunstig. Den venstre hånden hans strøk og strøk over den høyre, som så ut som om den var innhyllet i en blank sølvhanske.

«Narsissa!» sa han med pipende stemme. «Og Bellatrix! Så hyggelig –»

«Ormsvans henter gjerne noe å drikke, hvis dere har lyst på,» sa Slur. «Og etterpå går han opp på rommet sitt.»

Ormsvans rykket til som om Slur hadde kastet noe etter ham.

«Jeg er ikke din tjener!» pep han, men uten å møte Slurs blikk.

«Jaså? Jeg forsto det slik at Mørkets herre sendte deg hit for å bistå meg.»

«Bistå deg, ja – men ikke hente drikke til deg og – og rydde og vaske for deg!»

«Du verden, Ormsvans, jeg ante ikke at du higet etter farligere oppgaver,» sa Slur silkebløtt. «Men det kan lett la seg ordne, jeg skal snakke med Mørkets herre –»

«Jeg kan snakke med ham selv, jeg, hvis jeg vil!»

«Visst kan du det,» sa Slur hånlig. «Men i mellomtida kan du hente drikke til oss. Litt av den nissevinen kunne passe.»

Ormsvans nølte et øyeblikk, og det så nesten ut som han ville ta til motmæle, men så snudde han og forsvant ut av en annen hemmelig dør. De hørte smell og klirring av glass. Noen sekunder etter var han tilbake med et brett med en støvete flaske og tre glass, som han smelte ned på det skrøpelige bordet, smatt ut igjen og smelte bokhylle-døra igjen etter seg.

Slur skjenket opp tre glass blodrød vin og rakte to av dem til søstrene. Narsissa mumlet en takk. Bellatrix sa ikke et ord, men fortsatte bare å skule på Slur. Det så ikke ut til at dette gikk innpå ham; tvert imot virket det som han moret seg.

«Mørkets herre,» sa han og løftet glasset og tømte det.

Søstrene gjorde det samme, og Slur fylte opp glassene igjen.

Narsissa nippet til sitt andre glass. Så sa hun fort: «Unnskyld at jeg kommer hit på denne måten, Severus, men jeg måtte bare snakke med deg. Du er nok den eneste som kan hjelpe meg –»

Slur holdt en hånd i været for å avbryte henne, og så pekte han igjen med tryllestaven mot døra til den skjulte trappa. De hørte et høyt smell og et kvink, etterfulgt av lyden av Ormsvans som forsvant pilende opp trappa.

«Beklager,» sa Slur. «Han har fått det med å lytte ved dørene i det siste, sannelig om jeg vet hva han mener med det … Ja, Narsissa, du ville si?»

Hun trakk pusten dypt og skjelvende og begynte på ny.

«Severus, jeg vet jeg ikke burde kommet, jeg har ordre om ikke å si noe til noen, men –»

«Da burde du holde munn!» glefset Bellatrix. «Spesielt i slikt selskap!»

«'Slikt selskap'?» gjentok Slur sardonisk. «Og hvordan skal det forstås, Bella?»

«At jeg ikke stoler på deg, Slur, og det vet du godt!»

Det kom en lyd fra Narsissa, kanskje et tørt hikst, og hun gjemte ansiktet i hendene. Slur satte glasset sitt fra seg på bordet, la hendene på stollenene og lente seg bakover igjen. Han møtte det sinte blikket til Bellatrix med et smil.

«Narsissa, jeg tror vi burde høre hva Bellatrix er sprekkeferdig etter å si, så slipper vi noen kjedsommelige avbrytelser. Nå vel, Bellatrix; fortsett,» sa Slur. «Fortell hvorfor du ikke stoler på meg?»

«Av hundre grunner!» sa hun høyt. Hun marsjerte fram fra bak sofaen og klasket glasset i bordet. «Hvor skal jeg begynne? Hvor var du da Mørkets herre falt? Hvorfor gjorde du aldri noe forsøk på å finne ham da han forsvant? Hva har du drevet med i alle disse årene du har levd i lomma på Humlesnurr? Hvorfor hindret du Mørkets herre i å få tak i De vises stein? Hvorfor vendte du ikke tilbake med det samme Mørkets herre ble gjenfødt? Hvor var du for noen uker siden, da vi kjempet for å sikre oss spådommen? Og hvorfor, Slur, hvorfor er Harry Potter fremdeles i live, når du har hatt fritt spillerom med ham i fem år?»

Der tidde hun, rød i kinnene, mens brystet steg og sank fort. Bak henne satt Narsissa uten å røre seg, fremdeles med ansiktet i hendene.

Slur smilte.

«Før jeg svarer deg – å ja da, Bellatrix, du skal nok få svar! Så ta med deg det du får høre, tilbake til de andre som tisker bak min rygg og bærer falskt vitnesbyrd til Mørkets herre om mitt svik! Men før jeg svarer, sier jeg, så la meg stille *deg* et spørsmål. Tror du virkelig at Mørkets herre ikke har stilt meg de samme spørsmålene – hvert eneste et? Og tror du virkelig jeg hadde sittet her og snakket med deg om han ikke hadde vært fornøyd med svarene?»

Hun nølte.

«Jeg vet at han tror deg, men –»

«Du tror han tar feil? Eller at jeg på en eller annen måte har lurt ham? Lurt Mørkets herre, den mektigste trollmann, den dyktigste psykomantiker verden har sett?»

Bella svarte ikke, men så for første gang litt forfjamset ut. Slur lot være å gni det inn. Han tok glasset sitt igjen og nippet til det før han fortsatte: «Du spør hvor jeg var da Mørkets herre falt. Jeg var der han hadde befalt meg å være, på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom, fordi han ville ha meg til å spionere på Albus Humlesnurr. Jeg går ut fra du vet at det var på Mørkets herres ordre at jeg tok jobben der?»

Hun nikket nesten umerkelig. Så åpnet hun munnen, men Slur kom henne i forkjøpet.

«Du spør hvorfor jeg ikke prøvde å finne ham da han forsvant. Av samme grunn som Averson, Jugullus, begge Misfallene, Vargar, Lucifus,» han nikket lett mot Narsissa, «og mange andre ikke prøvde å finne ham: Jeg trodde han var ferdig. Jeg tok feil, og jeg er ikke stolt av det, men slik var det altså … Hadde han ikke tilgitt dem av oss som var svake i troen den gangen, ville han ikke hatt mange tilhengere igjen.»

«Han ville hatt meg!» sa Bellatrix hett. «Som satt i Azkaban i år etter år for hans skyld!»

«Jo da, uhyre beundringsverdig,» sa Slur som om han kjedet seg. «Nå var du jo ikke til særlig *nytte* for ham der i Azkaban, naturligvis, men en fin gest, absolutt –»

«Gest!» hylte hun, så rasende at hun virket nesten vanvittig. «Mens jeg måtte utholde desperantene, ble du trygt sittende på Galtvort som Humlesnurrs kjæledegge!»

«Ikke helt,» sa Slur rolig. «Svarteforsvarsjobben ville han ikke gi meg. Nesten som om han trodde det kunne, ah, føre til et tilbakefall … friste meg tilbake til gamle synder.»

«Så det var ditt offer for Mørkets herre – at du ikke fikk bli lærer i yndlingsfaget ditt?» sa hun hånlig. «Hvorfor ble du værende der så lenge, Slur? Skulle du fortsette å spionere på Humlesnurr for en herre du trodde var død?»

«Neppe det,» sa Slur, «selv om Mørkets herre riktignok setter pris på at jeg ikke forlot min post: Da han vendte tilbake, hadde jeg seksten års informasjon om Humlesnurr å gi ham, en kanskje noe nyttigere velkomstgave enn endeløs mimring om hvor utrivelig det er i Azkaban …»

«Men du ble værende –»

«Ja, Bellatrix, jeg ble værende,» sa Slur og viste for første gang tegn til utålmodighet. «Der hadde jeg en behagelig jobb som var langt å foretrekke framfor et opphold i Azkaban. De var i god gang med å sirkle inn dødseterne, som du vet. Med Humlesnurrs beskyttende hånd over meg slapp jeg fengsel, beleilig nok, og det benyttet jeg meg av. Jeg gjentar:

Mørkets herre har ingen innvendinger mot at jeg ble der, så hvorfor du skulle ha det, begriper ikke jeg.

Det neste du ville vite,» fortsatte han med litt høyere røst, ettersom Bella visste alle tegn til å ville avbryte, «var hvorfor jeg ikke hjalp Mørkets herre å få tak i De vises stein. Svaret er enkelt. Han visste ikke om han kunne stole på meg. Han trodde, akkurat som du, at jeg hadde gått fra å være trofast dødseter til å bli Humlesnurrs lakei. Han var i en ynkverdig tilstand, nesten kraftløs, og måtte dele kropp med en middelmådig trollmann. Han våget ikke røpe seg for en forhenværende alliert, av frykt for at samme allierte skulle overgi ham til Humlesnurr eller departementet. Det smerter meg dypt at han ikke stolte på meg. Da ville han ha gjenvunnet sin makt tre år før. Men som situasjonen var, forsto jeg ikke annet enn at en grådig og uverdig Krengle prøvde å stjele Steinen, og jeg innrømmer at jeg gjorde hva jeg kunne for å hindre det.»

Leppene til Bellatrix vred seg som om hun hadde tatt en slurk motbydelig medisin.

«Men du kom ikke tilbake da han vendte hjem, du kom ikke løpende straks du kjente det svi i Mørkets merke –»

«Det stemmer. Jeg kom to timer senere. Og det var på Humlesnurrs ordre jeg gjorde det.»

«På Humlesnurrs –?» begynte hun, sint og sjokkert.

«Men så tenk, da!» sa Slur, på ny utålmodig. «Tenk! Ved å vente i to timer, bare to timer, kunne jeg sikre at jeg kunne bli værende på Galtvort og spionere! Ved å la Humlesnurr tro at det bare var fordi jeg fikk ordre om det at jeg gikk tilbake til Mørkets herre, har jeg siden kunnet skaffe ham alle opplysninger om Humlesnurr og Føniksordenen! Tenk deg om, Bellatrix: Mørkets merke hadde vokst seg sterkere i månedsvis, jeg visste det måtte være like før han vendte tilbake, alle dødsetere visste det! Jeg hadde masser av tid til å tenke over hva jeg ville, planlegge mitt neste trekk. Hvis jeg ville, kunne jeg rømt min vei som Karkaroff, ikke sant?

Først var Mørkets herre misfornøyd med at jeg meldte meg så sent. Men jeg kan forsikre deg om at hans misnøye forsvant da jeg fikk forklart at jeg

var like trofast, selv om Humlesnurr trodde jeg var hans mann. Jo, Mørkets herre trodde jeg hadde forlatt ham for alltid, men der tok han feil.»

«Men hvilken nytte har du gjort?» sa Bellatrix hånlig. «Hva slags nyttige opplysninger har vi fått av deg?»

«Mine opplysninger har gått direkte til Mørkets herre,» sa Slur. «Hvis han foretrekker ikke å dele dem med deg –»

«Han deler alt med meg!» sa Bellatrix og tente straks. «Han kaller meg sin mest lojale, mest trofaste –»

«Jaså, gjør han det?» sa Slur, med et tonefall som uttrykte høflig vantro. «Fremdeles, etter den fiaskoen i departementet?»

«Det var ikke min feil!» sa Bellatrix og ble rød. «Mørkets herre har mange ganger betrodd meg sine kosteligste – hvis ikke Lucifus hadde –»

«Du våger ikke – *våger* ikke å skylde på min mann!» sa Narsissa med lav, livsfarlig stemme og så opp på søsteren.

«Det er ingen vits i å fordele skyld,» sa Slur glatt. «Gjort er gjort.»

«Men ikke av deg!» sa Bellatrix innett. «Nei da, du var ikke der denne gangen heller, var du vel, Slur, mens vi andre tok all risikoen!»

«Mine ordrer var å bli på min plass,» sa Slur. «Kanskje du er uenig med Mørkets herre, du mener kanskje at Humlesnurr ikke ville lagt merke til om jeg hadde sluttet meg til dødseterne og slåss mot Føniksordenen? Og – ha meg unnskyldt, men … du snakker om risiko, men var det ikke seks tenåringer du sto overfor?»

«Du vet utmerket godt at de snart fikk selskap av halve Ordenen!» snerret Bellatrix. «Og siden vi snakker om Ordenen, så påstår du fremdeles at du ikke kan si hvor hovedkvarteret deres er, stemmer ikke det?»

«Jeg er ikke lønndomsholderen deres, jeg kan ikke si navnet på det stedet. Du vet hvordan trylleformelen fungerer, går jeg ut fra? Mørkets herre er fornøyd med den informasjonen jeg har gitt ham om Ordenen. Som du muligens har gjettet, har den ført til at vi nylig kunne fange og myrde Emmelin Vals, og den bidro så visst til å gjøre ende på Sirius Svaart, selv om du skal ha all ære av selve dødsstøtet.»

Han nikket lett og skålte mot henne. Utrykket hennes ble ikke mildere for det.

«Du unngår det siste spørsmålet mitt, Slur. Harry Potter. Du kunne drept ham når som helst de siste fem årene. Det har du ikke gjort. Hvorfor ikke?»

«Har du diskutert det spørsmålet med Mørkets herre?» spurte Slur.

«Han … i det siste har vi ikke … Slur, det er deg jeg spør!»

«Hvis jeg hadde myrdet Harry Potter, kunne ikke Mørkets herre ha brukt hans blod til å gjenfødes og gjøre seg usårlig –»

«Du påstår altså at du forutså hva han ville bruke gutten til?» sa hun hånlig.

«Langt ifra, jeg hadde ingen anelse om planene hans. Jeg har jo allerede innrømmet at jeg trodde Mørkets herre var død. Jeg prøver bare å forklare hvorfor han ikke er misfornøyd med at Potter overlevde, iallfall til for et år siden …»

«Men hvorfor holdt du ham i live?»

«Har du ikke forstått hva jeg sa? Det var utelukkende Humlesnurrs beskyttelse som holdt meg utenfor Azkaban! Tror du ikke at å myrde hans yndlingselev muligens kunne gjort ham litt uvennligere stemt? Men det var mer enn som så. Jeg får kanskje minne deg om at da Potter kom til Galtvort første gang, gikk det fremdeles alskens historier om ham, rykter om at han selv var en mektig svart trollmann, og at det var derfor han hadde overlevd angrepet fra Mørkets herre. Det var faktisk ikke så få av Mørkets herres gamle tilhengere som trodde at Potter kunne bli et nytt samlingsmerke for oss en gang i framtida. Jeg var nysgjerrig, det innrømmer jeg, og slett ikke innstilt på å myrde ham så snart han satte foten innenfor borgen.

Nå gikk det jo snart nok opp for meg at han aldeles ikke hadde noe usedvanlig talent. Når han har klart seg ut av en del kniper, er det ved en enkel kombinasjon av ren flaks og mer talentfulle venner. Han er til de grader middelmådig, men like ufordragelig og selvtilfreds som faren var. Jeg har gjort mitt ytterste for å få ham utvist fra Galtvort, hvor han slett ikke hører hjemme, spør du meg – men å drepe ham, eller la ham bli drept i mitt påsyn? Jeg ville vært en tosk om jeg risikerte noe slikt, med Humlesnurr rett i nærheten.»

«Og trass i alt dette mener du altså vi skal tro på at Humlesnurr aldri har hatt mistanke til deg?» sa Bellatrix. «Han aner ingenting om din egentlige

lojalitet, han stoler fortsatt like blindt på deg?»

«Jeg har spilt min rolle godt,» sa Slur. «Og du overser Humlesnurrs største svakhet: at han absolutt vil tro det beste om folk. Da jeg ble en av lærerkollegiet, fersk fra dødseter-rekkene, serverte jeg ham en skrøne om min dypeste anger, og han tok imot meg med åpne armer – selv om han riktignok, som jeg sa, ikke slapp meg nærmere svartekunstene enn han var nødt til. Humlesnurr har vært en stor trollmann – å ja da, det har han,» for det kom en foraktelig lyd fra Bellatrix, «Mørkets herre erkjenner det fullt ut. Men det gleder meg å kunne si at han er i ferd med å bli gammel. Duellen med Mørkets herre forleden måned skaket ham. Og etter det har han fått en større skade, siden han er tregere i reaksjonene enn han var. Men gjennom alle disse årene har han aldri opphørt å stole på Severus Slur, og deri ligger min store verdi for Mørkets herre.»

Bellatrix virket ikke overbevist, men var tydeligvis usikker på hva hun skulle angripe ham med nå. Slur benyttet seg av tausheten hennes og snudde seg mot søsteren.

«Men du, Narsissa … du kommer altså for å be meg om hjelp?»

«Ja, Severus. Jeg – jeg tror du er den eneste som kan hjelpe meg. Jeg har ingen annen å gå til. Lucifus er i fengsel, og …»

Hun lukket øynene, og to store tårer samlet seg under øyelokkene.

«Mørkets herre har forbudt meg å snakke om det,» fortsatte hun, fremdeles med lukkede øyne. «Han vil ikke at noen skal få vite om planen. Den er … veldig hemmelig. Men –»

«Hvis han har forbudt det, må du ikke si noe,» sa Slur straks. «Mørkets herres ord er lov.»

Narsissa gispet som om han hadde dynket henne med kaldt vann. Bellatrix så fornøyd ut for første gang siden hun kom.

«Der kan du se!» sa hun triumferende til søsteren. «Selv Slur sier det. Du fikk ordre om ikke å si noe, så ti stille!»

Men Slur hadde reist seg og gikk bort til det lille vinduet, tittet ut mellom gardinene på den øde gata og trakk dem til igjen med et rykk. Så snudde han seg mot Narsissa med rynket panne.

«Men nå har det seg slik at jeg kjenner til planen,» sa han lavt. «Jeg er en av de få Mørkets herre har betrodd den til. Men, Narsissa, hadde jeg ikke vært det, ville du gjort deg skyldig i et grovt forræderi mot Mørkets herre.»

«Jeg var sikker på du måtte vite om det!» sa Narsissa og pustet lettere. «Slik som han stoler på deg, Severus …»

«Vet du om planen?» sa Bellatrix, og det fornøyde uttrykket ble fort erstattet av forurettethet. *«Du?»*

«Ja visst,» sa Slur. «Men hva slags hjelp er det du trenger, Narsissa? Hvis du forestiller deg at jeg kan overtale Mørkets herre til å forandre mening, er jeg redd det ikke er håp, ikke det ringeste.»

«Severus,» hvisket hun mens tårene silte nedover de bleke kinnene. «Min sønn … min eneste sønn …»

«Draco burde være stolt,» sa Bellatrix likegyldig. «Det er en stor ære Mørkets herre gjør ham. Og så pass vil jeg si til Dracos fordel, at han ikke prøver å unnvike sin plikt, nei, han virker glad for en slik sjanse til å vise hva han duger til, oppspilt ved tanken –»

Da begynte Narsissa å gråte for alvor, og hele tida stirret hun bedende på Slur.

«Det er fordi han er seksten og ikke aner hva det innebærer! Hvorfor, Severus? Hvorfor min sønn? Det er for farlig! Dette er en hevn for det Lucifus gjorde feil, jeg vet det!»

Slur sa ikke noe. Han så bort fra tårene hennes som om synet var noe uanstendig, men han kunne ikke late som han ikke hørte henne.

«Det er derfor han har valgt Draco, ikke sant?» gjentok hun. «For å straffe Lucifus?»

«Hvis Draco lykkes, vil han bli æret over alle,» sa Slur, fortsatt uten å se på henne.

«Men han kommer ikke til å lykkes!» hikstet Narsissa. «Hvordan kan han det, når ikke engang Mørkets herre selv –?»

Bellatrix gispet, og det virket som Narsissa mistet motet.

«Jeg mente bare … at ingen til nå har lykkes … Severus, vær så snill … Du er, du har alltid vært, Dracos yndlingslærer … Du er Lucifus’ gamle

venn … Jeg ber deg … Du er Mørkets herres yndling, hans mest betrodde rådgiver … Vil du ikke snakke med ham, overtale ham –?»

«Mørkets herre lar seg ikke overtale, og jeg er ikke så dum at jeg prøver på det,» sa Slur kontant. «Jeg kan ikke late som Mørkets herre ikke er sint på Lucifus. Det var Lucifus som skulle ha ledelsen. Han presterte å la seg ta til fange, sammen med hvem vet hvor mange andre, og til overmål greide han *ikke* å få tak i spådommen. Ja, Mørkets herre er sint, Narsissa, meget, meget sint.»

«Da har jeg rett, han har valgt Draco som hevn!» sa Narsissa halvkvalt. «Det er ikke meningen at han skal lykkes, meningen er at han skal bli drept i forsøket!»

Da Slur ikke svarte, var det som Narsissa mistet den lille selvbeherskelsen hun hadde igjen. Hun reiste seg, vaklet fram til Slur og grep ham i kuttebrystet. Med ansiktet så tett mot hans at tårene hennes falt på brystet hans, hikstet hun: «Du kunne gjøre det. *Du* kunne gjøre det istedenfor Draco, Severus. *Du* ville lykkes, det er klart du ville, og bli belønnet hinsides alle –»

Slur grep henne om håndleddene og løsnet de klamrende hendene. Han så ned i det tårevåte ansiktet og sa langsomt: «Jeg tror det er hans mening at det til sjuende og sist skal bli meg som gjør det. Men han er fast bestemt på at Draco skal prøve først. Om det uventede skulle skje at Draco greide det, forstår du, så kunne jeg bli værende på Galtvort enda en stund i min nyttige rolle som spion.»

«Med andre ord, det spiller ingen rolle for ham om Draco blir drept!»

«Mørkets herre er svært sint,» gjentok Slur lavmælt. «Han fikk ikke hørt spådommen. Du vet like godt som jeg, Narsissa, at han ikke er den som lett tilgir.»

Hun falt sammen, sank sammen for føttene hans, lå på golvet og hulket og jamret.

«Min sønn … min eneste sønn …»

«Du skulle være stolt!» sa Bellatrix nådeløst. «Om jeg hadde noen sønner, ville jeg med glede gitt avkall på dem i Mørkets herres tjeneste!»

Det unnslapp Narsissa et lite, fortvilet skrik, og hendene rev i det lange, blonde håret. Slur bøyde seg, grep henne i armene, løftet henne på beina og ledet henne tilbake til sofaen. Der skjenket han opp mer vin og tvang glasset i hånden på henne.

«Narsissa, nå klarer det seg. Drikk dette. Hør på meg.»

Hun roet seg litt, men sølte vin utover seg da hun skjelvende prøvde å ta en slurk.

«Kanskje … *kanskje* det er mulig at jeg kan hjelpe Draco.»

Hun satte seg opp. Ansiktet var hvitt som papir, øynene svære.

«Severus – å, Severus – vil du virkelig hjelpe ham? Vil du passe på ham og sørge for at det ikke skjer ham noe på Galtvort?»

«Jeg kan prøve.»

Hun slengte fra seg glasset, som skjente over bordet, mens hun selv gled ned fra sofaen og havnet knelende for føttene til Slur, grep hendene hans og presset leppene mot dem.

«Hvis du er der og beskytter ham … Severus, vil du sverge på det? Vil du avlegge Ubryteløftet?»

«Ubryteløftet?» Slurs ansikt var uttrykksløst, uleselig, men fra Bellatrix kom det en kaklende, triumferende latter.

«Hørte du ikke etter, Narsissa? Å jo, *prøve* vil han sikkert … de vanlige, tomme frasene, den vanlige smygingen unna all handling … men alt på ordre fra Mørkets herre, det er klart!»

Slur så ikke på Bellatrix. De svarte øynene hans slapp ikke Narsissas tårevåte blå, og hun fortsatte å knuge hendene hans.

«Ja, Narsissa, jeg vil avlegge Ubryteløftet,» sa han stille. «Kanskje din søster vil gå med på å være spleiser for oss.»

Bellatrix gapte. Slur sank ned på kne ansikt til ansikt med Narsissa. Mens Bellatrix glodde forbløffet, grep de hverandres høyre hånd.

«Du trenger staven din, Bellatrix,» sa Slur kaldt.

Hun trakk den, stadig med et like himmelfallent uttrykk.

«Og du må komme litt nærmere,» sa han.

Hun kom bort, stilte seg over dem og la tryllestavtippen på de to hendene som knuget hverandre.

Narsissa begynte.

«Vil du, Severus, vokte over min sønn Draco mens han prøver å oppfylle Mørkets herres ønsker?»

«Det vil jeg,» sa Slur.

En tynn stråle av glitrende lys kom fra stavtippen og strakte seg rundt hendene deres som en rødglødende ståltråd.

«Og vil du, så langt det er deg mulig, beskytte ham mot all skade?»

«Det vil jeg,» sa Slur.

En ny flammestråle skjøt ut fra staven og viklet seg sammen med den første til en tynn, glødende lenke.

«Og om nødvendig … om det skulle synes som Draco vil mislykkes …» hvisket Narsissa, og det rykket litt i Slurs hånd i hennes, men han trakk den ikke til seg, «vil du selv utføre den gjerningen som Mørkets herre har pålagt Draco?»

Det ble et øyeblikk stille. Bellatrix så storøyd på dem mens tryllestaven hennes hvilte på de to hendene.

«Det vil jeg,» sa Slur.

Bellatrix' forbløffede ansikt fikk en rød glød av det tredje flammende blaffet som skjøt fra staven, viklet seg om de andre og bandt seg tett om de to sammenknyttede hendene som et tau, som en slange.

KAPITTEL TRE

EN ARV OG EN SLARV

Harry Potter snorket så det durte. I nærmere fire timer og tiltakende tussmørke hadde han sittet i en stol ved vinduet på rommet sitt og glodd ut på gata, og omsider sovnet med det ene kinnet klemt mot den kalde vindusruta, brillene på snei og munnen vidåpen. Pusten hans dogget på ruta, og flekken glitret i det oransje skjæret fra gatelyset utenfor, et kunstig lys som tømte ansiktet hans for all farge og gjorde det spøkelsesaktig under høysåta av bustete, svart hår.

Rommet var overstrødd med alskens eiendeler og ikke så rent lite skrot. På golvet fløt det av uglefjær, epleskrotter og godtepapir, noen formelbøker lå hulter til bulter mellom henslengte kutter på senga, og i lysskjæret på skrivebordet hans lå aviser i en haug. En av overskriftene utbasunerte:

HARRY POTTER: DEN UTVALGTE?

Ryktene fortsetter å gå om de mystiske tumultene nylig i Magidepartementet, hvor Han-hvis-navn-må-være-unevnt ble observert på ny.

«Vi får ikke uttale oss om det, så ikke spør,» uttalte en opphisset forglemmiker, som ikke ville oppgi navn, idet han forlot departementet i går kveld.

Sentralt plasserte departementskilder bekrefter likevel at tumultene i hovedsak var konsentrert om den myteomspunne spådomssalen.

Skjønt departementstrollmenn hittil ikke engang har villet bekrefte eksistensen av en slik avdeling, tror stadig flere innen hekserisamfunnet at de dødseterne som nå soner dommer i Azkaban

for innbrudd og tyveriforsøk, i realiteten var ute etter en spådom. Hva slags eller hvilken spådom er ikke kjent, men den er allment antatt å omhandle Harry Potter, som er kjent som den eneste som noensinne har overlevd Mordforbannelsen, og det er dessuten kjent at han var til stede i departementet angjeldende natt. Enkelte går så langt som til å kalle Potter 'Den utvalgte', i den tro at spådommen angir ham som den eneste som kan befri oss for Han-hvis-navn-må-være-unevnt.

Hvor spådommen nå er å finne, om den overhodet fins, er ukjent, selv om (forts. s. 2, sp. 5).

Ved sida av denne avisen lå en annen, og der var overskriften:

GRIMST AVLØSER BLOEUF

Det meste av forsida var fylt av et stort svart-hvitt bilde av en mann med tykk, løveliknende hårmanke og nokså furet ansikt. Bildet beveget seg – mannen vinket opp mot taket.

Rufus Grimst, tidligere sjef for Svartspanerkontoret i Avdelingen for magisk justis, har avløst Kornelius Bloeuf som magiminister. Utnevnelsen er blitt hilst med overveiende tilfredshet i hekserisamfunnet, men det gikk ikke mange timene før ryktene begynte å gå om en splittelse mellom den nye statsråden og Albus Humlesnurr, som nylig ble gjeninnsatt som overmagiarius i Heksingating.

Talstrollmenn for Grimst bekreftet at han møtte Humlesnurr umiddelbart etter utnevnelsen til toppstillingen, men ville ikke kommentere hvilke spørsmål som ble drøftet. Det er kjent at Albus Humlesnurr (forts. s. 3, sp.2)

Til venstre for denne avisen lå enda en, brettet slik at et oppslag – DEPARTEMENTET GARANTERER ELEVSIKKERHET – lå synlig.

Rufus Grimst, den nyutnevnte magiministeren, uttalte seg i dag om de nye, strenge sikkerhetstiltakene departementet har iverksatt for å

trygge elevene som til høsten begynner på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom.

«Av innlysende grunner vil departementet ikke kommentere detaljer om de nye, stramme sikringsplanene,» sa statsråden. En departementskilde kunne imidlertid bekrefte at tiltakene bl.a. omfatter forsvarsformler og amuletter, et intrikat sett av motforbannelser, samt en egen liten operasjonsstyrke av svartspanere med den ene oppgave å beskytte Galtvort-skolen.

Den nye statsrådens harde linje mht. elevsikkerhet har tilsynelatende virket beroligende på folk flest. Det ble uttrykt slik av fru Augusta Langballe: «Min sønnesønn Nilus – for øvrig en god venn av Harry Potter, som sloss sammen med ham mot dødseterne i departementet i juni og –

Men resten av artikkelen var skjult under det store fugleburet som sto oppå avisen. Inni buret satt en praktfull snøugle som stirret ut i rommet med ravgult, bydende blikk. Fra tid til annen dreide hun på hodet og kikket på sin snorkende herre, og det hendte hun klikket utålmodig med nebbet, men Harry sov for dypt til å høre det.

Midt på golvet sto en stor koffert. Lokket sto på vidt gap, og hele kofferten virket liksom forventningsfull, men det var ikke stort mer i den enn et lag av gamle underbukser, godterier, tomme blekkflasker og knekte fjærpenner som akkurat dekket bunnen. På golvet like ved lå et fiolett flygeblad med prangende skrift:

Utsendt på vegne av Magidepartementet
HVORDAN BESKYTTE HUS OG HJEM MOT MØRKEMAKTENE

Hekserisamfunnet er for tida truet av en organisasjon som kaller seg Dødseterne. Ved å følge disse enkle sikkerhetsreglene vil du bedre kunne beskytte deg selv, din familie og ditt hjem mot angrep.

1. *Gå aldri hjemmefra alene.*

2. *Pass ekstra godt på etter mørkets frambrudd. Om overhodet mulig, avsett tid til at alle forflytninger kan avsluttes i dagslys.*

3. *Gjennomgå alle sikkerhetstiltak i hjemmet, og sørg for at alle familiemedlemmer er kjent med krisetiltak som skjold- og forvrengningsformler, samt (for mindreårige familiemedlemmer) medbragt-immivering.*

4. *Avtal kontrollspørsmål med familie og nære venner for å avsløre dødsetere som kan ha maskert seg som andre vha. en polyksir (se s. 2).*

5. *Skulle du føle at familiemedlemmer, kolleger, venner eller naboer oppfører seg mistenkelig, kontakt straks Magipolitiets terrorpatrulje. De kan ha blitt utsatt for en Befaliusforbannelse (se s. 4).*

6. *Skulle Mørkets merke vise seg over noen bolig eller annen bygning, GÅ IKKE INN, men kontakt straks Svartspanerkontoret.*

7. *Ubekreftede meldinger kan tyde på at dødseterne nå benytter seg av inferier (se s. 10). Enhver som observerer eller møter en inferius, må melde dette til departementet STRAKS.*

Harry gryntet i søvne, og ansiktet skled noen centimeter nedover glassruta så brillene ble hengende enda mer på skeive, men han våknet ikke. I vinduskarmen tikket et vekkerur (som Harry selv hadde reparert flere år før) og viste ett minutt på elleve. Inntil uret lå Harrys slappe hånd, oppå en bit pergament dekket med tynn, skrå skrift. Det var et brev Harry hadde lest så ofte på de tre dagene siden han fikk det, at enda det var rullet stramt opp da, lå det helt flatt nå.

Kjære Harry
Hvis det passer, kommer jeg til Hekkveien 4 kommende fredag kl. 2300 for å ta deg med til Hiet, hvor du er invitert til å tilbringe resten av skoleferien.

Dersom du er villig, ville jeg også være glad for din hjelp med et ærend jeg regner med å besørge på veien dit. Dette skal jeg forklare nærmere når vi møtes.

Vennligst svar straks per omgående ugle, og så håper jeg vi sees fredag.

Vennlig hilsen,

Albus Humlesnurr

Enda Harry allerede kunne brevet utenat, hadde han stjålet seg til et blikk på det annethvert minutt siden klokka sju den kvelden, da han hadde satt seg til foran vinduet, hvor det var rimelig god utsikt over begge ender av Hekkveien. Han visste godt at det var bortkastet å lese brevet om igjen, for han hadde sendt sitt svar *–Ja!* – tilbake med samme ugle som hadde levert det, slik han ble bedt om, og nå var det bare å vente: Enten kom Humlesnurr, eller så kom han ikke.

Men Harry hadde ikke pakket. Det virket liksom for godt til å være sant å bli reddet fra Dumlingene etter bare to uker sammen med dem. Han kunne ikke riste av seg følelsen av at noe kom til å gå galt – kanskje svaret hans var blitt feilsendt, kanskje Humlesnurr ble forhindret fra å komme, kanskje brevet ikke var fra Humlesnurr i det hele tatt, men en narrestrek eller en spøk eller en felle. Så han hadde ikke orket å tenke på å pakke, bare for å bli skuffet og måtte pakke ut igjen. Den eneste forberedelsen han hadde gjort, i tilfelle det likevel ble noe av reisen, var å sette snøugla, Hedvig, trygt i buret sitt.

Minuttviseren på vekkerklokka nådde tallet tolv, og i samme øyeblikk sluknet gatelyset utenfor.

Harry våknet som om det plutselige mørket var en vekkerklokke som kimte. Han rettet fort på brillene, rev kinnet løs fra glassruta og erstattet det med nesa mens han myste ned på fortauet. En høy skikkelse i lang, flagrende kappe kom spaserende innover hagegangen.

Harry spratt opp som om han hadde fått et elektrisk støt, veltet stolen og ga seg til å snappe alt innen rekkevidde på golvet og slenge det oppi kofferten. Han kylte akkurat en kutte, to formelbøker og en pose potetgull tvers over rommet da det ringte på døra.

I stua nedenunder brølte onkel Wiktor: «Hvem pokker er det som ringer på så seint?»

Harry stivnet med en langkikkert i messing i den ene hånden og et par joggesko i den andre. *Det* hadde han totalt glemt: å advare Dumlingene om at Humlesnurr kanskje kom! I latterblandet panikk kravlet han over kofferten og rev opp døra, akkurat tidsnok til å høre en dyp stemme si: «God aften. De må være herr Dumling. Harry har sikkert fortalt at jeg skulle hente ham?»

Harry tok trappa to trinn om gangen, men bråstoppet før han var helt nede, ettersom han hadde lært av lang erfaring å holde seg utenfor onkelens rekkevidde så sant det var mulig. I døråpningen sto en høy, tynn mann i lang, svart reisekappe og kremmerhushatt. Han hadde sølvgrått hår og skjegg som rakk ham til livet, og et par halvmånebriller balanserte på den skjeve nesa. Wiktor Dumling hadde bart, han òg – riktignok svart, men minst like buskete som Humlesnurrs – men han var iført brun-lilla slåbrok og glodde på gjesten som om han ikke kunne tro sine egne øyne.

«Et så målløst vantro ansiktsuttrykk tør vel tyde på at Harry *ikke* har advart Dem om at jeg var i vente,» sa Humlesnurr vennlig. «Men la oss likevel late som om De har invitert meg overstrømmende inn. Det er uklokt i disse urolige tider å bli stående for lenge utenfor ytterdører.»

Dermed skrittet han rolig over terskelen og lukket døra bak seg.

«Det er lenge siden mitt siste besøk,» sa Humlesnurr og myste nedover den krumme neseryggen på onkel Wiktor. «Jeg må si De har hatt en heldig hånd med agapanthusene Deres.»

Wiktor Dumling sa ikke et ord. Harry tvilte ikke på at onkelen ville få talens bruk igjen – blodåren som banket i tinningen, nærmet seg faregrensen – men det var noe ved Humlesnurr som foreløpig så ut til å ha tatt pusten fra ham. Det kunne være det så påfallende heksiske ved hele framtoningen, men det kunne like gjerne være at selv onkel Wiktor merket at dette var en mann det var vanskelig å herse med.

«Nei, god aften, Harry,» sa Humlesnurr og kikket opp på ham gjennom halvmånebrillene med et meget tilfreds uttrykk. «Utmerket, utmerket.»

Det virket som disse ordene fikk onkel Wiktor til å våkne. Det var tydelig at et menneske som kunne se på Harry og si «utmerket», var et menneske onkel Wiktor aldri kunne forsone seg med.

«Jeg vil nødig være uhøflig –,» begynte han, i en tone som oste uhøflighet i hver stavelse.

«– men så sørgelig ofte kommer man i skade for det likevel,» avsluttet Humlesnurr alvorlig for ham. «Så det beste er nok å tie helt, min gode mann. Nå, dette må være Petunia.»

Kjøkkendøra hadde gått opp, og der sto Harrys tante, iført gummihansker og en morgenkåpe over nattkjolen, åpenbart halvveis gjennom kveldsritualet med å polere samtlige flater på kjøkkenet. Hestefjeset hennes uttrykte rent sjokk.

«Albus Humlesnurr,» sa Humlesnurr da onkel Wiktor ikke gjorde mine til å presentere dem. «Vi har jo brevvekslet, vi to.» Etter Harrys mening var dette en pussig form for påminnelse om at han en gang hadde sendt tante Petunia et eksploderende brev, men hun protesterte ikke på beskrivelsen. «Og dette må da være sønnen i huset, Dudleif?»

Dudleif hadde akkurat stukket hodet ut fra stua – et stort, blondt hode som måpte av forbløffelse og forskrekkelse og så nesten kroppsløst ut der det stakk fram av den stripete pysjamasen. Humlesnurr ventet et øyeblikk, øyensynlig for å se om noen av Dumlingene hadde tenkt å si noe, men tausheten bare varte. Humlesnurr smilte.

«Skal vi da late som om dere har invitert meg inn i stua?»

Dudleif skvatt hastig til side da Humlesnurr gikk forbi ham. Harry jumpet ned de siste par trappetrinnene, fortsatt med hendene fulle av kikkert og joggesko, og fulgte etter Humlesnurr, som hadde plassert seg i lenestolen nærmest peisen og overskuet omgivelsene med vennlig interesse. Sjelden hadde noen passet dårligere inn.

«Skulle vi ikke – skal vi ikke dra?» spurte Harry bekymret.

«Visst skal vi så. Det er bare et par ting vi må snakke om først,» sa Humlesnurr, «og jeg foretrekker å gjøre det innendørs. Så vi skal bare benytte oss av din onkel og tantes gjestfrihet en liten stund til.»

«Å jaså nå, så det skal De!»

Wiktor Dumling hadde kommet inn i stua med Petunia hakk i hæl, mens Dudleif gjemte seg bak begge.

«Nettopp,» sa Humlesnurr bare.

Han trakk tryllestaven så fort at Harry nesten ikke så det. Med et lett vipp fikk han sofaen til å skyte framover og slå knærne under alle tre Dumlinger, som kollapset i en haug oppi den. Et nytt vipp, og sofaen skjøt tilbake til sin opprinnelige plassering.

«Vi kan jo like gjerne gjøre oss det litt behagelig,» sa Humlesnurr elskverdig.

Idet han stakk staven i lomma igjen, så Harry at hånden hans var svartnet og innskrumpet – det så ut som selve kjøttet var brent bort.

«Men rektor – hva er det som har skjedd med –?»

«Siden, Harry,» svarte Humlesnurr. «Sett deg, du òg.»

Harry tok den lenestolen som var igjen. Han foretrakk å la være å se på Dumlingene, som øyensynlig hadde mistet munn og mæle av sjokket.

«Jeg skulle trodd De ville tilby meg en forfriskning,» sa Humlesnurr til onkel Wiktor, «men alle tegn så langt tyder på at slik optimisme ville vært grensende til galskap.»

Et tredje vipp med tryllestaven, og en støvete flaske og fem glass kom til syne svevende i tomme lufta. Flaska la seg på skrå og skjenket en god slump honningfarget væske oppi hvert av glassene, som deretter svevde bort til hver sin person.

«Madam Rosmertas fineste, eikemodnede mjød,» sa Humlesnurr og løftet glasset sitt mot Harry, som grep sitt eget og tok en slurk. Noe slikt hadde han aldri smakt før, men det var utrolig godt. Dumlingene derimot sendte hverandre et fort, skremt blikk og prøvde deretter å overse glassene sine totalt – ikke helt lett, ettersom glassene stadig skumpet forsiktig borti dem i tinningene. Harry kunne ikke fri seg fra en mistanke om at Humlesnurr hadde moro av det.

«Vel, Harry,» sa Humlesnurr og snudde seg mot ham, «det har oppstått et problem som jeg håper du kan løse for oss. Med 'oss' mener jeg Føniksordenen. Men aller først må jeg meddele deg at vi for en uke siden fant Sirius' testamente, og at han etterlot deg alt han eide.»

Borte på sofaen snudde onkel Wiktor på hodet, men Harry så ikke på ham, og ikke kunne han komme på noe å si heller, annet enn: «Å ja.»

«Dette er i all hovedsak greit nok,» fortsatte Humlesnurr. «Du får en pen klump gull å plusse på Flirgott-kontoen din, og du arver alle Sirius' personlige eiendeler. Den noe mer problematiske delen av arven –»

«Så gudfaren hans er død?» kom det høyt fra onkel Wiktor borte på sofaen, og både Humlesnurr og Harry snudde seg og så på ham. Etter hvert hadde mjødglasset begynt å banke onkel Wiktor nokså påtrengende i tinningen, mens han prøvde å skyve det unna. «Er han død? Gudfaren hans?»

«Ja,» sa Humlesnurr. Han spurte ikke Harry hvorfor han ikke hadde fortalt Dumlingene dette, men fortsatte som om det ikke hadde vært noen avbrytelse: «Problemet vårt er at Sirius dessuten har etterlatt deg Grimolds plass 12.»

«Har han arvet et hus?» sa onkel Wiktor griskt, og de små øynene ble smale. Men han fikk ikke svar.

«Dere kan godt fortsette å bruke det som hovedkvarter,» sa Harry. «Gjør ikke meg noe. Dere kan få det. Jeg vil helst ikke ha det.» Han ville aldri sette sin fot i Grimolds plass 12 igjen så sant han kunne slippe; han trodde han til evig tid kom til å bli hjemsøkt av tanken på Sirius som flakket rundt i de innestengte rommene der, mutters alene, innesperret i det huset han så desperat hadde ønsket å slippe vekk fra.

«Det var generøst,» sa Humlesnurr. «Men vi har faktisk allerede flyttet ut, inntil videre.»

«Hvorfor det?»

«Jo,» sa Humlesnurr og overhørte utbruddene fra onkel Wiktor, som hadde begynt å få regelmessige, kraftige rapp i hodet av det iherdige mjødglasset. «Familietradisjonen i Sirius' slekt var at huset gikk i arv i rett nedstigende linje til nærmeste mannlige arving med etternavnet Svaart. Sirius selv var den siste av sin gren, ettersom hans yngre bror, Regulus, døde før ham, og ingen av dem hadde barn selv. Testamentet hans gjør det klinkende klart at han ønsket at huset skulle gå til deg, men det kan like fullt tenkes at det er blitt påført en eller annen forhekselse eller forbannelse for å sikre at det ikke kan eies av andre enn en fullblods.»

Harry så i et altfor tydelig glimt for seg det vrælende, siklende portrettet av Sirius' mor som hang i hallen i Grimolds plass 12. «Det skal jeg vedde på at det er,» sa han.

«Ikke sant,» sa Humlesnurr. «Og dersom det faktisk foreligger noen slik forhekselse, vil eierskapet sannsynligvis gå videre til den eldste av Sirius' gjenlevende slektninger, i dette tilfelle hans kusine, Bellatrix deMons.»

Uten å ane at han gjorde det, fór Harry opp, så langkikkerten og joggeskoene han hadde på fanget, deiset veggimellom. Skulle Bellatrix deMons arve huset til Sirius – hun som drepte ham?

«Nei!» sa han.

«Vel, vi ville jo foretrekke at hun ikke fikk det, vi òg,» sa Humlesnurr rolig. «Situasjonen byr på en serie komplikasjoner. Vi vet ikke om de heksingene vi selv har påført stedet, for eksempel at vi har gjort det non-kartografisk, vil holde nå som Sirius ikke lenger eier det. For alt vi vet, kan Bellatrix lande på trappa hvert øyeblikk som helst. Så naturligvis har vi måttet flytte ut inntil forholdene klarner litt.»

«Men åssen skal dere finne ut om jeg får lov til å eie det?»

«Det fins heldigvis en enkel test,» sa Humlesnurr.

Han satte det tomme glasset fra seg på et lite bord ved sida av stolen, men før han rakk å gjøre noe mer, bæljet onkel Wiktor: «*Kan De se å få disse forbanna greiene vekk fra oss?*»

Harry snudde seg. Alle tre Dumlinger krøp sammen med armene over hodet mens glassene deres hoppet opp og ned på issene så innholdet sprutet til alle kanter.

«Å, beklager så meget,» sa Humlesnurr høflig og løftet tryllestaven på ny. «Men det hadde jo vært mer sivilisert om dere hadde drukket det, da.»

Onkel Wiktor var visst så full av sinte svar på dette at han holdt på å sprekke, men med blikket limt til Humlesnurrs tryllestav sank han bare tilbake i putene sammen med Petunia og Dudleif og sa ikke en stavelse.

«Jo, altså,» sa Humlesnurr, snudde seg mot Harry igjen og fortsatte som om onkel Wiktor ikke hadde avbrutt, «hvis du har arvet huset, har du i tillegg arvet –»

For femte gang vippet han med staven. Det lød et skarpt *krakk*, og det som brått sto foran dem, hadde nese som et grisetryne, digre flaggermusører og svære, blodskutte øyne – en husnisse, delvis skjult under møkkete laser, krøket seg sammen på Dumlingenes flosseteppe. Fra tante Petunia kom det et hyl som kunne fått håret til å stritte; noe så skittent hadde ikke rørt ved hennes hus i manns minne. Dudleif trakk fort de store, bare, lyserøde føttene opp fra golvet og så høyt han kunne, nesten over hodet, som om vesenet kunne smette opp i buksebeina hans. Onkel Wiktor brølte: «Hva – i – huleste – er – det?»

«Krynkel,» avsluttet Humlesnurr.

«Krynkel vil ikke, Krynkel vil ikke, Krynkel vil ikke!» krakset husnissen, minst like høyt som onkel Wiktor, trakk seg i ørene og trampet med de lange, knoklete føttene. «Krynkel tilhører frøken Bellatrix. Å ja da, Krynkel tilhører Svaart, Krynkel vil til sin nye herskerinne, Krynkel vil ikke til Potter-hvalpen, Krynkel vil ikke, vil ikke, vil ikke –»

Humlesnurr måtte heve stemmen for å overdøve Krynkel, som fortsatte å krakse: «*Vil ikke, vil ikke, vil ikke.*» «Som du ser, Harry, viser Krynkel en viss motvilje mot å bli arvet av deg.»

«Gjør ikke meg noe,» sa Harry på ny og kikket med avsky på den trampende, vrikkende husnissen. «Jeg vil ikke ha ham.»

«*Vil ikke, vil ikke, vil ikke, vil ikke* –»

«Du vil heller at Bellatrix deMons arver ham? Vel vitende om at han har bodd i selve Føniksordenens hovedkvarter hele det siste året?»

«*Vil ikke, vil ikke, vil ikke, vil ikke* –»

Harry stirret på Humlesnurr. Han skjønte jo at de umulig kunne la Krynkel flytte til Bellatrix deMons, men tanken på å eie ham, ha ansvaret for det vesenet som hadde forrådt Sirius, var kvalmende.

«Gi ham en befaling,» sa Humlesnurr. «Hvis du virkelig eier ham, må han adlyde. Hvis ikke, må vi tenke ut en annen måte å holde ham unna den rettmessige eierinnen på.»

«*Vil ikke, vil ikke, vil ikke, VIL IKKE* –»

Gneldringen til Krynkel hadde gått over til hyling. Harry kunne ikke komme på annet å si enn: «Krynkel, hold kjeft!»

Et øyeblikk så det ut som Krynkel skulle kveles. Øynene bulte ut, og han grep seg til strupen, mens leppene fortsatte å blafre som gale. I noen sekunder hikstet han desperat etter luft, så kastet han seg framstups på teppet – det kom et klynk fra tante Petunia – hamret i golvet med hender og føtter og overga seg fullstendig til et voldsomt, men aldeles stumt, raserianfall.

«Jaha, det forenkler jo saken en smule,» sa Humlesnurr fornøyd. «Det ser ut til at Sirius visste hva han gjorde. Du er den rettmessige eier av Grimolds plass 12, og av Krynkel.»

«Må jeg – må jeg virkelig ha ham hos meg?» spurte Harry forskrekket og så på Krynkel, som veltet seg for føttene på ham.

«Ikke hvis du ikke vil,» sa Humlesnurr. «Om jeg får komme med et forslag, kunne du jo sende ham til Galtvort, så kan han arbeide på kjøkkenet der. På den måten kan de andre husnissene holde et øye med ham.»

«Å ja,» sa Harry lettet, «ja, det gjør jeg. Øh – Krynkel – jeg vil at du skal dra til Galtvort og arbeide sammen med de andre husnissene på kjøkkenet der.»

Krynkel, som nå lå på ryggen mens hender og føtter strittet til værs, sendte Harry ett nedenfra-og-opp-blikk fylt av den dypeste avsky, og med et nytt høyt *krakk* var han vekk.

«Bra,» sa Humlesnurr. «Så var det spørsmål om hippogriffen, Bukknebb. Gygrid har passet på ham siden Sirius døde, men han er jo din nå, så hvis du ville foretrekke å ordne deg på andre måter –»

«Nei,» sa Harry straks, «han kan bli hos Gygrid. Det tror jeg han helst vil.»

«Og Gygrid blir storfornøyd,» sa Humlesnurr smilende. «Han var så glad da han fikk se Bukknebb igjen. Forresten har vi bestemt, av hensyn til Bukknebbs sikkerhet, inntil videre å omdøpe ham til Vimmelving, selv om jeg neppe tror departementet kan gjette at han er den hippogriffen de en gang dødsdømte. Vel, Harry, har du pakket kofferten?»

«Øh …»

«Du var kanskje litt i tvil om jeg kom til å dukke opp?» sa Humlesnurr med antydningen av et smil.

«Jeg, æh – jeg går og gjør meg ferdig, jeg,» sa Harry fort og skyndte seg å plukke opp kikkerten og joggeskoene der de hadde falt.

Det tok ham litt over ti minutter å finne alt han trengte, men omsider hadde han greid å grave fram usynlighetskappen fra under senga, skru korken på flaska med fargeskiftblekk og tvinge koffertlokket igjen over heksekjelen. Så tok han et godt grep i kofferten med den ene hånden og buret med Hedvig i den andre og bega seg ned i første igjen.

Det var en skuffelse at Humlesnurr ikke ventet i gangen. Det betydde at han selv måtte inn i stua en gang til.

Ingen der inne sa noe. Humlesnurr nynnet lavt, tydeligvis i den største sinnsro, men stemningen var stiv som gammel vaniljesaus, og Harry våget ikke se på Dumlingene da han sa: «Rektor, nå er jeg ferdig.»

«Godt,» sa Humlesnurr. «Da gjenstår det bare én ting.» Han snudde seg mot Dumlingene. «Som dere sikkert er klar over, blir Harry myndig om et års tid –»

«Nei,» sa tante Petunia; det var første gang hun sa noe siden Humlesnurr kom.

«Hva behager?» sa Humlesnurr høflig.

«Han blir ikke det. Han er en måned yngre enn Dudleif, og Duddemann blir ikke atten før om to år.»

«Nei visst,» sa Humlesnurr vennlig, «men i trollmannsverdenen er myndighetsalderen faktisk sytten.»

Onkel Wiktor mumlet: «Latterlig!» men Humlesnurr overhørte ham.

«Vel, som dere allerede vet, har den trollmannen som kalles fyrst Voldemort, vendt tilbake til landet, og hekserisamfunnet er for tida i noe som må beskrives som åpen krig. Fyrst Voldemort har allerede ved flere anledninger prøvd å drepe Harry, og han er i større fare nå enn den dagen for femten år siden da jeg la ham igjen på trappa her, sammen med et brev hvor jeg fortalte om mordet på foreldrene hans og uttrykte mitt håp om at dere ville ta dere av ham som om han var deres egen.»

Der tidde Humlesnurr litt, og selv om stemmen var like lett og rolig da han fortsatte, og han ikke viste noe synlig tegn på sinne, kunne Harry merke

at det sto en slags kulde fra ham. Dumlingene trykket seg litt tettere sammen.

«Dere gjorde ikke som jeg ba om. Dere har aldri behandlet Harry som en sønn. Hos dere har han aldri møtt annet enn vanskjøtsel, og ofte grusomhet. Det beste som kan sies, er at han iallfall har sluppet de avskyelige skadene dere har påført den stakkars gutten som sitter mellom dere.»

Både tante Petunia og onkel Wiktor snudde instinktivt på hodet, som om de ventet at den som satt inneklemt mellom dem, måtte være en annen enn Dudleif.

«Vi – skulle *vi* ha mishandlet Duddemann? Hva er det De –?» begynte onkel Wiktor skummende, men Humlesnurr løftet en finger for å få stillhet, og stille ble det, som om han hadde slått onkel Wiktor med stumhet.

«Den magien jeg påkalte for femten år siden, innebærer at Harry nyter godt av sterk beskyttelse så lenge han fortsatt kan kalle dette sitt hjem. Hvor ulykkelig han enn måtte ha vært her, hvor uvelkommen, hvor dårlig behandlet, har dere i det minste, motstrebende, gitt ham husly. Denne magien vil opphøre i samme øyeblikk Harry fyller sytten – med andre ord, straks han blir en mann. Jeg ber bare om én ting: at dere lar Harry komme tilbake hit, til dette huset, én gang til før hans syttende fødselsdag, siden det vil sikre at beskyttelsen vedvarer inntil da.»

Ingen av Dumlingene sa noe. Dudleif hadde en nyve i pannen, som om han prøvde å spekulere ut når det var han var blitt mishandlet. Onkel Wiktor så ut som han hadde satt noe i halsen, men tante Petunia hadde fått en pussig rødfarge.

«Vel, Harry … vi får vel begi oss i vei,» sa Humlesnurr omsider. Han reiste seg og rettet på den lange, svarte kappen. «På gjensyn,» sa han til Dumlingene, som så ut som det gjensynet for deres del godt kunne vente til dommedag. Så hilste han dem med hatten og forlot rommet.

«Ha det,» sa Harry fort til Dumlingene, og så fulgte han Humlesnurr ut. Trollmannen hadde stanset ved kofferten med buret til Hedvig oppå.

«Vi bør helst ikke belemres med disse nå,» sa han og trakk fram tryllestaven igjen. «Jeg sender dem i forveien, så venter de på oss i Hiet.

Men usynlighetskappen din vil jeg gjerne at du tar med … for alle tilfelles skyld.»

Harry halte fram kappen fra kofferten, ikke uten besvær, mens han prøvde å unngå at Humlesnurr så alt rotet oppi. Da kappen var stappet ned i en innerlomme i jakka, viftet Humlesnurr med staven, og koffert, bur og Hedvig forsvant. Han viftet igjen, og ytterdøra gikk opp, og de så ut i kjølig, disig mørke.

«Og så, Harry, var det å gå ut i natta og oppsøke denne troløse fristerinne, eventyret.»

KAPITTEL FIRE

HORATSION SNILEHORN

Enda Harry hadde tilbragt hvert våkent øyeblikk de siste dagene med å ni-håpe at Humlesnurr virkelig kom og hentet ham, merket han hvor brydd han følte seg der de gikk sammen bortover Hekkveien. Han hadde aldri egentlig snakket med rektor før utenfor Galtvort; som regel hadde det vært et skrivebord mellom dem. Han kunne heller ikke la være å tenke på deres siste møte ansikt til ansikt, og det gjorde ham ikke mindre forlegen; ved den anledningen hadde han brølt ikke så lite, for ikke å nevne at han hadde gjort sitt beste for å smadre diverse av Humlesnurrs kjæreste eiendeler.

Humlesnurr derimot virket fullstendig avslappet.

«Hold tryllestaven parat, Harry,» sa han blidt.

«Men rektor, jeg har jo ikke lov til å bruke magi utenfor skolen?»

«Hvis vi blir angrepet, har du min tillatelse til å bruke enhver motvåde eller -forbannelse du lyster,» sa Humlesnurr. «Skjønt jeg tror neppe du behøver å bekymre deg for å bli angrepet i kveld.»

«Hvorfor ikke?»

«Du er sammen med meg,» sa Humlesnurr liketil. «Vel, Harry, her kan passe.»

Han stoppet brått ved utløpet av Hekkveien.

«Du har selvfølgelig ikke tatt immiveringsprøven ennå?» sa han.

«Nei,» sa Harry. «Må du ikke ha fylt sytten først?»

«Det stemmer,» sa Humlesnurr. «Så du må holde deg godt fast i armen min. Den venstre, helst – som du så, er stav-armen min litt skrøpelig for øyeblikket.»

Harry grep hardt om underarmen Humlesnurr holdt fram.

«Jaha,» sa Humlesnurr, «så drar vi.»

Brått var det som om Humlesnurrs arm ville vri seg ut av grepet hans, og Harry klemte dobbelt så hardt; i neste øyeblikk ble alt svart, han merket et press fra alle kanter samtidig og fikk ikke puste, jernbånd strammet seg om brystet hans, øyeeplene ble klemt inn i hodet, og trommehinnene også ble trykket innover i skallen, og så –

– så hikstet han lungene fulle av kald natteluft og åpnet de rennende øynene. Det føltes som om han nettopp var blitt trykket ut gjennom en svært trang gummislange. Det tok noen sekunder før det gikk opp for ham at Hekkveien ikke var der lenger. Nå sto han og Humlesnurr på et folketomt landsbytorg, med et gammelt krigsminnesmerke og noen benker på midten. Idet forstanden tok igjen sansene, gikk det opp for Harry at han nettopp hadde immivert for første gang i sitt liv.

«Er alt i orden med deg?» spurte Humlesnurr omtenksomt og kikket ned på ham. «Det tar litt tid før man venner seg til hvordan det føles.»

«Helt fint,» sa Harry. Han gned seg i ørene, som føltes som om det var med stor motvilje de hadde blitt med fra Hekkveien. «Men jeg tror jeg liker sopelimer bedre.»

Humlesnurr smilte. Så trakk han reisekappen tettere sammen i halsen og sa: «Denne veien.»

Han begynte å gå, ganske fort, forbi en stengt kro og et par hus. Uret på en kirke i nærheten viste nesten midnatt.

«Si meg en ting, Harry,» sa Humlesnurr. «Arret ditt … har du merket noen smerter i det?»

Uten å tenke over det løftet Harry hånden til pannen og gned seg over arret som var formet som et sikksakklyn.

«Nei,» sa han, «og jeg har lurt litt på det. Jeg trodde det skulle svi ustanselig, jeg, nå som Voldemort blir så mektig igjen.»

Han skottet opp på Humlesnurr og så at han virket fornøyd.

«Mens jeg, derimot, trodde det motsatte,» sa Humlesnurr. «Det har endelig gått opp for fyrst Voldemort hvor farlig god tilgang du har hatt til hans tanker og følelser. Det virker som han nå bruker psykoblokking mot deg.»

«Ja, jeg har hvertfall ikke tenkt å klage,» sa Harry. Han savnet hverken de nifse drømmene eller de skremmende glimtene av Voldemorts tanker.

De rundet et hjørne og passerte en telefonboks og et busskur. Harry kikket opp på Humlesnurr igjen.

«Rektor?»

«Ja?»

«Æhm – hvor er vi hen, egentlig?»

«Dette, Harry, er en sjarmerende liten landsby som heter Dundre Dorli.»

«Hva skal vi her, da?»

«Nei, naturligvis, det har jeg jo ikke fortalt deg,» sa Humlesnurr. «Vel, jeg har kommet ut av tellingen med hvor mange ganger jeg har sagt dette de siste årene, men enda en gang mangler vi altså en lærer. Vi er her for å overtale en gammel kollega av meg til å forlate pensjonisttilværelsen og komme tilbake til Galtvort.»

«Men åssen kan jeg være til noen hjelp med det?»

«Å, jeg tror nok vi finner noe å bruke deg til,» sa Humlesnurr svevende. «Til venstre her, Harry.»

De kom inn i en bratt, smal gate med små hus med mørke vinduer på begge sider. Den samme underlige kulda som hadde ligget over Hekkveien i to uker, hang i her også. Harry tenkte på desperanter. Han så seg tilbake over skulderen og strammet fingrene beroligende om tryllestaven i lomma.

«Rektor, hvorfor kunne vi ikke bare ha immivert rett hjem til den kollegaen Deres?»

«Fordi det ville vært like uhøflig som å sparke inn ytterdøra hans,» sa Humlesnurr. «Alminnelig høflighet krever at man gir andre trollmenn et valg – at de kan nekte en adgang. Dessuten er jo trollmannsboliger flest utstyrt med magisk beskyttelse mot uønskede immivanter. På Galtvort, for eksempel –»

«–går det ikke å immivere i det hele tatt inni husene eller i parken,» sa Harry fort. «Det sa Hermine Grang.»

«Og det hadde hun aldeles rett i. Så skal vi til venstre igjen.»

Kirkeklokka slo midnatt bak dem. Harry lurte på hvorfor Humlesnurr ikke syntes det var uhøflig å gå på besøk til en gammel kollega så sent, men

nå som de først var kommet i snakk, var det andre spørsmål som opptok ham mer.

«Rektor, jeg leste i *Aftenprofeten* at Bloeuf hadde fått sparken –»

«Aldeles korrekt,» sa Humlesnurr og tok av oppover en bratt sidegate. «Og som jeg også regner med at du leste, er han blitt erstattet med Rufus Grimst, tidligere sjef for Svartspanerkontoret.»

«Tror De … Er han god, tror De?» spurte Harry.

«Et interessant spørsmål,» sa Humlesnurr. «Dyktig er han absolutt. En langt mer besluttsom og handlekraftig natur enn Kornelius.»

«Jo, men jeg mente –»

«Jeg skjønte hva du mente. Rufus er en handlingens mann, og siden han har brukt det meste av sitt yrkesliv på å slåss mot svarte trollmenn, ikke tilbøyelig til å undervurdere fyrst Voldemort.»

Harry ventet, men Humlesnurr sa ikke noe om den uenigheten med Grimst som *Aftenprofeten* hadde skrevet om. Han våget ikke forfølge saken videre, så han skiftet emne.

«Og, rektor … så leste jeg det om madam Beining.»

«Ja,» sa Humlesnurr stillferdig. «Et sørgelig tap. Hun var en av de store heksene. Og så skal det være rett her oppe, tror jeg – au da!»

Han hadde pekt med den skadde hånden.

«Hva er det som har skjedd med –?»

«Jeg har ikke tid til å fortelle det akkurat nå,» sa Humlesnurr. «Det er en spennende historie, og jeg vil helst yte den rettferdighet.»

Han smilte til Harry, som skjønte at det ikke var for å avfeie ham, og at han hadde lov til å fortsette å spørre.

«Rektor, det kom en ugle med et flygeblad fra Magidepartementet, om sikkerhetstiltak mot dødseterne som alle skulle følge …»

«Ja, jeg fikk et, jeg òg,» sa Humlesnurr, fremdeles smilende. «Var det nyttig, syntes du?»

«Næ, ikke egentlig.»

«Nei, jeg tenkte meg det. Du har for eksempel ikke spurt meg hva som er mitt yndlingssyltetøy, for å sjekke at jeg virkelig er rektor Humlesnurr og ikke en forkledd bedrager.»

«Jeg …» begynte Harry, som ikke var helt sikker på om dette var å oppfatte som en irettesettelse eller ikke.

«Det er bringebær, så vet du det til senere … Men selvsagt, hadde jeg vært en dødseter, så hadde jeg vel sjekket min egen syltetøysmak før jeg ga meg ut på å late som jeg var meg.»

«Æh … jo,» sa Harry. «Men på det flygebladet sto det noe om *inferier*. Hva er det for noe? Det var ikke så lett å få tak i av det som sto.»

«Det er lik,» sa Humlesnurr rolig. «Døde kropper, forhekset av en svart trollmann til å følge hans befalinger. Men det er lenge siden noen har sett noen, ikke siden Voldemort var ved sin fulle makt sist … da drepte han jo folk nok til en hel hær av inferier. Men nå er vi her, Harry, nettopp der …»

De nærmet seg et pent, lite steinhus med en hageflekk foran. Harry var for opptatt med å fordøye tanken på inferier – noe så motbydelig! – til å ha oppmerksomhet til overs for stort annet, men idet de kom til hageporten, stoppet Humlesnurr så brått at Harry braste rett inn i ham.

«Å nei. Å nei, å nei, å nei.»

Harry fulgte blikket hans bortover den velstelte hagegangen og kjente en synkende følelse i magen. Ytterdøra var revet delvis av hengslene.

Humlesnurr så seg om til begge sider. Gata virket helt øde og forlatt.

«Fram med staven og følg etter meg,» sa han lavt.

Han åpnet porten og gikk fort og lydløst innover hagegangen, med Harry i hælene. Langsomt, med tryllestaven hevet og parat, skjøv han ytterdøra opp.

«*Lumos*.»

Stavtippen blusset opp og opplyste en trang gang. Til venstre sto en annen dør åpen. Humlesnurr holdt den lysende tryllestaven i været og gikk inn i stua, med Harry like bak.

Synet som møtte dem, minnet mest om total ødeleggelse. Et golvur lå splintret for føttene på dem; glasset var sprukket, og lenger borte lå pendelen, som et sverd noen hadde mistet. Et piano var veltet overende og tangentene strødd utover. Like ved glitret vrakrestene av en nedrast lysekrone. Puter lå flate med fjærene tytende ut av spjærer i sidene; skår av glass og porselen var strødd som pulver overalt. Humlesnurr løftet

tryllestaven høyere, så lyset nådde veggene, hvor noe rødt og klebrig hadde sprutet utover tapetet. Det lille gispet fra Harry fikk Humlesnurr til å snu seg.

«Ikke mye vakkert, nei,» sa han tungt. «Ja, her har det skjedd noe riktig ille.»

Han flyttet seg varsomt til midten av rommet og studerte vrakrestene på golvet. Harry speidet rundt seg mens han fulgte etter, halvredd for hva han kunne få se som hadde vært skjult bakom pianorestene eller den veltede sofaen. Men noe lik var ikke å se.

«Kanskje det var kamp, og de – de slepte ham med seg?» foreslo Harry. Han prøvde å forestille seg hvor stygt såret en måtte være for å etterlate seg slike sprutflekker halvveis oppover veggene.

«Jeg tror ikke det,» sa Humlesnurr stillferdig og tittet bakom en overstoppet lenestol som lå veltet over på sida.

«Mener De at han –?»

«– fremdeles er her inne et sted? Ja.»

Uten forvarsel bøyde han seg og kjørte tippen av tryllestaven hardt ned i setet på lenestolen, som skrek: «Auu!»

«God aften, Horatsion,» sa Humlesnurr og rettet seg opp igjen.

Harry gapte. Der det sekundet før hadde ligget en overstoppet lenestol, satt det nå en sammenkrøket, smellfeit, skallet gammel mann som masserte seg på magen og skulte opp på Humlesnurr med sinte, vasne øyne.

«Det var vel ikke nødvendig å stikke så hardt med den staven,» sa han grettent og begynte å røre på seg. «Det gjorde vondt.»

Stavlyset glinset i den blanke skallen, de utstående øynene, den enorme, sølvgrå hvalrossbarten og de blankpolerte knappene på den rødbrune fløyelsjakka han hadde på seg over en lilla pysjamas. Issen hans nådde så vidt til haken på Humlesnurr.

«Hvordan skjønte du det?» gryntet han, mens han gned seg på vommen og kom seg på beina. Han virket forbløffende uaffisert til å være blitt tatt på fersken i å utgi seg for en lenestol.

«Min gode Horatsion,» sa Humlesnurr og så ut som han moret seg, «om det virkelig hadde vært dødseterne som hadde vært her, ville de etterlatt seg

Mørkets merke over huset.»

Trollmannen slo seg for den høye pannen med en lubben hånd.

«Mørkets merke,» mumlet han. «Visste jeg ikke at det var noe … Vel, vel. Hadde ikke hatt tid nok, uansett. Det var så vidt jeg rakk å pynte på polstringen min før dere kom inn.»

Han sukket så dypt at bartespissene duvet.

«Skal jeg hjelpe deg med oppryddingen?» spurte Humlesnurr høflig.

«Ja takk,» sa den andre.

De stilte seg ryggmot rygg, den høye, tynne trollmannen og den korte, tykke, og viftet med tryllestavene med den samme feiende bevegelsen.

Og *vips*! fløy møblementet tilbake på plass, nips smeltet sammen igjen i lufta, fjær suste tilbake i putene, istykkerrevne bøker reparerte seg på vei tilbake til hyllene, oljelamper svevde på plass på skjenkene og tente seg, en kjempesamling av brukne bilderammer i sølv fløy glitrende gjennom rommet og landet, hele og nypussede, på et skrivebord, alle revner, sprekker og hull forsvant på null blank, og selv veggene tørket seg rene.

«Hva slags blod var det, forresten?» spurte Humlesnurr med høy røst for å overdøve kimingen fra det ny-u-knuste golvuret.

«Det på veggene? Drage,» skrek trollmannen som het Horatsion, mens lysekronen skrudde seg på plass i taket med en øredøvende gnuring og klingring.

Det kom et avsluttende *plonk*! fra pianoet, og så ble det stille.

«Drage, ja,» sa trollmannen pratsomt. «Den siste flaska jeg hadde, og så dyrt som det er nå for tida! Men det kan jo være det kan brukes igjen.»

Han stabbet bort til en liten krystallflakong som sto på en skjenk og holdt den opp mot lyset for å se på den tykke væsken inni.

«Hmm. Nokså full av støv.»

Han satte flakongen tilbake på skjenken og sukket. Det var først da han fikk øye på Harry.

«Åhå,» sa han. De store, runde øynene fant Harrys panne og lyn-arret der. «*Å-hå!*»

«Hils på Harry Potter,» sa Humlesnurr og kom litt nærmere for å forestå presentasjonen. «Og dette, Harry, er min gamle venn og kollega, Horatsion

Snilehorn.»

Snilehorn snudde seg mot Humlesnurr. Uttrykket var listig.

«Så det var slik du trodde du skulle få overtalt meg, hva? Men den gang ei, Albus.»

Han marsjerte forbi Harry med ansiktet bortvendt, som for å illustrere sin evne til å motstå fristelser.

«Men litt å drikke kan vi vel iallfall få?» sa Humlesnurr. «Og minnes gamle dager?»

Snilehorn nølte.

«Ja vel, så litt, da,» sa han tvert.

Humlesnurr smilte til Harry og viste ham til en stol, som minnet ikke så lite om den Snilehorn nettopp hadde utgitt seg for. Den sto like inntil både den nytente peisen og en skinnende oljelampe, og Harry satte seg der med et bestemt inntrykk av at Humlesnurr av en eller annen grunn ønsket å holde ham så skarpt fram i lyset som mulig. Og det var ikke til å ta feil av at da Snilehorn, som hadde vært opptatt med karafler og glass, snudde seg mot rommet igjen, falt blikket hans straks på Harry.

«Hmf,» sa han og så fort vekk, som om han var redd for å skade synet. «Her –,» sa han og rakte et glass til Humlesnurr, som hadde satt seg uten å vente på noen invitasjon. Så skjøv han brettet mot Harry, plumpet selv ned i putene på den nyreparerte sofaen og hensank i irritabel taushet. Beina hans var så korte at de ikke nådde golvet.

«Nå, Horatsion, hvordan har du hatt det?» spurte Humlesnurr.

«Ikke så bra, nei,» sa Snilehorn straks. «Brystsvak. Dårlig pust. Og revmatisme. Kan ikke bevege meg så godt lenger. Ja ja, det er jo bare å vente. Det er alderen, vet du. Man blir sliten.»

«Og likevel må du jo ha vært nokså rask i vendingen for å prestere en slik velkomst for meg på så kort varsel,» sa Humlesnurr. «Du kan jo neppe ha hatt mer enn tre minutter på deg?»

«To,» sa Snilehorn, halvt snurt, halvt stolt. «Jeg lå i badekaret, så jeg hørte ikke uvedkomst-alarmen. Nå, men i hvert fall,» sa han morskt og tok seg sammen igjen, «faktum er altså at jeg er en gammel mann, Albus. En

trett, gammel mann som har fortjent et stille liv og litt småtteri som gjør livet behagelig.»

Ikke *så* lite heller, tenkte Harry mens han så seg om. Rommet var overmøblert og innestengt, men ubehagelig kunne ingen si det var: Der var myke stoler og puffer, drikkevarer og bøker, konfektesker og bløte puter. Hadde han ikke visst hvem som bodde der, ville han trodd det var en rik og tertefin gammel dame.

«Du er ikke så gammel som jeg, Horatsion,» sa Humlesnurr.

«Vel, du skulle kanskje begynne å tenke på pensjonen selv, du,» sa Snilehorn like ut. De lyse stikkelsbærøynene hadde merket seg den skadde hånden hans. «Reaksjonsevnen er ikke hva den var, ser jeg.»

«Du har helt rett,» sa Humlesnurr uanfektet. Han ristet tilbake ermet så de brente, svarte fingertuppene kom til syne, og Harry merket det prikke ubehagelig i nakken ved synet. «Jeg er utvilsomt tregere i avtrekket enn jeg var. Men på den annen side …»

Han trakk på skuldrene og slo ut med hendene, som for å si at alderen også bød på visse kompensasjoner, og da la Harry merke til en ring på den uskadde hånden som han aldri hadde sett ham med før. Den var stor, nokså klumpete, og øyensynlig av gull, besatt med en tung, svart stein med en sprekk på midten. Snilehorns blikk hvilte også et øyeblikk på ringen, og Harry så at det et øyeblikk kom en liten nyve på den store pannen.

«Men fortell meg, Horatsion, alle disse sikkerhetsforanstaltningene … er de til ære for dødseterne, eller for meg?» spurte Humlesnurr.

«Hva skulle dødseterne ville en sløv, sliten, gammel stakkar som meg?» sa Snilehorn.

«Få deg til å konsentrere dine betydelige talenter om slikt som tvang, tortur og mord, skulle jeg tro,» sa Humlesnurr. «Vil du for alvor fortelle meg at de ikke har prøvd å verve deg ennå?»

Snilehorn sendte ham et ergerlig blikk. Så sa han: «De har ikke fått sjansen. Jeg har vært på konstant flyttefot det siste året. Blir aldri mer enn en uke på samme sted. Flytter fra gompehus til gompehus – eierne av dette er på ferie på Kanariøyene. Det har vært riktig hyggelig her, så jeg gruer meg til å flytte. Det er lett nok når man først kan det – en enkel frysformel

på disse latterlige innbruddsalarmene de bruker istedenfor snikoskoper, og så er det bare å passe på at naboene ikke ser deg når du kommer med pianoet.»

«Fiffig,» sa Humlesnurr. «Men det lyder jo som et nokså slitsomt liv for en sløv, sliten gammel stakkar som bare er ute etter et stille liv. Hadde du kommet tilbake til Galtvort, derimot –»

«Hvis du har tenkt å fortelle meg at jeg ville få et fredeligere liv på den redselsfulle skolen, Albus, så spar deg! Vel har jeg levd i skjul, men jeg har da hørt noen underlige rykter siden Dolorosa Uffert sluttet. Hvis det er slik dere behandler lærere nå for tida –»

«Professor Uffert kom på kant med kentaurflokken vår,» sa Humlesnurr. «Jeg tror nok du, Horatsion, ville visst bedre enn å marsjere inn i Skogen og kalle en flokk rasende kentaurer for 'skitne halvkaster'.»

«Gjorde hun virkelig det?» sa Snilehorn. «Idiotisk kvinnemenneske. Aldri kunnet fordra henne.»

Harry klukklo, og både Humlesnurr og Snilehorn snudde seg og så på ham.

«Omforladels,» sa Harry fort. «Det var bare – jeg likte henne ikke, jeg heller.»

Humlesnurr reiste seg plutselig.

«Må du gå?» spurte Snilehorn forhåpningsfullt.

«Nei, jeg ville bare låne toalettet et øyeblikk,» sa Humlesnurr.

«Å,» sa Snilehorn, tydelig skuffet. «Det er andre til venstre i gangen.»

Humlesnurr gikk ut. Da døra gikk igjen bak ham, ble det stille. Litt etter reiste Snilehorn seg, men virket ikke sikker på hva han skulle. Han kastet et fort blikk på Harry, så gikk han bort til peisen, stilte seg foran den og varmet den mektige bakenden.

«Ikke tro jeg ikke har skjønt hvorfor han tok med deg,» sa han plutselig.

Harry bare så på ham. Det vasne blikket feide over arret hans igjen, men denne gangen tok det med resten av ansiktet også.

«Du likner svært på faren din.»

«Ja, jeg har hørt det,» sa Harry.

«Unntatt øynene. Du har –»

«Min mors øyne, ja.» Det hadde Harry hørt så ofte at han begynte å bli litt lei av det.

«Hmf. Jaha. Nå ja, en lærer skal jo ikke ha noen yndlinger, vet vi alle, men hun var en av mine. Altså din mor,» la Snilehorn til da han så Harrys spørrende uttrykk. «Lilly Eving. En av de gløggeste jeg har hatt. Livlig jente. Full av sjarm. Jeg pleide å si at hun skulle heller vært i mitt hus. Det var ikke fritt for at jeg fikk noen ganske frekke svar òg.»

«Hvilket hus var det De hadde, da?»

«Jeg var husstyrer i Smygard,» sa Snilehorn. «Nå, nå,» fortsatte han fort da han så fjeset Harry satte opp. Han vagget med en butt finger. «Ikke hold det mot meg! Du selv er sikkert i Griffing, hva, akkurat som henne? Ja, det har det med å gå i familier. Ikke alltid, da. Har du hørt om Sirius Svaart? Det må du ha – det har stått masse om ham i avisene de siste par årene – døde for noen uker siden –»

Det var som om en usynlig hånd hadde tatt tak i Harrys innvoller og klemt til.

«Nå, men i hvert fall, han var en god venn av faren din på skolen. Hele slekta Svaart hadde vært i mitt hus, men Sirius endte altså opp i Griffing! Synd – det var en talentfull gutt. Broren hans, Regulus, havnet hos meg da det ble hans tur, men jeg skulle gjerne hatt hele settet.»

Han lød som en entusiastisk samler som akkurat hadde gått glipp av tilslaget på en auksjon. Så ble han stående og stirre i veggen, og det virket som han fortapte seg i minner mens han sakte dreide fram og tilbake på stedet for at baken skulle bli jevnt stekt.

«Din mor var jo gompefødt, hun. Jeg kunne nesten ikke tro det da jeg fikk vite det. Var sikker på at hun måtte være fullblods, så flink som hun var.»

«En av mine beste venner er gompefødt,» sa Harry, «og hun er den beste på hele kullet.»

«Ja, sånt skjer iblant. Rart, hva?» sa Snilehorn.

«Jeg syns ikke det,» sa Harry kaldt.

Snilehorn kikket overrasket ned på ham.

«Du må ikke tro jeg har noen fordommer!» sa han. «Langt ifra, langt ifra! Sa jeg ikke nettopp at din mor var en av mine absolutte yndlingselever gjennom tidene? Og året etter henne var det Dirik Mosegrom – han som er sjef for Kontoret for gnomkontakt i dag, ikke sant – gompefødt, han òg, uhyre begavet, forer meg fremdeles med innsideinformasjon om alt som foregår i Flirgott!»

Han gynget litt opp og ned med et selvtilfreds smil og pekte på de mange fotorammene som sto og glitret på skjenken, med en liten skikkelse som beveget seg i hver.

«Gamle elever, alle, og samtlige med dedikasjon. Der ser du Barrabas Kjenning, redaktøren i *Aftenprofeten*, han vil jo alltid høre mitt syn på dagens begivenheter. Og Ambrosius Flomme i Honningslurp – en godtekurv hver fødselsdag, og det bare fordi jeg kunne gi ham en introduksjon til Siseron Krummeltap, slik at han fikk sin første jobb! Og der bakerst – du ser henne hvis du strekker hals litt – det er Gwenog Hansen, kapteinen på Holy-head-harpyene, men det vet du selvsagt … Folk blir alltid så overrasket når de hører at jeg er på fornavn med Harpyene, og får gratisbilletter når jeg vil!»

Denne tanken gjorde ham åpenbart mye lysere til sinns.

«Og alle disse menneskene som driver og sender Dem ting, de vet hvor de skal finne Dem, de da?» spurte Harry. Han kunne ikke la være å undres på hvorfor dødseterne ikke hadde klart å oppspore Snilehorn, når godtekurver, rumpeldunkbilletter og gjester på jakt etter hans synspunkter og råd tydeligvis greide det.

Smilet forsvant fra Snilehorns ansikt like brått som blodet på veggene hadde gjort.

«Selvfølgelig ikke,» sa han og stirret ned på Harry. «Jeg har ikke hatt kontakt med noen på et år.»

Harry hadde en fornemmelse av at Snilehorn var sjokkert over det han hadde sagt; et øyeblikk så han nokså urolig ut, men så trakk han på skuldrene.

«Men en trollmann med forstanden i behold stikker ikke hodet fram i slike tider. Lett nok for Humlesnurr å snakke, men å ta en lærerpost på

Galtvort akkurat nå ville jo være jevngodt med en offentlig støtteerklæring til Føniksordenen! Som sikkert er ytterst beundringsverdige og modige og alt det der, jo da, men personlig liker jeg ikke helt overdødeligheten –»

«En behøver ikke være med i Ordenen for å være lærer på Galtvort,» sa Harry og kunne ikke helt unngå en liten, spottende undertone. Det var ikke lett å føle sympati med Snilehorns luksustilværelse når han tenkte på Sirius, som hadde bodd i en hule og levd på rotter. «De fleste av lærerne er ikke med, og ingen av dem har blitt drept – altså, jeg regner ikke med Krengle, da, men han fikk som fortjent, siden han jobbet for Voldemort.»

Han var sikker på at Snilehorn måtte være en av de trollmennene som ikke tålte at noen sa navnet Voldemort høyt, og han ble ikke skuffet: Mannen grøsset og kom med et protesthvin, som Harry overhørte.

«Jeg tenker lærerne der er tryggere enn de fleste så lenge Humlesnurr er rektor,» fortsatte han. «For de sier jo at han er den eneste Voldemort har fryktet, ikke sant?»

Snilehorn stirret ut i lufta et øyeblikk. Det så faktisk ut som han tenkte over det Harry sa.

«Mjo, ja, det er sant at Han-hvis-navn-må-være-unevnt aldri frivillig har gått i tvekamp med Humlesnurr,» mumlet han motstrebende. «Og det lar seg nok hevde at når jeg ikke har sluttet meg til dødseterne, vil Han-hvis-navn-må-være-unevnt neppe regne meg som noen venn … og i så fall kan det nok være jeg ville vært tryggere litt nærmere Albus … Jeg kan ikke påstå at Amelia Beinings død ikke rystet meg … Når selv hun, med all sin beskyttelse og sine departementskontakter …»

Humlesnurr kom inn igjen, og Snilehorn skvatt som om han hadde glemt at han var i huset.

«Å, er det deg, Albus,» sa han. «Du ble sannelig lenge. Problemer med magen?»

«Nei, jeg satt bare og leste i gompebladene,» sa Humlesnurr. «Jeg må si jeg elsker strikkeoppskrifter. Vel, Harry, vi har utnyttet Horatsions gjestfrihet mer enn lenge nok, så det er på tide å gå.»

Det hadde ikke Harry noe imot, så han spratt opp, men Snilehorn så overrumplet ut.

«Nei, skal dere gå?»
«Ja visst. Jeg kjenner da vel en tapt sak når jeg ser en.»
«Tapt …?»
Han virket direkte oppskjørtet, satt og tvinnet de fete tommeltottene og rugget nervøst på seg mens han så på at Humlesnurr festet reisekappen og Harry trakk opp glidelåsen på jakka.
«Ja ja, det var jo synd du ikke ville ha jobben, Horatsion,» sa Humlesnurr og løftet den friske hånden til avskjedshilsen. «Galtvort ville satt pris på å få deg tilbake igjen. Og tross alle våre strenge, nye sikkerhetstiltak er du alltid velkommen på besøk, om du skulle ha lyst.»
«Ja, jo … hyggelig av deg … som sagt …»
«Adjø da.»
«Morna,» sa Harry.
De sto allerede ved ytterdøra da de hørte et rop bakfra.
«Ja vel, ja vel, så skal jeg gjøre det, da!»
Humlesnurr snudde seg, og der sto Snilehorn i døra til stua og pustet tungt.
«Du vil gi opp pensjonisttilværelsen?»
«Ja da, ja da,» sa Snilehorn utålmodig. «Jeg må jo være gal, men ja.»
«Strålende,» sa Humlesnurr og strålte. «Da sees vi altså den første september, Horatsion.»
«Ja, så gjør vi vel det, da,» gryntet Snilehorn.
Idet de gikk bortover hagegangen, hørte de stemmen hans bak seg.
«Men da vil jeg ha bedre lønn, Humlesnurr!»
Humlesnurr klukklo. Hageporten svingte igjen bak dem, og de begynte på turen nedover bakken igjen, gjennom mørket og den duvende tåka.
«Godt levert, Harry,» sa Humlesnurr.
«Jeg? Jeg gjorde da ikke noe,» sa Harry overrasket.
«Å jo da. Du viste Horatsion akkurat hvor mye han hadde å tjene på å komme tilbake til Galtvort. Likte du ham?»
«Øhm …»
Harry var ikke sikker på om han likte Snilehorn eller ikke. Han hadde vel vært hyggelig nok, på sin måte, men han virket også forfengelig og, selv om

han påsto det motsatte, altfor overrasket over at en gomp kunne bli en god heks.

«Horatsion liker å gjøre seg det behagelig,» sa Humlesnurr og lettet Harry for ansvaret for å si noe av dette. «Dessuten liker han å omgås de berømte, de mektige og de vellykte. Han liker følelsen av å kunne påvirke slike folk. Han har aldri ønsket å innta tronen selv, det er baksetet han foretrekker – bedre plass å breie seg på der, ikke sant. På Galtvort pleide han å håndplukke enkelte yndlinger, det kunne være på grunn av deres ambisjoner eller intelligens, eller for deres sjarm eller talent, og han hadde en utrolig evne til å plukke ut slike som siden skulle bli fremragende innen sitt felt. Han stiftet en slags klubb av disse yndlingene med seg selv som midtpunkt, hvor han kunne introdusere folk for hverandre, smi nyttige kontakter mellom medlemmene, og alltid få en eller annen slags fordel igjen, enten det var en eske kandisert ananas, yndlingsgodteriet, eller sjansen til å legge inn et godt ord for den neste aspiranten til Gnomkontaktkontoret.»

Harry så plutselig for seg et livaktig bilde av en diger edderkopp, i ferd med å spinne sitt nett om ham, nappe litt i en tråd her og der, for å trekke sine store, saftige fluer litt nærmere.

«Når jeg forteller deg alt dette, er det ikke for at du skal få motvilje mot Horatsion,» fortsatte Humlesnurr, «– eller professor Snilehorn, som vi vel må kalle ham fra nå av – men for at du skal være på vakt. Han kommer garantert til å prøve å innlemme deg i samlingen sin, Harry. Du ville bli selve kronjuvelen: Gutten som overlevde … eller, som de kaller deg nå om stunder, Den utvalgte.»

Da Harry hørte de ordene, kjente han en gysning som ikke hadde noe med tåka omkring dem å gjøre. Han ble minnet om noen ord han hadde hørt et par uker før, ord som betydde noe spesielt og forferdelig for nettopp ham:

Så lenge begge lever, kan ingen av dem leve …

De var kommet til kirken de hadde passert før på kvelden, og Humlesnurr stanset.

«Dette greier seg, Harry. Hold meg i armen.»

Denne gangen var Harry forberedt på immiveringen og visste hva som var i vente, men ubehagelig var det lell. Da presset letnet, og han kunne puste igjen, sto han på en landevei ved sida av Humlesnurr med ansiktet vendt mot den skeive silhuetten av den bygningen han elsket nest høyest i verden: Hiet. Tross den bølgen av dump skrekk som nettopp hadde skylt gjennom ham, ble han uvilkårlig litt lysere til sinns ved synet. Der inne var Ronny … for ikke å snakke om fru Wiltersen, som lagde bedre mat enn noen annen han visste om …

«Harry,» sa Humlesnurr idet de gikk inn gjennom porten, «jeg ville gjerne ha et ord med deg før vi skilles. Kanskje der inne?»

Han pekte mot en forfallen steinbygning, et uthus hvor Wiltersen-familien oppbevarte sopelimene sine. Han åpnet en knirkende dør, og Harry fulgte litt desorientert etter inn i et rom som bare var litt mindre enn et vanlig skap. Humlesnurr tente tippen på tryllestaven sin så den skinte som en lykt, og smilte ned mot Harry.

«Jeg håper du unnskylder at jeg nevner det, Harry, men jeg er glad og litt stolt for at du ser ut til å greie deg så godt etter alt som skjedde i departementet. Tillat meg å si at jeg tror Sirius ville vært stolt av deg.»

Harry svelget, det virket som om stemmen hadde sviktet ham. Han trodde ikke han orket å snakke om Sirius. Det hadde vært vondt nok å høre onkel Wiktor si: «Så gudfaren hans er død?», og enda verre å høre Sirius' navn slengt skjødesløst ut av Snilehorn.

«Det var grusomt at du og Sirius skulle få så kort tid sammen,» sa Humlesnurr stillferdig. «En brutal slutt på noe som burde blitt et langt og godt forhold.»

Harry nikket, med blikket festet på edderkoppen som var på god vei oppover Humlesnurrs hatt. Han visste at Humlesnurr forsto det, at han kanskje til og med ante at inntil brevet hans kom, hadde Harry tilbragt nesten hele tida hos Dumlingene med å ligge på senga, nekte å spise, glo på doggen på vinduet, og kjenne seg fylt av den isnende tomheten han hadde lært å forbinde med desperantene.

«Det er ikke lett å skjønne at han aldri kommer til å skrive til meg mer,» sa han omsider med lav stemme.

Plutselig sved det i øynene, og han blunket. Det kjentes dumt å innrømme det, men noe av det beste ved å oppdage denne gudfaren, var at han hadde hatt noen utenfor Galtvort som brydde seg om hvordan det gikk med ham, nesten som en forelder … og nå skulle postuglene aldri mer ha med slik trøst til ham …

«Sirius representerte mye for deg som du aldri hadde hatt,» sa Humlesnurr lavt. «Det sier seg selv at det tapet er knusende …»

«Men mens jeg var hos Dumlingene, gikk det opp for meg at jeg ikke kan stenge meg ute eller – eller knekke sammen,» avbrøt Harry, og merket at stemmen ble sterkere. «Sirius ville ikke ha ønsket det, ville han vel? Og forresten er livet for kort … bare se på madam Beining, se på Emmelin Vals … Neste gang kan det være meg, ikke sant? Men hvis det blir det,» sa han innett og møtte Humlesnurrs blå øyne, som glimtet i tryllestavskjæret, «da skal jeg sørge for å ta meg med så mange dødsetere jeg kan. Og Voldemort òg, hvis jeg får det til.»

«Talt som både din mors og din fars sønn og Sirius' sanne gudsønn!» sa Humlesnurr og ga ham et anerkjennende klaps på ryggen. «Jeg tar hatten av for deg – eller ville gjort det, om jeg ikke hadde vært redd for å overøse deg med edderkopper.

Men så var det et annet, om enn nært beslektet emne, Harry … Jeg har skjønt at du har kjøpt *Aftenprofeten* de siste to ukene?»

«Ja,» sa Harry, og hjertet banket litt fortere.

«Da har du selvsagt sett at det har vært – ikke så mye lekkasjer som ren flom, når det gjelder dine opplevelser i spådomssalen?»

«Ja,» sa Harry igjen. «Og nå vet alle at jeg er den –»

«Nei, det vet de ikke,» avbrøt Humlesnurr. «Det er bare to mennesker i hele verden som kjenner hele innholdet i den spådommen som ble gitt om deg og fyrst Voldemort, og begge står her i denne illeluktende, edderkoppbefengte limebua. Men det som *er* riktig, er at mange har gjettet, helt korrekt, at Voldemort sendte dødseterne sine for å stjele en spådom, og at denne spådommen nevnte deg.

Jeg tror ikke jeg tar feil når jeg antar at du ikke har fortalt til noen hva spådommen sa?»

«Nei,» sa Harry.

«En klok beslutning, i all hovedsak,» sa Humlesnurr. «Skjønt jeg tror nok du kan tillate deg å innvie dine venner, herr Ronald Wiltersen og frøken Hermine Grang. Ja,» fortsatte han da han så Harrys overraskede uttrykk, «jeg tror de bør få vite det. Du gjør dem en bjørnetjeneste ved ikke å betro dem noe så viktig.»

«Men jeg ville ikke –»

«– bekymre dem eller skremme dem?» sa Humlesnurr og betraktet Harry over kanten av halvmånebrillene. «Eller kunne det være, å tilstå at du selv var bekymret og redd? Du trenger vennene dine, Harry. Som du så riktig bemerket, ville ikke Sirius ha ønsket at du skulle stenge deg ute.»

Harry svarte ikke, men det virket ikke som Humlesnurr trengte noe svar. Han fortsatte: «Så gjaldt det et annet, om også dette beslektet, emne. Det er mitt ønske at du tar privattimer hos meg i år.»

«Privatti – hos Dem?» Harry hadde vært dypt i sine egne tanker, men forbløffelsen ga ham talens bruk igjen.

«Ja. Jeg tror tida er inne til at jeg engasjerer meg mer i din opplæring.»

«Men hva er det De vil lære meg, rektor?»

«Å, litt av ditt og litt av datt,» sa Humlesnurr svevende.

Harry ventet forhåpningsfullt, men Humlesnurr kom ikke med ytterligere opplysninger, så i stedet spurte han om noe annet som hadde plagd ham litt.

«Hvis jeg skal ha timer med Dem, må jeg vel ikke fortsette med psykoblokktimene hos Slur, vel?»

«*Professor* Slur, Harry – men nei, du må ikke det.»

«Flott,» sa Harry lettet, «for det var virkelig –»

Han tidde og passet på å la være å si det han egentlig tenkte.

«Jeg tror ordet 'fiasko' kunne passe her,» sa Humlesnurr og nikket.

Harry lo.

«Vel, da behøver jeg ikke se stort til professor Slur mer,» sa han, «for han vil ikke la meg fortsette med eliksirer hvis jeg ikke får 'Strålende' på U.G.L.E-vitnemålet, og det vet jeg at jeg ikke fikk.»

«Du burde ikke telle uglene dine før de har landet,» sa Humlesnurr alvorlig. «Hvilket forresten bør være ikke altfor lenge til. Men to ting til,

Harry, før vi drar hver til vårt.

For det første vil jeg at du fra nå av skal ha usynlighetskappen din med deg til enhver tid. Selv inne på Galtvort. For alle tilfellers skyld, forstår du?»

Harry nikket.

«Og for det siste, så lenge du blir værende her, vil Hiet ha den høyeste sikkerhetsberedskap som Magidepartementet rår over. Disse tiltakene medfører en del uleilighet for Arthur og Molly – for eksempel blir all posten deres gransket i departementet før den blir videresendt. Men det er de likeglade med, det eneste de er opptatt av, er din sikkerhet. Men, det ville være dårlig gjengjeld dersom du risikerte liv og lemmer så lenge du bor hos dem.»

«Det skjønner jeg,» sa Harry fort.

«Det er bra,» sa Humlesnurr. Han skjøv opp uthusdøra og gikk ut på gårdsplassen. «Men jeg ser det er lys på kjøkkenet. La oss ikke lenger nekte Molly sjansen til å slå hendene sammen over hvor tynn du er blitt.»

KAPITTEL FEM

FLØTE SÅ DET HOLDER

Utenfor kjøkkendøra til Hiet lå det velkjente rotet av gamle gummistøvler og rustne heksekjeler. På veien bortover dit kunne Harry og Humlesnurr høre søvnig klukking fra hønsehuset lenger borte. Humlesnurr banket tre ganger på døra, og Harry skimtet brå bevegelser innenfor kjøkkenvinduet.

«Hvem der?» sa en nervøs stemme som han dro kjensel på; det var fru Wiltersens. «Identifiser dere!»

«Det er meg, Humlesnurr, og jeg har med meg Harry.»

Døra gikk opp sporenstreks. Der sto fru Wiltersen, kort og rund, iført en gammel, grønn slåbrok.

«Kjære Harry! Du godeste, Albus, nå ga du meg en støkk, du sa jo at dere ikke var ventendes før i morgen!»

«Vi hadde hell med oss,» sa Humlesnurr og slapp Harry foran inn. «Snilehorn viste seg langt mer overtalelsesvillig enn jeg hadde ventet. Harrys fortjeneste, naturligvis. Hallo, Nymfadora!»

Da først så Harry at fru Wiltersen ikke var alene, enda så sent det var. En ung heks med blekt, hjerteformet ansikt og musebrunt hår satt ved bordet med et stort krus mellom hendene.

«Hallo, rektor,» sa hun. «Heisan, Harry.»

«Hei, Dult.»

Harry syntes hun så dratt ut, syk, nesten, og det var noe tvungent over smilet. Framtoningen hennes var mindre fargerik ellers også, uten det vanlige tyggegummirosa håret.

«Best jeg kommer meg av gårde,» sa hun fort og reiste seg og spente kappen over skuldrene. «Takk for all te og sympati, Molly.»

«Du må endelig ikke gå for min skyld,» sa Humlesnurr elskverdig. «Jeg kan ikke bli, jeg har noen hastesaker å ta opp med Rufus Grimst.»

«Nei, nei, jeg må nok gå,» sa Dult, uten å møte blikket hans. «Natt'a –»

«Kan du ikke komme og spise middag med oss i helga, venn' min – Remus og Galøye kommer òg –?»

«Å nei, Molly … men takk allikevel … natt'a, alle sammen!»

Dult skyndte seg forbi Humlesnurr og Harry ut på gårdsplassen. Et par skritt bortenfor trappa dreide hun rundt og forsvant i tomme lufta. Harry la merke til det bekymrede uttrykket til fru Wiltersen.

«Ja, da sees vi altså på Galtvort, Harry,» sa Humlesnurr. «Pass godt på deg selv. Og, Molly, alt godt til deg og dine!»

Han bukket lett for fru Wiltersen, og så fulgte han i Dults fotspor ut og forsvant på presis det samme stedet. Fru Wiltersen lukket døra mot den tomme gårdsplassen, og så tok hun tak i skulderen til Harry og styrte ham inn i lyskretsen fra lykta på bordet for riktig å kunne granske hvordan han så ut.

«Du er jo akkurat som Ronny,» sukket hun da hun hadde målt ham opp og ned. «Begge to ser ut som noen har satt en strekkevåde på dere. Jeg vedder på at Ronny har vokst ti centimeter siden sist jeg kjøpte skolekutte til'n. Er du sulten, Harry?»

«Ja, det er jeg faktisk,» sa Harry, det gikk plutselig opp for ham hvor sulten han egentlig var.

«Sett deg du, venn' min, så skal jeg lage i stand noe til deg.»

Da Harry hadde satt seg, bykset en buskete, brannete katt med flatt fjes opp på knærne hans og la seg malende til rette der.

«Å, er Hermine her også?» spurte han glad og klødde Skeivskank bak øret.

«Ja da, hun kom i forgårs,» sa fru Wiltersen. Hun kakket til en stor jerngryte med tryllestaven, og den spratt bort på komfyren med et skrall og begynte straks å putre. «Alle har jo lagt seg nå, da, vi ventet deg jo ikke på mange timer. Værsgod –»

Hun kakket til gryta en gang til, og den steg til værs, fløy bort til Harry og tippet over. Fru Wiltersen rakk akkurat å skyve en suppebolle innunder

for å fange opp fossen av tykk, dampende løksuppe.

«Brød, venn' min?»

«Ja takk, fru Wiltersen.»

Hun viftet med staven og skulderen, og et brød og en kniv svevde elegant ned på bordet. Mens brødet skar seg i skiver og suppegryta dumpet ned på komfyren igjen, satte fru Wiltersen seg ned på den andre sida av bordet.

«Så du fikk overtalt Horatsion Snilehorn til å ta jobben?»

Harry nikket, men hadde munnen så full av glohet suppe at han ikke kunne snakke.

«Vi hadde'n som lærer, Arthur og jeg òg,» sa fru Wiltersen. «Han var på Galtvort i evigheter, begynte der omtrent samtidig med Humlesnurr. Likte du'n?»

Nå var det brød han hadde munnen full av, så han nøyde seg med et skuldertrekk og et nøytralt lite hodekast.

«Jeg skjønner hva du mener,» sa fru Wiltersen og nikket vitende. «Han kan jo godt være sjarmerende når'n vil, men Arthur har aldri likt'n noe større. Departementet er proppfullt med gamle Snilehorn-yndlinger, han har støtt vært god til å hjelpe dem å klatre, men Arthur hadde'n aldri noe særlig til overs for – han ventet visst ikke at det skulle bli noe stort av'n. Men der kan du se, selv Snilehorn kan ta feil. Jeg vet ikke om Ronny har fortalt deg det i brevene sine – det er helt nytt, nemlig – men Arthur har fått forfremmelse!»

Det kunne ikke vært tydeligere at dette var noe fru Wiltersen hadde vært sprekkeferdig etter å fortelle. Harry svelget en svær munnfull med sviende het suppe og syntes han allerede kjente vannblemmene i halsen.

«Så supert!» gispet han.

«Du er nå søt,» strålte fru Wiltersen; kanskje hun tok de rennende øynene hans for gledestårer over nyheten. «Jo, Rufus Grimst har organisert flere nye avdelinger for å takle den nye situasjonen, og Arthur har blitt sjef for Kontoret for oppsporing og beslagleggelse av falske forsvarsformler og beskyttelsesgjenstander. Det er en veldig viktig jobb, nå har han ti mann under seg!»

«Men hva er det egentlig –?»

«Jo, du skjønner, med all panikken rundt Han-du-vet har det dukket opp en masse mystiske greier å få kjøpt, ting som liksom skal beskytte deg mot Han-du-vet og dødseterne. Du kan jo selv tenke deg hva slags – såkalte beskyttelsesdrikker som ikke er annet enn saus med et stenk byllerotpuss oppi, eller oppskrifter på forsvarsvåder som bare gjør at øra dine faller av … Vel, de fleste av dem som står bak, er bare folk som Mundungus Styrfeder, som aldri har gjort et ærlig arbeidsslag i sitt liv og bare utnytter at folk er så redde, men innimellom dukker det opp noen temmelig skumle saker òg. Forleden dag konfiskerte Arthur en kasse med forbannede snikoskoper som nesten sikkert var plantet av en dødseter. Så du skjønner det er en kjempeviktig jobb, og jeg sier til'n at det er bare dumt å gå rundt og savne å stelle med tennplugger og brødristere og den slags gompetull.» Fru Wiltersen avsluttet denne talen med et strengt blikk, som om Harry hadde antydet at det var helt normalt å savne tennplugger.

«Er herr Wiltersen på arbeid fremdeles?»

«Ja. Han er litt sein, forresten … han sa'n skulle være hjemme igjen rundt midnatt …»

Hun snudde seg og kikket på et stort ur som balanserte faretruende oppå en lakenstabel i vaskekurven borterst på bordet. Harry kjente det igjen straks: Det hadde ni visere, med navnet til ett familiemedlem på hver. Vanligvis hang det på veggen i stua, men den nye plasseringen tydet på at fru Wiltersen hadde fått for vane å ta det med seg rundt i huset. Samtlige av de ni viserne pekte nå mot *Livsfare*.

«Sånn har det vært en stund,» sa fru Wiltersen og prøvde uten særlig hell å lyde hverdagslig, «helt siden Han-du-vet sto åpent fram igjen. Men alle er vel i livsfare nå … Det kan vel ikke bare være familien vår … Men jeg kjenner ingen andre som har en sånn klokke, så jeg får ikke sjekket det. Å!»

Samtidig med dette utbruddet pekte hun på urskiva. Viseren med herr Wiltersens navn på hadde slått over til *Reise*.

«Nå kommer'n!»

Og ganske riktig, øyeblikket etter banket det på kjøkkendøra. Fru Wiltersen spratt opp og skyndte seg dit bort, og med den ene hånden på

dørklinka og ansiktet presset mot dørbladet ropte hun lavt: «Arthur, er det deg?»
«Ja,» sa den trette stemmen til herr Wiltersen. «Men det ville jeg jo sagt om jeg var dødseter òg, skatt. Så still spørsmålet!»
«Å, alvorlig talt …»
«Molly!»
«Ja vel da, ja vel … Hva er ditt høyeste ønske?»
«Å finne ut hvordan fly kan holde seg i lufta.»
Fru Wiltersen nikket og trykket ned klinka, men det virket som herr Wiltersen holdt igjen fra den andre sida, for døra satt like fast.
«Molly! Først må jeg òg stille spørsmålet mitt!»
«Men Arthur, venn' min, det er så dumt …»
«Hva liker du at jeg kaller deg når vi er alene?»
Selv i det svake lyset fra lykta kunne Harry se at fru Wiltersen ble mørkerød. Han merket at han selv ble het rundt ørene og halsen og skyndte seg å gulpe i seg suppe mens han skranglet så høylytt han kunne med skjeen mot suppebollen.
«Mossilolli,» hvisket fru Wiltersen inn i dørsprekken, blussende flau.
«Akkurat,» sa herr Wiltersen. «Nå kan du lukke opp.»
Hun åpnet døra, og der sto hennes mann, en tynn, halvskallet, rødhåret trollmann med hornbriller og lang, støvete reisekappe.
«Jeg begriper ikke hvorfor vi skal være nødt til å gå gjennom det der hver gang du kommer hjem,» sa fru Wiltersen, fortsatt lyserød i fjeset, mens hun hjalp sin mann av med kappen. «Jeg mener, en dødseter kunne vel pint ut av deg svaret før han ga seg ut for deg.»
«Jeg vet det, skatt, men det er departemental prosedyre, og jeg er nødt til å foregå med et godt eksempel. Mmm, noe dufter deilig – løksuppe?»
Han snudde seg håpefullt mot bordet.
«Harry! Vi ventet deg ikke før i morgen!»
De håndhilste, og herr Wiltersen plumpet ned i stolen ved sida av Harry mens fru Wiltersen satte en suppebolle foran ham også.
«Takk, Molly. Det har vært litt av en natt. En eller annen tulling har begynt å selge metamorf-medaljer. Bare å henge en om halsen, så kan du

forandre deg som du vil. Hundre tusen forkledninger, ikke mer enn ti galleoner!»

«Hva skjer egentlig når du tar på deg en, da?»

«Hovedsakelig at du blir en temmelig uggen oransje over det hele, men et par stykker har dessuten fått utbrudd av tentakkelaktige vorter over hele kroppen. Som om ikke St. Mungo hadde nok å gjøre!»

«Det låter som noe Fred og Frank kunne syns var morsomt,» sa fru Wiltersen nølende. «Du tror vel ikke –?»

«Så klart ikke!» sa herr Wiltersen. «Guttene ville aldri finne på noe slikt nå, ikke når folk er desperate etter beskyttelse!»

«Er det derfor du kommer så sent, altså – metamorf-medaljer?»

«Nei, vi fikk nyss om en stygg bakslagvåde nede på østkanten, men heldigvis hadde Magipolitiets terrorpatrulje ordnet opp før vi rakk dit …»

Harry gjemte en gjesp med hånden.

«Sengetid,» sa fru Wiltersen straks, en dame som ikke lot seg lure. «Jeg har gjort rommet til Fred og Frank klart til deg, du får det helt for deg selv.»

«Å? Hvor er de hen, da?»

«Å, de holder til i Diagonallmenningen nå, de har det så travelt at de bor i den lille leiligheten over morobutikken,» sa fru Wiltersen. «Jeg må si at jeg var imot det i førstningen, men det virker faktisk som de har ganske god forretningsteft! Kom nå, venn' min, kofferten din står der oppe alt.»

«Natt'a, herr Wiltersen,» sa Harry og skjøv stolen ut fra bordet. Skeivskank hoppet lett ned fra fanget hans og tasset ut av rommet.

«God natt selv, Harry,» sa herr Wiltersen.

Idet de gikk ut, så Harry at fru Wiltersen kastet et blikk på uret i vaskekurven. Nå sto på ny alle viserne på *Livsfare*.

Fred og Franks rom lå i tredje. Fru Wiltersen pekte med tryllestaven på en lampe på nattbordet, og straks ble rommet badet i et behagelig, gyllent skjær. På bordet foran det lille vinduet hadde noen stilt en stor blomstervase, men duften derfra kunne ikke kamuflere en inngrodd eim av noe Harry trodde måtte være krutt. Nokså mye av golvplassen var opptatt av en mengde umerkede, forseglede pappkasser, og inntil dem sto Harrys skolekoffert. Det virket som rommet ble brukt som midlertidig lager.

Hedvig tutet fornøyd til Harry fra plassen sin oppå et stort garderobeskap, før hun tok av og seilte ut av vinduet, så Harry skjønte at hun bare hadde ventet til hun så ham før hun fløy ut på jakt. Han sa god natt til fru Wiltersen, tok på seg pysjen og krøp oppi en av sengene. Det var noe hardt inni putevaret. Han famlet inni og plukket fram et klissent fiolett og oransje sukkertøy som han dro kjensel på: en Spyslikk. Da smilte han for seg selv, rullet seg over på sida og sovnet øyeblikkelig.

Noen sekunder etter – føltes det som, i hvert fall – ble han vekket av noe som lød som kanondrønn. Det var døra som braste opp. Mens han satte seg brått opp i senga, hørte han lyden av gardinene som ble trukket til side, og så var det som om han fikk en kilevink av gnistrende solskinn i begge øynene samtidig. Han skygget for dem med den ene hånden mens han famlet fåfengt etter brillene med den andre.

«Værefno?»

«Vi visste ikke at du var her alt!» sa en høy, oppspilt røst, og dermed fikk han en lusing på toppen av hodet.

«Ikke slå ham da, Ronny!» sa en pikestemme bebreidende.

Hånden hans fant brillene, og han satte dem på seg, skjønt lyset var så skarpt at det var så vidt han kunne se noe likevel. Et øyeblikk raget en lang, skjelvende skygge opp foran ham; han blunket, og så fikk han fokus på Ronny Wiltersen som gliste ned mot ham.

«Står til?»

«Tipp topp,» sa Harry og gned seg i hodebunnen før han sank tilbake i putene. «Og du'a?»

«Ikke så verst,» sa Ronny. Han trakk fram en pappeske og satte seg på den. «Når kom du? Muttern sa'kke at du hadde kommet før nå.»

«Den var vel ett i natt, omtrent.»

«Åssen går det med gompene? Har de behandla deg skikkelig?»

«Samme som de pleier,» sa Harry, idet Hermine kom og satte seg på sengekanten hans. «De snakket ikke stort med meg, men det er sånn jeg helst vil ha det. Åssen står det til med deg, Hermine?»

«Å, helt fint,» sa Hermine. Hun gransket ham inngående, som om hun trodde han brygget på noe.

Han trodde nesten han visste hva som lå bak, og siden han ikke hadde lyst til å snakke om Sirius' død eller andre nitriste emner akkurat nå, sa han: «Hva er klokka? Har jeg sovet over frokosten?»

«Ikke tenk på det, muttern kommer opp med et brett til deg – hun syns du virker utsulta,» sa Ronny og himlet med øynene. «Men fortell'a, hva er det som skjer?»

«Ikke stort, jeg har jo bare sittet pal hos onkelen og tanta mi, ikke sant?»

«Nei, gi deg'a,» sa Ronny. «Har du'kke vært ute med Humlesnurr, kanskje?»

«Å, det var ikke så spennende. Han ville bare ha hjelp til å overtale en gammel lærer til å begynne å jobbe igjen. Horatsion Snilehorn heter han.»

«Å,» sa Ronny skuffet. «Vi trodde –»

Hermine sendte ham et advarende blikk, og Ronny la om kursen i toppfart.

«– vi trodde nok det var noe sånt.»

«Å jaså, ja?» sa Harry og flirte.

«Ja … jo, for nå som Uffert har slutta, så trengs det så klart en ny lærer i svarteforsvar, ikke sant? Så, æh … åssen er'n, da?»

«Han minner litt om en hvalross, og så har han vært husstyrer i Smygard,» sa Harry. «Er det noe i veien, Hermine?»

Hun stirret granskende på ham, som om hun ventet utbrudd av de underligste symptomer hvert øyeblikk, men nå ommøblerte hun fort fjeset til et ikke helt overbevisende smil.

«Nei, så klart ikke! Og … og han Snilehorn, virket han som en god lærer?»

«Aner ikke,» sa Harry. «Verre enn Uffert kan han vel ikke bli, eller?»

«Jeg vet om noen som er verre enn Uffert,» sa en stemme fra døråpningen. Ronnys lillesøster kom labbende inn, og hun så irritabel ut. «Hei, Harry.»

«Hva er det med deg?» spurte Ronny.

«Det er *henne!*» sa Gulla og plumpet ned på senga til Harry. «Hun gjør meg sprø!»

«Hva er det hun har gjort nå?» spurte Hermine medfølende.

«Det er måten hun snakker til meg på – du skulle tro jeg var tre år!»

«Jeg vet det,» sa Hermine og senket stemmen. «Hun er så selvopptatt.»

Harry ble helt himmelfallen da han hørte henne snakke om fru Wiltersen på den måten, og han kunne neimen ikke bebreide Ronny for at han svarte sint: «Kan ikke dere to holde opp å hakke på henne i fem sekunder?»

«Ja da, bare forsvar henne,» glefset Gulla. «Alle vet jo at du ikke kan få nok av henne.»

Dette virket som en pussig kommentar om Ronnys mor. Harry fikk en fornemmelse av at noe gikk ham hus forbi og sa: «Hvem er det dere –?»

Men svaret kom før han rakk å spørre ferdig. Nok en gang fløy døra opp, og Harry nappet instinktivt dyna opp til haka så hardt at Hermine og Gulla ble vippet av og havnet på golvet.

En ung kvinne sto i døråpningen, en kvinne så slående skjønn at en mistet pusten, som om rommet plutselig hadde for lite luft. Hun var høy og smekker, med langt, blondt hår, og det var som hun utstrålte et svakt, sølvskimrende skjær. Kronen på all fullkommenheten var at hun bar på et fullastet frokostbrett.

«'Arry,» sa en sensuell stemme. «Det er altfor lenge sidén!»

Da hun seilte over terskelen mot ham, kom fru Wiltersen duvende i kjølvannet hennes, med et nokså biskt uttrykk.

«Du behøvde slett ikke å gå opp med brettet. Jeg skulle akkurat til å gjøre det selv!»

«Å, det var da slett ingen bri,» sa Fleur Delacour, idet hun satte brettet fra seg over knærne til Harry og deretter tok et stupdykk og kysset ham på begge kinn. Han kjente det brenne der leppene hennes hadde rørt ham. «Jeg 'ar så lengtet til å se 'an. Dy 'ysker min sostér, Gabrielle? 'Yn alderi slytter å snakke om 'Arry Pottér. 'Yn vil bli så glad for å mote deg igjen.»

«Å, æh … er hun også her?» kvekket Harry.

«Nei, nei, dåmme gytt,» sa Fleur med en klingende latter, «jeg mener neste sommér, når vi – men dy vet ikke dette?»

De store, blå øynene ble runde, og hun så bebreidende på fru Wiltersen, som sa: «Vi har ikke rukket å fortelle'n det ennå.»

Fleur bråsnudde seg mot Harry igjen så det sølvblonde teppet av hår svingte ut og pisket fru Wiltersen over ansiktet.

«Rylle og jeg skal gifte med hverander!»

«Å,» sa Harry matt. Han kunne ikke la være å legge merke til hvordan fru Wiltersen, Hermine og Gulla omhyggelig unngikk å møte hverandres blikk. «Jøss. Æh – gratulerer!»

Hun stupte ned og kysset ham igjen.

«Rylle ’ar det så skrekkelig travelt akkyrat nå, ’an arbeidér så ’ardt, og jeg, jeg arbeidér bare deltid i Fliregotte for å pysse min engelske, så ’an invitér meg ’er til sin famille for å lere å dem kjenne bedre. Jeg ble så glad for å ’øre dy kome – det er ikke mie å finne på ’er, om ikke du likér lage mat og gå i ’ønsehys! Vel, ’Arry – gode appetitte!»

Og dermed snudde hun grasiøst på hælen og formelig svevde ut av rommet. Bak henne gikk døra lydløst igjen.

Fra fru Wiltersen kom det en lyd som minnet om *’pf!’*.

«Mamma kan’ke fordra henne,» sa Gulla lavt.

«Visst fordrar jeg henne!» hvisket fru Wiltersen sint. «Jeg syns bare de har kastet seg uti denne forlovelsen altfor fort, det er bare det!»

«De har kjent hverandre et år,» sa Ronny. Han stirret mot den lukkede døra med et underlig omtåket uttrykk.

«Det er vel ikke særlig lenge! Men jeg vet jo hvorfor det har skjedd. Det er all den uvissheten nå til dags som Han-du-vet har kommet tilbake, folk tenker at i morgen er de kanskje døde, så de kaster seg uti alskens avgjørelser som de ellers ville tatt sin tid på. Det var det samme sist han hadde makt, unge par rømte sammen til høyre og venstre –»

«Sånn som deg og pappa,» sa Gulla innfult.

«Nja, nei, din far og jeg, vi var jo skapt for hverandre, vi, så hvorfor skulle vi vente?» sa fru Wiltersen. «Mens Rulle og Fleur … vel, hva har de egentlig felles? Han er en arbeidsom, jordnær type, mens hun er –»

«Ei merr,» sa Gulla og nikket. «Men Rulle er jo’kke *så* jordnær akkurat, da. Han jobber jo som forbannelsesknekker, ikke sant, han liker litt spenning, litt eventyr … Det var sikkert derfor han falt for Fløte.»

«Hold opp å kalle henne det, Gulla,» sa fru Wiltersen skarpt, da Harry og Hermine lo. «Ja ja, jeg får vel fortsette med mitt … Spis eggene nå dine mens de er varme, Harry.»

Hun så sliten ut da hun gikk. Ronny derimot så ut som om han var i halvsvime, der han satt og ristet sakte på hodet som en hund som prøver å få vann ut av ørene.

«Men blir dere ikke vant til henne når dere bor her i samme hus?» spurte Harry.

«Ja, jo da,» sa Ronny, «men hvis hun spretter fram uventa, sånn som nå nettopp …»

«Patetisk er det,» sa Hermine innbitt. Hun marsjerte så langt vekk fra Ronny som det var mulig. Innerst i kroken snudde hun seg, la armene i kors og sto og glante på ham.

«Du vil vel ikke ha henne her til evig tid?» sa Gulla vantro. Da Ronny bare trakk på skuldrene, sa hun: «Vel, mamma kommer til å sette en stopper for det hvis hun kan, det vedder jeg hva det skal være på.»

«Åssen har hun tenkt å få til det?» spurte Harry.

«Hun driver og inviterer Dult til middag her. Jeg tror hun håper at Rulle heller skal falle for henne. Jeg håper han gjør det, jeg ville mye heller hatt Dult i familien.»

«Jo, det tenker jeg skal virke,» sa Ronny sarkastisk. «Hør her, den typen hadde ikke vært riktig navla som hadde fått tenning på Dult hvis Fleur var i nærheten. Jøss da, Dult ser helt OK ut, hun, bare hun ikke finner på alt det tullet med håret og nesa, men –»

«Hun er søren så mye greiere enn *Fløte*,» sa Gulla.

«*Og* intelligentere – hun er jo svartspaner!» sa Hermine borte fra kroken.

«Fleur er ikke dum. Hun var gløgg nok til å være med i Tretrollmannsturneringen,» sa Harry.

«Ikke du òg, da!» sa Hermine bittert.

«Du liker vel så godt måten Fløte sier ’Arry’ på, du!» sa Gulla hånlig.

«Nei,» sa Harry og ønsket han hadde holdt munn, «jeg sier bare at Fløte – jeg mener Fleur –»

«Jeg ville *mye* heller hatt Dult i familien,» sa Gulla. «Henne er det da litt moro med.»

«Ikke mye moro i det siste, da,» sa Ronny. «For hver gang jeg ser henne, minner hun mer om Stønne-Stina.»

«Noe så urettferdig,» bjeffet Hermine. «Det er bare fordi hun fremdeles ikke har kommet over det som skjedde … altså … jeg mener, han var jo fetteren hennes!»

Harry ble oppgitt. Så hadde de altså kommet til Sirius. Han tok gaffelen og begynte å måke eggerøre inn i munnen, kanskje det kunne avverge alle invitasjoner til å delta i denne delen av samtalen.

«Dult og Sirius kjente hverandre jo nesten ikke!» sa Ronny. «Halve livet hennes satt Sirius i Azkaban, og før det omgikkes ikke familiene –»

«Det er ikke det som er poenget,» sa Hermine. «Hun tror det var hennes feil at han døde!»

«Åssen kan hun tro noe sånt?» spurte Harry, han kunne ikke la være.

«Vel, hun sloss jo mot Bellatrix deMons, ikke sant? Jeg tror hun tenker at bare hun hadde tatt knekken på Bellatrix, kunne ikke *hun* ha drept Sirius.»

«Det er jo bare tull,» sa Ronny.

«Det er det de kaller overlevelsesskyld,» sa Hermine. «Jeg vet at Lupus har prøvd å snakke med henne, men hun er like nedfor fremdeles. Hun har faktisk fått problemer med metamorfingen sin!»

«Meta –?»

«Hun greier ikke å forvandle utseendet sånn som før,» forklarte Hermine. «Jeg tror det må være at evnene er blitt påvirket av sjokket eller noe.»

«Jeg ante ikke at det gikk an,» sa Harry.

«Ikke jeg heller,» sa Hermine, «men jeg kan tenke meg at hvis du er virkelig deprimert, så …»

Døra gikk opp igjen, og fru Wiltersen stakk hodet inn.

«Gulla,» hvisket hun, «kom ned og hjelp meg med formiddagsmaten.»

«Jeg snakker med denne gjengen her!» sa Gulla forurettet.

«Straks!» sa fru Wiltersen og trakk hodet til seg igjen.

«Hun vil bare ha meg der nede for å slippe å være alene med Fløte!» sa Gulla ergerlig. Hun svingte det lange, røde håret rundt i en god imitasjon av

Fleur og spankulerte over golvet med armene i været som en ballerina.

«Best dere kommer ned litt kvikt, dere òg,» sa hun og gikk ut.

Harry benyttet seg av øyeblikkets stillhet til å få i seg mer av frokosten. Hermine gikk rundt og tittet oppi Fred og Franks kasser, bortsett fra at hun nå og da kastet et blikk bort på Harry. Ronny, som fremdeles glodde drømmende mot døra, satt imens og forsynte seg med ristet brød fra brettet hans.

«Hva er dette for noe?» sa Hermine etter en stund og holdt opp noe som så ut som en liten langkikkert.

«Veit ikke,» sa Ronny, «men hvis Fred og Frank har lagt det igjen her, er det sikkert noe som ikke er klart for morobutikken ennå, så pass deg.»

«Moren din sa at butikken går bra,» sa Harry. « Fred og Frank har skikkelig forretningsteft, sa hun faktisk.»

«Snakk om underdrivelse,» sa Ronny. «De håver inn galleoner! Jeg er kjempespent på å se butikken. Vi har'ke vært i Diagonallmenningen ennå, for muttern sier at vi må ha med fattern for å sørge for ekstra sikkerhet, og han har hatt det så travelt i det siste, men det låter femenalt.»

«Hva med Perry, da?» spurte Harry. Den tredje eldste Wiltersen-gutten hadde røket uklar med resten av familien. «Er han på talefot med moren og faren din igjen?»

«Næ,» sa Ronny.

«Men nå vet han jo at faren din hadde rett hele tida, om det med at Voldemort var tilbake –»

«Ifølge Humlesnurr har folk mye lettere for å tilgi andre at de tar feil enn at de har rett,» sa Hermine. «Jeg hørte han sa det til moren din, Ronny.»

«Låter akkurat så sprøtt at Humlesnurr kunne sagt det,» sa Ronny.

«Han skal ha privattimer med meg i år,» sa Harry i en dagligdags tone.

Ronny satte litt ristet brød i halsen, og Hermine hev etter luft.

«Og det har du'kke fortalt!» sa Ronny.

«Jeg kom på det først nå,» sa Harry helt ærlig. «Han sa det i natt i sopelimebua deres.»

«Dæven … privattimer med Humlesnurr!» sa Ronny imponert. «Lurer på hvorfor'n …?»

Stemmen døde bort. Harry så at han og Hermine vekslet blikk. Harry la fra seg kniven og gaffelen. Hjertet banket temmelig fort, i betraktning av at han ikke gjorde annet enn å sitte i en seng. Humlesnurr hadde sagt han skulle … så hvorfor ikke nå? Han festet blikket på gaffelen, som glimtet i sola som strømmet ned i fanget på ham, og sa: «Jeg vet ikke helt hvorfor han vil ta timer med meg, men jeg tror det må være på grunn av spådommen.»

Hverken Ronny eller Hermine sa et ord. Harry hadde inntrykk av at begge hadde stivnet. Det var gaffelen han snakket til da han fortsatte: «Altså, den de prøvde å stjele i departementet.»

«Men ingen vet hva den handlet om,» sa Hermine fort. «Den ble knust.»

«Men *Profeten* skriver jo –,» begynte Ronny, og Hermine sa: «Sssjj!»

«*Profeten* har rett,» sa Harry. Med en kraftanstrengelse kikket han opp på dem begge. Hermine så skremt ut, Ronny forbløffet. «Den glasskula som ble knust, er ikke den eneste kopien av spådommen. Jeg hørte hele greia på kontoret til Humlesnurr. Det var ham spådommen var til, så han kunne fortelle den til meg. Og på den hørtes det ut,» Harry trakk pusten dypt, «det hørtes ut som det blir meg som må gjøre kål på Voldemort … i hvert fall var ordlyden at ingen av oss kunne leve så lenge den andre levde.»

Alle tre stirret stumt på hverandre. Stillheten varte … og så, med et brak, forsvant Hermine bak en sky av svart røyk.

«Hermine!» ropte Ronny og Harry i kor, og frokostbrettet raste i golvet med et krasj.

Hermine dukket hostende fram av røyken. I hånden hadde hun kikkerten, og i fjeset en skinnende, nærmest fiolett, blåveis.

«Jeg klemte den, og den – den dro til meg!» gispet hun.

Så sant som det var sagt, ut av øye-enden på kikkerten så de nå en ørliten knyttneve på en lang springfjær.

«Ikke vær redd,» sa Ronny, som tydelig holdt seg så godt han kunne for ikke å le. «Det fikser muttern, hun er god til å lege mindre skader –»

«Å – nei, glem det akkurat nå!» sa Hermine fort. «Harry – å, Harry –»

Hun satte seg på sengekanten hans igjen.

«Vi lurte fælt, etter at vi kom tilbake fra departementet … så klart vi ikke ville si noe til deg, men etter det Lucifus Malfang sa om spådommen, at den handlet om deg og Voldemort, ja, så tenkte vi jo at det kanskje måtte være noe sånt … å, Harry …» Hun stirret på ham. Så sa hun: «Er du redd?»

«Ikke så redd som jeg var,» sa Harry. «Med en gang jeg hørte det, var jeg det … men nå er det som jeg alltid har visst at jeg ble nødt til å møte ham til slutt …»

«Da vi hørte at Humlesnurr selv skulle hente deg, tenkte vi at'n kanskje hadde noe å fortelle deg, eller vise deg, som hadde med spådommen å gjøre,» sa Ronny ivrig. «Og vi hadde jo på en måte rett, da, hva? Han ville vel ikke gi deg privattimer hvis'n mente du var dømt til å krepere, eller? For det ville jo bare vært å kaste bort tida? Så han må jo tro at du har en sjangs!»

«Det er sant,» sa Hermine. «Jeg lurer på hva han har tenkt å lære deg, Harry? Skikkelig ordentlig avansert magi, sikkert … kraftige motforbannelser … antivåder …»

Harry hørte ikke ordentlig etter. Han kjente en varme spre seg gjennom ham som ikke hadde noe med solskinnet å gjøre; det var som en hard blokkering i brystet holdt på å gå i oppløsning. Han visste at Ronny og Hermine var mer sjokkert enn de viste, men selve det at begge var der nå, én på hver side av ham, snakket trøstende til ham, og ikke trakk seg unna som om han var smittefarlig – eller bare farlig – det var verdt mer enn han noensinne kunne få fortalt dem.

«… og unnvikningsheksinger generelt,» sluttet Hermine. «Ja ja, du vet i hvert fall om én slags timer du får i år, og det er én mer enn Ronny og jeg vet. Lurer på når U.G.L.E.-resultatene våre kommer?»

«Kan'ke være lenge nå, det har gått en måned alt,» sa Ronny.

«Hei, vent litt,» sa Harry; han kom plutselig på enda en bit fra nattas samtale. «Jeg syns Humlesnurr sa noe om at U.G.L.E.-resultatene kom i dag!»

«I dag?» hylte Hermine. «*I dag?* Men hvorfor sa du ikke – å, herregud – du skulle sagt –»

Hun spratt opp.

«Jeg løper ned og ser om det er kommet noen ugler …»

Men det Harry fikk se ti minutter senere da han også kom ned, fullt påkledd og med det tomme frokostbrettet i hendene, var en sterkt opphisset Hermine ved kjøkkenbordet, og fru Wiltersen som prøvde å minske likheten hennes med en halv panda.

«Nei, den rikker seg ikke,» sa fru Wiltersen bekymret, der hun sto over Hermine med tryllestaven i hånden og et eksemplar av *Vær din egen husheler* oppslått på «Blåmerker, kutt og skrubbsår». «Jeg skjønner ikke det, denne har alltid virket før.»

«Det er sikkert noe Fred og Frank syns var ekstra morsomt, å finne på noe så det ikke går vekk,» sa Gulla.

«Men det *må* gå vekk!» hvinte Hermine. «Jeg kan ikke gå rundt og se ut sånn resten av mitt liv!»

«Ikke vær redd, venn' min, vi skal nok få det vekk, vi finner nok noe som virker,» trøstet fru Wiltersen.

«Rylle 'ar fortalt meg at Frede og Franke er så veldig mårsåm,» sa Fleur med et uanfektet smil.

«Ja, jeg ler så jeg nesten mister pusten!» glefset Hermine.

Hun hoppet opp fra stolen og begynte å trave rundt og rundt bordet og vri seg i hendene.

«Fru Wiltersen, er du helt, helt sikker på at det ikke er kommet noen ugler i morges?»

«Ja, venn' min, det hadde jeg nok lagt merke til,» sa fru Wiltersen tålmodig. «Men klokka er ikke mer enn så vidt ni, det er masser av tid …»

«Å, jeg *vet* at jeg bommet på oldrunene,» mumlet Hermine febrilsk. «Jeg gjorde i hvert fall én grov feiloversettelse. Og den praktiske prøven i forsvar mot svartekunster gikk jo helt elendig. Og transfigurasjonen – jeg syntes jo den gikk brukbart da, men nå som jeg tenker over det –»

«Hermine, kan du holde snavla di, du er vel ikke den eneste som har nerver her!» bjeffet Ronny. «Og når du har fått alle ti S-ene dine på U.G.L.E.-vitnemålet …»

«Ikke si det, ikke si det!» sa Hermine og viftet hysterisk med hendene. «Jeg vet jeg har strøket i alt!»

«Hva skjer hvis vi stryker i noe?» spurte Harry. Spørsmålet gikk til hele rommet, men nok en gang var det Hermine som svarte.

«Da må vi ta en samtale med husstyreren om hva vi skal gjøre. Jeg spurte professor McSnurp om det før ferien.»

Magen til Harry gjorde et lite rundkast. Han ønsket at han hadde spist mindre til frokost.

«På Beauxbatons det var litt annérledés,» sa Fleur fornøyd. «Jeg tror vår måte var bedre. Vi tok vår eksamen etter sekse år, ikke feme, og så –»

Men det hun skulle si, druknet i et skrik. Hermine pekte ut av kjøkkenvinduet, og der, på himmelen, så de tydelig tre svarte prikker som ble større og større.

«Jaggu er det ugler,» sa Ronny hest. Han spratt opp og stilte seg sammen med Hermine ved vinduet.

«Og det er tre av dem,» sa Harry og stilte seg fort på den andre sida av henne.

«En til hver,» sa Hermine med vettskremt, hviskende stemme. «Å nei … å nei … å nei …»

Hendene hennes klemte hardt om albuene til begge guttene.

Uglene kom flyende rett mot Hiet. Det var tre flotte kattugler, og da de nærmet seg hagegangen inn mot huset, var det tydelig at alle tre bar hver sin store, firkantede konvolutt.

«Å *nei*!» pep Hermine.

Fru Wiltersen klemte seg forbi dem og åpnet kjøkkenvinduet. En, to, tre, så hadde uglene sust inn gjennom det og landet på rekke på bordet. Og alle tre løftet høyre fot.

Harry beveget seg først. Brevet til ham var bundet til foten på den midterste ugla, og han løsnet det med fomlende fingre. Til venstre for ham prøvde Ronny å løsne sitt vitnemål, og til høyre skalv Hermine så fælt på hendene at hun fikk hele ugla til å riste.

Ingen på kjøkkenet sa et ord. Endelig greide Harry å få løs konvolutten sin. Han rev den fort opp og brettet ut pergamentet inni.

UNDRE GALDRELAUGSEKSAMEN

VITNEMÅL

Ståkarakterer:	*Strykkarakterer:*
S (Strålende)	*D* (Dårlig)
B (Bedre enn ventet)	*Y* (Ynkelig)
A (Akseptabelt)	*T* (Troll)

HARRY JAKOB POTTER HAR OPPNÅDD:

Astronomi:	*A*
Stell av magiske vesener:	*B*
Trylleformler:	*B*
Forsvar mot svartekunster:	*S*
Clairvoyanse:	*D*
Urtologi:	*B*
Magihistorie:	*Y*
Eliksirer:	*B*
Transfigurasjon:	*B*

Harry leste gjennom pergamentet flere ganger, og for hver gang gikk pusten litt lettere. Det var greit; at han kom til å stryke i clairvoyanse, hadde han alltid visst, og stå i magihistorie hadde han ikke hatt sjangs til, siden han hadde kollapset midt under eksamen, men i alt det andre hadde han stått! Han fulgte karakterene nedover med fingeren … han hadde gjort det bra i transfigurasjon og urtologi, og til og med fått 'Bedre enn ventet' i eliksirer! Og det beste av alt: Han hadde oppnådd 'Strålende' i svarteforsvar!

Han så opp. Hermine sto med ryggen til og bøyd nakke, men Ronny så kisteglad ut.

«Jeg strøk bare i clairvoyanse og magihistorie, og er det noen som bryr seg om sånt?» sa han tindrende til Harry. «Her – skal vi bytte –»

Harry kikket ned på karakterene til Ronny. Det var ingen 'Strålende' der …

«Det var jo opplagt at du kom til å få helt topp i svarteforsvar,» sa Ronny og dunket ham på skulderen. «Vi har greid oss bra, hva?»

«Godt gjort!» sa fru Wiltersen stolt og rusket Ronny i håret. «Sju U.G.L.E.r, det er mer enn Fred og Frank til sammen, det!»

«Hermine?» sa Gulla forsiktig, for Hermine hadde ikke snudd seg. «Åssen gikk det?»

«Jeg – ikke så verst,» sa Hermine med liten stemme.

«Hei, gi deg'a,» sa Ronny. Han gikk fort bort og nappet vitnemålet ut av hånden på henne. «Jøss da – ni S'er, pluss én Bedre enn ventet i svarteforsvar.» Han kikket ned på henne, halvt smilende, halvt oppgitt. «Men du er faktisk skuffa, du, hva?»

Hermine ristet på hodet, men Harry lo.

«Vel, så er vi Ø.G.L.E.-elever, da!» gliste Ronny. «Muttern, er det flere pølser igjen?»

Harry kikket ned på sitt eget vitnemål. Det var så bra som han kunne håpet. Han kjente bare ett lite, trist stikk … Det betydde slutten på ambisjonen om å bli svartspaner. Han hadde ikke fått god nok karakter i eliksirer. Det hadde han jo visst hele tida, men likevel var det som om noe sank i magen da han igjen skottet ned på den lille, svarte B'en.

Det var rart, egentlig, når en tenkte på at det hadde vært en dødseter i forkledning som først hadde sagt til Harry at han kunne bli en god svartspaner, men likevel hadde tanken slått rot i ham, og han kunne ikke egentlig komme på noe annet han hadde lyst til å bli. Dessuten hadde det virket som den akkurat riktige skjebnen etter at han fikk høre spådommen en måned før *…Så lenge begge lever, kan ingen av dem leve …* Ville det ikke være å leve opp til spådommen, og samtidig skaffe seg best mulig sjanse til å overleve, om han ble en av de topptrente trollmennene som hadde til oppgave å finne og drepe Voldemort?

KAPITTEL SEKS

DRACOS LILLE AVSTIKKER

De neste par ukene satte ikke Harry foten utenfor gjerdet til Hiet. Dagene gikk stort sett med til å spille rumpeldunk i eplehagen (to på hvert lag; han og Hermine mot Ronny og Gulla – Hermine var elendig og Gulla god, så lagene ble noenlunde jevne), og kveldene med å spise tre porsjoner av alt fru Wiltersen satte foran ham.

Det ville vært en herlig, fredelig ferie, om det ikke hadde vært for alle historiene om forsvinninger, påfallende ulykker og til og med dødsfall som nå sto å lese i *Profeten* nesten dagstøtt. Iblant fikk de høre nytt fra Rulle eller herr Wiltersen allerede før det kom i avisen. Fru Wiltersen var lite begeistret da Harrys sekstenårsdag ble formørket av nifse tidender. Den som kom med dem var en mager og bister Remus Lupus, med en hårmanke som var blitt gråere og klær som var mer fillete og lappete enn noensinne.

«Det har vært noen nye desperantangrep,» fortalte han, akkurat da fru Wiltersen rakte ham et stort stykke bursdagskake. «Og de har funnet liket av Igor Karkaroff i et skur nordpå, med Mørkets merke over – men oppriktig talt forbauser det meg at han greide å holde seg i live så mye som et år etter at han deserterte fra dødseterne. Sirius' bror Regulus klarte seg ikke i mer enn noen dager, etter det jeg kan huske.»

«Ja, jo,» sa fru Wiltersen og rynket brynene, «men kanskje vi heller skulle snakke om noe ann –»

«Hørte du om Florian Funkel, Remus?» spurte Rulle, som ble holdt godt forsynt med vin av Fleur. «Han som drev –»

«– Funkels Isenkrem i Diagonallmenningen?» avbrøt Harry og kjente en ubehagelig, hul fornemmelse nederst i magen. «Det er jo han jeg fikk gratis is av, det. Hva er det med ham?»

«Bortført, antakelig, etter sporene å dømme.»

«Hvorfor da?» spurte Ronny. Fru Wiltersen sendte Rulle et meget spisst blikk.

«Hvem vet? Han må vel ha lagt seg ut med dem på en eller annen måte. Han var en bra kar, Florian.»

«Siden vi snakker om Diagonallmenningen,» sa herr Wiltersen, «så ser det ut som Olivander også er forsvunnet.»

«Tryllestavmakeren?» sa Gulla forskrekket.

«Ja, nettopp. Butikken er forlatt. Ingen tegn til kamp. Ingen vet om han har dratt frivillig eller blitt kidnappet.»

«Men tryllestaver – hvor skal folk få tryllestavene sine fra?»

«De kan jo få fra andre,» sa Lupus. «Men Olivander var den beste, og hvis motparten har ham, er det ikke så bra for oss.»

Dagen etter denne nokså dystre bursdagsmiddagen ankom brevene med boklistene fra Galtvort. Harrys inneholdt dessuten en overraskelse: Han var blitt kaptein på rumpeldunklaget.

«Da får du jo status som en prefekt!» utbrøt Hermine glad. «Du kan bruke vårt spesielle toalett og alt!»

«Jøss, jeg husker da Kalle gikk med et sånt et, jeg,» sa Ronny og gransket merket begeistret. «Kjempekult, Harry, da blir du jo kapteinen min – hvis du tar meg med på laget igjen i år, da, ha ha …»

«Vel, vi kan vel ikke utsette en tur til Diagonallmenningen lenger da, tenker jeg, når dere først har fått disse,» sukket fru Wiltersen og kikket nedover boklista til Ronny. «Vi drar inn på lørdag, hvis ikke pappa må jobbe overtid igjen, da. Ikke tale om at jeg drar inn dit uten ham.»

«Muttern da, du tror vel ikke Han-du-veit gjemmer seg bak bokhyllene på Snirckel & Blæk?» fniste Ronny.

«Dro Funkel og Olivander på ferie, kanskje?» sa fru Wiltersen og tente straks. «Hvis du tror at sikkerhet er noe å le av, kan du bli hjemme, så kan jeg kjøpe det du skal ha alene –»

«Nei, jeg vil være med, jeg vil se butikken til Fred og Frank!» sa Ronny fort.

«Da får du se å skjerpe deg, unge mann, før jeg finner ut at du er for umoden til å være med!» bjeffet fru Wiltersen sint. Hun grep uret, hvor alle ni viserne fremdeles pekte mot *Livsfare*, og balanserte det øverst på en stabel nyvaskede håndklær. «Og det samme gjelder å dra tilbake til Galtvort!»

Ronny snudde seg og sendte Harry et vantro blikk mens moren hans løftet vaskekurven med uret svaiende på toppen og trampet ut.

«Men jøsses, skal det ikke engang være lov å komme med en spøk her i huset nå …»

Men de neste dagene passet han godt på ikke å si noe bråkjekt om Voldemort, og lørdagen demret uten flere utbrudd fra fru Wiltersen, selv om hun riktignok virket temmelig anspent under frokosten. Rulle, som skulle bli hjemme sammen med Fleur (til stor glede for både Hermine og Gulla), skjøv en full pengepose over bordet til Harry.

Ronny gjorde store øyne. «Hvor er min, da?» sa han.

«Det der er jo Harrys alt, din toms,» sa Rulle. «Jeg tok det ut av hvelvet ditt for deg, Harry, for ellers tar det omtrent fem timer å få tatt ut gullet sitt for tida, sånn som gnomene har skrudd opp sikkerheten. For to dager siden måtte Arky Filliputt ta en prektighetsprøve rett opp i – nå ja, bare ta mitt ord for at dette her er enklere.»

«Takk skal du ha, Rulle,» sa Harry og stakk posen i lomma.

«'An er alltid så ometenksom,» kurret Fleur tilbedende og strøk Rulle over nesa. Bak ryggen hennes mimet Gulla at hun spydde oppi cornflakesbollen sin. Harry satte sine i halsen, og Ronny måtte klaske ham i ryggen.

Dagen var grå og overskyet. En av de spesielle bilene fra Magidepartementet – Harry hadde sittet i en av dem før – ventet på dem ute på gårdsplassen mens de kneppet kappene på vei ned trappa. Rulle og Fleur sto igjen i kjøkkenvinduet for å vinke.

«Kult at fattern får bruke disse her igjen,» sa Ronny anerkjennende og strakte seg velbehagelig idet bilen akselererte mykt bort fra Hiet. Det var rikelig plass til både ham, Harry, Hermine og Gulla i det rommelige baksetet.

«Ikke venn deg til det, det er bare på grunn av Harry,» sa herr Wiltersen over skulderen. Han og fru Wiltersen satt foran sammen med departementssjåføren, og passasjersetet hadde følgelig strukket seg ut til noe som minnet om en tosetersofa. «De har gitt ham toppsikringsstatus. Og når vi kommer til *Den lekke heksekjel*, er det ekstra sikkerhetstiltak der også.»

Harry sa ikke noe, men han likte dårlig tanken på å ordne innkjøpene sine omgitt av en bataljon svartspanere. Han hadde puttet usynlighetskappen i ryggsekken, ut fra den tanken at om den var god nok for Humlesnurr, burde den være god nok for departementet òg. Skjønt nå som han tenkte over det, var han ikke sikker på at departementet visste om kappen.

«Jaha, så var vi der,» sa sjåføren overraskende kort tid etter, da han saktnet farten i Charing Cross Road og stoppet utenfor *Den lekke heksekjel*, og det var det første han hadde sagt. «Jeg har fått beskjed om å vente på dere her; aner dere hvor lenge dere blir?»

«Et par timer, skulle jeg tro,» sa herr Wiltersen. «Å, der er han jo, det var fint.»

Harry gjorde som herr Wiltersen og tittet ut av bilvinduet, og hjertet hans gjorde et hopp. Det var ingen svartspanere som ventet utenfor puben, men derimot en diger, svartskjegget skikkelse: Rubeus Gygrid, skogvokteren på Galtvort, iført lang mollskinnsfrakk. Han enset ikke alle forbløffede blikk fra passerende gomper, men ved synet av Harrys ansikt strålte han opp.

«Harry!» drønnet han og knuget ham inntil seg i en knokkelknusende klem straks Harry kom ut av bilen. «Bukknebb – Vimmelving, mener jeg – du sku' sett'n, Harry, han er så glad for å væra ute i friluft igjen –»

«Fint at han er fornøyd,» sa Harry og flirte mens han masserte ribbeina. «Vi visste ikke at 'sikkerhetstiltak' betydde deg!»

«Jeg veit det, jeg veit det, akkurat som i gamle da'r, hæ? Du skjønner, departementet ville først sendt en gjeng svartspanere, men Humlesnurr sa atte det holdt med meg,» sa Gygrid stolt, skjøt brystet fram og stakk tommelfingrene i lommene. «OK, da går vi – du først, Molly, Arthur –»

I *Den lekke heksekjel* var det fullstendig tomt, for første gang Harry kunne huske. Den eneste som var igjen av den gamle gjengen, var den

inntørkede, tannløse verten, Tom, som tittet håpefullt opp da de kom inn. Men før han rakk å si noe, sa Gygrid viktig: «Bare på gjennomfart i dag, Tom. Galtvortsaker, du skjønner sikkert.»

Tom nikket dystert og konsentrerte seg om å tørke glass igjen. Harry, Hermine, Gygrid og Wiltersenene gikk gjennom puben og ut på den hustrige, lille gårdsplassen bak, hvor søppelkassene sto. Gygrid løftet sin lyserøde paraply og kakket på en bestemt murstein i muren; den gled til side, og der den hadde vært, dannet det seg en hvelvet portal inn mot en svingende, brulagt gate. De gikk inn gjennom porten, og så stanset de et øyeblikk og så seg om.

Diagonallmenningen var forandret. De fargeglade, glitrende vindusutstillingene med formelbøker, eliksiringredienser og heksekjeler var ikke lenger å se, de var overklistret av digre plakater fra Magidepartementet. De fleste av disse plakatene i dystert fiolett inneholdt forstørrede versjoner av sikkerhetstiltakene på flygebladene departementet hadde sendt ut tidligere på sommeren, men på noen var det svart-hvite fotografier av kjente dødsetere på frifot. Fra vinduet i nærmeste apotekarium smilte Bellatrix deMons hånlig. Noen vinduer var spikret for, blant andre i Florian Funkels Isenkrem. På den annen side var det kommet til en del nye, ganske snuskete salgsboder bortover gata. På den nærmeste, som hadde stilt seg til utenfor Snirckel & Blæk under en flekkete, stripet presenning, var det slått opp et slags skilt av papp:

Amuletter: Virker mot varulver, desperanter og inferier

En lurvete liten trollmann sto og klirret med kjeder med sølvsymboler mot forbipasserende.

«En til småpia, frue?» ropte han til fru Wiltersen og flirte i retning Gulla da de gikk forbi. «Beskytte den pene halsen?»

«Hadde jeg vært på jobb …» sa herr Wiltersen og glante på amulettselgeren.

«Ja da, venn' min, men ikke arrester noen akkurat nå, er du snill, vi har det travelt,» sa fru Wiltersen og kikket nervøst på en liste. «Jeg tror det er best vi tar Madam Malkin først, Hermine trenger ny festkutte, og

skolekutten til Ronny viser hele ankelen, og du trenger sikkert ny, du òg, Harry, sånn som du har vokst – kom igjen, alle sammen –»

«Molly, det kan umulig være noe lurt at alle går til Madam Malkin,» sa herr Wiltersen. «Det må være bedre at de tre går sammen med Gygrid, så kan vi gå til Snirckel & Blæk og kjøpe skolebøker til alle?»

«Neimen om jeg vet,» sa fru Wiltersen bekymret. Det var tydelig at hun var splittet mellom trangen til å bli fort ferdig med handleturen og trangen til å holde alle sammen samlet. «Gygrid, tror du –?»

«Ikke vær redd, Molly, klart jeg passer på dem,» sa Gygrid beroligende og viftet svevende med en hånd på størrelse med et kumlokk. Fru Wiltersen virket ikke aldeles overbevist, men gikk med på at de skulle dele seg. Selv skyndte hun seg i retning Snirckel & Blæk med sin mann og Gulla, mens Harry, Ronny, Hermine og Gygrid la i vei mot Madam Malkin.

Harry la merke til at mange av dem de gikk forbi, hadde det samme plagede, bekymrede uttrykket som fru Wiltersen, og at ingen stoppet og pratet lenger. Folk hadde søkt sammen i tette, små grupper, som gikk målbevisst hver til sitt. Ingen ville visst handle alene lenger.

«Blir kanskje litt trangt der inne med alle vårs,» sa Gygrid da de stanset utenfor Madam Malkin. Han bøyde seg og kikket inn gjennom vinduet. «Jeg holder vakt utafor, greit?»

Så Harry, Ronny og Hermine gikk sammen inn i det lille lokalet. Først virket det tomt, men ikke før hadde døra svingt igjen bak dem, før de hørte en velkjent stemme fra baksida av et stativ med festkutter i paljettprydet grønt og blått.

«… ikke noe barn lenger, om du ikke har lagt merke til det, mor. Jeg er fullkomment i stand til å ordne mine egne innkjøp *alene*.»

De hørte en lyd som om noen smekket med tunga, og en stemme Harry dro kjensel på som madam Malkins, sa: «Din mor har helt rett, kjære deg, ingen av oss bør vandre rundt på egen hånd lenger, det har ingenting å gjøre med å være barn –»

«Pass på hvor De stikker den nåla, for søren!»

En tenåringsgutt med blekt, spisst ansikt og hvitblondt hår kom fram bak stativet iført en staselig, mørkegrønn kutte, som glitret av knappenåler rundt

falden og ermene. Han marsjerte bort og studerte seg selv i speilet, og det tok noen sekunder før han ble vár speilbildet av de tre over skulderen. De lysegrå øynene ble smale.

«Hvis du lurer på hva det er som lukter sånn, mor, så kom det nettopp inn en grums,» sa Draco Malfang.

«Jeg tror vi kan klare oss uten den slags språkbruk!» sa madam Malkin, som akkurat kom pilende ut bak stativet med et målebånd og en tryllestav. «Og jeg vil ikke ha noe av at noen trekker tryllestav her inne heller!» la hun fort til, for et blikk mot døra var nok til å se at både Harry og Ronny sto der med hevet stav som pekte på Malfang.

Hermine, som sto rett bak dem, hvisket: «Nei, ikke gjør det – helt ærlig, det er ikke verdt det –»

«Jaså ja, akkurat som dere ville tørre å bruke magi utenfor skolen,» sa Malfang hånlig. «Hvem har gitt deg den blåveisen, Grang? Jeg vil gjerne sende dem en blomst.»

«Takk, det klarer seg!» sa madam Malkin skarpt. Hun så seg over skulderen etter støtte. «Frue – kunne De …?»

Narsissa Malfang kom seilende fram bakom klesstativet.

«Legg fra dere de der,» sa hun kaldt til Harry og Ronny. «Hvis dere overfaller min sønn en gang til, skal jeg sørge for at det blir det siste dere gjør.»

«Nei jaså?» sa Harry. Han gikk et skritt fram og stirret inn i det glatte, arrogante ansiktet som, enda så blekt det var, liknet slik på søsterens. Nå var han like høy som hun. «Tenkt å få noen dødseter-kompiser til å ta kverken på oss, er det sånn?»

Madam Malkin hvinte og tok seg til hjertet.

«Nei, alvorlig talt, du skulle ikke beskylde – farlig å si sånt – legg nå bort de tryllestavene!»

Men Harry senket ikke staven sin. Narsissa Malfang smilte ekkelt.

«Jeg ser det har gitt deg en falsk trygghetsfølelse å være Humlesnurrs yndling, Harry Potter. Men Humlesnurr kommer ikke bestandig til å være der og beskytte deg.»

Harry så seg spottende om i butikken.

«Nei, jøss, har du sett … tenk, han er ikke her nå! Så da er det vel bare å prøve seg? Kanskje de kan finne en dobbeltcelle til dere i Azkaban, Dem og den taperen av en mann De har!»

Malfang gjorde en sint bevegelse mot Harry, men snublet i den for lange kutten. Ronny lo høyt.

«Du våger ikke snakke til min mor på den måten, Potter!» snerret Malfang.

«Det er i orden, Draco,» sa Narsissa. Hun la en hånd med tynne, hvite fingre på skulderen hans og holdt ham tilbake. «Jeg gjetter på at Potter blir forent med sin kjære Sirius før jeg blir gjenforent med Lucifus.»

Harry løftet tryllestaven høyere.

«Harry, nei!» stønnet Hermine, og grep armen hans og prøvde å skyve den ned. «Tenk deg om … du må ikke … gjett om du får trøbbel …»

Madam Malkin sto et øyeblikk i villrede, men bestemte seg for å opptre som om ingenting foregikk, i håp om da ville det ikke gjøre det. Hun bøyde seg mot Malfang, som fortsatt sto og glante på Harry.

«Jeg tror det venstre ermet her godt kunne vært litt kortere, vennen min, så la meg bare –»

«Auuvv!» bæljet Malfang og fiket hånden hennes unna, «pass på hvor De setter nålene Deres, menneske! Mor, jeg tror ikke jeg vil ha denne her likevel –»

Han trakk kutten over hodet og slengte den i golvet for føttene til madam Malkin.

«Du har rett, Draco,» sa Narsissa og sendte Hermine et foraktelig blikk. «Nå som jeg vet hva slags oppsop som handler her … Vi finner nok noe bedre hos Skomring & Schram.»

Og så spankulerte begge to ut av butikken. På veien passet Malfang på å skompe så hardt han kunne borti Ronny.

«Det må jeg virkelig si!» sa madam Malkin. Hun snappet kutten opp fra golvet og renset den med stavtippen som støvsuger.

Det så ut som hun hadde tankene helt andre steder mens hun tilpasset skolekutter til Harry og Ronny, og til Hermine prøvde hun å selge en

trollmannskutte istedenfor en til en heks. Da hun omsider bukket dem ut av butikken, virket det som hun var glad for å se ryggen på dem.

«Fikk dere allting?» spurte Gygrid blidt da de kom ut til ham igjen.

«Sånn omtrent,» sa Harry. «Så du Malfangene?»

«Ja da,» sa Gygrid uanfektet. «Men aldri om dem hadde tørt å finne på no' midt i Diagonallmenningen, Harry, så dem b'øver du ikke tenke på.»

Harry, Ronny og Hermine vekslet blikk, men før de rakk å bringe ham ut av denne behagelige villfarelsen, møtte de herr og fru Wiltersen og Gulla, alle tre tunglastet med bokpakker.

«Alt i orden?» sa fru Wiltersen. «Alle fått kuttene de skulle ha? Fint, da kan vi stikke innom apotekariet og Blingsau på veien til Fred og Frank – hold dere godt sammen nå …»

Hverken Harry eller Ronny kjøpte noen ingredienser i apotekariet, siden de ikke skulle ha eliksirer lenger, men på Blingsaus Uglestormarked kjøpte begge hver sin store eske med uglenøtter til Hedvig og Tullerusk. Og så, mens fru Wiltersen kikket på klokka annethvert minutt, satte de kursen bortover gata mot Wiltersens Wærste, morobutikken til Fred og Frank.

«Vi har slett ikke god tid,» sa fru Wiltersen. «Så vi kan bare ta en rask titt inn, og så er det tilbake til bilen. Det må være like ved nå, dette er nummer nittito … nittifire …»

«Næmen i jøsse!» sa Ronny og bråstoppet.

Med så mange triste, plakat-kjøvde butikkvinduer som bakgrunn, slo vinduene til Fred og Frank folk rett i synet som det rene fyrverkeri. Forbipasserende fortsatte å glo på dem over skulderen, og noen ble faktisk stående som fjetret, naglet til stedet. Vinduet til venstre var forvirrende fullt av en hærskare av ting som snurret, smalt, glimtet, hoppet og hylte – Harry ble blank i blikket bare ved synet. Vinduet til høyre var dekket av en eneste, gigantisk plakat, like fiolett som den fra departementet, men denne skrek med blinkende, gule bokstaver:

Fælt betenkt for Han-du-veit?
Tenk heller mest på Sist-du-dreit!
«*SKITTSLUTT*»

–obstipasjon: en propp-sensasjon for en hel nasjon!

Harry begynte å le. Ved sida av seg hørte han et svakt stønn, og da han så etter, var det fru Wiltersen som stirret lamslått på plakaten. Leppene hennes formet stumt ordene 'Sist-du-dreit'.

«De blir myrdet i sengene sine!» hvisket hun.

«Ikke snakk om!» sa Ronny, som lo, han også. «Dette er jo femenalt!»

Og med ham og Harry i spissen gikk de inn i butikken. Den var så stappfull av kunder at Harry ikke kom i nærheten av hyllene, men måtte nøye seg med å se seg om. En stabel kasser som rakk helt til taket, inneholdt Skulkesnaskene som tvillingene hadde uteksperimentert det siste, ufullførte året sitt på Galtvort (han la merke til at de mest populære var Neseblodnugatene – det sto én eneste, medtatt eske igjen på hylla). Det var binger med lurestaver (de billigste forvandlet seg bare til gummikyllinger eller truser når du viftet med dem, mens de dyreste dengte en uforberedt bruker i hodet og nakken), og det var esker med fjærpenner av forskjellige typer, både selvblekkende, stavesjekkende og svarklekkende. Det åpnet seg en luke i mylderet, og Harry trengte seg fram til disken, hvor en sverm tiåringer fulgte frydefullt med mens en ørliten tremann sakte klatret opp trappa til en ekte galge, som var plassert oppå en eske hvor det sto: Hengtmann (gjenbrukssett) – Stav det, eller se ham dingle!

«Patenterte dagdrømformler …»

Hermine hadde greid å trenge seg fram til en stor utstillingsmonter i nærheten av disken og sto og leste teksten bakpå en eske prydet med et meget fargerikt bilde av en flott ung mann og en dånende ung dame på dekket av et sjørøverskip.

«*'Én enkel formel er alt som skal til for å befinne deg i en halvtimelang, super-realistisk, toppkvalitets dagdrøm. Tilpasset en vanlig skoletime, nesten umulig å avsløre. (Mulige bivirkninger: tomt ansiktsuttrykk og noe sikling.) Ikke for salg til mindreårige.'* Vet du hva,» sa Hermine og så opp på Harry, «det der er faktisk magi av virkelig toppklasse!»

«For dem orda skal du få én gratis, Hermine,» sa en stemme bak dem.

Der sto en smørblid Fred, kledd i en magentarød kutte som sto i fantastisk kontrast til det flammende håret.

«Står til, Harry?» De vekslet håndtrykk. «Næmen Hermine, hva er det som har hendt med øyet ditt?»

«Den klabbekikkerten deres,» sa Hermine med et skjevt smil.

«Å dæven, de der hadde jeg helt glemt,» sa Fred. «Her –»

Han trakk opp en krukke fra lomma og rakte henne den, og hun skrudde vaktsomt av lokket. Den inneholdt en tykk, gul krem.

«Bare smør'n på, så forsvinner blåmerket på under en time,» sa Fred. «Vi var nødt til å lage en skikkelig blåveisfjerner; vi tester jo de fleste av varene på oss selv.»

Hermine så nervøs ut. «Det er vel helt *trygt?*»

«Trygt, ja?» sa Fred beroligende. «Kom, Harry, så skal jeg gi deg en omvisning.»

Harry lot Hermine stå igjen og smøre krem på blåveisen sin, og selv fulgte han etter Fred innover i butikken. Innerst var det en monter med kort- og taukunster.

«Gompiske tryllekunster!» sa Fred fornøyd og pekte på dem. «For gærninger som fattern, ikke sant, som elsker gompegreier. Det er ikke det vi tjener mest på, akkurat, men det renner nå inn jevnt og trutt – det er jo noe helt nytt i moroartikler … å, der har vi Frank …»

Tvillingen hans ristet Harrys hånd energisk.

«Nå, gir'n deg en omvisning, Harry? Kom og bli med på bakrommet, det er der vi gjør de store penga – *Bare prøv å stjæl noe, du der, så skal du få betale med mer enn galleoner!*» Det siste advarende til en liten gutt som lynfort trakk til seg hånden fra en binge merket: Spiselige Mørkets merker – Gjør hvem som helst kvalm!

Frank skjøv til side et forheng inne ved gompekunstene, og der så Harry et mørkere og ikke så stappfullt rom. Selv innpakningen på varene på hyllene her var mindre skrikende.

«Vi har akkurat introdusert dette mer seriøse sortimentet,» sa Fred. «Men det var nå moro åssen det gikk til, da …»

«Du aner ikke hvor mange det er, selv folk i departementet, som ikke fikser en skikkelig skjoldformel,» sa Frank. «Men så klart, de har jo ikke hatt deg som lærer, da, Harry.»

«Akkurat … og så tenkte vi at det kunne være gøy med noen skjold*hatter*. Bare tenk deg, du tar'n på deg og utfordrer en kompis til å våde deg, og så er det bare å se trynet på'n når våden preller av. Men departementet kjøpte fem hundre stykker til hele støttestaben, og ennå raser det inn med bestillinger!»

«Så vi har utvida til en hel kolleksjon med skjoldkapper, skjoldhansker …»

«… Jeg mener, klart de hjelper jo ikke mot Utilgivelige forbannelser, men mot mindre til moderate heksinger og våder …»

«… Og så tenkte vi at hvorfor ikke gå inn på hele feltet svarteforsvar, det er jo rene pengemaskinen!» fortsatte Frank begeistret. «Dette her er ganske fikst – vi kaller det *Vips!* mørkepulver, det er noe vi importerer fra Peru. Greit hvis det gjelds å komme seg unna litt kvikt.»

«Og Bløffbombene våre går omtrent av seg selv, se,» sa Fred og pekte på en rad rare, svarte greier som minnet litt om signalhorn, og som ganske riktig prøvde å pile ut av syne. «Det er bare å slippe'n uten at noen ser det, så stikker'n av og setter i et skikkelig smell så snart'n er ute av syne, så dermed har du en fiks ferdig avledningsmanøver når du har bruk for det.»

«Den var ikke dum,» sa Harry imponert.

«Her,» sa Frank, fanget et par og kastet dem til ham.

En ung heks stakk det blonde, kortklipte hodet inn gjennom forhenget. Hun hadde også den samme magentarøde betjeningskutten, så Harry.

«Vi har en kunde her ute som spør etter en lure-heksekjel, herr Wiltersen og herr Wiltersen,» sa hun.

Harry syntes det lød nokså rart å høre Fred og Frank tiltalt som 'herr Wiltersen', men det tok de visst på strak arm.

«Greit, Verita, jeg kommer,» sa Frank straks. «Harry, bare forsyn deg med det du har lyst på, OK? Det koster ingenting.»

«Det går vel ikke an!» sa Harry, som alt hadde tatt opp pengeposen sin for å betale for Bløffbombene.

«Her hos oss blir det niks betaling på deg,» sa Fred bestemt og viftet gullet til side.

«Men –»

«Det var deg som ga oss oppstartlånet, ikke tro vi har glemt det,» sa Frank strengt. «Ta hva som helst du vil, bare husk å fortelle folk hvor du fikk det, hvis de spør.»

Dermed forsvant Frank ut gjennom forhenget for å hjelpe til med kundene, og Fred gikk sammen med Harry ut i hovedlokalet og fant Hermine og Gulla, som fremdeles var opptatt av den patenterte Dagdrømformelen.

«Har ikke dere jenter oppdaget vår spesielle HerligHeks-serie ennå?» spurte Fred. «Om damene vil følge meg …?»

I nærheten av vinduet var det en disk full av sjokkrosa produkter, omgitt av en skokk oppspilte jenter som kniste henrykt. Både Hermine og Gulla var på vakt og holdt seg litt tilbake.

«Værsgod,» sa Fred stolt. «Den beste serien med elskovsprodukter på markedet.»

Gulla hevet et skeptisk øyebryn. «Og virker de også?»

«Visst virker de – i opptil et døgn i strekk, avhengig av hvor tung gutten er –»

«– og hvor tiltrekkende jenta er,» sa Frank og dukket plutselig opp ved sida av dem. «Men vi selger ikke sånt til søstera vår,» la han strengt til, «ikke når hun alt har fem gutter på kroken, etter det vi –»

«Samme hva dere har hørt av Ronny, så er det reinspikka løgn,» sa Gulla rolig. Hun bøyde seg fram og tok ned en liten, rosa krukke fra en hylle. «Hva er dette for noe?»

«Vår garanterte ti-sekunders kvisefordufter,» sa Fred. «Ypperlig for alt fra byller til hudormer. Men ikke prøv å skifte samtaleemne. Har du eller har du ikke følge med en gutt som heter Tommy Ding?»

«Jo, det har jeg,» sa Gulla. «Og han er én gutt, ikke fem; det var'n hvertfall sist jeg så etter. Hva er de der?»

Hun pekte på en bråte runde dunballer i varierende sjatteringer av rosa og fiolett som rullet rundt på bunnen av et bur og utstøtte tynne pip.

«Miniblær,» sa Frank. «Pygméutgaven av blærballer, vi kan'ke få klekka dem ut fort nok. Hva med Mikkel Kroken, da?»
«Han dumpa jeg, han var sånn dårlig taper,» sa Gulla. Hun stakk en finger inn i buret og så miniblærene trenge seg sammen rundt den. «Så søte de er!»
«Skikkelige kjæledyr, ja,» medga Fred. «Du skifter kjærester litt vel kvikt, eller?»
Gulla snudde seg og mønstret ham med hendene i hoftene. Blikket i øynene hennes var så fru Wiltersensk at Harry ble helt overrasket over at Fred ikke skvatt baklengs.
«Det har du ingen tingen med. Og *du*,» la hun sint til til Ronny, som akkurat dukket opp bak Frank med armene fulle av varer, «kan gi blanke i å spre rykter om meg til disse to her!»
«Det blir tre galleoner, ni sigder og én fjong,» sa Fred, som hadde telt eskene Ronny hadde i armene. «Pung ut.»
«Jeg er broren deres, jo!»
«Og det der er våre varer. Tre galleoner og ni sigder, fjongen slår vi en strek over.»
«Men jeg har ikke tre galleoner og ni sigder!»
«Best du legger alt sammen tilbake, da, og pass på at du legger det på riktig plass.»
Ronny mistet flere esker, bannet og gjorde en meget uhøflig håndbevegelse mot Fred. Uheldigvis ble den iakttatt av fru Wiltersen, som hadde valgt seg akkurat dette tidspunktet til å dukke opp.
«Hvis jeg ser deg gjøre det der en gang til, våder jeg fingrene dine til å vokse sammen!» sa hun skarpt.
«Mamma, kan jeg få en miniblær?» sa Gulla fort.
«En hvafforno?» sa fru Wiltersen vaktsomt.
«Se, se så søte de er …»
Fru Wiltersen gikk litt til side for å se på miniblærene, og et øyeblikk hadde Harry, Ronny og Hermine fri utsikt ut gjennom vinduet. Draco Malfang kom gående fort bortover gata, alene. Idet han passerte Wiltersens

Wærste, kikket han seg tilbake over skulderen. Øyeblikket etter var han forbi vinduet, og de kunne ikke se ham mer.

«Lurer på hvor han har gjort av mamma?» sa Harry og rynket pannen.

«Stikki av fra henne, ser det ut som,» sa Ronny.

«Lurer på hvorfor?» sa Hermine.

Harry sa ikke mer, han var for opptatt med å tenke. Aldri om Narsissa Malfang ville ha sluppet den dyrebare sønnen sin ut av syne frivillig. Malfang måtte ha gjort noe aktivt for å slippe ut av klørne på henne. Harry kjente ham – og avskydde ham – så grundig at han var brennsikker på at det måtte ha mer enn uskyldige grunner.

Han så seg om. Fru Wiltersen og Gulla sto bøyd over miniblærene. En henrykt herr Wiltersen var oppslukt av en gompekortstokk. Både Fred og Frank var opptatt med kunder. Utenfor glassruta sto Gygrid med ryggen til og kikket fram og tilbake langs gata.

«Fort, kom dere under her,» sa Harry idet han trakk usynlighetskappen opp av sekken.

«Æ … jeg vet ikke riktig, jeg, Harry,» sa Hermine og skottet usikkert mot fru Wiltersen.

«Kom *an*!» sa Ronny.

Hun nølte et øyeblikk til, men så dukket hun under kappen sammen med Harry og Ronny. Ingen så dem forsvinne; alle var for opptatt med varene til Fred og Frank. Harry, Ronny og Hermine trengte seg fram til døra og ut så fort de kunne, men innen de var ute på gata, hadde Malfang forsvunnet, like totalt som dem selv.

«Han gikk i den retningen,» mumlet Harry så lavt han kunne så Gygrid ikke skulle høre det, der han sto og nynnet. «Kom igjen.»

De småløp bortover og tittet til høyre og venstre, inn i butikkvinduer og dører, helt til Hermine pekte framover.

«Er ikke det ham?» hvisket hun. «Som tar til venstre der?»

«Nei, for en overraskelse,» hvisket Ronny.

For Malfang hadde sett seg om, og deretter forsvunnet inn i Spindelsmuget.

«Fort, ellers blir han borte for oss,» sa Harry og satte opp farten.

«Noen kan se føttene våre!» sa Hermine bestyrtet da kappen begynte å flagre rundt anklene på dem. Det var blitt mye vanskeligere nå å gjemme seg under den for alle tre samtidig.

«Spiller ingen rolle,» sa Harry utålmodig, «bare vi skynder oss!»

Men Spindelsmuget, sidegata som tjente svartekunstenes behov, virket mennesketom. De kikket inn i vinduene de passerte, men det så ikke ut som det fantes en eneste kunde i noen av butikkene. Det var vel et litt for tydelig tegn å kjøpe svarte varer i disse farlige og mistenksomme tider, tenkte Harry – iallfall om noen så en kjøpe dem.

Hermine kløp ham hardt i armen.

«Auu!»

«Sssjj! Se! Der inne er han!» pustet hun i øret på ham.

De var kommet fram til den eneste butikken i Spindelsmuget som Harry faktisk hadde vært inne i: Borgia & Brust, som solgte et vidt spektrum av skumle saker. Og der inne, omgitt av montre fulle av kranier og gamle flasker, sto Draco Malfang med ryggen til. Det var så vidt de kunne se ham, han sto like bortenfor det selvsamme svarte skapet som Harry en gang hadde gjemt seg i for å unngå Malfang og faren hans. Etter håndbevegelsene å dømme snakket han ivrig. Innehaveren av butikken, herr Borgia, en krumbøyd mann med fett hår, sto vendt mot ham, og ansiktsuttrykket hans var en pussig blanding av motvilje og frykt.

«Om vi bare kunne hørt hva de sa!» sa Hermine.

«Det kan vi!» sa Ronny opphisset. «Vent litt – å, fanken –»

Han mistet enda noen av eskene han fremdeles bar på mens han fiklet med den største av dem.

«Langører! Se!»

«Fantastisk!» sa Hermine, mens Ronny viklet ut de lange, kjøttfargede ledningene og begynte å mate dem inn i sprekken under butikkdøra. «Å, bare ikke døra er blitt uforstyrrisert!»

«Nei!» sa Ronny frydefullt. «Bare hør!»

De stakk hodene sammen og lyttet konsentrert til enden av hver sin ledning, og med det samme hørte de Malfangs stemme, like høyt og tydelig som om noen hadde slått på en radio.

« … De hvordan man reparerer det?»

«Muligens,» sa Borgia, i en tone som tydet på at han nødig ville forplikte seg. «Men jeg må se det først. Kan du ikke ta det med hit til butikken?»

«Nei,» sa Malfang. «Det må bli der det er. De må bare fortelle meg hvordan jeg skal gjøre det.»

Harry så at Borgia slikket seg nervøst over leppene.

«Jeg må si det blir uhyre vanskelig uten å se det selv, kanskje umulig. Jeg kan ikke garantere noe.»

«Å nei?» sa Malfang, og bare på tonefallet kunne Harry se for seg den hånlige geipen. «Kanskje dette kan gi Dem litt større pågangsmot.»

Han nærmet seg Borgia, og skapet skjulte ham for dem. Harry, Ronny og Hermine subbet sidelengs for å prøve å holde ham i sikte, men alt de kunne se, var Borgia, og han så livredd ut.

«Fortell dette til noen, så vil De angre det,» sa Malfang, «Kjenner De Fenris Vargar? Han er en venn av familien. Han kommer til å stikke innom fra tid til annen, bare for å være sikker på at De ofrer problemet vårt nok oppmerksomhet.»

«Det er slett ikke nødvendig å –»

«Det avgjør jeg,» sa Malfang. «Vel, jeg får vel gå. Og ikke glem å passe godt på det der; jeg kommer til å få bruk for det.»

«Kanskje De vil ha det med Dem nå med det samme?»

«Nei, selvsagt vil jeg ikke det, dumme, lille mann; hvordan tror De det skulle tatt seg ut om jeg skulle bære det der bortover gata? Bare pass på at De ikke selger det.»

«Nei, selvfølgelig ikke … herr Malfang.»

Borgia bukket like dypt som Harry en gang hadde sett ham bukke for Lucifus Malfang.

«Ikke et ord til noen, Borgia. Og det gjelder min mor òg, forstått?»

«Naturligvis, naturligvis,» mumlet Borgia og bukket påny.

I neste øyeblikk klingret det høyt i bjella over døra, og Malfang kom strenende ut av butikken. Han så uvanlig selvtilfreds ut da han passerte så kloss forbi Harry, Ronny og Hermine at de kjente kappen flagre rundt

knærne igjen. Inne i butikken sto Borgia fortsatt som stivnet. Det salvelsesfulle smilet var borte; han så bekymret ut.

«Hva var alt det derre for noe?» hvisket Ronny mens han rullet inn Langørene.

«Vet ikke,» sa Harry. «Det er noe han vil ha reparert … og så er det noe der inne han vil ha lagt av til seg … kunne dere se hva det var han pekte på da han sa 'det der'?»

«Nei, han var bak skapet –»

«Bli her, begge to,» hvisket Hermine.

«Hva er det du –?»

Men Hermine hadde alt dukket fram fra kappen. Hun sjekket håret sitt med speilbildet i glassruta før hun marsjerte inn i butikken, og bjella klingret påny. Ronny stakk fort Langørene gjennom dørsprekken igjen og rakte en av endene til Harry.

«Morn, morn. Skrekkelig dag, hva?» sa Hermine muntert. Borgia svarte ikke, bare sendte henne et mistenksomt blikk. Hun ruslet innover og kikket på rotet av gjenstander som lå utstilt, mens hun nynnet fornøyd.

«Er dette halsbåndet til salgs?» spurte hun og stanset foran et skap med glassdør.

«Hvis du har halvannet tusen galleoner, så,» sa Borgia kaldt.

«Å – æh – nei, fullt så mye har jeg ikke,» sa Hermine og fortsatte videre. «Og … hva med denne … dette nydelige, øh, kraniet?»

«Seksten galleoner.»

«Så det er til salgs, altså? Det er ikke … lagt til side til noen?»

Borgia myste mot henne. Harry hadde en ekkel følelse av at han visste nøyaktig hva hun var ute etter. Hermine følte visst også at hun var avslørt, for plutselig ga hun all tilbakeholdenhet på båten.

«Saken er at – at den gutten som var her inne nå nettopp, Draco Malfang, altså, han er en venn av meg, og jeg er ute etter en bursdagspresang til ham, men hvis det er noe han allerede har lagt av, så vil jeg jo så klart ikke kjøpe akkurat det samme til ham, så … æh …»

Det var en temmelig hjernedød historie, etter Harrys mening, og det samme mente åpenbart Borgia.

«Ut!» sa han skarpt. «Kom deg ut!»

Hermine ventet ikke på å bli bedt to ganger, hun skyndte seg til døra med Borgia i hælene. Idet bjella klingret igjen, smelte han døra igjen etter henne og hengte opp 'Stengt'-skiltet.

«Ja ja,» sa Ronny og slapp Hermine inn under usynlighetskappen igjen. «Det var jo et forsøk verdt, men du var litt for opplagt –»

«Det er greit, herr mesterdetektiv, neste gang kan jo *du* vise meg hvordan det skal gjøres!» glefset hun.

Ronny og Hermine kjeklet hele veien tilbake til Wiltersens Wærste. Der måtte de ti stille for å kunne snike seg rundt Gygrid og fru Wiltersen, som så meget bekymret ut og åpenbart hadde lagt merke til at de var borte. Vel inne i butikken snappet Harry av dem usynlighetskappen, gjemte den i sekken og gjorde deretter som de to andre: besvarte fru Wiltersens anklager med å insistere på at de hadde vært på bakrommet hele tida, de, og at hun umulig kunne ha sett ordentlig etter.

KAPITTEL SJU

SNILEKLUBBEN

En god del av den siste uka av sommerferien gikk med til å grunne over hva som kunne ligge bak Malfangs oppførsel i Spindelsmuget. Det som plagde Harry mest, var det selvtilfredse uttrykket da han kom ut av butikken. Ingenting som gjorde Malfang så fornøyd, kunne bety noe godt. Det var med en viss irritasjon han skjønte at hverken Ronny eller Hermine var like nysgjerrige som han på hva Malfang hadde for seg – i hvert fall ble de tydelig lei av å diskutere saken etter noen dager.

«Ja da, Harry, jeg har jo alt sagt at det virket muggent,» sa Hermine litt utålmodig. Hun satt i vinduskarmen på rommet til Fred og Frank med føttene på en pappkasse, og det var så vidt hun gadd kikke opp fra sin nye *Runologi for viderekomne*. «Men var vi ikke enige om at det kunne ha mange forklaringer?»

«Kanskje han har ødelagt hengtmannshånden sin,» sa Ronny distré; konsentrasjonsevnen forbeholdt han å rette ut noen skjeve halekvister på limen sin. «Dere husker den derre inntørka armen han hadde?»

«Men hva med det han sa om 'ikke glem å passe godt på *det der*'?» spurte Harry for ørtende gang. «For meg låt det som Borgia hadde en til av hva det nå var som var ødelagt, og Malfang ville ha begge.»

«Mener du det, altså,» sa Ronny, som nå var konsentrert om å skrape litt skitt av limeskaftet.

«Ja, jeg *mener* det, tenk,» sa Harry. Da ingen av dem svarte, sa han: «Faren til Malfang sitter i Azkaban. Tror dere ikke Malfang gjerne skulle hatt hevn?»

Ronny så opp og blunket.

«Hevn? Malfang? Hva kan han gjøre med det?»

«Det er jo det som er poenget – jeg vet ikke!» sa Harry frustrert. «Men han brygger på noe, og jeg syns vi skulle ta det alvorlig. Faren hans er dødseter og –»

Så tidde han brått, med åpen munn og blikket festet på vinduet bak Hermine. En sjokkerende tanke hadde nettopp slått ned i ham.

«Harry?» sa Hermine engstelig. «Er det noe galt?»

«Det er'ke arret ditt som gjør vondt igjen, vel?» spurte Ronny bekymret.

«Han er blitt dødseter,» sa Harry langsomt. «Han har gått inn som dødseter istedenfor faren sin!»

Det ble stille et øyeblikk, og så brast Ronny i latter.

«*Malfang?* Han er seksten, jo, Harry! Tror du Han-du-veit ville åpna døra for *Malfang?*»

«Det virker svært usannsynlig, Harry,» sa Hermine i en tilkjempet behersket tone. «Hva får deg til å tro –?»

«Det var hos madam Malkin. Hun var ikke borti ham, men han hylte opp og rev armen til seg da hun ville brette opp ermet hans. Det var venstrearmen. Han har fått brennemerket – Mørkets merke.»

Ronny og Hermine skottet på hverandre.

«Njaaa …» sa Ronny og lød meget langt fra overbevist.

«Jeg tror bare han ville ut derfra, Harry,» sa Hermine.

«Han viste Borgia et eller annet som vi ikke kunne se,» insisterte Harry sta. «Noe som skremte vannet av ham. Det var Merket, det er jeg sikker på – det var for å vise Borgia hvem han hadde å gjøre med, dere så selv hvor alvorlig Borgia tok ham!»

Ronny og Hermine vekslet blikk.

«Nei, jeg tror nå fremdeles ikke at Han-du-veit ville slept inn Malfang …»

Ergerlig, men like overbevist om at han hadde rett, snappet Harry til seg en haug møkkete rumpeldunkkutter og gikk ut. Fru Wiltersen hadde mast i dagevis på at de ikke måtte utsette all vasking og pakking til siste øyeblikk. Ute på avsatsen støtte han på Gulla, som var på vei til rommet sitt med en stabel nyvaskede klær.

«Jeg ville ikke gått inn på kjøkkenet akkurat nå,» sa hun advarende. «Det aldeles flyter av Fløte.»

«Jeg skal passe meg så jeg ikke sklir,» sa Harry og smilte.

Og jo da, da han kom inn på kjøkkenet, satt Fleur ved bordet og var i full flom om sine planer for bryllupet med Rulle, mens fru Wiltersen med et sammenbitt uttrykk holdt oppsyn med en haug selvskrellende rosenkål.

«… Rylle og jeg, vi ’ar nesten bestemt oss for bare to brydepikér, Gylla og Gabrielle, de vil se så zød ut isammén. Jeg tenkér på å gle dem i hvitte gyll – for natyrlig, med Gyllas ’år det vil se ’orribelt yt med rosa –»

«Å, hallo, Harry!» sa fru Wiltersen høyt og avskar Fleurs enetale. «Det var fint, jeg skulle fortelle deg om sikkerhetstiltakene på turen til Galtvort i morgen. Vi har fått departementsbiler igjen, og det venter svartspanere på stasjonen –»

«Kommer Dult til å være der?» spurte Harry mens han overleverte rumpeldunkklærne.

«Nei, jeg tror ikke det, Arthur nevnte noe om at hun har blitt stasjonert et annet sted.»

«’Yn ’ar latt seg selv forfallé, ’yn der,» tenkte Fleur høyt mens hun gransket sitt eget fullkomne speilbilde i undersida av en teskje. «Jeg trore det er ene alvorlige feile –»

«Ja *takk*,» sa fru Wiltersen spisst og avbrøt henne igjen. «Best du kommer deg i gang, Harry. Jeg vil ha koffertene klare i kveld, om det går, så vi slipper det vanlige kaoset i siste øyeblikk.»

Og faktisk gikk avreisen glattere enn vanlig neste morgen. Da departementsbilene rullet fram foran Hiet, sto de allerede og ventet med pakkede kofferter, Hermines katt, Skeivskank, trygt innestengt i reisekurven sin, samt Hedvig, Rons ugle, Tullerusk, og Gullas nye miniblær, Arnold, i hvert sitt bur.

«*Au revoir*, ’Arry,» sa Fleur med sin slørete stemme og ga ham et avskjedskyss. Ronny fortet seg nærmere med et forhåpningsfullt uttrykk, men Gulla stakk fram foten, og Ronny datt langflat i støvet foran føttene på Fleur. Skitten, rasende og rød i fjeset hoppet han inn i bilen uten å si adjø.

Denne gangen var det ingen blid Gygrid som ventet på dem på King's Cross stasjon. I stedet var det to morske, skjeggete svartspanere i mørke gompedresser som møtte dem straks bilene stoppet, falt inn på hver sin side og marsjerte inn i stasjonsbygningen med dem uten et ord.

«Fort, fort, gjennom bommen,» sa fru Wiltersen og virket litt oppskjørtet av så mye bister effektivitet. «Det er best Harry går først, med –»

Hun så spørrende på en av svartspanerne, som nikket kort, grep Harry om overarmen og prøvde å manøvrere ham mot bommen mellom perrong ni og perrong ti.

«Jeg kan faktisk gå, takk,» sa Harry irritert og rev armen til seg. Han overså sin tause følgesvenn, skjøv trillevogna rett mot den massive bommen og befant seg et sekund etter på perrong 9 ¾, hvor den skarlagensrøde Galtvortekspressen sto og spydde røyk utover mengden.

I løpet av få sekunder kom Hermine og Wiltersenene etter. Uten å vente og konferere med den morske svartspaneren han hadde fått tildelt, vinket Harry med seg Ronny og Hermine bortover perrongen for å finne en ledig kupé.

«Vi kan ikke, Harry,» sa Hermine unnskyldende. «Ronny og jeg er nødt til å gå bort i prefektvogna først, og siden patruljere i gangene en stund.»

«Å ja, det glemte jeg,» sa Harry.

«Det er best dere kommer dere på toget, alle sammen, det er bare noen minutter igjen,» sa fru Wiltersen og kikket på klokka. «Ja ja – ha det deilig denne terminen da, Ronny –»

«Herr Wiltersen, kan jeg få snakke litt med deg?» sa Harry og bestemte seg på sparket.

«Ja visst,» sa herr Wiltersen. Han så litt overrasket ut, men fulgte etter Harry til de kom utenfor hørevidde av de andre.

Harry hadde tenkt grundig over det og kommet til den konklusjon at hvis han overhodet skulle fortelle det til noen, måtte herr Wiltersen være den rette, siden han jobbet i departementet og dermed hadde best anledning til å undersøke saken nærmere, og ikke minst siden det var relativt liten risiko for at herr Wiltersen eksploderte av sinne.

Han la merke til at fru Wiltersen og den morske svartspaneren sendte dem mistenksomme blikk mens de fjernet seg.

«Den dagen vi var i Diagonallmenningen –,» begynte Harry, men herr Wiltersen avskar ham med en grimase.

«Skal jeg innvies i hvor det *egentlig* ble av deg og Ronny og Hermine, mens dere liksom befant dere på bakrommet i butikken til Fred og Frank?»

«Åssen visste du –?»

«Alvorlig talt, Harry. Du snakker med faren til Fred og Frank.»

«Øh … jo, OK, vi var ikke på bakrommet.»

«Nei vel. Skal vi så få det verste overstått.»

«Altså, vi fulgte etter Draco Malfang. Vi brukte usynlighetskappen min.»

«Hadde dere noen spesiell grunn, eller var det bare et innfall?»

«Det var fordi jeg trodde at Malfang var ute på noe muffens,» sa Harry og lot seg ikke merke med at herr Wiltersens ansikt uttrykte like deler morskap og oppgitthet. «Han hadde lurt seg unna moren sin, og jeg ville finne ut hvorfor.»

«Ja, du ville vel det,» sa herr Wiltersen i en resignert tone. «Vel? Fant du ut hvorfor, da?»

«Han gikk inn til Borgia & Brust,» sa Harry, «og begynte å presse mannen der, Borgia, til å hjelpe ham å reparere noe. Og så var det en annen ting òg, som han ville at Borgia skulle passe på for ham. Sånn som han sa det, lød det som det var en ting av samme slag som den som måtte repareres. Som om de to var et sett. Og …»

Han trakk pusten dypt.

«Det var noe mer òg. Vi så at Malfang skvatt omtrent en meter da madam Malkin prøvde å røre venstrearmen hans. Jeg tror han er blitt brennemerket med Mørkets merke. Jeg tror han har erstattet faren sin som dødseter.»

Herr Wiltersen så bestyrtet ut, og det gikk litt tid før han sa: «Harry, jeg har vanskelig for å tro at Han-du-vet ville slippe en sekstenåring –»

«Vet noen egentlig hva Han-du-vet vil eller ikke vil gjøre?» spurte Harry sint. «Unnskyld, herr Wiltersen, men er det ikke verdt å undersøke, iallfall? Hvis Malfang vil ha noe reparert, og han må true Borgia for å få ordnet det, er det vel sannsynlig at det er et eller annet svart eller farlig, ikke sant?»

«Det tviler jeg på, for å være helt ærlig, Harry,» sa herr Wiltersen langsomt. «Du skjønner, da Lucifus Malfang ble arrestert, ransaket vi hele huset. Vi tok med oss alt som kunne være farlig.»

«Jeg tror det var noe dere ikke fant,» sa Harry sta.

«Ja ja, det kan jo være,» sa herr Wiltersen, men Harry merket at det var mest for å godsnakke med ham.

Bak seg hørte de en fløyte; nesten alle hadde gått om bord, og dørene var i ferd med å bli lukket.

«Best du skynder deg,» sa herr Wiltersen, og i det samme ropte fru Wiltersen: «Skynd deg, Harry!»

Han løp bort, og herr og fru Wiltersen hjalp ham å få kofferten om bord på toget.

«Og, venn' min, du kommer til oss i juleferien – allting er avtalt med Humlesnurr, så det blir ikke lenge til vi sees,» sa fru Wiltersen gjennom vinduet, mens Harry smelte døra igjen og toget satte seg i bevegelse. «Pass nå godt på deg selv, og –»

Toget begynte å få fart.

«– ikke finn på noe tull, og –»

Nå måtte hun småløpe for å holde følge.

«– ha det bra!»

Harry vinket til toget var kommet rundt neste sving og herr og fru Wiltersen forsvant av syne, og så snudde han seg den andre veien for å finne ut hvor det var blitt av de andre. Ronny og Hermine satt vel i isolatet sitt i prefektavdelingen, men litt lenger bortover korridoren sto iallfall Gulla og pratet med noen venner. Han satte kursen mot henne med kofferten på slep.

Hele veien glodde folk skamløst, noen sånn at de presset nesa flat mot kupéglasset for å få et glimt av ham. Etter alle 'Den utvalgte'-oppslagene i *Aftenprofeten* hadde han nok regnet med å måtte finne seg i mer måping og stirring dette året, men han nøt ikke akkurat følelsen av å befinne seg midt i et blendende søkelys. Han banket Gulla lett på skulderen.

«Skal vi finne oss en kupé?»

«Kan’ke, Harry, jeg sa jeg skulle møte Tommy,» sa Gulla blidt. «Ser deg siden.»

«Greit,» sa Harry, men da hun gikk, med det lange, røde håret dansende nedover ryggen, merket han et underlig stikk av ergrelse. I løpet av sommeren var han blitt så vant til å ha henne der at han nesten hadde glemt at hun ikke pleide å henge sammen med ham og Ronny og Hermine på skolen. Han blunket og snudde på hodet, og så at rundt ham sto en skokk jenter og stirret på ham som om de var hypnotisert.

«Hei, Harry,» sa en kjent stemme bak ham.

«Nilus!» sa Harry lettet og snudde seg mot den bollekinnede gutten som kjempet seg vei mot ham.

«Hallo, Harry,» sa en pike med langt hår og svære, slørete øyne som fulgte rett bak Nilus.

«Hei, Lulla, åssen går det?»

«Bra, takk,» sa Lulla. Hun sto og klemte et blad mot brystet. Med digre bokstaver på forsida lovet det ut gratis Skrømtsynebriller som vedlegg.

«*Kleggen* er i full vigør, ser jeg,» sa Harry. Han hadde en viss forkjærlighet for det bladet, siden han hadde gitt det et eksklusivt intervju året før.

«Ja da, vi har fått masse nye abonnenter,» sa Lulla fornøyd.

«Kom, så finner vi oss plasser,» sa Harry, og de tre bega seg bortover korridorene gjennom horder av stumt stirrende elever. Omsider fant de en ledig kupé, og Harry var takknemlig da han kunne forte seg inn.

«Tenk, de glor på *oss* òg,» sa Nilus og pekte på seg selv og Lulla, «bare for det vi er sammen med deg!»

«Det er fordi dere var med i departementet, dere også,» sa Harry og lempet kofferten opp på bagasjehylla. «Den lille utflukten vår ble slått opp over hele *Aftenprofeten*, det må du da ha sett.»

«Ja, og jeg trodde Besta skulle bli sinna over alt oppstyret,» sa Nilus, «men hun ble kjempefornøyd, faktisk. Hun sier at endelig begynner jeg å leve opp til faren min. Og hun har kjøpt ny tryllestav til meg, se!»

Han trakk den fram og viste den til Harry.

«Kirsebærtre og enhjørningshår,» sa han stolt. «Vi tror det var en av de aller siste Olivander solgte, for dagen etter forsvant han jo – hoi, Tristan, kom tilbake!»

Og han stupte ned under setet for å hente opp igjen padda, som gjorde et av sine hyppige forsøk på å flykte til friheten.

«Skal vi fortsette med HL-møter dette året, Harry?» spurte Lulla, mens hun løsnet et par psykedeliske briller som var festet til midtsidene i *Kleggen*.

«Det trengs vel ikke nå som vi er blitt kvitt Uffert, vel?» sa Harry og satte seg. Nilus slo hodet mot undersida av setet idet han dukket fram igjen, med et skuffet uttrykk.

«Jeg likte HL, jeg! Jeg lærte masse av deg!»

«Jeg likte også godt de møtene,» sa Lulla uforstyrrelig. «Det var akkurat som å ha venner.»

Det var sånne pinlige ting Lulla hadde det med å si, og som alltid gjorde Harry på samme tid medfølende og brydd i en ubehagelig blanding. Men før han rakk å svare, ble det uro utenfor kupédøra, og de kunne se en klynge fjerdeklassejenter tiske og fnise gjennom glasset.

«Spør ham, du!»

«Nei, du!»

«Jeg gjør det!»

Og den ene, en jente med store, svarte øyne, langt svart hår, kraftig hake og en selvsikker mine slo døra opp.

«Hei, Harry, jeg heter Romilda, Romilda Vamm,» sa hun høyt og arrogant. «Kom og sett deg i kupeen hos oss, da vel. Du behøver da ikke sitte sammen med *dem*,» la hun til med en gjennomtrengende teaterhvisking og gjorde tegn mot baken til Nilus, som nå på ny stakk fram under setet mens han famlet etter Tristan, og Lulla, som hadde tatt på seg sine gratis Skrømtsynebriller og minnet om en forrykt, mangefarget ugle.

«Det er venner av meg,» sa Harry kaldt.

«Å,» sa jenta med et forbløffet uttrykk. «Å ja. Da så.»

Hun forsvant igjen og trakk igjen døra etter seg.

«Folk venter at du skal ha kulere venner enn oss,» sa Lulla, og der var den igjen, denne hangen til pinlig oppriktighet.

«Dere *er* kule,» sa Harry kort. «Ingen av de derre var med i departementet. De sloss ikke sammen med meg.»

«Det var veldig hyggelig sagt,» strålte Lulla, og så skjøv hun Skrømtsynebrillene bedre opp på nesa og begravde seg i *Kleggen*.

«Men vi møtte jo ikke *han*, da,» sa Nilus og kom fram under setet med håret fullt av rusk og støv og en motfallen Tristan i hånden. «Det gjorde du. Du skulle hørt som Besta snakker om deg. *'Den Harry Potter har mer ryggrad enn hele departementet til sammen!'* Hun ville gitt hva som helst for å ha hatt *deg* som sønnesønn …»

Harry lo brydd og fikk penset samtalen over på U.G.L.E.-resultatene så snart han kunne. Nilus regnet opp karakterene sine og tenkte høyt om han ville få sjansen til å ta en Ø.G.L.E. i transfigurasjon siden han bare hadde fått 'Akseptabelt', og Harry så på ham mens han snakket, men hørte ikke egentlig etter.

Nilus' barndom var blitt like kvestet av Voldemort som Harrys egen, men Nilus ante ikke hvor nær han hadde vært å få den samme skjebnen også. Spådommen kunne handlet om den ene like godt som den andre, men Voldemort hadde valgt, av grunner bare han selv kjente, å tro at den gjaldt Harry.

Om Voldemort hadde valgt Nilus, ville gutten som satt der midt imot Harry, vært den som bar sikksakk-arret og hele tyngden av spådommen … eller kanskje ikke? Ville Nilus' mor ha dødd for å redde ham, slik Lilly hadde dødd for Harry? Jo, sikkert, sikkert … men hva om hun ikke hadde maktet å stille seg mellom sønnen sin og Voldemort? Ville det da ikke vært noen 'Utvalgt' i det hele tatt? Et tomt sete der Nilus nå satt, og en arrløs Harry, som nyss hadde fått sitt avskjedskyss av sin egen mor, ikke Ronnys?

«Ble du dårlig, Harry? Du ser så rar ut,» sa Nilus.

Harry skvatt.

«Å, nei da, jeg –»

«Var det svinnsmygen som tok deg?» spurte Lulla medfølende og myste på ham gjennom de digre, fargede brilleglassene.

«Jeg – hva da, sa du?»

«En svinnsmyg – de er usynlige, glir inn gjennom øregangen og gjør hjernen til grøt,» sa hun. «Jeg syns nettopp jeg kjente en sveve rundt her inne.»

Hun flakset med hendene i lufta, som om hun jagde vekk usynlige nattsvermere. Harry og Nilus vekslet blikk og begynte i all hast å prate om rumpeldunk.

Været utenfor togvinduene var like skiftende som det hadde vært hele sommeren; snart kjørte de lange strekninger i den klamme tåka, snart ut igjen i blekt, klart solskinn. Det var på et av de klare stykkene, da sola sto nesten rett over hodet, at Ronny og Hermine endelig kom inn i kupeen.

«Skulle ønske lunsjvogna kunne skynde seg litt, jeg sulter i hjel,» sa Ronny lengselsfullt mens han slengte seg ned på setet ved sida av Harry og gned seg på magen. «Hei, Nilus. Hei, Lulla. Forresten, veit du hva?» sa han og snudde seg mot Harry. «Malfang er'ke med og jobber som prefekt. Han bare sitter i kupeen sammen med de andre smygardingene, vi så'n da vi kom forbi.»

Harry rettet seg opp, dette var interessant. Det liknet ikke Malfang å forsømme en sjanse til å vise sin makt som prefekt, hele fjoråret hadde han misbrukt den med største fornøyelse.

«Hva gjorde han da han så deg?»

«Det vanlige,» sa Ronny likegyldig og demonstrerte med en stygg gest. «Men det likner da'kke han? Jo, *den* likner jo –,» og han viste gesten igjen, «men hvorfor er'n ikke ute i gangene og bøller med førsteklassingene?»

«Ikke vet jeg,» sa Harry, men tankene hans fløy. Virket det ikke som Malfang hadde viktigere ting å tenke på enn å bølle med småttinger?

«Kanskje han likte seg bedre i Inkvisitorialtroppen,» sa Hermine. «Det virker kanskje litt tamt å være prefekt etter noe sånt.»

«Jeg tror ikke det,» sa Harry. «Jeg tror han –»

Men før han rakk å gå videre med teorien sin, gled kupédøra opp igjen, og en andpusten tredjeklassing kom inn.

«Jeg skulle levere disse til Nilus Langballe og Harry P-Potter,» stammet hun. Blikket hennes møtte Harrys, og hun ble sprutrød. Hun rakte fram to

pergamentruller ombundet med fiolette bånd. Harry og Nilus tok forundret imot hver sin, og jenta snublet ut igjen.
«Hva er det for noe?» spurte Ronny mens Harry rullet ut sin.
«En invitasjon,» sa Harry.

Harry
Det ville glede meg om du ville komme og spise en matbit med meg i kupé C.

Med hilsen
Professor H.E.F. Snilehorn

«Hvem er professor Snilehorn?» spurte Nilus og glodde forbløffet på sin egen invitasjon.
«En ny lærer,» sa Harry. «Ja ja, vi må vel bare gå, eller?»
«Men hva vil han med meg?» spurte Nilus nervøst, som om han ventet arrest.
«Har'ke peiling,» sa Harry. Det var ikke helt sant, selv om han ennå ikke hadde noe bevis på at anelsen hans stemte. Så fikk han plutselig en kjempeidé. «Hei,» la han til, «vi tar på oss usynlighetskappen, så kanskje vi får en skikkelig kikk på Malfang på veien og ser hva han egentlig driver med.»
Men den ideen førte ikke til noe; det viste seg umulig å trenge seg gjennom korridorer tettpakket med folk på utkikk etter lunsjvogna iført usynlighetskappe. Harry pakket den motvillig ned i sekken igjen. Det hadde vært greit å ha den på bare for å slippe all gloingen, tenkte han, det virket nesten som det var blitt enda mer intenst siden sist han gikk bortover korridoren; nå kom noen til og med styrtende ut av kupeene for å få et glimt av ham. Unntaket var Cho Chang, som smatt *inn* i kupeen sin da hun så Harry nærme seg. Idet han passerte vinduet, så han henne i tilsynelatende dyp samtale med venninnen sin, Marietta. Han la merke til at Marietta hadde et svært tykt lag av sminke, som ikke helt kunne skjule den pussige kviseformasjonen som fremdeles prydet fjeset. Med et aldri så lite flir gikk han videre.

Da de kom til kupé C, oppdaget de straks at de ikke var de eneste Snilehorn hadde invitert. Men etter den varme velkomsten å dømme, var Harry tydeligvis den mest etterlengtede.

«Harry, velkommen, velkommen!» sa Snilehorn og spratt opp så snart han fikk øye på ham, og det føltes som den digre, fløyelskledde vommen fylte all ledig plass i kupeen. Den glinsende flintskallen og den svære sølvbarten glitret like sterkt i solskinnet som gullknappene på vesten. «Godt å se deg, godt å se deg! Og du må være unge Langballe!»

Nilus nikket fryktsomt. Snilehorn slo ut med hånden, og de satte seg vis-à-vis hverandre på de to eneste ledige plassene, de nærmest døra. Harry kikket rundt på de andre gjestene. Han kjente igjen en smygarding i deres kull, en høy, svart gutt med høye kinnbein og lange, skjeve øyne. Så var det to sjuendeklassinger han ikke kjente – og inneklemt i hjørnet ved sida av Snilehorn, med et uttrykk som tydet på at hun ikke helt skjønte hvordan hun hadde havnet der, satt Gulla.

«Jaha, kjenner dere alle her?» spurte Snilehorn Harry og Nilus. «Blaise Zabini, selvsagt, han er jo i deres kull –»

Zabini viste ikke tegn til gjenkjennelse eller hilsen, og det gjorde ikke Harry og Nilus heller. Griffinger og smygardinger avskydde hverandre av prinsipp.

«Dette er Colon McMerk, dere har kanskje truffet hverandre –? Ikke?»

McMerk, en storvokst kar med stålullhår, løftet en hånd, og Harry og Nilus nikket igjen.

«– og dette er Markus Bellby, jeg vet ikke om dere –?»

Bellby var tynn og nervøs og sendte dem et stramt smil.

«– og denne sjarmerende unge damen forteller meg at hun kjenner dere!» avsluttet Snilehorn.

Gulla skar en grimase mot Harry og Nilus bak ryggen hans.

«Nei, var ikke dette koselig,» sa Snilehorn fortrolig. «En sjanse til å bli bedre kjent med alle sammen. Værsgod, ta en serviett. Jeg har pakket min egen lunsj – lunsjvogna her er best forsynt med lakristryllestaver, om jeg ikke husker feil, og slikt er ikke noe for en stakkars oldings fordøyelse … fasan, Bellby?»

Bellby skvatt, men tok imot noe som formodentlig var en halv, kald fasan.

«Som jeg akkurat fortalte unge Markus her, hadde jeg den fornøyelse å ha hans onkel Damokles som elev,» sa Snilehorn til Harry og Nilus og sendte rundt en kurv med rundstykker. «En glimrende trollmann, simpelthen glimrende, og den Merlinordenen hans var meget velfortjent. Ser du mye til din onkel, Markus?»

Bellby hadde uheldigvis akkurat tatt en diger bit av fasanen, og i hastverket med å svare svelget han for fort, satte den i halsen og ble fluksens fiolett.

«*Ustrypio!*» sa Snilehorn rolig og pekte med tryllestaven på Bellby, som straks fikk fri passasje igjen.

«Ik – ikke så veldig mye, nei,» hikstet han med rennende øyne.

«Nå ja, han er jo selvfølgelig en opptatt mann,» sa Snilehorn og sendte Bellby et spørrende blikk. «Det kostet nok adskillig hardt arbeid å oppfinne den ulvbanedrikken!»

«Ja, sikkert …» sa Bellby. Han våget visst ikke å ta en bit til av fasanen før Snilehorn var ferdig med ham. «Æh … han og faren min kommer ikke så godt ut av det med hverandre, faktisk, så jeg vet ikke så mye om …»

Stemmen døde bort da Snilehorn sendte ham et kaldt smil og snudde seg mot McMerk i stedet.

«Men du, derimot, Colon,» sa Snilehorn, «jeg vet jo at du har god kontakt med din onkel Tiberius, han har jo blant annet et herlig foto av dere to på jakt etter stubbsvans i – Norfolk, var det ikke det?»

«Ja – og jo da, det var skikkelig moro, det,» sa McMerk. «Vi dro sammen med Bertus Bulter og Rufus Grimst – ja, det var jo før han ble magiminister, da, så klart –»

«Nå, så du kjenner Bertus og Rufus også?» smilte Snilehorn. Han bød rundt et lite brett med paier, og uvisst hvordan ble det ikke til at Bellby fikk noen. «Men fortell meg nå …»

Det var slik Harry hadde hatt mistanke om: Alle her var invitert fordi de hadde forbindelser til noen med innflytelse eller berømmelse – alle unntatt Gulla. Zabini, som ble forhørt etter McMerk, viste seg å være sønn av en

heks som var berømt for sin skjønnhet (så vidt Harry fikk med seg, hadde hun vært gift sju ganger, og samtlige ektemenn hadde dødd på mystifistisk vis og etterlatt henne et berg av gull). Så var det Nilus' tur. Og det ble ti temmelig utrivelige minutter, for foreldrene til Nilus, som hadde vært kjente svartspanere, var blitt torturert til galskap av Bellatrix deMons og et par dødseter-kumpaner. Harry fikk inntrykk av at Snilehorn ikke helt hadde bestemt seg når det gjaldt Nilus – at han ville vente og se om han hadde arvet noe av foreldrenes evner.

«Og nå,» sa Snilehorn og dreide på den massive kroppen, med samme mine som en konferansier i ferd med å introdusere selve stjernenummeret, «Harry Potter! Ja, hvor skal man begynne? Jeg føler at vi bare så vidt berørte overflaten da vi møttes i sommer!»

Han mønstret Harry et øyeblikk, som om han var et spesielt stort og saftig stykke fasan, og så sa han: «'Den utvalgte' kaller de deg nå!»

Harry sa ikke noe. Bellby, McMerk og Zabini stirret på ham.

«Ryktene har jo gått i årevis, da,» sa Snilehorn og studerte ham inngående. «Jeg kan huske da – vel – etter den *forferdelige* natta da Lilly – og Jakob – men du overlevde – og mange mente du måtte ha evner som gikk langt utover det vanlige –»

Fra Zabini kom det et ørlite kremt som åpenbart skulle uttrykke skeptisk morskap. Straks kom det et sint utbrudd fra bak ryggen til Snilehorn:

«Ja da, Zabini, for *du* er jo så supergod … til å ta deg ut …»

«Å, nei men!» klukket Snilehorn fornøyd, snudde seg og så på Gulla, som hadde bøyd seg fram og glante på Zabini forbi den svære magen hans. «Der bør du nok passe deg, Blaise! Jeg så nemlig denne unge damen utføre en aldeles glimrende flaggerbusvåde da jeg passerte vogna der hun satt! Så henne ville jeg fare varsomt med!»

Zabini så bare foraktelig ut.

«Men altså,» sa Snilehorn og snudde seg mot Harry igjen, «slike rykter som det har gått i sommer! Man vet naturligvis ikke riktig hva man skal tro – *Aftenprofeten* kan jo ta feil iblant, trykke ting som kanskje ikke er helt hundre prosent korrekt – men her var det jo så mange vitner at det virker

hevet over tvil at det var *betydelige* uroligheter i departementet, og at du befant deg i hjertet av dem!»

Harry kunne ikke komme på noen vei ut av dette uten å lyve blankt, så han nikket, men sa fortsatt ingenting. Snilehorn sendte ham et tindrende smil.

«Så beskjeden, så beskjeden – ikke å undres over at Humlesnurr er så begeistret for – ja, så du var altså der? Men resten av historiene – ja, de er jo så sensasjonspregede, selvsagt, at man ikke vet hva man skal tro – denne berømmelige spådommen, for eksempel –»

«Vi hørte ingen spådom,» sa Nilus og ble rød som en geranium.

«Nehei,» sa Gulla. «For Nilus og jeg var der, vi også, og alt det derre 'Utvalgte'-tullet er bare noe *Profeten* har finni på, som vanlig.»

«Så dere var der, dere to også?» sa Snilehorn med tydelig interesse. Han stirret fra Gulla til Nilus og smilte oppmuntrende, men begge satt tause som østers. «Jaha … ja ja … det er jo riktig nok at *Profeten* ofte overdriver, naturligvis …» Han lød litt skuffet da han fortsatte: «Jeg husker at kjære Gwenog fortalte meg – altså Gwenog Hansen, mener jeg selvfølgelig, kaptein på Holyhead-harpyene –»

Og dermed forvillet han seg ut i en langsommelig historie, men Harry fikk et klart inntrykk av at Snilehorn ikke var ferdig med ham, og at Nilus og Gulla ikke hadde greid å overbevise ham heller.

Ettermiddagen slepte seg av sted med utallige anekdoter om kjente trollmenn Snilehorn hadde hatt som elever på Galtvort, og samtlige hadde med begeistring blitt med i det han kalte 'Snileklubben'. Harry kunne nesten ikke vente på å slippe unna, men hvordan få til det på en høflig måte? Omsider kom toget ut i rød solnedgang etter enda en lang strekning med tåke, og Snilehorn så opp og blunket mot skumringen.

«Men du godeste, det mørkner jo alt! Jeg la ikke merke til at de hadde tent lampene! Det er best dere kommer dere tilbake og får skiftet til skolekutter, alle sammen. McMerk, du må endelig stikke innom og låne den boka om stubbsvanser. Harry, Blaise – når som helst dere går forbi – og det samme gjelder deg, frøken,» tindret han til Gulla. «Vel, av sted med dere, av sted med dere!»

Idet Zabini trengte seg forbi Harry ut i den mørknende korridoren, sendte han ham et stygt blikk, som Harry gjengjeldte med renter. Han og Gulla og Nilus fulgte etter ham bortover gjennom toget.

«Jammen var det godt vi slapp ut,» mumlet Nilus. «Merkelig mann, han der, hva?»

«Ja, det kan du si,» sa Harry, som fortsatte å følge Zabini med blikket. «Åssen kom det seg at du havnet der inne, Gulla?»

«Han så at jeg heksa Sakarias Smutt,» sa Gulla, «du husker han tullingen i Håsblås som var med i HL? Han drev og gnålte og gnålte om hva som egentlig skjedde i departementet der, og til slutt ble jeg så irritert at jeg heksa'n – og da Snilehorn kom inn, trodde jeg at jeg skulle få arrest, men han syns bare det var veldig bra heksa og inviterte meg til lunsj! Sprøtt, hm?»

«Det er hvertfall en bedre grunn til å invitere noen enn at moren deres er berømt,» sa Harry og skulte mot ryggen til Zabini, «eller at onkelen deres –»

Plutselig tidde han. Han hadde fått en idé, en vågal, men muligens helt fantastisk idé … om et øyeblikk kom Zabini til å forsvinne inn i kupeen til sjetteklassingene i Smygard, og der inne satt Malfang og mente at ingen andre enn smygardinger kunne høre hva han sa … og hva om Harry kunne følge med inn, usett, bak ryggen til Zabini, hva kunne han ikke få se og høre? Det var riktignok ikke langt igjen av reisen – det måtte være under en halvtime igjen til Galtvang stasjon, å dømme etter det ville landskapet som glimtet forbi utenfor togvinduene – men ingen andre ville visst ta mistankene hans alvorlig, så det var opp til ham selv å føre bevis for dem.

«Ser dere siden,» sa han lavt, trakk fram usynlighetskappen og slengte den over seg.

«Men hva skal du –?» spurte Nilus.

«Siden!» hvisket Harry og smatt etter Zabini så stille han kunne, selv om klapringen i toget gjorde slik forsiktighet nokså bortkastet.

Nå var det blitt nesten tomt i korridoren. Omtrent alle hadde gått tilbake til kupeene for å skifte til skolekutter og pakke sakene sine. Harry fulgte Zabini så tett som det gikk an uten å røre ham, men likevel klarte han ikke å

smette inn i kupeen da han åpnet døra. Han var alt i ferd med å trekke den igjen da Harry fort satte foten i dørsprekken for å hindre at den gikk i lås.

«Hva er det som feiler denne greia her?» sa Zabini sint og prøvde på ny å smelle døra på plass over foten til Harry.

Harry grep tak i døra og skjøv den hardt opp. Zabini hadde holdt i dørhåndtaket og ble revet sidelengs i fanget på Grylius Gurgel, og under oppstyret som fulgte, smatt Harry inn i kupeen, bykset opp på Zabinis foreløpig ledige sete og heiste seg opp på bagasjehylla. Det var flaks at Gurgel og Zabini kjeftet på hverandre så alle ble opptatt av dem, for Harry var sikker på at kappen hadde flagret så føttene og anklene hans et sekund var synlige – ja, et ekkelt øyeblikk trodde han faktisk han så Malfangs blikk følge joggeskoen hans idet den fór til værs og ut av syne, men så ristet Gurgel Zabini av seg og smelte døra igjen, Zabini datt sammen på sin egen plass med et fortørnet uttrykk, Vincent Krabbe begravde seg i tegneseriebladet sitt igjen, og Malfang flirte og la seg baklengs over to seter med hodet i fanget på Petrea Parkasen. Harry lå riktig ukomfortabelt sammenkrøket under kappen for å sikre at hver centimeter av ham var skjult. Fra der han lå, så han ned på Petrea, som strøk Malfangs glatte, blonde hår bort fra pannen hans og smilte smørret, som om hvem som helst med glede ville byttet plass med henne. Lyktene svingte under kupétaket og kastet så skarpt lys at Harry kunne lese hvert ord i tegneserien til Krabbe, som satt rett under ham.

«Nå, Zabini,» sa Malfang, «hva var det Snilehorn ville?»

«Bare prøve å smiske seg inn hos folk med forbindelser,» sa Zabini og fortsatte å skule på Gurgel. «Ikke at han klarte å finne så mange.»

Denne opplysningen så ikke ut til å glede Malfang.

«Hvem andre hadde han invitert, da?» ville han vite.

«McMerk fra Griffing,» sa Zabini.

«Å ja, onkelen hans er noe høyt oppe i departementet,» sa Malfang.

«– en som het Bellby, fra Ravnklo –»

«Tenk han, da, en sånn liten tufs!» sa Petrea.

«– og så Langballe og Potter og hun derre Wiltersen-jenta,» avsluttet Zabini.

Malfang satte seg brått opp og slo hånden til Petrea til side.

«Inviterte han *Langballe?*»

«Han gjorde vel det, da, siden han var der,» sa Zabini likegyldig.

«Hva er det Langballe har som kan interessere Snilehorn?»

Zabini trakk på skuldrene.

«Potter, prektige Potter, det er klart han måtte ta en titt på *Den utvalgte*,» glefset Malfang, «men den Wiltersen-jenta! Hva er det som er så spesielt med *henne?*»

«Det er mange gutter som liker henne,» sa Petrea og voktet på Malfang fra øyekroken for å se reaksjonen hans. «Selv du syns hun ser bra ut, Blaise, ikke sant, og vi vet jo alle hvor kresen *du* er!»

«Jeg ville ikke rørt en sånn skitten liten blodsviker som henne, samme hvordan hun så ut,» sa Zabini kaldt. Petrea så fornøyd ut. Malfang la seg tilbake i fanget hennes og lot henne fortsette å stryke ham over håret.

«Tenk at ikke Snilehorn har bedre smak. Holder på å bli litt senil, kanskje. Synd, faren min har alltid sagt han var en bra trollmann i sin tid. Far var en slags yndlingselev av ham. Snilehorn hadde vel ikke hørt at jeg var med på dette toget, ellers –»

«Jeg ville ikke regne med noen invitasjon, hvis jeg var deg,» sa Zabini. «Han spurte meg ut om faren til Nokk da jeg kom. De er visst gamle venner, men da han hørte at han var blitt tatt i departementet, så han ikke særlig blid ut, og Nokk ble jo ikke invitert heller, ikke sant? Jeg tror ikke Snilehorn er interessert i dødsetere.»

Malfang så sint ut, men tvang fram en meget humørløs latter.

«Det er vel ingen som bryr seg om hva han er interessert i. Hva er vel han for en, egentlig? Bare en dum lærer.» Malfang gjespet overdrevent. «Det er jo ikke engang sikkert at jeg *blir* på Galtvort til neste år, så det er vel det samme for meg om en eller annen feit, avlagt gamling liker meg eller ikke.»

Petrea holdt straks opp å stryke Malfang. «Hva mener du – at det ikke er sikkert du blir på Galtvort neste år?» sa hun indignert.

«Tja, man vet aldri,» sa Malfang med skyggen av et selvtilfreds smil. «Kanskje jeg har, æh … gått videre til større og viktigere ting?»

Der Harry lå sammenkrøket under kappen oppe på bagasjehylla, merket han hjertet begynne å slå fortere. Hva kom Ronny og Hermine til å si om dette? Krabbe og Gurgel glodde måpende på Malfang; det var tydelig at *de* ikke hadde hørt ymt om å gå videre til større og viktigere ting. Selv Zabini kunne ikke unngå at et glimt av nysgjerrighet kruset det hovmodige ansiktet. Petrea kom langsomt i gang igjen med å stryke Malfang over håret, men uttrykket var betuttet.

«Mener du – *Han?*»

Malfang trakk på skuldrene.

«Mor vil at jeg skal gjøre meg ferdig med utdannelsen, men personlig ser jeg ikke det som så viktig i disse tider. Altså, hvis man tenker over det … når Mørkets herre tar over, tror dere han bryr seg om hva slags U.G.L.E.r eller Ø.G.L.E.r folk har? Så klart han ikke gjør … det eneste som gjelder, er hva de har gjort for ham, hvilken troskap de har vist ham.»

«Og du tror at *du* kan gjøre noe for ham?» spurte Zabini bitende. «Seksten år, og ikke engang ferdig med skolen?»

«Hva var det jeg akkurat sa, kanskje? Tenk om han gir blaffen i om jeg er ferdig. Tenk om den jobben han vil jeg skal gjøre, ikke er noe en trenger skole til,» sa Malfang lavt.

Krabbe og Gurgel satt der med åpen munn og så ut som to vannspyer-gurger. Petrea stirret ned på Malfang som om hun aldri hadde sett noe så ærefryktinngytende.

«Der ser jeg Galtvort,» sa Malfang og pekte ut av det mørke vinduet. Det var tydelig at han nøt virkningen av det han hadde sagt. «Best vi kommer oss i kuttene.»

Harry stirret så oppslukt på ham at han ikke la merke til at Gurgel strakte seg opp for å ta ned kofferten sin, og på vei ned traff den ham hardt i tinningen. Det unnslapp ham et ufrivillig hikst av smerte, og med det samme så Malfang opp på hylla og rynket pannen.

Ikke at Harry var redd ham, men tanken på å bli avslørt av en gjeng fiendtlige smygardinger mens han prøvde å gjemme seg under usynlighetskappen, var temmelig utiltrekkende. Med rennende øyne og hamrende hode trakk han tryllestaven, forsiktig for ikke å skape ugreie med

kappen, ventet og holdt pusten. Til hans lettelse virket det som Malfang bestemte seg for at lyden bare var innbilning. Han trakk på seg kutten som de andre, låste kofferten, og mens toget saktnet farten, rykkende og skranglende, spente han en tykk, ny reisekappe om halsen.

Harry kunne se det fylles med folk i korridoren igjen, og håpet at Ronny og Hermine tok med seg sakene hans ut på perrongen, for selv kunne han ikke røre seg fra der han var før kupeen ble helt tom. Endelig, med et siste rykk, stanset toget helt. Gurgel slo døra opp og brukte nevene for å trenge seg vei gjennom skokken av andreklassinger, og Krabbe og Zabini fulgte etter.

«Gå, du,» sa Malfang til Petrea, som ventet på ham med utstrakt hånd, som om hun håpet at han skulle ta imot den. «Jeg skal bare sjekke noe …»

Petrea gikk, og Harry og Malfang var alene igjen i kupeen. Folk passerte forbi og forsvant ut på den mørke perrongen. Malfang gikk bort til kupédøra og trakk ned rullegardinet; nå kunne ingen ute i korridoren se inn. Så bøyde han seg over kofferten sin og åpnet den igjen.

Harry myste ned over kanten av bagasjehylla, og hjertet banket litt fortere. Hva var det Malfang ikke ville vise Petrea? Ville han straks få se den mystiske ødelagte gjenstanden som det var så viktig å få reparert?

«*Petrificus totalis!*»

Uten forvarsel pekte Malfang med tryllestaven sin rett på Harry, som ble lammet totalt og umiddelbart. Som i sakte film veltet han ut over kanten av bagasjehylla og falt, med et golv-skakende brak, rett for føttene på Malfang. Det gjorde avsindig vondt. Han hadde landet oppå usynlighetskappen, og hele kroppen lå fullt synlig, fremdeles i den samme absurde, krampe-knelende stillingen. Han kunne ikke røre en muskel, kunne bare stirre opp på Malfang, som smilte bredt.

«Var det ikke det jeg trodde,» sa han henrykt. «Jeg hørte at kofferten til Gurgel traff deg. Og jeg syns jeg så noe hvitt fare gjennom lufta da Zabini kom tilbake …» Blikket hans hvilte et øyeblikk på Harrys joggesko. «Det var vel deg, det, som sperret for døra da Zabini skulle inn her?»

Han stirret granskende på Harry et øyeblikk.

«Du har ikke hørt noe som spiller noen rolle, Potter. Men når jeg nå først har deg her …»

Og han trampet Harry i ansiktet, hardt. Harry kjente at nesa brakk, og det sprutet blod overalt.

«Den er fra faren min. Og la oss nå se …»

Han nappet fram usynlighetskappen under Harrys urørlige kropp og kastet den over ham.

«Jeg skulle ikke tro de finner deg før toget kommer tilbake til London,» sa han lavt. «Ser deg siden, Potter … eller kanskje ikke.»

Malfang passet omhyggelig på å tråkke Harry over fingrene, og så gikk han ut av kupeen.

KAPITTEL ÅTTE

SLURS SEIER

Harry kunne ikke røre en muskel under usynlighetskappen, kunne bare kjenne blodet strømme fra nesa utover ansiktet, hett og vått, og lytte til skrittene og stemmene i korridoren utenfor. Først tenkte han at *noen* måtte vel sjekke kupeene før toget gikk tilbake? Men nedslående nok gikk det like snart opp for ham at selv om noen faktisk skulle komme og kikke inn i kupeen, ville de hverken se eller høre ham. Det beste han kunne håpe på, var faktisk at noen kom inn og tråkket på ham.

Aldri hadde han hatet Malfang som nå, der han lå, så latterlig som en skilpadde snudd på rygg, med blodet dryppende kvalmt inn i den åpne munnen. Tenk å sette seg i en så idiotisk situasjon … og imens døde de siste skrittene bort, utenfor subbet de bortover den mørke perrongen, han kunne høre skrapingen av kofferter og den høye surringen av stemmer …

Ronny og Hermine kom til å tro at han hadde gått av toget uten dem. Innen de kom fram til Galtvort og fant plassene sine i Storsalen, hadde sett seg om et par ganger ved Griffing-bordet, og det endelig gikk opp for dem at han ikke var der, ville han selv sikkert være halvveis tilbake til London.

Han prøvde å lage en lyd, om så bare et grynt, men det var umulig. Så slo det ham at noen trollmenn, Humlesnurr for eksempel, faktisk evnet å iverksette en trylleformel uten å uttale ordene, så han prøvde om og om igjen å tilkalle tryllestaven, som hadde falt ut av hånden på ham, ved å forme ordet *Apporto!* i tankene. Men ingenting skjedde.

Han syntes han kunne skjelne raslingen fra trærne rundt sjøen, og en fjern tuting fra en ugle, men ingen tegn til noen ettersøkning, for ikke å snakke om (og han kjente et stikk av selvforakt for at han kunne håpe noe slikt) redde stemmer som lurte på hvor det var blitt av Harry Potter. Håpløsheten

spredde seg gjennom ham mens han tenkte på konvoien av dystral-trukne vogner som trillet oppover mot skolen, og de halvkvalte latterhylene fra den vogna hvor Malfang satt og fortalte de andre smygardingene om angrepet på Harry.

Det gikk et rykk gjennom toget, og Harry rullet over på sida. Nå var det den støvete undersida av setet han glodde opp i, ikke taket. Maskinen brølte i gang, golvet begynte å riste, ekspressen skulle gå, og ingen ante at han fremdeles var om bord …

Da kjente han usynlighetskappen bli løftet av, og en stemme over ham sa: «Heisan, Harry.»

Det kom et blaff av rødt lys, stivheten slapp taket, han kunne skyve fra og komme seg opp i en litt verdigere, sittende stilling, i all hast tørke blodet av det maltrakterte fjeset med håndbaken, og så først løfte ansiktet og se opp på Dult, som sto og holdt usynlighetskappen hun nettopp hadde trukket av ham.

«Best vi kommer oss av toget litt kvikt,» sa hun. Vinduene var alt i ferd med å dogge til av damp, og toget hadde begynt å gli ut fra stasjonen. «Kom igjen, så hopper vi.»

Harry skyndte seg etter henne ut i korridoren. Dult åpnet vogndøra og hoppet ned på perrongen, som så ut som den gled vekk under dem mens toget økte farten. Harry fulgte etter, vaklet litt i nedslaget, men rettet seg opp og så det glinsende, skarlagensrøde lokomotivet sette opp farten, runde svingen og forsvinne av syne.

Den kalde kveldslufta føltes lindrende mot den hamrende nesa. Dult betraktet ham, og det gjorde ham sint og forlegen at han var blitt oppdaget i en så latterlig positur. Uten å si noe rakte hun ham usynlighetskappen.

«Hvem var det som gjorde det?»

«Draco Malfang,» sa Harry bittert. «Takk for … vel, altså …»

«Glem det,» sa Dult uten å smile. Så vidt han kunne se i mørket, var håret like musebrunt og fjeset like mismodig som da han så henne den dagen i Hiet. «Jeg kan fikse nesa di hvis du står stille.»

Den tanken tiltalte ikke Harry noe større. Han hadde forestilt seg å gå til madam Pomfrit, husbestyrerinnen, som han hadde litt mer tiltro til når det

gjaldt helingsformler, men det virket liksom litt uhøflig å si det, så han ble bare stående musestille og lukket øynene.

«*Restitutio!*» sa Dult.

Nesa kjentes plutselig veldig varm, og deretter veldig kald. Han tok seg forsiktig til den. Det virket faktisk som den var hel igjen.

«Tusen takk!»

«Best du tar på deg den kappen igjen, så kan vi gå opp til skolen,» sa Dult, og fremdeles var det ikke et smil å se. Idet Harry svingte kappen over seg igjen, viftet hun med tryllestaven, og et svært, firbeint, sølvskimrende vesen fór ut av tippen og forsvant i mørket.

«Var det en skytsverge?» spurte Harry. Han hadde sett Humlesnurr sende meldinger på den måten.

«Ja, jeg sendte beskjed til borgen om at jeg har deg, ellers begynner de å engste seg. Kom, det er best vi ikke somler.»

De bega seg bortover veien som førte til skolen.

«Åssen fant du meg?»

«Jeg la merke til at du ikke var kommet av toget, og jeg visste du hadde den kappen. Jeg trodde kanskje du gjemte deg, av en eller annen grunn. Da jeg så at gardinet i den kupeen var trukket ned, tenkte jeg at jeg fikk sjekke.»

«Men hva gjør du her oppe, egentlig?» spurte Harry.

«Jeg er stasjonert i Galtvang nå, som en ekstra sikring for skolen,» sa Dult.

«Er det bare deg som er stasjonert her, eller –?»

«Nei, Kneising og Wildt og Dandel er her òg.»

«Dandel, han svartspaneren som Humlesnurr slo ut i fjor?»

«Han, ja.»

De fulgte de ferske hjulsporene og trasket oppover den mørke, øde veien. Harry skottet forsiktig bort på Dult under kappen. Året før hadde hun vært nysgjerrig – så nysgjerrig at det kunne være litt plagsomt iblant – hadde vitset og ledd en masse. Nå virket hun eldre, mye alvorligere, mer besluttsom. Skyldtes alt det bare det som hadde skjedd i departementet? Han tenkte forlegent at Hermine sikkert ville ment at han burde si noe

trøstende til henne om Sirius, at det slett ikke var hennes feil, men han fikk seg ikke til det. Ikke at han mente at hun hadde noen skyld for Sirius' død, langt ifra, ikke mer enn noen andre (og hun mye mindre enn han selv), men han ville helst ikke snakke om Sirius om han kunne slippe. Og så ble det til at de travet i taushet gjennom den kalde natta, mens Dults lange kappe slepte hviskende mot veien bak dem.

Siden han alltid før hadde kommet kjørende, hadde det aldri helt gått opp for ham hvor langt det egentlig var fra Galtvang stasjon til Galtvort, og det var med stor lettelse han omsider fikk øye på de høye portstolpene, med en vinget galte øverst på hver. Han frøs, han var sulten, og han var temmelig ivrig etter å slippe selskap med denne nye, dystre Dult. Men da han strakte ut hånden for å skyve opp porten, oppdaget han at den var lenket igjen.

«*Alohomora!*» sa han selvsikkert og pekte på hengelåsen med staven, men ingenting skjedde.

«Den der virker nok ikke her,» sa Dult. «Humlesnurr har selv forhekset dem.»

Harry så seg om.

«Jeg kan vel klatre over muren,» mente han.

«Neimen om du kan,» sa Dult avgjort. «Uvedkomstvåder på samtlige. Alle sikringstiltak er hundre ganger strengere siden i sommer.»

«Nei vel, da,» sa Harry, som begynte å bli aldri så lite irritert over slik manglende hjelpsomhet, «så får jeg vel sove her ute, da, og bare vente til det blir morgen.»

«Noen kommer ned og åpner for deg,» sa Dult. «Se der.»

En lykt kom duvende nedover fra foten av borgen. Harry ble så glad for å se den at han syntes han til og med fikk tåle Nasks gnålende kritikk av folk som kom for sent og skvalderet om at regelmessige omganger med tommeskruene sikkert ville bedre på punktligheten. Så var den gule gløden bare noen meter unna, og Harry tok av seg kappen for å bli synlig igjen, og da først så han i lysskjæret noe som fikk det til å flamme opp i ham av rent hat: den krumme nesa og det lange, svarte, fettete håret til Severus Slur.

«Ser man det, ser man det,» sa Slur spottende. Han tok fram tryllestaven og slo én gang på hengelåsen; lenkene buktet seg baklengs, og porten gled

knirkende opp. «Pent av deg å dukke opp, Potter, selv om du åpenbart har funnet ut at skolekutten ikke er kledelig nok for deg.»

«Jeg kunne ikke skifte, jeg hadde ikke –,» begynte Harry, men Slur avbrøt ham.

«Du behøver ikke vente, Nymfadora. Potter er helt – ah – trygg hos meg.»

«Det var Gygrid jeg sendte beskjeden til,» sa Dult og rynket pannen.

«Gygrid kom for sent til skolestartfesten, akkurat som Potter her, så jeg tok imot den i stedet,» sa Slur. Han tok et skritt til side for å slippe Harry forbi. «For øvrig var det interessant å se din nye skytsverge.»

Han smelte porten igjen i fjeset på henne med et skrall og slo på lenka med staven igjen. Endene buktet seg skranglende på plass.

«Jeg tror du var bedre tjent med den gamle,» sa han, og ondskapen i stemmen var ikke til å ta feil av. «Den nye forekommer meg svak.»

Idet Slur snudde seg med lykta, fikk Harry et glimt av ansiktsuttrykket til Dult – sjokk og sinne. Så dekket mørket henne igjen.

«God natt da,» ropte han til henne over skulderen, mens han begynte å gå oppover mot skolen sammen med Slur. «Takk for … allting.»

«Vi sees, Harry.»

Slur sa ikke noe de første minuttene. Harry følte det som om kroppen pulserte av hat, det kom i bølger av en slik kraft at det var merkelig at Slur ikke ble svidd av dem. Han hadde avskydd Slur fra første gang de møttes, men det var ved sin holdning til Sirius at Slur ugjenkallelig og for evig hadde satt seg hinsides alt håp om forsoning. Samme hva Humlesnurr sa, hadde Harry hatt tid til å tenke seg om i løpet av sommeren, og han var kommet til at Slurs hånlige bemerkninger om at Sirius holdt seg trygt i skjul mens resten av Føniksordenen var ute og sloss mot Voldemort, antakelig hadde vært en viktig drivkraft til at Sirius hadde styrtet av sted til departementet den natta han døde. Harry tviholdt på denne tanken fordi den ga ham anledning til å gi Slur skylda, og det føltes godt, men dessuten fordi han visste at om det var noen som ikke var lei for at Sirius var død, så var det mannen som nå marsjerte ved sida av ham i mørket.

«Femti minuspoeng til Griffing kan være passende for å komme for sent,» sa Slur. «Og la meg nå se … jo, tjue til for gompeantrekket. Jeg tror neimen ikke noe hus noensinne har startet en termin med så mange minuspoeng – og så er vi ikke engang kommet til desserten. Vet du hva, Potter, du kan ha satt rekord.»

Hatet og raseriet som boblet i Harry, kokte opp og ble hvitglødende, men han ville heller ligget lammet hele veien til London enn å fortelle Slur hvorfor han kom for sent.

«Du ville vel gjøre entré, kan jeg tenke meg,» fortsatte Slur. «Og i mangel av noen flygende bil, fant du ut at å komme brasende inn i Storsalen halvveis uti festen burde kunne gi dramatisk effekt.»

Harry greide fortsatt å holde munn, enda det føltes som om brystet skulle eksplodere. Han skjønte at det var for dette at Slur hadde kommet og hentet ham – for disse få minuttene når han kunne tirre og plage Harry uten at noen hørte det.

Omsider var de oppe ved borgtrappa, og idet de digre eikedørene åpnet seg mot den veldige, hellelagte inngangshallen, ble de møtt av en bølge av prat og latter og klirring av tallerkener og glass ut gjennom de åpne dørene til Storsalen. Harry funderte på om det gikk an å smette på seg usynlighetskappen igjen og snike seg inn til plassen sin ved det lange Griffing-bordet (som selvsagt *måtte* være den som var lengst bort fra inngangshallen) uten at noen så det.

Men som om Slur hadde lest tankene hans, sa han: «Bare glem kappen. Bare gå inn så alle kan se deg – det var vel akkurat det du ville.»

Harry snudde på hælen og marsjerte rett gjennom de åpne dørene – alt for å slippe vekk fra Slur. Storsalen, med de fire lange husbordene og lærerbordet innerst, var som vanlig pyntet med svevende vokslys som fikk tallerknene under til å gløde og glitre. Men alt Harry så av alt dette, var en tåke. Han gikk så fort at han hadde passert Håsblås-bordet før folk virkelig begynte å glo, og etter hvert reise seg for å se ham bedre, men da hadde han allerede fått øye på Ronny og Hermine, så han fortet seg bortover benkeraden og fikk klemt seg ned på plassen mellom dem.

«Hvor har du – men i jøsse … hva er det du har gjort med trynet ditt?» sa Ronny og stirret på ham, og det samme gjorde alle andre i nærheten.

«Åssen da, er det noe i veien med det?» sa Harry. Han snappet en skje og myste mot det forvrengte speilbildet.

«Du er jo oversmurt med blod!» sa Hermine. «Se her –»

Hun løftet tryllestaven, sa: «*Fleccus veccus!*» og rensket bort det størknede blodet.

«Takk,» sa Harry og strøk med hånden over det plutselig rene ansiktet. «Åssen ser nesa mi ut?»

«Normal,» sa Hermine bekymret. «Skulle den ikke det? Harry, hva er det som har hendt, vi har vært helt fra oss!»

«Jeg skal fortelle det etterpå,» sa Harry kort. Han merket godt at det var mange som lyttet – Gulla, Nilus, Tommy og Jokum, til og med Nesten hodeløse Nikk, husspøkelset på Griffing, hadde kommet svevende bortover benken for å følge med.

«Men –,» sa Hermine.

«Ikke nå, Hermine,» sa Harry i en mørk og betydningsfull tone. Han håpet inderlig at alle ville tro han hadde vært innblandet i et eller annet heroisk, helst noe som involverte et par dødsetere og en desperant. Malfang kom selvsagt til å spre historien sin så vidt og bredt han kunne, men en kunne jo alltids håpe at den ikke ville nå altfor mange griffing-ører.

Han strakte seg forbi Ronny etter noen kyllinglår og en håndfull pommes frites, men i det samme han grep etter dem, forsvant de og ble erstattet av desserten.

«Forresten gikk du glipp av Valget,» sa Hermine, mens Ronny kastet seg etter en svær sjokoladekake.

«Hadde Hatten noe spennende å si?» spurte Harry og tok et stykke sirupsterte.

«Nja, det var jo mest mer av det samme … at vi måtte møte fienden samlet og sånn.»

«Har Humlesnurr sagt noe om Voldemort?»

«Ikke ennå, men han venter jo alltid med den egentlige talen til etter maten, så … Det er sikkert like før nå.»

«Slur sa at Gygrid kom for sent til festen –»

«Har du møtt Slur? Åssen da?» fikk Ronny fram mellom noen grassate kakebiter.

«Dumpet borti ham, bare,» sa Harry svevende.

«Gygrid kom bare noen minutter for sent,» sa Hermine. «Se, Harry, han vinker til deg.»

Harry så opp på lærerbordet og smilte til Gygrid, som ganske riktig vinket til ham. Gygrid hadde aldri greid å føre seg med samme verdighet som professor McSnurp, husstyreren i Griffing, som nådde ham til etsteds mellom albuen og skulderen, der hun satt ved sida av ham og misbilligende betraktet denne entusiastiske hilsingen. På den andre sida av ham satt clairvoyanselæreren, professor Rummelfiold – ganske overraskende, ettersom hun sjelden forlot tårnrommet sitt; Harry hadde aldri sett henne på noen velkomstfest før. Hun så like merkverdig ut som alltid, glitrende av perler, med svære sjal og kolossalt forstørrede øyne bak brilleglassene. Harry, som alltid hadde tatt henne for litt av en sjarlatan, hadde fått seg en støkk på slutten av fjoråret, da han fikk vite at det var hun som hadde kommet med den spådommen som fikk Voldemort til å drepe Harrys foreldre og angripe ham selv. Denne opplysningen gjorde ham ikke akkurat mer oppsatt på å ha noe med henne å gjøre, men i år skulle han heldigvis droppe clairvoyansefaget. De svære søkelys-øynene hennes dreide over mot ham, og han så fort bort mot Smygard-bordet. Der satt Draco Malfang og mimet å knuse neser, til applaus og skingrende latter. Harry slo blikket ned mot sirupsterta, og enda en gang brant det inni ham. Hva skulle han ikke gitt for å kunne slåss mot Malfang, mann mot mann …

«Hva var det professor Snilehorn ville, da?» spurte Hermine.

«Høre hva som egentlig skjedde i departementet,» sa Harry.

«Akkurat som alle andre,» fnyste Hermine. «Vi ble omtrent forhørt om det på toget, ikke sant, Ronny?»

«Jo,» sa Ronny. «Hele gjengen ville vite om det var sant at du var Den utvalgte –»

«Der har vært megen snakk om dette selvsamme tema blant oss spøkelser,» avbrøt Nesten hodeløse Nikk og bukket lett mot Harry, så den

nesten overskårne halsen svaiet faretruende i pipekragen. «Jeg betraktes jo som noe nær en Potter-autoritet, da det er viden kjent at vi står på vennskapelig fot. Ikke desto mindre har jeg meddelt åndesamfunnet at jeg nekter å spørre og grave etter opplysninger. 'Harry Potter vet at han i fullkommen trygghet kan betro seg til meg,' sa jeg til dem. 'Heller ville jeg dø enn å svikte hans tillit.'»

«Det sier nå ikke all verdens, da,» sa Ronny. «Du er jo dau alt.»

«Nok en gang viser du samme finfølelse som en sløv øks,» sa Nesten hodeløse Nikk i en krenket tone, svevde til værs og gled mot bortenden av Griffing-bordet. I det samme reiste Humlesnurr seg ved lærerbordet, og nesten momentant forstummet all prat og latter rundt hele Storsalen.

«En aldeles strålende aften ønsker jeg dere alle!» sa han med et bredt smil og slo ut med armene, som om han ville omfavne hele rommet.

«Hva er det som har skjedd med hånden hans?» gispet Hermine.

Hun var ikke den eneste som hadde lagt merke til det. Humlesnurrs høyre hånd så like svart og vissen ut som den kvelden han kom og hentet Harry hos Dumlingene. Det løp en hvisking rundt i rommet som han tolket helt riktig, men han bare smilte og ristet et fiolett og gyllent erme på plass så det dekket skaden.

«Ingenting å bry seg om,» sa han lett. «Nåvel … til våre nye elever: velkommen – til våre gamle, velkommen tilbake! Nok et år fylt med magisk utdannelse venter dere …»

«Det var sånn hånden hans var da jeg så ham i sommer,» hvisket Harry til Hermine. «Men jeg trodde han skulle ha kurert den nå … eller at madam Pomfrit hadde gjort det.»

«Den ser ut som den er helt død,» sa Hermine med avsky. «Men det er noen skader som ikke lar seg lege … gamle forbannelser … og det fins gifter uten motgifter …»

«Og herr Nask, vaktmesteren vår, har bedt meg opplyse at det er nedlagt generelt forbud mot alle morosaker fra firmaet Wiltersens Wærste.

De som ønsker å være med på rumpeldunklaget i sitt hus, bes som vanlig melde fra til husstyreren. Vi er også på utkikk etter nye rumpeldunkkommentatorer, som bes gjøre det samme.

Det er en glede å kunne ta imot et nytt medlem av lærerkollegiet i år. Professor Snilehorn –,» Snilehorn reiste seg, flintskallen glinset i skjæret fra lysene, og den svære vommen under vesten la bordplaten under i skygge, «–er en gammel kollega, som har sagt seg villig til å gjenoppta sin gamle stilling som eliksirlærer.»

«Eliksirer?»

«*Eliksirer?*»

Ordet gjenlød over hele salen, mens folk lurte på om de hadde hørt rett.

«Eliksirer?» sa Ronny og Hermine i kor og snudde seg og stirret på Harry. «Men du sa jo –»

«Mens professor Slur for sin del,» fortsatte Humlesnurr og hevet stemmen så den skar igjennom all mumlingen, «vil overta stillingen som lærer i forsvar mot svartekunster.»

«Nei!» sa Harry, så høyt at mange hoder dreide i hans retning. Det ga han blaffen i, der han glante rasende opp mot lærerbordet. Hvordan kunne de nå, etter all denne tida, gi Slur lærerjobben i svarteforsvar? Hadde det ikke vært alment kjent i årevis at Humlesnurr ikke stolte på at han kunne gjøre den?

«Men Harry, du sa det var Snilehorn som skulle bli lærer i svarteforsvar!» sa Hermine.

«Jeg trodde jo det!» sa Harry. Han ransaket hjernen for å komme på når Humlesnurr hadde fortalt ham dette, men nå som han tenkte over det, kunne han faktisk ikke huske at Humlesnurr hadde sagt noe om hvilket fag Snilehorn skulle bli lærer i.

Slur, som satt til høyre for Humlesnurr, reiste seg ikke da navnet hans ble nevnt, bare løftet dovent en hånd til kvittering for applausen fra Smygard-bordet. Men Harry var sikker på at han hadde sett et glimt av triumf i det ansiktet han avskydde slik.

«Ja ja, det har da én god side,» sa han innett. «Da er vi kvitt Slur før året er omme!»

«Åssen da, mener du?» spurte Ronny.

«Jobben er jo forhekset. Ingen har holdt i mer enn ett år … Krengle døde faktisk mens han hadde den. Så jeg for min del har tenkt å krysse fingra og

håpe på en død til …»

«Harry, da!» sa Hermine, sjokkert og bebreidende.

«Det kan vel være han går tilbake til eliksirjobben til neste år,» sa Ronny fornuftig nok. «Det er jo ikke sikkert han Snilehorntypen gidder å bli så lenge. Det gjorde ikke Bister.»

Humlesnurr kremtet. Harry, Ronny og Hermine var ikke de eneste som hadde snakket; hele salen hadde eksplodert i et surr av stemmer etter nyheten om at Slur endelig hadde fått oppfylt sitt heteste ønske. Men det virket ikke som Humlesnurr var klar over hvor sensasjonell nyheten egentlig var; han sa ikke mer om nye lærere, bare ventet til stillheten var total før han fortsatte.

«Som alle i denne salen vet, er fyrst Voldemort og hans følgesvenner på ny i virksomhet og går fram i styrke.»

Mens han snakket, var det som stillheten ble spent til den dirret. Harry kikket bort på Malfang. Malfang så ikke på Humlesnurr. Som om rektors ord ikke var verdt å lytte til, var han opptatt med å holde gaffelen svevende i lufta med tryllestaven.

«Jeg kan ikke understreke sterkt nok hvor farlig situasjonen er, og hvor påpasselig hver og en av oss her på Galtvort må være for å sikre vår fortsatte trygghet. I løpet av sommeren er borgens magiske forsvarsverker blitt styrket, vi er nå beskyttet på nye og sterkere måter, men like fullt må alle være på konstant vakt mot all uforsiktighet, enten det gjelder en elev eller et medlem av lærerkollegiet. Jeg ber dere derfor overholde alle sikkerhetsrestriksjoner som lærerne måtte pålegge dere, uansett hvor plagsomme dere måtte finne dem – og da spesielt regelen om at ingen må påtreffes på vidvanke etter sengetid. Og jeg vil uttrykkelig oppfordre enhver som måtte legge merke til noe påfallende eller mistenkelig, i eller utenfor borgen, til øyeblikkelig å melde fra til en lærer. Jeg stoler på at alle her, alltid, vil ta alle hensyn til sin egen og alle andres sikkerhet.»

Humlesnurrs blå blikk sveipet over forsamlingen, og så smilte han igjen.

«Men nå venter sengene på dere, så lune og deilige som noen kunne ønske, og jeg vet at alles høyeste ønske er å være friske og uthvilte til skoledagen i morgen. Så la oss altså si god natt. Hei og hopp!»

Med den vanlige øredøvende skrapingen ble benkene skjøvet bakover, og hundrevis av elever begynte å toge ut av Storsalen mot sovesalene sine. Harry hadde det aldeles ikke travelt med å bli utsatt for måpende blikk, og ikke med å komme nær nok Malfang til å høre ham legge ut om nesetråkkingen heller, så han hang tilbake, lot som han knyttet skolissene og slapp de fleste av de andre griffingene foran. Hermine hadde skyndt seg i forveien for å skjøtte sine prefektplikter og gjete førsteklassinger, men Ronny ble igjen hos Harry.

«Hva var det egentlig som skjedde med nesa di?» spurte han, da de var kommet aller bakerst i mengden som trengte på for å komme ut av Storsalen, og ingen kunne høre dem.

Harry fortalte det. Det var et bevis på styrken i vennskapet at Ronny ikke lo.

«Jeg så at Malfang mima et eller annet med ei nese,» sa han mørkt.

«Sikkert,» sa Harry bittert, «men glem det nå. Bare hør hva han sa før han skjønte at jeg var der …»

Han hadde ventet at Ronny skulle bli lamslått av det Malfang hadde skrytt om, men utrolig nok – nærmest forstokket, syntes Harry – nektet han å la seg imponere.

«Gi deg'a, Harry, han ville vel bare gjøre inntrykk på Parkasen … hva slags oppdrag tror du Han-du-veit ville betrodd til *han?*»

«Åssen vet du at ikke Voldemort har bruk for noen inne på Galtvort? Det ville ikke vært første –»

«Jeg sku' ønske du kunne slutta å si det namnet, Harry,» sa en bebreidende røst bak dem. Harry kikket seg tilbake over skulderen, og der sto Gygrid og ristet på hodet.

«Humlesnurr sier det,» sa Harry sta.

«Jomen, Humlesnurr er nå Humlesnurr, han da, eller?» sa Gygrid dunkelt. «Men åfor kom du så seint, Harry? Jeg blei reint engslig, jeg.»

«Ble forsinka på toget,» sa Harry. «Enn du, da, hvorfor kom *du* for sent?»

«Jeg var sammen med Gnurrg,» sa Gygrid tindrende. «Og så glømte jeg tida. Han har fått en ny plass å bo nå, oppi fjellet, det var Humlesnurr som

ordna det – ei stor, fin hule. ’N er mye gladere nå enn’n var uti Skogen der. Vi fikk vårs en god prat.»

«Å ja?» sa Harry og passet på ikke å møtte Ronnys blikk. Den siste gangen han hadde møtt halvbroren til Gygrid, en ondsinnet jøtul med et talent for å rive opp trær med rota, hadde han et vokabular på fem ord, og to av dem kunne han ikke uttale ordentlig.

«Ja da, og’n har blitt så skikkelig flink at du vil’ke tru det,» sa Gygrid stolt. «Jeg har lurt på om jeg skal lære’n opp til å bli assistenten min.»

Ronny snøftet høyt, men greide å kamuflere det som et kjempenys. Nå var de kommet fram til de store eikedørene.

«Men hvertfall så sees vi i morra, da, første timen etter lunsj. Kom litt tidlig, så får dere hilst på Bukk – æh, Vimmelving – først!»

Han hevet armen og vinket muntert adjø, og så forsvant han gjennom ytterdørene ut i mørket.

Harry og Ronny så på hverandre. Harry skjønte at Ronny kjente den samme synkende følelsen i mellomgolvet som han selv.

«Du har ikke tenkt å ta vesenstell, har du vel?»

Ronny ristet på hodet.

«Ikke du heller, eller?»

Harry ristet også på hodet.

«Og Hermine,» sa Ronny, «ikke hun heller, vel?»

Harry ristet på hodet igjen. Hva Gygrid ville si når det gikk opp for ham at hans tre yndlingselever hadde sluttet med faget hans, ville han nødig tenke på.

KAPITTEL NI

HALVBLODSPRINSEN

Harry og Ronny møtte Hermine på oppholdsrommet før frokost morgenen etter. I håp om litt støtte til teorien sin var Harry ikke sen om å fortelle henne hva han hadde hørt Malfang si om bord på Galtvortekspressen.

«Men det er da vel opplagt at han bare ville kjekke seg for Parkasen, vel?» innskjøt Ronny før Hermine rakk å svare.

«Nja,» sa hun usikkert, «jeg vet ikke, jeg … Det kunne likne Malfang å gjøre seg viktigere enn han er, men … det er nå en veldig alvorlig løgn å servere, da …»

«Ja, nettopp,» sa Harry, men mer var det umulig å si, så mange folk som prøvde å overhøre hva han snakket om, for ikke å nevne som glodde på ham og holdt hånden for munnen og hvisket.

«Det er uhøflig å peke,» bjeffet Ronny til en spesielt bitteliten førsteklassing mens de stilte seg i køen for å komme ut gjennom portretthullet. Gutten, som hadde mumlet noe til kameraten sin bak hånden, ble ildrød og snublet vettskremt ut gjennom hullet. Ronny flirte.

«Å, jeg elsker å gå i sjette. Og attpå til får vi fritimer i år. Hele timer som vi bare kan sitte her oppe og slappe av.»

«Den tida trenger vi jo til lekser, Ronny!» sa Hermine mens de gikk bortover gangen.

«Jo'a, men ikke i dag,» sa Ronny. «I dag regner jeg med blir bare blåbær.»

«Stopp der!» sa Hermine. Hun slo ut med armen og stanset en passerende fjerdeklassing, som nettopp hadde prøvd å klemme seg forbi henne med en limegrønn skive i et hardt grep. «Fælefrisbier er forbudt, så hit med den!»

sa hun strengt. Gutten ga surmulende fra seg den frådende frisbien, dukket under armen hennes og løp etter kameratene sine. Ronny ventet til han var ute av syne, så snappet han frisbien ut av hånden på Hermine.

«Flott,» sa han. «Jeg har alltid ønska meg en sånn.»

Hermines bebreidelser druknet i høylytte knis. Det var Lavendel Bruun som tydeligvis syntes at Ronny hadde sagt noe uhyre morsomt, og mens hun gikk forbi, fortsatte hun å le og sendte ham et blikk over skulderen. Ronny virket ganske fornøyd med seg selv.

Taket i Storsalen var himmelblått med tynne strimer av dunskyer, akkurat som himmelen de kunne se utenfor de høye blyglassvinduene. De kastet seg over grøt og egg og bacon, og mens de spiste, fortalte Harry og Ronny Hermine om den pinlige praten med Gygrid kvelden før.

«Men han kan da ikke for alvor tro vi ville fortsette med stell av magiske vesener!» sa hun ulykkelig. «Jeg mener, ingen av oss har da noensinne vist noen … noen begeistring?»

«Det er jo nettopp det,» sa Ronny og svelget et helt speilegg uten å tygge. «Det var jo vi som jobba mest i timene hans, fordi vi liker'n. Men *han* tror det er det dumme *faget* vi liker. Tror dere det er noen i det hele tatt som fortsetter og tar Ø.G.L.E.?»

Hverken Harry eller Hermine svarte, og det var heller ikke nødvendig. De visste utmerket godt at ingen på deres kull ville fortsette med vesenstell. De unngikk å møte Gygrids blikk og blide fjes og vinket halvhjertet tilbake da han gikk fra lærerbordet ti minutter senere.

Da de var ferdige med å spise, ble de sittende og vente på at professor McSnurp skulle komme ned fra lærerbordet. Utdelingen av timeplaner var mer komplisert enn vanlig i år, for McSnurp måtte først sjekke at alle hadde bestått det nødvendige antall U.G.L.E.r for å kunne fortsette videre med sine valgte Ø.G.L.E. -fag.

Hermine ble umiddelbart klarert til å fortsette med formler, svarteforsvar, transfigurasjon, urtologi, aritmantikk, oldruner og eliksirer og fór av gårde til den første oldrunetimen uten mer snikksnakk. Med Nilus var det ikke fullt så fort gjort. Det runde fjeset var engstelig mens professor McSnurp så på søknaden hans og sjekket U.G.L.E.-karakterene.

«Urtologi, bra,» sa hun. «Professor Stikling blir nok glad for å få deg tilbake med den 'S'-en din. Og med 'Bedre enn ventet' er du kvalifisert for forsvar mot svartekunster. Men problemet er transfigurasjon. Jeg beklager, Langballe, men en 'Akseptabelt' er altså ikke godt nok til å flyttes opp til Ø.G.L.E.-nivå. Jeg tror rett og slett ikke du ville greie å henge med i pensum.»

Nilus hang med hodet. Professor McSnurp myste på ham gjennom firkantbrillene.

«Men hvorfor er du egentlig så oppsatt på å fortsette med transfigurasjon, da? Jeg har da aldri hatt inntrykk av at det var noe du hadde særlig glede av.»

Nilus mumlet ulykkelig noe om at «det er bestemor som vil.»

«Hmf,» snøftet professor McSnurp. «Det er på høy tid din bestemor lærer å bli stolt av den sønnesønnen hun har, snarere enn den hun syns hun burde hatt – og spesielt etter det som skjedde i departementet.»

Nilus ble lyserød og blunket fortumlet. Det hadde aldri før hendt at professor McSnurp hadde gitt ham en kompliment.

«Beklager, Langballe, men jeg kan altså ikke ta deg med i Ø.G.L.E.-klassen min. Men jeg ser her at du har en 'Bedre enn ventet' i formler – kunne du ikke prøve deg på en Ø.G.L.E. i det?»

«Bestemor mener at formler er for slappfisker,» mumlet Nilus.

«Ta formler, du,» sa professor McSnurp, «så skal jeg skrive et lite brev til Augusta og minne henne på at Formel-faget ikke nødvendigvis er blottet for verdi, selv om *hun* strøk til U.G.L.E. i det.» Med et lite smil over uttrykket av vantro fryd som bredte seg i ansiktet til Nilus, slo hun lett på en åpen timeplan med stavtippen og rakte den deretter til Nilus, nå ferdig utfylt med alle detaljer.

Den neste professor McSnurp tok for seg, var Parvati Patil, som åpnet med å spørre om Florens, den kjekke kentauren, fortsatt skulle undervise i clairvoyanse.

«Han og professor Rummelfiold vil dele undervisningen mellom seg i år,» sa professor McSnurp med en anelse frost i stemmen; det var en kjent

sak at hun avskydde hele faget clairvoyanse. «Det blir professor Rummelfiold som tar sjetteklassen.»

Parvati så en anelse slukøret ut da hun fem minutter senere gikk til timen i clairvoyanse.

«Så var det Potter, Potter …» sa professor McSnurp, kikket i papirene sine og snudde seg mot Harry. «Formler, forsvar mot svartekunster, urtologi, transfigurasjon … vel og bra, alt. Jeg må si jeg ble fornøyd med karakteren din i transfigurasjon, Potter, meget fornøyd. Men hvorfor har du ikke søkt om å fortsette med eliksirer? Jeg trodde du hadde ambisjoner om å bli svartspaner?»

«Jeg hadde det, men De sa jo at da måtte jeg få 'Strålende' til U.G.L.E., professor.»

«Og det måtte du også, så lenge det var professor Slur som underviste i faget. Professor Snilehorn derimot godtar til sitt Ø.G.L.E.-kurs elever med 'Bedre enn ventet' i U.G.L.E. Ønsker du å fortsette med eliksirer?»

«Ja,» sa Harry, «men jeg har jo ikke kjøpt bøkene eller noen ingredienser eller noe –»

«Jeg er sikker på at professor Snilehorn kan finne noe å låne deg,» sa professor McSnurp. «Vel, Potter, da har du timeplanen din her. Forresten – det er allerede tjue håpefulle som har meldt seg på til rumpeldunklaget vårt. Ved leilighet skal du få lista av meg, så kan du organisere uttaksprøvene som det passer.»

Noen minutter etter var Ronny klarert til de samme fagene som Harry, og de to gikk fra bordet sammen.

«Se her'a,» sa Ronny begeistret og kikket på timeplanen sin, «vi har fritime alt … og så en fritime til etter friminuttet, *og* etter lunsj … *femenalt*!»

De gikk opp i Griffing-stua igjen. Der var det tomt, bortsett fra fem-seks sjuendeklassinger, blant dem Katti Bull, den eneste som var igjen av det rumpeldunklaget Harry hadde spilt i det første året i Griffing.

«Jeg tenkte nok du kom til å få det der. Gratulerer!» utbrøt hun og pekte på kapteinmerket han gikk med på brystet. «Si fra når du begynner med uttaksprøver!»

«Å, blås,» sa Harry, «du trenger vel ikke prøve, jeg har da sett deg spille i fem år …»

«Pass deg for å starte opp på den måten,» advarte hun. «For alt du vet, kan det være noen der ute som er mye bedre enn meg. Det har hendt før at gode lag har gått nedenom fordi kapteinen bare fortsatte med de samme gamle fjesene, eller tok inn kompiser …»

Ronny så litt uvel ut og begynte å leke med fæle-frisbien som Hermine hadde konfiskert fra fjerdeklassingen. Den suste snerrende rundt i oppholdsrommet og prøvde å ta en jafs eller to av veggteppet. Skeivskanks gule øyne fugte den, og han hveste når den kom for nær.

En time senere måtte de motstrebende forlate det sollyse oppholdsrommet og gå til timen i svarteforsvar fire etasjer under. Hermine hadde allerede tatt oppstilling utenfor med armene fulle av tunge bøker og et forurettet uttrykk i fjeset.

«Dere aner ikke hvor mye lekser vi fikk i runer,» sa hun bekymret da Harry og Ronny kom bort til henne. «En førti centimeters stil, to oversettelser, og attpå til må jeg ha lest disse før onsdag!»

«Fæle greier, gitt,» gjespet Ronny.

«Bare vent, du,» sa hun arrig. «Jeg vedder på at Slur gir oss drøssevis.»

Døra til klasserommet gikk opp mens hun sa det, og Slur kom ut i gangen. Som alltid var det gustne ansiktet innrammet av to gardiner av fett, svart hår. Det ble øyeblikkelig stille i køen.

«Inn,» sa han.

Harry så seg om på veien inn. Slur hadde allerede satt sitt personlige preg på rommet. Det var mørkere enn før, fordi gardinene var trukket for, og opplyst av vokslys. På veggene hang nye bilder; mange forestilte mennesker i pine eller med skrekkelige skader eller merkelig forvridde kroppsdeler. Ingen snakket mens de fant plassene sine og stirret på de dystre, skremmende bildene.

«Jeg har ikke bedt dere ta fram bøkene,» sa Slur. Han lukket døra, gikk bak kateteret og snudde seg mot klassen. Hermine slapp fort sin *Rakrygget mot det ryggesløse* ned i sekken igjen og skjøv sekken under stolen. «Jeg har noe å si til dere, og jeg vil ha deres fulle oppmerksomhet.»

Det svarte blikket sveipet over de oppadvendte ansiktene og dvelte et brøkdels sekund lenger ved Harrys enn de andres.

«Dere har hittil hatt fem forskjellige lærere i dette faget, om jeg ikke tar feil.»

Om jeg ikke tar feil, du liksom … som om du ikke har fulgt med mens alle har kommet og gått og håpet at du selv skulle få sjansen, tenkte Harry bitende.

«Hver av disse lærerne har naturligvis hatt sine egne metoder og prioriteringer. På bakgrunn av slik uorden overrasker det meg at så pass mange av dere greide å skrape til dere en U.G.L.E. i faget. Det vil imidlertid overraske meg mer om alle greier å følge med i Ø.G.L.E.-pensumet, som er langt mer avansert.»

Slur begynte å bevege seg bortover langs den ene veggen. Han snakket lavere nå, så klassen måtte strekke hals for å følge med.

«Svartekunstene er mange, ulike, skiftende og bestandige,» sa han. «Å bekjempe dem er som å bekjempe et mangehodet uhyre. Du kan hogge av en hals, men straks vokser et nytt hode ut, enda villere og sluere enn det forrige. Det du kjemper mot, er flytende, foranderlig, uforgjengelig.»

Harry stirret på Slur. En ting var å ha respekt for svartekunstene som en farlig fiende, men å snakke om dem med formelig kjærtegn i stemmen, som Slur gjorde nå?

«Derfor må ditt forsvar være like smidig og oppfinnsomt som de kunstene du vil motvirke,» sa Slur litt høyere. «Disse bildene,» han viste mot noen av dem han passerte, «gir et brukbart inntrykk av hva som skjer med den som blir utsatt for, for eksempel, Martyriusforbannelsen,» her viftet han mot en heks som tydelig skrek av smerte, «eller har kjent en desperants kyss,» dette viste en trollmann som lå slapp og tomøyd mot en vegg, «eller har provosert en inferius til aggresjon,» bare en blodig masse som lå på bakken.

«Er det blitt sett inferier, altså?» sa Parvati Patil med høy, tynn stemme. «Er det bevist nå, at han bruker dem?»

«Mørkets herre har brukt inferier før,» sa Slur, «hvilket innebærer at dere gjør klokt i å gå ut fra at han kan bruke dem igjen. Nå vel …»

Han begynte å gå tilbake mot kateteret så den svarte kutten bølget ut bak ham, nå langs den andre veggen, og klassen fulgte ham med blikket.

«… så vidt jeg forstår, er dere rene noviser i bruk av ikke-verbal heksing. Hva er fordelen med at en heksing er ikke-verbal?»

Hermine strakte lynsnart hånden i været. Slur tok seg god tid med å se seg rundt på alle andre og konstatere at han ikke hadde noe valg, før han sa kort: «Ja – frøken Grang?»

«Motstanderen får ikke noe forvarsel om hva slags magi du har tenkt å bruke,» sa Hermine, «så dermed får du et øyeblikks forsprang.»

«Et svar du har hentet nesten ordrett fra *Trylleformler for 6. klasse*,» sa Slur nedlatende, og Malfang fniste hånlig borte i kroken, «men i hovedsak korrekt. Ja, de som kan lære å bruke magi uten å rope formelen høyt, oppnår derved et overraskelseselement. Nå er det selvsagt ikke alle trollmenn som klarer dette; det er et spørsmål om konsentrasjon og tankekraft som enkelte,» og det ondskapsfulle blikket hans falt igjen på Harry, «mangler.»

Harry visste at det Slur tenkte på, var de totalt mislykte psykoblokk-timene de hadde hatt året før. Han nektet å slå blikket ned, men glante på Slur til det var Slur som så bort.

«Dere skal nå fordele dere parvis,» fortsatte Slur. «Den ene skal prøve å våde den andre *uten å si et ord*. Den andre skal prøve å avverge våden, *likeledes i taushet*. Begynn.»

Det Slur ikke visste, var at Harry året før hadde lært minst halve klassen – alle som hadde vært med i HL – å bruke en skjoldformel, men ingen av dem hadde prøvd å gjennomføre den i taushet. Det ble ikke så rent lite juks: Mange bare hvisket formelen istedenfor å si den høyt. Typisk nok greide Hermine ti minutter uti timen å avverge Nilus' mumlende gummibeinvåde uten å si et ord, en bedrift som enhver anstendig lærer ville gitt Griffing tjue poeng for, men som Slur glatt overså. Han svevde mellom dem mens de øvde som den forvokste flaggermusa han minnet om, og ble stående og se på Harry og Ronny bale med oppgaven.

Det var Ronny som skulle våde Harry. Han var fiolett i fjeset og presset leppene hardt sammen for å redde seg fra fristelsen til å mumle formelen

høyt. Harry sto med løftet stav og ventet spent på å slå tilbake en våde som virket som den aldri skulle komme.

«Patetisk, Wiltersen,» sa Slur etter en stund. «Se her – jeg skal vise deg –»

Tryllestaven hans dreide mot Harry så fort at at Harry reagerte instinktivt, glemte alt om ikke-verbal magibruk og bare hylte: «*Parero!*»

Skjoldformelen hans var så sterk at Slur mistet balansen og falt mot en pult. Hele klassen snudde seg og så på at han karret seg skulende opp igjen.

«Husker du tilfeldigvis at jeg sa noe om *ikke-verbale* formler, Potter?»

«Ja,» sa Harry stivt.

«Ja, *sir.*»

«Men professor, De trenger da ikke si 'sir' til meg.»

Det bare glapp ut av ham før han ante hva han sa. Flere i klassen gispet, inklusive Hermine. Men bak ryggen på Slur flirte Ronny, Tommy og Jokum anerkjennende.

«Arrest, lørdag kveld på mitt kontor,» sa Slur. «Jeg finner meg ikke i frekkheter fra noen, Potter … ikke engang fra *Den utvalgte.*»

«Noe så femenalt, Harry!» klukket Ronny da de kom på trygg avstand i friminuttet kort etter.

«Men du skulle virkelig ikke sagt det,» sa Hermine og sendte Ronny et irettesettende blikk. «Hva i all verden fikk deg til det?»

«Han prøvde å våde meg, om du ikke la merke til det!» freste Harry. «Og det fikk jeg nok av i de psykoblokktimene! Han kan vel finne seg en annen forsøkskanin til en forandring! Og hva er det Humlesnurr finner på, forresten, når han lar Slur ta svarteforsvar? Hørte dere da han snakket om svartekunstene? Fyren elsker dem! De derre greiene med *flytende, uforgjengelig* –»

«Vel,» sa Hermine, «jeg syntes han lød litt som deg, jeg, faktisk.»

«Som *meg?*»

«Ja, den gangen du fortalte oss hvordan det var å møte Voldemort. Det var ikke bare å pugge en masse formler, sa du, alt du hadde var deg selv og ditt eget vett og mot – vel, var det ikke omtrent det Slur òg sa? At det det egentlig dreier seg om, er å være modig og snarrådig?»

Harry ble så avvæpnet av at hun hadde syntes det var like viktig å huske utenat noe *han* hadde sagt som *Trylleformler for 6. klasse*, at han ikke fortsatte diskusjonen.

«Harry! Hei, Harry!»

Han snudde seg. Det var Jonny Slumper, en av knakkerne på fjorårets rumpeldunklag, som kom småspringende mot ham med en pergamentrull i hånden.

«Til deg,» peste Slumper. «Du, jeg hørte du hadde blitt ny kaptein. Når skal du ha uttaksprøver?»

«Jeg vet ikke helt ennå,» sa Harry. I sitt stille sinn tenkte han at Slumper skulle ha bra flaks om han kom med på laget i år òg. «Jeg skal si fra.»

«Å ja. Jeg håpet det ble nå til helga, jeg –»

Men Harry hørte ikke etter, for han hadde nettopp gjenkjent den tynne, skrå håndskriften på pergamentet. Han gikk fra Slumper midt i setningen, og Ronny og Hermine fulgte med. På veien rullet han ut pergamentet.

Kjære Harry

Jeg vil gjerne begynne med privattimene våre førstkommende lørdag. Vær snill å komme til mitt kontor kl. 2000. Jeg håper du har en fin første skoledag.

Vennlig hilsen
Albus Humlesnurr
(PS. Jeg liker syreskudd.)

«At'n liker syreskudd?» sa Ronny, som hadde lest brevet over skulderen til Harry og nå så heller spørrende ut.

«Det er passordet for å komme forbi gurgen utenfor kontoret hans,» sa Harry lavt. «Hå, gjett om Slur blir sur – da kan jeg ikke møte til arresten hans!»

Han og Ronny og Hermine brukte resten av friminuttet til å spekulere på hva Humlesnurr ville lære ham. Ronny mente det sikkert måtte være noen spektakulære våder og heksinger av en type som dødseterne ikke kunne. Men den slags var ulovlig, sa Hermine, som mente det var langt mer sannsynlig at rektor ville lære Harry avansert defensiv magi. Da friminuttet

var over, forsvant hun til timen sin i aritmantikk, mens Harry og Ronny gikk tilbake til Griffing-stua og motstrebende tok fatt på hjemmeleksene fra Slur. Dette viste seg så krevende at de fremdeles satt og strevde i fritimen etter lunsj, da Hermine kom tilbake (skjønt det gikk adskillig fortere etterpå). De var akkurat så vidt ferdige da det ringte inn til ettermiddagens dobbelttime i eliksirer, og de fulgte den velkjente ruta ned til det klasserommet i fangekjelleren som så lenge hadde tilhørt Slur.

Da de kom ned i kjellergangen, så de at det bare var ti-tolv stykker som hadde gått videre til Ø.G.L.E.-kurset. Krabbe og Gurgel hadde tydeligvis ikke fått gode nok U.G.L.E.-karakterer, men fire smygardinger hadde greid det, og blant dem var Malfang. Det var fire fra Ravnklo og én fra Håsblås, Ernst Maltmann, som Harry likte ganske godt, enda han var en temmelig pompøs type.

«Harry,» sa Ernst betydningsfullt og holdt ut hånden da Harry nærmet seg. «Fikk ikke hilst på deg i svarteforsvarstimen i morges. Bra time, syntes jeg, enda skjoldformler er jo gammelt nytt for oss gamle HL-travere, ikke sant … og Ronny, Hermine, ja, står til?»

Før de rakk å si mer enn: «Fint,» gikk fangehulldøra opp, og vommen til Snilehorn viste seg før resten av mannen. Mens de toget inn, løftet endene av den svære hvalrossbarten seg i takt med den smilende munnen, og spesielt overstrømmende hilste han på Harry og Zabini.

Fangehullet var, uvanlig nok, allerede fullt av damper og rare lukter. Harry, Ronny og Hermine snuste interessert mens de gikk forbi store, boblende heksekjeler. De fire smygardingene valgte seg et bord sammen, og det samme gjorde de fire ravnkloingene. Dermed måtte Harry, Ronny og Hermine dele et bord med Ernst. De valgte det som sto nærmest en gyllen heksekjel som ga fra seg en av de mest innbydende dufter Harry noensinne hadde pustet inn; uvisst hvordan minnet det ham på samme tid om sirupsterte, trelukta av et sopelimeskaft og et eller annet blomsterduftende han mente å ha luktet i Hiet. Han merket at han pustet svært sakte og dypt, og at det var som dampene fra eliksiren fylte ham som vin. Det la seg en stor tilfredshet over ham, og han gliste til Ronny, som gliste dovent tilbake.

«Ser man så, ser man så,» sa Snilehorn. Det var så vidt konturene av den digre kroppen kunne skimtes gjennom de mange skimrende dampene. «Finn fram vekter og fullt eliksirutstyr, alle sammen, og ikke glem *Eliksirer for viderekomne …*»

«Professor?» sa Harry og rakte opp hånden.

«Ja, Harry-gutt?»

«Jeg har ingen vekt, eller bok eller noe – og ikke Ronny heller, for vi visste ikke at vi fikk gå videre til Ø.G.L.E., nemlig –»

«Ja, nettopp, professor McSnurp nevnte noe om det … men ingen grunn til bekymring, min venn, ingen grunn til bekymring. I dag kan dere få ingredienser fra lagerskapet, og en vekt eller to finner vi sikkert å låne dere, og vi har også et lite lager av gamle bøker her, de gjør vel nytta til dere får skrevet til Snirckel & Blæk …»

Han travet bort til et skap i hjørnet, støvet rundt der inne en stund og kom til slutt fram igjen med to temmelig medtatte eksemplarer av *Eliksirer for viderekomne* av Nektarius Bulme, som han rakte Harry og Ronny sammen med to anløpne skålvekter.

«Jaha,» sa Snilehorn. Han stilte seg opp foran klassen igjen og pustet seg opp så det allerede bulende brystet truet med å sprenge knappene i vesten. «Jeg har lagd til et par eliksirer, bare for å vise dere, altså … Det er den slags ting dere burde være i stand til å lage selv når dere er ferdige med Ø.G.L.E.-kurset. Dere har sikkert hørt om dem, selv om dere ikke har lagd dem selv ennå. Kan noen fortelle meg hva dette er for en?»

Han pekte på kjelen nærmest smygarding-bordet. Harry løftet seg litt fra stolen for å se, men det så ut som ingenting annet enn kokende vann.

Hermines øvede hånd fór til værs før noen annens, og Snilehorn pekte på henne.

«Det er verifiserum, en fargeløs, luktløs eliksir som tvinger den som drikker den, til å snakke sant,» sa Hermine.

«Bra, bra!» sa Snilehorn fornøyd. «Jaha,» fortsatte han og pekte på kjelen nærmest ravnkloing-bordet, «og så var det denne her … nokså velkjent … dessuten omtalt i noen departementsbrosjyrer i det siste … hvem kan –?»

Nok en gang var det Hermine som kom først.

«Det er polyksir, professor,» sa hun.

Harry hadde også dratt kjensel på den sakte-boblende, muddertykke substansen i kjel nummer to, men unte gjerne Hermine æren for svaret; det var tross alt hun som hadde greid å koke sammen en slik helt tilbake i andre klasse.

«Glimrende, glimrende! Men denne her, da … ja, vennen min?» sa Snilehorn, nå med et litt betenkt uttrykk idet Hermines hånd fór i været på ny.

«Det er amorosia!»

«Visst er det så. Det kan nesten virke dumt å spørre,» sa Snilehorn, som selv virket mektig imponert, «men jeg går ut fra at du også vet hva den gjør med folk?»

«Det er verdens kraftigste elskovsdrikk!» sa Hermine.

«Aldeles riktig! Du gjenkjente den vel på den karakteristiske perlemorsskimringen?»

«Og på at dampen stiger opp i disse særpregede spiralene,» sa Hermine entusiastisk, «og så skal den dufte forskjellig for forskjellige mennesker, alt etter hva de blir tiltrukket av, og jeg kan lukte nyslått gress og nytt pergament og –»

Men i det samme ble hun lyserød og fullførte ikke setningen.

«Tør jeg spørre hva du heter, vennen min?» sa Snilehorn og overså forlegenheten hennes.

«Hermine Grang, professor.»

«Grang? Grang? Du skulle ikke tilfeldigvis være i slekt med Hektor Dobermann-Grang, stifteren av *Det noble Selskab af Elixører?*»

«Jeg tror ikke det, sir. Jeg er gompefødt, nemlig.»

Harry så Malfang bøye seg mot Nokk og hviske et eller annet, og begge fniste. Men Snilehorn viste ingen tegn til befippelse; tvert imot formelig tindret han og så fra Hermine til Harry, som satt ved sida av henne.

«Åhå! *'En av mine beste venner er gompefødt, og hun er den beste på hele kullet!'* Jeg antar at dette er nettopp den vennen du snakket om, Harry?»

«Ja, professor,» sa Harry.

«Ser man det, ser man det. Det blir tjue velfortjente huspoeng til Griffing, frøken Grang,» sa Snilehorn vennlig.

Malfang så ut omtrent som han gjorde den gangen Hermine dro til ham midt i fjeset. Hermine strålte da hun snudde seg mot Harry og hvisket: «Sa du virkelig til ham at jeg var den beste på kullet? Å, Harry!»

«Vel, hva er det som er så merkelig med det?» hvisket Ronny, som av en eller annen grunn virket irritert. «Du er jo den beste på kullet – det ville jeg òg sagt, det, hvis det var meg han hadde spurt!»

Hermine smilte, men gjorde hysjetegn så de skulle høre hva Snilehorn sa. Ronny virket enda litt surere.

«Amorosia skaper selvfølgelig ikke *kjærlighet*. Kjærlighet lar seg ikke framstille eller imitere. Nei, alt denne eliksiren gjør, er å forårsake en kraftig forelskelse eller besettelse. Det er antakelig den farligste og sterkeste eliksiren i dette rommet nå – å jo, da,» sa han og nikket alvorlig til Malfang og Nokk, som begge satt og smilte skeptisk. «Når dere har sett like meget av livet som jeg, vil dere nok ikke undervurdere kraften i en elskovsbesettelse …

Men nå er det på tide å ta fatt på arbeidet,» sa Snilehorn.

«Professor, De har ikke fortalt hva som er i den der,» sa Ernst Maltmann og pekte på en liten, svart kjel som sto på kateteret. Eliksiren oppi, av farge som smeltet gull, putret muntert så store dråper spratt fra overflaten som gullfisk, men ikke en dråpe gikk til spille.

«Åhå,» sa Snilehorn igjen. Harry var sikker på at han aldeles ikke hadde glemt den eliksiren, men bare hadde ventet til han fikk spørsmål for å få en mer dramatisk effekt. «Den, ja. Vel, den, mine damer og herrer, er en ytterst merkverdig liten drikk, en felixir. Og da, frøken Grang,» sa han og snudde seg smilende mot Hermine, «regner jeg med at du vet hva en felixir gjør?»

«Det er flytende lykketreff,» sa Hermine oppspilt. «Den gjør deg heldig!»

Det var som hele klassen plutselig rettet seg opp. Alt Harry kunne se av Malfang nå, var det glattslikkede, blonde bakhodet, for omsider ga han Snilehorn sin fulle og udelte oppmerksomhet.

«Ganske riktig, ti poeng til til Griffing. Ja, det er en pussig liten sak, denne felixiren,» sa Snilehorn. «Vanvittig vanskelig å få til, og katastrofal

dersom man lager den feil. Men, om den brygges presis riktig, som denne, vil man merke at man får det med å lykkes i alt man tar seg til … i det minste til virkningen fortar seg.»

«Hvorfor drikker ikke folk den støtt da, professor?» spurte Tom Blom ivrig.

«Fordi å drikke for mye av den medfører svimmelhet, uaktsomhet og farlig selvovervurdering,» sa Snilehorn. «For meget av en god ting, ikke sant … uhyre giftig i sterke konsentrasjoner. Men inntatt med måte, og en sjelden gang …»

«Har De prøvd den selv noen gang, professor?» spurte Mikkel Kroken interessert.

«To ganger i mitt liv,» sa Snilehorn. «Én da jeg var tjuefire, og én da jeg var femtisju. To teskjeer inntatt til frokost. To fullkomne dager.»

Han stirret drømmende ut i lufta. Harry var ikke sikker på om han spilte eller ikke, men effekten var god.

«Og den,» sa Snilehorn og vendte tilsynelatende tilbake til virkeligheten, «den har jeg tenkt å utlove som premie i denne timen.»

Det ble så taust at hver boble, hver gurgling i eliksirene rundt dem lød ti ganger sterkere.

«Én liten flaske felixir,» sa Snilehorn. Han tok en ørliten glassflaske med kork opp av lomma og viste den fram. «Nok til tolv timers hell. Fra demring til skumring vil du ha hellet med deg i alt du prøver på.

Men jeg skylder å advare om at felixir er forbudt brukt i all organisert konkurransesammenheng … sportstevlinger, for eksempel, eksamener eller valg. Så vinneren kan kun bruke den en vanlig dag … og merke hvordan den vanlige dagen blir noe helt usedvanlig!

Nå vel,» sa han og ble plutselig forretningsmessig, «og hvordan skal dere så vinne denne fantastiske premien min? Jo, ved å slå opp på side ti i *Eliksirer for viderekomne*. Vi har litt over en time igjen, det skulle være tilstrekkelig til at dere rekker å gjøre et hederlig forsøk på å brygge Den levende døds drikk. Den er mer komplisert enn noe dere har prøvd på til nå, jeg vet det, og jeg venter heller ikke at noen får til en perfekt løsning. Men den som presterer den beste, den vinner lille Felix her. Sett i gang!»

Det hørtes skraping idet alle trakk kjelene til seg, og skarpe dunk etter som folk la lodd på skålvektene, men ikke et ord ble sagt. Konsentrasjonen var nesten til å ta og føle på i rommet. Harry så Malfang bla febrilsk gjennom sitt eksemplar av *Eliksirer for viderekomne*, så det var mer enn tydelig at han ønsket seg den heldige dagen. Harry bøyde seg fort over den fillete boka han hadde fått låne av Snilehorn.

Til sin ergrelse så han at en tidligere eier hadde skriblet på alle sidene, så det var omtrent like svart i margen som der det var trykk. Han måtte stikke nesa nesten helt nedi for å skjelne ingrediensene – selv her hadde den tidligere eieren notert og strøket over ting – og skyndte seg til lagerskapet for å finne fram det han trengte. Idet han småsprang tilbake til kjelen, så han Malfang kutte opp vendelrot i en morderlig fart.

Alle skottet konstant opp for å sjekke hvor langt resten av klassen var kommet. Før ti minutter var gått, var rommet fullt av blålig damp. Det var både en fordel og en ulempe ved eliksirtimene at det var vanskelig å holde resultatene sine for seg selv, og det virket selvsagt som det var Hermine som var kommet lengst. Drikken hennes minnet allerede om den «jevne, solbærfargede væsken» som ifølge boka skulle kjennetegne mellomstadiet i prosessen.

Harry gjorde seg ferdig med rotkuttingen og bøyde seg over boka igjen. Det var virkelig irriterende å skulle behøve å grave seg fram til selve oppskiften under lagene av dumme skriblerier fra eieren før, som uvisst av hvilken grunn hadde vært uenig i instruksen om å kutte døsodørus-bønnene i biter og i stedet hadde skrevet sin egen instruks:

Knus med flats. av en sølvdolk; trekker ut mer saft enn v kutting.

«Professor, jeg tror De kjente farfaren min, Abraxas Malfang?»

Harry kikket opp. Snilehorn var akkurat på vei forbi smygarding-bordet.

«Ja,» svarte Snilehorn uten å se på Malfang. «Det var trist å høre at han døde, men det var jo ikke akkurat uventet – dragepest i hans alder …»

Og så gikk han videre. Harry flirte da han bøyde seg over kjelen igjen. Malfang hadde opplagt ventet samme behandling som Harry og Zabini, kanskje håpet på særbehandling òg, slik han var blitt vant til fra Slur. Men

sannelig virket det som Malfang bare hadde sine egne evner å stole på om han ville vinne flaska med felixir.

Døsodørus-bønnene viste seg å være svært vanskelige å skjære opp. Harry snudde seg mot Hermine.

«Kan jeg få låne sølvkniven din?»

Hun nikket utålmodig, uten å ta blikket fra sin egen drikk, som fortsatt var dypfiolett, enda den ifølge boka burde ha blitt lyslilla nå.

Harry knuste bønnen med flatsida av dolken. Overraskende nok rant det øyeblikkelig ut så mye saft at ingen skulle trodd at en innskrumpet liten bønne kunne rommet alt sammen. Han børstet fort alt oppi kjelen – og til hans forbløffelse fikk drikken straks presis den lilla nyansen som læreboka foreskrev.

Hans irritasjon over den tidligere eieren forduftet på flekken, og han myste ned på neste linje i oppskriften. Ifølge boka skulle han nå røre motsols inntil drikken ble vannklar. Men ifølge tilføyelsen fra forrige eier skulle han føye til én medsols rørerunde for hver sjuende motsols. Var det mulig at den gamle eieren kunne ha rett igjen?

Harry rørte motsols, holdt pusten og rørte én gang medsols. Virkningen kom øyeblikkelig. Drikken ble blekt, blekt lyserød.

«Hvordan får du til det?» ville Hermine vite, rød i fjeset, mens håret ble mer og mer bustete i dampene fra kjelen. Eliksiren hennes var like standhaftig fiolett.

«Rør én gang medsols –»

«Nei, nei, det står uttrykkelig motsols!» bjeffet hun.

Harry trakk på skuldrene og fortsatte som han hadde begynt. Sju runder motsols, én medsols, pause … sju runder motsols, én medsols …

På den andre sida av bordet bannet Ronny lavt, men malerisk; eliksiren hans så ut som flytende lakris. Harry kikket rundt seg. Så vidt han kunne se, var det ingen andre som hadde fått sin drikk så klar som hans. Han merket en sitring av fryd, en følelse han så sannelig aldri hadde kjent i dette fangehullet før.

«Tida er … ute!» ropte Snilehorn. «Ikke mer røring, takk!»

Han begynte å rusle langsomt bortover mellom bordene og kikke ned i kjelene. Han sa ingen ting, men det hendte at han rørte i en blanding eller snuste på en annen. Endelig kom han til bordet hvor Harry, Ronny, Hermine og Ernst satt. Den tjæreaktige substansen i Ronnys kjel fikk et skjevt smil, og Ernsts marineblå sammensurium ingen reaksjon overhodet. Hermines eliksir fikk et anerkjennende nikk. Og så fikk han øye på Harrys, og ansiktet hans ble fullt av vantro begeistring.

«En klar vinner!» utbrøt han så hele fangehullet hørte det. «Glimrende, Harry, glimrende! Du verden, det er tydelig du har arvet din mors talent, Lilly var jo en kløpper i eliksirer! Så vær så god, og vel fortjent – en flaske felixir til deg, og bruk den nå endelig godt!»

Harry stakk den ørlille flaska med gyllen væske i innerlomma med en pussig blanding av følelser – fryd over de rasende smygardingfjesene, og skyldbevissthet over Hermines skuffelse. Ronny for sin del så bare himmelfallen ut.

«Åssen fikk du til det?» hvisket han på veien ut fra fangehullet.

«Flaks, vel,» sa Harry, for Malfang var innen hørevidde.

Men da de satt trygt plassert ved Griffing-bordet før middag, følte han seg trygg nok til å fortelle det. Hermines ansikt ble stivere for hvert ord han sa.

«Du mener vel at jeg juksa, du?» sluttet han, litt støtt over uttrykket hennes.

«Vel, det var jo ikke ditt eget arbeid da, akkurat,» sa hun spisst.

«Han fulgte bare en annen oppskrift enn oss,» sa Ronny. «Kunne jo gått rett i bøtta, ikke sant? Men han tok en risk, og det lønte seg.» Han sukket. «Snilehorn kunne gitt *meg* den boka, men nei da, jeg får bare den som ingen har skrivd i. Spydd i, ser det ut som på side femtito, men –»

«Hei, vent litt,» sa en stemme like ved Harrys venstre øre, og han merket et plutselig drag av den samme blomsterduften han hadde kjent nede i fangehullet. Han snudde seg, og det var Gulla som hadde satt seg hos dem. «Hørte jeg riktig? Harry, har du fulgt ordrer som noen har skrevet i ei bok?»

Hun så sint og redd ut, og Harry forsto med det samme hva hun tenkte på.

«Ta det rolig,» sa han beroligende og senket stemmen. «Dette her er noe helt annet enn, altså, den der dagboka til Venster. Det er bare en gammel lærebok som noen har skribla i.»

«Men du gjør det som står der?»

«Jeg prøvde bare noen av tipsene i margen der, banna bein, Gulla, det er ikke noe skummelt –»

«Gulla har et poeng,» sa Hermine og ble straks litt blidere. «Vi burde sjekke at det ikke er noe mystisk ved den. Jeg mener, hvem vet, med en masse sånne rare oppskrifter?»

«Hei!» sa Harry indignert da hun rev den slitte *Eliksirer for viderekomne* opp av sekken hans og løftet tryllestaven.

«*Demaskerio!*» sa hun og ga den et rapp over permen.

Ingen verdens ting skjedde. Boka lå bare der, gammel og møkkete og med eselører.

«Er du ferdig, eller?» sa Harry irritert, «–vil du vente og se om den gjør baklengs kollbøtte?»

«Den *virker* grei nok,» sa Hermine og mønstret boka mistenksomt. «Det ser jo faktisk ut som den er … bare en lærebok.»

«Bra. Kan jeg få den igjen, da,» sa Harry og snappet den til seg. Men den glapp ut av hånden på ham, landet på golvet og åpnet seg.

Ingen andre la merke til det. Harry bøyde seg for å ta den opp, og i det samme så han noe som var skrevet nederst på bakpermen, med den samme tynne, gnidrete håndskriften som i oppskriften som hadde gitt ham flaska med felixir, som nå lå trygt gjemt inni et par sokker i kofferten hans ovenpå.

Denne boka tilhører Halvblodsprinsen

KAPITTEL TI

MØRCH OG MØRKERE

I de neste eliksirtimene den uka fortsatte Harry å følge Halvblodsprinsens oppskrifter, hver gang de avvek fra Nektarius Bulmes. Resultatet var at før fire timer var gått, var Snilehorn blitt ekstatisk over Harrys evner og utropte ham til en av sine mest begavede elever noensinne. Hverken Ronny eller Hermine var udelt begeistret for dette. Harry hadde tilbudt seg å dele boka med dem, men Ronny hadde større problemer med å tyde håndskriften enn Harry, og kunne ikke godt drive og be ham lese høyt heller, det kunne virke mistenkelig. Hermine for sin del holdt seg besluttsomt til det hun kalte 'de offisielle oppskriftene', men ble stadig surere etter som de ga dårligere resultater enn prinsens.

Harry lurte jo litt på hvem Halvblodsprinsen kunne ha vært. Så mye lekser som de fikk, hadde han ikke hadde rukket å lese gjennom hele *Eliksirer for viderekomne*, men han hadde iallfall skummet den nok til å se at det knapt var en side hvor prinsen ikke hadde notert ting, og ikke alle hadde med eliksirer å gjøre. Her og der var det instruksjoner for trylleformler han øyensynlig hadde funnet opp selv.

«Eller *hun* selv,» sa Hermine irritert da hun overhørte Harry nevne noen av dem for Ronny på oppholdsrommet lørdag kveld. «Det kan vel være en jente. Jeg syns håndskriften minner mer om en jentes enn en gutts.»

«Han kalte seg jo Halvblods*prinsen*,» sa Harry. «Vet du om mange jenteprinser?»

Det virket ikke som Hermine hadde noe ferdig svar på dette, så hun bare skulte og snappet stilen sin om 'Rematerialiserings-prinsipper' vekk fra Ronny, som prøvde å lese den opp-ned.

Harry kikket på klokka og stakk fort sin slitte *Eliksirer for viderekomne* tilbake i sekken.

«Den er fem på åtte! Jeg må gå, ellers kommer jeg for sent til Humlesnurr.»

«Åååå!» gispet Hermine og så straks opp. «Tvi tvi! Vi venter oppe, vi vil vite hva han vil lære deg!»

«Håper det går greit,» sa Ronny, og begge to så etter ham da han forsvant ut gjennom portretthullet.

Gangene Harry trasket gjennom, lå øde, bare én gang måtte han i all hast smette bakom en statue da professor Rummelfiold kom rundt hjørnet. Hun mumlet for seg selv og stokket og leste i en møkkete, gammel kortstokk mens hun gikk.

«Spar to, konflikt,» mumlet hun idet hun passerte stedet der Harry hadde søkt tilflukt. «Spar sju, et ondt varsel. Spar ti, vold. Spar knekt, en mørk, ung mann, kanskje bekymret, som misliker hun som spør –»

Hun bråstoppet, rett på den andre sida av statuen.

«Uff, det kan da umulig være riktig,» sa hun ergerlig, og Harry hørte henne stokke kortene energisk da hun gikk videre og etterlot seg en svak duft av matsherry. Han ventet til hun helt sikkert var borte, og så skyndte han seg videre til han nådde det stedet i gangen i åttende hvor en enslig gurg-skulptur sto inntil veggen.

«Syreskudd,» sa Harry. Gurgen spratt unna, veggen bak gled til side og avslørte en vindeltrapp av stein i konstant bevegelse. Harry satte foten på et trinn og ble båret i stigende spiral opp til døra med messinghammeren som førte inn til Humlesnurrs kontor.

Han banket på.

«Kom inn,» sa Humlesnurrs stemme.

«God kveld, rektor,» sa Harry og gikk inn på rektorkontoret.

«Ah, Harry. God kveld, værsågod sitt,» sa Humlesnurr smilende. «Jeg håper du har hatt en hyggelig første uke tilbake på skolen?»

«Jo, fin, takk,» sa Harry.

«Du må ha vært svært opptatt – én arrest under vesten allerede!»

«Æhrm …» begynte Harry brydd, men Humlesnurr virket ikke så veldig streng.

«Jeg har avtalt med professor Slur at du tar den arresten neste lørdag i stedet.»

«Å ja,» sa Harry, som hadde viktigere ting å tenke på enn arresten til Slur. Han så seg om i smug etter mulige tegn til hva Humlesnurr ville med ham i kveld. Det sirkelrunde rommet så ut som alltid: På noen spinkle bord sto enda spinklere sølvinstrumenter og summet og spydde røyk, portrettene av fordums rektorer og rektorinner døste i rammene sine, og Humlesnurrs praktfulle føniks, Vulcan, sto på vaglet sitt bakom døra og betraktet Harry med skarp interesse. Det virket ikke engang som Humlesnurr hadde ryddet plass til duelltrening.

«Jaha, Harry,» sa han nå i en forretningsmessig tone. «Du har ganske sikkert lurt på hva jeg har i tankene for disse – ja, skal vi like godt kalle dem ekstratimene?»

«Ja, rektor.»

«Vel. Jeg har bestemt meg for, nå som du vet hva som drev fyrst Voldemort til å prøve å drepe deg for femten år siden, at tida er inne til å gi deg visse opplysninger.»

Det ble en pause.

«På slutten av vårterminen sa De at De skulle fortelle meg alt,» sa Harry. Det var vanskelig å unngå en anklagende undertone i stemmen. «Rektor.»

«Visst gjorde jeg så,» sa Humlesnurr uforstyrrelig. «Og jeg fortalte deg alt jeg visste. Fra nå av vil vi sammen forlate faktas faste fundament, våge oss ut i minnets mørke myrer og inn i de forskrekkeligste floker av formodninger. Kort sagt, Harry, fra nå av kan jeg ta like formidabelt feil som Humpertus Raap, som trodde tida var moden til å finne opp en heksekjel av ost.»

«Men De tror at De har rett?» sa Harry.

«Visst tror jeg det, men som jeg allerede har bevist for deg, tar jeg feil iblant, jeg som folk flest. Faktisk, om du tilgir at jeg sier det, ettersom jeg er noe flinkere enn folk flest, har mine feil en tendens til å være tilsvarende større.»

«Rektor,» sa Harry forsiktig, «det De vil fortelle meg … har det noe med spådommen å gjøre? Vil det hjelpe meg å … å overleve?»

«Det har svært meget med spådommen å gjøre,» sa Humlesnurr, like dagligdags som om Harry hadde spurt hvordan været ble i morgen. «Og jeg håper bestemt at det skal være en hjelp for deg til å overleve.»

Han reiste seg og kom rundt skrivebordet, forbi Harry, som snudde seg ivrig på stolen og fulgte med mens Humlesnurr bøyde seg mot skapet ved sida av døra. Da han rettet seg opp igjen, holdt han et velkjent steinkar med underlige inngraveringer langs kanten. Så kom han tilbake og satte tanketanken på bordet foran Harry.

«Du ser urolig ut.»

Det var ganske riktig med en viss bekymring Harry stirret på tanketanken. Hans tidligere erfaringer med denne merkelige innretningen, som lagret og kunne gjenfinne tanker og minner, hadde vært meget lærerike, men svært ubehagelige. Siste gang han hadde rørt borti innholdet, hadde han sett adskillig mer enn han hadde ønsket. Men Humlesnurr smilte.

«Denne gangen har du meg med deg inn i tanketanken … og hva uvanligere er, du har lov.»

«Hvor skal vi hen?»

«Vi skal en tur på Bostolf Okkermanns gjengrodde minnestier,» sa Humlesnurr, og trakk opp av lomma en krystallflakong full av et dansende, sølvhvitt stoff.

«Bostolf Okkermann? Hvem var det?»

«Han arbeidet i Avdelingen for magisk justis,» sa Humlesnurr. «Han døde for en tid siden, men ikke før jeg rakk å oppspore ham og overtale ham til å betro meg disse minnene. Vi skal følge ham på et besøk han gjorde i embeds medfør. Om du vil reise deg, Harry …»

Men Humlesnurr hadde visst vansker med å trekke opp proppen av krystallflaska; den skadde hånden virket stiv og vond.

«Skal – skal jeg gjøre det?»

«Det trengs ikke, Harry …»

Humlesnurr pekte med tryllestaven på flaska, og proppen fløy opp.

«Rektor? Hvordan ble hånden Deres egentlig skadd?» spurte Harry på ny og så på de svartnede fingrene med en blanding av avsky og medynk.

«Dette er ikke tida for den historien, Harry. Ikke ennå. Vi har en avtale med Bostolf Okkermann.»

Humlesnurr helte det sølvskimrende flaskeinnholdet oppi tanketanken, hvor det danset og duvet og var hverken væske eller gass.

«Etter deg,» sa han og viste mot karet.

Harry bøyde seg framover, trakk pusten dypt, og så stakk han ansiktet nedi det sølvaktige stoffet. Han merket at føttene ikke lenger trykket mot kontorgolvet; han falt, falt gjennom hvirvlende mørke, og så, plutselig, sto han og blunket i gnistrende solskinn. Før øynene hadde vent seg til det, sto Humlesnurr ved sida av ham.

De sto på en landsens vei mellom høye hekker av sammenfiltret buskas, under en sommerhimmel så lys og blå som en forglemmegei. Omtrent tre meter fra dem sto en kort, tykk mann med kolossalt sterke briller som forminsket øynene til moldvarpsmå prikker. Han sto og leste på en veiviser som stakk ut av tornekrattet på venstre side av veien. Det måtte være Okkermann, skjønte Harry; ikke bare var han det eneste mennesket i sikte, men han var iført den merkverdige blandingen av klær som uerfarne trollmenn hadde det med å velge når de ville utgi seg for gomper – i dette tilfellet skjøtefrakk og gamasjer over en stripete, heldekkende badedrakt. Men før Harry rakk å gjøre mer enn å legge merke til det pussige antrekket, begynte Okkermann å gå raskt bortover veien.

Humlesnurr og Harry fulgte etter. Da de kom forbi veiviseren, kikket Harry opp på de to pekerne. På den som pekte bakover den veien de var kommet, sto det «Storhenge 7 ½ km». På den som pekte dit Okkermann hadde gått, sto det «Lillehenge 1 ½ km».

De gikk et stykke, og det var ikke annet å se enn hekkene, den vide, blå himmelen over dem og de svisjende frakkeskjøtene til mannen foran, men så svingte veien til venstre nedover en bratt bakke, og plutselig og uventet fikk de utsyn over hele dalen foran seg. Mellom to bratte åser kunne Harry se en landsby med kirke og kirkegård, sikkert Lillehenge. Tvers over dalen,

i åssida midt imot, lå et staselig herskapshus omgitt av brede, fløyelsgrønne plener.

Bakken var så bratt at Okkermann motstrebende måtte sette opp farten til trav. Humlesnurr langet ut, og Harry skyndte seg for å holde følge. Det måtte være Lillehenge de skulle til, tenkte han, og lurte nok en gang, som den natta de besøkte Snilehorn, på hvorfor de absolutt måtte gå så langt først. Men snart oppdaget han at han hadde tatt feil; det var ikke landsbyen de skulle til. Veien gjorde en høyresving, og idet de kom rundt svingen, rakk de akkurat å se snippen av Okkermanns frakkeskjøter forsvinne gjennom et hull i hekken.

Humlesnurr og Harry fulgte etter, inn på et smalt jordtråkk mellom enda høyere og villere hekker enn dem de nettopp hadde forlatt. Stien var buktende, steinet og hullet og skrånet nedover, denne også; det så ut til at den førte ned mot en mørk treklynge et stykke nedenfor. Jo da, borte ved skogholtet var det slutt på stien, og Humlesnurr og Harry stanset bakom Okkermann, som hadde stoppet og trukket tryllestaven.

Tross at himmelen var skyfri, kastet de gamle trærne dype, mørke, kjølige skygger, og det gikk noen sekunder før øynene til Harry vente seg til det og kunne skjelne bygningen som lå halvt i skjul mellom trestammene. Det virket som et rart sted å legge et hus, eventuelt et rart valg å la trærne vokse til rundt det og stenge for alt lys og all utsikt over dalen nedenfor. Han lurte på om det var bebodd, for veggene var mosegrodde, og det hadde falt av så mange takstein at her og der lå takbjelkene i dagen. Rundt hele huset hadde neslene vokst seg helt opp til vinduene, som var knøttsmå og nesten ugjennomsiktige av skitt. Han hadde akkurat kommet til at der kunne umulig noen bo, da plutselig et av vinduene ble slått skranglende opp, og en tynn røykstrime kom sigende ut; noen lagde visst mat.

Okkermann nærmet seg stille – og nokså forsiktig, syntes Harry det så ut som. Da han kom inn under de mørke treskyggene, stanset han igjen og ble stående og stirre på døra. Noen hadde spikret opp en død slange på den.

De hørte en rasling og en knirking, og med ett slapp en mann seg ned fra det nærmeste treet og landet på føttene rett foran Okkermann, som bykset baklengs så fort at han tråkket på sine egne frakkeskjøter og snublet.

«*Du er ikke velkommen.*»

Håret til mannen som sto foran dem, var så tett og så sammenfiltret av skitt at det kunne være hvilken farge som helst. Flere av tennene manglet. Øynene var små og mørke og stirret i hver sin retning. Han kunne virket komisk, men det gjorde han ikke; nifs var han, og Harry kunne ikke si noe på at Okkermann rygget flere skritt til før han sa noe.

«Æh – god dag, jeg kommer fra Magidepartementet –»

«*Du er ikke velkommen.*»

«Øh – unnskyld, men – jeg forstår visst ikke riktig,» sa Okkermann nervøst.

Okkermann virket lovlig sløv, syntes Harry. Så vidt han kunne skjønne, uttrykte fremmedkaren seg lysende klart, spesielt siden han samtidig viftet med en tryllestav i den ene hånden og en kort og nokså blodig kniv i den andre.

«Du forstår ham, går jeg ut fra, Harry?» sa Humlesnurr lavt.

«Ja, så klart,» sa Harry, litt forvirret. «Hvorfor kan ikke Okkermann –»

Men så falt blikket hans på ny på den døde slangen på døra, og det gikk opp for ham.

«Snakker han ormtunge?»

«Helt riktig,» sa Humlesnurr og nikket og smilte.

Den fillete mannen kom nærmere Okkermann med kniven klar i den ene hånden og staven i den andre.

«Nei, hør nå –,» begynte Okkermann, men for sent – et smell, og så lå han på bakken og holdt seg over nesa mens noe ekkelt, gulaktig gørr sprutet ut mellom fingrene.

«Morfus!» sa en høy stemme.

En eldre mann hadde kommet springende ut av huset nå. Døra smalt igjen etter ham, og den døde slangen svingte ynkelig. Denne mannen var kortere enn den første og underlig skrudd sammen, kjempebred over skuldrene og kjempelang i armene, så sammen med de blanke, brune øynene, den korte busta og det rynkede fjeset fikk det ham til å minne om en gammel, kraftfull ape. Han stoppet ved sida av mannen med kniven, som nå kaklet av latter ved synet av Okkermann på bakken.

«Departementet, ha?» sa den eldre karen og så ned på Okkermann.

«Stemmer!» sa Okkermann sint og tørket seg over ansiktet. «Og De er herr Mørch, går jeg ut fra?»

«Jo,» sa Mørch. «Traff deg rett i planeten, ha?»

«Han gjorde det, ja!» glefset Okkermann.

«Skulle vel sagt fra at du kom, da, ha?» sa Mørch aggressivt. «Dette er privat eiendom. Folk kan ikke bare valse inn her og vente at sønn' min ikke forsvarer seg.»

«Forsvare seg mot hva da, mann?» sa Okkermann mens han kom seg på beina.

«Geskjeftigperer. Inntrengere. Gomper og dritt.»

Okkermann pekte med tryllestaven på sin egen nese, som fortsatt flommet over av store mengder gul puss, og flommen stoppet. Herr Mørch snakket til Morfus fra munnviken:

«*Kom deg inn i huset. Ingen diskusjon.*»

Denne gangen var Harry forberedt og hørte at det var ormtunge – han forsto hva som ble sagt, samtidig som han kunne skjelne den nifse, hvesende lyden som var alt Okkermann kunne høre. Det virket som Morfus var på nippet til å begynne å krangle, men da faren sendte ham et truende blikk, ombestemte han seg, trasket bort til huset med en rar, rullende gange og smelte døra igjen bak seg, så slangen dinglet igjen.

«Det er sønnen Deres jeg er her for å snakke med, herr Mørch,» sa Okkermann og tørket de siste pussrestene av frakken. «Det var Morfus, ikke sant?»

«Det var Morfus, ja,» sa gamlingen likegyldig. «Er du fullblods?» spurte han plutselig aggressivt.

«Det kan være det samme,» sa Okkermann kaldt, og Harry merket at han fikk litt større respekt for ham.

Men slik reagerte ikke Mørch. Han myste mot fjeset til Okkermann og mumlet, i en tone som var tydelig ment å være fornærmende: «Nå som jeg tenker over det, så har jeg sett akkurat samme slags neser nedi landsbyen.»

«Det tviler jeg ikke på, hvis sønnen Deres har vært på frifot der nede,» sa Okkermann. «Kanskje vi kunne fortsette samtalen inne?»

«Inne?»

«Ja, herr Mørch. Som jeg allerede har sagt, er det på grunn av Morfus jeg er her. Vi sendte en ugle –»

«Jeg liker ikke ugler,» sa Mørch. «Jeg åpner ikke brev.»

«Da kan De vel neppe klage over at De ikke blir varslet om gjester,» sa Okkermann spisst. «Jeg kommer som følge av et alvorlig brudd på trollmannslovene som fant sted her i morgentimene i dag –»

«Ja da, ja da, ja da!» bæljet Mørch. «Så bli med inn i det fordømmade huset, da, ikke for det du får noen glede av det!»

Huset inneholdt øyensynlig tre bitte små rom. To dører førte ut fra hovedrommet, som tjente som kombinert kjøkken og stue. I en groskitten lenestol ved den rykende peisen satt Morfus og viklet en levende hoggorm om de tykke fingrene, mens han sang lavt for den på ormtunge:

«*Hvisle, hvese, søte slange.*
Pass på hva du gjør.
Den som ikke er snill mot Morfus
spikrer'n opp på ei dør.»

Harry hørte noe skrangle borte i kroken ved vinduet, og det gikk opp for ham at det var flere i rommet – en pike i en fillete kjole av nøyaktig samme gråfarge som den skitne steinveggen bak henne. Hun sto ved en dampende gryte på en skitten, svart komfyr og famlet rundt på en hylle med fattigslige gryter og kjeler over den. Håret var pistrete og matt, ansiktet var blekt, nokså rundt og ikke særlig pent, og hennes øyne glodde også i hver sin retning, slik som brorens. Hun virket en tanke renere enn de to mennene, men Harry syntes aldri han hadde sett et mer forknytt fjes.

«Dattera mi, Miseria,» sa Mørch motstrebende da Okkermann så spørrende i hennes retning.

«God dag,» sa Okkermann.

Hun svarte ikke, bare sendte faren et skremt blikk, snudde ryggen til rommet og fortsatte å rote blant grytene på hylla over seg.

«Herr Mørch,» sa Okkermann, «for å gå rett på sak har vi grunn til at tro at Deres sønn Morfus utførte magi i påsyn av en gomp sent i går kveld.»

I det samme kom et øredøvende skrall. Miseria hadde mistet en av grytene.

«Ta'n opp!» brølte Mørch til henne. «Akkurat, bare sleng maten i golvet som en fordømmade gomp, hva er det du har staven til, din ubrukelige møkkasekk?»

«Alvorlig talt, herr Mørch!» sa Okkermann sjokkert. Miseria, som alt hadde tatt opp gryta, ble flekkvis ildrød, mistet grepet om gryta på ny, trakk skjelvende tryllestaven opp av lomma, pekte på gryta og mumlet en fort, uhørlig formel som fikk gryta til å skyte vekk fra henne og tvers over golvet, treffe motsatt vegg og sprekke i to.

Fra Morfus kom det en sinnssvak, kaklende latter. Mørch hylte: «Så fiks'n igjen, din helsikes klumpedumpe, se å få reparert'n!»

Miseria sjokket over golvet, men før hun rakk å løfte staven, hadde Okkermann hevet sin og sagt med klar røst: «*Reparo!*» Straks ble gryta som ny igjen.

Et øyeblikk så det ut som Mørch skulle til å brøle til Okkermann, men så tok han seg i det, og i stedet sa han hånlig til datteren: «Flaks for deg at den pene mannen fra departementet var her, hva? Kanskje han vil befri meg for deg, kanskje'n ikke har noe imot fordømmade futter, han …»

Uten å se på noen eller å takke Okkermann tok Miseria opp gryta og satte den med skjelvende hender tilbake på hylla. Så ble hun stående urørlig med ryggen mot veggen mellom det skitne vinduet og komfyren, som om hun ikke ønsket noe annet enn å synke inn i veggen og forsvinne.

«Herr Mørch,» begynte Okkermann igjen, «som jeg sa, grunnen til at jeg kommer –»

«Jeg hørte deg første gangen!» glefset Mørch. «Og så, da? Morfus ga bare en gomp litt som fortjent – hva er gæli med det?»

«Det er brudd på trollmannsloven,» sa Okkermann strengt.

«*Det er brudd på trollmannsloven.*» Mørch hermet Okker-manns tone, men pompøst og messende. Morfus kaklet igjen. «Han lærte bare en skitten gomp ei lekse, skulle det være ulovlig, det nå, kanskje?»

«Ja,» sa Okkermann, «jeg er redd for det.»

Opp av innerlomma trakk han en liten pergamentrull og rullet den ut.

«Hva er det der for noe, er det dommen, kanskje?» sa Mørch med høy, sint stemme.

«Det er en stevning til en høring i departementet –»

«Stevning? *Stevning?* Hvem er det du tror du er, at du kan *stevne* min sønn til noe som helst?»

«Jeg er sjef for Magipolitiets utrykningsstyrke,» sa Okkermann.

«Og du mener at vi er bare dritt, vi, kanskje?» hylte Mørch. Han gikk tettere innpå Okkermann og hyttet med en skitten finger og en gul negl mot brystet hans. «Dritt som kommer løpende så snart departementet roper på dem? Vet du hvem du snakker til, din fordømmade lille grums du er?»

«Jeg trodde jeg snakket med herr Mørch,» sa Okkermann, på vakt, men uten å gi etter.

«Det stemmer, det!» brølte Mørch. Harry trodde først at han gjorde en frekk håndbevegelse, før det demret at han bare skulle vifte oppi fjeset på Okkermann med en ring han bar på langfingeren, en stygg ring med en svart stein i. «Ser du denne? Ser du denne her? Vet du hva det er for noe? Vet du hvor den kommer fra? I århundrer har den vært i vår slekt, så langt tilbake rekker vi, nemlig, og fullblods hele veien! Vet du hvor mye folk har bydd meg for denne, med Peffermell-våpenskjoldet inngravert i steinen?»

«Jeg har ingen anelse,» sa Okkermann og blunket idet ringen suste en centimeter forbi nesa hans, «og det har da heller ingenting med saken å gjøre, herr Mørch. Deres sønn har begått –»

Med et rasende vræl fløy Mørch på datteren sin. Et øyeblikk trodde Harry han ville kvele henne, for hendene hans fór opp til halsen hennes, men så kom han drassende med henne etter gullkjedet hun hadde der.

«Ser du denne?» skrek han til Okkermann og ristet en tung gullmedaljong mot ham, mens Miseria hikstet og gispet etter luft.

«Jeg ser den, jeg ser den!» sa Okkermann fort.

«*Smygard sin!*» skrek Mørch. «Salazar Smygard sin! Vi er hans siste levende etterkommere, hva har du å si til det, hva?»

«Herr Mørch, datteren Deres!» sa Okkermann forskrekket, men Mørch hadde allerede sluppet henne. Hun masserte halsen og hev etter pusten mens hun sjanglet vekk fra ham og tilbake i kroken sin.

«Nemlig!» sa Mørch triumferende, som om han nettopp hadde levert et uomtvistelig bevis for et komplisert poeng. «Så ikke kom her og snakk til oss som om vi er møkka under skoa på deg! Generasjoner av fullblods, trollmenn alle som én – og det er mer enn *du* kan si, skal jeg vedde på!»

Han spyttet på golvet foran føttene på Okkermann. Morfus kaklet igjen. Miseria sa ingenting; hun hadde sunket sammen ved vinduet med bøyd hode, og ansiktet var skjult bak det lange pistrehåret.

«Belager, herr Mørch,» sa Okkermann stedig, «men hverken Deres eller mine forfedre har noe med denne saken å gjøre. Jeg er her på grunn av Morfus, Morfus og den gompen han antastet i går kveld. Ifølge våre opplysninger,» og han kikket ned på pergamentet sitt, «utførte Morfus en våde eller besvergelse over vedkommende gomp, slik at han fikk et utbrudd av meget smertefull elveblest.»

Morfus fniste.

«*Ti still, gutt*,» snerret Mørch på ormtunge, og Morfus ble taus igjen.

«Og om så var, da, hva så?» sa Mørch trassig til Okkermann. «Du har vel alt pynta pent på det stygge gompetrynet hans, går jeg ut fra, og minnet hans med –»

«Det er vel neppe poenget, herr Mørch,» sa Okkermann. «Dette var et uprovosert angrep på en forsvarsløs –»

«Arsj, jeg skjønte nok hva slags gompeelsker du var så snart jeg så deg,» sa Mørch arrig og spyttet på golvet igjen.

«Denne diskusjonen fører ingen steder,» sa Okkermann fast. «Det er tydelig på Deres sønns oppførsel at han ikke beklager sine handlinger.» Han kikket ned på pergamentrullen igjen. «Morfus må møte til høring den fjortende september, tiltalt for magibruk med gomp til stede, samt for skadevoldelse og mén for samme gom–»

Han tidde. Inn gjennom det åpne vinduet lød klingring og klapring av hester og høye, leende stemmer. Det var tydelig at veien til landsbyen buktet seg nesten bortom skogholtet hvor huset lå. Mørch stivnet og lyttet med oppsperrede øyne. Morfus hveste og snudde ansiktet mot lydene; uttrykket hans var sultent. Miseria løftet hodet. Ansiktet hennes var kritthvit, så Harry.

«Herregud, for en skamplett!» hørte de en pikestemme si, like klart inn gjennom vinduet som om hun hadde stått i rommet ved sida av. «Kunne ikke faren din fått revet det ruklet, Tom?»

«Det er ikke vårt,» sa stemmen til en ung mann. «Alt på den andre sida av dalen eier vi, men hytta der tilhører en gammel boms som heter Mørch og ungene hans. Sønnen er ikke helt vel bevart, du skulle hørt historiene som går om ham i landsbyen –»

Jenta lo. Klirringen og klapringen ble sterkere og sterkere. Det så ut som Morfus skulle til å reise seg.

«*Bli sittende*,» sa faren advarende på ormtunge.

«Tom,» sa pikestemmen igjen, og nå var den så nær at de tydeligvis var like utenfor. «Tar jeg feil, eller – er det noen som har spikret opp en orm på døra?»

«Men du godeste – du har jo rett!» sa mannsstemmen. «Det er nok sønnen. Jeg sa jo at han ikke var riktig vel bevart. Ikke se på den, Cecilia-skatt.»

Gradvis ble klingringen og klapringen svakere igjen.

«*'Skatt'*,» hvisket Morfus på ormtunge og glodde på søsteren. «*'Skatt,' kalte'n henne. Så deg ville'n ikke hatt okke som.*»

Miseria var så hvit at Harry var sikker på at hun skulle besvime.

«*Hva sa du?*» sa Mørch skarpt, på ormtunge han òg, og så fra sønnen til datteren. «*Hva var det du sa, Morfus?*»

«*Hun liker å glo på han gompen*,» sa Morfus, og det kom et ondskapsfullt uttrykk i ansiktet da han så på søsteren, som nå virket vettskremt. «*Er'a'kke støtt i hagen når'n drar forbi og titter på'n gjennom hekken, ha? Og i går kveld –*»

Miseria ristet på hodet, fort og bedende, men Morfus fortsatte nådeløst: «*Hang'a'kke ut av vinduet og venta på at'n skulle komme ridende, ha?*»

«*Hang ut av vinduet for å glo på en gomp?*» sa Mørch med lav stemme.

Det så ut som alle tre Mørchene hadde glemt Okkermann, som virket like forvirret som irritert over dette nye utbruddet av ubegripelig hvisling og hvesing.

«*Er det sant?*» sa Mørch i en livsfarlig tone og tok et kritt nærmere den vettskremte jenta. «*At min datter – en fullblods ætling av Salazar Smygard – sikler etter en skitten, grumseblods gomp?*»

Miseria ristet heftig på hodet og presset seg inn mot veggen, åpenbart ute av stand til å få fram et ord.

«*Men jeg fikk'n, jeg, far!*» kaklet Morfus. «*Jeg tok'n akkurat da'n dro forbi, og'n så'kke så nydelig ut med utslett over hele seg, ha, Miseria?*»

«*Din motbydelige lille futt, din skitne lille blodsviker!*» brølte Mørch, og så mistet han beherskelsen helt, og hendene hans lukket seg om halsen til datteren.

Okkermann og Harry skrek «Nei!» samtidig. Okkermann hevet tryllestaven og ropte: «*Gnistio!*», og Mørch ble slengt baklengs, bort fra datteren, snublet over en stol og ramlet på ryggen så lang han var. Med et raseribrøl spratt Morfus opp av stolen og kastet seg mot Okkermann, samtidig som han viftet med den blodige kniven og skjøt vilt med våder fra tryllestaven.

Okkermann løp for livet. Humlesnurr gjorde tegn til at de burde følge etter, og Harry gjorde som han sa mens Miserias skrik gjenlød i ørene.

Okkermann sprang oppover stien, holdt armene om hodet og braste ut på landeveien, hvor han kolliderte med en blankstriglet, kastanjebrun hest ridd av en meget flott, mørkhåret ung mann. Både han og den unge piken på den grå hesten ved sida av satte i et latterbrøl da de så Okkermann bli slengt tilbake fra hesteflanken og deretter forsvinne i fullt firsprang videre oppover bakken med flagrende frakkeskjøter og grå av støv fra hode til fot.

«Jeg tror det holder nå, Harry,» sa Humlesnurr. Han grep Harry i albuen og nappet, og straks svevde de vektløst i mørket og landet pent på føttene på Humlesnurrs nå tussmørke kontor.

«Åssen gikk det med jenta i det huset?» spurte Harry med det samme, mens Humlesnurr tente flere lamper med et vift med tryllestaven. «Miseria, eller hva hun het?»

«Å, hun overlevde,» sa Humlesnurr. Han satte seg bak skrivebordet sitt og gjorde tegn til at Harry også skulle sette seg. «Okkermann eksiverte til departementet og var tilbake med forsterkninger i løpet av et kvarter.

Morfus og faren hans prøvde å ta opp kampen, men ble overmannet, fjernet fra huset sitt og etter hvert domfelt i Heksivating. Morfus hadde flere gompeangrep på rullebladet fra før og ble dømt til tre år i Azkaban. Dredolo, som hadde skadet flere departementsfolk i tillegg til Okkermann, fikk seks måneder.»

«Dredolo?» gjentok Harry undrende.

«Nettopp,» sa Humlesnurr og smilte anerkjennende. «Det gleder meg å se at du er våken.»

«Den gamle mannen, var han –?»

«Voldemorts bestefar, ja,» sa Humlesnurr. «Dredolo, hans sønn Morfus og hans datter Miseria var de siste av slekta Mørch, en eldgammel trollmannsslekt som var kjent for en tilbøyelighet til vold og ubalanserthet, et trekk som opp gjennom århundrene ble forsterket av deres skikk med å gifte seg innbyrdes. En mangel på sunt vett, koblet med sterke tendenser til stormannsfakter, sørget for at alt slektsgullet var ødslet bort flere generasjoner før Dredolo ble født. Så det han satt tilbake med var, som du så, usselhet og fattigdom, et påfallende vanskelig gemytt, en utrolig porsjon arroganse og stolthet, samt et par familie-arvestykker som han verdsatte minst like høyt som sin sønn, og høyere enn sin datter.»

«Så Miseria …» sa Harry, og han bøyde seg fram der han satt og stirret på Humlesnurr, «Miseria var altså … Rektor, betyr det at hun var … *moren til Voldemort?*»

«Det betyr det, ja,» sa Humlesnurr. «Og det falt seg slik at vi dessuten fikk et glimt av Voldemorts far. La du merke til det, mon tro?»

«Den gompen Morfus hadde overfalt? Han på hesten?»

«Glimrende, aldeles glimrende,» sa Humlesnurr storfornøyd. «Nettopp, det var Tom Venster senior, den kjekke gompen som pleide å ri forbi Mørch-huset, og som Miseria Mørch huset en hemmelig, brennende lidenskap for.»

«Endte det med at de to giftet seg, altså?» sa Harry vantro. To mennesker med mindre sannsynlighet for å falle for hverandre var det vanskelig å forestille seg.

«Du glemmer kanskje at Miseria var en heks,» sa Humlesnurr. «Jeg tror neppe hennes magiske evner viste seg fra sin sterkeste side så lenge hun ble terrorisert av faren. Men da Dredolo og Morfus var trygt plassert i Azkaban, og hun for første gang i sitt liv ble alene og fri, da kunne hun nok begynne å ta sine talenter i bruk og planlegge sin flukt fra det håpløse livet som var alt hun hadde kjent i atten år.

Kan du ikke tenke deg noen andre midler Miseria kunne bruke for å få Tom Venster til å glemme sin gompekjæreste og forelske seg i henne i stedet?»

«Befaliusforbannelsen?» gjettet Harry. «Eller en elskovsdrikk?»

«Nettopp. For min del gjetter jeg på at hun brukte en elskovsdrikk. Det ville sikkert i hennes øyne virke mer romantisk, og jeg tror neppe det ville falt særlig vanskelig å overtale Venster, en varm dag han var ute og red alene, til å ta imot et glass vann. Hvorom allting er, få måneder etter det opptrinnet vi nettopp overvar, kunne landsbyen Lillehenge fryde seg over en kjempeskandale. Du kan forestille deg sladderen da godseierens sønn rømte med lassisens datter Miseria.

Men landsbyfolkets sjokk var ingenting mot Dredolos. Han kom tilbake fra Azkaban og ventet å finne sin datter klar til å feire hans hjemkomst med et varmt måltid ferdig på bordet. I stedet fant han centimetertykt støv og et lite avskjedsbrev som fortalte hva hun hadde gjort.

Etter alt jeg har kunnet finne ut, nevnte han aldri siden hennes navn, eller overhodet at hun fantes. Sjokket over hennes svik bidro muligens til hans tidlige død – eller kanskje han simpelthen aldri lærte seg å lage mat selv. Oppholdet i Azkaban hadde svekket ham, og han levde ikke lenge nok til å oppleve at Morfus kom hjem igjen.»

«Men Miseria, da? Hun … hun døde, ikke sant? Vokste ikke Voldemort opp på et barnehjem?»

«Det gjorde han,» sa Humlesnurr. «Her må vi nok nøye oss med litt gjettverk, men det er ikke vanskelig å slutte seg til hva som må ha skjedd. Det gikk nemlig ikke mange måneder etter hastebryllupet før Tom Venster på ny dukket opp på herregården i Lillehenge, uten sin kone. Ryktene gikk i nabolaget om at han snakket om at han var blitt 'ført bak lyset' og 'tatt ved

nesa'. Med det mente han ganske sikkert at han hadde vært utsatt for en fortryllelse som siden var opphevet igjen, skjønt han brukte neppe akkurat de ordene, av frykt for at folk skulle tro han var gal. Men da folk i landsbyen hørte dette, oppfattet de det som at Miseria hadde løyet og latt som hun skulle ha barn med ham, og at det var derfor han hadde giftet seg med henne.»

«Men hun *fikk* jo barn med ham.»

«Ja, men ikke før et år etter at de giftet seg. Tom Venster gikk fra henne mens hun var gravid.»

«Hva var det som gikk gærnt, da?» spurte Harry. «Hvorfor sluttet elskovsdrikken å virke?»

«Her blir det jo mer gjettverk,» sa Humlesnurr, «men jeg tror at Miseria, som var dypt forelsket i sin mann, ikke holdt ut å fortsette å slavebinde ham med magi. Jeg tror hun selv valgte å slutte å gi ham mer av drikken. Eller kanskje hun innbilte seg, forgapt som hun var, at han etter hvert var blitt ekte forelsket i henne òg. Kanskje hun trodde han ville bli hos henne for barnets skyld. I så fall tok hun dobbelt feil. Han forlot henne, så henne aldri siden, og brydde seg aldri med å finne ut hva det var blitt av sønnen sin.»

Himmelen utenfor var blekksvart, og det var som om lampene på Humlesnurrs kontor skinte klarere enn før.

Det gikk en liten stund; så sa Humlesnurr: «Jeg tror det får klare seg for i kveld, Harry.»

«Ja vel,» sa Harry.

Han reiste seg, men gikk ikke med det samme.

«Rektor … er det viktig å vite alt dette om Voldemorts fortid?»

«Svært viktig, tror jeg,» sa Humlesnurr.

«Og … det har noe med spådommen å gjøre?»

«Det har alt med spådommen å gjøre.»

«Å ja,» sa Harry, litt forvirret, men tross alt beroliget.

Han snudde seg for å gå, men så kom han på et spørsmål til og snudde seg igjen.

«Får jeg lov å fortelle Ronny og Hermine det De har fortalt meg?»

Humlesnurr betraktet ham et øyeblikk. Så sa han: «Ja, jeg tror herr Wiltersen og frøken Grang har bevist sin pålitelighet. Men Harry, jeg vil be deg be dem om ikke å si det videre til noen andre. Det ville ikke være bra om det ble alminnelig kjent hvor mye jeg vet, eller aner, om fyrst Voldemorts hemmeligheter.»

«Nei da, rektor. Jeg skal passe på at det bare blir Ronny og Hermine. God natt da.»

Han snudde seg igjen, og denne gangen kom han nesten til døra før han så den. På et av de spinkle småbordene, som var så fulle av skrøpelige, sølvblanke instrumenter, lå en stygg gullring med en sprukken, svart stein.

«Men,» sa han og stirret på den, «den ringen –»

«Ja?» sa Humlesnurr.

«Det var den De hadde på Dem den natta vi besøkte professor Snilehorn.»

«Det stemmer,» sa Humlesnurr.

«Men er det ikke … rektor, er ikke det den samme ringen som Dredolo Mørch viste til Okkermann?»

Humlesnurr nikket.

«Den og ingen annen.»

«Men åssen –? Har De alltid hatt den?»

«Nei, jeg fikk den først svært nylig,» sa Humlesnurr. «Et par dager før jeg kom og hentet deg hos din tante og onkel, faktisk.»

«Det må ha vært omtrent på den tida De skadde hånden Deres, det?»

«Omtrent på den tida, ja.»

Harry nølte. Humlesnurr smilte.

«Rektor, hvordan –?»

«For sent, Harry! Den historien får du høre en annen gang. God natt.»

«God natt, rektor.»

KAPITTEL ELLEVE

HERMINES HJELPENDE HÅND

Som Hermine hadde spådd, ble sjetteklassingenes fritimer ikke slike herlige, slappe stunder som Ronny hadde sett fram til, men bare noen forte gløtt som ble spist opp av fåfengte forsøk på å komme à jour med stadig nye, gigantiske leksemengder. Ikke bare måtte de pugge som om det var heksamen hver dag, men selve skoletimene ble også mer og mer krevende. Harry skjønte etter hvert knapt halvparten av det professor McSnurp sa, og selv Hermine ble nødt til å be henne gjenta seg en gang eller to. Utrolig nok, og til Hermines stigende forbitrelse, var Harrys beste fag plutselig blitt eliksirer, takket være Halvblodsprinsen.

Ikke-verbal formelbruk var blitt et fast krav, ikke bare i svarteforsvar, men også i formler og transfigurasjon. Når Harry kikket på klassekameratene på oppholdsrommet eller under måltidene nå, satt de ofte og presset, fiolette i fjeset, som etter en overdose Skittslutt, men han visste at egentlig anstrengte de seg bare for å prestere en besvergelse uten å si formelen høyt. Det var en lettelse å komme ut i drivhusene. Visst utsatte urtologitimene dem nå for farligere planter enn noensinne, men der fikk de iallfall lov å banne høyt når en toxotentaculata uventet grep tak i dem bakfra.

Ett resultat av den kolossale arbeidsbyrden og det vanvittige presset med å trene på ikke-verbale heksinger, var at Harry, Ronny og Hermine hittil ikke hadde fått tid til å gå og besøke Gygrid. Han hadde sluttet å møte opp ved lærerbordet til måltidene, et illevarslende tegn, og de få gangene de hadde møtt ham i gangene eller ute i parken, hadde han pussig nok greid å la være å legge merke til dem eller høre at de hilste.

«Vi er nødt til å gå og forklare det,» sa Hermine ved frokosten lørdag og så opp på den svære, tomme stolen ved lærerbordet der Gygrid skulle sittet.

«I formiddag er det jo uttaksprøve til rumpeldunklaget!» sa Ronny. «Og dessuten skulle vi øve oss på den aquamentiformelen til Pirrevimp! Og forklare hva da, forresten? Åssen kan vi fortelle'n at vi hata det dumme faget?»

«Vi hatet det da ikke!» sa Hermine.

«Snakk for deg sjøl. *Jeg* har hvertfall ikke glemt de skruttene,» sa Ronny mørkt. «Og jeg kan si deg med det samme at vi hadde flaks som slapp unna i tide. Du hørte ikke åssen han gnålte om den kørka broren sin, du – hvis vi hadde fortsatt, så hadde vi holdt på å lære Gnurrg å knytte skolissene sine nå!»

«Men det er så leit å ikke være på talefot med Gygrid,» sa Hermine ulykkelig.

«Vi går ned etter rumpeldunken,» forsikret Harry henne. Han savnet Gygrid, han òg, men i likhet med Ronny mente han at livet var adskillig mer levelig uten Gnurrg. «Men det kan godt være at uttaket tar hele formiddagen, så mange som har søkt.» Tanken på å takle det første hindret i kapteinsperioden gjorde ham aldri så lite nervøs. «Ikke skjønner jeg hvorfor det plutselig er blitt så pop å være med på laget.»

«Nei, gi deg da, Harry,» sa Hermine og lød plutselig utålmodig. «Det er vel ikke rumpeldunken som er pop, det er deg! Du har aldri vært mer interessant, og for å si det rett ut, aldri hatt mer draget heller.»

Ronny satte en svær sildebit i halsen. Hermine sendte ham et overbærende blikk før hun snudde seg mot Harry igjen.

«Alle vet jo nå at det du har fortalt, er sant, skjønner du vel. Hele trollmannsverdenen har måttet innrømme at du hadde rett, at det stemmer at Voldemort er tilbake, og at du virkelig har slåss med ham to ganger på de siste to årene, og begge gangene sluppet fra det. Og nå kaller de deg 'Den utvalgte' – så alvorlig talt, du begriper da vel hvorfor folk er interessert i deg?»

Det var plutselig blitt fryktelig varmt inne i Storsalen, syntes Harry, enda det så like kaldt og regnvått ut oppe under taket.

«Og så er det all hetsen du måtte gjennomgå fra departementet mens de ville ha folk til å tro at du var en ubalansert løgnhals. Det er fremdeles spor etter arrene der det onde kvinnemennesket tvang deg til å skrive med ditt eget blod, men du ga deg ikke, du holdt på ditt …»

«Det er fremdeles merker der de hjernene sugde tak i meg i departementet, bare se,» sa Ronny og ristet kutteermet tilbake.

«Og det skader ikke at du har vokst omtrent tretti centimeter i løpet av sommeren heller,» avsluttet Hermine og overhørte ham.

«*Jeg* er høy, jeg,» sa Ronny malplassert.

I det samme kom postuglene stupende inn gjennom de regnvåte vinduene og sendte en skur av dråper utover alle og enhver. De fleste der fikk mer post enn de pleide fra bekymrede foreldre, som gjerne ville høre nytt fra ungene sine og i sin tur forsikre dem om at alt sto bra til hjemme. Harry hadde ikke fått post siden skolen begynte; den eneste som pleide å skrive til ham, var død nå. Han hadde håpet at Lupus ville skrive nå og da, men hittil var han blitt skuffet. Derfor var det litt av en overraskelse å se den snøhvite Hedvig kretse rundt mellom alle de brune og grå uglene og lande foran ham med en stor, firkantet pakke. Et øyeblikk etter landet den ørlille ugla Tullerusk med en tilsvarende pakke foran Ronny, aldeles utmattet, fikk den oppå seg og holdt på å bli knust.

«Ha!» sa Harry da han pakket opp og fant et splitter nytt eksemplar av *Eliksirer for viderekomne* fra Snirckel & Blæk.

«Å, flott,» sa Hermine fornøyd. «Nå kan du levere tilbake den med all krotingen i.»

«Er du sprø?» sa Harry. «Klart jeg beholder den! Se her, jeg har tenkt gjennom det alt –»

Han trakk opp den gamle *Eliksirer for viderekomne* av sekken og slo lett på permen med staven mens han mumlet: «*Revnio!*» Permen løsnet. Så gjorde han det samme med den nye – Hermine stirret vantro – byttet om permene, kakket på begge og sa: «*Reparo!*»

Og fluks lå prinsens eksemplar kamuflert som en ny bok, og der lå den helferske fra Snirckel & Blæk og så til de grader brukt ut.

«Snilehorn kan få igjen den nye. Han kan vel ikke klage, den kostet ni galleoner.»

Hermine presset leppene sammen, sint og misbilligende, men ble avledet da en tredje ugle landet foran henne med dagens utgave av *Aftenprofeten*. Hun brettet den fort ut og skummet over forsida.

«Noen vi kjenner som er dau?» spurte Ronny i en utstudert likeglad tone. Han spurte om det samme hver gang hun åpnet avisen.

«Nei, men det har vært flere desperantangrep,» sa Hermine. «Og en pågripelse.»

«Hei, flott, hvem da?«sa Harry og tenkte på Bellatrix deMons.

«Svinton Slipprush,» sa Hermine.

«Hva?» sa Harry forbløffet.

«*'Svinton Slipprush, konduktør på den populære trollmannstransporten Fnattbussen, er arrestert på mistanke om dødsetervirksomhet. Herr Slipprush (21) ble pågrepet sent i går kveld etter en razzia i hans hjem i Clapham …'*»

«Svinton Slipprush, dødseter?» sa Harry og tenkte på den kvisete ynglingen han møtte for første gang tre år før. «Ikke snakk om!»

«Han kan jo ha blitt utsatt for Befaliusforbannelsen,» sa Ronny fornuftig nok. «Umulig å vite.»

«Det ser ikke slik ut,» sa Hermine, som hadde lest videre. «Det står her at han ble arrestert etter at noen hadde hørt ham snakke om hemmelige dødseter-planer på en pub.» Hun så opp med et bekymret uttrykk. «Hvis det var Befaliusforbannelsen, ville han ikke stått og sladret om planene deres, vel?»

«Det låter som han prøvde å late som han visste mer enn han gjorde,» sa Ronny. «Var det ikke han som påsto at'n skulle bli magiminister da'n ville gjøre inntrykk på de lamiene?»

«Jo, det var han,» sa Harry. «Jeg begriper ikke at de kan ta Svinton på alvor.»

«De prøver vel å få det til å se ut som de iallfall gjør *noe*,» sa Hermine med rynket panne. «Folk er livredde – ja, dere vet vel at foreldrene til Patil-

tvillingene vil ha dem hjem? Og Elise Knotten er blitt sendt hjem alt. Faren hennes kom og hentet henne i går kveld.»

«Jøsses!» sa Ronny og glodde på henne. «Men det er jo tryggere her på Galtvort enn hjemme hos dem, det er da vel opplagt! Her har vi svartspanere, og alle de ekstra beskyttelsesheksingene, og så har vi Humlesnurr!»

«Jeg tror ikke vi har ham hele tida,» sa Hermine lavt og kikket opp på lærerbordet over kanten av *Profeten*. «Har dere ikke lagt merke til det? Plassen hans har stått tom like ofte som Gygrids den siste uka.»

Både Harry og Ronny så opp på lærerbordet. Og ganske riktig, rektors plass var tom. Nå som Harry tenkte over det, hadde han ikke sett Humlesnurr siden privattimen deres uka før.

«Jeg tror han gjør et eller annet for Ordenen når han er borte fra skolen,» sa Hermine. «Altså … det virker jo som det er nokså alvorlig, ikke sant?»

Hverken Harry eller Ronny svarte, men Harry visste at alle tre tenkte på det samme – det fæle som hadde skjedd dagen før, da Hanna Abom ble hentet ut fra urtologitimen og fikk vite at moren hennes var funnet død. Siden hadde de ikke sett Hanna.

Da de forlot Griffing-bordet fem minutter etter, på vei ned til rumpeldunkbanen, kom de forbi Lavendel Bruun og Parvati Patil. Harry tenkte på det Hermine nettopp hadde fortalt om at Patil-tvillingenes foreldre ville ha dem hjem fra Galtvort, så det var ingen overraskelse å se de to bestevenninnene stå og tiske mismodig sammen. Det som *var* litt overraskende, var at idet Ronny skulle forbi dem, skubbet Parvati plutselig borti Lavendel, som så opp og straks sendte ham et kjempesmil. Ronny blunket og smilte usikkert tilbake. Ganglaget hans forvandlet seg straks til den rene spankulering. Harry motsto fristelsen til å le; han husket at Ronny hadde gjort det samme da Malfang brakk nesa hans. Hermine derimot var kald og fjern hele veien ned til stadion gjennom det kjølige duskregnet, og forsvant opp for å finne seg en plass på tribunen uten å ønske Ronny lykke til.

Som Harry hadde ventet, tok uttaksprøvene det meste av formiddagen. Det virket som halve Griffing hadde møtt fram, fra førsteklassinger som

nervøst knuget de elendige, gamle skolelimene de hadde fått utdelt, til sjuendeklassinger som raget over alle andre og så fryktinngytende kule ut. Blant de siste var en stor gutt med stri bust som Harry straks dro kjensel på fra Galtvortekspressen.

«Vi møttes på toget, i kupeen til gamle Snila,» sa han selvsikkert og kom fram fra mengden for å håndhilse. «Colon McMerk, målvakt.»

«Du var ikke med på uttaket i fjor, var du det?» spurte Harry. Han merket seg bredden på McMerk og tenkte at han kunne vel sikkert blokkere samtlige tre målringer uten å flytte seg en millimeter.

«Jeg lå på sykestua da de holdt prøvene,» sa McMerk og brystet seg litt. «Hadde et veddemål om jeg kunne spise en halvkilo teveegg.»

«Å ja,» sa Harry. «OK, kan du vente der borte …»

Han pekte over mot kanten av banen, i nærheten av der Hermine satt. Han syntes han merket et glimt av ergrelse i ansiktet til McMerk og lurte på om han ventet særbehandling fordi de begge var blant yndlingene til «gamle Snila».

Harry bestemte seg for å begynne med en basistest: Han ba alle kandidatene dele seg i grupper på ti og fly én runde rundt banen. Det viste seg å være klokt. Den første puljen på ti var bare førsteklassinger, og det kunne ikke vært tydeligere at de nesten ikke hadde flydd før. Det var bare én av guttene som greide å holde seg i lufta i mer enn noen få sekunder, og han ble så overrasket at han prompte kolliderte med en av målstengene.

Andre pulje besto av ti av de tåpeligste jentene Harry noen gang hadde sett. Da han blåste i fløyta, datt de bare i armene på hverandre og fniste. En av dem var Romilda Vamm. Da han ba dem forlate banen, gjorde de det med godt humør og satte seg på tribunene og kom med tilrop til alle andre.

Den tredje puljen endte i en mølje halvveis rundt banen. De fleste i den fjerde hadde møtt opp uten sopelimer. Den femte var bare håsblåsinger.

«Hvis det er noen andre her som ikke er i Griffing, så forlat banen nå, vær så snill!» brølte Harry, han begynte å bli alvorlig irritert.

Det ble stille et øyeblikk, og så spurtet et par små ravnkloinger av banen, snøftende av latter.

Etter to timer, mange klager og flere raseriutbrudd, hvorav ett som involverte et krasj med en Komet 260 og diverse brukne tenner, hadde Harry funnet tre jagere: Katti Bull, som var tilbake på laget etter en ypperlig uttaksprøve, Distel Robertson, som var spesielt god til å dukke unna klabber, og Gulla Wiltersen, som hadde flydd fortere enn samtlige og skåret sytten mål attpå. Harry var riktignok fornøyd med sine valg, men hadde samtidig skreket seg hes til de mange som klagde, og måtte nå tåle en tilsvarende omgang med de vrakede knakkerne.

«Det er min endelige beslutning, og hvis dere ikke kommer dere av banen og gir plass til målvaktene, våder jeg hele bunten!» bæljet han.

Ingen av de knakkerne han hadde valgt, var like glitrende som Fred og Frank hadde vært, men han var likevel brukbart fornøyd: Jannik Piggtil, en kort, men bredskuldret tredjeklassing som hadde prestert en skikkelig kanonklabb som skaffet Harry en kul i hodet på størrelse med et egg, og Rikard Clang, som så ut som en spjæling, men var god til å sikte. De satte seg nå på tribunen hos tilskuerne for å følge med på uttaket av den siste spilleren på laget.

Harry hadde med hensikt lagt uttaket av målvakt til slutt, i håp om et mindre folksomt stadion og mindre press på alle som skulle prøve. Men nei da, alle som alt var blitt vraket som spillere, hadde satt seg til, pluss en god del som var kommet ned etter en god og lang frokost, så mengden var større enn noensinne, og for hver ny målvakt som fløy opp til ringene, kom det heiing og buing, omtrent like mye av hvert. Harry kikket bort på Ronny, som alltid hadde et problem med nervene. Han hadde håpet at seieren i den siste kampen i vårterminen skulle ha kurert det, men øyensynlig ikke; Ronny hadde fått en kledelig lysegrønn farge.

Ingen av de fem første kandidatene greide å redde mer enn to mål hver. Til Harrys store skuffelse reddet Colon McMerk fire straffer av fem mulige. Men på den siste skjente han av sted i totalt feil retning; publikum lo og buet, og da McMerk kom ned på bakken igjen, skar han tenner.

Ronny så ut som han var i ferd med å svime av da han besteg sin Feifort 11.

«Lykke til!» ropte en stemme fra tribunen. Harry snudde seg og ventet å se Hermine, men så var det Lavendel Bruun. Helst ville han begravd ansiktet i hendene, slik hun gjorde et øyeblikk etter, men syntes at som kaptein måtte han nesten vise mer mannsmot, så han snudde seg og fulgte med mens Ronny gjorde sin prøve.

Og så behøvde han slett ikke ha engstet seg, for Ronny reddet en, to, tre, fire, fem straffer på rad! Harry frydet seg så det var så vidt han greide å la være å gjøre som resten av publikum og hyle begeistret. Han snudde seg mot McMerk for å si at det var leit, men Ronny hadde altså slått ham, og møtte McMerks røde fjes noen centimeter fra sitt eget. Han rygget fort et skritt tilbake.

«Søstera hans prøvde ikke ordentlig,» sa McMerk truende. Åren som hamret i tinningen hans, liknet den Harry så ofte hadde kunnet beundre hos onkel Wiktor. «Hun ga ham en lett redning.»

«Sprøyt,» sa Harry kaldt. «Det var jo den han nesten bomma på.»

McMerk kom et skritt nærmere Harry, som denne gangen ble stående.

«Jeg vil prøve en gang til.»

«Nei,» sa Harry. «Du har hatt din prøve. Du reddet fire. Ronny reddet fem. Ronny blir målvakt, han har ærlig og redelig vunnet. Unna vei.»

Han trodde et øyeblikk at McMerk skulle dra til ham, men han nøyde seg med å skjære en stygg grimase før han stormet sin vei mens han knurret noe som lød som trusler ut i lufta.

Harry snudde seg, og der sto det nye laget hans og strålte til ham.

«Godt gjort,» kvekket han. «Dere fløy skikkelig bra –»

«Du greide det fabelaktig, Ronny!»

Denne gangen var det virkelig Hermine som kom løpende mot dem fra tribunen. Lavendel, så Harry, gikk arm i arm med Parvati ut fra banen med et nokså surt fjes. Ronny så uhyre selvtilfreds ut, og enda høyere enn vanlig, der han sto og gliste til alle på laget og til Hermine.

Da de hadde avtalt tid for første fulle treningsøkt til kommende torsdag, sa Harry, Ronny og Hermine ha det til de andre og satte kursen for hytta til Gygrid. En vassen sol prøvde å trenge gjennom skyene nå, og duskregnet

hadde omsider holdt opp. Harry merket at han var kjempesulten; han håpet det var noe å spise hos Gygrid.

«Jeg trodde jeg skulle misse den fjerde straffa der,» bablet Ronny lykkelig. «Skikkelig vrient skudd fra Distel, så dere det, med litt skru, og –»

«Ja da, ja da, du var så strålende, så,» sa Hermine og så ut som hun moret seg.

«Bedre enn han McMerk, hvertfall,» sa Ronny i en ytterst selvtilfreds tone. «Så dere åssen han måkte seg i helt feil retning der i det femte? Så omtrent ut som noen hadde forfloka'n!»

Til Harrys forbauselse ble Hermine mørkerød. Ronny merket ingenting, han var for opptatt med å beskrive samtlige av sine redninger i minste detalj.

Foran Gygrids hytte sto den kolossale, grå hippogriffen Bukknebb tjoret. Han klikket med det knivskarpe nebbet da de nærmet seg, og snudde det store hodet mot dem.

«Uff da,» sa Hermine nervøst. «Han er fremdeles litt nifs, hva?»

«Slapp av'a, du har jo ridd på'n, jo,» sa Ronny.

Harry gikk et skritt fram og bukket dypt for hippogriffen uten å blunke eller bryte blikkontakten. Noen sekunder gikk, så bøyde Bukknebb også halsen i et bukk.

«Hvordan har du det nå?» sa Harry lavt. Han gikk nærmere og strøk over det fjærkledde hodet. «Savner du ham? Men du har det jo bra her hos Gygrid, vel?»

«Oi!» sa en høy røst.

Gygrid kom strenende om hushjørnet, bærende på en sekk poteter og iført et digert, blomstret forkle. I hælene på ham løp den svære villsvinhunden hans, Hogg. Den bjeffet drønnende og kom settende mot dem.

«Kom dere unna'n! 'N biter av dere finga – å. Er det dere.»

Hogg bykset opp og ned på Hermine og Ronny og prøvde å slikke dem i ørene. Gygrid sto et lite sekund og så på dem, men så snudde han, marsjerte inn i hytta og smelte døra igjen etter seg.

«Å, uff da,» sa Hermine ulykkelig.

«Ikke vær redd,» sa Harry bistert. Han gikk bort til døra og banket hardt på.

«Gygrid! Lukk opp, vi vil snakke med deg!»

Ikke en lyd innenfra.

«Hvis du ikke åpner, sprenger vi hele døra!» sa Harry og trakk fram tryllestaven.

«Harry!» sa Hermine sjokkert. «Du kan da ikke –»

«Joho, det kan jeg!» sa Harry. «Hold dere unna –»

Men før han fikk sagt mer, fløy døra opp igjen, som Harry visste den ville. Der sto Gygrid og skulte ned på ham, og tross blomsterforkleet så han faretruende ut.

«Jeg er lærer!» brølte han til Harry. «Lærer her, Potter! Åssen våger'u å true med å sprenge døra mi?»

«Om forladels, *professor*,» sa Harry, med trykk på det siste ordet mens han stakk staven i lomma igjen.

Gygrid så helt lamslått ut.

«Når er'e *du* har bynt å kalle meg 'professor'?»

«Når var det du begynte å kalle meg 'Potter'?»

«Å, kjempesmart,» knurret Gygrid. «Hylandes morsomt. Tenker du tok innersvingen på meg der, hæ? Ja ja, så kom inn da, utakknemlige lille …»

Han gikk litt til side for å slippe dem forbi og sto der og mumlet mørkt. Hermine smatt inn etter Harry. Hun så litt redd ut.

«Vel?» sa Gygrid grettent mens Harry, Ronny og Hermine fant seg plasser rundt det enorme trebordet. Hogg la straks hodet på Harrys kne og siklet over hele kutten hans. «Å er'e dere vil? Syns dere synd på meg eller no? Trur jeg er ensom, hæ?»

«Nei,» sa Harry straks. «Vi ville hilse på deg.»

«Vi har savnet deg!» sa Hermine med skjelvende stemme.

«Savna meg! Hah!» snøftet Gygrid. «Tenker det, ja!»

Han trampet mumlende rundt mens han brygget te i den digre kobberkjelen, og langt om lenge smelte han tre bøttestore krus med mahognibrun te ned på bordet foran dem, fulgt av et fat med sine

hjemmebakte steinkaker. Harry var sulten nok selv til Gygrids matlagning og tok straks én.

«Gygrid,» sa Hermine beklemt, da han satte seg ved bordet hos dem og begynte å skrelle poteter med en brutalitet som tydet på at hver enkelt hadde gjort ham stor personlig urett. «Vi ville virkelig gjerne fortsatt med stell av magiske vesener, skal jeg si deg.»

Gygrid utstøtte et nytt trompetsnøft. Harry hadde inntrykk av at noen busemenn landet blant potetene og var i sitt stille sinn takknemlig for at de ikke skulle bli til middag.

«Vi ville det!» sa Hermine. «Men det var ikke mulig for noen av oss å få plass på timeplanen!»

«Tenker det, ja!» sa Gygrid igjen.

De hørte en rar, skvalpende lyd, og alle snudde seg. Hermine utstøtte et lite skrik, og Ronny skvatt opp av stolen og skyndte seg rundt på den andre sida av bordet, vekk fra den store tønna i kroken som de først nå la merke til. Den var full av noe som så ut som kvartmeterlange likmakk, slimete, hvite og buktende.

«Hva er de der, Gygrid?» sa Harry og prøvde å lyde interessert og ikke kvalm. Steinkaka la han nå likevel fra seg.

«Kjempelarver, bare,» sa Gygrid.

«Som skal bli til …?» sa Ronny nervøst.

«Dem skal’ke bli te noe,» sa Gygrid. «Det skal væra mat te Argarapp.»

Og uten forvarsel brast han i gråt.

«Gygrid!» utbrøt Hermine og fór opp. Hun skyndte seg rundt bordet – den lengste veien, for å unngå å komme i nærheten av makk-tønna – og la en arm om de skakende skuldrene. «Hva er det?»

«D’er … han,» hikstet Gygrid mens han prøvde å tørke strømmene fra de billesvarte øynene med forkleet. «D’er … Argarapp … Jeg trur’n holder på å dø … ’N blei dårlig nå i sommer, og’n blir’ke no bedre … Jeg veit ikke å jeg skal gjøra hvis at’n … at’n … Vi har vært isammen så lenge …»

Hermine klappet ham på skulderen og ante visst ikke hva hun skulle si. Harry skjønte hvordan hun hadde det. Han hadde selv opplevd Gygrid forære en ondsinnet drageunge en teddybjørn, sett ham bysselulle

kjempeskorpioner med brodder og sugekopper og prøve å godsnakke med sin brutale jøtul-halvbror, men dette var kan hende den aller ufatteligste av alle hans monster-kjærligheter: den talende kjempeedderkoppen Argarapp, som holdt til lengst inni Den forbudte Skogen, og som han selv og Ronny med nød og neppe hadde sluppet unna fire år før.

«Er det – er det noe vi kan gjøre?» spurte Hermine og ignorerte Ronnys febrilske grimaser og hoderisting.

«Jeg trur'ke det, Hermine,» sa Gygrid halvkvalt og prøvde å stanse tåreflommen. «Du skjønner, resten ta stammen … familien hanses … dem byner å bli litt rare nå som'n er sjuk … litt balstyrige, lissom …»

«Ja, jeg syns vi så litt til den sida av dem,» sa Ronny lavt.

«… jeg trur'ke det er helt trygt for andre hell meg å komma nær kolonien dems for tida,» sluttet Gygrid. Han pusset nesa i forkleet med et basunstøt, og så så han opp. «Men takk for telbudet, Hermine … Det betyr mye …»

Etter det ble stemningen betydelig lettere, for selv om hverken Harry eller Ronny hadde demonstrert noen interesse for å dra og mate en morderisk gigantedderkopp med kjempelarver, tok visst Gygrid det som en selvfølge at de gjerne hadde villet, og ble på ny sitt vanlige jeg.

«Arsj, jeg skjønte jo med det samma at det blei vanskelig for dere å få passa meg inn på timeplan',» sa han alvorlig og skjenket opp mer te. «Sjøl om dere hadde søkt om tidsvendere –»

«Det kunne vi ikke,» sa Hermine. «Vi knuste hele departementets lager av tidsvendere da vi var der i sommer. Det sto om det i *Aftenprofeten.*»

«Å, da så,» sa Gygrid. «Da kunne det jo ummulig gått … Unnskyld at jeg har vært litt – vel, altså – det er bare at jeg har vært så bekymra for Argarapp … og så lurte jeg jo litt, når at dere hadde hatt professor Gnureplank som lærer –»

Alle tre erklærte øyeblikkelig og usannferdig at professor Gnureplank, som hadde vært vikar for Gygrid et par ganger, var en elendig lærer. Resultatet var at da Gygrid vinket dem av gårde i kveldingen, virket han nesten munter.

«Jeg sulter i hjel snart,» sa Harry så snart døra ble lukket bak dem og de småløp gjennom den mørke, øde parken. Han hadde lagt fra seg steinkaka

etter noen nifse lyder fra en av jekslene. «Og i kveld har jeg den arresten hos Slur, så det blir ikke mye tid til middag …»

Idet de kom inn i borgen, skulle Colon McMerk akkurat inn i Storsalen. Han trengte to forsøk før han kom gjennom dørene; ved det første skjente han borti en av dørkarmene. Ronny flirte bare skadefro og marsjerte inn i salen etter ham, men Harry grep Hermine i armen og holdt henne tilbake.

«Hva er det?» sa hun defensivt.

«Vet du hva, jeg syns faktisk det ser ut som McMerk *ble* forfloka,» sa Harry lavt. «Og han sto rett foran der du satt.»

Hermine rødmet.

«Uff –ja vel, da. Jeg gjorde det,» hvisket hun. «Men du skulle hørt hvordan han snakket om Ronny og Gulla! Og forresten er han en kranglete type, du så jo selv hvordan han reagerte da han ikke ble plukket ut – du ville vel ikke hatt en sånn en på laget?»

«Nei,» sa Harry. «Nei, det er nok riktig. Men var det ikke litt uærlig, Hermine? Jeg mener, du som er prefekt?»

«Å, ti still,» glefset hun da han bare lo.

«Hva er det dere to driver med?» sa plutselig Ronny, som hadde dukket opp i døråpningen igjen med et mistenksomt uttrykk.

«Ingenting,» sa Hermine og Harry i kor og skyndte seg etter ham. Duften av roastbiff fikk det til å verke i Harrys sultne mage, men de hadde bare kommet noen skritt i retning Griffing-bordet da professor Snilehorn dukket opp foran dem og sperret veien.

«Harry, Harry, akkurat mannen jeg håpet å se!» drønnet han jovialt mens han tvinnet endene av hvalrossbarten og skjøt vommen fram. «Jeg håpet jo å finne deg før middag! Hva sier du om en aldri så liten aftens i kveld inne hos meg i stedet? Det blir bare et lite selskap, noen få stigende stjerner. McMerk kommer, og Zabini, og den sjarmerende Melinda Bobbel – jeg vet ikke om du kjenner henne? Familien eier en stor apotekariekjede – og så håper jeg naturligvis at frøken Grang også vil glede oss med sitt nærvær.»

Han gjorde et lite bukk for Hermine da han hadde snakket ferdig. Det var som om Ronny ikke var til stede – Snilehorn ikke så mye som så på ham.

«Jeg kan ikke, professor,» sa Harry fort. «Jeg har arrest hos professor Slur.»

«Å nei!» sa Snilehorn og ble komisk lang i ansiktet. «Nei og nei, og jeg som regnet med deg, Harry! Vel, da får jeg bare ta et ord med Severus og forklare ham situasjonen, så er jeg sikker på at han kan overtales til å utsette arresten. Jaha, da ser jeg altså begge to senere!»

Og så strømmet han ut av salen.

«Ikke sjangs til at han får overtalt Slur,» sa Harry så fort han var utenfor hørevidde. «Den arresten er alt utsatt én gang; Slur fant seg i det for Humlesnurr, men ikke for noen andre.»

«Å, jeg skulle ønske du kunne være med, jeg vil så nødig gå dit alene!» sa Hermine beklemt. Og Harry skjønte at hun tenkte på McMerk.

«Du blir nok ikke alene, Gulla blir sikkert også invitert,» bjeffet Ronny. Det var tydelig at han likte dårlig å bli oversett av Snilehorn.

Etter middag gikk de opp i Griffing-tårnet. Oppholdsrommet var stappfullt, for folk flest var ferdige med middagen, men de klarte å finne et ledig bord og satte seg der. Ronny hadde vært i dårlig humør siden møtet med Snilehorn, og nå la han armene i kors og skulte i taket. Hermine strakte seg etter *Aftenprofeten*, som noen hadde lagt igjen på en stol.

«Noe nytt?» spurte Harry.

«Ikke noe særlig …» Hun hadde åpnet avisen og var i gang med å skumme gjennom sidene. «Nei, men se, det står om faren din, Ronny – ikke noe galt, altså!» la hun fort til, for Ronny hadde snudd seg forskrekket. «Det står bare at han har vært hjemme hos Malfangene. *'Heller ikke den andre ransakningen av dødseterens bolig har øyensynlig gitt resultater. Ifølge Arthur Wiltersen i Kontoret for oppsporing og inndragning av falske forsvarsformler og beskyttelsesgjenstander var razziaen et resultat av et tips fra en fortrolig kilde.'*»

«Ja, nettopp – meg!» sa Harry. «Jeg fortalte ham på stasjonen om Malfang og det derre som han ville ha Borgia til å fikse! Vel, hvis den ikke er hjemme hos dem, hva det nå er, må han ha tatt den med seg hit til Galtvort –»

«Men hvordan kan han ha greid det, Harry?» sa Hermine forbauset og la fra seg avisen. «Alle ble jo sjekket da vi kom, ikke sant?»

«Ble dere det?» sa Harry perpleks. «Det ble ikke jeg.»

«Å nei, det er klart, jeg glemte at du kom senere … jo, Nask sjekket alle med dølgsensorer etter som de slapp inn i inngangshallen. Hadde det vært noen svartsaker der, så ville de blitt oppdaget – det vet jeg, for Krabbe hadde et innskrumpet hode, og det ble konfiskert. Så Malfang kan ikke ha tatt med seg noe farlig hit, skjønner du.»

Dette var en strek i regningen. Harry måtte la øynene hvile en stund på Gulla Wiltersen som lekte med miniblæren Arnold før han så en mulig forklaring.

«Da har noen sendt ham den med ugle,» sa han. «Moren hans eller noen.»

«Alle uglene blir også sjekket,» sa Hermine. «Det fortalte Nask mens han stakk de dølgsensorene sine overalt han kunne komme til.»

Denne gangen ble han stående bom fast og kom ikke på flere muligheter. Det virket ikke som Malfang på noen som helst måte kunne ha fått noen svart eller farlig gjenstand inn på skolen. Han kikket forhåpningsfullt på Ronny, men han satt med korslagte armer og stirret bort på Lavendel Bruun.

«Kan du tenke deg noen måte som Malfang –»

«Bare glem det, Harry,» sa Ronny.

«Du, det er ikke min feil at Snilehorn inviterte Hermine og meg i det dumme selskapet, det var ikke fordi vi ville, nemlig.»

«Vel,» sa Ronny og reiste seg, «siden jeg ikke er invitert i noe selskap, så tror jeg jeg går og legger meg.»

Han trampet bort til døra til guttesovesalene, og Hermine og Harry ble sittende igjen og se etter ham.

«Harry?» sa den nye jageren Distel Robertson, som plutselig dukket opp bak dem. «Jeg har en beskjed til deg.»

«Fra professor Snilehorn?» spurte Harry og satte seg håpefullt opp.

«Nei, fra professor Slur,» sa Distel. Harry kjente en synkende fornemmelse. «Han sier du skal komme og ta arresten din på kontoret hans klokka halv ni i kveld – æh – samme hvor mange selskapsinvitasjoner du

får. Og han ville du skulle vite at du kommer til å sortere ut de råtne slubbermakkene fra de levende, til bruk i eliksirer, og – og du behøvde ikke ta med noen beskyttelseshansker, sa han.»

«Nehei, nei,» sa Harry. «OK, takk, Distel.»

KAPITTEL TOLV

SØLV OG OPALER

Hvor var Humlesnurr, og hva var det han drev med? I løpet av de neste par ukene var det bare to ganger Harry så snurten av ham. Det var sjelden han var til stede ved måltidene, og Harry var overbevist om at Hermine hadde rett i at han var borte fra skolen i dagevis om gangen. Hadde han glemt privattimene han skulle gi Harry? Han hadde sagt at disse timene skulle føre fram mot noe som hadde med spådommen å gjøre, og Harry hadde følt seg skjermet og passet på, men nå følte han seg aldri så lite forlatt.

Midt uti oktober kom terminens første utflukt til Galtvang. Harry hadde lurt på om de ville få fortsette med turene dit, når alle sikkerhetstiltak kontinuerlig ble strammet inn, så det var fint å høre at de gikk som planlagt. Det smakte alltid godt å komme vekk fra skoleområdet i noen timer.

På utfluktsdagen stormet det ute. Han våknet tidlig og fordrev tida fram til frokost med å lese i *Eliksirer for viderekomne*. Det var ikke ofte han lå i senga og leste skolebøker; ifølge Ronny var dette å betrakte som uanstendig oppførsel hos alle andre enn Hermine, som rett og slett var litt sprø på det området. Men etter Harrys mening var Halvblodsprinsens eksemplar av *Eliksirer for viderekomne* knapt for noen skolebok å regne. Jo mer han fordypet seg i den, jo mer demret det for ham hvor mye den egentlig rommet – ikke bare de nyttige eliksir-hintene og snarveiene som var i ferd med å skaffe ham slikt lysende omdømme hos Snilehorn, men også de oppfinnsomme små vådene og heksingene som sto skriblet i margene. Etter alle overstrykningene og endringene å dømme, hadde prinsen funnet på dem selv.

Harry hadde alt prøvd ut et par av prinsens egenutviklede formler. Én var en heksing som fikk tånegler til å vokse uhyggelig fort (han hadde prøvd den på Krabbe i en av gangene, med riktig morsomme resultater); en annen en våde som limte tunga til ganen (den hadde han brukt to ganger, til almen applaus, på en intetanende Argus Nask); og kanskje den nyttigste av dem alle, *Surrusorlio*, en besvergelse som fylte ørene på alle i nærheten med et ubestemmelig surr, slik at en kunne føre en lengre samtale i timene uten å bli overhørt. Den eneste som ikke frydet seg over disse formlene, var Hermine, som tviholdt på det stive, misbilligende uttrykket og nektet å si et ord når Harry hadde brukt surrusorlio-formelen på noen i nærheten.

Best som han han satt der i senga, måtte han snu boka på sida for å se nærmere på en håndskrevet formel som prinsen øyensynlig hadde hatt problemer med. Den var full av overstrykninger og forandringer, men aller nederst i hjørnet sto det med gnidrete skrift:

Levitacorpus (i-vb)

Vind og sludd slo nådeløst mot rutene, og Nilus snorket høyt, mens Harry stirret på bokstavene i parentes. *I-vb* ... det måtte bety *ikke-verbal*. Harry hadde sine tvil om han ville greie akkurat denne heksekunsten, for han hadde fortsatt vansker med å la være å verbalisere formler, noe Slur ikke hadde vært sein om å kommentere i hver svarteforsvarstime. På den annen side hadde prinsen hittil vist seg som en langt mer effektiv lærer enn Slur.

Han pekte med tryllestaven ut i lufta, vippet den lett oppover og sa *Levitacorpus!* inni seg.

«Aaaaooooaaaii!»

Det kom et blaff av lys, og plutselig var rommet fullt av stemmer – alle hadde bråvåknet da Ronny satte i *det* skriket. Harry slapp taket i *Eliksirer for viderekomne* i panikk, for der hang Ronny opp-ned i tomme lufta som om en usynlig fiskekrok hadde huket ham etter ankelen.

«Unnskyld!» skrek Harry mens Tommy og Jokum hylte av latter, og Nilus, som hadde falt ut av senga, karret seg opp fra golvet. «Vent, så skal jeg få deg ned –»

Han famlet etter eliksirboka og bladde febrilsk gjennom den på jakt etter den riktige sida. Omsider fant han den, greide å tyde et ørlite, gnidrete ord

som sto nedenfor formelen og ba en bønn om at det måtte være motvåden. *Liberacorpus!* tenkte han av all kraft.

Det kom et nytt lysblaff, og Ronny smalt ned på madrassen sin i en haug.

«Unnskyld,» gjentok Harry ubehjelpelig mens latterbrølene fra Tommy og Jokum fortsatte.

«I morra syns jeg heller du kan sette på vekkerklokka,» sa Ronny halvkvalt.

Innen de hadde kledd på seg, stoppet seg ut med flere av fru Wiltersens håndstrikkede gensere og tatt med kapper, skjerf og votter, hadde sjokket lagt seg, og Ronny var kommet til at Harrys nye besvergelse var skikkelig morsom – faktisk så morsom at han absolutt måtte forlyste Hermine med historien så fort de fikk satt seg til frokostbordet.

«… og så kom det et nytt lysblaff, og så landa jeg på senga igjen!» flirte han og forsynte seg med pølser.

Det kom ikke et smil fra Hermine under hele historien, og da den var over, snudde hun seg mot Harry med et kaldt og irettesettende uttrykk.

«Denne formelen skulle vel ikke tilfeldigvis være enda en fra den eliksirboka, vel?» spurte hun.

Harry rynket pannen.

«Si meg, må du absolutt gå ut fra det verst mulige, eller?»

«Var den derfra?»

«Vel … joo, den var for så vidt det, men … hva så, kanskje?»

«Så du bare bestemte deg for å prøve ut en ukjent, håndskrevet besvergelse og se hva som skjedde?»

«Hva har det å si om den er håndskrevet?» sa Harry, som foretrakk å la resten av spørsmålet ligge.

«At da er den antakelig ikke godkjent av Magidepartementet,» sa Hermine. «Og dessuten,» la hun til da Harry og Ronny himlet med øynene, «at jeg begynner å lure på om ikke denne prinsetypen var litt betenkelig.»

Harry og Ronny prøvde å overdøve henne i munnen på hverandre.

«Det var jo bare for gøy!» sa Ronny mens han tømte en ketsjupflaske over pølsene sine. «Bare moro, jo, Hermine, skjønner du ikke det?»

«Å henge folk opp-ned etter ankelen?» sa Hermine. «Hva slags folk er det som legger tid og krefter i å finne på formler for noe sånt?»

«Fred og Frank,» sa Ronny og trakk på skuldrene. «Det er sånt de driver med. Og – og –»

«Faren min,» sa Harry. Han hadde akkurat kommet på det.

«Hva?» sa Ronny og Hermine i kor.

«Faren min brukte den formelen,» sa Harry. «Jeg – Lupus fortalte det.»

Det siste var ikke sant; Harry hadde selv sett sin far bruke formelen på Slur, men akkurat den opplevelsen i tanketanken hadde han aldri fortalt Ronny og Hermine om. Men nå ble han slått av en utrolig mulighet. Halvblodsprinsen kunne vel ikke være –?

«Jo, kanskje faren din brukte den, Harry,» sa Hermine, «men han er ikke den eneste. I tilfelle du har glemt det, så har vi sett en hel gjeng folk bruke den. Til å henge folk opp-ned i lufta. Og la dem sveve bortover, sovende, hjelpeløse.»

Harry stirret på henne. Med en synkende følelse i magen husket han også hva dødseterne hadde gjort under verdenscupen i rumpeldunk. Ronny kom ham til unnsetning.

«Det var noe annet,» sa han kontant. «De misbrukte'n, de. Harry og faren hans hadde det bare litt gøy. Du liker ikke prinsen, du, Hermine,» la han til og pekte strengt på henne med en pølse, «for det han er flinkere enn deg i eliksirer –»

«Det har slettes ingen ting med det å gjøre!» sa hun og ble rød i kinnene. «Jeg syns bare det er totalt uansvarlig å begynne å bruke formler når en ikke engang vet hva de er til. Og hold opp med å snakke om 'prinsen' som om det var tittelen hans. Jeg vedder på at det bare er et tullete klengenavn, og jeg syns i hvert fall ikke det virker som han var noen særlig snill person!»

«Jeg skjønner ikke hvor du har det fra,» sa Harry ergerlig. «Om han hadde vært en dødseter-spire, så ville han vel ikke skrytt av å være 'halvblods', vel?»

I det samme han sa det, kom han på at hans egen far hadde vært fullblods, men han skjøv tanken til side; det fikk han tenke over senere …

«Alle dødsetere kan ikke være fullblods, det fins ikke nok fullblods trollmenn igjen,» sa Hermine sta. «Jeg tipper de fleste av dem er halvblods som bare gir seg ut for fullblods. Det er bare helt gompefødte de hater; deg og Ronny ville de tatt imot når som helst.»

«Meg ville de ikke slept inn som dødseter, nei!» sa Ronny indignert. En pølsebit løsnet fra gaffelen han hyttet mot Hermine med og traff Ernst Maltmann i hodet. «Hele familien min er blodsvikere, jo! For dødseterne er det like ille som å være gompefødt!»

«Og jeg tenker de skulle tatt imot *meg* med glede,» sa Harry sarkastisk. «Vi kunne blitt bestevenner, om det ikke var for at de ustanselig prøvde å kverke meg.»

Ronny begynte å le, og selv Hermine kunne ikke unngå et lite smil. Samtidig fikk de annet å tenke på, for nå kom Gulla.

«Hei, Harry, jeg skulle gi deg denne.»

'Denne' var en pergamentrull. Utenpå sto Harrys navn med velkjent tynn, skrå håndskrift.

«Takk skal du ha, Gulla … Det er den neste privattimen med Humlesnurr!» sa Harry til Ronny og Hermine mens han fort rullet opp pergamentet og leste det som sto. «Mandag kveld!» Plutselig følte han seg så lett og glad. «Vil du bli med oss til Galtvang, Gulla?» spurte han.

«Jeg skal dit med Tommy – ser dere kanskje siden,» svarte hun, vinket og gikk.

Nask sto som vanlig ved ytterdørene og krysset av navnene på dem som hadde lov til å dra inn til Galtvang. Prosessen tok enda lenger tid enn vanlig, siden han også trippelsjekket samtlige med dølgsensoren.

«Men hva gjør det om vi smugler svartsaker *ut?*» sa Ronny og så mistroisk på den lange, smale dølgsensoren. «Det er da vel hva vi smugler *inn* igjen De burde sjekke?»

Den slags frekkhet gjorde ham fortjent til noen ekstra skubb med sensoren, og han ojet seg fremdeles da de kom ut i regnet og sluddet.

Spaserturen inn til Galtvang ble ingen nytelse. Harry svøpte skjerfet om underansiktet, men den delen som var udekket, føltes snart nummen og flådd. Veien til landsbyen var full av elever som gikk krumbøyd mot den

bitende vinden. Mer enn én gang tenkte han at de kanskje hadde hatt det vel så bra i den varme Griffingstua, og da de omsider kom til Galtvang og fikk se at Zonkos Morobutikk var stengt og gjenspikret, tok han det som et tegn på at dette neppe ble noen hyggelig tur. Ronny pekte med en tykk votteneve mot Honningslurp. Der var det heldigvis åpent, og Harry og Hermine vaklet inn i den fullstappede butikken etter ham.

«Takk og lov,» sa Ronny med klaprende tenner mens de ble omsluttet av varm, godis-duftende luft. «Her blir vi i hele ettermiddag, hva?»

«Harry, unge venn!» drønnet plutselig en stemme bak dem.

«Å nei,» mumlet Harry. Alle tre snudde seg, og der sto professor Snilehorn, med diger pelslue, frakk med matchende pelskrage og en kjempepose med kandisert ananas, og fylte omtrent en fjerdedel av butikken.

«Harry, nå er det tre av mine små middagsselskaper du har gått glipp av!» sa han og banket Harry skjelmsk i brystet. «Dette går ikke, gutten min, jeg er fast bestemt på å se deg der! Frøken Grang elsker selskapene mine, ikke sant?»

«Jo,» sa Hermine hjelpeløst, «de er veldig –»

«Så hvorfor kommer ikke du også, Harry?» ville Snilehorn vite.

«Æh, det har vært rumpeldunktrening, professor,» sa Harry, og det var for så vidt helt korrekt at han hadde innkalt laget til trening hver gang han hadde fått en av Snilehorns små invitasjoner med fiolett silkebånd om. Denne strategien sørget for at Ronny ikke ble holdt utenfor, og de to og Gulla fikk seg som regel en god latter ved tanken på Hermine innesperret sammen med McMerk og Zabini.

«Ja, etter så mye hardt arbeid venter jeg sannelig en seier i første kamp!» sa Snilehorn. «Men litt rekreasjon har aldri skadet. Så skal vi si mandag kveld, dere kan vel umulig drive med noen trening i dette været …»

«Jeg kan ikke, professor, jeg har … æh, en avtale med rektor Humlesnurr den kvelden.»

«Uhell nå igjen!» utbrøt Snilehorn. «Vel, vel … du kan ikke unnslippe meg hver gang, Harry!»

Med et kongelig vink vagget han ut av butikken. Han hadde tatt omtrent like mye notis av Ronny som om han hadde vært en kakkerlakris.

«Jeg begriper ikke at du greide å sno deg unna enda en,» sa Hermine og ristet på hodet. «*Så* ille er de da ikke … det hender det er riktig morsomt, faktisk …» Men så la hun merke til fjeset til Ronny. «Æh – nei, se der, de har Sukkerpenner de luxe – de varer jo i timevis!»

Harry var så glad for at hun hadde skiftet samtaleemne at han viste langt større interesse for de nye, kjempestore sukkerpennene enn han ellers ville gjort, men Ronny fortsatte å være muggen og trakk bare på skuldrene da Hermine spurte hvor han hadde lyst til å gå etterpå.

«Vi stikker bort på *Tre sopelimer*,» foreslo Harry. «Der er det nok varmt.»

De pakket skjerfet om ansiktet igjen og gikk fra godtebutikken. Den iskalde vinden føltes som kniver i fjeset etter den sukkersøte varmen inne i Honningslurp. Det var ikke mange folk på gata, og ingen stanset og pratet, alle skyndte seg dit de skulle. Men rett utenfor *Tre sopelimer* sto to unntak. Den ene mannen var svært høy og tynn; Harry myste mot ham gjennom de regnflekkete brillene og dro kjensel på barmannen i den andre Galtvangpuben, *Galthodet*. Da Harry, Ronny og Hermine nærmet seg, trakk barmannen kappen tettere om halsen og gikk, mens den andre, som var kortere, sto igjen og fomlet med noe han holdt i armene. De var bare noen meter borte da det gikk opp for Harry hvem det var.

«Mundungus!»

Den korte, hjulbeinte mannen med det lange, pistrete, røde håret skvatt, mistet taket i den eldgamle kofferten han bar på, den falt ned og gikk opp, og ut raste noe som minnet om hele varebeholdningen i et skraphandlervindu.

«Å, hei, Harry,» sa Mundungus Styrfeder med et helt mislykket forsøk på å virke ubesværet. «Ikke tenk på meg, du har det sikkert travelt.»

Han bøyde seg og krafset rundt på bakken etter tingene som hadde vært i kofferten, og ga på alle måter inntrykk av å være en mann som helst ville vært helt andre steder.

«Er det noen greier du skal selge?» spurte Harry og så på mens Mundungus samlet opp en ladning lurvete gjenstander fra bakken.

«Ja, jo, ’n skal jo leve,» sa Mundungus. «Hei, få den der!»

Ronny hadde bøyd seg og plukket opp noe i sølv.

«Men jøsses,» sa han langsomt, «dette virker da kjent –»

«Ja takk!» sa Mundungus, snappet begeret ut av hånden på Ronny og stappet det i kofferten. «Jaha, vi sees vel – *glugg!*»

Det var fordi Harry hadde tatt tak om halsen hans, klemt ham til pubveggen og holdt ham fast der mens han trakk tryllestaven.

«Harry!» hvinte Hermine.

«Det har du tatt fra huset til Sirius,» sa Harry; han sto nesten nese mot nese med Mundungus og pustet inn en ubehagelig eim av sprit og gammel tobakk. «Det hadde våpenskjoldet til familien Svaart.»

«Jeg – nei – hæ?» krakset Mundungus og ble sakte fiolett.

«Åssen gjorde du det, dro du tilbake den natta han døde og ribbet hele huset?» snerret Harry.

«Nei –»

«Gi meg det!»

«Harry, du må ikke!» hylte Hermine mens Mundungus gradvis gikk over til blå.

Det kom et smell, og Harry merket at hendene ble revet løs fra halsen til Mundungus, som hikstet og harket, bøyde seg og trev kofferten og – KRAKK! – eksiverte.

Harry bannet så det sang og snurret rundt for å se hvor det var blitt av ham.

«KOM TILBAKE, DIN TJUVERADD –!»

«Det kan du bare glemme, Harry.»

Det var Dult som plutselig dukket opp ingensteds fra. Det musebrune håret var vått av sludd.

«Mundungus er sikkert i London alt. Ingen vits i å stå her og hyle.»

«Han har stjålet sakene til Sirius! Rappa dem!»

«Ja, men det hjelper ikke å stå her ute i kulda,» sa Dult og virket ikke det minste opphisset over denne nyheten.

Hun holdt øye med dem mens de gikk inn på *Tre sopelimer*. Ikke før var Harry innenfor, før han sprakk igjen: «*Han rappa tingene til Sirius!*»

«Jeg vet det, Harry, men ikke skrik, er du snill, folk glor sånn,» hvisket Hermine. «Gå og sett deg, så skal jeg hente noe å drikke til deg.»

Harry freste fortsatt da Hermine kom tilbake til bordet noen minutter etter med tre flasker smørterøl.

«Kan ikke Ordenen holde styr på Mundungus?» hvisket han rasende til de to andre. «Kan de ikke iallfall holde ham fra å stjele alt som ikke er spikret fast, når han er i hovedkvarteret?»

«Sjjj!» sa Hermine desperat og så seg om for å sjekke at ingen lyttet. Et par heksemestere som satt i nærheten, stirret interessert på Harry, og ikke langt borte sto Zabini og lente seg mot en søyle. «Jeg hadde også blitt sint, Harry, jeg vet jo at det var dine ting han stjal –»

Harry satte smørterølet i halsen. At det var ham som eide Grimolds plass 12, hadde han helt glemt.

«Visst er det mine ting!» sa han. «Ikke rart han ikke var glad for å se meg! Men jeg skal nok fortelle Humlesnurr hva som foregår, han er den eneste Mundungus er redd for.»

«God idé,» hvisket Hermine og var tydelig glad for at Harry begynte å roe seg. «Ronny, hva er det du glor sånn på?»

«Ingenting,» sa Ronny og så fort vekk fra bardisken, men Harry visste at han hadde prøvd å få blikkontakt med den barmfagre og tiltrekkende bardamen, madam Rosmerta, som han lenge hadde hatt et godt øye til.

«Jeg tror 'ingenting' er ute på bakrommet og henter mer ildwhisky,» sa Hermine spisst.

Den stikkpillen overhørte Ronny og nippet til flaska i noe han antakelig mente var verdig taushet. Harry tenkte på Sirius, som hadde avskydd de sølvbegrene uansett. Hermine trommet med fingrene på bordet og blikket flakkende mellom Ronny og bardisken.

Med det samme Harry hadde drukket opp det som var igjen på flaska, sa hun: «Skal vi si vi har fått nok og gå tilbake til skolen, da?»

De to andre nikket. Det hadde ikke vært noen trivelig tur, og været ble dårligere jo senere det ble. Nok en gang trakk de kappene tett om seg,

strammet skjerfene, trakk på seg vottene, og så fulgte de etter Katti Bull og en venninne ut av puben og tilbake bortover Storgata. Harry kom til å tenke på Gulla mens de trasket gjennom frossen issørpe oppover bakkene mot Galtvort. De hadde ikke sett noe til henne – sikkert fordi hun og Tommy satt og hadde det koselig i madam Putlefots tesalong, favorittstedet for lykkelige par. Han rynket pannen, bøyde hodet mot det hvirvlende sluddet og trasket videre.

Det varte litt før han la merke til at stemmene til Katti Bull og venninnen hennes, som vinden førte med seg bakover mot dem, var blitt høye og skingrende. Han myste forover mot de utydelige skikkelsene. De to jentene var midt i en krangel om et eller annet som Katti holdt i hånden.

«Det er ikke din sak, Leanna!» hørte han Katti si.

De kom rundt i en sving i veien. Det sluddet verre enn noensinne, og brillene til Harry var nesten ugjennomsiktige. Akkurat idet han løftet en vottehånd for å tørke av dem litt, prøvde Leanna å få tak i pakken Katti holdt; Katti rykket den til seg igjen, og så falt den i bakken.

I det samme steg Katti til værs – ikke slik Ronny hadde gjort, hengende komisk etter ankelen, men grasiøst, med utstrakte armer, som om hun virkelig skulle fly. Men likevel var det noe galt, noe nifst … håret flagret bak henne i den stive vinden, men øynene var lukket, og ansiktet helt uttrykksløst. Både Harry, Ronny, Hermine og Leanna hadde bråstanset og sto bare og glodde.

Og så, et par meter over bakken, satte Katti i et grufullt skrik. Øynene fløy opp, men hva det enn var hun så, eller kanskje følte, var det tydelig at det ga henne den skrekkeligste pine. Hun skrek og skrek, og Leanna begynte også å skrike, og grep tak i anklene til Katti og prøvde å hale henne ned på bakken igjen. Harry, Ronny og Hermine kom løpende for å hjelpe, men ikke før hadde de fått tak i beina hennes, så falt hun oppå dem. Harry og Ronny klarte å få tatt imot, men hun vred seg slik at de nesten ikke greide å holde henne. I stedet la de henne overende på bakken, og der ble hun liggende og rykke og riste. Det var tydelig at hun ikke kjente igjen noen av dem.

Harry så seg om, men området virket helt folketomt.

«Bli der!» ropte han til de andre gjennom den skjærende vinden. «Jeg løper etter hjelp!»

Han la på sprang mot skolen. Han hadde aldri sett noen oppføre seg slik som Katti og hadde ikke peiling på hva årsaken kunne være. Han fór rundt en sving og kolliderte med noe som kunne vært en kjempebjørn som gikk på bakbeina.

«Gygrid!» peste han mens han viklet seg ut av hekkbuskene han hadde falt i.

«Harry!» sa Gygrid, som hadde på seg den rufsete mollskinnsfrakken; øyebrynene og håret var hvite av sludd. «Jeg har akkerat vært oppe og hilst på Gnurrg, 'n gjør sånne framskritt at du sku'kke trudd –»

«Gygrid, det er en som er skadd rett borti her, eller forbannet, eller hva det er –»

«Hæ?» sa Gygrid, og måtte bøye seg ned for å høre hva Harry sa i den bitende vinden.

«Noen er blitt forbannet!» skrek Harry.

«Forbanna? Okken da – er det Ronny? Hermine?»

«Nei, det er ikke dem, det er Katti Bull – bli med her …»

De løp sammen bortover veien, og det varte ikke mange minuttene før de fant den lille klyngen rundt Katti, som fremdeles lå på bakken og skrek og vred seg, mens Ronny og Hermine og Leanna prøvde å roe henne.

«Gå til sides!» ropte Gygrid. «Så jeg får sett på'a!»

«Det skjedde noe med henne,» hikstet Leanna. «Jeg vet ikke hva –»

Gygrid stirret et øyeblikk ned på Katti. Så, uten et ord, bøyde han seg, løftet henne opp og la på sprang mot borgen med henne i armene. Det varte bare noen sekunder, så døde de skjærende skrikene bort, og den eneste lyden var vinden som brølte.

Hermine skyndte seg bort til Kattis tutende venninne og la armen om henne.

«Du heter Leanna, ikke sant?»

Jenta nikket.

«Skjedde det helt plutselig, eller –?»

«Det var da innpakningen gikk opp på den pakka,» hulket Leanna og pekte ned på bakken. I en revne i det nå gjennomvåte gråpapiret kunne de se noe grønnaktig glitrende. Ronny bøyde seg og strakte ut hånden, men Harry trev tak i armen hans og rykket ham unna.

«*Ikke rør den!*»

Han gikk ned på kne. Et overdådig forsiret halsbånd besatt med opaler stakk litt ut av pakken.

«Det der har jeg sett før,» sa Harry og stirret på det. «Det var utstilt hos Borgia & Brust for kjempelenge siden. Det sto på merkelappen at det hvilte en forbannelse over det. Katti må ha tatt på det.» Han så opp på Leanna, som hadde begynt å skjelve så hun ristet. «Hvor fikk Katti tak i dette?»

«Jo, det var jo derfor vi kranglet, da. Hun hadde med seg pakken da hun kom tilbake fra Damer på *Tre sopelimer*, hun sa det var en overraskelse til noen på Galtvort som hun måtte levere. Og hun så så rar ut da hun sa det … å nei, å nei, jeg vedder på at noen hadde brukt en Befalius på henne, og så skjønte jeg det ikke!»

Leanna ristet av nye hikst, og Hermine klappet henne varsomt på skulderen.

«Sa hun ingenting om hvem hun hadde fått det av?»

«Nei … hun ville ikke ut med det … og jeg sa at hun oppførte seg dumt, hun måtte ikke ta den med opp til skolen, men hun nektet å høre, og … og så prøvde jeg å ta den fra henne, og – og –» Setningen endte i et fortvilet ul.

«Det er best vi kommer oss opp til skolen,» sa Hermine, fremdeles med armen om Leanna. «Der kan vi finne ut hvordan det går med henne. Kom igjen …»

Harry nølte et øyeblikk. Så løsnet han skjerfet fra ansiktet og bøyde seg, lot som han ikke hørte at Ronny hev etter pusten, dekket halsbåndet omhyggelig med skjerfet og tok det opp.

«Vi må vise det til madam Pomfrit,» sa han.

Mens de fulgte etter Hermine og Leanna oppover bakken, tenkte Harry så det knakte. De var så vidt kommet inn i skoleparken da han ikke kunne holde tankene for seg selv lenger.

«Malfang vet om dette halsbåndet. Det lå i et etui hos Borgia & Brust for fire år siden, og jeg så at han kikket lenge på det den gangen jeg gjemte meg for ham og faren hans. Det var dette han kjøpte den dagen vi fulgte etter ham! Han husket det og gikk tilbake dit etter det!»

«Jeg – jeg veit ikke, jeg, Harry,» sa Ronny nølende. «Det er massevis av folk som handler hos Borgia & Brust … og sa ikke hun jenta at Katti fikk det på jentedoen?»

«Hun sa hun kom *tilbake* derfra med det, det er ikke sikkert det var akkurat der hun fikk det –»

«McSnurp!» sa Ronny advarende.

Harry så opp. Og ganske riktig, professor McSnurp kom travende ned steintrappa mot dem i drivende sludd.

«Gygrid sier dere fire vet hva som skjedde med Katti Bull – kom opp på mitt kontor straks, takk! Hva er det du holder der, Potter?»

«Det er det hun tok på,» sa Harry.

«Du godeste,» sa professor McSnurp forskrekket og overtok halsbåndet. «Nei, nei, Nask, de er med meg!» la hun fort til, da Nask ivrig kom subbende bortover inngangshallen og viftet med dølgsensoren sin. «Ta med dette halsbåndet til professor Slur straks, men pass godt på at De ikke rører det, hold det innpakket i skjerfet!»

Harry og de andre fulgte etter professor McSnurp opp trappa og inn på kontoret hennes. De sluddstrimete vinduene skranglet i karmene, og det var kaldt i rommet, enda det brant lystig på peisen. Professor McSnurp lukket døra, gikk rundt på den andre sida av skrivebordet og snudde seg mot Harry, Ronny, Hermine og Leanna, som ikke kunne holde opp å gråte.

«Vel?» sa hun skarpt. «Hva var det som skjedde?»

Haltende, og med mange pauser mens hun prøvde å beherske gråten, fortalte Leanna at Katti hadde gått på damedoen på *Tre sopelimer* og kommet ut igjen med den uadresserte pakken, at hun hadde virket litt rar, og at de hadde kranglet om hvor lurt det var å gå med på å overbringe ukjente gjenstander, og at krangelen hadde kulminert med knuffingen om pakken, som endte med at den revnet. Her ble Leanna så overmannet av gråt at det ikke var mer å få ut av henne.

«Vel, vel,» sa professor McSnurp, ikke uvennlig, «gå over på sykestua du, Leanna, og få madam Pomfrit til å gi deg noe mot sjokk.»

Da Leanna var ute av rommet, snudde McSnurp seg mot Harry, Ronny og Hermine igjen.

«Hva skjedde da Katti tok på halsbåndet?»

«Hun svevde opp i lufta,» sa Harry, før Ronny eller Hermine rakk å svare. «Og så begynte hun å skrike, og så kollapset hun. Professor, kan jeg få snakke med rektor Humlesnurr, vær så snill?»

«Rektor er borte til mandag, Potter,» sa professor McSnurp med et overrasket uttrykk.

«Borte?» gjentok Harry sint.

«Nettopp, Potter – borte!» sa McSnurp spisst. «Men alt du har å fortelle om denne skrekkelige affæren, tror jeg trygt du kan si til meg!»

Et sekund nølte han. Professor McSnurp innbød ikke akkurat til betroelser. Humlesnurr var riktignok på mange måter mer fryktinngytende, men kanskje mindre tilbøyelig til bare å avvise en teori blankt, samme hvor sprø den kunne virke. Men dette var et spørsmål om liv eller død, og ikke stunden til å engste seg for om en ble ledd ut eller ikke.

«Jeg tror det var Draco Malfang som ga Katti det halsbåndet, professor.»

På den ene sida av ham sto Ronny og gned seg på nesa av bare forlegenhet; på den andre skrapte Hermine med føttene, som om hun helst ville legge så lang avstand mellom seg og Harry som mulig.

«Det er en meget alvorlig anklage, Potter,» sa professor McSnurp etter en sjokkert pause. «Har du noen beviser?»

«Nei,» sa Harry, «men …» og så fortalte han om da de fulgte etter Malfang til Borgia & Brust, og samtalen de hadde overhørt mellom ham og Borgia.

Da han var ferdig, så professor McSnurp lettere forvirret ut.

«Hadde Malfang med seg noe til Borgia & Brust som skulle repareres, altså?»

«Nei, professor, han ville at Borgia skulle fortelle ham hvordan han kunne reparere det, han hadde det ikke med seg. Men det er ikke det som er

poenget, det er at han kjøpte noe mens han var der, og jeg tror det var det halsbåndet –»

«Så du Malfang forlate butikken med en slik pakke?»

«Nei, han ba Borgia oppbevare den for ham –»

«Men Harry,» avbrøt Hermine, «Borgia spurte jo om han ville ha det med seg, og Malfang sa nei –»

«Fordi han ikke ville røre det, så klart!» sa Harry sint.

«Det han faktisk sa, var: 'Hvordan tror De det skulle tatt seg ut om jeg skulle bære det der bortover gata?',» sa Hermine.

«Vel, han ville jo sett ut som litt av en tulling med halsbånd på seg,» innskjøt Ronny.

«Ronny, da,» sa Hermine oppgitt, «det ville jo vært innpakket for at han ikke skulle komme borti det, og lett å stikke innenfor kappen – ingen ville vel sett det! Jeg tror at det han fikk lagt til side hos Borgia & Brust, var noe som var enten for bråkete eller for stort, noe han visste ville tiltrekke seg oppmerksomhet hvis han selv bar det bortover gata – og uansett,» fortsatte hun og hevet stemmen før Harry rakk å bryte inn, «så spurte jeg jo Borgia om det halshåndet, husker du ikke det? Da jeg gikk inn og prøvde å finne ut hva Malfang hadde bedt ham oppbevare, så jeg det der. Og Borgia sa bare prisen, han sa ikke at det alt var solgt eller noe –»

«Du var jo temmelig gjennomsiktig, da, det tok ikke fem sekunder før han skjønte hva du var ute etter, så klart han ikke ville fortelle deg noe – og forresten så kan Malfang ha fått det levert siden –»

«Det klarer seg!» sa professor McSnurp idet Hermine sint åpnet munnen for å svare. «Potter, jeg er glad for at du har fortalt meg alt dette, men vi kan ikke anklage herr Malfang simpelthen fordi han har besøkt den forretningen hvor dette halsbåndet muligens kan være kjøpt. Det samme gjelder formodentlig hundrevis av mennesker –»

«Det var det jeg òg sa –,» mumlet Ronny.

«– og for øvrig har vi i år innført så strenge sikkerhetsforanstaltninger at det halsbåndet neppe på noen som helst måte kunne befinne seg her på skolen uten at vi var klar over det –»

«– men –»

«– og hva mer er,» sa professor McSnurp i en illevarslende definitiv tone, «var ikke herr Malfang i Galtvang i dag.»

Harry måpte og mistet piffen helt.

«Åssen vet De det, professor?»

«Fordi han hadde arrest hos meg. Han har nå to ganger på rad unnlatt å levere transfigurasjonsleksene. Så takk for at du har betrodd meg dine mistanker, Potter,» sa hun og marsjerte forbi dem, «men nå må jeg bort i sykestua og høre hvordan det er gått med Katti Bull. Adjø med dere.»

Hun åpnet kontordøra. De hadde ikke noe annet valg enn å traske forbi henne uten et ord.

Harry var sint på de to andre for at de hadde støttet McSnurp, men da de begynte å diskutere det som hadde skjedd, greide han ikke å la være å være med.

«Hvem tror dere Katti skulle levere halsbåndet til, egentlig?» sa Ronny mens de var på vei opp trappene til Griffing-stua.

«Nei, gudene vet,» sa Hermine. «Men hvem det enn var – så hadde vedkommende utrolig flaks. Ingen kunne ha åpnet den pakken uten å røre halsbåndet.»

«Det kan være drøssevis av folk,» sa Harry. «Humlesnurr – han skulle nok dødseterne gjerne blitt kvitt, han må jo være et av toppmålene deres. Eller Snilehorn – Humlesnurr tror at Voldemort gjerne skulle hatt tak i ham, så de kan ikke være særlig glad for at han havnet på Humlesnurrs side. Eller –»

«Eller deg,» sa Hermine bekymret.

«Det går ikke,» sa Harry, «da kunne jo Katti bare snudd seg og gitt meg den. Jeg gikk bak henne hele veien ut fra *Tre sopelimer*, ikke sant. Det hadde vært mye enklere å levere pakken utenfor Galtvort, nå som Nask ransaker alle som går ut og inn. Lurer på hvorfor Malfang sa hun skulle ta den med til borgen?»

«Harry, Malfang var jo ikke i Galtvang!» sa Hermine og trampet faktisk i golvet av ren frustrasjon.

«Han må vel ha hatt en medskyldig, da,» sa Harry. «Krabbe eller Gurgel – eller forresten, nå som jeg tenker over det, en annen dødseter, han må jo

ha drøssevis av bedre kompiser enn Krabbe og Gurgel, nå som han er blitt en av dem –»

Ronny og Hermine vekslet blikk som tydelig sa: Han der er det ingen vits i å diskutere med.

«Rømmegraut,» sa Hermine med fast røst da de kom fram til den trinne damen.

Portrettet svingte opp og ga dem adgang til oppholdsrommet. Der inne var det temmelig fullt og luktet av vått tøy; det var åpenbart ikke få som var kommet tidlig hjem fra Galtvang på grunn av det dårlige været. Men det summet ikke av frykt eller spekulasjoner, så nyheten om det som hadde skjedd Katti, hadde tydeligvis ikke spredd seg ennå.

«Egentlig, når en tenker over det, så var jo ikke det angrepet så fryktelig smart lagt opp, da,» sa Ronny og tuppet i forbifarten en førsteklassing ut av en av godstolene ved peisen, så han selv fikk plass. «Forbannelsen kom jo ikke inn i borgen engang. Ikke idiotsikkert, akkurat.»

«Det har du rett i,» sa Hermine. Hun skubbet Ronny opp av stolen med foten og tilbød den til førsteklassingen igjen. «Det var ikke særlig gjennomtenkt i det hele tatt.»

«Men når ble Malfang et av verdens lyseste hoder?» spurte Harry.

Hverken Ronny eller Hermine svarte.

KAPITTEL TRETTEN

TOM, ELLER FULL AV FAEN

Katti ble overflyttet til St. Mungos hospital for magiske sykdommer og skader dagen etter, og innen den tid hadde nyheten om forbannelsen spredd seg over hele skolen. Riktignok var detaljene nokså tåkete, og ingen andre enn Harry, Ronny, Hermine og Leanna var visst klar over at det ikke var Katti som var det utpekte offeret.

«Ja, pluss Malfang da, så klart,» sa Harry til Ronny og Hermine, som videreførte sin nye politikk med å spille døve hver gang Harry nevnte Malfang-er-en-dødseter-teorien sin.

Harry hadde lurt på om Humlesnurr ville komme tilbake fra hvor han nå hadde vært tidsnok til privattimen mandag kveld, men siden han ikke hadde hørt noe annet, møtte han utenfor rektors kontor klokka åtte, banket på, ble bedt om å komme inn, og der satt Humlesnurr. Han så uvanlig sliten ut, og hånden var like svart og forbrent som før, men han smilte da han vinket Harry på plass i stolen. På ny sto tanketanken på skrivebordet og kastet sølvskimrende lysreflekser i taket.

«Du har hatt det travelt mens jeg har vært borte,» sa Humlesnurr. «Jeg hører du var vitne til Kattis uhell.»

«Ja – hvordan er det med henne?»

«Fortsatt meget dårlig, enda hun var relativt heldig. Antakelig har hun nesten ikke vært borti halsbåndet med huden, det var bare et ørlite hull i votten. Om hun hadde tatt det på seg – om hun bare hadde tatt av seg votten før hun holdt det – ville hun dødd, muligens øyeblikkelig. Heldigvis kunne professor Slur hindre at forbannelsen spredde seg for fort –»

«Hvorfor han?» spurte Harry fort. «Hvorfor ikke madam Pomfrit?»

«Uforskammet,» sa en lav stemme fra et av portrettene på veggen, og Finius Persilius Svaart, Sirius' tippoldefar, løftet hodet fra armene; til da hadde det sett ut som han sov. «I min tid ville jeg aldri ha tillatt en elev å stille spørsmål ved hvordan Galtvort ble drevet.»

«Takk, takk, Finius,» sa Humlesnurr avvergende. «Professor Slur vet langt mer om svartekunstene enn madam Pomfrit, Harry. Nå vel, jeg får ny rapport fra St. Mungo hver time, og jeg har det beste håp om at Katti med tida vil bli helt frisk igjen.»

«Hvor var De hen i helga, rektor?» spurte Harry, enda han hadde en sterk fornemmelse av at dette var å utfordre skjebnen. Det var en følelse Finius Persilius øyensynlig delte, siden han hveste lavt.

«Det vil jeg helst ikke si akkurat nå,» sa Humlesnurr. «Men du skal få vite det når tida er inne.»

«Skal jeg det?» sa Harry overrumplet.

«Ja, det vil jeg tro,» sa Humlesnurr. Han fisket opp en ny flaske med sølvminner inne fra kutten og trakk opp korken med et vipp med tryllestaven.

«Rektor,» sa Harry forsiktig, «jeg støtte på Mundungus inne i Galtvang.»

«Ah, ja, jeg har oppfattet at Mundungus har opptrådd en smule klåfingret med din arv,» sa Humlesnurr og rynket pannen litt. «Han har gått i dekning siden du gikk i rette med ham utenfor *Tre sopelimer;* jeg har en følelse av at han nødig vil møte meg. Men du kan være forvisset om at han ikke kommer til å forsyne seg med flere av Sirius' gamle eiendeler.»

«Har den skabbete gamle halvblodsen stjålet arvestykker fra slekta Svaart?» sa Finius Persilius illsint, og dermed strenet han ut av rammen, sikkert for å besøke sitt eget portrett som hang i Grimolds plass 12.

«Rektor,» sa Harry etter en liten pause, «har professor McSnurp fortalt hva jeg sa til henne etter at Katti ble skadd? Det om Draco Malfang?»

«Hun fortalte meg om dine mistanker, ja,» sa Humlesnurr.

«Og De …?»

«Jeg vil ta alle nødvendige skritt for å granske enhver som kan ha hatt en finger med i det som skjedde Katti,» sa Humlesnurr. «Men det som opptar meg nå, Harry, er timen vår.»

Harry merket at han ble aldri så lite bitter – hvis disse timene deres var så kjempeviktige, hvorfor hadde det fått gå så lang tid fra den første til den andre? Men han sa ikke mer om Draco Malfang, bare fulgte med mens Humlesnurr helte de nye minnene oppi tanketanken, løftet steinkaret mellom de lange fingrene og skylte innholdet forsiktig rundt.

«Du husker sikkert at vi forlot historien om fyrst Voldemorts opphav der en kjekk, ung gomp, Tom Venster, hadde forlatt sin heksehustru, Miseria, og vendt tilbake til familiegodset i Lillehenge. Miseria ble alene igjen i London mens hun ventet på å føde barnet som en dag skulle bli Voldemort.»

«Hvordan vet De at hun var i London?»

«Gjennom et vitneprov fra en en viss Carolimagnus Brust,» sa Humlesnurr, «som ved et pussig sammentreff var en av grunnleggerne av samme forretning som skaffet det halsbåndet vi nettopp snakket om.»

Han skylte tanketank-innholdet fram og tilbake slik Harry hadde sett ham gjøre før, omtrent som en gullgraver vasker ut gull. Fra den duvende, dansende, sølvglinsende massen steg det opp en liten skikkelse som dreide sakte rundt, skimrende som et spøkelse, bare mye fastere, en gammel mann med en hårmanke som helt dekket øynene.

«Ja, vi fikk den under litt pussige omstendigheter. Det var en ung heks som kom inn med den like før jul, ja, det er jo mange år siden nå. Hun sa hun virkelig trengte gullet – og det var sannelig tydelig nok, kledd i bare filler var hun, og nokså langt på vei … hun skulle ha barn, altså. Medaljongen hadde tilhørt Smygard, sa hun. Ja ja, den slags historier hører vi jo rett som det er: 'Altså, denne har tilhørt Merlin, det var yndlings-tekanna hans,' men da jeg undersøkte den, så *var* det faktisk hans merke på den, og et par enkle formler var nok til å bekrefte det. Og dermed var den jo bortimot uvurderlig, da. Men *hun* hadde visst ingen anelse om hva den var verdt. Glad til for å få ti galleoner for den. Beste handelen vi noen gang har gjort!»

Humlesnurr ristet litt kraftigere på tanketanken, og Carolimagnus Brust sank tilbake i den hvirvlende massen av minner han var steget opp av.

«Ga han henne bare ti galleoner?» sa Harry indignert.

«Carolimagnus Brust var ikke berømt for sin raushet,» sa Humlesnurr. «Så vi vet altså at mot slutten av graviditeten var Miseria alene i London med desperat behov for gull, så desperat at hun solgte det ene verdifulle hun eide, medaljongen som var et av Dredolos kostelige familie-arvestykker.»

«Men hun kunne jo magi!» sa Harry utålmodig. «Hun kunne vel skaffet seg mat og alt mulig med magi, ikke sant?»

«Ah,» sa Humlesnurr, «det kunne hun vel kanskje. Men jeg tror – her gjetter jeg igjen, men jeg er nokså sikker på at jeg har rett – at da hennes mann forlot henne, sluttet hun med all magi. Jeg tror ikke hun ville være en heks mer. Det er selvsagt også mulig at hennes ugjengjeldte kjærlighet og derav følgende fortvilelse tappet henne for alle slike krefter; slikt kan skje. Uansett, som du snart skal se, ville Miseria aldri mer løfte en tryllestav, om det så var for å redde livet.»

«Ville hun ikke leve videre for sønnen sin engang?»

Humlesnurr hevet et øyebryn.

«Er det mulig at du sitter der og syns synd på fyrst Voldemort?»

«Nei da,» sa Harry fort, «men hun hadde vel et valg, ikke sant, ikke sånn som min mor –»

«Din mor hadde også et valg,» sa Humlesnurr mildt. «Ja, Miseria Venster valgte døden, tross at hun hadde en sønn som trengte henne, men døm henne ikke for hardt, Harry. Hun var sterkt svekket etter lang lidelse, og hun hadde aldri din mors mot. Vil du reise deg …»

«Hvor skal vi?» spurte Harry da Humlesnurr kom bort til ham på forsida av skrivebordet.

«Denne gangen er det *mitt* minne vi skal inn i,» sa Humlesnurr. «Jeg tror du vil finne det ikke bare detaljrikt, men tilfredsstillende presist. Etter deg, Harry …»

Harry bøyde seg over tanketanken, ansiktet sank ned under den kjølige minneoverflaten, og så falt han enda en gang gjennom mørket … Noen sekunder etter traff føttene fast grunn. Han åpnet øynene og så at han og Humlesnurr sto på en travel og tydelig gammeldags London-gate.

«Der har du meg,» sa Humlesnurr muntert og pekte framover, på en høy mann som krysset gata foran en hest og melkevogn.

Denne yngre Albus Humlesnurr hadde også langt hår og skjegg, men hans var kastanjebrunt. Han kom over på deres side av gata og marsjerte videre bortover fortauet, iført en vågal dress i plommefarget fløyel som tiltrakk seg adskillige nysgjerrige blikk.

«Litt av en dress, gitt,» sa Harry før han rakk å ta seg i det, men Humlesnurr bare klukklo. De fulgte etter hans yngre jeg et lite stykke, svingte inn gjennom en gitterport og kom inn på en naken gårdsplass foran en nokså uinnbydende, firkantet bygning omgitt av et høyt stakitt. Han gikk opp de få trappetrinnene til ytterdøra og banket én gang. Kort etter ble døra åpnet av en sjuskete jente med forkle.

«God dag. Jeg har en avtale med en fru Kolle, som så vidt jeg forstår er bestyrerinne her?»

«Å,» sa jenta og kikket forundret på den eksentriske framtoningen foran seg. «Øh, 'tøyeblikk … FRU KOLLE!» bæljet hun over skulderen.

Harry hørte en stemme rope et eller annet i det fjerne, og jenta snudde seg mot Humlesnurr igjen.

«Kom inn, hu kommer straks.»

Humlesnurr gikk inn i en entré med svart og hvitt flisegolv, og Harry og den eldre Humlesnurr fulgte etter. Hele stedet virket nedslitt, men gullende rent. Før ytterdøra hadde lukket seg, kom en mager, oppkavet kvinne med skarpe trekk fort mot dem; uttrykket var bekymret, men ikke biskt. Hun snakket over skulderen med et annet tyende i forkle mens hun nærmet seg.

«… og ta med joden opp til Marta, Billy Stubben plukker på sårskorpene sine, og Erik Hvalland lekker over hele lakenet – tenk, vannkopper oppå alt det andre,» sa hun til ingen bestemt. I det samme fikk hun øye på Humlesnurr og bråstoppet, så himmelfallen som om det var en sjiraff som nettopp hadde kommet over terskelen.

«God dag,» sa Humlesnurr og rakte fram hånden.

Fru Kolle bare måpte.

«Mitt navn er Albus Humlesnurr. Jeg skrev og ba om et møte, og De var så vennlig å invitere meg hit i dag.»

Fru Kolle blunket, men så bestemte hun seg visst for at han ikke var noen hallusinasjon likevel og sa med svak stemme: «Å. Jo. Ja. Vel, da – da får De

vel bli med inn til meg. Ja.»

Hun gikk foran ham inn i et lite værelse som fungerte dels som stue, dels kontor. Det var like slitt som gangen utenfor, og møblene var gamle og ikke samstemte. Hun viste Humlesnurr til en skrøpelig stol og satte seg selv bak det overfylte skrivebordet og målte ham nervøst.

«Som jeg nevnte i brevet, er jeg her for å snakke om Tom Venster og hva som skal skje med hans framtid,» sa Humlesnurr.

«Er De slekt?» spurte fru Kolle.

«Nei, jeg er lærer,» sa Humlesnurr. «Jeg kommer for å tilby Tom en skoleplass hos oss.»

«Hva er det for en skole?»

«Galtvort, heter den,» sa Humlesnurr.

«Hva er grunnen til at De er interessert i Tom?»

«Vi tror han har egenskaper vi leter etter.»

«Har han fått en friplass, er det det De mener? Åssen kan det ha gått til? Det er aldri noen som har søkt for ham.»

«Vel, han har faktisk vært påmeldt hos oss siden fødselen –»

«Hvem var det som meldte ham på? Foreldrene?»

Det var ingen tvil om at fru Kolle var en litt for gløgg dame. Det samme tenkte åpenbart Humlesnurr, så Harry, for han trakk tryllestaven opp av lomma i fløyelsdressen, samtidig som han forsynte seg med et blankt papirark fra fru Kolles skrivebord.

«Værsgod,» sa han og viftet én gang med staven idet han rakte henne papiret, «jeg tror De vil finne alle nødvendige opplysninger her.»

Fru Kolle stirret konsentret ned på det blanke arket. Blikket ble først sløret og siden skarpt igjen.

«Ja, da skulle visst alt være i orden,» sa hun beroliget og ga ham det tilbake. Så falt blikket hennes på en flaske gin og to glass som bestemt ikke hadde vært der to sekunder før.

«Æh – må jeg få by på et glass gin?» sa hun i en overdrevent dannet tone.

«Ja, mange takk,» sa Humlesnurr fornøyd.

Det ble snart klart at fru Kolle ikke var noen nybegynner i gindrikking. Hun skjenket opp en dugelig dram til hver og tømte sin egen i én slurk.

Etterpå smattet hun uten blussel og sendte for første gang Humlesnurr et smil. Han var ikke sen om å følge det opp.

«Jeg funderte på om De kanskje kunne fortelle meg litt om Tom Vensters bakgrunn? Han ble født her på barnehjemmet, så vidt jeg forstår?»

«Det er riktig,» sa fru Kolle og skjenket seg en dram til. «Jeg husker det så tydelig, for jeg hadde akkurat begynt her selv. Nyttårsaften og bitterlig kaldt, det snødde og alt. Virkelig en fæl kveld. Og så var det altså at denne ungjenta – knapt eldre enn jeg selv var på den tida – kom vaklende fram til døra her. Vel, hun var ikke den første. Vi tok imot henne, og før en time var gått, hadde hun fått ungen. Og innen en time til var hun død.»

Fru Kolle nikket betydningsfullt og tok en god, drøy slurk av ginen.

«Sa hun noe før hun døde?» spurte Humlesnurr. «Noe om guttens far, for eksempel?»

«Ja, faktisk så gjorde hun det, ja,» sa fru Kolle. Det virket rent ut som hun trivdes nå, med ginen i hånden og et forventningsfullt lyttende publikum.

«Jeg husker hun sa til meg: 'Jeg håper han ser ut som pappaen sin,' og jeg skal ikke juge, det håpet hun rett i, for selv var hun ingen skjønnhet, akkurat – og så sa hun at han skulle hete Tom, etter faren, og Dredolo etter *hennes* far – ja, ikke sant, merkelig navn, ja? Vi lurte på om hun kom fra et sirkus – og etternavnet, sa hun, det skulle være Venster. Etter det sa hun ikke et ord, og døde rett etterpå.

Ja, så fikk han det navnet da, akkurat som hun ville, siden det var så viktig for henne, stakkars jente, men ingen Tom og ingen Dredolo og ingen slags Venster kom noen gang og spurte etter ham, ingen familie i det hele tatt, så han ble værende på barnehjemmet, og her har han vært siden.»

Fru Kolle forsynte seg, nesten åndsfraværende, med et nytt, breddfullt glass. Hun hadde fått lyserøde flekker øverst på kinnbeina. Så sa hun: «Han er en underlig gutt.»

«Ja,» sa Humlesnurr, «jeg tenkte meg kanskje det.»

«Han var en underlig unge òg. Gråt nesten aldri, skal jeg si Dem. Og siden, da han ble litt eldre, ble han … rar.»

«Rar – på hvilken måte?» spurte Humlesnurr varsomt.

«Vel, han –»

Men så tidde fru Kolle brått, og det var ingenting hverken slørete eller ubestemmelig ved det granskende blikket hun sendte Humlesnurr over kanten av ginglasset.

«Så De sier det er sikkert, dette, altså – han *har* fått plass på skolen Deres?»

«Helt definitivt,» sa Humlesnurr.

«Og ingenting jeg kan si, kan endre på det?»

«Ingen ting,» sa Humlesnurr.

«De tar imot ham, samme hva?»

«Samme hva,» gjentok Humlesnurr alvorlig.

Hun myste på ham som for å avgjøre om han var til å stole på. Øyensynlig bestemte hun seg for at han var det, for plutselig buste hun ut med: «Han skremmer de andre ungene.»

«Mener De at han tyranniserer dem?» spurte Humlesnurr.

«Det må vel være det han gjør, da,» sa fru Kolle og rynket pannen litt, «men han er vanskelig å ta på fersk gjerning. Det har skjedd ting … stygge ting …»

Humlesnurr presset ikke på, enda Harry kunne se at han var interessert. Hun tok en stor slurk gin til, og de rosa kinnene ble enda mer rosa.

«Kaninen til Billy Stubben … altså, Tom *sa* det ikke var han som hadde gjort det, og ikke skjønner jeg åssen han kunne greid det, men likevel, den kunne vel ikke ha hengt seg selv fra den takbjelken, kunne den vel?»

«Jeg skulle ikke tro det, nei,» sa Humlesnurr stillferdig.

«Men pokkern vet hvordan han kom seg opp dit og fikk det til. Det eneste jeg vet, er at han og Billy hadde kranglet dagen før. Og så –,» hun tok en ny slurk, og denne gangen skvalpet litt ut på haken hennes, «så var det den sommerturen – vi tar dem med ut, nemlig, en gang i året, ut på landet eller på stranda, og – vel, Anna Baffel og Dennis Bisp ble aldri riktig riktige igjen etterpå, men alt vi fikk ut av dem, var at de hadde vært inne i en hule med Tom Venster. Han svor på at de bare hadde vært på oppdagelsesferd, men *noe* var det som skjedde der inne, det er jeg brennsikker på. Og, ja, det har vært så mye, veldig mye rart …»

Hun så på Humlesnurr igjen, og selv om kinnene var røde, var blikket fast.

«Jeg tror ikke det er mange som kommer til å savne ham.»

«De forstår sikkert at vi ikke kan ha ham hos oss permanent?» sa Humlesnurr. «Han må minst komme tilbake hit hver sommer.»

«Å ja. Ja ja, det er vel bedre enn å bli overkjørt av tretten dampveivalser, iallfall,» sa fru Kolle med et lite hikk. Hun reiste seg, og det gjorde inntrykk på Harry å se at hun sto aldeles støtt, enda to tredjedeler av ginen var forsvunnet. «De vil vel hilse på ham, kan jeg tenke meg?»

«Meget gjerne,» sa Humlesnurr og reiste seg også.

Hun gikk foran ut fra kontoret sitt og opp steintrappa og ropte instrukser eller formaninger til ansatte og unger de passerte på veien. Harry så at alle barnehjemsbarna hadde på seg den samme grålige, uniformsaktige jakka. De virket velstelte nok, men det sto ikke til å nekte at det var et dystert sted å vokse opp.

«Her er det,» sa fru Kolle, da de svingte inn i en lang gang i tredje og stanset foran den første døra. Hun banket på to ganger og gikk inn.

«Tom? Du har fått besøk. Dette er herr Harveslurr – om forladels, Huskesturr. Han kommer for å fortelle deg at – men det kan De jo fortelle ham selv.»

Harry og de to Humlesnurrene gikk inn, og fru Kolle lukket døra. Det var et lite, nakent rom uten mer i enn et gammelt garderobeskap, en pinnestol og en jernseng. En gutt satt oppå de grå ullteppene med en bok i hånden og beina utstrakt.

Det var ikke spor å se av noe Mørchsk i ansiktet til Tom Venster. Miseria hadde fått sitt siste ønske oppfylt: Han var en miniatyr av sin velskapte far, høy til en elleveåring å være, mørkhåret og blek. Øynene smalnet litt mens han fordøyde Humlesnurrs eksentriske antrekk. Det ble stille et øyeblikk.

«Gleder meg, Tom,» sa Humlesnurr. Han tok et skritt fram og rakte ut hånden.

Gutten nølte, men tok imot den, og de vekslet håndtrykk. Humlesnurr trakk den harde pinnestolen nærmere Venster, og scenen minnet om en sykehuspasient som hadde fått besøk.

«Jeg heter professor Humlesnurr.»

«'Professor'?» gjentok Venster og fikk et vaktsomt uttrykk. «Er det omtrent som 'doktor'? Hvorfor er De her? Er det *hun* som har fått Dem hit for å undersøke meg?»

Han pekte mot døra som fru Kolle nettopp hadde gått ut av.

«Nei da, nei da,» sa Humlesnurr og smilte.

«Jeg tror ikke på Dem,» sa Venster. «Hun vil ha meg undersøkt, stemmer ikke det? Snakk sant!»

De siste to ordene sa han med en bydende kraft som var nesten sjokkerende. Det var en befaling, og det lød som en han hadde gitt adskillige ganger før. Øynene hans utvidet seg, og han glante på Humlesnurr, som ikke reagerte med annet enn å fortsette å smile blidt. Etter noen sekunder holdt Venster opp med glaningen, men så om mulig enda mer vaktsom ut.

«Hva er De for en?»

«Det sa jeg. Mitt navn er professor Humlesnurr, og jeg arbeider på en skole som heter Galtvort. Jeg har kommet for å tilby deg plass på vår skole – *din* nye skole, hvis du sier ja til å begynne.»

Vensters reaksjon på dette var meget overraskende. Han spratt opp fra senga og rygget vekk fra Humlesnurr med et illsint uttrykk.

«Du lurer ikke meg! Asylet, det er der du kommer fra, hva? 'Professor', å, ja vel ja – men dit skal ikke jeg, nei! Det er den gamla røya som skulle vært på asyl. Jeg rørte ikke lille Anna Baffel eller Dennis Bisp, og det er bare å spørre dem, så får du høre!»

«Jeg kommer ikke fra asylet,» sa Humlesnurr tålmodig. «Jeg er lærer, og hvis du vil sette deg rolig ned, skal jeg fortelle deg om Galtvort. Men naturligvis, hvis du ikke *vil* begynne på den skolen, er det ingen som vil tvinge deg –»

«De kunne jo bare prøve,» geipet Venster.

«Galtvort,» fortsatte Humlesnurr som om han ikke hadde hørt det Venster sa, «er en skole for folk med spesielle evner –»

«Jeg er ikke gal!»

«Jeg vet at du ikke er gal. Galtvort er ikke en skole for gale. Det er en magiskole.»

Det ble stille. Venster hadde stivnet. Ansiktet var uttrykksløst, men øynene flakket fram og tilbake mellom begge Humlesnurrs, som om han prøvde å gripe et av dem i å lyve.

«Magi?» gjentok han hviskende.

«Det stemmer,» sa Humlesnurr.

«Det … er det magi, det jeg kan?»

«Hva er det du kan, da?»

«Alt mulig,» sa Venster åndeløst. En opphisset rødme bredte seg oppover halsen og utover de hule kinnene; det så ut som han hadde feber. «Jeg kan få ting til å røre seg uten å ta på dem. Jeg kan få dyr til å gjøre det jeg vil, uten å dressere dem. Jeg kan få det til å gå dårlig for folk som irriterer meg. Jeg kan pine dem, hvis jeg vil.»

Beina hans dirret. Han vaklet fram til senga igjen, og der satt han og stirret ned på hendene sine med hodet bøyd som i bønn.

«Jeg visste at jeg var annerledes,» hvisket han til sine egne skjelvende fingre. «Jeg visste at jeg var noe spesielt. Jeg har alltid visst at det var noe mer.»

«Og det hadde du helt rett i,» sa Humlesnurr. Han smilte ikke lenger, men stirret granskende på Venster. «Du er en trollmann.»

Venster løftet hodet. Ansiktet var som forvandlet; det viste en vill lykke – men av en eller annen grunn gjorde det ham ikke vakrere; tvert imot, det var som om de fint formede trekkene ble grovere, og uttrykket nesten dyrisk.

«Er De også en trollmann?»

«Ja.»

«Bevis det,» sa Venster straks, i den samme befalende tonen som da han sa: «Snakk sant.»

Humlesnurr hevet øyebrynene.

«Hvis det er som jeg tror, at du tar imot skoleplassen på Galtvort –»

«Ja, selvsagt!»

«Da tiltaler du meg som 'professor' eller 'sir'.»

Vensters ansikt ble et lynsnart sekund hardt, men så sa han i en tone som var så høflig at den ikke var til å kjenne igjen: «Om forladels, sir. Jeg mente bare – professor, De kunne vel ikke vise meg –?»

Harry var sikker på at Humlesnurr ville si nei, si at det ble nok av anledninger til praktiske demonstrasjoner på Galtvort, at for øyeblikket befant de seg i en bygning full av gomper og måtte følgelig være forsiktige. Men til hans forbløffelse trakk Humlesnurr opp tryllestaven av innerlomma i dressjakka, pekte på det slitte garderobeskapet i hjørnet og vippet lett med staven.

Med det samme sto garderoben i full fyr.

Venster spratt opp. Harry kunne ikke egentlig si noe på at han hylte av sjokk og raseri; alt hans jordiske gods var vel der inne – men ikke før snudde Venster seg rasende mot Humlesnurr, før flammene forsvant, og garderobeskapet sto der like uskadd.

Venster glodde fra garderoben til Humlesnurr. Så fikk han et grådig uttrykk i ansiktet og pekte på tryllestaven.

«Hvor kan jeg få tak i en av de der?»

«Alt til sin tid,» sa Humlesnurr. «Jeg tror det er noe som prøver å komme ut av garderobeskapet ditt.»

Og det var sant, inne fra skapet hørtes en svak rasling. For første gang så Venster redd ut.

«Du får åpne,» sa Humlesnurr.

Venster nølte, men så gikk han bort til skapet og slo døra opp. På den øverste hylla, over en stang med loslitte klær, lå en liten pappeske, og den ristet og raslet som om den var full av vettskremte mus.

«Ta den ned,» sa Humlesnurr.

Venster tok ned den ristende esken. Han så nokså nervøs ut.

«Er det noe i den esken du ikke burde hatt?» spurte Humlesnurr.

Venster sendte ham et langt, hardt, vurderende blikk.

«Ja, professor, det er vel det,» sa han omsider med uttrykksløs stemme.

«Lukk den opp,» sa Humlesnurr.

Venster tok av lokket og tippet innholdet ut på senga uten å se på det. Harry, som hadde ventet noe langt mer spennende, så et sammensurium av

hverdaglige gjenstander, blant dem en jojo, et sølvfingerbøl og et anløpent munnspill. Straks de kom fri av esken, sluttet de å vibrere og ble liggende urørlig på de tynne ullteppene.

«Du skal returnere hver enkelt til eieren og be om unnskyldning,» sa Humlesnurr rolig og stakk staven tilbake i innerlomma. «Jeg kommer til å vite om det er gjort. Og du er herved advart: Tyverier aksepteres ikke på Galtvort.»

Venster så ikke det minste skamfull ut, bare fortsatte å mønstre Humlesnurr kaldt og vurderende. Omsider sa han med klangløs stemme: «Ja, professor.»

«På Galtvort vil vi lære deg ikke bare å bruke magi, men også å kontrollere den,» fortsatte Humlesnurr. «Du har hittil – sikkert utilsiktet – brukt dine evner på en måte som vår skole hverken lærer bort eller tolererer. Du er ikke den første, og du blir ikke den siste, som lar magien ta styringen. Men du bør vite at Galtvort kan utvise elever, og at Magidepartementet – ja, det fins faktisk et slikt departement – straffer lovbrytere adskillig strengere. Alle nye trollmenn som kommer inn i vår verden, må godta å følge våre lover.»

«Ja, professor,» sa Venster igjen.

Det var umulig å si hva han tenkte, for ansiktet var helt uttrykksløst mens han puttet det lille lageret av tjuvegods ned i pappesken igjen. Da han var ferdig, snudde han seg mot Humlesnurr og sa bardus: «Jeg har ingen penger.»

«Det er lett nok å ordne,» sa Humlesnurr og tok opp en pengepose av lær av lomma. «På Galtvort har vi et fond for folk som trenger hjelp til å kjøpe bøker og kutter. Det kan være du må kjøpe noen av formelbøkene og den slags brukt, men –»

«Hvor får man kjøpt formelbøker?» avbrøt Venster. Han hadde tatt imot den tunge pengeposen uten en takk til Humlesnurr og satt nå og gransket en tykk gullgalleon.

«I Diagonallmenningen,» sa Humlesnurr. «Jeg har med en liste over bøker og skoleutstyr du trenger. Jeg kan hjelpe deg å finne det –»

«Skal De være med meg?» spurte Venster og så opp.

«Ja visst, hvis –»

«Det trengs ikke,» sa Venster. «Jeg er vant til å klare meg selv, jeg er rundt omkring i London støtt. Hvordan kommer man seg til denne Diagonallmenningen – professor?» la han til, da han møtte Humlesnurrs blikk.

Harry trodde at Humlesnurr ville insistere på å følge Venster, men nok en gang ble han overrasket. Humlesnurr rakte ham konvolutten med utstyrslista, ga ham grundige instruksjoner om hvordan en kom til *Den lekke heksekjel* fra barnehjemmet, og sluttet med å si: «*Du* kan se den, selv om gompene rundt deg – altså umagiske mennesker – ikke kan det. Spør etter barmannen Tom – lett nok for deg å huske, siden han heter det samme som du –»

Det ga et irritabelt, lite rykk i Venster, som om han ville jage bort en plagsom flue.

«Du liker ikke navnet Tom?»

«Tom-er er det nok av,» mumlet Venster. Men så, som om han ikke greide å holde spørsmålet tilbake, som om det brast ut av ham mot hans vilje, spurte han: «Var faren min en trollmann? Han het også Tom Venster, sier de her.»

«Det vet jeg dessverre ikke,» sa Humlesnurr mildt.

«Moren min kan ikke ha vært magisk, ellers hadde hun ikke dødd,» sa Venster, mer til seg selv enn til Humlesnurr. «Så det må ha vært han. Vel – når jeg har fått tak i alt dette her, når kommer jeg til denne Galtvort?»

«Du finner alle detaljer på det andre pergamentet i konvolutten,» sa Humlesnurr. «Du reiser fra King's Cross stasjon den første september. Det ligger en togbillett der også.»

Venster nikket. Humlesnurr reiste seg og rakte fram hånden igjen. Venster tok den og sa: «Jeg kan snakke med slanger. Det oppdaget jeg når vi var på turer ute på landet – de finner meg, de hvisker til meg. Er det normalt for en trollmann?»

Harry skjønte at han hadde ventet med å nevne denne underligste av evnene sine til dette øyeblikket, for å gjøre inntrykk.

«Det er uvanlig,» sa Humlesnurr etter et øyeblikks nøling, «men ikke ukjent.»

Tonen var dagligdags, men blikket gransket Venster nysgjerrig. Mannen og gutten sto et øyeblikk og mønstret hverandre. Så tok de hendene til seg, og Humlesnurr gikk til døra.

«Adjø, Tom. Vi sees på Galtvort.»

«Jeg tror det kan klare seg,» sa den hvithårete Humlesnurr ved sida av Harry, og noen sekunder etter svevde de på ny vektløst gjennom mørket og landet kontant på rektors kontor.

«Sett deg,» sa Humlesnurr da han landet ved sida av Harry.

Harry så gjorde, mens tankene kretset om det han nettopp hadde sett.

«Han trodde på det mye fortere enn meg – altså, da De fortalte at han var trollmann,» sa Harry. «Jeg trodde ikke på Gygrid først, jeg, da han fortalte det til meg.»

«Ja, Venster var sannelig rede nok til å tro at han var – for å bruke hans egne ord – noe spesielt,» sa Humlesnurr.

«Visste De det – da?» spurte Harry.

«Om jeg visste at jeg nettopp hadde møtt den farligste svarte trollmann til alle tider?» sa Humlesnurr. «Nei. Jeg hadde ingen anelse om at han skulle bli til det han er blitt. Men nysgjerrig på ham, det ble jeg absolutt. Da jeg dro tilbake til Galtvort, var det mitt faste forsett å holde et øye med ham. Det ville jeg naturligvis gjort uansett, siden han var alene og venneløs, men jeg hadde allerede da en følelse av at det ville være best, ikke bare for hans egen skyld, men også for andres.

Som du hørte, var evnene hans forbausende velutviklet til en så ung trollmann å være. Og det som var vel så interessant – og illevarslende – var at han allerede hadde oppdaget at han hadde en viss kontroll med dem og hadde begynt å bruke dem bevisst. Og som du så, var det ikke den slags tilfeldige eksperimenter som er så typiske for unge trollmenn: Han hadde alt begynt å bruke magi mot andre, for å skremme dem, straffe dem, få kontroll over dem. Disse små historiene, om den kvalte kaninen og den lille gutten og piken han lokket med seg inn i hulen, var meget tankevekkende … *Jeg kan pine dem, hvis jeg vil.*»

«Og så var han en ormmunn,» sa Harry.

«Det var han, ja – en sjelden evne, og en som etter sigende skal ha forbindelse med svartekunstene, selv om det, som vi vet, fins ormmunner blant de store og de gode òg. Nei, faktisk, at han kunne snakke med slanger, gjorde meg ikke halvparten så betenkt som hans instinktive hang til grusomhet, forslagenhet og makt.

Nok en gang holder tida oss for narr,» sa Humlesnurr og viste mot den mørke himmelen utenfor vinduene. «Men før vi skilles, vil jeg gjerne henlede din oppmerksomhet på visse sider ved opptrinnet vi nettopp har overvært, for de har nær forbindelse med de tingene vi kommer til å berøre i senere møter.

For det første håper jeg du merket deg Vensters reaksjon da jeg nevnte at en annen delte det samme fornavnet, Tom?»

Harry nikket.

«Der viste han sin forakt for alt som forbandt ham med andre folk, alt som gjorde ham ordinær. Alt den gang ønsket han å være annerledes, utenfor, beryktet. Det var bare noen få, korte år etter den samtalen at han forkastet det navnet og skapte masken som 'fyrst Voldemort', som han nå så lenge har skjult seg bak.

Jeg regner med at du også la merke til at Tom Venster allerede da var seg selv nok, fordektig og øyensynlig venneløs? Han ønsket ikke hjelp eller selskap på turen til Diagonallmenningen. Han foretrakk å operere på egen hånd. Den voksne Voldemort er likedan. Du kan høre mange av hans dødsetere hevde at de har hans fortrolighet, at de og bare de står ham nær, ja, forstår ham. Der tar de feil. Fyrst Voldemort har aldri hatt en venn, og jeg tror ikke han noensinne har ønsket seg en.

Mitt siste poeng – og jeg håper du ikke er for trett til å merke deg dette, Harry – er at unge Tom Venster likte å samle seg trofeer. Du så den esken med tyvegods han hadde gjemt på rommet sitt. Det var ting han hadde tatt fra ofrene han tyranniserte – kall det suvenirer fra særlig frastøtende hekserier. Legg deg på sinne dette skjæreaktige karaktertrekket, for spesielt det vil vise seg viktig senere.

Men nå er det så absolutt sengetid.»

Harry reiste seg. Da han gikk mot døra, falt blikket hans på det lille bordet hvor Dredolo Mørchs ring hadde ligget sist han var her. Men den lå ikke der lenger.

«Ja, Harry?» sa Humlesnurr, for Harry hadde stoppet.

«Ringen er vekk,» sa Harry og snudde seg. «Men jeg tenkte kanskje De hadde det munnspillet eller noe.»

Humlesnurr sendte ham et tindrende smil og myste over kanten av halvmånebrillene.

«Meget finurlig, Harry, men det munnspillet var aldri noe annet enn et munnspill.»

Og med disse gåtefulle ordene viftet han med hånden, og Harry forsto at det var på tide å gå.

KAPITTEL FJORTEN

FELIXIREN

Første time dagen etter var urtologi. Harry hadde ikke fått fortalt Ronny og Hermine om besøket hos Humlesnurr under frokosten, siden noen kunne overhøre det, men de fikk vite alt på vei gjennom grønnsakåkeren til drivhusene. Den bitre vinden i helga hadde omsider stilnet, og den underlige tåka hadde lagt seg igjen, så det tok dem litt lenger tid enn vanlig å finne det rette drivhuset.

«Nææh, nifs tanke, gitt – Han-du-veit som guttunge,» sa Ronny lavt mens de fant seg plasser rundt en av de knortete snaregrumpstubbene som utgjorde denne terminens prosjekt og tok på seg vernehanskene. «Men jeg skjønner fremdeles ikke hvorfor Humlesnurr driver og viser deg alle disse greiene. Jeg mener, visst er det interessant og sånn, men hva er poenget?»

«Vet ikke,» sa Harry og presset på plass en tannbeskytter. «Men det er livsviktig, sier han, det vil hjelpe meg å overleve.»

«Jeg syns det er fascinerende, jeg,» sa Hermine alvorlig. «Det må jo opplagt være fornuftig å vite så mye som mulig om Voldemort. Hvordan skal du ellers finne de svake punktene hans?»

«Åssen var det i det siste selskapet hos Snilehorn?» spurte Harry utydelig gjennom tannbeskytteren.

«Å, det var faktisk riktig morsomt,» sa Hermine mens hun tok på seg vernebrillene. «Altså, han driver jo og gnåler om disse berømte eks-elevene sine, da, og direkte smisker for McMerk fordi han har så fine forbindelser, men vi fikk noe riktig godt å spise, og han presenterte oss for Gwenog Hansen.»

«Gwenog Hansen?» sa Ronny og fikk runde øyne bak sine egne vernebriller. «*Den* Gwenog Hansen? Kaptein for Holyheadharpyene?»

«Ja da,» sa Hermine. «For min del syns jeg nå hun var litt selvopptatt, men –»

«*Takk*, det klarer seg der borte!» sa professor Stikling strengt og kom bort til dem. «Dere henger etter, alle andre har kommet i gang, og Nilus har tatt sin første belg alt!»

De snudde seg, og der satt ganske riktig Nilus med sprukken leppe og flere stygge kloremerker nedover kinnet, men i hånden holdt han en ekkelt pulserende grønn tingest omtrent på størrelse med en grapefrukt.

«OK, professor, vi begynner nå!» sa Ronny. Med det samme hun snudde seg bort, la han lavt til: «Vi burde visst brukt surrusorlio, Harry.»

«Nehei, det burde vi aldeles ikke!» sa Hermine straks, med det samme intenst irriterte uttrykket hun alltid fikk så snart det ble snakk om Halvblodsprinsen og formlene hans. «Men altså … det er vel best vi kommer oss i gang, da …»

Hun sendte de andre et nervøst blikk; alle tre trakk pusten dypt, og så kastet de seg over knortestubben mellom dem.

Den bråvåknet øyeblikkelig; lange, stikkende tornestengler spratt ut fra toppen så det hvinte i lufta. En filtret seg inn i Hermines hår; Ronny slo den tilbake med en hekksaks, og Harry greide å fange et par stengler og knytte dem sammen. Det åpnet seg et hull inne mellom tentakkel-stenglene; Hermine stakk modig armen inn, hvorpå hullet smalt igjen om albuen hennes som en felle. Harry og Ronny dro og vred i stenglene og tvang hullet til å åpne seg igjen; Hermine rykket armen til seg, og i hånden knuget hun en belg tilsvarende Nilus'. Straks forsvant stikkestenglene inn i hullet, og knortestubben sto der og så ut som en uskyldig, morken trestubbe.

«Jeg tror neimen ikke jeg skal ha noen av de derre i hagen min, når jeg får en,» sa Ronny. Han skjøv brillene opp på pannen og tørket svetten av fjeset.

«Gi meg en bolle,» sa Hermine og holdt den pulserende belgen på armlengdes avstand. Harry rakte henne en, og hun slapp belgen oppi med alle tegn på avsky.

«Ikke vær så pysete, klem den ut, de er best når de er ferske!» ropte professor Stikling.

«Men altså,» sa Hermine og fortsatte der de slapp, som om de ikke nettopp hadde slått tilbake et angrep fra en trestubbe, «Snilehorn skal ha et juleselskap, Harry, og ikke snakk om at du greier å sno deg unna dette, for han har faktisk bedt meg undersøke når du er ledig, for å være sikker på å holde det en kveld du kan komme.»

Harry stønnet. Imens hadde Ronny prøvd å sprekke belgen i bollen ved å gripe tak i den med begge hender, reise seg og klemme til så hardt han kunne, men nå sa han sint: «Og dette blir vel et nytt selskap for bare gullungene til Snilehorn, det?»

«Bare for Snileklubben, ja,» sa Hermine.

Belgen glapp ut mellom fingrene til Ronny og traff drivhusglasset, rikosjetterte mot bakhodet på professor Stikling og slo av henne den lappede, gamle hatten. Harry gikk og hentet den, og da han kom tilbake, hørte han Hermine si: «Men hør da, det var vel ikke *jeg* som fant på navnet Snileklubben …»

«*Snileklubben*,» gjentok Ronny med en geip som Malfang kunne vært bekjent av. «Noe så inni gamperæva dumt. Hmf, får håpe du får det hyggelig i selskapet, da. Du kan jo prøve å kapre McMerk, så kan Snilehorn utnevne dere til kongesnile og dronningsnile –»

«Vi får lov å ta med en gjest,» sa Hermine, som av en eller annen grunn var blitt kokende, lysende rød, «og jeg hadde *tenkt* å be deg, men når du syns det er så dumt, kan det være det samme!»

Harry ønsket plutselig at belgen hadde flydd litt lenger, så han hadde sluppet å sitte der sammen med de to. Ingen av dem enset at han grep bollen med belgen og begynte å prøve å åpne den med så mye støy og spetakkel han kunne prestere, men dessverre kunne han fortsatt høre hvert ord de sa.

«Hadde du tenkt å be meg?» spurte Ronny i en helt annen tone.

«Ja,» sa Hermine sint. «Men så klart, hvis du heller vil at jeg skal *kapre* McMerk, så …»

Det ble en pause. Harry fortsatte å denge løs på den seige belgen med en planteskje.

«Nei, jeg vil ikke det,» sa Ronny med veldig liten stemme.

Harry bommet på belgen og traff bollen, som gikk i knas.

«*Reparo!*» sa han straks og pirket borti skårene med staven, og bollen var hel igjen. Men rabalderet hadde visst gjort Ronny og Hermine oppmerksom på at han òg var der. Hermine virket oppskjørtet og kastet seg over sitt eksemplar av *Verdens kjøttetende trær* for å finne den anbefalte måten å presse saften av snaregrumpbelger på. Ronnys uttrykk, derimot, var litt fårete, men faktisk litt selvtilfreds også.

«Rekk meg den, Harry,» sa Hermine fort, «det står her at de skal punkteres med noe skarpt …»

Harry rakte henne belgen i bollen, og så skjøv han og Ronny brillene på plass igjen og kastet seg på ny over trestubben.

Ikke at han egentlig var så veldig overrasket, tenkte Harry mens han sloss med en tornestengel som gjorde sitt ytterste for å kvele ham; han hadde nok hatt en anelse om at dette kunne skje før eller siden. Han var bare ikke sikker på hva han selv syntes om det … han og Cho var blitt så forlegne at de ikke kunne se på hverandre engang, langt mindre snakke sammen, så hva om Ronny og Hermine begynte å være sammen, men siden slo opp igjen? Kunne vennskapet deres overleve det? Harry husket de par månedene i tredje klasse da de ikke hadde vært på talefot; det hadde ikke akkurat vært noen fryd å prøve å slå bro over avgrunnen mellom dem. Og forresten, hva om de *ikke* slo opp? Hva om de ble som Rulle og Fleur, og det ble så utrolig pinlig å være i nærheten av dem at han ble utestengt for godt?

«Fikk'n!» hylte Ronny og halte ut en belg til fra stubben, i det samme som Hermine greide å sprekke den første, og bollen ble full av knoller som vred seg som lysegrønne makk.

Resten av timen gikk uten ytterligere snakk om Snilehorns selskap. De neste par dagene holdt Harry ekstra godt øye med vennene sine, men Ronny og Hermine virket ikke noe særlig annerledes, utover at de var litt høfligere mot hverandre enn de pleide. Så han ble vel bare nødt til å vente og se, tenkte Harry, hva som skjedde under påvirkning av smørterøl i dempet belysning inne hos Snilehorn når kvelden endelig kom. I mellomtida var det andre bekymringer som var mer påtrengende.

Katti Bull lå fortsatt på St. Mungos hospital uten utsikter til å slippe ut, og det betydde at det lovende Griffing-laget han hadde trent så omhyggelig

siden september, manglet en jager. Han utsatte og utsatte å erstatte Katti i håp om at hun skulle komme tilbake, men åpningskampen mot Smygard nærmet seg stygt, og til slutt ble han nødt til å innse at hun ikke kom tilbake i tide til å være med.

Harry orket ikke tanken på enda en uttaksprøve for hele Griffing. Med en synkende følelse i mellomgolvet som hadde lite med rumpeldunk å gjøre, tok han Tommy Ding til side etter transfigurasjonstimen en dag. De fleste av de andre hadde gått ut alt, men rommet var fortsatt fullt av kvitrende, flaksende, gule fugler – Hermines, alle som én; ingen av de andre hadde greid å trylle fram så mye som en fjær.

«Har du fremdeles lyst til å spille jager?»

«Hv –? Ja, så klart!» sa Tommy opphisset. Over skulderen hans så Harry at Jokum Finnimann feide bøkene ergerlig ned i sekken. En av grunnene til at Harry helst ikke ville ha spurt Tommy, var at han visste at Jokum ikke ville like det. På den annen side måtte han gjøre det som var best for laget, og Tommy hadde flydd bedre enn Jokum på prøven.

«OK, da er du med,» sa Harry. «Trening i kveld klokka sju!»

«Greit,» sa Tommy. «Ha det, Harry! Dæven, jeg kan nesten ikke vente til jeg får fortalt det til Gulla!»

Og så sprintet han ut, og Harry og Jokum ble alene igjen – et anspent øyeblikk, som ikke ble noe bedre av at en av Hermines kanarifugler suste over hodet på dem og etterlot seg en lort i hodet på Jokum.

Jokum var heller ikke den eneste som ble sur over valget av Katti-erstatning. Det ble mye mumling i korridorene om at Harry nå hadde plukket ut to av sine egne kullkamerater til laget. Han hadde utholdt adskillig verre mumling enn det i løpet av skoletida, så det plagde ham ikke så veldig, men like fullt økte presset for å skaffe huset en seier i den tilstundende kampen mot Smygard. Han visste at hvis Griffing vant, ville alle glemme at de hadde kritisert ham og banne på at de alltid hadde visst at det var et kjempelag. Hvis de tapte … ja, ja, tenkte han med et skjevt smil, selv da hadde han vel overlevd verre mumling …

Han hadde ingen grunn til å angre på valget da han så Tommy fly den kvelden; han jobbet bra sammen med Gulla og Distel. Og knakkerne,

Piggtil og Clang, ble bare bedre og bedre. Det eneste problemet var Ronny.

Han hadde alltid visst at Ronny var en ujevn spiller som var plagd med nerver og manglende selvtillit, og det virket dessverre som bevisstheten om den stadig nærmere åpningskampen hadde forsterket alle hans gamle usikkerheter. Da han hadde sluppet inn et halvt dusin mål, de fleste skåret av Gulla, ble teknikken hans bare villere og villere, og det endte med at han dro til Distel Robertson midt i fleisen da hun fløy innpå ham.

«Det var et uhell, omforladels, Distel, omforladels!» ropte han etter henne mens hun skjente i sikksakk nedover mot bakken og dryppet blod overalt. «Jeg bare –»

«Fikk panikk, ja,» sa Gulla sint da hun hadde landet nede hos Distel og sett på den sprukne leppa hennes. «Ronny, din tulling, se åssen hun ser ut!»

«Det kan jeg fikse,» sa Harry og landet inntil de to jentene. Han pekte med staven på Distels munn og sa: «*Restitutio!* Og ikke kall Ronny en tulling, Gulla, det er ikke du som er kaptein på laget –»

«Vel, det virka som du var for opptatt til å kalle'n det, og jeg tenkte at *noen* fikk jo gjøre det –»

Harry måtte tvinge seg til å la være å le.

«Til værs, alle, sett i gang …»

I det store og hele var det en av de verste treningene de hadde hatt hele terminen, men Harry tenkte at om ærlighet varer lengst, så var *det* neppe det beste så like før kampen.

«Godt jobba, alle sammen, jeg tenker vi skal knuse Smygard,» sa han oppmuntrende, og jagerne og knakkerne kunne forlate spillergarderoben med noenlunde fornøyde fjes.

«Jeg spilte som en sekk med dragemøkk,» sa Ronny hult da døra hadde smelt igjen bakom Gulla.

«Nei da, det gjorde du aldeles ikke,» sa Harry bestemt. «Du er den beste av alle målvaktene jeg prøvde, Ronny. Det eneste problemet ditt er nervene.»

Han pumpet ut en konstant strøm av oppmuntring hele veien opp til borgen, og innen de var kommet opp i tredje, virket Ronny faktisk bitte lite grann blidere. Men da Harry skjøv til side gobelinet for å ta den vanlige

snarveien opp i Griffing-tårnet, hvem andre skulle de se enn Tommy og Gulla, midt i en omfavnelse og et så sugende kyss at det så ut som de var limt sammen.

Det var som om noe stort og skjellete våknet til live i magen på Harry og rispet i den på innsida, som om hjernen ble oversvømmet av hett blod som druknet all tankevirksomhet og erstattet den med en avsindig trang til å våde Tommy til gelé. Mens han kjempet mot dette plutselige vanviddet, hørte han stemmen til Ronny liksom langt borte fra.

«Hoi!»

Tommy og Gulla slapp hverandre og snudde seg.

«Hva er det?» sa Gulla.

«Tror du jeg vil se min egen søster gå rundt og kline offentlig!»

«Dette var en folketom gang til dere kom og blanda dere!» sa Gulla.

Tommy så brydd ut. Han sendte Harry et halvhjertet smil som Harry ikke gjengjeldte, mens det nyfødte monsteret inni ham brølte og krevde at Tommy måtte sparkes fra laget øyeblikkelig.

«Æh … kom'a, Gulla,» sa Tommy, «så går vi opp på oppholdsrommet igjen …»

«Bare gå!» sa Gulla. «Jeg vil ha et ord med kjære brorsan!»

Tommy gikk, og så ikke ut som han var lei for det.

«OK,» sa Gulla, ristet det lange, røde håret vekk fra ansiktet og glante på Ronny, «la oss få én ting aldeles klart her. Du har ingen ting med hvem jeg er sammen med eller hva jeg gjør med dem, Ronny –»

«Så klart jeg har!» sa Ronny, akkurat like sint. «Tror du jeg vil høre at folk sier at søstera mi er ei –»

«Ei hva da?» ropte Gulla og trakk staven. «Si meg hva da?»

«Han mente ingenting, Gulla –,» sa Harry automatisk, selv om monsteret brølte anerkjennende til det Ronny hadde sagt.

«Å jo da, det gjør han, det!» sa hun og vendte sinnet mot Harry. «Bare for det *han* aldri har klint med noen, bare for det det beste kysset *han* har fått i sitt liv, er fra tante Murre –»

«Nå holder du snavla!» bæljet Ronny, som passerte rødt og gikk rett over i burgunder.

«Nehei, nei!» hylte Gulla, hun var helt fra seg. «Jeg har nok sett deg med Fløte, åssen du håper på et kyss på kinnet hver gang hun går forbi, patetisk er det! Hvis du gikk ut og fikk klint litt sjøl, så hadde det ikke plagd deg sånn at alle andre gjør det!»

Nå hadde Ronny også trukket staven, og Harry gikk fort imellom dem.

«Du har'ke peiling på hva du snakker om!» brølte Ronny og prøvde å komme på skuddhold rundt Harry, som hadde stilt seg foran Gulla med armene utstrakt. «Bare for det jeg ikke gjør sånt offentlig –!»

Gulla skrek av hånlatter og prøvde å dytte Harry unna.

«Å jaså, har du kyssa Tullerusk, kanskje? Eller har du et bilde av tante Murre under hodeputa?»

«Du, din –»

En strime av oransje lys skjøt under armen på Harry og bommet med et par centimeter på Gulla. Harry grep tak i Ronny og skubbet ham opp mot veggen.

«Ikke vær iddiot –»

«Harry har klint med Cho Chang!» ropte Gulla og lød nesten på gråten. «Og Hermine klinte med Viktor Krumm, det er bare deg som oppfører deg som det er noe ekkelt noe, Ronny, og det er for det du har omtrent like mye erfaring som en tolvåring!»

Og dermed stormet hun sin vei. Harry slapp fort taket i Ronny; uttrykket i ansiktet hans var morderisk. De ble stående og puste tungt, begge, til Fru Hansen, katta til Nask, dukket opp rundt hjørnet. Det brøt spenningen.

«Kom,» sa Harry, da de også hørte subbingen av føttene til Nask.

De skyndte seg opp trappene og bortover en gang i åttende. «Hoi, unna der!» bjeffet Ronny til en småjente, som skvatt livredd unna og mistet en flaske rumpetroll.

Harry merket nesten ikke lyden av glass som ble knust; han følte seg svimmel, omtåket – omtrent sånn måtte det føles å bli truffet av et lynnedslag. *Det er bare fordi hun er søsteren til Ronny*, sa han til seg selv. *Du likte bare ikke å se henne kysse Tommy fordi hun er søsteren til Ronny …*

Men uten at han ville det, kom det for ham et bilde av den samme folketomme korridoren, bare at nå var det *han* som kysset Gulla – monsteret i brystet malte som en katt – men så så han Ronny rive gobelinet til side, trekke staven mot *ham* og skrike sånne ting som «tillitsbrudd» … «skulle liksom være min beste venn» …

«Tror du Hermine virkelig klinte med Krumm?» spurte Ronny plutselig da de nærmet seg den trinne damen. Harry skvatt skyldbevisst og tvang fantasien bort fra en korridor uten noen forstyrrende Ronny, en korridor hvor han og Gulla var helt alene …

«Hva?» sa han forvirret. «Å … øhm …»

Det ærlige svaret var «Jo,» men det ville han nødig gi. Imidlertid virket det som Ronny ante det verste på ansiktsuttrykket hans.

«Rømmegraut,» sa han dystert til den trinne damen, og så klatret de gjennom portretthullet og inn på oppholdsrommet.

Ingen av dem nevnte Gulla eller Hermine mer; faktisk var det så vidt de sa noe resten av kvelden, og da de la seg, var det i taushet, hver i sine egne tanker.

Harry lå våken lenge, stirret opp i himlingen i himmelsenga og prøvde å overbevise seg selv om at følelsene hans for Gulla ene og alene var eldrebroderlige. Hadde de kanskje ikke levd som bror og søster hele sommeren, spilt rumpeldunk, ertet Ronny, ledd av Rulle og Fløte? Han hadde jo kjent Gulla i årevis … det var helt naturlig at han skulle føle seg som beskytter … naturlig at han skulle passe på henne … ha lyst til å rive armer og bein av Tommy for at han kysset henne – nei, akkurat *den* broderlige følelsen fikk han visst heller prøve å kontrollere …

Fra Ronny kom det et digert, gryntende snork.

Hun er søsteren til Ronny, sa Harry bestemt til seg selv. *Ronnys søster. Adgang forbudt*. Han ville ikke risikere vennskapet med Ronny for noe. Han dengte puta i en form som virket mer behagelig og gjorde sitt ytterste for å hindre tankene i å forville seg nærmere Gulla.

Neste morgen våknet han litt svimete og fortumlet etter en serie drømmer hvor Ronny hadde løpt etter ham med en knakkerkølle, men innen middag ville han med glede ha tatt drømmens Ronny i bytte for den virkelige, som

ikke bare behandlet Gulla og Tommy som luft, men en såret og uforstående Hermine med iskald, hånlig overlegenhet. Hva mer var, det virket som Ronny over natta var blitt like irritabel og glefseklar som en middels sprengstjertskrutt. Harry tilbragte dagen med å prøve å skape fred mellom Ronny og Hermine, helt uten hell, og til slutt gikk Hermine forbitret og la seg, mens Ronny avmarsjerte til guttesovesalen etter å ha bannet stygt til noen vettskremte førsteklassinger som hadde sett på ham.

Urovekkende nok ble ikke denne nye aggressiviteten noe særlig mildnet de neste dagene. Og enda verre, den sammenfalt med et vel så dypt fall i hans prestasjoner som målvakt, hvilket gjorde ham enda mer aggressiv. Under den siste rumpeldunktreningen før kampen på lørdag greide han ikke å redde et eneste av de skuddene jagerne satte inn, bare brølte sånn til folk at Distel Robertson begynte å tute.

«Hold kjeft og la henne være i fred!» ropte Piggtil, som var omtrent to tredjedeler så høy som Ronny, men riktignok fløy rundt med en kraftig kølle.

«NÅ ER DET NOK!» bæljet Harry, som hadde sett Gullas olme blikk mot Ronny. Han hadde ikke glemt at hun var viden kjent for sine flaggerbusvåder, så han suste bort for å gå imellom før ting tok av for alvor. «Piggtil, fly og pakk sammen klabbene. Distel, ta deg sammen, du spilte virkelig bra i dag. Ronny …» han ventet til resten av laget var utenfor hørevidde før han sa dette, «du er bestekompisen min, men hvis du fortsetter å behandle de andre sånn som nå, så sparker jeg deg fra laget.»

Han trodde faktisk et sekund at Ronny skulle dra til ham, men i stedet skjedde noe mye verre: Det var som om Ronny sank sammen på limen sin, alt sinnet rant ut av ham, og han sa: «Jeg slutter. Jeg er helt patetisk.»

«Du er ikke patetisk, og du slutter ikke!» sa Harry innett og trev Ronny i kuttebrystet. «Du kan redde hva det skal være når du er i form, det er et mentalt problem, det du har!»

«Kaller du meg mental, eller?»

«Ja, kanskje jeg gjør det, ja!»

De glodde på hverandre et øyeblikk, men så ristet Ronny trett på hodet.

«Jeg veit jo at du ikke har tid til å finne en ny målvakt, så jeg skal spille i morra, men hvis vi taper, og det gjør vi, så trekker jeg meg fra laget.»

Ingenting Harry sa, gjorde noen forskjell. Gjennom hele middagen prøvde han å bygge opp under Ronnys selvtillit, men Ronny var for opptatt med å være gretten og grinete mot Hermine til å merke det. Han fortsatte på oppholdsrommet om kvelden, men påstanden hans om at hele laget ville bli sønderknust hvis Ronny sluttet, ble en smule undergravd av at de andre hadde rottet seg sammen i hjørnet lengst borte, hvor de åpenbart knurret om Ronny og sendte ham stygge blikk. Til slutt prøvde Harry å bli sinna igjen, i håp om å provosere ham til trass og dermed et mer målreddende humør, men den strategien fungerte visst ikke bedre enn oppmuntringer; Ronny gikk til sengs like mismodig og mistrøstig som før.

Harry lå lenge våken i mørket. Ikke snakk om at han ville tape denne kampen; ikke bare var det hans første som kaptein, men han var fast bestemt på iallfall å slå Malfang i rumpeldunk, selv om han ikke kunne bevise mistankene sine mot ham. Men hvis Ronny spilte slik han hadde gjort under de siste øvelsene, var vinnersjansene små …

Om det bare hadde vært noe han kunne gjøre for å få Ronny til å ta seg sammen … få ham i topp spilleform … noe som kunne sikre at Ronny fikk en virkelig god dag …

Og svaret kom til ham i ett brått, glitrende øyeblikks inspirasjon.

Alle var som vanlig oppspilte under frokosten neste morgen. Smygardingene pep og buet til hvert medlem av Griffing-laget som kom inn i Storsalen. Harry kikket opp i taket og så klar, blekblå himmel – et godt varsel.

Griffing-bordet, en kompakt masse av rødt og gull, heiet da Harry og Ronny nærmet seg. Harry gliste og vinket; Ronny skar en grimase og ristet på hodet.

«Opp med hodet, Ronny!» ropte Lavendel. «Du greier det helt flott!»

Ronny overhørte henne.

«Te?» tilbød Harry. «Kaffe? Gresskarsaft?»

«Hva som helst,» sa Ronny mørkt og gumlet mistrøstig på en bit ristet brød.

Noen minutter etter stanset Hermine på vei bortover langs bordet. Hun var blitt så lei av Ronnys oppførsel i det siste at hun ikke hadde gått ned til frokost sammen med dem.

«Hvordan har dere det i dag, begge to?» spurte hun nølende, med blikket på bakhodet til Ronny.

«Fint,» sa Harry og konsentrerte seg om å rekke Ronny et glass gresskarsaft. «Her, Ronny. Drikk dette.»

Ronny hadde akkurat løftet glasset til munnen da Hermine sa skarpt:

«Ikke drikk det, Ronny!»

Både Harry og Ronny så opp på henne.

«Hvorfor ikke det?» sa Ronny.

Men Hermine stirret på Harry som om hun ikke kunne tro sine egne øyne.

«Du puttet noe oppi det glasset.»

«Hvafforno?» sa Harry.

«Du hørte hva jeg sa. Jeg så det. Du helte noe oppi saften til Ronny. Du har jo flaska i hånden nå!»

«Jeg aner ikke hva du snakker om,» sa Harry og puttet fort den lille flaska i lomma.

«Jeg advarer deg, Ronny – ikke drikk det!» sa Hermine igjen, engstelig nå, men Ronny tok glasset, tømte det i én slurk og sa: «Slutt å mase, Hermine.»

Fortørnet bøyde hun seg, så dypt at bare Harry kunne høre det, og hveste: «Det der burde du blitt utvist for. Det hadde jeg aldri trodd om deg, Harry!»

«Nei, hør hvem som snakker,» hvisket han tilbake. «Du har ikke forfloket noen i det siste, vel?»

Da stormet hun sin vei. Harry så etter henne bortover langs bordet og beklagde ingenting. Hermine hadde aldri forstått alvoret i rumpeldunk. Så kikket han bort på Ronny, som satt og smattet.

«Nå er det like før,» sa Harry fornøyd.

Det frosne gresset knaste under føttene da de travet ned til stadion.

«Skikkelig flaks at det er så bra vær, hæ?» sa Harry til Ronny.

«Jo’a,» sa Ronny, som var blek og så ut som han var kvalm.

Gulla og Distel hadde alt kommet i rumpeldunkkuttene og ventet i garderoben.

«Helt ideelle forhold,» sa Gulla og overså Ronny. «Og gjett hva? Han Smygard-jageren, Valken – han fikk en klabb i huet på treninga i går og har for vondt til å spille! Og enda bedre – Malfang er også dårlig og har trekt seg!»

«*Hva?*» sa Harry, og han snurret rundt og stirret på henne. «Er han syk? Hva er det som feiler'n?»

«Har'ke peiling, men det er flott for oss,» sa Gulla fornøyd. «De setter inn Harpun isteden, han er i mitt kull og en ordentlig idiot.»

Harry smilte distré tilbake, men tankene hans var langt fra rumpeldunk mens han trakk på seg den skarlagensrøde kutten. Det hadde hendt en gang før at Malfang hadde påstått at han var skadd og ikke kunne spille, men den gangen hadde han sørget for at hele kampen ble omberammet til et tidspunkt som passet smygardingene bedre. Hvorfor var det nå greit å spille med en erstatter? Var han virkelig syk, eller spilte han bare?

«Det stinker, gjør det ikke det?» sa han lavt til Ronny. «At Malfang ikke skal spille?»

«Flaks, sier nå jeg,» sa Ronny og virket plutselig litt livligere. «Og så at Valken også er ute, han er den beste målskåreren de har, jeg gleda meg ikke akkurat til – hei!» utbrøt han plutselig og stivnet, midtveis i å trekke på seg en av målvakthanskene, og stirret på Harry.

«Hva er det?»

«Jeg … du …» Ronny senket stemmen og så plutselig både skremt og oppspilt ut. «Glasset mitt … den gresskarsafta … du tok ikke …?»

Harry hevet et øyebryn, men sa ikke annet enn: «Det er fem minutter til vi begynner; best du får på deg støvlene.»

De marsjerte ut på banen til stormende applaus og buing. Den ene enden av stadion var kompakt i rødt og gull, den andre et hav av grønt og sølv. Mange håsblåsinger og ravnkloinger hadde også valgt side; gjennom all hylingen og klappingen kunne Harry tydelig høre brølet fra Lulla Lunekjærs berømte løvehatt.

Harry gikk bort til madam Hopp, dommeren, som sto klar til å slippe løs ballene fra kassa.

«Vil kapteinene ta hverandre i hånden,» sa hun, og Harry fikk halvveis knust hånden sin av den nye Smygard-kapteinen, Urkebart. «Bestig limene. Når dere hører fløyta … tre … to … en …»

Hun blåste i fløyta, Harry og de andre sparket hardt fra mot den frosne bakken, og så var de i gang.

Harry suste rundt omkretsen av banen og speidet etter snoppen, men med det ene øyet på Harpun, som fløy i sikksakk langt under ham. Så hørte han en stemme som var skjærende annerledes enn rumpeldunkkommentatorer flest.

«Ja, så er de i gang, og jeg skulle tro alle her er overrasket over hva slags lag Potter har satt sammen i år. Med tanke på Ronny Wiltersens temmelig varierende innsats som målvakt i fjor, har vel mange trodd han var ferdig på laget, men det hjelper så klart å være bestevenn med lagkapteinen …»

Dette ble hilst med hånlatter og klapping fra Smygard-enden av banen. Harry steilet på limen for å se bort på kommentatortribunen. Der sto en høy, mager gutt med oppstoppernese og snakket i magifonen som en gang hadde tilhørt Laffen Styx, og Harry dro kjensel på Sakarias Smutt, en Håsblås-spiller han mislikte av et godt hjerte.

«Se så, her kommer Smygards første målsjanse, det er Urkebart som skyter bortover banen, og –»

Magen til Harry slo kollbøtte.

«– Wiltersen redder, ja ja, han må vel ha flaks iblant, han òg …»

«Akkurat, Smutt, det er nettopp det han må,» mumlet Harry og flirte for seg selv, og så dykket han ned mellom jagerne og speidet det han var god for etter et glimt av den ustadige snoppen.

Da det var gått en halvtime av kampen, ledet Griffing seksti mot null, for Ronny hadde prestert noen spektakulære redninger, enkelte av dem med fingertuppene, og Gulla hadde skåret fire av Griffings seks mål. Dette satte en effektiv stopper for Smutts høylytte spekulasjoner om at de to Wiltersenene kanskje bare var med på laget fordi Harry likte dem, så han begynte på Piggtil og Clang i stedet.

«Clang har jo ikke akkurat den vanlige kroppsbygningen hos jagere,» sa Sakarias overlegent, «de har som regel mer muskler –»

«Slå en klabb mot ham!» ropte Harry til Clang idet han fór forbi, men Clang sendte ham bare et bredt smil og siktet i stedet inn den neste klabben på Harpun, som akkurat passerte Harry i motsatt retning. Det var en glede å høre den dumpe *tjokk*-lyden som betydde at klabben hadde truffet.

Det var som om Griffing ikke kunne gjøre noe som helst galt. På ny og på ny skåret de, og på ny og på ny reddet Ronny i den andre enden av banen, tilsynelatende ubesværet. Nå smilte han faktisk, og da mengden hilste en spesielt god redning med et begeistret refreng fra den gamle slageren *Wiltersen er topp*, mimet han at han selv dirigerte dem der oppe fra.

«Syns visst at han er noe spesielt i dag, hva?» sa en spydig stemme, og Harry ble nesten slått av limen idet Harpun kolliderte med ham, hardt og med hensikt. «Den blodsvikerkompisen din …»

Madam Hopp hadde ryggen til, og selv om griffingene under ropte sint, var Harpun alt langt vekk da hun fikk snudd seg. Med verkende skulder suste Harry etter, fast bestemt på å ta igjen …

«Og nå tror jeg Smygards Harpun har fått øye på snoppen!» sa Sakarias Smutt i magifonen. «Hå ja, det er tydelig at han har sett noe Potter ikke har sett!»

Han Smutt var virkelig et kålhue, tenkte Harry; hadde han virkelig ikke sett kollisjonen? Men i neste øyeblikk var det som magen datt rett ned – for Smutt hadde rett, og Harry tok feil, det var ikke på måfå Harpun hadde flydd til værs, han hadde sett det Harry hadde oversett: snoppen i susende fart høyt over dem, glitrende gyllen mot den klare, blå himmelen.

Harry akselererte, og vinden hvislet i ørene og overdøvet helt Smutts kommentarer og alle lyder fra mengden, men fremdeles lå Harpun foran ham, og Griffing ledet ikke med mer enn hundre poeng, så hvis Harpun kom først, hadde Griffing tapt … og nå var Harpun bare noen meter fra den, han strakte ut hånden …

«Hoi, Harpun!» hylte Harry i desperasjon. «Hvor mye betalte Malfang deg for å hoppe inn istedenfor ham?»

Han visste ikke hvorfor han sa det, men Harpun rykket til; snoppen glapp mellom fingrene på ham, og sekundet etter hadde han skutt forbi, og Harry kastet seg etter den lille, flagrende ballen og grep den.

«JESS!» hylte han, snurret rundt i lufta, og stupdykket ned mot bakken med snoppen høyt løftet. Da det gikk opp for mengden hva som hadde skjedd, steg det et brøl som nesten overdøvet fløyta som signaliserte slutten på kampen.

«Gulla, hvor skal du?» ropte Harry, som var blitt fanget midt i en masseklem i lufta med resten av laget, men Gulla bare suste rett forbi og kolliderte med kommentatorplattformen med et kjempekrasj. Publikum hylte av latter mens Griffing-laget landet ved vrakrestene; under dem lå Smutt, halvt i svime. Harry hørte en harmdirrende professor McSnurp, og Gulla som svarte blidt: «Om forladels, professor, glemte å bremse.»

Harry frigjorde seg leende fra resten av laget og ga Gulla en klem, men slapp fort taket og unngikk blikket hennes mens han klasket en hoiende Ronny på ryggen i stedet. Og alt agg var glemt da Griffing-laget forlot banen arm i arm, slo knyttneven i været eller vinket til supporterne.

I garderoben var det full jubel.

«Fest på oppholdsrommet, sa Jokum!» hylte Tommy begeistret. «Kom igjen, Gulla og Distel!»

Ronny og Harry var de siste som ble igjen i garderoben, og de var akkurat på vei ut da Hermine kom inn. Hun vred Griffingskjerfet i hendene, og uttrykket var ulykkelig, men beslutsomt.

«Jeg må snakke med deg, Harry.» Hun trakk pusten dypt. «Du skulle ikke gjort det. Du hørte hva Snilehorn sa, det er ulovlig.»

«Hva har du tenkt å gjøre med det, tyste på oss?» sa Ronny.

«Hva er det dere to snakker om?» sa Harry. Han snudde seg og hengte opp kutten sin, så de ikke skulle se gliset hans.

«Du vet utmerket godt hva vi snakker om!» sa Hermine skingrende. «Du tok lykkedrikk oppi saften til Ronny under frokosten! Felixir!»

«Nehei,» sa Harry og snudde seg mot dem igjen.

«Joho, det gjorde du, Harry, og det var derfor allting gikk så bra, at Smygard-spillere var borte, og at Ronny reddet alt!»

«Jeg tok den ikke oppi!» sa Harry, og nå flirte han over hele ansiktet. Han stakk hånden i innerlomma og hentet opp den bitte lille flaska som Hermine hadde sett i hånden hans den morgenen. Den var full av gyllen eliksir, og korken var fremdeles tett forseglet med voks. «Jeg ville at Ronny skulle tro jeg hadde gjort det, så jeg lot som, da jeg var sikker på at du så det.» Han så på Ronny. «Du reddet alt fordi du *følte* at du hadde hell med deg. Du greide alt sammen selv.»

Så stakk han eliksiren i lomma igjen.

«Mener du at det ikke var noe i gresskarsafta mi?» sa Ronny forbløffet. «Men været er fint … og Valken kunne ikke spille … Banna bein, du ga meg ikke lykkedrikk?»

Harry ristet på hodet. Ronny måpte et øyeblikk, men så snurret han rundt mot Hermine og hermet etter hennes tone:

«*Du tok felixir oppi safta til Ronny i morges, det var derfor han redda alt!* Der ser du, jeg kan få til å redde uten hjelp, nemlig, Hermine!»

«Jeg har aldri sagt at du ikke kunne – men Ronny, *du* trodde jo også du hadde fått det!»

Men Ronny hadde allerede spankulert forbi henne og forsvunnet ut døra med sopelimen over skulderen.

«Æhm,» sa Harry i den plutselige stillheten; han hadde ikke ventet at planen hans skulle sparke bakut sånn. «Skal … skal vi gå opp på festen, da?»

«Gå, du!» sa Hermine og blunket for å holde tårene tilbake. «Akkurat nå er jeg drittlei av Ronny, jeg vet ikke hva det er jeg liksom skal ha gjort …»

Og så stormet hun også ut av garderoben.

Harry trasket sakte oppover bakken mot borgen, gjennom mengder av folk som ropte gratulasjoner, men alt han følte, var en stor tomhet. Han hadde vært så sikker på at hvis bare Ronny kunne vinne kampen, kom han og Hermine til å bli venner igjen med det samme. Han trodde ikke det var mulig å forklare Hermine at det hun hadde gjort mot Ronny, var å kysse Viktor Krumm, ikke når forbrytelsen lå så langt tilbake.

Harry kunne ikke se Hermine noe sted på seiersfesten, som var i full gang i Griffing-stua da han kom dit. Han ble hilst med fornyet klapping og

hurrarop, og snart omgitt av en skokk av folk som ville gratulere. Så var det å riste av seg Fromm-brødrene, som ønsket en detaljert analyse av hele kampen, og så var det den svære jenteflokken som omringet ham, flagret med øyenvippene og lo av hans minst morsomme morsomheter, så det tok sin tid før han kunne gå og finne Ronny. Omsider greide han å riste av seg Romilda Vamm, som kom med ikke særlige diskrete antydninger om at hun gjerne ville være med ham i Snilehorns juleselskap. Idet han smatt mot drikkebordet, braste han rett inn i Gulla, med miniblæren Arnold på skulderen og Skeivskank håpefullt mjauende i hælene.

«Er det Ronny du ser etter?» spurte hun og flirte. «Han er der borte, den stygge hykleren.»

Harry kikket bort i kroken hun pekte mot. Der, fullt synlig for hele rommet, sto Ronny så tett omviklet med Lavendel Bruun at det var vanskelig å vite hvilke hender som tilhørte hvem.

«Det ser ut som han prøver å spise opp fjeset hennes, ikke sant?» sa Gulla nøkternt. «Men han er jo bare pent nødt til å jobbe med den teknikken sin. Bra kamp, Harry.»

Hun klappet ham på armen. Harry fikk en fallende fornemmelse i magen, men så gikk hun fra ham og forsynte seg med mer smørterøl. Skeivskank travet etter, med det gule blikket festet på Arnold.

Harry snudde seg bort fra Ronny, siden det ikke virket som han hadde tenkt å komme opp til overflaten med det første, akkurat tidsnok til å se portretthullet gli igjen. Hjertet sank i brystet da han syntes han så en brun bustemanke forsvinne ut.

Han gikk fort ditover, greide å omgå Romilda Vamm igjen og skjøv opp portrettet av den trinne damen. Gangen utenfor virket folketom.

«Hermine?»

Han fant henne i det første tomme klasserommet han prøvde. Hun satt på kateteret, alene, bortsett fra en ring av kvitrende, gule fugler som kretset om hodet hennes; det var tydelig at hun nettopp hadde tryllet dem fram av tomme lufta. Harry kunne ikke la være å beundre slik formelsikkerhet i en slik situasjon.

«Å, hei, Harry,» sa hun med spinkel stemme. «Jeg bare øver litt.»

«Ja … de er, æh … veldig bra …» sa Harry.

Han ante ikke hva han skulle si til henne. Han lurte akkurat på om det kunne være en sjanse for at hun ikke hadde lagt merke til Ronny, at hun bare hadde gått ut fordi festen ble litt for bråkete, da hun sa med unaturlig lys stemme: «Det virker som Ronny hygger seg på festen.»

«Æh … gjør han det?» sa Harry.

«Ikke lat som du ikke så ham,» sa Hermine. «Han gjemte seg ikke, akkurat, gjorde han v –»

Døra bak dem slo opp. Til Harrys forferdelse var det Ronny som kom leende inn, med Lavendel på slep.

«Å,» sa han og bråstoppet ved synet av Harry og Hermine.

«Oppsann!» sa Lavendel og rygget fnisende ut igjen. Døra gled igjen etter henne.

Det ble en avskyelig, esende, bølgende stillhet. Hermine stirret på Ronny, som ikke ville se på henne, men sa med en pussig blanding av trossighet og forlegenhet: «Hei, Harry! Lurte på hvor det var blitt av deg!»

Hermine akte seg ned av kateteret. Den lille flokken av gylne fugler fortsatte å kvitre og kretse rundt hodet hennes, så hun minnet om en rar, fjærkledd modell av solsystemet.

«Du burde ikke la Lavendel stå og vente utenfor,» sa hun stillferdig. «Hun lurer nok på hvor det blir av deg.»

Hun gikk mot døra, meget rakrygget og meget langsomt. Harry skottet bort på Ronny, som virket lettet over at ingenting verre hadde skjedd.

«*Tarotta!*» lød plutselig et vræl fra døra.

Harry snurret rundt. Hermine sto og pekte på Ronny med tryllestaven, vill i fjeset. Den lille fugleflokken skjøt som et hagl av store, gylne kuler mot Ronny, som skrek til og slo hendene for ansiktet, men fuglene angrep, hakket og klorte på hver centimeter hud de kunne komme til.

«Fåremvekk!» hylte Ronny, men med et siste rasende, hevngjerrig blikk rev Hermine opp døra og forsvant ut. Harry syntes han hørte et hikst før den slo igjen.

KAPITTEL FEMTEN

UBRYTELØFTET

Nok en gang svirret snøen mot tilfrosne vinduer. Jula nærmet seg fort. Gygrid hadde allerede egenhendig båret inn de vanlige tolv juletrærne til Storsalen, girlandere av kristtorn og glitter var viklet om alle trappegelendere, evigbrennende lys glødet inni hjelmene på rustningene, og svære bunter med misteltein var hengt opp med jevne mellomrom i korridorene. Store klynger av jenter hadde det med å samle seg under disse buntene hver gang Harry kom forbi, og dette skapte propper i trafikken, men etter så mange nattlige utflukter var han heldigvis uvanlig godt orientert om borgens hemmelige ganger, så det kostet ham ikke all verden å utarbeide mistelteinfrie ruter mellom klasserommene.

Ronny, som tidligere kanskje heller hadde sett behovet for slike omveier som en grunn til sjalusi, brølte nå bare av latter av hele greia. Riktignok foretrakk Harry absolutt denne leende, spøkefulle Ronny framfor den sure, aggressive versjonen han hadde holdt ut med de siste ukene, men denne nye, forbedrede modellen var temmelig drøy i drift, den òg. For det første måtte Harry finne seg i jevnlig selskap av Lavendel Bruun, som øyensynlig betraktet hvert minutt som ikke ble brukt på kyssing, som et minutt bortkastet; og for det andre var han nå nok en gang bestevennen til to personer som neppe noensinne kom til å veksle to ord igjen.

Hendene og underarmene til Ronny hadde fremdeles skrammer og sår etter fugleangrepet fra Hermine, og hans innstilling til saken var defensiv og krenket:

«Hun har'ke noe å klage over,» som han sa til Harry. «Hun klinte med Krumm. Og nå har hun altså sett at det er noen som vil kline med meg òg. Greit, det er et fritt land. Jeg har'ke gjort noe gærnt.»

Harry svarte ikke og lot som han var oppslukt av den boka de hadde fått beskjed om å lese før formeltimen neste formiddag *(Konsentrasjon: Et konsentrat)*. Siden han var fast bestemt på å fortsette å ha både Ronny og Hermine som venner, tilbragte han nå store deler av tida med munnen igjen.

«Jeg har vel aldri lovd Hermine noe,» mumlet Ronny. «Altså, greit, jeg skulle bli med henne i juleselskapet til Snilehorn, men hun sa aldri noe om … bare gode venner … jeg er vel en fri mann …»

Harry bladde om til en ny side i *Konsentrasjon;* han visste at Ronny stirret på ham. Ronnys stemme døde bort i mumling som knapt nok var hørlig gjennom sprakingen fra peisen, skjønt Harry syntes han oppfattet ordene «Krumm» og «har'ke noe å klage over» på ny.

Hermines timeplan var så tettpakket at det bare var om kveldene Harry kunne snakke ordentlig med henne. Da var Ronny uansett så tett omslynget med Lavendel at han aldri merket hva Harry foretok seg. Hermine nektet å sitte på oppholdsrommet så lenge Ronny var der, så Harry satt oftest sammen med henne på biblioteket, hvilket innebar at all samtale måtte føres hviskende.

«Han kan bare kysse akkurat hvem han vil,» sa Hermine mens bibliotekaren, madam Knipe, tasset hyllelangs bak ryggen på dem. «Det spiller da ingen rolle for meg.»

Hun løftet en fjærpenn og satte prikken over en 'i' så hardhendt at det ble hull i pergamentet. Harry sa ikke noe. Han lurte på om ikke stemmen hans snart kom til å forsvinne helt av mangel på bruk. I stedet bøyde han seg over *Eliksirer for viderekomne* og fortsatte å gjøre notater om evigvarende eliksirer, fra tid til annen med en liten pause for å tyde prinsens nyttige tilføyelser til Nektarius Bulmes tekst.

«Og forresten skulle du være litt forsiktig,» sa Hermine litt etter.

«For siste gang,» sa Harry og la merke til at hviskestemmen hans var litt hes; da var det tre kvarter siden han hadde brukt den, «jeg leverer ikke fra meg denne boka, jeg har lært mer av Halvblodsprinsen enn Slur eller Snilehorn har lært meg på –»

«Det er ikke den dumme såkalte Halvblodsprinsen din jeg snakker om,» sa Hermine og sendte boka et giftig blikk, som om den hadde vært frekk

mot henne. «Jeg snakker om nå nettopp. Jeg var inne på jentedoen like før jeg kom inn hit, og det var titolv jenter der inne, en av dem var hun derre Romilda Vamm, og de prøvde å finne ut hvordan de skulle få lurt i deg en elskovsdrikk. Alle sammen håper at du skal be dem med deg i selskapet til Snilehorn, og alle har visst kjøpt elskovdrikker av Fred og Frank, som dessverre, må jeg si, antakelig virker –»

«Hvorfor konfiskerte du dem ikke, da?» sa Harry. Det virket nokså påfallende at Hermines maniske opptatthet av lover og regler skulle ha sviktet henne i en så livsviktig sak.

«De hadde jo ikke drikkene med seg på do, vel,» sa Hermine spydig. «De bare diskuterte taktikk. Og siden jeg tviler på at selv *Halvblodsprinsen*,» og hun sendte boka nok et stygt blikk, «kunne koke sammen en motgift mot et dusin forskjellige elskovsdrikker samtidig, ville jeg bare ha bedt med meg noen, så begriper jo alle de andre at de ikke har en sjangs. Det er i morgen kveld alt, så de er desperate.»

«Det er ingen jeg har lyst til å invitere,» mumlet Harry. Han prøvde fortsatt å unngå å tenke på Gulla mer enn helt nødvendig, enda hun stadig dukket opp i drømmene hans på måter som gjorde ham dypt takknemlig for at Ronny ikke hadde lært psykomantikk.

«Vel, best du er forsiktig med hva du drikker, da, for hun Romilda Vamm ser ut som hun mener alvor,» sa Hermine barskt.

Hun trakk fram litt mer av den lange pergamentrullen hun skrev aritmantikkoppgaven sin på, og krafset videre med pennen. Harry ble sittende og se på henne med tankene langt, langt borte.

«Men du,» sa han langsomt, «jeg trodde Nask hadde satt forbud mot alle produkter fra Wiltersens Wærste?»

«Og hvem har noen gang brydd seg om hva Nask har forbudt, kanskje?» sa Hermine, fordypet i oppgaven sin.

«Men blir ikke alle ugler sjekket, da? Så åssen kan disse jentene få tak i elskovdrikker her på skolen?»

«Fred og Frank sender dem kamuflert som parfymer og hostesaft,» sa Hermine. «Det er en del av ugleordregeskjeften deres.»

«Du vet jammen mye om det.»

Hun sendte ham et stygt blikk av akkurat samme slag som hun nyss hadde sendt hans *Eliksirer for viderekomne*.

«Alt sammen står bakpå flaskene de viste Gulla og meg i sommer,» sa hun kaldt. «Jeg går ikke rundt og putter eliksirer i det folk drikker, jeg, nemlig … eller later som, for det er like ille …»

«Nei, nei, greit,» sa Harry fort. «Men poenget er at de lurer Nask, eller hva? Disse jentene får tak i ting utenfra, kamuflert som andre ting! Så hvorfor kan ikke Malfang ha fått med seg halsbåndet hit –?»

«Å, Harry … ikke det nå igjen …»

«Men svar meg, da; hvorfor ikke?»

«Hør her,» sukket Hermine. «Dølgsensorer reagerer på våder, forbannelser og skjuleformler, ikke sant? De brukes for å avdekke svart magi og svarte gjenstander. En sterk forbannelse, som den på halsbåndet, ville de avslørt på et sekund. Men noe som bare er helt på feil flaske vil ikke gi utslag – og elskovsdrikker er jo ikke svarte eller farlige heller –»

«Lett nok for deg å si,» mumlet Harry og tenkte på Romilda Vamm.

«– så dermed er det opp til Nask å oppdage at det ikke *er* hostesaft, og han er jo en elendig trollmann, så det spørs om han kan skjelne den ene eliksiren fra –»

Der tidde hun brått, og Harry hadde også hørt det. Noen hadde beveget seg nærmere dem mellom de mørke bokhyllene. De ventet, og et øyeblikk etter dukket det gribbeliknende ansiktet til madam Knipe opp rundt hjørnet, med innsunkne kinn, pergamentaktig hud og en lang kroknese som ble opplyst – ikke til hennes fordel – av lampa hun holdt i hånden.

«Biblioteket stenger nå,» sa hun. «Pass på at dere setter tilbake alt dere har lånt på riktig pl – *hva er det du har gjort med den boka, din nederdrektige slyngel?*»

«Det er ikke bibliotekets, det er min!» sa Harry fort og snappet sin *Eliksirer for viderekomne* vekk fra bordet, men hun grep etter den med en klo-aktig hånd.

«Ødelagt!» hveste hun. «Skjendet! Besmittet!»

«Det er da bare en bok som noen har skrevet i!» sa Harry og rev den ut av klørne hennes.

Det så ut som hun skulle få slag. Hermine hadde i all hast fått tingene sine i sekken, og nå trev hun Harry i armen og tvang ham med seg i raskt trav.

«Hun nekter deg adgang til biblioteket hvis du ikke passer deg. Hvorfor skulle du absolutt ta med deg den dumme boka?»

«Det er vel ikke min feil at hun er splitter pine sprø, Hermine. Eller tror du hun hørte at du var frekk mot Nask? Jeg har alltid lurt på om det ikke var noe mellom de to …»

«Å, ha ha …»

De nøt å kunne snakke normalt igjen mens de ruslet bortover de øde, opplyste gangene tilbake til Griffing-stua og diskuterte heftig om Nask og madam Knipe virkelig var hemmelig forelsket.

«Julekule,» sa Harry til den trinne damen, det nye passordet i anledning den søte juletid.

«Takk, det samme,» sa den trinne damen med et skjelmsk smil og svingte opp for å slippe dem inn.

«Hei, Harry!» sa Romilda Vamm med det samme han kom klatrende inn av portretthullet. «Lyst på litt fiolvann?»

Hermine sendte ham et Hva-var-det-jeg-sa-blikk over skulderen.

«Nei takk,» sa Harry. «Jeg er ikke så glad i det.»

«Vel, men ta disse da, iallfall,» sa Romilda og dyttet på ham en eske. «Sjokoladekjeler, det er ildwhisky i dem. Bestemor sendte dem til meg, men jeg liker dem ikke.»

«Å – ja vel, ja – tusen takk,» sa Harry, han kunne ikke finne på noe annet å si. «Øh – jeg skal bare bort hit litt med –»

Han skyndte seg etter Hermine, og stemmen hans døde tynt bort.

«Hva var det jeg sa,» sa Hermine kontant. «Jo før du ber noen, jo før lar de deg være i fred, og så kan du –»

Brått ble ansiktet hennes tomt. Hun hadde akkurat fått øye på Ronny og Lavendel, som satt omslynget i samme lenestol.

«God natt da, Harry,» sa Hermine, enda klokka ikke var mer enn sju, og forsvant ut til jentesovesalen uten et ord til.

Da Harry la seg, trøstet han seg med at det bare var én skoledag igjen å kjempe seg igjennom, pluss Snilehorns selskap, før han og Ronny kunne reise sammen tilbake til Hiet. Nå virket det utenkelig at Ronny og Hermine skulle bli venner igjen før ferien begynte, men kanskje en pause kunne gi dem tid til å roe seg ned, komme på bedre tanker …

Ikke at det håpet var så sterkt, men det falmet adskillig etter at han hadde utholdt en transfigurasjonstime med begge to dagen etter. De hadde akkurat begynt på det utrolig krevende feltet menneske-transfigurasjon, hvor de ble plassert foran et speil og skulle prøve å endre fargen på sine egne øyebryn. Hermine lo sårende av Ronnys første, katastrofale forsøk, da han på mystisk vis greide å ende med en gigantisk knebelsbart. Ronny hevnet seg med en grusom, men presis imitasjon av hvordan Hermine hoppet opp og ned på stolen hver gang professor McSnurp stilte et spørsmål, som Lavendel og Parvati fant ustyrtelig morsom, men som fikk Hermine på gråten enda en gang. Hun stormet ut av klasserommet med én gang det ringte ut, så halvparten av sakene hennes ble liggende igjen; Harry fant ut at hennes behov akkurat da oversteg Ronnys, så han feide dem med seg og fulgte etter.

Han fant henne omsider idet hun kom ut fra en jentedo i etasjen under. Hun hadde fått følge av Lulla Lunekjær, som klappet henne distré på ryggen.

«Å, hei, Harry,» sa Lulla. «Var du klar over at et av øyebrynene dine er lysegult?»

«Hei, Lulla. Hermine, du glemte sakene dine –»

Han holdt fram bøkene til henne.

«Å ja,» sa Hermine halvkvalt, tok imot og snudde seg straks bort for å skjule at hun tørket øynene med pennalet. «Takk skal du ha, Harry. Vel, jeg får vel stikke –»

Og hun skyndte seg bort uten å gi Harry tid til å si et trøstende ord. Riktignok kunne han ikke komme på noen heller.

«Hun er litt ut av seg,» sa Lulla. «Først trodde jeg det var Stønne-Stina der inne, men så viste det seg at det var Hermine. Hun sa noe om han Ronny Wiltersen …»

«Ja, de har krangla,» sa Harry.

«Han kommer med noen ganske morsomme ting iblant, han, hva?» sa Lulla mens de gikk sammen bortover gangen. «Men han kan være litt slem òg. Jeg la merke til det i fjor.»

«Ja, jo,» sa Harry. Lulla viste sitt vanlige talent for å komme med ubehagelige sannheter; han hadde aldri møtt noen som var som henne. «Du da, har du hatt det OK denne terminen?»

«Slett ikke verst,» sa Lulla. «Litt ensomt, kanskje, uten HL. Men Gulla har vært hyggelig. Forleden dag fikk hun to av guttene i transfigurasjonstimen til å slutte å kalle meg Skrulla –»

«Har du lyst til å bli med meg i selskapet til Snilehorn i kveld?»

Ordene var ute av munnen på ham før han rakk å stoppe dem; det var som å høre en fremmed snakke.

Lulla dreide de utstående øynene overrasket mot ham.

«Snilehorns selskap? Med deg?»

«Ja,» sa Harry. «Vi skal visst ha med en gjest, så jeg tenkte kanskje du … Jeg mener …» Det var om å gjøre at dette ikke ble misforstått. «Jeg mener, bare som venner, altså. Men hvis du ikke vil …»

Han håpet nesten allerede at hun ikke ville.

«Jo da, jeg vil kjempegjerne være med som bare venner!» sa Lulla og strålte som han aldri hadde sett henne stråle før. «Ingen har noen gang bedt meg med i selskap før, som venner! Er det derfor du har farget øyebrynet ditt, til selskapet? Skal jeg farge mitt også?»

«Nei,» sa Harry bestemt, «det var bare en feil, jeg skal få Hermine til å fikse det for meg. OK, da møtes vi i inngangshallen klokka åtte, da.»

«AHA!» hylte en stemme over dem, og begge skvatt. Uten at de hadde merket det, hadde de nettopp passert rett under Gnav, som hang opp-ned fra en lysekrone og gliste ondskapsfullt til dem.

«*Potta har bedt Skrulla på fest! Potta elsker Skrulla! Potta eeeeeelsker Skruuuuullaaaa!*»

Og så pilte han vekk, mens han fortsatte å kakle og skrike: «Potta elsker Skrulla!»

«Hyggelig å holde sånt litt for seg selv,» sa Harry. Og ganske riktig, på null tid visste visst hele skolen at Harry Potter hadde bedt med seg Lulla Lunekjær i Snilehorns selskap.

«Du kunne bedt hvem du ville!» sa Ronny vantro ved middagen. «Hvem som helst! Og så valgte du Skrulla Lunekjær?»

«Ikke kall henne det, Ronny,» glefset Gulla og stanset rett bak Harry på veien til vennene sine. «Det var ordentlig fint at du ba henne, Harry, hun gleder seg veldig.»

Og så gikk hun videre og satte seg sammen med Tommy. Harry prøvde å være glad for at Gulla var glad for at han hadde bedt med seg Lulla i selskapet, men fikk det ikke helt til. Et langt stykke bortover bordet satt Hermine for seg selv og plukket i lapskausen. Harry la merke til at Ronny skottet fordektig bort på henne.

«Du kunne godt si omforladels,» sa Harry rett ut.

«Hva, og bli overfalt av en ny skokk kanarifugl?» mumlet Ronny.

«Hva skulle du absolutt herme etter henne for?»

«Hun lo av barten min!»

«Det gjorde jeg òg, det er det latterligste jeg har sett i mitt liv.»

Men det virket ikke som Ronny hørte det, for Lavendel var nettopp kommet i følge med Parvati. Hun klemte seg ned mellom Ronny og Harry og slo armene om halsen på Ronny.

«Hei, Harry,» sa Parvati, som i likhet med ham virket en smule brydd og lei av hvordan de to vennene deres oppførte seg.

«Hei,» sa Harry. «Står til? Så du blir på Galtvort, da, altså? Jeg hørte at foreldrene deres ville ha dere hjem.»

«Jeg greide å overtale dem, hittil iallfall,» sa Parvati. «De fikk helt hetta over det der med Katti, men siden det ikke har skjedd noe mer, så … å, hei, Hermine!»

Parvati formelig strålte. Harry skjønte at hun var litt skamfull for at hun hadde ledd av Hermine i transfigurasjonstimen. Da han snudde seg, så han at Hermine strålte tilbake, om mulig enda mer glitrende. Jenter var rare iblant.

«Hei, Parvati!» sa hun og overså Ronny og Lavendel totalt. «Skal du i selskapet til Snilehorn i kveld?»

«Jeg er ikke invitert,» sa Parvati dystert. «Jeg skulle fryktelig gjerne gått, da, det virker som det blir skikkelig gøy … men du skal dit, skal du ikke?»

«Jo, jeg møter Colon klokka åtte, så går vi –»

Det kom en lyd som av en dosuger som slipper taket i et tett avløp, og Ronny kom opp til overflaten. Hermine lot som hun ikke hadde sett eller hørt noe som helst.

«– opp til selskapet sammen.»

«Colon?» sa Parvati. «Colon McMerk, altså?»

«Akkurat,» sa Hermine søtt. «Han som *nesten*,» og det var ikke lite vekt hun la på det ordet, «ble målmann for Griffing.»

«Er du sammen med ham, da?» spurte Parvati storøyd.

«Å ja, visste du ikke det?» sa Hermine med et ytterst u-Herminisk fnis.

«Nææh!» sa Parvati og så omtrent himmelfallen ut av denne lille lekkerbiskenen. «Jøss, du liker visst virkelig rumpeldunkspillere, du! Først Krumm, så McMerk …»

«Skikkelig *gode* rumpeldunkspillere liker jeg, ja,» rettet Hermine, fortsatt med det samme smilet. «Men vi sees … jeg må gå og gjøre meg klar til selskapet …»

Og så gikk hun. Lavendel og Parvati stakk straks hodene sammen for å diskutere denne nyutviklingen i lys av alt de hadde hørt om McMerk og alt de hadde gjettet om Hermine. Ronny så underlig uttrykksløs ut og sa ikke et ord. Harry satt og måtte fundere i taushet over hvilke dybder jenter kunne synke til for å få hevn.

Da han kom ned i inngangshallen samme kveld klokka åtte, fant han en usedvanlig stor mengde jenter tilfeldigvis stående der, og det virket som samtlige glante surt på ham mens han gikk bort til Lulla. Hun hadde kledd seg i en sølvaktig kutte med paljetter som framkalte en viss fnising fra omgivelsene, men for øvrig tok hun seg riktig godt ut. Harry var i hvert fall glad for at hun hadde lagt fra seg reddik-øreringene, halsbåndet av smørterølkorker og skrømtsynebrillene.

«Hei!» sa han. «Skal vi gå, da?»

«Å ja,» sa hun glad. «Hvor er selskapet hen?»

«På Snilehorns kontor,» sa Harry og førte an oppover marmortrappa, bort fra all stirringen og mumlingen. «Hørte du at det skulle komme en vampyr også?»

«Rufus Grimst?» spurte Lulla.

«Jeg – hva?» sa Harry befippet. «Du mener ikke magiministeren?»

«Jo da, han er vampyr,» sa Lulla saklig. «Far skrev en veldig lang artikkel om det da han tok over etter Kornelius Bloeuf, men det kom noen fra departementet og tvang ham til å la være å trykke den. De vil jo selvsagt ikke at sannheten skal komme ut!»

Harry holdt det i sitt stille sinn for høyst usannsynlig at Rufus Grimst skulle være en vampyr, men var så vant til at Lulla gjentok farens underlige overbevisninger som om de var fakta at han ikke svarte. De nærmet seg alt Snilehorns kontor, og lydene av latter, musikk og høye stemmer ble sterkere for hvert skritt.

Om det nå var bygd på den måten, eller om Snilehorn hadde brukt magi for å få det til, var kontoret hans mye større enn de vanlige lærerkontorene. Tak og vegger var nå smykket med draperier i smaragdgrønt, skarlagensrødt og gull, så det så ut som de befant seg i et kolossalt telt. Rommet var overfylt, innestengt og badet i det røde skjæret fra en overlesset, gyllen lampe som dinglet midt under taket; inni flagret ekte alfer, hver av dem som et glitrende, lite lyspunkt. Fra det borterste hjørnet kom lyden av høy sang, akkompagnert av noe som lød som mandoliner. En klynge eldre heksemestere sto fordypet i samtale under en tåke av snadderøyk. Noen husnisser snodde seg pipende gjennom skogen av knær, nesten usynlige under de svære sølvfatene med mat de bar på, så de minnet om omvandrende bord.

«Harry, unge venn!» drønnet Snilehorn nesten med det samme Harry og Lulla hadde klemt seg inn gjennom døra. «Kom inn, kom inn, det er masse mennesker her jeg vil du skal treffe!»

Fløyelshatten med dusk sto til røykejakka. Nå grep han Harry i armen, så hardt at det kunne vært et forsøk på å eksivere med ham, og styrte ham

målbevisst innover i mengden. Harry tok Lulla i hånden og slepte henne med seg.

«Harry, jeg vil gjerne du skal hilse på Eldar Woffel, en gammel elev av meg, det var han som skrev *Blodsbrødre: Mitt liv blant vampyrer* – og naturligvis, hans venn Blodini.»

Woffel, en liten, bebrillet fyr, grep hånden til Harry og ristet den begeistret. Vampyren Blodini, som var høy og radmager med mørke skygger under øynene, nikket bare og så nærmest ut som han kjedet seg. Like i nærheten sto en skokk jenter og strålte av oppspilt nysgjerrighet.

«Harry Potter – det gleder meg, gleder meg virkelig!» sa Woffel og myste nærsynt opp i ansiktet til Harry. «Som jeg sa til professor Snilehorn så sent som forleden dag: *Hvor har vi biografien over Harry Potter*, sa jeg, *den vi alle venter på?*»

«Æh,» sa Harry, «gjør dere det?»

«Akkurat så beskjeden som Horatsion sa!» sa Woffel. «Men for å være litt alvorlig –,» han slo plutselig om, og tonen ble forretningsmessig, «jeg ville med glede påta meg å skrive den selv – folk tørster etter å få vite mer om deg, unge venn, simpelthen tørster! Det er bare å gå med på noen ganske få intervjuer, la oss si à en fire-fem timer – vet du hva, vi kunne hatt hele boka ferdig på et par måneder! Og jeg kan forsikre at det ikke ville kreve noen større innsats fra din side – bare spør Blodini her om det ikke er helt – *Blodini, du blir her!*» sa han plutselig strengt, for vampyren hadde fått et sultent glimt i øynene og umerkelig flyttet seg bortover mot jenteflokken. «Her, ta en kake,» sa Woffel, snappet en fra en passerende nisse og stakk den i hånden på Blodini, før han snudde seg mot Harry igjen.

«Det ville bety gull i lange baner, unge venn, du aner ikke –»

«Jeg er absolutt ikke interessert,» sa Harry bestemt, «og der så jeg akkurat en venn av meg, unnskyld.»

Han trakk Lulla med seg og forsvant inn i mengden. Det var helt sant at han nettopp hadde sett en lang, brun manke forsvinne mellom to som så ut som medlemmer av trollmannsbandet *Skumle søstre*.

«Hermine! *Hermine!*»

«Harry! Å gudskjelov, der er du jo! Hei, Lulla!»

«Hva er det som har skjedd med deg?» spurte Harry, for hun så påtakelig rufsete ut, omtrent som om hun hadde kjempet seg fri av et helt buskas med djevelsnare.

« Å, jeg har akkurat greid å røm – jeg mener, jeg kommer akkurat fra Colon,» sa hun. «Under mistelteinen,» la hun forklarende til, da Harry så like spørrende på henne.

«Til pass for deg, når du går sammen med ham,» sa Harry strengt.

«Jeg tenkte det var han som ville irritere Ronny mest,» sa Hermine nøkternt. «Jeg lurte en stund på Sakarias Smutt, men jeg kom til at alt i alt –»

«*Tenkte du på Smutt?*» sa Harry med avsky.

«Ja, jeg gjorde det, og nå skulle jeg nesten ønske jeg hadde valgt ham. I forhold til McMerk blir selv Gnurrg en virkelig herre. Dere, vi går den veien, da kan vi se om han kommer, siden han er så høy –»

Alle tre greide å komme seg over på den andre sida av rommet og fisket til seg hvert sitt beger med mjød på veien. Da først la de merke til at professor Rummelfiold også sto der, for seg selv.

«Hallo,» sa Lulla høflig.

«God aften, vennen min,» sa professor Rummelfiold og fokuserte på Lulla, ikke uten vansker. Harry kjente på ny lukta av matsherry. «Jeg har ikke sett deg i timene mine i det siste …»

«Nei, jeg har Florens dette året,» sa Lulla.

«Å, ja visst,» sa professor Rummelfiold og fniste sint og beruset. «Eller Fola, som jeg foretrekker å kalle ham. Man skulle vel trodd, eller hva, at nå som jeg er tilbake på skolen, kunne rektor Humlesnurr godt kvittet seg med den … hesten? Men nei da, vi må dele kullet … Det er en fornærmelse, for å si det like ut, en fornærmelse. Er dere klar over …»

Det virket som professor Rummelfiold var for påseilet til å dra kjensel på Harry. Under dekke av hennes rasende kritikk av Florens, bøyde han seg mot Hermine og sa: «La oss få én ting klart her. Har du tenkt å fortelle Ronny at du blandet deg under uttaksprøven?»

Hermine hevet et øyebryn.

«Tror du virkelig at jeg ville synke så lavt?»

Han betraktet henne skeptisk.

«Hvis du kan be med deg McMerk, Hermine –»

«Det er noe annet,» sa hun med verdighet. «Jeg har ingen planer om å fortelle Ronny noe som helst om hva som kan eller ikke kan ha skjedd under uttaksprøven.»

«Bra,» sa Harry med følelse. «For da kommer han bare til å dette fra hverandre igjen, og så taper vi den neste kampen –»

«Rumpeldunk!» sa Hermine sint. «Er det det eneste gutter tenker på? Colon stilte meg ikke et eneste spørsmål om meg, nei da, jeg har fått servert Hundre fantastiske redninger prestert av Colon McMerk, uten en pause, helt siden – å nei! Der kommer han!»

Hun flyttet seg så fort at det så ut som hun hadde eksivert – det ene øyeblikket var hun der, det neste hadde hun trengt seg mellom to humrende hekser og forsvunnet.

«Har dere sett Hermine?» spurte McMerk da han hadde brøytet seg gjennom mengden et øyeblikk etter.

«Nei, beklager,» sa Harry. Han snudde seg fort for å kaste seg inn i samtalen Lulla hadde – og hadde helt glemt hvem hun snakket med.

«Harry Potter!» sa professor Rummelfiold med dyp, dirrende røst, da hun la merke til ham.

«Å, hei,» sa Harry ubegeistret.

«Min kjære gutt!» sa hun med en hviskende stemme som bar utrolig langt. «Ryktene! Historiene! Den utvalgte! Selv har jeg jo visst det lenge, lenge … Varslene var aldri gode, Harry … Men hvorfor har du ikke fortsatt med clairvoyansen? Det er jo et fag av den aller største betydning for deg, av alle!»

«Ah, Rakel, vi har det alle med å synes at vårt eget fag er det viktigste!» sa en høy stemme, og professor Snilehorn dukket opp på den andre sida av professor Rummelfiold. Han var rød i fjeset, fløyelshatten satt litt på snei, og han hadde et glass mjød i den ene hånden og en kolossal kjøttpai i den andre. «Men jeg tror aldri jeg har møtt et slikt naturtalent for eliksirer!» sa han og betraktet Harry med et varmt, om enn blodskutt, blikk. «Han har det i margen, skal jeg si deg – akkurat som sin mor! Jeg har hatt noen få, bare

noen ganske få elever som har kunnet måle seg, Rakel – ja, knapt nok Severus –»

Og til Harrys bestyrtelse slo han ut med en arm og formelig tryllet Slur fram av tomme lufta.

«Hold opp med den luskingen og kom hit til oss, Severus!» hikket Snilehorn henrykt. «Jeg fortalte akkurat Rakel om Harrys naturbegavelse for eliksirer! Men selvsagt må du få noe av æren, du har jo vært læreren hans i fem år!»

Med Snilehorns arm over skuldrene satt Slur i fella. Han stirret ned langs kroknesa på Harry, og de svarte øynene smalnet.

«Pussig, og jeg som hadde inntrykk av at jeg aldri hadde klart å lære Potter noe som helst!»

«Ja, da må det virkelig være medfødt!» ropte Snilehorn. «Du skulle sett hva han presterte for meg i den aller første timen – Den levende døds drikk – aldri hatt en elev som har fått til en bedre på første forsøk, jeg tror ikke du engang, Severus –»

«Du sier ikke det?» sa Slur lavt. Øynene hans boret seg fortsatt inn i Harrys, og Harry begynte å føle seg litt urolig. Det siste han ønsket, var at Slur skulle begynne å granske opphavet til hans fabelaktige nye eliksirkunster.

«Fortell meg igjen hvilke andre fag du tar, Harry,» sa Snilehorn.

«Forsvar mot svartekunster, formler, transfigurasjon, urtologi …»

«Kort sagt, alle de fag som kreves for å bli svartspaner,» sa Slur med en anelse av en geip.

«Ja, jo, det er det jeg helst vil bli,» sa Harry trassig.

«Og du blir nok en av de ypperste!» drønnet Snilehorn.

«Jeg syns ikke du skulle bli svartspaner, jeg, Harry,» sa Lulla uventet. Alle så på henne. «Svartspanerne er involvert i Blodtann-sammensvergelsen, det trodde jeg da alle visste. De arbeider innenfra for å ødelegge Magidepartementet med en kombinasjon av svart magi og munn- og klovsyke.»

Harry begynte å le og inhalerte halve mjødbegeret gjennom nesa. Sannelig hadde det vært verdt å be med Lulla bare for dette. Da han dukket

opp igjen av begeret, hostende, dyvåt, men fremdeles med det samme fliret, fikk han se noe som bare måtte gjøre stunden enda herligere: Draco Malfang som ble dratt mot dem etter øret av Argus Nask.

«Professor Snilehorn,» peste Nask, med dissende kjaker og ugagnsjegerens maniske lys i de utstående øynene, «jeg kom over guttungen her som lurte i en av gangene ovapå. Han påstår at'n er invitert i selskapet og bare blei litt forsinka. Har De invitert'n, professor?»

Malfang rev seg løs fra grepet hans. Han så rasende ut.

«Nei vel, så er jeg ikke invitert, da!» sa han. «Jeg prøvde å snike meg inn, fornøyd nå?»

«Hå nehei,» sa Nask, en påstand som sto i klar motsetning til det frydefulle uttrykket. «For gjett om du er i trøbbel, gutt! Har ikke rektor selv sagt at nattevandring er forbudt hvis du ikke har tillatelse, hæ, har'n ikke det?»

«Det er i orden, Argus, alt i orden,» sa Snilehorn og viftet med hånden. «Det er jo jul, og det er ingen forbrytelse å ville på fest. For denne ene gangens skyld glemmer vi all straff; så bare bli, du, Draco.»

At Nasks fjes uttrykte krenket skuffelse, var fullt forutsigelig, men Harry, som holdt øye med Malfang, måtte spørre seg selv hvorfor *han* så nesten like misfornøyd ut. Og hvorfor stirret Slur på Malfang som om han var både sint og – kunne det være mulig? – aldri så lite redd?

Men nesten før Harry hadde registrert hva han hadde sett, hadde Nask snudd seg og mumlende subbet sin vei, Malfang hadde lagt om uttrykket sitt til et smil og sto og takket Snilehorn for hans vennlighet, og Slurs ansikt var like glatt og uttrykksløst som før.

«Kjære, det var da ingenting, ingenting,» sa Snilehorn og viftet vekk Malfangs takksigelser. «Jeg kjente jo tross alt din farfar …»

«Han snakket alltid veldig pent om Dem, professor,» sa Malfang fort. «Han sa De var den beste eliksirbryggeren han hadde møtt …»

Harry stirret på Malfang. Det var ikke smiskingen som interesserte ham; Malfang hadde smisket for Slur i årevis. Det var det at han faktisk så litt dårlig ut. Dette var første gang han hadde sett Malfang på nært hold på

lenge, og nå så han at han hadde mørke ringer under øynene og et tydelig grått skjær i huden.

«Jeg vil gjerne ha et ord med deg, Draco,» sa Slur plutselig.

«Så, så, Severus,» sa Snilehorn og hikket igjen. «Det er jo jul, ikke vær så hard med ham –»

«Jeg er husstyreren hans, og det er jeg som bestemmer hvor hard eller mild jeg skal være,» sa Slur kort. «Bli med her, Draco.»

De gikk, Slur foran og Malfang tydelig motvillig etter. Harry ble stående ubesluttsom et øyeblikk, men så sa han: «Straks tilbake, Lulla – æh – bare en tur på –»

«Greit,» sa hun muntert, og idet han forsvant i mengden, syntes han han hørte henne gjenoppta emnet Blodtann-sammensvergelsen med professor Rummelfiold, som virket oppriktig interessert.

Da han først var kommet utenfor selskapet, var det lett nok å ta opp usynlighetskappen av lomma og slenge den over seg, for ute i gangen var det ingen. Det var vanskeligere å finne Slur og Malfang. Han løp bortover gangen; lyden av fottrinnene hans ble borte i musikken og samtalesurret som fulgte ham fra Snilehorns kontor. Kanskje Slur hadde tatt med Malfang ned på kontoret sitt i fangekjelleren … eller fulgte ham tilbake til oppholdsrommet i Smygard, kanskje … Harry løp bortover gangen og presset øret mot dør etter dør, og da han bøyde seg mot nøkkelhullet i det aller siste klasserommet, hørte han med et støt av opphisselse stemmer.

«… kan ikke tillate oss feil, Draco, for hvis du blir utvist –»

«Jeg hadde ikke noe med det å gjøre, greit?»

«Jeg håper du snakker sant, for det var både dumt og klossete. Og du er allerede under mistanke for å ha hatt en hånd med i det.»

«Hvem er det som mistenker meg?» sa Malfang sint. «For siste gang: Det var ikke meg, OK? Hun Bull-jenta har vel hatt en fiende ingen vet om – ikke se på meg på den måten! Jeg vet nok hva De driver med, jeg er ikke dum, men det virker ikke på meg – jeg kan stoppe Dem!»

Det ble stille litt, så sa Slur lavt: «Ah … så tante Bellatrix har lært deg psykoblokking, ser jeg. Hva slags tanker er det du ønsker å holde skjult for din herre, Draco?»

«Det er ingenting jeg vil skjule for *ham*, jeg vil bare ikke at *De* skal stikke nesa Deres i det!»

Harry la øret tettere mot nøkkelhullet. Hva i all verden hadde skjedd når Malfang kunne snakke slik til Slur – Slur, som han alltid hadde vist respekt, ja, som det virket som han hadde likt?

«Så det er derfor du har unngått meg hele terminen? Du har vært redd for at jeg skulle blande meg? Du er vel klar over, Draco, at hadde noen annen unnlatt å melde seg på mitt kontor når jeg gjentatte ganger hadde bedt dem om det, da –»

«Så gi meg arrest, da vel! Meld meg til Humlesnurr!» sa Malfang hånlig.

Det ble en ny pause. Så sa Slur: «Du vet utmerket godt at jeg ikke ønsker å gjøre noen av delene.»

«Da er det vel best De slutter å be meg komme på kontoret Deres, da!»

«Hør på meg,» sa Slur, og nå var stemmen hans så lav at Harry virkelig måtte presse øret inntil nøkkelhullet for å høre. «Jeg prøver å hjelpe deg. Jeg sverget for din mor å beskytte deg. Jeg avla Ubryteløftet, Draco –»

«Da får De heller bryte det, da, for jeg trenger ikke Deres beskyttelse! Det er min oppgave, det var meg han ga den til, og jeg skal utføre den. Jeg har en plan, og den kommer til å virke, det tar bare litt lenger tid enn jeg hadde trodd!»

«Hva er den planen din?»

«Det har ikke De noe med!»

«Hvis du forteller meg hva du har i sinne, kan jeg bistå deg –»

«Jeg har all den bistanden jeg trenger, takk! Jeg er ikke alene!»

«Du var i hvert fall alene i kveld, og det var usigelig dumt – å vandre i gangene uten oppbakking og uten noen til å holde vakt. Dette er helt elementære feil –»

«Jeg hadde hatt med meg Krabbe og Gurgel, hvis ikke De hadde gitt dem arrest!»

«Demp deg!» glefset Slur, for i opphisselsen hadde Malfang hevet stemmen. «Hvis dine venner Krabbe og Gurgel akter å bestå sin U.G.L.E. i forsvar mot svartekunster denne gangen, blir de nødt til å arbeide litt hardere enn de gjør for øy –»

«Hva spiller det for noen rolle?» sa Malfang. «Forsvar mot svartekunster – det er jo bare en vits, ikke sant? Kamuflasje? Som om noen av oss trenger å forsvare oss mot svartekunstene –»

«Det er en kamuflasje som er livsnødvendig for at vi skal lykkes, Draco!» sa Slur. «Hvor tror du jeg ville vært i alle disse årene, om jeg ikke hadde visst å kamuflere meg? Hør etter hva jeg sier! Du oppfører deg uforsiktig når du vandrer rundt om natta og lar deg fakke på den måten. Og hvis du setter din lit til hjelpere som Krabbe og Gurgel –»

«De er ikke de eneste, jeg har andre på min side, bedre folk!»

«Så betro deg til meg, da, så kan jeg –»

«Jeg vet hva De er ute etter! De vil stjele seieren fra meg!»

Enda en pause. Så sa Slur kaldt: «Du snakker som et barn. Jeg forstår godt at du er opprørt over din fars arrestasjon og fengsling, men –»

Det var så vidt Harry fikk et sekunds forvarsel – han hørte Malfangs skritt på den andre sida av døra og kastet seg av veien akkurat idet den smalt opp. Malfang marsjerte sin vei bortover gangen, forbi den åpne døra til Snilehorns kontor, rundt hjørnet lengst borte og forsvant av syne.

Harry våget nesten ikke puste, ble bare sittende sammenkrøket mens Slur kom langsomt ut fra klasserommet. Ansiktet hans var uutgrunnelig da han gikk tilbake til selskapet. Harry ble sittende på golvet, skjult under kappen, mens tankene fløy.

KAPITTEL SEKSTEN

EN ISKALD JUL

«Sa Slur virkelig at'n ville hjelpe'n? Han *tilbød seg faktisk å hjelpe'n?*»

«Hvis du spør om det én gang til,» sa Harry, «så stikker jeg denne kålen –»

«Bare for å sjekke!» sa Ronny. De to sto ved kjøkkenbenken i Hiet og rensket et berg av rosenkål for fru Wiltersen. Utenfor vinduet foran dem føyk snøen.

«*Ja, Slur tilbød seg å hjelpe ham!*» sa Harry. «Han sa han hadde lovet moren til Malfang å beskytte ham, hadde avlagt et ubrytelig løfte eller noe –»

«Et Ubryteløfte?» sa Ronny vantro. «Næh, han kan umulig … er du helt sikker?»

«Ja, jeg er sikker,» sa Harry. «Åssen da, betyr det noe spesielt?»

«Ja, et Ubryteløfte går det ikke an å bryte –»

«Såpass hadde jeg liksom greid å gjette selv, tenk. Hva skjer hvis du bryter det, da?»

«Du dør,» sa Ronny enkelt og greit. «Fred og Frank prøvde å få meg til å avlegge et da jeg var fem, omtrent. Jeg gjorde det nesten òg, jeg sto og holdt Fred i handa da fattern kom over oss. Gjett om han tørna,» sa Ronny med et nostalgisk glimt i øyet. «Eneste gangen jeg har sett fattern like sinna som muttern. Fred mener at den venstre skinka hans aldri har vært helt den samme siden.»

«Jo, OK, men om vi nå et øyeblikk kunne glemme Freds venstre skinke –»

«Hørte jeg riktig?» sa Freds stemme, og tvillingene kom inn på kjøkkenet.

«Nææh, Frank, se på dette her'a – de bruker kniver og alt. De søte små.»
«Jeg fyller sytten om to måneder og litt,» sa Ronny grettent, «og da kan jeg fikse det med magi!»
«Men fram til da,» sa Frank og satte seg og la beina på kjøkkenbordet, «så kan vi altså glede oss over å se deg demonstrere korrekt bruk av – å nei, uff da.»
«Det der var din skyld!» sa Ronny sint og sugde på tommelen der han hadde skåret seg. «Bare vent, når jeg bli sytten –»
«– skal du forbløffe oss alle med hittil uante talenter, ja da,» gjespet Fred.
«Siden vi snakker om uante talenter, Ronald,» sa Frank, «hva er det vi hører fra Gulla om deg og en ung dame som heter – om vi ikke er feil underrettet – Lavendel Bruun?»
Ronny ble litt lyserød, men så ikke aldeles misfornøyd ut da han bøyde seg over kålen igjen.
«Pass dine egne saker,» sa han.
«Jøss, for et vittig svar,» sa Fred. «Fatter ikke åssen du kommer på alle sammen. Nei, det vi ville vite var … åssen skjedde det?»
«Åssen da?»
«Hadde hun vært i en ulykke eller noe?»
«Hæ?»
«Jeg mener, åssen fikk hun den hjerneskaden? – Hei, pass opp!»
Fru Wiltersen kom inn på kjøkkenet akkurat tidsnok til å se Ronny kyle kålkniven etter Fred, som forvandlet den til et papirfly med et dovent kniks med staven.
«*Ronny!*» sa hun sint. «La meg aldri se deg kaste kniv igjen!»
«Nei vel, da,» sa Ronny. «Ikke når du ser det,» formet han med munnen mens han snudde seg mot kålfjellet igjen.
«Fred og Frank, beklager, gutter, men Remus kommer i kveld, så vi blir nødt til å klemme inn Rulle sammen med dere to.»
«Ikke noe problem,» sa Frank.
«Og siden Kalle ikke kommer hjem, blir det bare Harry og Ronny på loftet, og hvis Fleur deler med Gulla –»
«– god jul, Gulla –» mumlet Fred.

«– skulle alle få det bra. Vel, få en seng, iallfall,» sa fru Wiltersen, hun lød en anelse oppkavet.

«Så det er sikkert at ikke Perry viser det stygge trynet sitt, da?» spurte Fred.

Fru Wiltersen snudde seg bort før hun svarte.

«Nei, han har det vel så travelt i departementet.»

«Eller så er'n verdens største drittsekk,» sa Fred da fru Wiltersen hadde gått ut. «En av delene er det. OK, Frank, skal vi gå, da?»

«Hva er det dere to skal?» spurte Ronny. «Kan dere ikke hjelpe oss med denne kålen? Det er bare å bruke stavene litt, så kan vi også få fri!»

«Nei, det tror jeg ikke vi kan, faktisk,» sa Fred alvorlig. «Det er veldig karakterbyggende, nemlig, å lære å skrelle kål uten å bruke magi. Da skjønner du mye bedre åssen livet arter seg for gomper og futter –»

«– og Ronny, hvis du vil ha folk til å hjelpe deg,» sa Frank og kastet papirflyet på ham, «så ville jeg ikke kasta kniver etter dem. Bare et tips, altså. Vi stikker en tur bort i landsbyen, vi, det er ei skikkelig søt jente i papirbutikken der som syns at kortkunstene mine er noe helt spesielt – rene magien …»

«Sånne svin,» sa Ronny mørkt og så etter Fred og Frank som gikk over den snødekte gårdsplassen. «Hadde ikke tatt dem mer enn ti sekunder, så kunne vi også gått.»

«Ikke jeg,» sa Harry. «Jeg lovet Humlesnurr at jeg ikke skulle gå noen steder mens jeg var her.»

«Å ja,» sa Ronny. Han rensket noen rosenkål til, og så sa han: «Har du tenkt å fortelle'n det du hørte, det Slur og Malfang snakka om?»

«Jepp,» sa Harry. «Jeg har tenkt å fortelle det til alle som kan sette en stopper for det, og Humlesnurr står øverst på lista. Kanskje jeg prøver å snakke med faren din igjen òg.»

«Men det var synd du ikke fikk høre akkurat *hva* Malfang gjorde.»

«Jeg kunne jo ikke det, din tulling. Det var jo det som var poenget, han nektet å si det til Slur.»

Det ble stille et øyeblikk. Så sa Ronny: «Men du veit vel hva alle kommer til å si? Fattern og Humlesnurr og hele gjengen? De kommer bare

til å si at Slur ikke ville hjelpe Malfang på ordentlig, han bare prøvde å finne ut hva det var han tenkte på.»

«De hørte ham ikke,» sa Harry avgjort. «Ingen kan spille så godt, ikke Slur engang.»

«Mmm … nei, jeg bare nevner det, altså,» sa Ronny.

Harry snudde seg mot ham og rynket pannen.

«Men *du* tror vel at jeg har rett?»

«Jøss da!» sa Ronny fort. «Så klart! Men alle de andre er jo overbevist om at Slur er med i Ordenen, så …»

Harry svarte ikke. Det hadde for lengst gått opp for ham at dette sannsynligvis kom til å bli hovedinnvendingen mot de nye opplysningene hans. Han kunne liksom høre Hermine alt:

«*Men Harry, det er da vel opplagt at han bare later som om han vil hjelpe, for å lure Malfang til å røpe hva han brygger på …*»

Men dette var riktignok ren innbilning, siden han ikke hadde fått noen anledning til å fortelle henne hva han hadde overhørt. Hun hadde gått fra Snilehorns selskap før han kom tilbake, det sa i hvert fall en fly forbanna McMerk, og hadde allerede lagt seg da han kom opp på oppholdsrommet. Og tidlig dagen etter reiste han og Ronny til Hiet, så da rakk han ikke mer enn å ønske henne god jul og fortelle at han hadde noe veldig viktig å fortelle når de kom tilbake etter ferien. Han var ikke engang sikker på om hun hadde hørt hva han sa, ettersom Ronny og Lavendel akkurat da var midt i en grundig, ikke-verbal avskjed rett bak ham.

Men selv Hermine kunne ikke nekte for én ting: Det var åpenbart at Malfang var ute på noe, og at Slur visste det, så Harry syntes han var i sin fulle rett til å si: «Hva sa jeg?» Det hadde han da også sagt til Ronny ganske mange ganger allerede.

Harry fikk ingen sjanse til å snakke med herr Wiltersen, som jobbet overtid i departementet, før sent på julekvelden. Wiltersen-familien og gjestene deres satt i stua, som Gulla hadde pyntet så overdådig at det var omtrent som å sitte midt i en eksplosjon av papirlenker. Fred og Frank og Harry og Ronny var de eneste som visste at engelen øverst i treet egentlig var en hagegnom som beit Fred i ankelen da han trakk opp gulrøtter til

julemiddagen. Nå glodde den olmt ned på dem, lamsløvet, helforgylt, iført mini-strutteskjørt og små vinger limt på ryggen, og siden den i utgangspunktet hadde flintskallet potethode og temmelig hårete bein, var det alt i alt den styggeste engel Harry hadde sett.

Tanken var at alle skulle høre på en julekonsert med fru Wiltersens yndlingssanger, Celestina Sjamant, og det var hennes stemme som nå lot sine triller høre fra den digre treradioen. Fleur fant visst Celestina temmelig kjedelig, for hun snakket så høyt borte i hjørnet at fru Wiltersen hyttet sint med tryllestaven mot volumknappen og skrudde Celestina høyere og høyere. Under dekke av en spesielt jazzete låt, 'En sjelfull kjelfull med hete kyss', begynte Fred og Frank å spille Svartespreng med Gulla. Ronny satt og sendte lange blikk mot Rulle og Fleur, muligens for å plukke opp noen tips. Remus Lupus satt ved peisen, tynnere og mer loslitt enn noensinne, og stirret inn i ilden som om han ikke kunne høre Celestinas stemme.

«*Å, kom og rør i min kjele!*
Ja, rør meg ildfullt og hett,
så får du en munnfull med hete kyss.
Å, gjett om du skal bli mett.»

«Å, Arthur, den danset vi til da vi var atten!» sa fru Wiltersen og tørret øynene på strikketøyet. «Husker du?»

«Mfvaff?» sa herr Wiltersen, som hadde holdt på å duppe av over mandarinen han skrelte. «Ja visst … fabelaktig melodi …»

Med en kraftanstrengelse rettet han seg opp litt og kikket på Harry, som satt ved sida av ham.

«Beklager det der,» sa han og gjorde et kast med hodet mot radioen idet Celestina kastet seg ut i refrenget. «Snart overstått.»

«Helt greit,» sa Harry og flirte. «Har det vært travelt i departementet?»

«Det skal jeg love deg,» sa herr Wiltersen. «Det hadde ikke vært så farlig hvis vi faktisk kom noen vei, men av de tre pågripelsene vi har foretatt de siste tre månedene, tviler jeg på at en eneste er en ekte dødseter – men det må du for all del ikke si til noen, Harry,» la han fort til og virket plutselig mye våknere.

«De har vel sluppet ut Svinton Slipprush, hvertfall?» spurte Harry.

«De har nok ikke det,» sa herr Wiltersen. «Jeg vet at Humlesnurr har prøvd å gå direkte til Grimst når det gjelder Svinton … jeg mener, enhver som virkelig har snakket med gutten, vet jo at han er omtrent like mye av en dødseter som denne mandarinen her … men de der oppe vil gjerne det skal se ut som de gjør framskritt, og 'tre personer anholdt' låter bedre enn 'tre urettmessig anholdt og deretter løslatt' – men som sagt, dette er topphemmelig, altså …»

«Jeg skal ikke si noe,» sa Harry. Han nølte litt og lurte på hvor det var best å begynne med det han hadde å fortelle, og mens han tenkte, begynte Celestina Sjamant på en ballade som het 'Forhekset av deg'.

«Herr Wiltersen, husker du det jeg fortalte på stasjonen før skolestart?»

«Jeg sjekket, Harry,» sa herr Wiltersen med det samme. «Jeg dro og ransakte huset til Malfang. Det var ingenting der, enten det var helt eller ødelagt, som ikke burde vært der.»

«Jeg vet det, jeg leste i *Profeten* at du hadde vært der … men dette er noe annet … altså, noe mer …»

Og så fortalte han herr Wiltersen alt han hadde hørt Malfang og Slur si. Mens han snakket, så han at hodet til Lupus dreide en tanke mot ham; Lupus hørte hvert ord. Da han var ferdig, ble det taust, bortsett fra Celestina som sang:

«*Mitt hjerte slavebandt du fort –*
Et blikk, et sukk, så var det gjort …»

«Harry,» sa herr Wiltersen, «har den tanken streifet deg at Slur ganske enkelt lot som –»

«Lot som han ville hjelpe Malfang, bare for å finne ut hva han tenkte på?» sa Harry fort. «Jo, jeg tenkte du kom til å si akkurat det. Men åssen kan vi være sikre på det?»

«Det er ikke opp til oss å være sikre på det,» sa Lupus uventet. Han hadde snudd ryggen til peisen nå og så på Harry fra den andre sida av herr Wiltersen. «Det er Humlesnurrs sak. Humlesnurr har tillit til Severus, og det burde være godt nok for oss andre.»

«Men tenk om –,» sa Harry, «bare tenk om Humlesnurr tar feil av Slur –»

«Det samme har folk sagt mange ganger. Til sjuende og sist er spørsmålet om du stoler på Humlesnurrs dømmekraft. Jeg gjør det; derfor stoler jeg på Severus.»

«Men Humlesnurr kan gjøre feil,» insisterte Harry. «Han sier det selv. Og du –»

Han så Lupus rett i øynene.

«– oppriktig talt, liker du Slur?»

«Jeg hverken liker eller misliker Severus,» sa Lupus. «Nei, Harry, det er faktisk sant,» la han til da han så Harrys skeptiske uttrykk. «Vi blir nok neppe hjertevenner noen gang; etter alt som har skjedd mellom Jakob og Sirius og Severus, er det for mye bitterhet der. Men jeg glemmer ikke at det året jeg underviste på Galtvort, var det Severus som brygget ulvbanedrikken til meg hver måned, brygget den helt perfekt, så jeg slapp å gjennomgå alt jeg ellers må gjennomgå ved hver fullmåne.»

«Men han kom 'tilfeldigvis' til å la det glippe ut at du var varulv, så du måtte slutte!» sa Harry sint.

Lupus trakk på skuldrene.

«Det ville nok lekket ut uansett. Vi vet begge at han ønsket seg jobben min, men han kunne gjort meg langt større skade ved å tukle med eliksiren min. Han holdt meg frisk. Jeg får være takknemlig for det.»

«Kanskje han ikke torde å tukle med eliksiren når Humlesnurr passet på!» sa Harry.

«Du har bestemt deg for å hate ham, du, Harry,» sa Lupus med et lite smil. «Og det forstår jeg: Med en far som Jakob og en gudfar som Sirius har du arvet en gammel fordom. Jo visst, fortell bare Humlesnurr det du har fortalt Arthur og meg nå, men ikke vent at han skal dele ditt syn på saken. Du bør faktisk ikke vente noen overraskelse engang. Det kan godt ha vært på Humlesnurrs ordre at Severus spurte ut Draco.»

«*… Mitt hjerte falt og ble din trell.*
Gi meg tilbake til meg selv!»

Celestina avsluttet sangen med en ekstremt høy, lang tone, og så knitret radioen av applaus, som fru Wiltersen deltok begeistret i.

«Er det forbie?» sa Fleur høyt. «Ah, 'erlig, det var det mest 'orrible –»

«Kanskje vi skulle få oss noe å drikke før leggetid?» avbrøt herr Wiltersen enda høyere og spratt opp. «Har noen lyst på et glass eggepunsj?»

«Hva har du holdt på med i det siste?» spurte Harry Lupus, mens herr Wiltersen fortet seg ut for å lage eggepunsj, og alle andre strakte seg og begynte å prate.

«Å, jeg har gått under jorda,» sa Lupus. «Nesten bokstavelig. Det er derfor jeg ikke har kunnet skrive, Harry; det ville vært for farlig å sende brev til deg.»

«Åssen da?»

«Jeg har levd sammen med mine likemenn,» sa Lupus. «Varulver,» la han til da han så Harrys uforstående fjes. «Nesten alle sammen er på Voldemorts side. Humlesnurr trengte en spion, og så hadde han jo meg … fiks ferdig.»

Han lød en anelse bitter, og hørte det vel òg, for det var mer varme i smilet da han fortsatte: «Ikke at jeg klager; noen må gjøre det, og hvem bedre enn jeg? Men det har vært vanskelig å vinne deres tillit. Jeg bærer jo umiskjennelig preg av å ha prøvd å leve i trollmannssamfunnet, ikke sant, mens de har skydd normalsamfunnet og overlevd i ytterkantene ved å stjele – og iblant drepe – for å leve.»

«Hvorfor liker de Voldemort så godt, da?»

«De tror at med ham ved makta, blir det bedre tider for dem,» sa Lupus. «Og der ute er det nokså vanskelig å føre noen diskusjon med Vargar …»

«Vargar? Hvem er det?»

«Har du ikke hørt om ham?» Hendene til Lupus knyttet seg i fanget som i krampe. «Fenris Vargar er kanskje verdens villeste varulv i dag. Han ser det som sin livsoppgave å bite og smitte så mange mennesker som mulig; han vil skape så mange varulver at de kan overmanne trollmennene. Voldemort har lovet ham ofre i bytte for hans støtte. Vargar har spesialisert seg på barn … bit dem når de er små, sier han, og la dem vokse opp borte fra foreldrene, oppdra dem til å hate normale trollmenn. Voldemort har truet

folk med å gi ham frie tøyler med sønnene og døtrene deres; det er en trussel som har det med å gi resultater.»

Lupus tidde litt, og så sa han: «Det var Vargar som bet meg.»

«Hva?» sa Harry forbløffet. «Da – da du var barn, altså?»

«Ja. Han mente at min far hadde fornærmet ham. Det gikk svært lenge før jeg fikk vite hvilken varulv som hadde bitt meg, og jeg syntes faktisk synd på ham og tenkte at han hadde mistet kontrollen, for da visste jeg jo selv hvordan forvandlingen føltes. Men Vargar er ikke slik. Ved fullmåne plasserer han seg nærmest mulig et offer for å være sikker på å lykkes. Han planlegger alt. Og dette er den mannen Voldemort bruker for å samle varulvene. Jeg kan ikke påstå at min type fornuftsargumenter har hatt særlig gjennomslag i forhold til Vargars gnål om at vi varulver fortjener blod, at vi burde hevne oss på normale mennesker.»

«Men du er jo normal!» sa Harry heftig. «Det er bare at – at du har et problem –»

Lupus begynte å le.

«Noen ganger minner du meg mye om Jakob. Han omtalte det som mitt 'lille pelsproblem' når det var andre til stede. Det var ganske mange som trodde jeg hadde en litt uoppdragen kanin.»

Han så litt muntrere ut da han imot et glass eggepunsj fra herr Wiltersen og takket. Men Harry hadde i mellomtida kjent et stikk av opphisselse – da Lupus nevnte faren hans, hadde han kommet på at det var noe han gjerne skulle spurt om.

«Har du hørt om noen som kalles Halvblodsprinsen noen gang?»

«Halvblods – hva for noe?»

«Prinsen,» sa Harry og mønstret ham granskende etter tegn til gjenkjennelse.

«Det fins ingen trollmannsprinser,» sa Lupus smilende. «Du skulle vel ikke ha tenkt på å ta tittelen selv? Å være 'Den utvalgte' burde vel for så vidt være nok, eller hva?»

«Det har ikkeno' med meg å gjøre!» sa Harry indignert. «Halvblodsprinsen er en eller annen som har gått på Galtvort, for jeg har

den gamle eliksirboka hans. Og der har han skrevet formler overalt, formler han har funnet opp selv. En av dem var *Levitacorpus* –»

«Å, den, ja, den var veldig populær i min skoletid,» sa Lupus nostalgisk. «Det var noen måneder da jeg gikk i femte du omtrent ikke kunne røre deg før du ble heist opp etter ankelen.»

«Faren min brukte den,» sa Harry. «Jeg så ham i tanketanken. Han brukte den på Slur.»

Han prøvde å få det til å lyde henkastet, som bare en tilfeldig bemerkning uten spesiell betydning, men han var ikke sikker på at han hadde fått til den rette virkningen – smilet til Lupus var litt for forståelsesfullt.

«Jo,» sa han, «men han var ikke den eneste. Som sagt, den var veldig populær … Du vet hvordan slike formler har det med å komme og gå …»

«Men det låter som den ble oppfunnet mens dere gikk på skolen,» vedble Harry.

«Ikke nødvendigvis,» sa Lupus. «Våder er motefenomener, det som alt annet.» Han så Harry inn i øynene, og så sa han stillferdig: «Jakob var fullblods, Harry, og jeg kan forsikre deg at han aldri ville at vi skulle kalle ham 'prins'.»

Harry droppet å late som. «Og det var ikke Sirius? Eller deg?»

«Garantert ikke.»

«Å.» Harry stirret inn i flammene. «Jeg tenkte bare – vel, han har hjulpet meg utrolig godt i eliksirtimene, den prinsen.»

«Hvor gammel er denne boka, Harry?»

«Aner ikke, jeg har ikke undersøkt.»

«Vel, det kunne kanskje gi deg en pekepinn om når denne prinsen gikk på Galtvort,» sa Lupus.

Det var like etter dette at Fleur fant ut at hun skulle imitere Celestina i 'En sjelfull kjelfull med hete kyss', og det ble i grunnen signalet for alle som så fru Wiltersens uttrykk, til å gå til sengs. Harry og Ronny trasket hele veien opp til Ronnys rom på loftet, hvor det var satt fram en feltseng til Harry.

Ronny sovnet nesten med det samme, men Harry gravde i kofferten sin og fant fram eksemplaret av *Eliksirer for viderekomne* før han la seg. Der lå

han og bladde, til han fant, helt foran, årstallet den ble trykt. Det var for nesten femti år siden. Hverken faren hans eller vennene til faren hadde gått på Galtvort for femti år siden. Skuffet slengte han boka tilbake i kofferten, slo av lampa og rullet rundt på sida. Han tenkte på varulver og Slur, på Svinton Slipprush og på Halvblodsprinsen, og falt omsider i en urolig søvn full av snikende skygger og skrik fra barn som ble bitt …

«Hun kan'ke mene alvor …»

Harry våknet med et rykk og oppdaget en svulmende julestrømpe over hele fotenden av senga. Han fikk på seg brillene og så seg om. Det lille vinduet var nesten helt tilsnødd, og foran det satt Ronny oppreist i senga og glodde på noe som så ut som en tykk gullenke.

«Hva er det der?» spurte Harry.

«Det er fra Lavendel,» sa Ronny med kvalme i røsten. «Hun kan da'kke for alvor tro at jeg ville gå rundt med …»

Harry så nærmere etter, og så hoiet han av latter. Ned fra lenka hang det med store gullbokstaver: 'Kjæresten min.'

«Søtt,» sa han. «Virkelig klasse. Den der bør du passe på å gå med når du er sammen med Fred og Frank.»

«Hvis du forteller dem det, så – så – så …!» sa Ronny og dyttet halskjedet ut av syne under puta.

«Hva gjør du da, stammer til meg?» flirte Harry. «Gi deg'a, tror du jeg ville det?»

«Men åssen kunne hun drømme om at jeg ville like noe sånt, hæ?» sa Ronny ut i tomme lufta, aldeles sjokkert.

«Tenk deg om,» sa Harry. «Du kan'ke ha kommet i skade for å innrømme at du virkelig ville likt å gå rundt offentlig med ordene 'Kjæresten min' om halsen?»

«Vel … vi *snakker* jo ikke så mye, egentlig,» sa Ronny. «Det blir mest …»

«Klining,» sa Harry.

«Ja, jo,» sa Ronny. Han nølte litt, og så sa han: «Er Hermine virkelig sammen med McMerk?»

«Vet ikke,» sa Harry. «De var i selskapet til Snilehorn sammen, men jeg tror ikke det var helklaff.»

Ronny så litt blidere ut da han dykket dypere ned i strømpa.

Blant Harrys presanger var en genser med en diger gullsnopp på brystet, håndstrikket av fru Wiltersen, en stor eske med Wiltersens Wærste-produkter fra tvillingene, samt en litt fuktig, muggluktende pakke med en merkelapp hvor det sto: «Til herren fra Krynkel.»

Harry stirret på den. «Tror du det er trygt å åpne den?» sa han.

«Kan'ke være noe farlig, all posten blir jo sjekka i departementet,» svarte Ronny, som riktignok glante nokså mistenksomt på pakken.

«Jeg tenkte ikke på noe til Krynkel! Pleier folk å gi husnissene sine julegaver?» spurte Harry og dyttet forsiktig borti pakken.

«Hermine ville gjort det,» sa Ronny. «Men vent og se hva det er, før du begynner å få skyldfølelse.»

Et øyeblikk etter hadde Harry utstøtt et vræl og jumpet ut av feltsenga. Pakken inneholdt en pen samling likmakk.

«Heldiggrisen,» sa Ronny og brølte av latter. «Veldig omtenksomt.»

«Heller de enn det halsbåndet,» sa Harry, og da stilnet latteren brått.

Alle hadde på seg nye gensere da de satte seg til julelunsjen – alle unntatt Fleur (som fru Wiltersen øyensynlig ikke hadde villet kaste bort en på) og fru Wiltersen selv, som var prydet med en splitter ny, midnattsblå heksehatt med ørsmå diamanter (eller noe liknende) som glitret som stjerner, for ikke å snakke om et grandiost gullhalsbånd.

«Se hva jeg fikk av Fred og Frank! Er de ikke nydelige?»

«Vel, vi merker at vi setter større og større pris på deg, muttern, nå som vi må vaske våre egne sokker,» sa Frank og viftet det bort. «En pastinakk, Remus?»

«Harry, du har en makk i håret,» sa Gulla muntert og bøyde seg fram og fisket den opp. Harry merket at gåsehuden marsjerte oppover nakken, og det hadde ingenting med makken å gjøre.

«Ouff, så ækelte,» sa Fleur med en affektert liten frysning.

«Ja, ikke sant?» sa Ronny. «Litt saus, Fleur?»

I iveren etter å stå til tjeneste kom han til å sende sausenebbet veggimellom, men Rulle viftet med staven, og all sausen svevde til værs og vendte pent tilbake til nebbet.

«Dy er like illé som den Dylte,» sa Fleur til Ronny, da hun var ferdig med å nikysse Rulle til takk. «Alltid 'yn væltér –»

«Jeg inviterte *søte* Dult til å komme til oss i dag,» sa fru Wiltersen og satte fra seg gulrøttene unødig hardt med et stygt blikk på Fleur. «Men hun ville ikke. Har du snakket med henne i det siste, Remus?»

«Nei, jeg har ikke vært i noe større kontakt med noen,» sa Lupus. «Men Dult har da sin egen familie å være hos, har hun ikke det?»

«Hmmm,» sa fru Wiltersen. «Kanskje. Jeg fikk ellers inntrykk av at hun hadde tenkt å tilbringe jula alene.»

Hun sendte Lupus et ergerlig blikk, som om det var helt hans feil at hun var på vei til å få Fleur som svigerdatter istedenfor Dult, men Harry kikket bort på Fleur, som akkurat nå matet Rulle med kalkunbiter fra sin egen gaffel, og tenkte at der kjempet nok fru Wiltersen en allerede tapt kamp. Men så ble han minnet på et spørsmål han hadde tenkt på om Dult, og hvem bedre til å svare enn Lupus, som visste alt om skytsverger?

«Skytsvergen til Dult har forandret form,» sa han. «Det sa iallfall Slur. Jeg visste ikke at de kunne det. Hvorfor skulle skytsvergen ens forandre seg?»

Lupus tok sin tid på å tygge og svelge kalkunbiten sin før han svarte. «Det kan hende … et sterkt sjokk … en følelsesmessig omveltning …»

«Den så stor ut, og hadde fire bein,» sa Harry. Han kom plutselig på noe og senket stemmen. «Hei … det kan vel ikke være –?»

«Arthur!» sa fru Wiltersen brått. Hun hadde reist seg fra stolen, presset hånden mot hjertet og stirret ut gjennom kjøkkenvinduet. «Det er Perry, Arthur!»

«*Hva?*»

Herr Wiltersen så opp. Alle andre så også fort mot vinduet, og Gulla reiste seg for å se bedre. Og jo da, der ute kom Perry Wiltersen marsjerende over den snødekte gårdsplassen så hornbrillene glitret i sola. Men han var ikke alene.

«Arthur, se – han har med seg statsråden!»

Og ganske riktig, mannen Harry hadde sett i *Aftenprofeten*, kom gående like bak Perry. Han haltet svakt, og den grånende hårmanken og den svarte kappen var spettet av snø. Før noen rakk å si noe, før herr og fru Wiltersen fikk gjort mer enn å veksle et overrumplet blikk, gikk kjøkkendøra opp, og der sto Perry.

Det ble stille et pinlig øyeblikk. Så sa Perry nokså stivt: «Gledelig jul, mor.»

«*Å, Perry!*» sa fru Wiltersen og kastet seg i armene på ham.

Rufus Grimst stanset i døråpningen, støttet seg til spaserstokken og betraktet smilende den rørende scenen.

«Unnskyld at vi trenger oss på,» sa han da fru Wiltersen så opp med strålende fjes og tørret øynene. «Perry og jeg var i nærheten – i embeds medfør – og han kunne simpelthen ikke la være å komme innom og hilse på dere alle sammen.»

Det var bare at Perry ikke gjorde mine til å hilse på resten av familien. Han sto, brysk og rett som en ildrake og glante rett over hodene på alle de andre. Herr Wiltersen, Fred og Frank stirret på ham med steinansikt.

«Kom inn, kom inn, statsråd!» vimset fru Wiltersen og rettet på hatten. «Vil De ikke ha litt pulkan, eller kanskje litt kudding – jeg mener –»

«Nei da, nei da, kjære Molly,» sa Grimst. Harry gjettet på at han hadde sjekket navnet med Perry straks før de kom inn. «Jeg vil da ikke trenge meg på, ville ikke vært her overhodet om ikke Perry hadde vært så oppsatt på å hilse på dere …»

«Å, Perremann!» sa fru Wiltersen gråtkvalt, strakte seg på tå og kysset ham.

«… vi ville bare stikke nesa innom i fem minutter, så jeg rusler en tur på gårdsplassen, jeg, mens dere snakker løst og fast med Perry. Nei da, nei da, langt ifra, jeg vil da ikke være til bry! Vel, hvis en eller annen kunne tenke seg å vise meg den sjarmerende hagen her … ah, den unge mannen der har visst spist ferdig, han kunne jo kanskje spasere en liten tur med meg?»

Atmosfæren rundt bordet forandret seg brått. Alle så fra Grimst til Harry. Ingen fant det visst særlig overbevisende når Grimst prøvde å gi skinn av at

han ikke visste hvem Harry var, eller naturlig at nettopp han skulle bli utvalgt til å følge statsråden rundt i hagen, når både Gulla, Fleur og Frank også hadde tomme tallerkener.

«Ja, OK,» sa Harry og brøt tausheten.

Han hadde ikke latt seg lure av alt Grimst hadde sagt om at de bare tilfeldigvis var i nabolaget, og at Perry ville hilse på familien – nei, den egentlige grunnen til at de kom, måtte være nettopp dette: at Grimst skulle kunne snakke med Harry alene.

«Det er greit,» sa han lavt idet han gikk forbi Lupus, som hadde reist seg halvt fra stolen. «Helt greit,» sa han da herr Wiltersen åpnet munnen for å si noe.

«Glimrende!» sa Grimst og gikk et skritt tilbake for å slippe Harry forbi seg ut av døra. «Vi tar bare et lite slag rundt i hagen, og så må nok Perry og jeg dra videre. Bare fortsett, alle sammen!»

Harry gikk over gårdsplassen mot Wiltersen-familiens overgrodde, snødekte hage, ved sida av den småhaltende Grimst. Harry visste at han hadde vært sjef for Svartspanerkontoret; han virket som en hardfør gammel kriger, noe ganske annet enn den lubne Bloeuf i bowlerhatten sin.

«Sjarmerende,» sa Grimst, da han stanset ved hagegjerdet og så utover snøen som skjulte plenen og plantene. «Riktig sjarmerende.»

Harry sa ikke noe. Han merket at Grimst betraktet ham.

«Jeg har lenge ønsket å møte deg,» sa Grimst etter en stund. «Var du klar over det?»

«Nei,» sa Harry, som sant var.

«Å jo da, svært lenge. Men Humlesnurr har vært svært beskyttende,» sa Grimst. «Naturlig nok, selvsagt, i betraktning av alt du har vært igjennom … særlig det som skjedde i departementet …»

Han ventet på at Harry skulle si noe, men Harry tok ikke imot invitten, så han fortsatte: «Jeg har håpet på en anledning til å snakke med deg siden jeg overtok denne stillingen, men Humlesnurr har altså – meget forståelig, som sagt – hindret det.»

Harry sa fremdeles ikke noe, bare ventet.

«Alle ryktene som har flydd!» sa Grimst. «Ja ja, vi vet jo begge hvordan slike historier blir forvridd … all denne tiskingen om en spådom … om at du skulle være 'Den utvalgte' …»

Her kommer det, tenkte Harry, nå kom de til grunnen til at Grimst var kommet.

«… Jeg går ut fra at Humlesnurr har snakket med deg om disse tingene?»

Harry tenkte seg om og grunnet på om han burde lyve eller ikke. Han så på de små gnom-avtrykkene rundt alle blomsterbedene, og den oppträkkede flekken hvor Fred hadde fanget den gnomen som nå hang i strutteskjørt øverst i juletreet. Omsider bestemte han seg for å si sannheten … iallfall litt av den.

«Ja, vi har snakket om det.»

«Har dere det, ja, har dere det …» sa Grimst. Fra øyekroken kunne Harry se at Grimst myste ned på ham, så han lot som han var dypt interessert i en gnom som nettopp hadde stukket hodet fram under en frossen rhododendron. «Og hva har Humlesnurr sagt til deg da, Harry?»

«Beklager, men det er mellom oss,» sa Harry.

Han holdt stemmen så elskverdig han kunne, og Grimsts tone var også lett og vennlig da han sa: «Nei, hvis det er spørsmål om ting sagt i fortrolighet, vil jeg jo selvsagt ikke at du skal røpe noe … langt ifra, langt ifra … og spiller det for øvrig noen rolle om du er Den utvalgte eller ei?»

Den der måtte Harry tenke litt over, før han svarte.

«Nå skjønner jeg visst ikke helt hva De mener, herr statsråd.»

«For deg spiller det jo naturligvis enorm rolle,» sa Grimst med en latter. «Men for hekserisamfunnet i det store og hele … det er jo alt etter som man ser det, ikke sant? Det er hva folk *tror* som er det viktige.»

Harry sa ikke noe. Han trodde kanskje han hadde en anelse om hvorhen dette var på vei, men han hadde ikke tenkt å gi Grimst noen hjelp til å komme dit. Nå hadde gnomen under rhododendronbusken gitt seg til å grave etter mark mellom røttene, og Harry holdt blikket festet på den.

«Folk *tror* at du er Den utvalgte, forstår du,» sa Grimst. «De tror du er litt av en helt – og visst er du det, Harry, utvalgt eller ei! Hvor mange ganger er det nå du har møtt Han-hvis-navn-må-være-unevnt? Nå, men i hvert fall,»

fortsatte han uten å vente på svar, «poenget er at for mange er du et symbol på håp, Harry. Den tanken at det fins noen som kan være i stand til, ja, som kan være *skjebnebestemt* til, å knuse Han-hvis-navn-må-være-unevnt – det er klart dette gir folk et løft. Og jeg kan ikke la være å føle at du, når dette går opp for deg, vil se det som din – ja, nær sagt din plikt, å stille deg solidarisk med departementet og gi alle dem der ute det løftet.»

Gnomen hadde akkurat fått tak i en mark, og nå halte og dro den i den og prøvde å få den løs fra den frosne bakken. Harry var taus så lenge at Grimst kikket fra ham til gnomen, og så sa han: «Pussige små krek, hva? Men hva sier du, Harry?»

«Jeg skjønner ikke ordentlig hva De vil,» sa Harry langsomt. «'Stille meg solidarisk med departementet' … hva betyr det?»

«Nå, nei, ingenting som krever noe større,» sa Grimst. «Om folk nå så deg stikke innom departementet fra tid til annen, for eksempel – det ville skape det rette inntrykket. Og mens du var der, ville du få rikelig anledning til å snakke med Groff Rovart, min etterfølger som sjef for Svartspanerkontoret. Dolorosa Uffert har fortalt meg at du har ambisjoner om å bli svartspaner. Vel, det kunne nok lett la seg gjøre …»

Harry merket at det begynte å boble av sinne nederst i magen. Jaså, så Dolorosa Uffert var fremdeles i departementet?

«Så *egentlig*,» sa han, som om det bare gjaldt å få klarhet på et par punkter, «vil De gi inntrykk av at jeg jobber for departementet?»

«Det ville gi alle et løft å vite at du involverte deg mer, Harry,» sa Grimst. Han lød lettet over at Harry hadde skjønt tegningen så fort. «'Den utvalgte', ikke sant … alt dreier seg om å gi folk håp, følelsen av at det skjer spennende ting …»

«Men hvis jeg driver og renner ut og inn i departementet,» sa Harry og strevde fortsatt for å holde stemmen vennlig, «vil ikke det virke som jeg støtter det departementet gjør?»

«Vel,» sa Grimst og rynket pannen litt, «Ja, jo, det er jo delvis derfor vi gjerne –»

«Nei, jeg tror ikke det går,» sa Harry elskverdig. «De skjønner, det er en del av det departementet gjør, som jeg ikke liker. Å bure inn Svinton

Slipprush, for eksempel.»

Grimst sa ikke noe først, men uttrykket hans ble straks hardere.

«Jeg kunne jo ikke vente at du skulle forstå dette,» sa han, og han var ikke like flink til å skjule sinnet sitt som Harry hadde vært. «Det er farlige tider, og det krever visse forholdsregler. Du er seksten år gammel –»

«Humlesnurr er mye eldre enn seksten, og han syns heller ikke at Svinton skulle sitte i Azkaban,» sa Harry. «Dere bruker Svinton som syndebukk, akkurat som dere vil bruke meg som maskot.»

De stirret på hverandre, lenge og hardt. Omsider sa Grimst, og nå var det ingen forsøk på å få varme i stemmen: «Jeg forstår. Du foretrekker altså – som din helt Humlesnurr – å markere avstand til departementet?»

«Jeg liker ikke å bli brukt,» sa Harry.

«Enkelte ville si det var din plikt å la deg bruke av departementet!»

«Ja da, og andre ville si at det er *Deres* plikt å sjekke at folk virkelig er dødsetere før De putter dem i fengsel,» sa Harry, som kjente at det begynte å ulme. «De gjør akkurat det samme som Bart Kroek gjorde. Dere greier visst aldri å lære, sånne som dere, hva? Enten får vi sånne som Bloeuf, som later som allting er fryd og gammen mens folk blir myrdet rett for nesa på ham, eller så får vi Dem, som putter feil folk i fengsel og prøver å få det til å se ut som De har med Den utvalgte på laget!»

«Så du er ikke Den utvalgte, da?» sa Grimst.

«Jeg syns De sa det ikke spilte noen rolle om jeg var det eller ikke?» sa Harry med en bitter latter. «Ikke for Dem, iallfall.»

«Jeg skulle ikke sagt det,» sa Grimst fort. «Det var taktløst –»

«Nei, det var ærlig,» sa Harry. «En av de få ærlige tingene De har sagt til meg. De gir blaffen i om jeg lever eller dør, det De bryr Dem om, er at jeg skal overbevise folk om at De vinner kampen mot Voldemort. Jeg har ikke glemt det, herr statsråd …»

Han løftet den høyre neven. Der, skinnende hvitt mot håndbaken på den frosne hånden, var arrene etter det Dolorosa Uffert hadde tvunget ham til å skjære inn i sitt eget eget kjøtt: *Jeg må ikke lyve*.

«Jeg kan ikke huske at De kom løpende for å støtte meg da jeg prøvde å si til alle at Voldemort var kommet tilbake. Departementet var ikke fullt så

oppsatt på å være venner i fjor.»

De sto i en taushet som var like iskald som bakken under føttene. Gnomen hadde endelig klart å trekke løs marken sin og sto nå glad og fornøyd lent mot de nederste rhododendrongrenene og sugde på den.

«Hva er det Humlesnurr er ute på?» sa Grimst bryskt. «Hvor drar han når han ikke er på Galtvort?»

«Aner ikke,» sa Harry.

«Og om du visste det, ville du ikke fortalt meg det, ville du vel?» sa Grimst.

«Nei, det ville jeg ikke,» sa Harry.

«Vel vel, da får jeg se om jeg ikke kan finne det ut på andre måter, da.»

«De kan jo prøve,» sa Harry likegyldig. «Men De virker gløggere enn Bloeuf, så jeg ville nesten trodd at De hadde lært av hans feil. Han prøvde å blande seg inn på Galtvort. De har sikkert lagt merke til at han ikke er statsråd lenger. Men Humlesnurr er fortsatt rektor. Så jeg ville latt Humlesnurr være i fred, om jeg hadde vært Dem.»

Det ble stille lenge.

«Ja, det synes i hvert fall klart at han har gjort en svært god jobb med deg,» sa Grimst, og øynene hans var kalde og harde bak de metallinnfattede brillene. «Du er visst Humlesnurrs mann tvers igjennom, du, Potter?»

«Ja, det er jeg,» sa Harry. «Fint at vi ble enige om det.»

Dermed snudde han ryggen til magiministeren og gikk fort tilbake til huset.

KAPITTEL SYTTEN

ET MINNE SÅ TREGT SOM EN SNILE

Et par dager etter nyttår, sent på ettermiddagen, stilte Harry og Ronny og Gulla opp på rad foran kjøkkenpeisen for å dra tilbake til Galtvort. Departementet hadde ordnet en midlertidig forbindelse til flumnettet for å få elevene raskt og trygt til skolen. Fru Wiltersen var den eneste som var der og sa adjø, siden herr Wiltersen, Fred og Frank og Rulle og Fleur var tilbake på jobb, og da øyeblikket kom, var hun oppløst i tårer. I det siste skulle det ikke stort til; hun hadde hatt det ene gråtetoktet etter det andre siden første juledag, da Perry stormet ut av huset med brillene oversprøytet med pastinakkpuré (en bedrift både Fred og Frank og Gulla gjorde krav på æren for).

«Ikke gråt da, mamma,» sa Gulla og klappet henne på ryggen mens fru Wiltersen hikstet mot skulderen hennes. «Så, så …»

«Ja, ikke vær redd for oss,» sa Ronny og fant seg i at moren plantet et dyvått kyss på kinnet hans, «og ikke for Perry heller. En sånn tulling er ikke noe tap engang.»

Fru Wiltersen hulket verre enn noensinne mens hun omfavnet Harry.

«Lov at du er forsiktig … ikke havner i trøbbel …»

«Det er jeg jo alltid, fru Wiltersen,» sa Harry. «Jeg liker et rolig liv, du kjenner jo meg.»

Hun lo vasstrukkent og slapp taket.

«Pass på dere selv da, alle tre …»

Harry tok et skritt inn i de smaragdgrønne flammene og ropte: «Galtvort!» Han fikk et siste, fort blikk ut på Wiltersen-kjøkkenet og fru Wiltersens tårevåte fjes før ilden oppslukte ham; han hvirvlet rundt, fikk utydelige glimt av andre trollmannsrom, som forsvant av syne fortere enn

han rakk å se, og så saktnet farten, til han endelig sto stille inni peisen på professor McSnurps kontor. Det var så vidt hun så opp fra arbeidet sitt da han kravlet ut over peisrista.

«Morn, Potter. Prøv å unngå å søle for mye aske på teppet.»

«Ja, professor.»

Harry rettet på brillene og glattet over håret, og i det samme kom Ronny snurrende til syne. Da Gulla også var kommet, troppet alle tre ut fra McSnurps kontor med kurs for Griffing-tårnet. Harry kikket ut av vinduene de gikk forbi; sola var allerede i ferd med å synke over markene, som lå dekket av dypere snø enn den i hagen i Hiet. Et stykke borte så han Gygrid mate Bukknebb foran hytta.

«Julekule,» sa Ronny selvsikkert da de kom fram til den trinne damen, som virket litt blekere enn vanlig og krympet seg da hun hørte den høye stemmen hans.

«Nei,» sa hun.

«Nei? Åssen da, 'nei'?»

«Det er nytt passord,» sa hun. «Og vær så snill og ikke rop.»

«Men vi har jo vært borte, åssen skulle vi –»

«Harry! Gulla!»

Hermine kom fort bortover mot dem, rødmusset og i kappe, lue og votter.

«Jeg kom tilbake for et par timer siden, og nå har jeg vært nede og besøkt Gygrid og Bukk – jeg mener, Vimmelving,» sa hun andpustent. «Har dere hatt det bra i jula?»

«Ja da,» svarte Ronny straks, «det har skjedd en masse, Rufus Gri –»

«Jeg har noe til deg, Harry,» fortsatte Hermine, uten å se på Ronny eller vise det minste tegn til at hun hadde hørt ham. «Å ja – passordet. *Avholdenhet.*»

«Nettopp,» sa den trinne damen med svak røst og svingte til side så portretthullet åpnet seg.

«Hva er det med henne?» spurte Harry.

«Overforfrisket seg i jula, visstnok,» sa Hermine og himlet med øynene mens hun smatt foran inn på det overfylte oppholdsrommet. «Hun og den

venninnen hennes, Fiola, drakk opp all vinen i det bildet av de fulle munkene nede i Formelgangen. Men altså …»

Hun rotet litt i lommene, og så fant hun fram en pergamentrull med Humlesnurrs håndskrift på.

«Flott,» sa Harry og rullet den ut med det samme. Hans neste time med Humlesnurr var satt opp kvelden etter. «Jeg har massevis å fortelle ham – og deg. Kom, så finner vi et sted å sitte –»

Men i samme øyeblikk hørtes et høyt hvin – «Ronne-Ponne!» – og Lavendel Bruun kom pilende ut av tomme lufta og kastet seg i armene på Ronny. Flere tilskuere fniste, og Hermine lo skingrende og sa: «Det er et bord der borte … Kommer du, Gulla?»

«Takk, men jeg sa jeg skulle treffe Tommy,» sa Gulla, skjønt Harry ikke kunne unngå å høre at hun ikke lød overbegeistret. Han lot Ronny og Lavendel stå igjen midt i en slags loddrett brytekamp og tok følge med Hermine bort til det ledige bordet.

«Åssen hadde du det i jula, da?»

«Jo da, fint.» Hun trakk på skuldrene. «Ikke noe spesielt. Hvordan var det hos Ronne-Ponne?»

«Det skal jeg straks fortelle deg,» sa Harry. «Men Hermine, hør her, kan du ikke –?»

«Nei, det kan jeg ikke,» sa hun kontant. «Så ikke spør engang.»

«Jeg tenkte kanskje liksom at i løpet av jula –»

«Det var den trinne damen som drakk opp et fat med fem hundre år gammel vin, Harry, ikke jeg. Så hva var denne viktige nyheten du hadde å fortelle meg?»

Hun så for morsk ut til at han våget noen videre diskusjon der og da, så han lot emnet Ronny ligge og fortalte alt han hadde overhørt av samtalen mellom Malfang og Slur.

Da han var ferdig, satt Hermine stille en stund og tenkte, og så sa hun: «Men tror du ikke –?»

«– at han bare lot som han tilbød seg å hjelpe, for å lure Malfang til å fortelle hva han tenkte på?»

«Ja, jo,» sa Hermine.

«Det er det Lupus og faren til Ronny tror,» sa Harry motstrebende. «Men det beviser i hvert fall *at* Malfang brygger på noe, det kan du ikke nekte for.»

«Nei, det kan jeg ikke,» sa hun langsomt.

«Og han gjør det på Voldemorts ordre, akkurat som jeg sa!»

«Hmm … sa noen av dem faktisk det navnet?»

Harry rynket pannen og prøvde å huske det.

«Jeg er ikke helt sikker … Slur sa iallfall steinsikkert 'din herre', og hvem andre skulle det vært?»

«Jeg vet ikke,» sa Hermine og bet seg i leppa. «Faren hans, kanskje?»

Hun stirret ut i rommet, øyensynlig fortapt i tanker, og la ikke engang merke til at Lavendel kilte Ronny. «Hvordan sto det til med Lupus?»

«Ikke noe større,» sa Harry og fortalte henne om Lupus' oppdrag blant varulvene og vanskene han møtte. «Har *du* hørt om en som heter Fenris Vargar?»

«Ja, det har jeg!» sa Hermine overrumplet. «Og det har du òg, Harry!»

«Når da, i magihistorien? Du vet søren så godt at jeg aldri har fulgt med …»

«Nei, nei, ikke i magihistorien – det var ham Malfang truet Borgia med!» sa Hermine. «Da vi var i Spindelsmuget, husker du ikke det? Han sa til Borgia at Vargar var en gammel venn av familien hans, og han ville komme og sjekke hvor langt Borgia var kommet!»

Harry måpte. «Det hadde jeg helt glemt! Men det beviser jo at Malfang er en dødseter, åssen kunne han ellers ha kontakt med Vargar og kommandere ham til å gjøre ting for ham?»

«Det *er* temmelig mistenkelig, ja,» sa Hermine åndeløst. «Om da ikke –»

«Å, gi deg nå,» sa Harry irritert, «den der kan du ikke bortforklare!»

«Vel … det er jo den muligheten at det var en tom trussel.»

«Du er ikke til å tro, altså,» sa Harry og ristet på hodet. «Vel, vi får se hvem som har rett … Du skal få ete det i deg igjen, Hermine, du akkurat som departementet! Å jo, jeg har krangla med Rufus Grimst også, jeg …»

Og resten av kvelden gikk med til trivelig felles utskjelling av magiministeren, for Hermine syntes, i likhet med Ronny, at det var et

temmelig stivt stykke av departementet etter alt de hadde latt Harry gjennomgå i fjor, å be ham om hjelp nå.

Vårterminen begynte dagen etter med en hyggelig overraskelse til sjetteklassingene. I løpet av natta var det kommet opp et stort oppslag på tavlene i alle oppholdsrommene:

IMMIVERINGSKURS

Er du sytten år gammel, eller fyller sytten innen eller den 31. august, kan du melde deg på et tolv ukers kurs i immivering. Kurset vil bli holdt av en autorisert instruktør fra Magidepartementet. Skriv deg på lista under dersom du vil delta. Kursavgift: 12 galleoner.

Harry og Ronny var med i mengden som trengte seg sammen rundt oppslaget og skrev seg på etter tur. Ronny holdt akkurat på å finne fram fjærpennen for å underskrive etter Hermine, da Lavendel listet seg innpå ham bakfra, slo hendene for øynene på ham og kvitret: «Gjett hvem det er, Ronne-Ponne!» Harry snudde seg og så Hermine marsjere sin vei; han hadde liten lyst til å bli igjen sammen med Ronny og Lavendel, så han skyndte seg etter, men til hans forbauselse tok Ronny dem igjen rett utenfor portretthullet, med ildrøde ører og et ergerlig fjes. Uten et ord satte Hermine opp farten og gikk ved sida av Nilus.

«Vel, så var det immivering,» sa Ronny. Det framgikk tydelig av tonen at Harry ikke skulle nevne noe om det som akkurat hadde hendt. «Burde bli gøy, hæ?»

«Jeg vet ikke, jeg,» sa Harry. «Kanskje det er bedre når du gjør det selv. Jeg likte det ikke stort da Humlesnurr tok meg med en tur.»

«Jeg glemte at du hadde prøvd det alt … Jeg må passe på at jeg ikke stryker på første prøve,» sa Ronny med et bekymret uttrykk. «Fred og Frank sto.»

«Men Kalle strøk, gjorde han ikke det?»

«Jo da, men Kalle er større enn meg,» Ronny holdt armene ut fra kroppen som en gorilla, «så Fred og Frank gnålte ikke sånn om det … ikke når han hørte det, hvertfall …»

«Når kan vi ta selve prøven?»

«Så snart vi er sytten. Det blir i mars alt for meg!»

«Jo, men du kan jo ikke immivere her likevel, ikke her i borgen …»

«Det er da vel ikke det som er poenget. Alle ville jo visst at jeg *kunne* hvis jeg ville.»

Ronny var ikke den eneste som ble oppspilt ved tanken på immivering. Hele den dagen ble det mye snakk om det kommende kurset; det betydde mye for mange å kunne forsvinne og dukke opp igjen når en ville.

«Dæven, å kult det skal bli når det er bære å –,» Jokum knipset med fingrene for å demonstrere et forsvinningsnummer. «Syskjenbånet mitt, 'n Fingus, gjør det bære for å irritere meg, så bære vent tel je kæin ta att … da skar'n itte få ett rolig øgenblikk mer …»

Denne lykkedrømmen oppslukte ham slik at han viftet litt for henrykt med tryllestaven, så istedenfor den spruten av klart vann som var målet for dagens formeltime, presterte han en kjempestråle som gikk rett i taket og tilbake på professor Pirrevimp, som ble slått langflat.

«Harry har immivert alt, han,» fortalte Ronny til en litt beskjemmet Jokum, da professor Pirrevimp var ferdig med å tørke seg (med et vift med staven) og hadde gitt Jokum straffelinjer å skrive *(«Jeg er en trollmann, ikke en pinne-fektende bavian.»)*. «Hum – æh, noen – tok'n med. Sånn derre medbragt-immivering, da.»

«Å jusses,» hvisket Jokum, og han og Tommy og Nilus stakk hodene litt nærmere for å høre hvordan det var å immivere. Resten av dagen ble Harry beleiret av andre sjetteklassinger som ville vite akkurat hvordan det føltes. Alle virket mer imponert enn avskrekket når han beskrev hvor ubehagelig det kjentes. Klokka ti på åtte om kvelden kom det fortsatt nye, detaljerte spørsmål, men da ble han nødt til å lyve og si han hadde en bok å levere tilbake på biblioteket for å slippe unna og rekke privattimen med Humlesnurr.

Lampene på rektors kontor var tent, portrettene av tidligere rektorer snorket fredsommelig i rammene sine, og tanketanken sto nok en gang klar på skrivebordet. Humlesnurr holdt en hånd på hver side av den; den høyre var like svart og forbrent som før. Det så ikke ut som den var blitt bedre i det hele tatt, og Harry lurte – for hundrede gang, sikkert – på hva som

kunne ha gitt ham en så spesiell skade. Men han spurte ikke; Humlesnurr hadde jo sagt at han skulle få vite det med tida, og dessuten var det et annet tema han var mer oppsatt på å snakke om. Men før han rakk å nevne noe om Slur og Malfang, sa Humlesnurr:

«Jeg hører du traff magiministeren i jula?»

«Ja,» sa Harry. «Han er ikke noe særlig fornøyd med meg.»

«Nei,» sukket Humlesnurr. «Han er ikke særlig fornøyd med meg heller. Vi får bære den sorgen med fatning, Harry, og prøve å leve videre.»

Harry flirte.

«Han ville ha meg til å fortelle hekserisamfunnet at departementet gjør en strålende jobb.»

Humlesnurr smilte.

«Det var egentlig Bloeufs idé, det der. De siste dagene han satt i stillingen og prøvde desperat å klamre seg til taburetten, prøvde han å få et møte med deg, i håp om din støtte –»

«Etter alt det han gjorde i fjor?» sa Harry sint. «Etter *Uffert?*»

«Jeg sa til Kornelius at det kunne han glemme, men tanken døde ikke med at han mistet stillingen. Det gikk bare noen timer fra Grimst overtok til vi møttes, og han forlangte at jeg skulle arrangere et møte med deg –»

«Så det var derfor dere krangla?» utbrøt Harry. «Det sto i *Aftenprofeten*.»

«Ja, *Profeten* må jo også treffe spikeren iblant,» sa Humlesnurr, «om så bare rent tilfeldig. Ja, det var derfor vi kranglet. Men Rufus har altså greid å få deg inn i et hjørne til slutt.»

«Han beskyldte meg for å være 'Humlesnurrs mann tvers igjennom.'»

«Uff, så uhøflig av ham.»

«Jeg svarte at det var jeg.»

Humlesnurr åpnet munnen for å si noe, men lukket den igjen. Bak ryggen til Harry kom det et lavt, bløtt, musikalsk skrik fra Vulcan. Til Harrys intense forlegenhet gikk det opp for ham at Humlesnurrs lyseblå øyne glinset litt vått, og han slo i all hast blikket ned. Men da Humlesnurr neste gang sa noe, var stemmen helt stø.

«Det rører meg dypt, Harry.»

«Grimst ville vite hvor det blir av Dem når De ikke er på Galtvort,» sa Harry, fremdeles med blikket festet på knærne sine.

«Ja, han spør og graver fælt om det,» sa Humlesnurr. Nå var stemmen hans munter igjen, og Harry tenkte det var trygt å se opp. «Han har til og med prøvd å følge etter meg. Det er nesten morsomt. Han sendte Dandel for å skygge meg. Det var ikke pent gjort. Jeg har allerede vært nødt til å våde Dandel én gang, så det var med den dypeste beklagelse jeg gjorde det på ny.»

«Så de vet fremdeles ikke hvor De drar hen?» spurte Harry. Han håpet å få vite mer om dette fengslende emnet, men Humlesnurr bare smilte over kanten av halvmånebrillene.

«Det gjør de ikke, nei, og tida er ikke helt inne til at du heller får vite det. Og nå foreslår jeg at vi går videre, om det ikke skulle være noe annet –?»

«Jo, faktisk, rektor,» sa Harry. «Det er om Malfang og Slur.»

«*Professor* Slur, Harry.»

«Ja. Jeg overhørte dem i selskapet til professor Snilehorn … vel, egentlig, så fulgte jeg etter dem …»

Humlesnurr lyttet til historien hans med uttrykksløst ansikt. Da Harry var ferdig, varte det litt før han sa noe. Så sa han: «Takk for at du fortalte meg dette, Harry, men jeg foreslår at du glemmer det. Jeg tror ikke det har noen større betydning.»

«Ingen større betydning?» gjentok Harry vantro. «Men rektor, skjønte De ikke –?»

«Jo, Harry, ettersom jeg er velsignet med et utmerket intellekt, forsto jeg alt du fortalte meg,» sa Humlesnurr, en anelse skarpt. «Jeg tror sågar du kunne overveie muligheten av at jeg har forstått *mer* enn du. Nok en gang, jeg er glad for at du har betrodd deg til meg, men la meg forsikre deg om at du ikke har fortalt meg noe som gjør meg urolig.»

Harry satt i rasende taushet og glante på Humlesnurr. Hva var det som foregikk? Betydde dette at Humlesnurr virkelig hadde befalt Slur å finne ut hva Malfang holdt på med – for i så fall hadde han jo for lengst fått vite av Slur det Harry nettopp hadde fortalt? Eller var han faktisk bekymret over det han hadde fått høre, men lot som han ikke var det?

«Så, rektor,» sa Harry i det han håpet var en høflig, rolig tone, «De er fremdeles sikker på at De stoler på –?»

«Det spørsmålet har jeg vært tolerant nok til å besvare allerede,» sa Humlesnurr, men han lød ikke spesielt tolerant lenger. «Svaret mitt er uendret.»

«Det skulle bare mangle,» sa en spydig røst; det var tydelig at Finius Persilius bare hadde latt som han sov. Humlesnurr overhørte ham.

«Og nå, Harry, må jeg insistere på at vi går videre. Jeg har viktigere ting å ta opp med deg i kveld.»

Harry følte seg opprørsk der han satt. Hva ville skje om han nektet å gå med på å skifte samtaleemne, om han insisterte på å føre saken mot Malfang videre? Men som om Humlesnurr hadde lest tankene hans, ristet han på hodet.

«Akk, Harry, hvor ofte skjer ikke dette, selv mellom de beste venner! Hver tror at det *han* har å si, er langt viktigere enn alt den andre kunne bidra med!»

«Jeg tror ikke det De har å si, er uviktig, rektor,» sa Harry stivt.

«Og det har du fullstendig rett i, for det er det ikke,» sa Humlesnurr energisk. «I kveld har jeg to minner å vise deg, begge framskaffet med den største vanskelighet. Nummer to tror jeg faktisk er det viktigste jeg noensinne har innhentet.»

Harry sa ikke noe til dette; han var fremdeles sint for mottakelsen hans betroelse hadde fått, men kunne ikke se noe å vinne på å forfølge saken videre.

«Nå vel,» sa Humlesnurr med klingende røst, «vi møtes altså i kveld for å følge videre historien om Tom Venster, som vi i vår forrige time forlot på terskelen til å begynne på Galtvort. Du husker nok hans opphisselse over å høre at han var en trollmann, at han avslo mitt selskap på en tur til Diagonallmenningen, og at jeg på min side advarte ham mot å fortsette med tyveriene sine når han kom til skolen.

Vel, skoleåret begynte, og det samme gjorde Tom Venster, en stillfarende gutt i sin brukt-kjøpte kutte der han stilte seg i køen for å bli valgt sammen med de andre førsteklassingene. Valghatten hadde ikke mer enn så vidt

truffet hodet hans før den satte ham i Smygard,» fortsatte Humlesnurr og viftet med den svartbrente hånden mot hylla over hodet på ham hvor Valghatten lå, eldgammel og urørlig. «Hvor snart Venster fikk vite at husets berømte grunnlegger kunne snakke med slanger, vet jeg ikke – kanskje allerede samme kveld. Det var naturligvis en opplysning som måtte opphisse ham og styrke hans selvfølelse ytterligere.

Men om han skremte eller imponerte andre smygardinger med ormtunge-oppvisninger på oppholdsrommet deres, fikk lærerne i så fall ikke nyss om det. Han viste overhodet ingen ytre tegn på arroganse eller aggresjon. Som foreldreløs med uvanlig begavelse og godt utseende, tiltrakk han seg selvfølgelig lærernes oppmerksomhet og sympati nesten fra den dagen han kom. Han virket høflig, stille og kunnskapstørst. Han gjorde altså et godt inntrykk på nesten alle.»

«Men fortalte De ikke åssen han var da De traff ham på barnehjemmet?» spurte Harry.

«Nei, jeg gjorde ikke det. Riktignok hadde han ikke vist noen tegn på anger, men det var like fullt mulig at han beklaget sin tidligere oppførsel og hadde bestemt seg for å begynne et nytt liv. Jeg valgte å gi ham den sjansen.»

Humlesnurr tidde litt og så spørrende på Harry, som hadde åpnet munnen for å si noe. Her var den igjen, denne tendensen hos Humlesnurr til å vise folk tillit, tross alle mulige beviser på at de ikke fortjente det! Men så kom han på noe …

«Men De stolte vel ikke ordentlig på ham, vel, rektor? Til meg sa han … altså, den Venster som kom ut av dagboka, sa at 'Det virket aldri som Humlesnurr likte meg like godt som de andre lærerne.'»

«La oss si at jeg ikke tok det for gitt at han var til å stole på,» sa Humlesnurr. «Som jeg alt har nevnt, hadde jeg bestemt meg for å holde nøye oppsyn med ham, og det gjorde jeg. Jeg skal ikke late som jeg fikk stort utbytte av disse observasjonene i førstningen. Han var på vakt overfor meg; han følte nok at i spenningen over å oppdage sin sanne identitet hadde han latt meg se litt for mye. Han passet omhyggelig på aldri å røpe så mye siden, men det han hadde latt slippe ut i opphisselsen, kunne han ikke ta

tilbake, og heller ikke det fru Kolle hadde betrodd meg. Såpass vett hadde han imidlertid at han aldri prøvde å sjarmere meg slik han sjarmerte så mange av mine kolleger.

Opp gjennom skoleårene samlet han om seg en krets av hengivne venner. Jeg kaller dem det av mangel på noe bedre ord, for som jeg før har sagt, følte Venster neppe noen hengivenhet for noen av dem. Denne kretsen fikk en slags mørk tiltrekningskraft her i borgen. Det var en broket forsamling, en blanding av sveklingene som søkte beskyttelse, streberne som søkte en slags reflektert glans, og bøllene som søkte mot en leder som kunne vise dem mer raffinerte former for grusomhet. De var med andre ord forløperne til dødseterne, og noen ble da også de første dødseterne da de forlot Galtvort.

Venster holdt stram kontroll med dem, og de ble aldri grepet i noe åpenlyst galt, men de sju årene de gikk på Galtvort, ble preget av en del stygge hendelser som aldri lot seg ugjendrivelig koble til dem. Den alvorligste var selvsagt åpningen av Mysteriekammeret, som resulterte i at en pike døde. Som du vet, ble Gygrid urettmessig beskyldt for den ugjerningen.

Jeg har ikke klart å finne mange minner om Venster på Galtvort,» sa Humlesnurr og la den visne hånden på tanketanken. «Få som kjente ham da, er beredt til å snakke om ham; de er for livredde. Det jeg vet, har jeg funnet ut etter at han sluttet på Galtvort, etter mye tid og mange anstrengelser, etter å ha ettersporet de få som kunne narres til å snakke, og etter å ha gjennomsøkt gamle arkiver og utspurt så vel gomper som trollmannsvitner.

De jeg kunne overtale til å snakke, fortalte meg at Venster var besatt av sin avstamning. Det er naturligvis forståelig; han hadde vokst opp på et barnehjem og ønsket selvsagt å vite hvordan han var havnet der. Det framgikk at han hadde lett forgjeves etter spor av Tom Venster senior på skjoldene i troférommet, på listene over gamle prefekter i skolearkivene, til og med i magihistoriebøkene. Omsider ble han nødt til å innse at faren aldri hadde satt sine bein på Galtvort. Jeg tror det var da han frasa seg det navnet for alltid, gikk inn i rollen som fyrst Voldemort og begynte sin graving i sin til da foraktede mors slektshistorie – hun han hadde trodd ikke kunne være

noen heks, som du husker, siden hun hadde gitt etter for denne skammelige menneskelige svakhet, å dø.

Alt han hadde å gå ut fra, var det ene navnet 'Dredolo', som han hadde fått vite på barnehjemmet at morens far hadde hett. Omsider, etter grundige granskninger av bøker om gamle trollmannsslekter, oppdaget han grenen av Smygards ætlinger. Om sommeren det året han fylte seksten, forlot han barnehjemmet han hvert år kom tilbake til, og dro for å finne sine Mørchslektninger. Og nå, Harry, om du vil reise deg …»

Humlesnurr reiste seg også, og Harry så at han nok en gang holdt en liten krystallflakong fylt med dansende, perlemorsskimrende minner.

«Det var et rent hell at jeg fikk tak i dette,» sa han og helte den glimtende massen oppi tanketanken, «det vil du forstå når vi har opplevd det. Vær så god.»

Harry gikk fram til steinkaret og bøyde lydig hodet til ansiktet sank under overflaten i minnet; han kjente den vante fornemmelsen av å falle gjennom et tomrom, og så landet han på et skittent steingolv i nesten kompakt mørke.

Det tok flere sekunder før han kjente igjen stedet, og da hadde allerede Humlesnurr landet ved sida av ham. Mørch-huset var nå enda mer ubeskrivelig møkkete enn noe annet Harry hadde sett. Taket var gjengrodd av spindelvev, golvet var skjult under lag av skitt, på bordet lå mugne, råtnende matrester i et kaos av svidde kjeler. Det eneste lyset kom fra et enslig, fresende talglys som sto ved føttene til en mann så overgrodd med hår og skjegg at Harry hverken kunne se øynene eller munnen. Han satt sammensunket i en lenestol ved peisen, og Harry lurte et øyeblikk på om han var død. Men i det samme banket det hardt på døra, og mannen skvatt til og våknet, og nå holdt han tryllestaven parat i høyre hånd, og en kort kniv i den venstre.

Døra knirket og gikk opp. Og der, på terskelen, med en gammeldags lykt i hånden, sto en gutt Harry kjente igjen med det samme: høy, blek, mørkhåret og vakker – Voldemort som tenåring.

Voldemorts blikk gled sakte over rønna, og så fant det mannen i lenestolen. I noen sekunder stirret de på hverandre, og så kom mannen seg

sjanglende på beina, så tomflaskene rundt føttene hans klinket og klirret over golvet.

«DU!» bæljet han. «DU!»

Og så kastet han seg beruset mot Venster med løftet stav og kniv.

«*Stopp!*»

Venster sa det på ormtunge. Mannen skrenset borti bordet så mugne gryter deiset i golvet. Han stirret på Venster, og det ble taust lenge, mens de målte hverandre. Det var mannen som brøt stillheten.

«*Snakker du det?*»

«*Ja, jeg snakker det*,» sa Venster. Han kom helt inn i rommet og lot døra svinge igjen bak seg. Harry kunne ikke la være å kjenne en motvillig respekt for hans totale mangel på frykt. Ansiktet hans viste bare avsky – og kanskje skuffelse.

«*Hvor er Dredolo?*» spurte han.

«*Dau*,» sa mannen. «*Daua jo for årevis sia, han, ha?*»

Venster rynket pannen.

«*Hvem er du, da?*»

«*Jeg er da vel Morfus, ha?*»

«*Dredolos sønn?*»

«*Er jeg vel …*»

Morfus feide håret vekk fra det skitne fjeset for å se Venster bedre, og Harry så at på høyre hånd bar han Dredolos ring med den svarte steinen.

«*Jeg trudde du var han gompen*,» hvisket Morfus. «*Du ser fankern så lik ut han gompen.*»

«*Hvilken gomp?*» sa Venster skarpt.

«*Han gompen som søstera mi ble så heit på, vel, gompen som bor i det store huset på hi sida*,» sa Morfus og spyttet uventet på golvet mellom dem. «*Du ser meg akkurat lik ut. Venster. Men han er jo eldre nå, han, ha? 'N er jo eldre enn deg, nå som jeg tenker over det …*»

Morfus virket svimmel, han svaide litt og støttet seg med hånden om bordkanten.

«*'N kom att, nemlig*,» sa han dumt.

Voldemort stirret granskende på ham, som om han overveide hva han var god for. Han gikk litt nærmere og sa: «*Venster? Kom Venster tilbake?*»

«*Mmm*, *'n gikk fra'a – og det hadde'a godt av, når'a gifta seg med dritt!*» sa Morfus og spyttet på golvet igjen. «*Men før'a stakk av, så stal'a jo fra vårs! Å er medaljongen hen, medaljongen til Smygard?*»

Voldemort svarte ikke. Morfus arbeidet seg opp til raseri igjen, fektet med kniven og ropte: «*Vanæra oss, gjorde'a, det lille ludderet! Og hva er du for en, som kommer her og stiller spørsmål om alt det? Det er slutt, ha ... slutt …*»

Han så bort og sjanglet litt; Voldemort gikk nærmere, og i det samme falt et unaturlig mørke som utslettet Voldemorts lykt og Morfus' lys, utslettet alt …

Humlesnurrs fingre klemte til om Harrys arm, og dermed svevde de tilbake til nåtida igjen. Det bløte, gylne lyset på rektorkontoret virket blendende etter det ugjennomtrengelige mørket.

«Var det alt?» sa Harry straks. «Hvorfor ble det så mørkt, hva var det som skjedde?»

«Fordi Morfus aldri husket noe mer etter det punktet,» sa Humlesnurr og viste Harry tilbake til stolen. «Da han våknet morgenen etter, lå han på golvet, alene. Dredolos ring var borte.

Men samtidig, i landsbyen Lillehenge, løp en tjenestejente bortover hovedgata og hylte at det lå tre lik i stua på herregården: Tom Venster senior og hans mor og far.

Gompemyndighetene visste ikke hva de skulle tro. Jeg tror ikke de aner til denne dag hvordan Venster-familien døde, for Avada Kadavra-forbannelsen etterlater seg normalt ikke synlige skader … Unntaket sitter her rett overfor meg,» la Humlesnurr til og nikket mot arret til Harry. «Departementet, derimot, forsto straks at dette var et trollmannsmord. De visste også at en straffedømt gompehater bodde rett over dalen fra Venster-huset, en gompehater som allerede hadde sittet i fengsel én gang for overfall på en av de myrdede.

Så departementet avla Morfus en visitt. De behøvde ikke forhøre ham eller bruke verifiserum eller psykomantikk. Han tilsto mordet umiddelbart

og kom med detaljer som bare morderen kunne kjenne. Han sa han var stolt over å ha drept disse gompene, i alle disse årene hadde han ventet på sin sjanse. Han overga tryllestaven sin, som straks viste seg å være den som var brukt til å drepe Vensterne. Og han lot seg føre bort til Azkaban uten motstand. Det eneste som plagde ham, var at farens ring var forsvunnet. 'Han kommer til å drepe meg for at jeg mistet den,' gjentok han om og om igjen til fangevokterne. 'Han dreper meg for at jeg mistet ringen hans.' Og mer sa han visst aldri. Han levde resten av sitt liv i Azkaban i sorg over tapet av familieklenodiet, og ligger begravd utenfor fengselet sammen med de andre arme stakkarene som har trukket sitt siste sukk der.»

«Så Voldemort stjal staven til Morfus og brukte den?» sa Harry og rettet seg opp.

«Det er riktig,» sa Humlesnurr. «Vi har ingen minner som viser dette, men jeg tror vi kan være tålelig sikre på hva som skjedde. Voldemort lamsløvet sin onkel, tok tryllestaven hans og bega seg over dalen til 'det store huset på hi sida'. Der myrdet han gompemannen som hadde sviktet hans heksemor, og til overmål gompe-besteforeldrene også, og utslettet dermed den siste rest av den uverdige Venster-slekta, samtidig som han fikk hevn over den faren som aldri hadde villet vite av ham. Deretter gikk han tilbake til Mørchs rønne, foretok de kompliserte besvergelsene som implanterte falske minner i onkelens hukommelse, la tryllestaven hans fra seg ved dens bevisstløse eier, tok den eldgamle ringen fra fingeren hans og gikk.»

«Og Morfus skjønte aldri at det ikke var han?»

«Aldri,» sa Humlesnurr. «Som sagt, han avla full – og skrytende – tilståelse.»

«Men hele tida hadde han dette *ekte* minnet i seg!»

«Ja, men det krevde adskillig behendig psykomantikk å lokke det fram igjen,» sa Humlesnurr, «og hvorfor skulle noen grave dypere i Morfus' sinn, når han allerede hadde tilstått? Ikke desto mindre fikk jeg avlagt ham et besøk i løpet av de siste ukene han levde, for da hadde jeg begynt mine forsøk på å avdekke mest mulig av Voldemorts fortid. Dette minnet var det med store vanskeligheter jeg klarte å utvinne. Da jeg så hva det inneholdt,

prøvde jeg å bruke det til å få Morfus løslatt fra Azkaban. Men før departementet hadde truffet noen avgjørelse, var Morfus død.»

«Men hvorfor skjønte ikke departementet at det var Voldemort som hadde gjort alt det med Morfus?» spurte Harry sint. «Han var jo mindreårig den gangen, ikke sant? Jeg trodde de kunne oppdage mindreårig magi!»

«Du har aldeles rett – de kan oppdage magi, men ikke hvem som har utført den. Du husker nok at departementet beskyldte deg for den sveveformelen som i realiteten ble uttalt av –»

«Noldus, ja,» knurret Harry; den urettferdigheten sved fremdeles. «Så hvis en mindreårig gjør noe magisk i huset til en voksen heks eller trollmann, så kan ikke departementet vite det?»

«De vil iallfall ikke kunne avgjøre hvem som utførte magien,» sa Humlesnurr og smilte litt av det meget indignerte uttrykket til Harry. «De regner med at hekse- og trollmannsforeldre håndhever forbudet i sitt eget hus.»

«Men det er jo bare tull,» glefset Harry. «Bare se hva som skjedde her, hva som skjedde med Morfus!»

«Jeg er enig,» sa Humlesnurr. «Hva Morfus enn var, så fortjente han ikke å dø som han gjorde, og få skylda for mord han ikke hadde begått. Men det er i ferd med å bli sent, og jeg vil gjerne at du skal se dette andre minnet også før vi skilles …»

Opp av innerlomma hentet han en ny krystallflaske, og Harry tidde straks; han husket at Humlesnurr hadde sagt at dette var det viktigste minnet han noen gang hadde innhentet. Han la merke til at det gikk tregt å få helt innholdet over i tanketanken; det var som om det var i ferd med å størkne litt – kunne minner bli dårlige?

«Dette tar ikke lang tid,» sa Humlesnurr da han omsider hadde fått tømt flaska. «Vi er tilbake her før du vet ordet av det. Jaha, så var det nok en tur i tanketanken …»

Og på ny falt Harry gjennom sølvoverflaten, og denne gangen landet han foran en mann han gjenkjente med det samme.

Det var en mye yngre Horatsion Snilehorn. Harry var så vant til å se ham skallet at synet av en Snilehorn med tett, skinnende, strågult hår var nesten

sjokkerende; det så ut som han hadde fått stråtekt hodet, selv om det allerede var kommet en galleonstor skallet flekk på issen. Barten var rødblond og ikke fullt så massiv som nå for tida, og heller ikke var han fullt så kulerund som den Snilehorn Harry kjente, selv om gullknappene på den praktfullt broderte vesten nok måtte tåle en del press. De små føttene hvilte på en fløyelspuff, og selv satt han godt tilbakelent i en komfortabel ørelappstol med et lite glass vin i den ene hånden, mens den andre lette i en eske med kandisert ananas.

Harry så opp idet Humlesnurr landet ved sida av ham og så at de sto på Snilehorns kontor. Rundt ham satt fem-seks gutter, alle midt i tenårene, og alle på stoler som var hardere og lavere enn hans. Harry dro straks kjensel på Venster. Han var den flotteste av guttene, og det var han som virket mest avslappet av dem. Den høyre hånden hans lå skjødesløst over armlenet, og det gikk et støt gjennom Harry da han så Dredolos ring i svart og gull på den. Så han hadde allerede drept sin far.

«Professor, er det sant at professor Muntimunn skal pensjonere seg?» spurte Venster.

«Tom, Tom, om jeg visste det, kunne jeg ikke sagt det,» sa Snilehorn og viftet irettesettende med en sukkerstrødd finger mot Venster. Effekten ble kanskje litt svekket ved at han samtidig blunket til ham. «Men jeg må si jeg gjerne skulle visst hvor du får dine opplysninger fra, gutt; du vet jo mer enn halve lærerstaben.»

Venster smilte, og de andre guttene lo og sendte ham beundrende blikk.

«Med din forbløffende evne til å vite ting du ikke skulle, og din omhyggelige dyrking av de menneskene som betyr noe – og takk for ananaskandisen, forresten, du har helt rett, det er min favoritt –»

Idet flere av guttene fniste, skjedde det noe merkverdig. Plutselig ble hele rommet fylt av en tett, hvit tåke, så alt Harry kunne se, var ansiktet til Humlesnurr der han sto like inntil ham. Så hørte han Snilehorns stemme gjennom tåka, unaturlig høyt: «*– kommer det til å gå deg galt, gutt, sann mine ord.*»

Tåka lettet like brått som den var kommet, men likevel var det ingen som refererte til den, og ingen som så ut som om noe uvanlig nettopp hadde

hendt. Harry så forvirret opp idet et lite gullur på Snilehorns skrivebord begynte å slå elleve.

«Men du godeste, er det alt blitt så sent?» sa Snilehorn. «Best dere kommer dere i vei, gutter, ellers får vi alle problemer. deMons, jeg vil ha den stilen din i morgen, ellers vanker det arrest. Og det samme gjelder deg, Averson.»

Snilehorn akte seg opp av lenestolen og bar det tomme glasset sitt bort til skrivebordet, mens guttene toget ut. Men Venster ble igjen. Harry skjønte at han hadde somlet med hensikt for å bli alene igjen med Snilehorn.

«Av sted med deg, Tom,» sa Snilehorn, da han snudde seg og så at han fremdeles var der. «Du vil nok ikke bli tatt i å reke i gangene etter leggetid, du som er prefekt og alt …»

«Det var bare noe jeg ville spørre om, professor.»

«Så spør vekk, gutten min, spør vekk.»

«Jeg bare lurte på om De visste noe om … om malacruxer?»

Og så skjedde det igjen: Den samme tette tåka fylte hele rommet, så Harry ikke kunne se hverken Snilehorn eller Venster, bare Humlesnurr med sitt avslappede smil. Og så drønnet Snilehorns stemme igjen, akkurat som sist.

«*Jeg vet ingenting om malacruxer, og ville ikke fortalt deg noe om jeg hadde gjort det! Kom deg ut herfra straks, og ikke la meg høre deg nevne slikt en gang til!*»

«Vel, det var det,» sa Humlesnurr rolig ved sida av Harry. «På tide å gå.»

Og Harrys føtter slapp taket i golvet og falt noen sekunder senere ned igjen på teppet på Humlesnurrs kontor.

«Var det alt?» sa Harry uforstående.

Humlesnurr hadde sagt at dette var det viktigste av alle minnene, men han skjønte ikke hva som var så betydningsfullt ved det. Så klart, den tåka var rar, for ikke å snakke om at ingen visstnok hadde lagt merke til den, men utover det virket det ikke som om noe hadde skjedd, bortsett fra at Venster hadde stilt et spørsmål og ikke fått svar.

Humlesnurr satte seg bak skrivebordet igjen. «Som du kanskje la merke til, er dette minnet blitt tuklet ved,» sa han.

«Tuklet ved?» gjentok Harry og satte seg også igjen.

«Ja visst,» sa Humlesnurr. «Professor Snilehorn har forandret på sine egne minner.»

«Men hvorfor skulle han gjøre noe sånt?»

«Fordi han skammer seg over det han minnes, tror jeg,» sa Humlesnurr. «Han har prøvd å pynte på minnet for å framstå i et bedre lys og utslettet de delene han ikke vil jeg skal se. Det er nokså klønete gjort, og det er bra, for det viser at det virkelige minnet fortsatt ligger der under endringene.

Så for første gang gir jeg deg en hjemmelekse, Harry. Det blir din oppgave å overtale professor Snilehorn til å røpe det ekte minnet, som utvilsomt vil vise seg å bli den viktigste av alle bitene i vårt puslespill.»

Harry glodde på ham.

«Men, rektor,» sa han, i en tone så full av respekt som han maktet, «De trenger da vel ikke meg – De kan bruke psykomantikk … eller verifiserum …»

«Professor Snilehorn er en uhyre dyktig trollmann, som vil være forberedt på begge deler,» sa Humlesnurr. «Han er langt flinkere til å psykoblokke enn stakkars Morfus Mørch, og det skulle forundre meg meget om han ikke har gått rundt med en motgift mot verifiserum på seg, helt siden jeg presset ham til å gi meg denne karikaturen av et minne.

Nei, jeg tror det ville være dumt å prøve å tvinge sannheten ut av professor Snilehorn. Det kunne gjøre langt mer skade enn gagn; jeg vil ikke at han skal forlate Galtvort. Men han har sine svakheter, han som vi andre, og jeg tror du er den eneste som kan trenge gjennom hans forsvar. Det er ytterst viktig at vi sikrer oss dette minnet, Harry … hvor viktig får vi først vite når vi har sett det virkelige. Så lykke til … og god natt.»

Harry ble litt paff over den brå avskjeden, men reiste seg fort.

«God natt, rektor.»

Idet han lukket kontordøra etter seg, hørte han tydelig Finius Persilius si: «Jeg forstår ikke hvorfor guttungen der skulle kunne klare det bedre enn deg, Humlesnurr.»

«Det ville jeg da heller ikke ventet, Finius,» svarte Humlesnurr. Fra Vulcan kom det et nytt lavt, musikalsk skrik.

KAPITTEL ATTEN

GRATULERER MED DAGEN

Dagen etter fortalte Harry Ronny og Hermine om oppgaven Humlesnurr hadde betrodd ham – men hver for seg, siden Hermine fortsatt nektet å oppholde seg i nærheten av Ronny lenger enn det tok å sende ham et foraktelig blikk.

Ronny mente at Harry neppe ville få noen som helst vanskeligheter med Snilehorn.

«Han elsker deg jo,» sa han ved frokosten og veivet faretruende med en gaffel full av speilegg. «Så'n kan vel ikke nekte deg noe? Lille eliksirprinsen sin. Bare bli igjen etter timen i ettermiddag og spør'n, da vel.»

Men Hermine så mørkere på saken.

«Han må jo virkelig ha bestemt seg for å skjule hva som skjedde, når selv ikke Humlesnurr kunne få det ut av ham,» sa hun lavt ute på den folketomme, snødekte borggården i friminuttet. «Malacruxer … *Malacruxer?* ... Jeg har aldri hørt om noe sånt engang.»

«Har du ikke det?»

Dette var skuffende. Harry hadde håpet at Hermine kunne gi ham et vink om hva malacruxer kunne være for noe.

«Det må være noe virkelig avansert svart magi, hvorfor skulle Voldemort ellers ha prøvd å finne ut noe om det? Jeg tror det blir vanskelig å få tak i de opplysningene, Harry. Du må være veldig forsiktig med hvordan du nærmer deg Snilehorn, tenk ut en strategi …»

«Ronny syns bare jeg skulle bli igjen etter eliksirtimen i ettermiddag …»

«Å ja, så klart, hvis *Ronne-Ponne* syns det, så er det jo bare å gjøre det,» sa hun og bruste opp med det samme. «For når har vel *Ronne-Ponne*

noensinne vist dårlig dømmekraft?»

«Hermine, kan du ikke snart –»

«*Nehei!*» sa hun sint og forsvant i en fart, og Harry ble stående alene igjen i snø til anklene.

Eliksirtimene var utrivelige nok som det var for tida, ettersom Harry, Ronny og Hermine måtte dele bord. I dag flyttet Hermine kjelen sin rundt på den andre sida av bordet, bort til Ernst, og overså både Harry og Ronny.

«Hva er det *du* har gjort henne?» mumlet Ronny til Harry og skottet bort på Hermines hovmodige profil.

Men før Harry rakk å svare, forlangte Snilehorn ro framme fra kateteret.

«Fall til ro, takk, fall til ro! Litt kvikt nå, vi har masse vi skal igjennom i ettermiddag. Golpomkapps tredje lov … hvem kan fortelle meg – jo, det kan selvsagt frøken Grang!»

Hermine messet i toppfart: «Golpomkapps-tredje-lov-sier-at-motgiften-til-en-blandet-eliksir-er-lik-mer-enn-summen-av-mot-giftene-til-hver-enkelt-ingrediens.»

«Presis!» strålte Snilehorn. «Ti poeng til Griffing! Og hvis vi nå går ut fra at Golpomkapps tredje lov medfører riktighet …»

Harry var tilbøyelig til å ta Snilehorns ord for at Golpomkapps tredje lov medførte riktighet, for han hadde ikke skjønt et skvatt av den. Bortsett fra Hermine var det visst ingen andre som kunne følge med i det Snilehorn fortsatte med heller.

«… hvilket naturligvis innebærer at vårt primære mål, når vi ved hjelp av Skarpins Demaskerio-formel først har korrekt identifisert samtlige eliksiringredienser, ikke er det relativt enkle, å utvelge motgifter til disse ingrediensene i seg selv alene, men å finne den tilleggskomponent som ved en nær sagt alkymistisk prosess, vil forvandle disse uensartede elementene –»

Ronny satt ved sida av Harry med halvåpen munn og drodlet tanketomt i sitt nye eksemplar av *Eliksirer for viderekomne*. Han hadde glemt at han ikke lenger kunne regne med at Hermine skulle berge ham ut av alle klemmer når han ikke skjønte hva som foregikk.

«… og dermed vil jeg be alle komme opp til kateteret og hente en av disse flaskene,» avsluttet Snilehorn. «Oppgaven er å brygge en motgift mot giften i den før timen er slutt. Lykke til, og ikke glem beskyttelseshanskene!»

Hermine hadde reist seg fra stolen og var halvveis til kateteret før det gikk opp for resten av klassen at de skulle bevege seg, og innen Harry, Ronny og Ernst kom tilbake til bordet, hadde hun allerede helt innholdet av flaska oppi kjelen sin og var i ferd med å tenne opp under den.

«Så synd at ikke prinsen kan hjelpe deg noe større med denne, Harry,» sa hun søtt og rettet seg opp. «Denne gangen gjelder det å forstå prinsippene bak. Ikke rom for snarveier eller juks!»

Harry åpnet ergerlig giften han hadde hentet på kateteret – den var skingrende lyserød – helte den oppi kjelen og tente opp. Han hadde ikke den fjerneste anelse om hva han deretter skulle gjøre. Han kikket bort på Ronny, som sto der og så nokså tiltaksløs ut etter å ha kopiert det Harry hadde gjort.

«Er du sikker på at ikke prinsen har noen tips?» mumlet han til Harry.

Harry trakk fram sitt trofaste eksemplar av *Eliksirer for viderekomne* og slo opp på kapitlet om motgifter. Der sto Golpomkapps tredje lov, ord for ord som Hermine hadde sagt, men ikke et eneste opplysende notat med prinsens håndskrift som kunne forklare hva det betydde. Øyensynlig hadde dette falt prinsen like enkelt som Hermine.

«Niks,» sa Harry dystert.

Hermine hadde begynt å vifte oppglødd med tryllestaven over kjelen sin. Uheldigvis kunne de ikke bare kopiere formelen hun brukte, for nå var hun blitt så god med ikke-verbale besvergelser at hun ikke behøvde å si dem høyt lenger. Ernst Maltmann derimot mumlet «*Demaskerio specialis!*» over heksekjelen sin, så Harry og Ronny skyndte seg å gjøre det samme.

Det tok bare fem minutter før det demret for Harry at hans ry som klassens beste eliksirbrygger var i ferd med å få dødsstøtet. Snilehorn hadde myst forhåpningsfullt ned i kjelen hans på sin første runde i fangehullet, klar til det vanlige begeistrede utbruddet, men hadde i stedet trukket hodet fort til seg og fått et hosteanfall av den gjennomtrengende lukta av råtne

egg. Hermines uttrykk kunne umulig vært mer selvtilfreds; det hadde virkelig gått innpå henne å bli overstrålt i hver eneste eliksirtime. Nå holdt hun på å dekantere de gift-ingrediensene hun på mystisk vis hadde greid å separere, oppi ti forskjellige krystallflasker. Mest for å slippe å se på dette irriterende synet bøyde Harry seg over Halvblodsprinsens bok og bladde et par sider videre, med unødvendig kraft.

Og der sto det skriblet tvers over en lang liste over motgifter:

Bare stapp en bezoar i halsen på dem.

Han stirret på ordene et øyeblikk. Hadde han ikke en gang for lenge siden hørt noe om bezoarer? Var det ikke Slur som hadde nevnt noe sånt i den aller første eliksirtimen? «*En stein fra en geitemage, som kan redde deg fra de fleste gifter.*»

Det var ikke et svar på Golpomkapp-problemet, og hadde de hatt Slur som lærer fremdeles, ville Harry aldri våget det, men dette var stunden for desperate forsøk. Han skyndte seg bort til lagerskapet, rotet rundt der inne og skjøv til side enhjørningshorn og kvaster av tørrede urter, og endelig, aller innerst, fant han en liten pappeske som noen hadde skrevet ett enkelt ord på: 'Bezoarer'.

Han åpnet esken akkurat idet Snilehorn ropte: «To minutter igjen, alle sammen!» Oppi lå fem-seks skrumpne, brune gjenstander, som minnet mer om inntørkede nyrer enn om ordentlige steiner. Han grep en, satte esken tilbake i skapet og fortet seg tilbake til kjelen.

«Og *derr* ... var tida *ute*,» ropte Snilehorn gemyttlig. «Jaha, skal vi så se hvordan det er gått? Blaise … hva har du å vise meg?»

Langsomt beveget han seg rundt i rommet og gransket hver enkelts motgifter. Ingen var blitt ferdig, selv om Hermine prøvde å få presset noen ingredienser til oppi flaska før Snilehorn nådde fram til henne. Ronny hadde gitt helt opp og prøvde bare å unngå å puste inn den kvalmende stanken som sto opp fra kjelen hans. Harry sto og ventet, med bezoaren klar i en litt svett hånd.

Deres bord var det siste Snilehorn kom til. Han snuste på Ernsts brygg, skar en grimase og fortsatte videre til Ronnys. Der ble han ikke stående lenge, men rykket baklengs fra kjelen og fikk brekninger.

«Og du, da, Harry,» sa han, «hva har du å vise meg?»

Harry rakte ut hånden med bezoaren på håndflaten.

Snilehorn stirret ned på den i minst ti sekunder. Harry lurte på om det var like før han fikk en utskjelling, men så kastet Snilehorn hodet bakover og brølte av latter.

«Jeg skal si du tar sjanser, gutt!» drønnet han, tok bezoaren og holdt den opp så hele klassen skulle se. «Å, du er akkurat som moren din … Vel, det er ingenting å plukke på her, en bezoar ville absolutt virke som motgift mot alle disse giftene!»

Hermine var likblek av sinne, svett i fjeset og hadde en sotflekk på nesa. Den halvferdige motgiften hennes, som inneholdt femtito ingredienser i tillegg til en lokk av hennes eget hår, boblet seigt bak ryggen til Snilehorn, men han hadde ikke øyne for andre enn Harry.

«Nei, kom du virkelig på en bezoar helt av deg selv, Harry?» spurte hun gjennom sammenbitte tenner.

«Det er nettopp en slik individuell tilnærmingsmåte en ekte eliksirbrygger trenger!» sa Snilehorn entusiastisk, før Harry rakk å svare. «Akkurat som sin mor, hun hadde det samme intuitive talentet for eliksirer; det er ingen tvil, det er fra Lilly han har det … Ja, Harry, ja, hvis du har en bezoar for hånden, så er det klart det ville gjøre nytta … skjønt de virker jo ikke mot alt, da, og sjeldne er de òg, så det er absolutt bryet verdt å vite hvordan man brygger motgifter …»

Den eneste i rommet som så sintere ut enn Hermine, var Malfang. Harry så til sin glede at han hadde sølt noe over seg som så ut som kattespy. Men før noen av dem rakk å gi utløp for sitt sinne over at Harry hadde gått til topps uten et arbeidsslag, ringte det ut.

«Så var det bare å pakke sammen!» sa Snilehorn. «Og ti poeng ekstra til Griffing for freidigheten!»

Han klukklo fremdeles mens han vagget fram til kateteret.

Harry somlet og tok all verdens tid på å pakke allting i sekken. Hverken Ronny eller Hermine ønsket ham lykke til da de gikk; begge virket nokså gretne. Omsider var Harry og Snilehorn de to eneste som var igjen.

«Skynd deg nå, Harry, du kommer for sent til neste time,» sa Snilehorn vennlig og klikket gullspennene igjen på drageskinnsveska.

«Professor,» sa Harry og kunne ikke la være å bli minnet om Voldemort, «det var noe jeg ville spørre om.»

«Spør vekk, min venn, bare spør vekk …»

«Jeg lurte på om De visste noe om … malacruxer?»

Snilehorn stivnet. Det var som om det runde fjeset skrumpet. Han slikket seg om leppene og sa hest: «Hva var det du sa?»

«Jeg spurte om De visste noe om malacruxer, professor. De skjønner –»

«Det er Humlesnurr som har fått deg til dette,» hvisket Snilehorn.

Stemmen hans var blitt helt annerledes – ikke forekommende lenger, men sjokkert og skremt. Han famlet i brystlomma, trakk opp et lommetørkle og tørret den svette pannen.

«Humlesnurr har vist deg det – det minnet,» sa han. «Ikke sant?»

«Jo,» sa Harry og bestemte seg på flekken for at det var best ikke å lyve.

«Ja, det er klart,» sa Snilehorn lavt og fortsatte å tørre seg i det hvite ansiktet. «Det er klart … vel, Harry, hvis du har sett det minnet, vet du allerede at jeg ikke vet noe – *noe som helst*,» gjentok han med ettertrykk, «om malacruxer.»

Han trev drageskinnsveska, stappet lommetørkleet tilbake i lomma og marsjerte mot fangehulldøra.

«Professor,» sa Harry desperat, «jeg tenkte bare at kanskje det minnet kunne være noe mer –»

«Så det gjorde du?» sa Snilehorn. «Men da tok du feil, da, ikke sant? *Du tok FEIL!*»

Det siste ordet brølte han, og før Harry fikk sagt et ord til, smalt fangehulldøra igjen etter ham.

Hverken Ronny eller Hermine viste den minste medfølelse da Harry fortalte om den katastrofalt mislykte samtalen. Hermine kokte fremdeles over Harrys triumf uten antydning til innsats, mens Ronny var sur for at Harry ikke hadde hentet en bezoar til ham òg.

«Det ville jo sett idiotisk ut om begge hadde gjort det!» sa Harry irritert. «Jeg måtte jo prøve å gjøre ham blid, vel, for søren, så jeg kunne få spurt

om det med Voldemort! Å, herregud, *ta deg sammen'a!*» la han ergerlig til, da Ronny skvatt til straks han hørte navnet.

Harry var omtrent like forbitret over selve fiaskoen som over reaksjonen til Ronny og Hermine, og brukte de neste par dagene på å grunne over hva han nå kunne finne på med Snilehorn. Han bestemte seg for inntil videre å late som han hadde glemt alt om malacruxer; det beste måtte være å lulle Snilehorn inn i falsk trygghet før han gikk til nytt angrep.

Da han ikke kom med flere spørsmål, falt eliksirlæreren tilbake til sin gamle, vennlige tone mot ham, og det virket som han hadde lagt hele saken bak seg. Harry ventet på en ny invitasjon til et av de små kveldsselskapene hans, og denne gangen var han fast bestemt på å møte opp, om han så måtte flytte på rumpeldunktreninga. Men nei, ingen invitasjon kom. Harry sjekket med Hermine og Gulla; ingen av dem hadde fått noen invitasjon, og ingen andre heller, så vidt de visste. Harry kunne ikke la være å undres på om det betydde at Snilehorn ikke var fullt så glemsk som han virket, men bare hadde bestemt seg for ikke å gi Harry flere anledninger til å spørre ham ut.

Det var på denne tida at biblioteket sviktet Hermine for første gang i manns minne. Hun ble så sjokkert at hun glemte at hun var sint på Harry for det med bezoaren.

«Jeg har ikke funnet én eneste forklaring på hva malacruxer er til!» betrodde hun ham. «Ikke én! Jeg har vært igjennom hele Begrenset adgang-seksjonen, men ikke engang i de *skrekkeligste* bøkene, hvor det står hvordan man kan brygge de *avskyeligste* gifter – ikke en ting! Absolutt det eneste jeg fant, var dette, i forordet til *De Ondeste Sortekonster* – bare hør: 'om Malacruxer, det ondeste af Magiens alle Paafund, vilde vi her ey tale ock ey hellere give Anvisninge' … Altså, hva er vitsen med å nevne den da?» sa hun utålmodig og smelte den gamle boka igjen. Det kom et spøkelsesaktig ul fra den. «Å, hold tåta,» glefset hun og puttet den i sekken igjen.

Det ble februar, og snøen smeltet rundt skolen og ble erstattet av kald, nitrist væte. Gråfiolette skyer hang lavt over borgen, og et konstant, iskaldt pisseregn gjorde plenene glatte og sølete. Resultatet ble at sjetteklassingenes første immiveringstime, som var lagt til lørdag for ikke å

miste noe av den vanlige undervisningen, fant sted i Storsalen i stedet for ute i parken.

Da Harry og Hermine kom ned i salen (Ronny gikk ned sammen med Lavendel), så de at bordene var borte. Regnet pisket mot de høye vinduene, og det forheksede taket bølget mørkt over dem mens de stilte opp foran professorene McSnurp, Slur, Pirrevimp og Stikling – alle husstyrerne – pluss en liten trollmann som Harry regnet med måtte være immiveringsinstruktøren fra departementet. Han virket liksom helt fargeløs, med lyse øyevipper, tynt hår og en ubestemmelig framtoning, som om det bare skulle et vindpust til for å blåse ham vekk. Harry lurte på om det var så mange kontinuerlige forsvinninger og oppdukkinger som på en eller annen måte hadde sugd substansen av ham, eller om så spinkel kroppsbygning var det ideelle for enhver som ville forsvinne.

«God morgen,» sa departementstrollmannen da alle elevene var kommet og husstyrerne hadde kalt til orden. «Mitt navn er Wilfram Tvikrok, og jeg er utsendt av departementet for å være immiveringsinstruktør her de neste tolv ukene. I løpet av den tida håper jeg å ha forberedt dere tilstrekkelig til immiveringsprøven –»

«Malfang, vær stille og følg med her!» bjeffet professor McSnurp.

Alle så ditover. Malfang var blitt mørkerød og så rasende ut mens han flyttet seg litt bort fra Krabbe, som han tydeligvis hadde hatt en hviskende krangel med. Harry kikket fort på Slur, som også virket ergerlig, men Harry hadde en sterk mistanke om at det ikke så mye skyldtes Malfangs uhøflighet som at McSnurp hadde irettesatt en fra hans hus.

«– som mange av dere da vil være klare til å avlegge,» fortsatte Tvikrok, som om det ikke hadde vært noen avbrytelse.

«Som dere kanskje vet, er det vanligvis umulig å immivere eller eksivere innenfor Galtvort. Rektor har hevet denne heksingen i én time, kun her inne i Storsalen, for at dere skal kunne øve dere. La meg understreke at dere ikke vil kunne eksivere ut av salen her, og at det ville være høyst uklokt å forsøke.

Kan alle nå stille seg opp slik at de har fri bane halvannen meter foran seg.»

Det ble en verre trengsel og knuffing mens folk gikk bort fra hverandre, støtte borti hverandre og kommanderte hverandre bort fra sitt eget område. Husstyrerne gikk rundt blant elevene, ordnet dem i stilling og brøt opp disputter.

«Harry, hvor har du tenkt deg?» sa Hermine.

Men Harry svarte ikke. Han gikk fort gjennom mengden, forbi der professor Pirrevimp gjorde pipende forsøk på oppstilling av noen ravnkloinger, som samtlige ville stå først; forbi professor Stikling, som bukserte håsblåsingene inn på rekke; han smatt bakom Ernst Maltmann og fikk stilt seg opp aller bakerst i flokken – rett bak Malfang, som hadde utnyttet den alminnelige forvirringen til å fortsette krangelen med en øyensynlig opprørsk Krabbe, halvannen meter bortenfor.

«Jeg *vet* ikke hvor mye lenger, er det greit, eller?» freste Malfang uten å ane at Harry sto rett bak ham. «Det tar lenger tid enn jeg trodde.»

Krabbe åpnet munnen, men Malfang hadde visst gjettet hva han ville si.

«Hør her, Krabbe, det er ikke din sak hva jeg driver med. Du og Gurgel kan bare gjøre som dere får beskjed om og holde utkikk!»

«*Jeg* pleier å fortelle vennene mine hva jeg driver med, hvis jeg vil ha dem til å holde utkikk for meg,» sa Harry, akkurat høyt nok til at Malfang hørte ham.

Malfang snurret rundt på stedet, og hånden hans skjøt etter staven, men i samme øyeblikk ropte fire husstyrere i kor: «Stille!» og stille ble det. Malfang snudde seg langsomt framover igjen.

«Takk,» sa Tvikrok. «Altså …»

Han viftet med tryllestaven, og straks lå det et gammeldags tønnebånd av tre på golvet foran hver elev.

«Når dere skal immivere, gjelder det å huske de tre D-ene!» sa Tvikrok. «Destinasjon, Definisjon, Demonstrasjon!

Første skritt er å se klart for seg den ønskede *destinasjonen*, eller *målet*,» sa Tvikrok. «I dette tilfellet, midten av ringen foran dere. Konsentrer dere om dette målet *nå*.»

Alle skottet først fordektig rundt seg for å sjekke at alle andre stirret ned i ringen sin, og flyttet deretter fort blikket dit de skulle. Harry så på den

runde flekken av støvete golv innenfor ringen og prøvde intenst å la være å tenke på alt annet. Dette viste seg umulig, ettersom han ikke kunne la være å lure på hva Malfang var ute på som krevde utkikker.

«Skritt to,» sa Tvikrok. «*Definisjon*. Fokusér helt og fullt på stedet dere har visualisert, gjør dere klart hva som skiller og avgrenser det fra alle andre steder!»

Harry kikket seg forsiktig om. Litt til venstre for ham kontemplerte Ernst Maltmann ringen sin så intenst at han ble ildrød i fjeset; det så ut som om han presset og prøvde å legge et egg på størrelse med en klabb. Harry bet latteren i seg og vendte fort blikket mot sin egen ring.

«Skritt tre, men først når jeg sier fra … *Demonstrasjon*,» ropte Tvikrok. «Det er nå mål og avgrensninger skal omsettes i praksis. Her må hver bevegelse være bevisst og målrettet! Drei rundt! Føl dere inn i intetheten! Når jeg har telt til tre … en –»

Harry så opp igjen; mange virket direkte engstelige for å skulle prøve å immivere allerede nå.

«– to –»

Han prøvde å konsentrere seg om ringen sin igjen, men nå hadde han alt glemt hva de tre D-ene sto for.

«– TRE!»

Harry snurret rundt på stedet, mistet balansen og datt nesten overende. Han var ikke den eneste. Hele salen var plutselig full av sjanglende elever; Nilus lå langflat på ryggen, mens Ernst Maltmann derimot hadde tatt et slags piruett-sprang inn i ringen sin og et øyeblikk så helt begeistret ut, til han fikk øye på Tommy Ding som så på og brølte av latter.

«Ta det med ro, ta det med ro,» sa Tvikrok tørt. Det virket ikke som han hadde ventet seg noe bedre. «Rett på ringene deres nå, og gå tilbake til der dere sto …»

Det andre forsøket gikk ikke bedre enn det første. Og det tredje var like ille. Det var ikke før i fjerde forsøk at noe mer spennende hendte. Det kom et fryktelig skrik av smerte, og alle så forferdet opp; der sto Susanne Beining i Håsblås i ringen sin og vaklet på ett bein – det venstre sto igjen halvannen meter bortenfor.

Husstyrerne løp bort til henne; det kom et høyt smell og en sky av fiolett røyk, og da røyken klarnet, så de Susanne, gjenforent med beinet sitt, men hikstende og vettskremt.

«Splutsjing, eller frafall av ulike kroppsdeler, inntreffer når man ikke er tilstrekkelig oppmerksom på *definisjonen*,» sa Wilfram Tvikrok kaldblodig. «Derfor gjelder det til enhver tid å holde maksimal konsentrasjon om *destinasjonen*, og derigjennom de målrettede bevegelsene som kulminerer i *demonstrasjonen*, altså selve gjennomføringen … slik.»

Tvikrok tok et skritt fram, snudde seg elegant på stedet med utstrakte armer, forsvant i en hvirvel av kutteskjøter og dukket like snart opp igjen i den andre enden av Storsalen.

«Tenk på de tre D-ene,» sa han, «og prøv igjen: en – to – tre –»

En time senere var splutsjingen til Susanne fortsatt det mest spennende som hadde skjedd, men det virket ikke som dette affiserte Tvikrok. Mens han spente kappen om halsen, sa han bare: «Altså neste lørdag, alle sammen, og husk nå på: *Destinasjon. Definisjon. Demonstrasjon.*»

Dermed viftet han med staven, forsvant tønnebåndene og spaserte ut av Storsalen i følge med professor McSnurp. Med det samme begynte praten å gå mens folk beveget seg mot inngangshallen.

«Åssen gikk det med deg?» spurte Ronny og kom fort bortover mot Harry. «Jeg syns jeg kjente noe den siste gangen jeg prøvde – lissom en kribling i føttene.»

«Det er vel joggeskoene dine som er for små, Ronne-Ponne,» sa en stemme bak dem, og Hermine seilte forbi med et flir.

«Jeg kjente ikke noe, jeg,» sa Harry og overhørte avbrytelsen. «Men det kan være det samme akkurat nå –»

«Kan være det samme? Hva er det du snakker om? *Vil* du ikke lære å immivere?» sa Ronny vantro.

«Jeg er ikke *så* oppsatt på det, egentlig, jeg liker bedre å fly,» sa Harry. Han kikket seg over skulderen etter Malfang og satte opp farten idet de kom ut i inngangshallen. «Men få opp farta litt'a, jeg kom på noe …»

Ronny fulgte undrende etter, og de nærmest løp opp i Griffingtårnet. På veien ble de oppholdt litt av Gnav, som hadde kilt fast en dør i femte og

nektet å la noen passere før de hadde satt fyr på sine egne bukser, men Harry og Ronny snudde bare og tok en av sine faste snarveier. Fem minutter etter klatret de inn av portretthullet.

«Har du tenkt å fortelle meg hva vi skal, eller?» spurte Ronny, og det var ikke fritt for at han var andpusten.

«Herover,» sa Harry. Han gikk tvers gjennom oppholdsrommet og ut døra til guttetrappa.

Sovesalen var tom, som han hadde håpet. Han slengte opp lokket på kofferten sin og romsterte rundt oppi, mens Ronny så utålmodig på.

«Harry …»

«Malfang bruker Krabbe og Gurgel som vaktposter. Han krangla med Krabbe der nede. Jeg vil bare vite … aha.»

Han hadde funnet det – en sammenbrettet firkant av tilsynelatende ubeskrevet pergament, som han nå glattet ut og slo lett på med stavtippen.

«*Jeg sverger på tro og ære at jeg er ute på revestreker* … eller i hvert fall at Malfang er det.»

Straks kom Ukruttkartet til syne på pergamentet. Det var en detaljert plantegning av samtlige etasjer i borgen, hvor ørsmå svarte prikker merket med navn beveget seg rundt og viste alle som oppholdt seg i den.

«Hjelp meg å finne Malfang,» sa Harry fort.

Han la kartet utover senga, og han og Ronny bøyde seg over det og lette.

«Der!» sa Ronny litt etter. «Han er på oppholdsrommet i Smygard, se … sammen med Parkasen og Zabini og Krabbe og Gurgel …»

Harry så ned på kartet. Han var skuffet, men kom seg fort.

«Vel, fra nå av har jeg tenkt å holde øye med ham,» sa han bestemt. «Og så snart jeg ser at han sniker rundt etsteds, og Krabbe og Gurgel holder vakt utenfor, så er det på med usynlighetskappen og ut for å se hva han –»

Han tidde brått da Nilus kom inn på sovesalen, i følge med en sterk lukt av svidd tøy, og begynte å lete i kofferten sin etter ny bukse.

Men tross beslutningen om å ta Malfang på fersken, hadde Harry ikke antydning til hell med seg de neste par ukene. Han sjekket på kartet så ofte han kom til, og tok iblant unødvendige doturer i friminuttene for å se etter, men ikke en eneste gang grep han Malfang i å befinne seg på noe

mistenkelig sted. Riktignok la han merke til at Krabbe og Gurgel tuslet rundt på egen hånd i borgen oftere enn de pleide, og det hendte de ble stående stille i folketomme korridorer, men disse gangene var Malfang ikke bare ikke i nærheten, han var faktisk ikke å finne på kartet i det hele tatt. Dette var meget mystisk. Harry lekte med tanken på om han kanskje forsvant ut fra hele skoleområdet, men det var vanskelig å tenke seg hvordan han kunne få til det, med alle de sikkerhetstiltakene som var satt i verk rundt borgen. Nei, det sannsynligste var vel bare at Harry ikke hadde funnet ham blant de hundrevis av små, svarte prikker på kartet. Og så var det riktignok det at Malfang, Krabbe og Gurgel øyensynlig hadde fått det med å gå hver for seg, de som hadde vært så uadskillelige, men slikt skjedde jo etter som folk ble eldre – Ronny og Hermine var et levende bevis på det, tenkte Harry trist.

Februar nærmet seg mars, uten annen endring i været enn at det begynte å blåse i tillegg til regnet. Til almen indignasjon kom det et oppslag på alle oppholdsromtavlene om at den neste utflukten til Galtvang var kansellert. Ronny ble rasende.

«Det var jo på bursdagen min!» sa han. «Jeg hadde gleda meg skikkelig!»

«Ikke noen overraskelse, akkurat, vel?» sa Harry. «Husk hva som hendte med Katti.»

Hun var fremdeles ikke kommet tilbake fra St. Mungo. Hva mer var, i *Aftenprofeten* hadde det stått om flere som var forsvunnet, blant dem flere slektninger av elever på skolen.

«Men nå har jeg ikke annet enn noen dumme immiveringer å se fram til,» sa Ronny grettent. «Litt av en bursdagsgave …»

Etter tre immiveringstimer var alt like vanskelig som før, skjønt noen flere hadde prestert å splutsje seg. Frustrasjonen bredde seg, og det var en viss misstemning med Wilfram Tvikrok og hans tre D-er, som hadde inspirert til en god del klengenavn på ham. De peneste var Dilten og Dritkrok.

«Grattis med da’n, Ronny,» sa Harry, da de den første mars ble vekket av at Jokum og Tommy gikk larmende ned til frokost. «Værsgod – ta imot.»

Han kastet pakken bort på senga til Ronny, hvor den ble én i en liten haug – som husnissene sikkert hadde kommet med i løpet av natta, tenkte Harry.

«Takk,» sa Ronny søvnig. Mens han rev av papiret, hoppet Harry ut av senga, åpnet kofferten og lette etter Ukruttkartet, som han gjemte for hver gang han hadde brukt det. Denne gangen måtte han lempe ut omtrent halve innholdet før han fant det, under det sammenrullede sokkeparet hvor han fremdeles hadde flaska med lykkedrikken, felixiren.

«OK,» mumlet han, tok det med tilbake til senga, slo stillferdig på det og mumlet: «*Jeg sverger på tro og ære at jeg er ute på revestreker*,» lavt, så Nilus, som akkurat gikk forbi fotenden av senga, ikke skulle høre det.

«Kjempeflott, Harry!» sa Ronny begeistret og veivet med de nye målvakthanskene Harry hadde gitt ham.

«Slit dem med helsa,» sa Harry åndsfraværende, mens han gransket Smygard-sovesalen for å finne Malfang. «Hei … han er visst ikke i senga si …»

Ronny svarte ikke; han var for opptatt med å åpne presanger, og innimellom kom det et fornøyd utbrudd.

«Skikkelig bra fangst i år!» erklærte han og holdt opp et tungt gullur med rare symboler rundt urskiva og ørsmå, bevegelige stjerner istedenfor visere. «Se her'a, hva jeg fikk av muttern og fattern! Jøsses, og neste år tror jeg jaggu jeg blir myndig òg …»

«Kult,» mumlet Harry og kastet et fort blikk på uret før han bøyde seg for å se nærmere etter på kartet. Hvor var Malfang? Det virket ikke som han var ved Smygard-bordet i Storsalen og spiste frokost … han var ikke i nærheten av Slur, som satt på kontoret sitt … ikke på noen av badene, ikke på sykestua …

«Lyst på en?» sa Ronny utydelig og holdt fram en eske sjokoladekjeler.

«Nei takk,» sa Harry. Han så opp. «Nå er Malfang vekk igjen!»

«Er'ke mulig,» sa Ronny og stappet en ny sjokoladekjel i munnen, før han skled ut av senga for å kle på seg. «Skynd deg litt'a, hvis ikke blir du nødt til å immivere på tom mage … ja ja, det hadde kanskje gått bedre, det …»

Han kikket tankefullt på sjokoladeesken, trakk på skuldrene og forsynte seg med en tredje.

Harry slo på kartet med staven, mumlet: «*Ugagn utført*,» enda det var det jo ikke, og tenkte hardt mens han kledde på seg. Disse periodiske forsvinningsnumrene til Malfang måtte ha en grunn, han var bare ikke kar om å begripe hva den kunne være. Den beste måten å finne det ut på, ville være å skygge ham, men selv med usynlighetskappen var dette neppe noen praktisk gjennomførlig idé; han hadde skoletimer, rumpeldunktrening, hjemmelekser og immivering, det var rett og slett ikke mulig å følge etter Malfang skolen rundt og dagen lang uten at noen la merke til at han ikke var til stede.

«Klar?» sa han til Ronny.

Han var kommet halvveis til sovesalsdøra før det gikk opp for ham at Ronny ikke hadde rørt seg, men sto lent til sengestolpen og stirret ut av det regnvåte vinduet med et underlig ufokusert uttrykk.

«Ronny? Frokost.»

«Jeg er ikke sulten.»

Harry stirret på ham.

«Jeg syns nettopp du sa –?»

«OK, da, jeg kan vel bli med deg ned,» sukket Ronny, «men jeg vil ikke ha noe å spise, altså.»

Harry gransket ham mistenksomt.

«Du har akkurat spist en halv eske sjokoladekjeler, er det sånn?»

«Det er’ke det,» sa Ronny med et nytt sukk. «Du … hadde ikke forstått det.»

«Greit,» sa Harry, forundret som han var, og snudde seg for å åpne døra.

«Harry!» sa Ronny plutselig.

«Hm?»

«Harry, jeg holder ikke ut mer!»

«Holder ikke ut mer hva?» spurte Harry og begynte å bli alvorlig bekymret. Ronny var nokså blek og så ut som det var sekundet før han måtte spy.

«Jeg kan’ke holde opp å tenke på henne!» sa han hest.

Harry måpte. Dette hadde han ikke ventet, og var ikke sikker på at han ville høre det heller. Venner var de, men hvis Ronny begynte å kalle Lavendel for Lavve-Vavve, da var det på tide å si fra.

«Hva har det med å spise frokost å gjøre?» spurte han og prøvde å bringe et element av sunn fornuft inn i saken.

«Jeg tror'ke hun aner at jeg fins engang,» sa Ronny med en desperat håndbevegelse.

«Aner at du fins?» sa Harry forvirret. «Hun driver jo ustanselig og kliner med deg, jo.»

Ronny blunket.

«Hvem er det du snakker om?»

«Hvem er det *du* snakker om?» sa Harry med en voksende følelse av at fornuften hadde tatt farvel med samtalen for godt.

«Romilda Vamm,» sa Ronny lavt, og det var som om hele ansiktet ble opplyst da han sa det, som om en stråle av det pureste solskinn hadde falt på det.

De stirret på hverandre i nesten et helt minutt, før Harry sa: «Dette er en spøk, ikke sant? Du bare tuller?»

«Jeg tror … Harry, jeg tror jeg elsker henne,» sa Ronny med tykk stemme.

«OK,» sa Harry og gikk for å se nærmere på det glassaktige blikket og den bleke huden. «OK, si det én gang til uten å flire.»

«Jeg elsker henne,» sa Ronny åndeløst. «Har du sett det håret hennes, det er aldeles svart og skinnende og silkebløtt og … og øya hennes? De svære, svarte øya? Og –»

«Dette er så klart kjempemorsomt og sånn,» sa Harry utålmodig, «men kutt ut spøken nå, OK? Bare dropp det.»

Han snudde seg for å gå og var kommet to skritt mot døra da en dundrende lusing traff ham på høyre øre. Sjanglende fikk han snudd seg. Ronnys ansikt var fortrukket av raseri, han hadde trukket knyttneven helt bakover og var klar til et nytt slag.

Harry reagerte instinktivt og fikk staven fri av lomma og formelen klar i hodet uten en bevisst tanke: *Levitacorpus!*

Ronny hylte til idet hælen hans ble rykket til værs, og der hang han nok en gang hjelpeløst opp-ned med dinglende kutteskjøter.

«*Hva gjorde du det for?*» brølte Harry.

«Du fornærma henne, Harry! Du sa det var en spøk!» ropte Ronny og ble gradvis fiolett i fjeset etter som blodet strømmet til hodet.

«Dette er jo sinnssvakt!» sa Harry. «Hva er det som har stukket –?»

I det samme la han merke til esken som lå åpnet på Ronnys seng, og sannheten slo ham med samme kraft som et troll i panikk.

«Hvor fikk du de sjokoladekjelene fra?»

«Det var en bursdagspresang!» ropte Ronny og snurret sakte rundt mens han kjempet for å komme fri. «Jeg spurte om du ville ha en, ikke sant?»

«Du tok den opp fra golvet, gjorde du ikke det?»

«Den hadde falt ned fra senga mi, OK? Slipp meg ned!»

«Den falt ikke ned fra senga di, din tufs, skjønner du ingen ting? Den var min, det var jeg som lempa den ut av kofferten min mens jeg lette etter kartet. Det er de sjokoladekjelene Romilda ga meg før jul, og de er stappfulle av elskovsdrikk!»

Men av alt dette var det visst bare ett ord som hadde trengt inn til Ronny.

«Romilda?» gjentok han. «Sa du Romilda? Harry – kjenner du henne? Kan du ordne så jeg får hilse på henne?»

Harry stirret på den dinglende Ronny, som plutselig så vanvittig håpefull ut, og kjempet med en sterk trang til å le. En del av ham – den delen som lå nærmest det hamrende øret – likte godt tanken på å slippe Ronny ned og se ham løpe amok til virkningen av eliksiren fortok seg … men på den annen side skulle de liksom være venner, da. Ronny hadde ikke vært seg selv da han gikk til angrep, og Harry tenkte at hvis han lot ham erklære Romilda Vamm sin udødelige kjærlighet, ville han, Harry, ha fortjent en omgang juling til.

«Ja da, jeg skal ordne det,» sa han og tenkte fort. «Nå slipper jeg deg ned, greit?»

Han lot Ronny smelle i golvet (øret gjorde faktisk temmelig vondt), men Ronny spratt bare opp igjen med et kjempeglis.

«Hun er nok på Snilehorns kontor,» sa Harry med overbevisning og gikk foran mot døra.

«Hva gjør hun der?» spurte Ronny bekymret og skyndte seg etter.

«Hun … hun har ekstra eliksirtimer med ham,» sa Harry og fabulerte vilt.

«Kanskje jeg kan spørre om å få timer sammen med henne?» sa Ronny ivrig.

«Kjempeidé,» sa Harry.

Ved portretthullet ventet Lavendel, en komplikasjon Harry ikke hadde forutsett.

«Så sen du er, Ronne-Ponne!» sa hun og satte trutmunn. «Jeg har en bursdags–»

«Ikke plag meg,» sa Ronny utålmodig. «Harry skal presentere meg for Romilda Vamm.»

Og uten et ord til, trengte han seg forbi henne og ut gjennom portretthullet. Harry prøvde å vise Lavendel et unnskyldende fjes, men det kan ha sett ut som han rett og slett moret seg, for hun så enda mer fornærmet ut da den trinne damen svingte igjen bak dem.

Harry hadde vært litt bekymret for at Snilehorn skulle ha gått ned til frokost, men han åpnet kontordøra så fort de banket på, iført grønn fløyelsslåbrok med matchende nattlue og et nokså uutsovet fjes.

«Harry,» mumlet han. «Det var litt vel tidlig for et besøk … Jeg pleier å sove lenge på lørdager …»

«Fryktelig lei for å forstyrre, professor,» sa Harry så lavt han kunne, mens Ronny sto på tå og prøvde å se forbi Snilehorn inn på kontoret hans, «men kameraten min, Ronny, har fått i seg en elskovsdrikk ved en feil. De kunne ikke lage en motgift til ham, vel? Jeg kunne tatt ham med til madam Pomfrit, men vi har jo ikke lov til å ha noe fra Wiltersens Wærste, og De vet … pinlige spørsmål og sånn …»

«Jeg ville da trodd *du* kunne rørt sammen et botemiddel i en fart, Harry, en avansert eliksiriker som deg?» sa Snilehorn.

«Æhm,» sa Harry, som ble litt distrahert av at Ronny nå satte albuen i sida på ham i et forsøk på trenge seg forbi, «altså, jeg har aldri blandet en

motgift mot en elskovsdrikk før, og tenk om Ronny fant på noe alvorlig før jeg ble ferdig –»

Hjelpsomt nok fant Ronny ut at dette var tidspunktet til å stønne: «Jeg ser henne ikke, Harry – tror du'n har gjemt henne?»

«Denne elskovsdrikken, den var vel ikke gått ut på dato?» spurte Snilehorn og kikket på Ronny med mer profesjonell interesse. «De kan øke i styrke, nemlig, jo lenger de blir liggende.»

«Det hadde forklart en masse,» peste Harry, som nå nærmest måtte ta brytetak med Ronny for å hindre at han veltet Snilehorn over ende. «Det er bursdagen hans, professor,» la han bedende til.

«Ja ja, kom inn, da, kom inn,» sa Snilehorn og ga etter. «Jeg har det som trengs her i veska, det er jo ingen vanskelig motgift …»

Ronny braste inn på Snilehorns overopphetede, overfylte kontor, snublet over en duskeskammel, fikk balansen igjen ved å trive tak om halsen til Harry og mumlet: «Hun så det vel ikke, vel?»

«Hun er ikke kommet ennå,» sa Harry. Han så at Snilehorn åpnet eliksirsettet og puttet noen klyper med ditt og datt oppi en krystallflakong.

«Flott,» sa Ronny med følelse. «Åssen tar jeg meg ut?»

«Meget tiltrekkende,» sa Snilehorn glatt og rakte ham et glass med klar væske. «Drikk dette, du, det er for nervene, så beholder du roen når hun kommer.»

«Femenalt,» sa Ronny ivrig og gulpet motgiften i seg så det hørtes.

Harry og Snilehorn holdt øye med ham. Et øyeblikk sto Ronny og strålte til dem. Så, sakte, sakte, sank gliset sammen, forsvant og ble erstattet av den dypeste forferdelse.

«Tilbake til normalen igjen, altså?» sa Harry og flirte. Snilehorn klukklo. «Tusen takk, professor.»

«Ingen årsak, unge venn, ingen årsak,» sa Snilehorn. Ronny kollapset i en lenestol, aldeles knust. «En oppkvikker, det er det han trenger,» fortsatte Snilehorn og tasset bort til et bord med alskens drikkevarer. «Jeg har smørterøl, jeg har vin, jeg har én flaske igjen av denne eike-modnede mjøden … hmm … den tenkte jeg faktisk å gi til Humlesnurr til jul … nå ja …» han trakk på skuldrene, «han kan vel ikke savne noe han aldri har hatt!

Så skal vi ikke åpne den og feire unge Wiltersens fødselsdag? Intet er som edel drikke til å jage skuffet kjærlighet på flukt …»

Han klukklo igjen, og Harry lo med. Dette var første gang han hadde vært nesten alene med Snilehorn siden det katastrofale første forsøket på å få det ekte minnet fra ham. Kanskje … hvis han bare kunne holde ham i godt humør … kanskje hvis de fikk i seg nok av den eike-modnede mjøden …

«Værsgod,» sa Snilehorn og rakte Harry og Ronny hvert sitt glass mjød før han hevet sitt eget. «Vel, må jeg få ønske deg en riktig gledelig fødselsdag, Rolf –»

«– Ronny –,» hvisket Harry.

Men Ronny hørte visst ikke etter skåltalen, han tømte bare hele glasset i munnen og svelget.

Det gikk et sekund, knapt mer enn et hjerteslag, og så visste Harry at noe var forferdelig galt, men det gjorde øyensynlig ikke Snilehorn.

«– og måtte du få mange, mange –»

«*Ronny!*»

Ronny hadde sluppet glasset og halvt reist seg fra stolen, så falt han sammen, og armer og bein rykket ukontrollert; fråden drev fra munnen, og øynene bulte ut av hodet.

«Professor!» bæljet Harry. «Gjør noe!»

Men det så ut som Snilehorn var lammet av sjokket. Ronny rykket og hikstet, huden var i ferd med å bli blå.

«Hva – men –,» stammet Snilehorn.

Harry bykset over et lavt bord og løp mot Snilehorns åpne eliksirsett, nappet ut krukker og punger mens den skrekkelige lyden av Ronnys gurglende pust fylte rommet. Og så fant han den – den skrumpne nyresteinen Snilehorn hadde tatt imot av ham i eliksirtimen.

Han sprang tilbake til Ronny, vrengte opp gapet hans og stakk bezoaren langt inn. Ronny rykket til, ga fra seg et rallende gisp, og så ble kroppen hans slapp og stille.

KAPITTEL NITTEN

NISSESKYGGER

«Så alt i alt var det ikke en av Ronnys bedre bursdager, da?» sa Fred.

Det var utpå kvelden, og det var blitt stille på sykestua, gardinene var trukket for og lampene tent. Det var bare Ronnys seng det lå noen i. Rundt ham satt Harry, Hermine og Gulla. De hadde tilbragt hele dagen med å vente utenfor dobbeltdørene og prøve å kikke inn når noen gikk inn eller ut, men klokka ble åtte før madam Pomfrit slapp dem inn. Ti over kom Fred og Frank.

«Det var ikke sånn vi hadde tenkt oss å overlevere presangen,» sa Frank bistert. Han la en stor gavepakke på Ronnys seng og satte seg ved sida av Gulla.

«Nei, vi hadde sett for oss at'n var våken, faktisk,» sa Fred.

«Vi var i Galtvang og gleda oss til å overraske'n –,» sa Frank.

«Var dere i Galtvang?» sa Gulla og så opp.

«Vi lurte på å kjøpe Zonko,» sa Fred dystert. «Få vår egen Galtvang-filial, hva – det tenker jeg vi skulle fått glede av, nå som dere ikke slipper ut i helgene og får kjøpt sakene våre lenger … men alt det kan være det samme nå.»

Han trakk fram en stol ved sida av Harry og så på det bleke ansiktet til Ronny.

«Åssen skjedde det egentlig, Harry?»

Harry gjenfortalte det han allerede hadde fortalt hundre ganger, føltes det som – til Humlesnurr, McSnurp, madam Pomfrit, Hermine og Gulla.

«… og så fikk jeg puttet bezoaren i munnen på ham, og han begynte å puste litt lettere, Snilehorn løp etter hjelp, og så kom McSnurp og madam Pomfrit og tok ham med seg hit. De mener han blir helt bra igjen. Madam

Pomfrit sier han må bli liggende her en ukes tid … ta ruta-tinktur hver dag …»

«Jaggu var det flaks at du kom på det med bezoaren,» sa Frank lavt.

«Flaks at det fantes en der,» sa Harry. Han ble helt kald ved tanken på hva som kunne skjedd om han ikke hadde funnet den lille steinen.

Fra Hermine kom det et nesten uhørlig lite snufs. Hun hadde vært uvanlig stille hele dagen. Etter at hun kom styrtende bort til Harry utenfor sykestua og ville vite hva som hadde skjedd, hadde hun nesten ikke tatt del i Harrys og Gullas evinnelige kretsing om hvordan Ronny kunne ha blitt forgiftet, bare stått der ved sida av dem, stram om kjakene og redd i øynene, til de omsider hadde sluppet inn til ham.

«Vet muttern og fattern det?» spurte Fred Gulla.

«De har vært her alt. Kom for en time siden – de er oppe på Humlesnurrs kontor nå, men de kommer snart ned igjen …»

Alle tidde og stirret på Ronny, som mumlet litt i søvne.

«Så gifta var i mjøden, altså?» sa Fred lavt.

«Ja,» svarte Harry straks. Han hadde ikke fått tankene fra det og var glad til for å kunne begynne å snakke om det igjen. «Snilehorn skjenket opp –»

«Kunne han ha putta noe oppi glasset til Ronny uten at du så det?»

«Sikkert,» sa Harry, «men hvorfor skulle Snilehorn forgifte Ronny?»

«Har'ke anelse,» sa Fred og rynket pannen. «Du tror'ke han kunne ha tatt feil og bytta om glassene, da? At det var deg'n var ute etter?»

«Hvorfor skulle Snilehorn forgifte Harry?» spurte Gulla.

«Veit ikke,» sa Fred, «men det må være drøssevis av folk som gjerne vil forgifte Harry, eller hva? 'Den utvalgte' og alt det der?»

«Så du tror at Snilehorn er dødseter?» sa Gulla.

«Allting er mulig,» sa Fred mørkt.

«Noen kan ha brukt Befaliusforbannelsen på'n,» sa Frank.

«Eller han kan være uskyldig,» sa Gulla. «Hvis giften var i flaska, var det vel Snilehorn selv den var beregna på.»

«Hvorfor skulle noen drepe Snilehorn?»

«Humlesnurr tror at Voldemort ville ha Snilehorn på sin side,» sa Harry. «Snilehorn lå i dekning et helt år før han kom hit til Galtvort. Og …» han

kom på minnet til Snilehorn som Humlesnurr ennå ikke hadde greid å få tak i, «og kanskje Voldemort vil rydde ham av veien, kanskje han tror at Humlesnurr kunne få nytte av ham.»

«Men du sa jo at Snilehorn egentlig hadde ment å gi den flaska til Humlesnurr til jul,» minnet Gulla ham på. «Så det kan like godt være at det var Humlesnurr giftblanderen var ute etter.»

«Da kan han ikke ha kjent Snilehorn noe særlig,» sa Hermine. Det var første gang på flere timer hun hadde sagt noe, og nå lød det som hun var sterkt forkjølet. «Alle som kjenner Snilehorn, vet det er nokså sannsynlig at han ville beholdt noe som smakte så godt selv.»

«Ær-mi-ne,» kvekket det uventet fra Ronny i senga.

Alle tidde øyeblikkelig og stirret engstelig på ham, men han mumlet bare noe ubegripelig, og litt etter begynte han å snorke.

Døra til sykestua brakte opp, og alle skvatt. Gygrid kom brasende inn så mollskinnsfrakken flagret og satte delfin-store, sølete fotavtrykk over hele golvet. Håret var regnvått, og i hånden hadde han en armbrøst.

«Vært i Skauen hele da'n!» peste han. «Argarapp er dårligere, jeg har vært og lest høyt for'n – kom ikke hjematt til middag før nå nettopp, og professor Stikling fortalte meg om Ronny! Åssen står det tel med'n?»

«Ikke så verst,» sa Harry. «Han blir bra igjen, sier de.»

«Ikke mer enn seks besøk samtidig!» sa madam Pomfrit og kom farende ut fra kontoret sitt.

«Med Gygrid er vi jo seks,» påpekte Frank.

«Å … ja visst, ja,» sa madam Pomfrit, som åpenbart hadde regnet Gygrid som en folkemengde på grunn av størrelsen. For å dekke over forvirringen, skyndte hun seg å vaske bort søleavtrykkene hans med tryllestaven.

«Det er'ke tel å tru,» sa Gygrid hest, mens han så ned på Ronny og ristet på det svære, bustete hodet. «Ikke tel å tru, nei … bare se på'n, der'n ligger … okken sku' vel ha løst tel å gjøra *han* no vondt?»

«Det var akkurat det vi satt og snakket om,» sa Harry. «Vi vet ikke.»

«Det kan ikke væra noen som har et horn i sida te Griffing-laget, vel?» sa Gygrid bekymret. «Først Katti, og nå Ronny …»

«Jeg kan liksom ikke se for meg at noen skulle ta kverken på et helt rumpeldunklag,» sa Frank.

«Quist hadde nok kanskje kverka smygardingene, hvis'n trodde at'n ikke ble tatt,» sa Fred i rimelighetens navn.

«Vel, jeg tror ikke det er rumpeldunk, men jeg tror faktisk det er en forbindelse mellom disse angrepene,» sa Hermine lavt.

«Åssen da, mener du?» spurte Fred.

«Jo, én ting er at begge burde vært dødelige, men ingen av dem ble det, selv om det var bare flaks. Og en ting til: Det virker som hverken giften eller halsbåndet rammet den som egentlig skulle dø.» Hun la dystert til: «Det gjør jo på en måte de som står bak, enda farligere, det virker som de gir katten i hvor mange mennesker de tar livet av før de treffer det rette offeret.»

Før noen rakk å reagere på denne illevarslende uttalelsen, gikk døra til sykestua opp igjen, og herr og fru Wiltersen kom fort bortover midtgangen. Sist de hadde vært innom, hadde de bare nådd å forsikre seg om at Ronny virkelig ville bli helt bra igjen, men nå slo fru Wiltersen armene om Harry og klemte ham hardt inntil seg.

«Humlesnurr fortalte åssen du reddet ham med en bezoar,» hikstet hun. «Å, Harry, hva kan vi si? Du reddet Gulla … du reddet Arthur … og nå har du reddet Ronny òg …»

«Å nei … jeg har da ikke …» mumlet Harry brydd.

«Halve familien vår skylder deg visst livet, nå som jeg tenker over det,» sa herr Wiltersen med tykk stemme. «Vel, alt jeg kan si, Harry, er at det var en lykkedag for familien Wiltersen da Ronny kom til å dele kupé med deg på Galtvortekspressen.»

Harry kunne ikke komme på noe svar på dette og ble nesten glad da madam Pomfrit på ny minnet dem på at det ikke fikk være mer enn seks besøkende rundt sykesenga. Han og Hermine reiste seg straks, og Gygrid bestemte seg for å gå sammen med dem og la familien bli igjen hos Ronny.

«Fælt, er det,» knurret Gygrid i skjegget, mens de tre trasket bortover gangen mot marmortrappa. «All denna nye sikringa og greier, og så blir

unga skada likavæl … Humlesnurr er kjempebekymra … Ikke at'n sier stort, men jeg ser det på'n …»

«Har han ingen idé om hva han skal gjøre, Gygrid?» spurte Hermine fortvilet.

«Hundrevis av ideer, sikkert, en sånn hjerne som det,» sa Gygrid lojalt. «Men'n veit ikke okken som sendte det halsbåndet, og ikke okken som hadde gift i vinen, eller så hadde dem vel blitt fakka, da, ikke sant? Det som jeg er bekymra for,» fortsatte han, senket stemmen og så seg over skulderen (og Harry sjekket for sikkerhets skyld under taket også etter Gnav), «det er å lenge vi kan holde Galtvort gåendes hvis at det fortsetter med angrep på unga her. Det er reine Mysteriekammeret oppatt att, hæ? Det blir panikk, flere foreldre som tar ut unga sine ta skolen, og så veit du'kke ordet ta det før enn skolestyret –»

Han tidde idet spøkelset av en langhåret kvinne svevde adstadig forbi, før han fortsatte med en hes hvisking: «– skolestyret byner å prate om å stenge hele skolen for godt.»

«Å nei, vel?» sa Hermine bekymret.

«'N må jo se det fra demses synspunkt, da,» sa Gygrid tungt. «Jeg mener, en risk har det støtt vært å sende en unge te Galtvort, ikke sant? Noen uhell må'n jo bare vente når at hundrevis ta mindreårige trollmenn er klemt isammen sånn, men mordforsøk, det er nå noe anna. Neiggu ikke rart at Humlesnurr er sinna på Sl –»

Der bråtidde han, og det kom et velkjent, skyldbevisst uttrykk i det som var synlig av fjeset hans over det svarte flokeskjegget.

«Hva?» sa Harry fort. «Er Humlesnurr sint på Slur?»

«Har jeg aldri sagt,» sa Gygrid, selv om panikken i ansiktet neppe kunne vært tydeligere. «Nei, jøsses, er klokka så mye alt? Nesten midnatt, jeg må –»

«Gygrid, hvorfor er Humlesnurr sint på Slur?» spurte Harry høyt.

«Sssjjj!» sa Gygrid og var nå ikke bare nervøs, men sint. «Ikke stå og gaul sånn da, Harry, vil du at jeg skal miste jobben? Ikke at det hadde brydd deg, kanskje, nå som du har slutta med stell ta mag –»

«Ikke prøv å gi meg skyldfølelse, det nytter ikke likevel!» sa Harry skarpt. «Hva er det Slur har gjort?»

«Jeg veit ikke, Harry, jeg sku'kke enklig hørt det i hele tatt! Jeg – vel, jeg var på vei ut ta Skauen forleden kveld, og så hørte jeg dem prata – nå ja, krangla, da. Hadde ikke løst tel at dem sku' merke meg, så jeg gjømte meg litt og prøvde å lavvær å høre etter, men det var – var en ganske oppheta disskusjon, så det var'ke så lett å låkke øra.»

«Ja?» sa Harry, da Gygrid ble stående og skrape nervøst med føttene.

«Ja, så hørte jeg Slur si at kanskje Humlesnurr tok for mye for gitt, kanskje han – Slur, altså – ikke hadde løst tel å fortsette med det mer –»

«'Det'? Hva da?»

«Veit ikke, Harry, det låt som Slur følte seg litt overarbeida, bare – men hvertfall, så fikk'n grei beskjed av Humlesnurr om at'n hadde lovd det, så det var bare å gjøra det. Temmelig bestemt var'n. Og så sa'n noe om at Slur sku' undersøke noe i Smygard. Ja, ikke at det er noe rart i det!» la han fort til, da Harry og Hermine vekslet et betydningsfullt blikk. «Alle husstyrera fikk beskjed om å sette i gang undersøkelser om de halsbåndgreiene –»

«Jo, men Humlesnurr driver ikke og krangler med resten av dem, vel?» sa Harry.

«Du, Harry,» sa Gygrid og vred nervøst på armbrøsten han holdt; det kom en høy, splintrende lyd, og den brakk i to, «jeg veit jo åssen du har det med Slur, så jeg vil'ke at du skal legga noe mer i detta enn det er.»

«Pass opp,» sa Hermine fort.

De snudde seg og rakk akkurat å se skyggen av Argus Nask tårne seg opp over veggen bak dem, før mannen selv, krokrygget og med dissende kjaker, kom om hjørnet.

«Åhå!» peste han. «Oppe så seint – det blir arrest, det!»

«Nehei, du, Nask,» sa Gygrid kort. «Dem er sammen med meg, er'em ikke det, kanskje?»

«Og hva speller det for noen rolle, kanskje?»

«Jeg er vel for svarte lærer her, er jeg'ke det, kanskje, din luskefutt!» sa Gygrid og tente.

De hørte en ekkel, hvesende lyd mens Nask pustet seg opp i raseri; det var Fru Hansen som hadde nærmet seg usett og nå smøg seg smidig om de knoklete anklene hans.

«Stikk ta nå,» sa Gygrid gjennom munnviken.

Harry lot seg ikke be to ganger; både han og Hermine løp av sted, mens gangen bak dem gjallet av de stadig sintere stemmene til Gygrid og Nask. Like før der de skulle ta av til Griffing-tår-net så de Gnav, men han var i full fart på vei mot opphavet til brølingen og kaklet og sang:

«*Er det kiv og krangel – stopp*
og tilkall Gnav, få dobbelt opp!»

Den trinne damen dormet og likte dårlig å bli vekket, men svingte surt ut og lot dem kravle inn på oppholdsrommet, som var velsignet fredelig og tomt. Folk hadde visst ikke hørt om det med Ronny ennå, heldigvis; Harry syntes han var blitt utspurt nok den dagen. Hermine sa godnatt og forsvant mot jentesovesalen, men Harry ble værende litt, tok en stol foran peisen og stirret inn i de døende glørne.

Så Humlesnurr hadde altså kranglet med Slur. Tross alt han hadde sagt til Harry, tross all sin insistering på at han hadde full tillit til Slur, hadde han blitt sint på ham … syntes ikke at Slur hadde anstrengt seg nok for å granske smygardingene … eller kanskje, granske én bestemt smygarding: Malfang?

Var det fordi Humlesnurr ikke ville at Harry skulle gjøre noe dumt, ta saken i sine egne hender, at han hadde latt som det ikke var noe i mistankene hans? Det virket sannsynlig. Det kunne også være at Humlesnurr ikke ville at noe skulle avlede oppmerksomheten hans fra privattimene deres, eller fra å få tak i det minnet til Snilehorn. Kanskje Humlesnurr ikke syntes det var riktig å betro seg til sekstenåringer om sine mulige mistanker mot lærerstaben –

«Er det deg, Potter!»

Harry fór opp med et rykk, med staven parat. Han hadde vært så sikker på at oppholdsrommet var tomt, og aldeles ikke vært forberedt på at en

ruvende skikkelse skulle reise seg brått fra en av de borterste stolene. Et nytt blikk viste ham at det var Colon McMerk.

«Jeg har ventet på deg,» sa McMerk og overså den trukne tryllestaven. «Må vel ha sovnet, da. Du, jeg så at de bar Wiltersen bort på sykestua før i dag. Så ikke ut som han kom til å være i noe særlig form til kampen i neste uke.»

Det tok et øyeblikk før Harry skjønte hva han snakket om.

«Å ja … rumpeldunk,» sa han. Han stakk staven i beltet igjen og strøk en trett hånd gjennom håret. «Nei … det kan nok være at han ikke blir det.»

«Vel, da blir det jo meg som målvakt, da?» sa McMerk.

«Joo,» sa Harry. «Det blir vel kanskje det …»

Han kunne ikke komme på noen god grunn som talte imot; McMerk hadde jo faktisk vært den nest beste på prøven.

«Flott,» sa McMerk i en tilfreds tone. «Når er det trening?»

«Hva? Å ja … det blir en i morgen kveld.»

«Bra. Hør her, Potter, vi burde ta en prat på forhånd. Jeg har noen ideer om strategien du kanskje kunne ha nytte av.»

«Mhm,» sa Harry ubegeistret. «OK, du får gi meg dem i morgen, da. Jeg er litt trøtt akkurat nå … vi sees …»

Nyheten om at Ronny var blitt forgiftet, spredde seg fort dagen etter, men vakte ikke fullt så mye oppsikt som det med Katti hadde gjort. Det virket som folk mente det kunne ha vært et uhell, siden det var på kontoret til eliksirlæreren det skjedde, og at ingen egentlig skade var skjedd, siden han straks hadde fått en motgift. Blant griffingene var de fleste i grunnen langt mer interessert i den tilstundende rumpeldunkkampen mot Håsblås, for mange av dem skulle gjerne sett Sakarias Smutt, som spilte jager på Håsblås-laget, få en skikkelig dukkert for den kommenteringen sin under åpningskampen mot Smygard.

Harry for sin del hadde aldri vært mindre interessert i rumpeldunk; derimot var han på god vei til å bli besatt av Draco Malfang. Han fortsatte å sjekke Ukruttkartet hver gang han fikk en sjanse, og det hendte han tok en omvei bortom hvor det nå var Malfang befant seg i øyeblikket, men ennå hadde han aldri grepet ham i noe utenom det vanlige. Men fremdeles

skjedde det uforklarlige at Malfang innimellom ganske enkelt forsvant fra kartet …

Ikke at Harry fikk så mye tid til å grunne over det problemet, ikke med rumpeldunktrening, hjemmelekser og nå også Colon McMerk og Lavendel Bruun i hælene hvor han gikk og sto.

Det var umulig å avgjøre hvem av dem som var mest irriterende. Fra McMerk fløt det en konstant strøm av hint om at han ville bli en bedre fast målvakt på laget enn Ronny, og at nå som Harry så ham spille jevnlig, ville opplagt han også snart bli overbevist om det samme. I tillegg var han en klegg til å kritisere de andre spillerne, og til å bombardere Harry med stadig nye detaljerte treningsopplegg, slik at Harry mer enn én gang måtte minne ham på hvem som var lagkaptein.

Innimellom dette hadde Lavendel Bruun fått det med å liksom snuble borti ham for å snakke om Ronny, og det var nesten enda mer slitsomt enn rumpeldunkforedragene til McMerk. I førstningen hadde hun vært potte sur for at ingen hadde kommet på å fortelle henne at Ronny lå på sykestua – «Jeg er jo liksom kjæresten hans, da!» – men dessverre hadde hun etter hvert bestemt seg for å tilgi Harry denne hukommelsesglippen og var oppsatt på flest mulig dype samtaler om Ronnys følelser, en ytterst pinlig opplevelse som Harry gjerne skulle vært foruten.

«Du, kan du ikke heller snakke med Ronny om dette?» spurte han etter en spesielt lang utspørring fra Lavendel, som dekket alt fra nøyaktig hva Ronny hadde sagt om den nye festkutten hennes til hvorvidt Harry trodde at Ronny tok forholdet sitt til henne 'på alvor'.

«Jeg ville jo det,» sa Lavendel grettent, «men alltid når jeg går og besøker ham, så sover han!»

«Å jaså?» sa Harry overrasket, for Ronny hadde vært lys våken hver gang *han* hadde vært oppe i sykestua, ikke bare kjempeinteressert i å høre om krangelen mellom Humlesnurr og Slur, men opplagt nok til å skjelle McMerk huden full.

«Går Hermine Grang og besøker ham fremdeles?» ville Lavendel vite.

«Ja, jeg tror da det. De er jo venner, da,» sa Harry brydd.

«Venner, hah! Ikke få meg til le,» sa Lavendel hånlig. «Hun ville ikke snakke med ham på ukevis da han ble sammen med meg! Men nå vil hun nok bli 'venner' igjen, ja, nå som han er så *interessant*!»

«Er det å bli interessant, det, altså, å bli forgiftet?» spurte Harry. «Men unnskyld, må gå – der kommer McMerk og vil snakke rumpeldunk,» sa han fort og smatt til sida, ut gjennom en dør som hadde forkledd seg som tykke veggen, og løp nedover snarveien til eliksirrommet, hvor gudskjelov hverken Lavendel eller McMerk kunne forfølge ham.

Om morgenen foran rumpeldunkkampen mot Håsblås stakk Harry innom sykestua på vei ned til banen. Ronny var opphisset over at madam Pomfrit ville ikke la ham gå ned og se på kampen, siden han kunne bli opphisset av det.

«Åssen fikser McMerk det?» spurte han nervøst og hadde åpenbart glemt at han alt hadde spurt om det samme to ganger før.

«Det har jeg jo sagt,» sa Harry tålmodig, «og om han så var av verdensklasse, ville jeg ikke beholdt ham likevel. Han skal støtt fortelle folk åssen de skal gjøre, han tror han kunne spilt samtlige posisjoner bedre enn alle andre – jeg kan nesten ikke vente på å bli kvitt ham. Forresten, siden vi snakker om å bli kvitt folk,» la han til, mens han reiste seg og tok opp Lynkilen sin, «kan du værsåsnill å gi deg med å late som du sover når Lavendel kommer på besøk? Hun òg driver meg til vanvidd.»

«Å,» sa Ronny fårete. «Jaa … jo, OK.»

«Hvis du ikke vil være sammen med henne mer, så si det til henne, da vel,» sa Harry.

«Joo, men … det er jo ikke så lett, da, liksom,» sa Ronny. Han tidde litt. «Stikker Hermine innom før kampen?» la han liksom tilfeldig til.

«Nei, hun og Gulla har gått ned til banen alt.»

«Å,» sa Ronny og så nokså dyster ut. «Da så. Vel, tvi tvi, da. Håper du får skikkelig most McMe – Smutt, mener jeg.»

«Skal prøve,» sa Harry og tok limen på skulderen. «Ser deg etter kampen.»

Han skyndte seg ned gjennom de folketomme gangene. Hele skolen var ute alt, enten allerede på plass rundt stadion eller på vei dit ned. Han kikket

ut av vinduene han passerte og prøvde å få en idé om vindstyrken, da en lyd forfra fikk ham til å se opp, og der kom Malfang gående mot ham i følge med to jenter, som begge så sure og motvillige ut.

Malfang bråstoppet da han fikk øye på Harry. Så lo han, kort og humørløst, og begynte å gå igjen.

«Hvor har du tenkt deg?» sa Harry.

«Tenk, det skal jeg sannelig fortelle deg, Potter, for det har du jo virkelig noe med,» geipet Malfang. «Best du får opp farten, de venter nok på Den utvalgte kapteinen – Gutten som skåret – eller hva det er de kaller deg for tida.»

Fra en av jentene kom det et motstrebende fnis. Harry stirret på henne, og hun rødmet. Malfang trengte seg forbi ham, og hun og venninnen travet etter og forsvant om hjørnet.

Harry sto naglet til stedet og så etter dem. Noe så sinnssykt irriterende; han var allerede i seneste laget til kampen, men der gikk altså Malfang og snek seg unna mens resten av skolen var borte – den beste sjansen hittil til å finne ut hva han hadde fore. Sekundene gled lydløst forbi, og Harry ble stående urørlig og stirret mot hjørnet hvor Malfang hadde forsvunnet …

«Hvor har du vært?» sa Gulla da Harry kom halsende inn i garderoben. Hele laget hadde skiftet og var klare; Clang og Piggtil, knakkerne, sto og dasket nervøst med køllene mot beina.

«Jeg traff Malfang,» fortalte Harry henne lavt mens han trakk den røde kutten over hodet.

«Og så?»

«Jo, så ville jeg vite hvorfor han er oppe i borgen med et par venninner når alle andre er her nede …»

«Spiller det noen rolle akkurat nå?»

«Vel, det får jeg jo aldri vite, da, eller hva?» sa Harry. Så trev han Lynkilen og skjøv brillene bedre på plass. «Kom igjen!»

Og uten et ord til marsjerte han ut på banen, til øredøvende heing og buing. Det var lite vind, og skydekket var ikke tett; her og der ble det gjennombrutt av blendende glimt av solskinn.

«Vanskelige forhold!» sa McMerk oppmuntrende til resten av laget. «Clang, Piggtil, dere bør ha sola i ryggen, så de ikke ser dere komme –»

«Det er meg som er kaptein, McMerk, så gi blaffen i å gi dem instrukser!» sa Harry sint. «Bare kom deg opp til målstengene, du!»

Da McMerk vel hadde marsjert sin vei, snudde han seg mot Clang og Piggtil.

«Men pass på at dere *har* sola i ryggen …» sa han motstrebende.

Han håndhilste på Håsblås-kapteinen; madam Hopp blåste i fløyta, og han sparket fra og fløy opp fra bakken, høyere enn resten av laget, og suste banen rundt på utkikk etter snoppen. Hvis han kunne snappe den fort, var det kanskje en sjanse for å komme seg opp i borgen igjen, hente Ukruttkartet og finne ut hva Malfang drev på med …

«Og det er Smutt fra Håsblås som har sluffen,» sa en drømmende stemme som ga ekkoer over hele banen. «Det var jo han som hadde kommentaren her sist, og Gulla Wiltersen fløy rett på ham, med vilje, sikkert – det så sånn ut. Smutt var nokså stygg mot Griffing, det angrer han sikkert på nå som han spiller mot dem – nei, se, der mistet han sluffen, Gulla tok den fra ham, henne liker jeg virkelig, hun er veldig grei …»

Harry glodde ned på kommentatortribunen. Ingen ved sine fulle fem kunne vel slippe Lulla Lunekjær til som kommentator? Men selv så langt oppe fra var det umulig å ta feil av det lange, mørkeblonde håret og halsbåndet av smørterølkorker … Ved sida av henne sto professor McSnurp og så litt betenkt ut, som om hun hadde begynt å lure på om Lulla virkelig var den rette for oppgaven.

«… men nå har han svære Håsblås-spilleren tatt sluffen fra henne igjen, hva er det han heter, det er noe som likner på Biffel – nei, Bøfsle –»

«Han heter Cantarell!» kom det høyt fra professor McSnurp like ved. Mengden lo.

Harry så seg om etter snoppen, men det var ikke tegn til den. Øyeblikket etter skåret Cantarell. McMerk hadde vært opptatt med å rope kritikk til Gulla for at hun hadde sluppet fra seg sluffen, med det resultat at han ikke hadde lagt merke til den store, røde ballen som freste forbi det høyre øret hans.

«McMerk, vil du konsentrere deg om ditt, og la andre være i fred!» brølte Harry og snurret rundt så han så rett på målvakta.

«Du er ikke noe kroneksempel selv, akkurat!» ropte McMerk tilbake, rød og rasende.

«Og nå har Harry Potter havnet i krangel med målvakta på sitt eget lag,» sa Lulla med den største sinnsro, mens både håsblåsingene og smygardingene blant publikum heiet og pep. «Jeg tror ikke det kan være noen hjelp til å finne snoppen, men kanskje det er en lur krigslist …»

Harry bannet, dreide rundt igjen og la ut på en ny kretsing rundt banen, mens han speidet i alle retninger etter et glimt av den ørlille, vingede gullballen.

Gulla og Distel skåret et mål hver, dermed fikk supporterne i rødt og gull der nede noe å heie for. Så skåret Cantarell en gang til og utliknet, men det la visst ikke Lulla merke til; hverdagsligheter som poengstillingen var hun opplagt aldeles likeglad med, og prøvde i stedet å henlede mengdens oppmerksomhet på skyer av spesielt interessant form, samt muligheten for at Sakarias Smutt, som hittil ikke hadde greid å beholde sluffen i mer enn et minutt, led av syndromet 'taper-tusling'.

«Sytti-førti til Håsblås!» bjeffet professor McSnurp inn i magifonen hennes.

«Nei, er det blitt så mye alt?» sa Lulla distré. «Å, se! Griffings målvakt har tatt kølla til en av knakkerne deres!»

Harry snurret rundt i lufta – og ganske riktig, McMerk hadde, av grunner bare han selv kjente, snappet kølla fra Piggtil, øyensynlig for å demonstrere hvordan han skulle slå en klabb mot Cantarell, som kom susende i full fart.

«*Gi'n igjen kølla og kom deg tilbake til målstengene!*» bæljet Harry og kastet seg i retning McMerk, i det samme som McMerk langet ut et drabelig slag mot klabben – og traff skeivt.

En blind, kvalmende smerte … et blaff av lys … skrik langt borte fra … følelsen av å falle ned en dyp sjakt …

Og så visste ikke Harry noe mer, før han merket at han lå i en utrolig varm og behagelig seng og glodde opp på en lampe som kastet en sirkel av

gyllent lys opp i et skyggefullt tak. Han løftet møysommelig på hodet. Til venstre for seg så han et fregnet, rødhåret menneske han dro kjensel på.

«Hyggelig av deg å stikke innom,» sa Ronny og flirte.

Harry blunket og så seg om. Selvsagt, det var sykestua. Himmelen utenfor var indigo med blodrøde strimer. Kampen måtte være over for mange timer siden … og det samme var alt håp om å ta Malfang på fersken. Hodet føltes merkelig tungt. Han løftet en hånd og kjente en stiv turban av bandasjer.

«Hva var det som hendte?»

«Brist på hjerneskallen,» sa madam Pomfrit, som øyeblikkelig kom settende og skjøv ham tilbake mot putene. «Ingenting å være redd for, jeg helet det jo med det samme, men jeg vil ha deg her over natta. Du bør ikke overanstrenge deg de første timene.»

«Men jeg vil ikke bli her i natt,» sa Harry sint, slengte dyna til side og satte seg opp, «jeg vil finne McMerk og kverke ham!»

«Jeg er redd det må regnes som 'overanstrengelse',» sa madam Pomfrit, skubbet ham bestemt tilbake på plass og løftet staven truende. «Her blir du til jeg sier du kan gå, Potter, ellers tilkaller jeg rektor.»

Hun marsjerte inn på kontoret sitt igjen, og Harry sank skummende tilbake i putene.

«Vet du hvor mye vi tapte med?» spurte han Ronny gjennom sammenbitte tenner.

«Ja, jo, jeg gjør jo det,» sa Ronny unnskyldende. «Sluttskåren ble tre hundre og tjue mot seksti.»

«Toppers,» sa Harry innbitt. «Tipp toppers! Vent til jeg får kloa i McMerk –»

«Han bør du helst ikke få kloa i, han er jo på størrelse med et troll,» sa Ronny fornuftig. «Jeg for min del syns det er mye som taler for å forhekse'n med det tånegl-trikset til prinsen. Forresten kan det godt være resten av laget har tatt seg av'n alt når du slipper ut herfra, de var'ke mye blide …»

Det var en undertone av slett skjult fryd i stemmen, og Harry skjønte at han var bent fram begeistret for at McMerk hadde driti seg så loddrett ut.

Han lå der og stirret opp på lysflekken i taket. Den ny-helede skallen gjorde ikke vondt, akkurat, men føltes litt øm under alle bandasjene.

«Jeg kunne høre kamp-kommentaren herifra,» sa Ronny, og nå skalv stemmen av latter. «Jeg håper Lulla får kommentere fast fra nå av … *Tapertusling* …»

Men Harry var fortsatt for rasende til å se det morsomme i situasjonen, og etter en stund stilnet også snøftene fra Ronny.

«Gulla kom og besøkte deg mens du var bevisstløs,» sa han etter en lang pause. Harrys fantasi slo øyeblikkelig over i overgir og hadde på null tid konstruert en scene hvor Gulla hulket over hans livløse legeme og tilsto hvor dypt tiltrukket hun var av ham, mens Ronny ga dem sin velsignelse … «Hun sier det var så vidt du kom tidsnok til kampen. Hvorfor da? Du hadde god tid da du gikk herifra.»

«Å …» sa Harry, og scenen for hans indre øye punkterte brått. «Jo, jeg så Malfang snike seg vekk sammen med et par jenter som så ut som de helst ikke ville vært der, og det er andre gangen han har passet på å ikke være nede på rumpeldunkbanen med resten av skolen. Han snek seg unna kampen sist òg, husker du?» Harry sukket. «Nå skulle jeg ønske jeg hadde fulgt etter ham, kampen ble jo total fiasko …»

«Ikke vær iddiot,» sa Ronny skarpt. «Du kunne vel ikke droppa en rumpeldunkkamp bare for å følge etter Malfang, du er jo kapteinen!»

«Jeg vil vite hva han er ute på,» sa Harry. «Og ikke si at det bare er noe jeg innbiller meg, ikke etter det jeg hørte mellom ham og Slur –»

«Jeg har aldri sagt at det var noe du innbilte deg,» sa Ronny. Han støttet seg opp på en albue og rynket pannen mot Harry. «Men det er vel ingen lov som sier at bare én person om gangen kan drive med skurkestreker her! Jeg tror du holder på å bli helt besatt av Malfang, jeg, Harry. Alvorlig talt, å i det hele tatt *tenke* på å droppe en kamp, bare for å skygge'n …»

«Jeg vil ta ham på fersken!» sa Harry i frustrasjon. «Hvor blir det av ham når han forsvinner fra kartet?»

«Ikke veit jeg … Galtvang, kanskje?» foreslo Ronny og gjespet.

«Jeg har aldri sett ham bruke noen av de hemmelige gangene på kartet. Og forresten trodde jeg det var vakter der nå?»

«Ja, da veit ikke jeg,» sa Ronny.

Det ble stille mellom dem. Harry lå og stirret opp på lyssirkelen i taket og tenkte …

Hadde han bare hatt slik makt som Rufus Grimst, kunne han fått Malfang skygget – men dessverre hadde han ikke noe kontor fullt av svartspanere som adlød hans minste vink. Han tenkte et øyeblikk på å organisere noe med HL, men der kom det samme problemet, det ville merkes at folk ble borte fra skoletimene; de fleste hadde jo timeplanen full …

Fra Ronnys seng kom det lave, romlende snorkelyder. En stund etter kom madam Pomfrit ut fra kontoret sitt, denne gangen iført tykk morgenkåpe. Det letteste var å late som en sov, så Harry rullet seg rundt på sida og lyttet mens hun viftet med tryllestaven og alle gardinene trakk seg for. Lampene ble dimmet, og så gikk hun tilbake til kontoret. Han hørte døra klikke igjen etter henne og visste at hun var på vei i seng.

Dette var tredje gang han lå på sykestua for en rumpeldunkskade, reflekterte han i mørket. Forrige gang hadde han falt av sopelimen fordi det var desperanter rundt banen, og gangen før det hadde den uhelbredelig udugelige professor Gulmedal klart å fjerne samtlige knokler i armen hans … det var den aller, aller vondeste skaden han hadde fått … han husket hvor vondt det hadde gjort når alle armknoklene skulle vokse ut igjen på en eneste natt, og plagene ble ikke akkurat mindre av det uventede besøket han hadde fått midt på na –

Brått satte Harry seg opp i senga med dunkende hjerte og bandasje-turbanen på snei. Omsider hadde han funnet løsningen: Det *var* en måte å få Malfang skygget på – hvordan kunne han ha glemt det, hvorfor hadde han ikke tenkt på det før?

Men spørsmålet var: hvordan kalle på ham? Hva skulle en egentlig gjøre?

Lavt og prøvende sa Harry ut i mørket:

«Krynkel?»

Det kom et rungende *krakk!* og brått gjenlød det stille rommet av slåssing og kvinking. Ronny våknet med et hyl.

«Hva er’e –?»

Harry pekte fort med staven mot døra til madam Pomfrits kontor og mumlet «*Surrusorlio!*» så hun ikke skulle komme løpende. Så kravlet han bort til fotenden av senga for å se bedre hva som foregikk.

To husnisser rullet rundt på golvet i midtgangen, den ene iført en krympet, rødbrun genser og diverse ulluer, den andre i en møkkete, gammel fille som satt om hoftene på ham som et lendeklede. Plutselig lød et nytt, høyt smell, og poltergeisten Gnav kom til syne i lufta over de slåssende nissene.

«Jeg satt akkurat og så på det der, Potta!» sa han indignert til Harry og pekte på slagsmålet under seg. Så kaklet han høyt: «Se bitte-beista slåsse, slite-bite, klunke-dunke –»

«Krynkel får ikke fornærme Harry Potter så Noldus hører det, nehei nei, da skal Noldus ta og lukke Krynkel-kjeften for ham!» skrek Noldus med pipende stemme.

«– krafse, klore!» hylte Gnav frydefullt og pælmet krittbiter på nissene for å oppflamme dem ytterligere. «Hugge, lugge!»

«Krynkel snakker som han vil om herren sin, hå ja, og litt av en herre, ja, sånn skitten grumsevenn, å, hva ville Krynkels stakkars frue ha sagt –?»

Akkurat hva Krynkels frue ville sagt ble ikke klart, for nettopp da smelte Noldus den knoklete lille neven sin i kjeften på ham og slo ut halvparten av tennene. Både Harry og Ronny bykset ut av sengene og vrengte de to nissene fra hverandre, enda de fortsatte å prøve å komme til med spark og slag, og Gnav fortsatte å hisse dem videre, flakset fram og tilbake rundt lampa og hvinte: «Oppsi med finga si langt inn i nesa si, risp'n og krafs'n, spark'n og slafs'n –»

Harry siktet inn staven på Gnav og sa: «*Talenixio totalis!*» Gnav grep seg til strupen, gulpet, gjorde noen obskøne geberder og forsvant. Si noe kunne han ikke, siden tunga nettopp hadde limt seg fast til ganen.

«Ikke verst,» sa Ronny anerkjennende og løftet opp Noldus så de fektende lemmene ikke lenger kunne nå Krynkel. «Det der var også en prinseformel, var det ikke det?»

«Jo,» sa Harry, mens han vred Krynkels innskrumpede arm om på ryggen. «OK – jeg forbyr dere å slåss med hverandre! Altså … du, Krynkel,

har forbud mot å slåss med Noldus. Noldus, jeg vet at jeg ikke har noe med å gi deg ordrer –»

«Noldus er en fri husnisse og kan adlyde hvem han vil, og Noldus vil gjøre hva som helst som Harry Potter vil at han skal gjøre!» sa Noldus mens tårene trillet nedover det magre, lille fjeset og dryppet ned på genseren.

«Ja vel,» sa Harry, og han og Ronny slapp hver sin husnisse. Begge falt på golvet, men de fortsatte ikke å slåss.

«Herren kalte på meg?» knirket Krynkel og bøyde seg i et bukk, samtidig som han sendte Harry et blikk med et tydelig ønske om en pinefull død.

«Jeg gjorde det, ja,» sa Harry. Han skottet bort på madam Pomfrits dør for å sjekke at surrusorlio-heksingen fremdeles virket, og det var ikke tegn til at hun hadde hørt noe til alt spetakkelet. «Jeg har en jobb til deg.»

«Krynkel skal gjøre alt herren ønsker,» sa Krynkel og bøyde seg så dypt at leppene nesten rørte ved knortetærne, «for Krynkel har ikke noe valg, men Krynkel skammer seg over å ha en slik herre, hå ja –»

«Noldus vil gjøre det, Harry Potter!» pep Noldus; tennisballøynene glinset fremdeles av tårer. «Det er en ære for Noldus å hjelpe Harry Potter!»

«Når jeg tenker over det, så hadde det vært bra å ha dere begge to,» sa Harry. «Så OK … jeg vil at dere skal skygge Draco Malfang.»

Han lot seg ikke merke med uttrykket i fjeset til Ronny – en blanding av overraskelse, oppgitthet og irritasjon – og fortsatte: «Jeg vil vite hvor han går, hvem han møter og hva han gjør. Jeg vil at dere skal følge ham døgnet rundt.»

«Ja, Harry Potter!» sa Noldus straks, og de svære øynene skinte oppspilt. «Og hvis Noldus gjør det feil, skal Noldus kaste seg ut fra det høyeste tårnet, Harry Potter!»

«Det blir slettes ikke nødvendig,» sa Harry fort.

«Vil herren at jeg skal følge etter den yngste av slekta Malfang?» kvekket Krynkel. «Herren vil at jeg skal spionere på den fullblods grandnevøen til min gamle frue?»

«Nettopp han, ja,» sa Harry. Han forutså en stor risiko og bestemte seg for å avskjære den straks. «Og du får ikke lov til å advare ham, Krynkel, eller la ham se hva du gjør, eller snakke til ham i det hele tatt, eller skrive

noen melding til ham, eller … eller kontakte ham på noen som helst måte. Er det forstått?»

Han kunne formelig se Krynkel lete etter et smutthull i instruksen han nettopp hadde fått, og ventet. Etter en stund, og til Harrys store tilfredshet, bukket Krynkel dypt igjen og sa, med bitter motvilje i stemmen: «Herren tenker på alt, og Krynkel må adlyde ham, enda Krynkel mye heller ville vært tjeneren til Malfang-gutten, hå ja …»

«Da er den saken avgjort,» sa Harry. «Jeg vil ha regelmessige rapporter, men pass på at det ikke er andre i nærheten når dere dukker opp. Det er greit med Ronny og Hermine. Og ikke si til noen hva dere driver med. Bare lim dere til Malfang som et par vorteplastere.»

KAPITTEL TJUE

VOLDEMORTS ØNSKE

Tidligdlig mandag morgen slapp Harry og Ronny ut fra sykestua. Madam Pomfrits strenge hånd hadde gjort dem så friske og rørige at de nå kunne nyte *fordelene* ved å ha blitt slått ut og forgiftet, og den beste var at Hermine og Ronny ble venner igjen. Hermine fulgte dem til og med ned til frokost og serverte på veien den nyheten at Gulla hadde kranglet med Tommy. Det dormende vesenet i brystet til Harry løftet plutselig på hodet og snuste håpefullt.

«Hva var det de krangla om?» spurte han og prøvde å lyde ubesværet. De rundet akkurat hjørnet til gangen i åttende, som var folketom, bortsett fra en ørliten jente som hadde stått og kikket på et bildeteppe av noen troll i ballettskjørt. Da hun fikk øye på sjetteklassingene som nærmet seg, ble hun vettskremt og mistet den tunge messingvekta hun bar på.

«Ta det med ro!» sa Hermine vennlig og skyndte seg fram for å hjelpe. «Se her …» Hun banket lett på den ødelagte vekta med staven og sa: «*Reparo!*»

Jenta sa ikke takk, ble bare stående som om hun hadde slått rot der og så etter dem til de var ute av syne, men før det kikket Ronny seg tilbake over skulderen.

«Jeg kan banne på at de blir mindre og mindre,» sa han.

«Gi blaffen i det, da,» sa Harry utålmodig. «Hva var det Gulla og Tommy krangla om, Hermine?»

«Å, Tommy lo av det med McMerk som slo klabben i hodet på deg,» sa Hermine.

«Det må jo ha sett ganske morsomt ut, da,» sa Ronny fornuftig nok.

«Det så ikke det minste morsomt ut!» sa Hermine hissig. «Fælt, så det ut, og hvis ikke Clang og Piggtil hadde fanget opp Harry, kunne han blitt skikkelig alvorlig skadd!»

«Ja, jo, men det var vel ingen grunn til at Gulla og Tommy skulle slå opp,» sa Harry og prøvde fortsatt å lyde likeglad. «Eller er de fremdeles sammen?»

«Ja, de er det – men hvorfor er du så interessert?» spurte Hermine og sendte ham et skarpt blikk.

«Jeg vil bare ikke ha mer ugreie på rumpeldunklaget mitt!» sa han fort, men Hermine fortsatte å se mistenksom ut, og det var en lettelse da en stemme ropte bakfra: «Harry!» så fikk han en unnskyldning til å snu ryggen til henne.

«Å, hei, Lulla.»

«Jeg var på sykestua for å se etter deg, men de sa du var utskrevet,» sa Lulla og begynte å rote i sekken sin.

Ronny fikk stå og holde en grønn løk, en stor, spettet giftsopp og store mengder av noe som liknet på kattesand, men omsider fisket hun fram en nokså skitten pergamentrull som hun rakte Harry.

«Jeg fikk beskjed om å gi deg denne.»

Rullen var ganske liten, og Harry skjønte straks at det var en ny invitasjon til privattime med Humlesnurr.

«I kveld,» sa han til Ronny og Hermine da han hadde rullet den ut.

«Bra kommentar du hadde på den siste kampen!» sa Ronny til Lulla mens hun fikk tilbake løken, soppen og kattesanden. Lulla smilte fraværende.

«Du bare erter meg, ikke sant?» sa hun. «Alle sier jeg var helt grusom.»

«Nei, jeg mener det!» sa Ronny oppriktig. «Jeg kan'ke huske sist jeg hadde sånn moro av en kommentar! Du, forresten,» la han til og holdt opp den løkliknende planten, «hva er det her for noe?»

«Å, det er en guflerot,» sa hun mens hun stappet soppen og kattesanden i veska igjen. «Du kan godt få den hvis du vil, jeg har flere. De er veldig bra å holde gulpiplumpene unna med.»

Og så gikk hun, og Ronny sto klukkleende igjen med guflerota.

«Jeg skal si dere at hun Lulla, hun liker jeg bedre og bedre,» sa han, da de begynte å gå mot Storsalen igjen. «Jeg veit godt at hun ikke er riktig navla, men det er liksom på en triv–»

Så tidde han brått. Lavendel Bruun sto ved foten av marmortrappa og så ut som torden i fjeset.

«Hei,» sa Ronny nervøst.

«Kom igjen,» mumlet Harry til Hermine, og de skyndte seg forbi, men ikke før de hadde hørt Lavendel si: «Hvorfor fortalte du ikke at du slapp ut i dag? Og hvorfor var du sammen med *henne?*»

Ronny så både sur og ergerlig ut da han dukket opp til frokost en halvtime senere. Riktignok satte han seg sammen med Lavendel, men Harry så ikke at de vekslet et ord under hele måltidet. Hermine oppførte seg som om hun overhodet ikke hadde merket noe som helst, men Harry syntes nok han skimtet et tilfreds, lite smil eller to som kruset munnvikene hennes uten påviselig grunn. Hele resten av dagen virket det som hun var i spesielt godt humør, og på oppholdsrommet om kvelden sa hun seg til og med villig til å kikke gjennom (med andre ord, skrive ferdig) Harrys urtologistil, noe hun hadde vært blankt avvisende til fram til da, siden hun visste at Harry kom til å la Ronny skrive det av etterpå.

«Tusen takk, Hermine,» sa Harry og ga henne et fort klapp på ryggen. Han kikket på klokka og så at den var nesten åtte. «Hei, jeg må skynde meg, ellers kommer jeg for sent til Humlesnurr!»

Hun svarte ikke, bare streket over noen av de svakeste setningene hans med et meget trett uttrykk. Harry flirte da han skyndte seg ut gjennom portretthullet og over til rektors kontor. Gurgen hoppet til side så snart han nevnte ordet *karamellkaker*, og Harry tok to trinn om gangen opp vindeltrappa og banket på akkurat da klokka innenfor slo åtte.

«Kom inn,» ropte Humlesnurr, men idet Harry rakte ut hånden for å skyve døra opp, ble den revet opp innenfra. Der sto professor Rummelfiold.

«Aha!» utbrøt hun, plirte mot Harry bak forstørrelsesglassbrillene og pekte dramatisk på ham. «Så her har vi grunnen til at jeg blir kastet loddrett ut av kontoret ditt, Humlesnurr!»

«Kjære Rakel,» sa Humlesnurr med en antydning til oppgitthet i røsten, «det er ikke snakk om å kaste deg ut hverken herfra eller derfra, men Harry og jeg har altså en avtale, og jeg tror faktisk ikke det er mer å si om –»

«Nei vel, nei,» sa professor Rummelfiold og lød avgrunnsdypt såret. «*Vil* du ikke forvise denne gampen som tilraner seg min plass, så vil du ikke … Kanskje jeg bør finne meg en skole hvor man setter større pris på mine talenter …»

Hun trengte seg forbi Harry og forsvant nedover vindeltrappa. De hørte at hun holdt på å falle halvveis nede, og Harry gjettet på at det var et av de side sjalene sine hun hadde snublet i.

«Lukk døra og kom og sett deg, Harry,» sa Humlesnurr. Han lød litt trett.

Harry så gjorde, og mens han fant seg den vanlige plassen foran skrivebordet, så han at tanketanken sto mellom dem som sist, og det samme gjorde to små krystallflakonger fulle av duvende minner.

«Så professor Rummelfiold er fremdeles like imot at Florens er lærer her, da?» spurte Harry.

«Akk ja,» sa Humlesnurr. «Det er blitt adskillig mer bry med clairvoyansen enn jeg hadde forutsett – jeg har jo aldri studert faget selv. Jeg kan ikke be Florens gå tilbake til Skogen, hvor han nå er utstøtt, og ikke kan jeg be Rakel Rummelfiold forlate skolen heller. Oss imellom aner hun ikke hvor farlig det ville være for henne utenfor borgen her. Hun vet ikke – og jeg tror neppe det ville være klokt å fortelle henne – at det var hun som kom med spådommen om deg og Voldemort, forstår du.»

Han sukket dypt. Så sa han: «Men nok av mine administrative problemer. Vi har langt viktigere ting å snakke om. For det første – har du greid å løse den oppgaven jeg ga deg til slutt sist?»

«Æhm,» sa Harry, og så sa han ikke mer. Innimellom immiveringstimene og rumpeldunken og Ronny som ble forgiftet og sin egen hjernerystelse og anstrengelsene for å finne ut hva Draco Malfang hadde i sinne, hadde han nesten helt glemt det minnet Humlesnurr hadde bedt ham få tak i fra professor Snilehorn. «… Altså, jeg spurte professor Snilehorn om det etter eliksirtimen, men, øh, men han ville ikke gi meg det.»

Det ble stille litt.

«Jaså,» sa Humlesnurr omsider og myste på ham over kanten av halvmånebrillene, så Harry fikk den vanlige følelsen av å bli tatt røntgenbilde av. «Og dermed mener du at du har ytt ditt ytterste i denne saken, om jeg forstår deg rett? Du har uttømt all din ikke ubetydelige oppfinnsomhet? Ikke latt selv den fjernest tenkelige mulighet være uprøvd i din innsats for å sikre deg dette minnet?»

«Njaæeehnææei …» sa Harry, og mer var det vanskelig å finne på å si. Hans eneste forsøk på å få tak i minnet virket plutselig så lettvint at det var flaut. «Altså, den dagen Ronny svelget en elskovsdrikk ved en feil, så tok jeg ham med til professor Snilehorn, for jeg tenkte at kanskje hvis Snilehorn ble i godt nok humør –»

«Og virket det, da?» spurte Humlesnurr.

«Vel, ikke akkurat, rektor, for Ronny ble forgiftet –»

«– og dermed glemte du naturligvis alt om å finne minnet. Noe annet ville jeg heller ikke ventet, når din beste venn var i fare. Men så snart det ble klart at herr Wiltersen ville bli helt frisk igjen, hadde jeg nok håpet at du ville gått tilbake til oppgaven jeg ga deg. Jeg trodde jeg hadde gjort det klart hvor uhyre viktig det minnet er. Jeg gjorde faktisk mitt beste for å innprente deg at det er det mest sentrale av dem alle, og at uten det vil de øvrige være bortkastet.»

En het, prikkende skamrødme bredde seg fra toppen av Harrys hode og nedover hele kroppen. Humlesnurr hadde ikke hevet stemmen, han lød ikke engang sint, men Harry ville mye heller at han skulle ha brølt, for denne kalde skuffelsen var verre enn noe.

«Rektor,» sa han, litt desperat, «det er ikke at jeg ga blaffen eller noe, det er bare at jeg har hatt – andre ting …»

«Andre ting å tenke på,» avsluttet Humlesnurr setningen for ham. «Ja vel, ja.»

Så falt tausheten over dem igjen, den mest ubehagelige taushet Harry hadde opplevd sammen med Humlesnurr. Det var som om den varte og varte, bare avbrutt av små, gryntende snork fra portrettet av Armando Duppel bak hodet til Humlesnurr. Harry følte seg på en rar måte *mindre*, som om han hadde krympet litt da han kom inn i rommet.

Da han ikke holdt ut lenger, sa han: «Rektor, jeg er fryktelig lei for det. Jeg burde gjort mer … Jeg burde skjønt at De ikke ville bedt meg om det hvis det ikke var veldig viktig.»

«Takk for at du sier det, Harry,» sa Humlesnurr stillferdig. «Kan jeg da håpe at du vil prioritere saken høyere fra nå av? Det vil være til liten nytte for oss å fortsette å møtes uten det minnet.»

«Det lover jeg, rektor, jeg skal få tak i det,» sa Harry oppriktig.

«Da snakker vi ikke mer om det akkurat nå,» sa Humlesnurr med mer varme i stemmen, «men fortsetter historien vår der vi slapp. Og du husker hvor det var?»

«Ja,» sa Harry fort. «Voldemort drepte faren sin og besteforeldrene og fikk det til å se ut som det var onkelen hans, Morfus, som hadde gjort det. Etterpå dro han tilbake til Galtvort, hvor han spurte … han spurte professor Snilehorn om malacruxer,» mumlet han, rød i fjeset.

«Godt,» sa Humlesnurr. «Men nå håper jeg du husker at helt i begynnelsen av disse timene våre fortalte jeg deg at vi kom til å bevege oss langt ut på gjettverkets og spekulasjonenes område?»

«Ja, jeg husker det.»

«Og jeg håper du er enig i at det jeg hittil har vist deg, er rimelig solide faktakilder for mine deduksjoner om hva Voldemort foretok seg i årene før han fylte sytten?»

Harry nikket.

«Men herfra, Harry, herfra blir allting stadig mer mysteriøst og ugjennomtrengelig. Om det var vanskelig å finne materiale om gutten Venster, har det vist seg nær sagt umulig å finne noen som var beredt til å minnes mannen Voldemort. Faktisk undres jeg på om det overhodet fins en levende sjel, andre enn han selv, som er fullt ut orientert om livet hans siden han forlot Galtvort. Men jeg har altså likevel disse to, siste minnene jeg gjerne vil dele med deg.» Han viste til de to små krystallflaskene som glimtet ved sida av tanketanken. «Deretter vil jeg gjerne høre din mening om hvorvidt de konklusjonene jeg selv har trukket av dem, virker sannsynlige.»

Tanken på at Humlesnurr verdsatte hans mening så høyt, gjorde Harry enda mer skamfull over at han ikke hadde greid å få tak i malacrux-minnet, og han vred seg skyldbevisst på stolen mens Humlesnurr løftet den første av de to små flaskene mot lyset og mønstret den granskende.

«Jeg håper du ikke er blitt lei av å dykke ned i andre folks minner, for disse to er noen underlige noen,» sa han. «Det første kom fra en svært gammel husnisse som het Hokla. Men før vi ser hva Hokla overvar, må jeg fortelle deg litt om hvordan fyrst Voldemort forlot Galtvort.

I sitt sjuende skoleår fikk han, som man kunne vente, toppkarakter i samtlige fag han tok eksamen i. Alle hans klassekamerater var opptatt med å bestemme seg for hva slags jobb de ville ha etter Galtvort. Tom Venster ventet nesten alle seg noe fantastisk av – prefekten, topptillitsmannen, vinneren av Spesialprisen for særlige tjenester for skolen. Jeg vet at flere lærere, blant dem professor Snilehorn, foreslo at han burde begynne i Magidepartementet, tilbød seg å arrangere intervjuer og hjelpe ham med nyttige forbindelser. Han avslo alle tilbud. Det neste lærerkollegiet fikk høre, var at Voldemort jobbet hos Borgia & Brust.»

«Borgia & Brust?» gjentok Harry måpende.

«Nettopp,» sa Humlesnurr rolig. «Jeg tror nok du vil forstå hvilken tiltrekning det stedet øvde på ham når vi har besøkt Hoklas minne. Men det var likevel ikke Voldemorts førstevalg som jobb. Nesten ingen visste om det den gang – jeg var en av de få rektor betrodde seg til – men Voldemort gikk aller først til daværende rektor Duppel og spurte om han kunne få bli på skolen som lærer.»

«Ville han bli her? Men hvorfor det?» spurte Harry, stadig mer forbløffet.

«Jeg tror han hadde flere grunner, som han riktignok ikke betrodde rektor Duppel,» sa Humlesnurr. «For det første, og meget viktig, tror jeg Voldemort følte langt større tilknytning til skolen enn han noensinne har følt til noe menneske. Det var på Galtvort han hadde vært lykkeligst, det første og eneste stedet han hadde følt seg hjemme.»

Harry følte seg litt ille berørt da han hørte dette, for akkurat slik var det han selv hadde det med Galtvort.

«For det andre er borgen et fokuspunkt for urgammel magi. Voldemort hadde uten tvil utforsket langt flere av dens hemmeligheter enn elever flest som tilbringer noen år her, men han kan ha tenkt at det fortsatt var mysterier igjen å trenge inn i, forråd av magi å forsyne seg av.

Og for det tredje, som lærer ville han få stor makt og innflytelse over unge hekser og trollmenn. Kanskje han hadde fått ideen fra professor Snilehorn, den læreren han sto på best fot med, som hadde demonstrert hvilken innflytelsesrik rolle en lærer kan spille. Jeg tror ikke et øyeblikk at Voldemort hadde tenkt å tilbringe resten av livet på Galtvort, men jo, jeg tror han så skolen som en nyttig rekrutteringsarena for den hæren han aktet å bygge opp.»

«Men han fikk ikke jobben, altså?»

«Det gjorde han ikke, nei. Rektor Duppel sa at som attenåring var han for ung, men han måtte gjerne søke igjen om et par år, hvis han da fortsatt ønsket å bli lærer.»

«Hva mente *De* om det da, rektor?» spurte Harry forsiktig.

«Jeg var meget bekymret,» sa Humlesnurr. «Jeg hadde rådet Armando fra å gi ham jobben – men jeg ga ikke ham de grunnene jeg har gitt deg, for rektor Duppel satte stor pris på Voldemort og var overbevist om hans anstendighet – men jeg ville ikke ha Voldemort tilbake på skolen, og spesielt ikke i en stilling hvor han fikk makt.»

«Hvilken jobb var det han søkte, da? Hvilket fag ville han være lærer i?»

Han visste jo svaret selv før Humlesnurr sa det.

«Forsvar mot svartekunster. Hun som underviste i faget den gang, het Galatea Muntimunn og hadde vært lærer på Galtvort i nesten femti år.

Så Voldemort forsvant til Borgia & Brust, og alle lærerne som hadde beundret ham, snakket om hvilket tragisk tap det var, at en så lovende ung trollmann skulle ende bak en disk. Men Voldemort var mer enn bare en ekspeditør. Høflig, flink og staselig som han var, ble han snart betrodd oppgaver av en art som bare fins i forretninger som Borgia & Brust, spesialister på gjenstander med uvanlige og påfallende egenskaper – men det vet jo du alt, Harry. Eierne sendte Voldemort ut for å overtale folk til å

levere inn sine skatter til salg gjennom butikken, og det var han etter alt å dømme uvanlig flink til.»

«Ja, det skal jeg vedde på han var,» sa Harry, han kunne ikke holde seg.

«Nettopp,» sa Humlesnurr med et lite smil. «Men nå er tida inne til å høre fra husnissen Hokla, som arbeidet for en svært gammel, svært rik heks som het Hespetra Smutt.»

Humlesnurr slo på flaska med staven, proppen spratt opp, og så helte han det dansende minnet oppi tanketanken og sa: «Etter deg, Harry.»

Harry reiste seg, bøyde seg enda en gang over den bølgende sølvoverflaten i steinkaret til ansiktet brøt den og tumlet ned i det svarte tomrommet. Han landet i en stue, foran en usannsynlig feit gammel dame iført en kunstferdig lyserød parykk og sjokkrosa kutte som flommet fritt over hele henne så hun minnet om en kake med smeltende sukkerglasur. Hun satt og så inn i et lite, juvelbesatt speil og klappet rouge på de allerede ildrøde kinnene med en stor pudderkvast, mens den minste og eldste husnisse Harry noen gang hadde sett, snørte de tykke føttene hennes inn i stramme silkesko.

«Men så skynd deg da, Hokla,» sa Hespetra bydende. «Han sa han kom klokka fire, det er bare et par minutter til, og han har ikke kommet for sent ennå!»

Hun la bort pudderkvasten, og husnissen rettet seg opp. Det var så vidt issen hennes nådde opp til herskerinnens stolsete, og den papiraktige huden hang omtrent like løst over kroppen som det nystrøkne linkledet hun hadde drapert som en toga.

«Hvordan tar jeg meg ut?» sa Hespetra og dreide på hodet for å kunne beundre ansiktet i speilet fra alle vinkler.

«Nydelig, frue,» pep Hokla.

Harry kunne bare anta at det sto i kontrakten at Hokla måtte juge seg blå i fjeset når hun fikk det spørsmålet, for etter hans mening var ikke «nydelig» det ordet som beskrev Hespetra best.

Det ringte klingrende på døra, og både husfrue og husnisse skvatt.

«Fort, fort, der er han, Hokla!» utbrøt Hespetra. Nissen pilte ut av rommet, som var så overfylt av ting at det var vanskelig å se hvordan noen

kunne navigere gjennom det overhodet uten å velte minst ti ting: Der var skap fulle av små lakkskrin, hyller fulle av gullpregede bøker, hyller med kuler og himmelglober og masse blomstrende planter i messingkrukker – faktisk minnet rommet mest om en krysning mellom en magikvitetsforretning og en vinterhage.

Kort etter kom husnissen tilbake, fulgt av en høy, ung mann som Harry uten vansker dro kjensel på som Voldemort. Han var enkelt kledd i en svart dress, håret var litt lenger enn det hadde vært på skolen, og han var litt hul i kinnene, men alt dette kledde ham; han så flottere ut enn noensinne. Han buktet seg vei gjennom det overfylte rommet med en mine som fortalte at her hadde han vært mange ganger før, bøyde seg dypt over Hespetras fete, lille hånd og berørte den så vidt med leppene.

«Jeg tok med noen blomster,» sa han stillferdig og framkalte en bukett roser fra tomme lufta.

«Din uskikkelige gutt, det skulle du da ikke!» hvinte gamle Hespetra, skjønt Harry la merke til at hun hadde satt en tom vase klar på det nærmeste småbordet. «Tenk som du skjemmer bort en gammel dame, Tom … værsgod sitt, værsgod sitt … hvor ble det av Hokla … der, ja …»

Husnissen kom nettopp farende inn med et fat med småkaker, som hun satte fra seg ved albuen til sin herskerinne.

«Bare forsyn deg, Tom,» sa Hespetra, «jeg vet jo hvor glad du er i kakene mine. Nå, hvordan står det til med deg? Du ser blek ut. De driver deg altfor hardt i den butikken, det har jeg sagt hundrevis av ganger …»

Begge smilte, Voldemort mekanisk og Hespetra kokett.

«Nå, hvilken unnskyldning har du for å besøke meg i dag?» spurte hun og og blafret med øyenvippene.

«Herr Brust vil gjerne gi Dem et bedre tilbud på den gnomsmidde rustningen,» sa Voldemort. «Fem hundre galleoner, som han mener er et meget generø –»

«Så, så, saktere i svingene, ellers kunne jeg tro at du bare er ute etter tingene mine!» sa Hespetra og satte trutmunn.

«Det er på grunn av dem jeg blir sendt hit,» sa Voldemort lavmælt. «Jeg er jo bare en stakkars medhjelper, frue, som må gjøre som han får beskjed

om. Herr Brust ber meg undersøke –»

«Brust meg her og Brust meg der!» sa Hespetra og viftet litt med hånden. «Jeg har noe å vise deg som herr Brust aldri har fått se! Kan du holde på en hemmelighet, Tom? Lover du at du ikke forteller herr Brust at jeg har den? Hvis han visste at jeg hadde vist deg den, ville jeg aldri få fred, og jeg selger den ikke, ikke til Brust, ikke til noen! Men du, Tom, du vil sette pris på den på grunn av historien bak, ikke for hvor mange galleoner du kan få for den …»

«Det ville være meg en glede å se alt frøken Hespetra ønsker å vise meg,» sa Voldemort rolig, og Hespetra fniste jentete igjen.

«Jeg fikk Hokla til å ta det ut for meg … Hokla, hvor er du? Jeg vil vise herr Venster vår *største* skatt … nei, forresten, hent begge, du, når du først er i gang …»

«Vær så god, frue,» knirket husnissen, og så svevde to læresker bortover rommet, den ene oppå den andre, som av egen drift, men Harry skjønte jo at det var den ørlille nissen som holdt dem over hodet mens hun tråklet seg forbi bord, puffer og skamler.

«Se så,» sa Hespetra fornøyd og tok imot eskene, la dem i fanget og begynte å åpne den øverste. «Denne tror jeg du vil like, Tom … Tenk om familien visste at jeg viste deg den … De kan nesten ikke vente på å få fingrene i den!»

Hun åpnet lokket. Harry gikk litt fram for å se bedre, og så noe som minnet om et lite gullkrus med to nydelig svungne håndtak.

«Jeg undres på om du vet hva dette er, Tom? Ta det opp og se godt på det!» hvisket Hespetra. Voldemort strakte ut en hånd med lange fingre og løftet kruset opp fra det lune silkeleiet i det ene håndtaket. Harry syntes han skimtet et rødt glimt i de mørke øynene. Det begjærlige uttrykket hadde et underlig speilbilde i ansiktet til Hespetra, bare at det hun så på, var Voldemorts vakre trekk.

«En grevling,» mumlet Voldemort mens han studerte graveringen på kruset. «Så dette har …»

«Tilhørt Helga Håsblås, ja, som du utmerket godt vet, gløgge gutten!» sa Hespetra, og så lente hun seg faktisk fram så det knirket høyt i korsettene

og kløp Voldemort i de hule kinnene. «Fortalte jeg ikke at jeg var en fjern ætling? Dette er nedarvet i slekta gjennom alle år. Nydelig, ikke sant? Og så skal det jo ha alle mulige skjulte egenskaper også, da, men dem har jeg ikke undersøkt så nøye. Jeg oppbevarer det bare trygt og sikkert her …»

Hun hektet kruset løs av Voldemorts lange pekefinger og la det forsiktig i esken sin igjen. Hun var for oppslukt av å legge det pent tilbake på plass til å legge merke til skyggen som gled over ansiktet hans idet hun tok det fra ham.

«Jaha,» sa hun fornøyd, «og hvor har vi Hokla? Nå, der er du – ta med deg dette og legg det bort, Hokla –»

Nissen tok lydig imot kruset i esken, og Hespetra ble i stedet opptatt av den mye flatere esken hun hadde igjen i fanget.

«Men dette, Tom, dette tror jeg du vil like enda bedre,» hvisket hun. «Bøy deg litt nærmere, kjære deg, så du ser bedre … dette vet jo Brust at jeg har, da, det var ham jeg kjøpte det av, og han vil nok gjerne få fingrene i det igjen når jeg er borte …»

Hun skjøv fra haken på den fine filigranslåsen og åpnet lokket. På den glatte, blodrøde fløyelen lå en tung gullmedaljong.

Voldemort rakte ut hånden, denne gangen uten å vente på å bli bedt, holdt den opp mot lyset og stirret på den.

«Smygards merke,» sa han lavt, og lyset glimtet i en kunstferdig, slangeaktig S.

«Nettopp!» sa Hespetra, som tydelig frydet seg ved synet av Voldemort som stirret som trollbundet på medaljongen. «Jeg måtte jo betale det hvite ut av øyet for den, da, men jeg kunne simpelthen ikke la den gå fra meg, ikke en virkelig skatt som det, jeg bare *måtte* ha den til samlingen min. Brust kjøpte den visst av et fillete fruentimmer som sikkert hadde stjålet den, men ikke ante hva den egentlig var verdt –»

Denne gangen var det ikke til å ta feil av: Voldemorts øyne glimtet rødt da hun sa dette, og knokene hvitnet om medaljongkjedet.

«– Brust betalte henne sikkert bare en slant for den, men sånn er det … Nydelig, ikke sant? Og denne skal også ha alskens skjulte krefter, da, men jeg for min del holder den jo bare i trygg forvaring …»

Hun strakte ut hånden for å få tilbake medaljongen. Et øyeblikk trodde Harry at Voldemort ikke ville slippe den, men så gled den gjennom fingrene hans og havnet på den røde fløyelen igjen.

«Så det var det, kjære Tom, og jeg håper at du likte det du så!»

Hun så ham rett inn i ansiktet, og Harry så at for første gang ble det tåpelige smilet usikkert.

«Er du ikke helt bra, vennen min?»

«Å jo da,» sa Voldemort lavt. «Jo, jeg er helt bra …»

«Jeg syntes – men det var nok bare lyset som spilte meg et puss –,» sa Hespetra, men hun så nesten redd ut, og Harry tenkte at hun hadde nok sett det forte, røde glimtet i Voldemorts øyne, hun òg. «Her, Hokla, ta disse og lås dem inn igjen … med de vanlige trylleformularene …»

«På tide å gå, Harry,» sa Humlesnurr stillferdig, og mens den lille nissen humpet bort med eskene, tok han det vante grepet om albuen til Harry, og sammen svevde de opp gjennom tomheten og tilbake til rektors kontor.

«Hespetra Smutt døde to dager etter den lille scenen vi nettopp så,» sa Humlesnurr. Han satte seg og gjorde tegn til at Harry skulle gjøre det samme. «Magidepartementet fant husnissen Hokla skyldig i å ha forgiftet sin husfrues kakao ved et uhell.»

«Ikke snakk om!» sa Harry sint.

«Våre tanker går i samme retning, forstår jeg,» sa Humlesnurr. «Det er absolutt mange likhetstrekk mellom dette dødsfallet og det som rammet Venster-familien. I begge tilfeller fikk en annen skylda, en som selv hadde et klart minne om å ha forårsaket dødsfallet –»

«Tilsto Hokla?»

«Hun husket at hun hadde tatt noe oppi fruens kakao som viste seg ikke å ha vært sukker, men en dødelig og lite kjent gift,» sa Humlesnurr. «Konklusjonen ble at hun ikke hadde ment å gjøre det, men siden hun var så gammel og forvirret –»

«Voldemort modifiserte minnet hennes, akkurat som han gjorde med Morfus!»

«Det samme tror jeg,» sa Humlesnurr. «Og akkurat som med Morfus, var departementet sterkt tilbøyelig til å mistenke Hokla –»

«– fordi hun var en husnisse,» sa Harry. Sjelden hadde han sympatisert mer med organisasjonen H.I.K.K. som Hermine hadde startet.

«Nettopp,» sa Humlesnurr. «Hun var gammel, hun innrømmet å ha hatt fingrene borti kakaoen, og ingen i departementet brydde seg med å gjøre flere undersøkelser. Som i Morfus' tilfelle, var livet hennes nesten til ende innen jeg fikk oppsporet henne og fikk tak i dette minnet – men minnet beviser selvsagt ikke annet enn at Voldemort visste at kruset og medaljongen fantes.

Før Hokla ble dømt, hadde det gått opp for Hespetras familie at to av de største skattene hennes manglet. Det tok en stund før de var sikre, for hun hadde mange gjemmesteder og hadde alltid ruget vaktsomt over samlingen sin. Men innen de var aldeles sikre på at både kruset og medaljongen var borte, hadde medhjelperen hos Borgia & Brust, den unge mannen som hadde besøkt henne så regelmessig og sjarmert henne slik, sagt opp stillingen sin og forsvunnet. Arbeidsgiverne hans ante ikke hvor det var blitt av ham, og ble like overrasket av forsvinningsnummeret som alle andre. Og det var det siste noen så eller hørte til Tom Venster på lenge, lenge.

Vel, Harry,» fortsatte Humlesnurr, «hvis du ikke har noe imot det, vil jeg stanse litt her og henlede din oppmerksomhet på visse punkter i historien vår. Voldemort hadde begått nok et mord. Hvorvidt det var hans første etter at han drepte familien Venster, vet jeg ikke, men jeg er tilbøyelig til å tro det. Men denne gangen, som du sikkert har lagt merke til, var det ikke hevn som drev ham, men vinning. Han ville ha de to fantastiske trofeene den stakkars forgapte, gamle damen viste ham. Og slik han tidligere hadde bestjålet de andre barna på barnehjemmet, slik han hadde stjålet sin onkel Morfus' ring, slik stakk han nå av med Hespetras krus og medaljong.»

«Men det virker jo helt sinnssvakt …» sa Harry og rynket pannen. «Å risikere alt, gi opp jobben, bare for de der …»

«Sinnssvakt i dine øyne, kanskje, men ikke i Voldemorts,» sa Humlesnurr. «Jeg håper det med tida vil bli klart for deg hva disse tingene faktisk betydde for ham, Harry, men du må medgi at det ikke er vanskelig å forestille seg at han så iallfall medaljongen som rettmessig sin.»

«Jo, medaljongen kanskje,» sa Harry, «men hvorfor ta kruset òg?»

«Det hadde tilhørt en annen av Galtvorts grunnleggere,» sa Humlesnurr. «Jeg tror han fremdeles følte en sterk dragning til skolen, og ikke kunne motstå en gjenstand som var så ladet med Galtvort-historie. Det var også andre grunner, tror jeg … som jeg håper å kunne demonstrere for deg når tida er inne.

Men nå gjenstår det siste minnet jeg har å vise deg, iallfall inntil du greier å skaffe oss professor Snilehorns minne. Ti år ligger mellom Hoklas minne og dette, ti år da vi bare kan gjette hva fyrst Voldemort foretok seg …»

Harry reiste seg igjen mens Humlesnurr tømte det siste minnet oppi tanketanken.

«Hvem sitt minne er det?» spurte han.

«Mitt,» sa Humlesnurr.

Og Harry dykket etter Humlesnurr gjennom den duvende sølvmassen og landet på det kontoret han akkurat hadde forlatt. Der satt Vulcan og slumret søtelig på vaglet sitt, og der, bak skrivebordet, satt Humlesnurr og liknet svært på den Humlesnurr som sto ved sida av Harry, bare at begge hendene var hele og uskadde, og ansiktet var kanskje litt mindre furet. Den eneste forskjellen mellom nåtidskontoret og dette var at i fortida snødde det; blålige prikker danset forbi vinduet i mørket og la seg høyere og høyere på vindusgesimsen utenfor.

Det virket som den yngre Humlesnurr ventet på noe – og ganske riktig, et øyeblikk etter banket det på døra, og han sa: «Kom inn.»

Harry gispet, og bet det i seg like fort. Det var Voldemort som kom inn. Ansiktstrekkene var ikke dem Harry hadde sett stige opp av den svære steinkjelen to år før, de var ikke så slangeaktige, ansiktet var ennå ikke som en maske, men han var heller ikke lenger den staselige Tom Venster. Trekkene virket forbrent og utvisket, de var voksaktige og underlig forvridde, og det hvite i øynene var blitt permanent blodskutt, men ennå ikke helt røde og pupillene ennå ikke de spaltene Harry visste ville komme. Han hadde på seg en lang, svart kappe, og ansiktet var like blekt som snøen som glitret på skuldrene.

Humlesnurr bak skrivebordet viste ingen tegn til overraskelse. Det var tydelig at dette var et avtalt møte.

«God aften, Tom,» sa Humlesnurr elskverdig. «Vil du ikke sitte?»

«Takk,» sa Voldemort og satte seg i den stolen Humlesnurr hadde vist til – så vidt Harry kunne se, den samme stolen han selv nettopp hadde reist seg fra i nåtida. «Jeg hørte De var blitt rektor,» sa han; stemmen var litt lysere og kaldere enn den hadde vært. «Et meget passende valg.»

«Det gleder meg at du bifaller det,» sa Humlesnurr og smilte. «Kan jeg by deg på noe å drikke?»

«Det ville smake godt,» sa Voldemort. «Jeg kommer langveis fra.»

Humlesnurr reiste seg og gikk bort til skapet hvor han nå oppbevarte tanketanken, men da var det fullt av flasker. Han fylte et beger med vin og rakte det til Voldemort, fylte et til seg selv og gikk tilbake til plassen sin bak skrivebordet.

«Vel, Tom … hva skylder jeg denne fornøyelsen?»

Voldemort svarte ikke straks, bare nippet til vinen.

«Man kaller meg ikke 'Tom' lenger,» sa han. «Nå til dags er jeg kjent som –»

«Jeg vet hva du er kjent som,» sa Humlesnurr med et forekommende smil. «Men for meg vil du nok alltid forbli Tom Venster, dessverre. Det er et av de irriterende trekkene ved gamle lærere, det, at de aldri helt glemmer tidligere elevers spede begynnelse.»

Han hevet glasset som om han skålte med Voldemort, som satt med uttrykksløst ansikt. Likevel kunne Harry merke at atmosfæren i rommet endret seg en anelse. Når Humlesnurr ikke ville bruke Voldemorts selvvalgte navn, innebar det at han ikke ville la Voldemort diktere vilkårene for møtet, og Harry skjønte at slik oppfattet Voldemort det også.

«Det overrasker meg at De har blitt værende her så lenge,» sa Voldemort etter en kort pause. «Jeg har alltid lurt på hvorfor en trollmann som Dem aldri har villet slutte på skolen.»

«Tja,» sa Humlesnurr og smilte fortsatt, «for en trollmann som meg kan det ikke tenkes noe viktigere enn å viderebringe eldgamle kunster og bidra til å skjerpe unge sinn. Om jeg ikke husker feil, fant du også selv en gang noe tiltrekkende ved læreryrket.»

«Det gjør jeg fremdeles,» sa Voldemort. «Jeg lurte bare på hvorfor De – som departementet så ofte spør til råds, og som to ganger, visstnok, er blitt tilbudt statsrådposten selv –»

«Tre, faktisk, ved siste telling,» sa Humlesnurr. «Men departementet har aldri virket særlig forlokkende på meg. Og der har vi visst også noe felles, vi to, tror jeg.»

Voldemort nikket, men uten å smile, og tok en ny slurk vin. Humlesnurr brøt ikke tausheten som nå strakte seg mellom dem, men satt bare med en vennlig forventningsfull mine og ventet på at Voldemort skulle snakke først.

«Jeg er kommet tilbake,» sa han etter en stund, «en del senere enn rektor Duppel forestilte seg, sikkert … men jeg kommer altså tilbake for nok en gang å be om det han en gang sa til meg at jeg var for ung til å få. Jeg kommer for å be om Deres tillatelse til å komme tilbake til borgen her, som lærer. Jeg regner med De vet at jeg har sett og gjort mangt og meget siden jeg forlot skolen. Jeg kunne vise og fortelle elevene her ting ingen andre kunne lære dem.»

Humlesnurr betraktet Voldemort en stund over kanten av sitt eget beger før han svarte.

«Ja, du har helt rett i at jeg vet at du har sett og gjort mye siden du forlot skolen,» sa han stillferdig. «Ryktene om dine gjøremål har også nådd din gamle skole, Tom, og det ville smerte meg å måtte tro på halvparten av dem.»

Voldemorts ansikt var like uttrykksløst da han sa: «Storhet vekker misunnelse, misunnelse skaper nag, nag avler løgner. Dette vet De, Humlesnurr.»

«Du kaller det altså ’storhet’, det du har bedrevet, er det så?» sa Humlesnurr høflig.

«Ja visst,» sa Voldemort, og det så ut som det flammet rødt i øynene. «Jeg har eksperimentert, jeg har utvidet magiens grenser, kanskje mer enn de noensinne før er blitt utvidet –»

«Grensene for *noen former* for magi,» rettet Humlesnurr rolig. «Bare noen. Andre er du like – tilgi at jeg sier det – like sørgelig uvitende om.»

For først gang smilte Voldemort. Det var et stramt, hånlig smil, ondt, og mer truende enn noe åpent raseri.

«Det gamle argumentet,» sa han lavt. «Men ingenting jeg har sett ute i verden, har underbygd Deres berømmelige påstand om at kjærligheten er mektigere enn min form for magi, Humlesnurr.»

«Kanskje du har sett på feil sted,» sa Humlesnurr.

«Vel, men i så fall, hvilket bedre sted å begynne en ny forskningsinnsats enn her, på Galtvort?» sa Voldemort. «Vil De la meg komme tilbake? Vil De la meg dele mine kunnskaper med elevene Deres? Jeg stiller meg selv og mine talenter til Deres disposisjon. De har bare å befale.»

Humlesnurr hevet et øyebryn.

«Og hva da med dem som *du* befaler over? Hva vil skje med dem som kaller seg – sier iallfall ryktene – dødsetere?»

Harry kunne se det kom uventet på Voldemort at Humlesnurr kjente det navnet; øynene hans glimtet rødt igjen, og neseborspaltene utvidet seg.

«Mine venner vil sikkert fortsette uten meg,» sa han etter et øyeblikks pause.

«Det gleder meg at du anser dem som venner,» sa Humlesnurr. «Mitt inntrykk var at de snarere var å betrakte som dine tjenere.»

«De tar feil,» sa Voldemort.

«Så hvis jeg tilfeldigvis skulle gå innom *Galthodet* i kveld, ville jeg altså ikke få se en flokk av dem – Nokk, Rosinius, Multiplom, Dolohov – sitte der og vente på deg? I sannhet trofaste venner, som vil reise så langt med deg på en slik snøkveld, bare for å ønske deg lykke til i forsøket på å få deg en lærerpost.»

Det var ingen tvil om at Voldemort ble enda mindre glad for Humlesnurrs detaljkunnskaper om hvem han reiste i følge med, men han fattet seg nesten med det samme.

«De er allvitende som alltid, Humlesnurr.»

«Nei da, nei da, bare på vennskapelig fot med de lokale vertshusholderne,» sa Humlesnurr lett. «Men, Tom …»

Han satte fra seg det tomme glasset, rettet seg opp på stolen og satte fingertuppene mot hverandre i en meget karakteristisk gest.

«… la oss nå snakke åpent ut. Hvorfor er du kommet hit i kveld, omgitt av lakeier, for å be om en jobb vi begge vet at du ikke vil ha?»

Voldemort virket kjølig overrasket.

«En jobb jeg ikke vil ha? Tvert imot, Humlesnurr, jeg er meget oppsatt på å få den.»

«Jo visst, du vil gjerne tilbake til Galtvort, men du vil ikke være lærer, nå like lite som da du var atten. Hva er det du er ute etter, Tom? Hvorfor ikke prøve å spørre rett fram for en gangs skyld?»

Voldemort geipet.

«Hvis De ikke vil gi meg noen jobb, så –»

«Naturligvis vil jeg ikke det,» sa Humlesnurr. «Og jeg tror ikke et øyeblikk at du hadde ventet det heller. Ikke desto mindre kom du hit og spurte, så du må jo ha en grunn.»

Voldemort reiste seg. Nå, oppblåst av sinne, liknet han mindre enn noensinne på Tom Venster.

«Er det Deres siste ord?»

«Det er det,» sa Humlesnurr og reiste seg også.

«Da har vi ikke mer å si hverandre.»

«Nei, ingen ting,» sa Humlesnurr, og plutselig var ansiktet hans bedrøvet. «Den tid er for lengst forbi da jeg kunne skremme deg med et brennende garderobeskap og tvinge deg til å bøte for dine forbrytelser. Men jeg skulle ønske jeg kunne, Tom, jeg skulle ønske jeg kunne …»

Et sekund skulle Harry til å skrike en helt bortkastet advarsel; han var sikker på at Voldemorts hånd hadde rykket til mot lomma og tryllestaven. Men så var øyeblikket over, Voldemort hadde snudd seg, døra ble lukket, og så var han borte.

Harry kjente at Humlesnurrs hånd klemte til rundt armen hans igjen, og straks etter sto de fortsatt på nesten samme sted, men det lå ikke lenger en snødrive utenfor vinduet, og Humlesnurrs hånd var på ny svart og vissen.

«Men hvorfor?» sa Harry og så opp i ansiktet hans. «Hvorfor kom han tilbake? Fant De ut det noen gang?»

«Jeg har gjort meg mine tanker,» sa Humlesnurr, «men ikke mer enn det.»

«Hvilke tanker da?»

«Det skal jeg fortelle deg, Harry, når du kommer tilbake med det minnet fra professor Snilehorn,» sa Humlesnurr. «Når du har sikret deg den siste biten i puslespillet, håper jeg at allting skal klarne – for oss begge.»

Harry brant av nysgjerrighet fremdeles, og selv om Humlesnurr hadde gått bort til døra og holdt den åpen for ham, rørte han seg ikke med det samme.

«Var det svarteforsvar-jobben han var ute etter igjen, rektor? Det sa han ikke noe om …»

«Å, det er ingen tvil om at det var forsvar mot svartekunster han ville ha, ja,» sa Humlesnurr. «Det som skjedde etter vårt lille møte, beviste det. Vi har jo aldri greid å beholde en lærer i forsvar mot svartekunster i mer enn et år, helt siden jeg nektet Voldemort jobben.»

KAPITTEL TJUEÉN

UFINNELIGROMMET

Den neste uka la Harry hjernen i bløt for å finne ut hvordan han skulle få det ekte minnet fra Snilehorn. Men ingenting som minnet om noen åpenbaring kom, og det ble til at han gjorde det han etter hvert gjorde stadig oftere når han ikke helt visste hva han skulle gjøre, nemlig å bla i eliksirboka og håpe at prinsen hadde notert et eller annet nyttig i margen, slik han hadde gjort så ofte før.

«Du finner ikke noe der,» sa Hermine bestemt sent søndag kveld.

«Ikke begynn nå igjen, Hermine,» sa Harry. «Hadde det ikke vært for prinsen, så hadde ikke Ronny sittet her nå.»

«Jo, hvis du hadde fulgt med i det Slur lærte oss det første året, så,» feide Hermine ham av.

Harry overhørte det. Han hadde akkurat funnet en formel (*Sectumsemper!*) skriblet i margen, like over de fengslende ordene «Mot fiender» og klødde etter å få prøvd den ut, men skjønte at det var best å ikke gjøre det rett for nesa på Hermine. Han nøyde seg med å brette eseløre på vedkommende side uten at noen så det.

De satt foran peisen på oppholdsrommet, og de eneste som fremdeles var oppe, var andre sjetteklassinger. Det hadde vært adskillig spenning der før på dagen, da de kom tilbake fra middag og fant en fersk kunngjøring på tavla om datoen for immiveringsprøven. De som fylte sytten på eller før den første prøvedagen, tjueførste april, fikk muligheten for å skrive seg på til ytterligere treningsøkter, som skulle finne sted (under grundig oppsyn) i Galtvang.

Ronny leste oppslaget og fikk full panikk; han hadde fremdeles ikke fått til å immivere og var redd for ikke å bli klar til prøven. Hermine hadde klart

å immivere to ganger og tok det med litt større ro, mens Harry, som ikke fylte sytten før om fire måneder, ikke kunne ta prøven enten han var klar eller ei.

«Men du *kan* hvertfall immivere, du!» sa Ronny anspent. «Så for deg går det vel glatt i juli!»

«Det er bare én gang, da,» minnet Harry ham på. I den siste timen hadde han faktisk fått til å forsvinne og rematerialisere seg inni ringen.

Ronny hadde sløst bort så mye tid på å bekymre seg for immiveringen at han nå måtte slite verre for å bli ferdig med en motbydelig vanskelig stil for Slur som Harry og Hermine hadde unnagjort for lengst. Harry regnet med å få dårlig karakter på sin, siden han hadde vært åpent uenig med Slur om hvordan en best taklet desperanter, men det ga han blaffen i; nå var det bare Snilehorns minne som sto i hodet på ham.

«Men jeg sier jo at den dumme prinsen din ikke kan hjelpe deg med dette, Harry!» sa Hermine litt høyere. «Det er bare én måte å tvinge noen til å gjøre som du vil på, og det er Befaliusforbannelsen, og den er ulovlig –»

«Takk, det vet jeg, faktisk,» sa Harry og så ikke engang opp fra boka. «Det er derfor jeg leter etter noe annet. Humlesnurr sier at det ikke nytter med verifiserum, men kanskje det fins noe annet, en eliksir eller formel eller …»

«Du angriper det fra feil vinkel,» sa Hermine. «Humlesnurr sier at det er bare deg som kan få tak i det minnet. Det må jo bety at du kan overtale Snilehorn, selv om ingen andre kan det. Da er det ikke spørsmål om å få i ham en eliksir, det kan vel hvem som helst –»

«Åssen ville dere stave 'revelje'?» sa Ronny og stirret ned på pergamentet sitt mens han ristet hardt på fjærpennen. «Det kan da ikke være R-Æ-V –»

«Nei, aldeles ikke,» sa Hermine og snudde stilen hans mot seg. «Og 'apokalypse' begynner ikke med A-P-E heller. Hva slags penn er det du bruker?»

«En av de stavesjekkerne til Fred og Frank … men jeg tror heksinga begynner å bli slitt …»

«Ja, det er tydelig,» sa Hermine og pekte på tittelen på stilen hans, «for vi skulle skrive om hvordan vi ville takle desperanter, ikke 'dunderunter', og forresten kan jeg ikke huske at du har skiftet navn til 'Ranold Wetrilsen'.»

«Å nei!» sa Ronny og glodde redselsslagen på pergamentet. «Ikke si at jeg må skrive alt sammen om igjen!»

«Slapp av, vi ordner det,» sa Hermine og trakk stilen til seg mens hun tok fram tryllestaven.

«Å Hermine, jeg elsker deg,» sa Ronny, sank tilbake i stolen og gned seg trett i øynene.

Hermine ble litt lyserød, men sa bare: «Ikke la Lavendel høre deg si noe sånt.»

«Nei,» sa Ronny bakom hendene. «Eller kanskje jeg skulle … da slår hun kanskje opp …»

«Kan ikke *du* slå opp da, hvis du vil ha slutt på det?» spurte Harry.

«Du har nok ikke slått opp med noen, du?» sa Ronny. «Du og Cho bare –»

«Gikk i oppløsning, liksom,» sa Harry. «Mhmm.»

«Skulle ønske det kunne gå sånn med meg og Lavendel,» sa Ronny dystert og så på Hermine som lydløst berørte hvert av de feilstavede ordene hans med stavtippen og rettet dem der de sto. «Men jo mer jeg liksom hinter at jeg vil gjøre det slutt, jo fastere holder hun. Det er som å være sammen med kjempeblekkspruten.»

«Se så,» sa Hermine tjue minutter senere og rakte Ronny stilen hans.

«En million takk,» sa Ronny. «Får jeg låne din penn og skrive slutten?»

Harry hadde hittil ikke funnet noe nyttig i Halvblodsprinsens notater, og nå så han opp. Etter at Jokum bannet over Slur og stilen og gikk til sengs, var det bare de tre igjen på oppholdsrommet. De eneste lydene var sprakingen fra peisen og Ronny som streket over et siste desperant-avsnitt med Hermines penn. Harry hadde akkurat gjespet og lukket prinsens bok da –

Krakk!

Fra Hermine kom det et lite hyl, Ronny sølte blekk over hele stilen, og Harry sa: «Krynkel!»

Husnissen bukket dypt og snakket til knortetærne sine.
«Herren sa han ville ha regelmessige rapporter om hva Malfanggutten gjør, så Krynkel kommer for å –»
Krakk!
Noldus kom til syne ved sida av Krynkel, med tevarmer-lua på skeive.
«Noldus har også vært med, Harry Potter!» pep han og skulte arrig på Krynkel. «Og Krynkel burde si fra til Noldus når han har tenkt å dra til Harry Potter, så de kan dra og gi rapport sammen!»
«Hva er dette for noe?» sa Hermine, som fremdeles ikke hadde kommet seg etter sjokket over disse brå tilsynekomstene. «Hvorfor er de her, Harry?»
Harry nølte før han svarte. Han hadde ikke fortalt Hermine at han hadde satt Krynkel og Noldus til å skygge Malfang, siden dette med husnisser var slikt et sårt punkt for henne.
«Joo … de har skygget Malfang for meg,» sa han.
«Natt og dag,» kvekket Krynkel.
«Noldus har ikke sovet på en hel uke, Harry Potter!» sa Noldus stolt og svaiet der han sto.
Hermine fikk et indignert uttrykk.
«Har du ikke sovet, Noldus? Men alvorlig talt, Harry, du har da vel ikke sagt at han skulle –»
«Så klart jeg ikke har!» sa Harry fort. «Noldus, klart du kan sove, OK? Men har noen av dere oppdaget noe?» skyndte han seg å spørre, før Hermine rakk å blande seg igjen.
«Den unge herr Malfang opptrer med en edelhet som avspeiler hans rene blod,» krakset Krynkel straks. «Hans ansiktstrekk minner om min herskerinnes fine beinbygning, og hans manerer er passende for –»
«Draco Malfang er en slem gutt!» pep Noldus sint. «En slem gutt som – som –»
Det gikk en skjelving gjennom ham fra dusken på tevarmeren til tærne i sokkene, og så løp han mot peisen som om han ville kaste seg på bålet. Dette kom ikke helt uventet på Harry, som fikk grepet ham om livet og holdt ham fast. Noldus kjempet imot i noen sekunder, og så ble han slapp.

«Tusen takk, Harry Potter,» peste han. «Det er fremdeles ikke lett for Noldus å snakke stygt om sine gamle herrer …»

Harry slapp ham. Noldus rettet på tevarmeren og sa trossig til Krynkel: «Men Krynkel skal vite at Draco Malfang ikke er noen god herre for en husnisse!»

«Ja, vi behøver ikke høre mer om hvor glad du er i Malfang,» sa Harry. «Spol fram til hvor han har holdt seg.»

Krynkel bukket igjen, med et rasende uttrykk, og sa: «Den unge herr Malfang spiser i Storsalen, sover på sovesalen i fangekjelleren, følger undervisningen i en rekke –»

«Noldus, si det du,» sa Harry og avbrøt Krynkel. «Har han vært noen steder han ikke burde vært?»

«Herr Harry Potter,» pep Noldus, og de svære kuleøynene glimtet i lyset fra bålet, «Malfang-gutten bryter ingen regler som Noldus har sett, men han passer fremdeles godt på å ikke bli sett. Han er ofte i åttende etasje sammen med en rekke andre elever, som holder vakt for ham mens han går inn i –»

«Nødvendeligrommet!» sa Harry og slo seg hardt for pannen med *Eliksirer for viderekomne*. Hermine og Ronny stirret på ham. «Det er dit han har sneket seg! Det er der han gjør … hva det nå er han gjør! Og jeg vedder på at det er derfor han driver og forsvinner fra kartet – ja, nå slår det meg at jeg aldri har sett Nødvendeligrommet der!»

«Kanskje Ukruttene ikke visste om det,» sa Ronny.

«Jeg tror det er en del av Rommets magi,» sa Hermine. «Hvis det er nødvendig for deg at det skal være ufinnelig, så blir det det.»

«Noldus, har du klart å komme deg inn og se hva Malfang driver med der inne?» sa Harry ivrig.

«Nei, Harry Potter, det er umulig.» sa Noldus.

«Hå nei,» sa Harry straks. «Malfang kom seg inn i hovedkvarteret vårt der i fjor, så jeg kan komme meg inn og spionere på ham, null problem der.»

«Nei, det tror jeg ikke du kan, Harry,» sa Hermine langsomt. «Malfang visste jo allerede akkurat hvordan vi brukte Rommet, ikke sant, siden hun dumme Marietta plapret. Det var nødvendig for ham at det var vårt

hovedkvarter han kom inn i, og så ble det det. Men du vet ikke hva Rommet blir til når Malfang går inn dit, så du vet ikke hva du skal be det forvandle seg til.»

«Det må sikkert være en måte å fikse det på,» avfeide Harry henne. «Kjempeflott, Noldus!»

«Krynkel har også vært flink,» sa Hermine vennlig. Ikke at Krynkel virket takknemlig; de digre, blodskutte øynene så i taket, og han knirket: «Grumsen snakker til Krynkel, men Krynkel later som han ikke hører –»

«Forsvinn,» glefset Harry, og Krynkel bøyde seg dypt og eksiverte. «Best du òg drar og får deg litt søvn, Noldus.»

«Tusen takk, herr Harry Potter!» pep Noldus lykkelig, og så forsvant han òg.

«Snakk om bra!» sa Harry entusiastisk og snudde seg mot Ronny og Hermine så snart rommet var nissefritt igjen. «Vi vet hvor det blir av Malfang! Nå har vi ham i fella!»

«Jøss da, supert,» sa Ronny mørkt mens han prøvde å tørke opp den gjennomtrukne blekklatten som nylig hadde vært en nesten ferdig stil. Hermine trakk den til seg og begynte å suge opp blekket med tryllestaven.

«Men hva var det med at han gikk dit opp med 'en rekke andre elever'?» sa Hermine. «Hvor mange er det som er med på dette? Du skulle ikke tro han ville våge å innvie mange i hva han gjør …»

«Ja, det er faktisk ganske rart, det der,» sa Harry og rynket pannen. «Jeg hørte ham si til Krabbe at Krabbe ikke hadde noe med hva han drev med, så hva er det da han forteller alle disse … alle disse …»

Stemmen hans døde bort, og han stirret inn i ilden.

«Å jøss og jøss, så dum jeg har vært,» sa han lavt. «Det er jo så opplagt! Det var en diger kjel av det nede i fangekjelleren … når som helst i den timen kunne han rappa litt …»

«Rappa hva da?» sa Ronny.

«Polyksir! Han har stjålet litt av den polyksiren Snilehorn viste oss i den første eliksirtimen … Det er ikke 'en rekke elever' som står vakt for Malfang, det er bare Krabbe og Gurgel, som vanlig … Jess, alt sammen stemmer!» sa Harry. Han spratt opp og begynte å trave fram og tilbake

foran peisen. «De er så dumme at de gjør som de får beskjed om, selv om han ikke vil fortelle dem hvorfor … men han vil ikke at noen skal se dem luske rundt utenfor Nødvendeligrommet, så han får dem til å ta polyksir for at de skal se ut som andre folk … De to jentene jeg så ham med den dagen han ikke var nede på rumpeldunkkampen – ha! Krabbe og Gurgel!»

«Men,» sa Hermine med liten stemme, «mener du at den småjenta som jeg reparerte vekta til –?»

«Ja, så klart!» sa Harry høyt og stirret på henne. «Så klart! Malfang må ha vært der inne akkurat da, så hun – nei, hva er det jeg sier? – *han* slapp vekta i golvet for å advare Malfang mot å komme ut, siden vi var der! Og så var det hun jenta som mistet rumpetrollene! Vi har gått forbi ham om og om igjen uten å skjønne det!»

«Har'n fått Krabbe og Gurgel til å forvandle seg til *jenter?*» flirte Ronny. «Jøsses … ikke rart de ser temmelig grønne ut om dagen … Rart de ikke sier at han kan dra dit pepperen gror …»

«Njaa nei, de ville vel neppe gjort det, vel, hvis han har vist dem dødsmerket sitt,» sa Harry.

«Hmmm … det dødsmerket vi ikke vet fins,» sa Hermine skeptisk. Hun rullet sammen Ronnys stil før det rakk å skje noe nytt med den og ga ham den.

«Det får vi se,» sa Harry selvsikkert.

«Ja, det får vi,» sa Hermine. Hun reiste seg og strakte seg. «Men før du blir altfor oppspilt, Harry, så tror jeg fremdeles ikke at du kan komme deg inn på Nødvendeligrommet før du vet hva som er der inne. Og forresten,» og hun løftet sekken over skulderen og sendte ham et meget alvorlig blikk, «så syns jeg ikke du burde glemme at det du *skulle* konsentrere deg om, det er å få tak i det minnet fra Snilehorn. God natt.»

Harry så etter henne, aldri så lite sur. Så snart døra til jentesovesalen hadde lukket seg bak henne, snudde han seg mot Ronny.

«Hva mener du, da?»

«Skulle ønske jeg kunne eksivere sånn som de husnissene,» sa Ronny og stirret på stedet hvor Noldus hadde forsvunnet. «Da hadde jeg hatt den immiveringsprøva i lomma alt.»

Harry sov ikke godt den natta. Han lå våken i timevis, føltes det som, og tenkte på hva Malfang brukte Nødvendeligrommet til, og hva han selv ville få se når han kom seg inn dit dagen etter – for samme hva Hermine sa, var Harry sikker på at når Malfang hadde greid å komme inn i HL-hovedkvarteret, måtte Harry kunne komme inn i Malfangs … hva da? Møtested? Gjemmested? Lager? Verksted? Tankene tumlet febrilsk, og da han endelig sovnet, ble drømmene oppbrutt og forstyrret av bilder av Malfang, som forvandlet seg til Snilehorn, som forvandlet seg til Slur …

Neste morgen ved frokosten var Harry nærmest tindrende av forventning. Han hadde en fritime før timen i svarteforsvar og var fast bestemt på å bruke den til å prøve å komme seg inn i Nødvendeligrommet. Hermine gjorde det omtrent overtydelig hvor totalt uinteressert hun var i hans hviskende planer om hvordan han tenkte å gjøre det, og det gjorde Harry passe irritert, siden hun sikkert kunne vært en god hjelp hvis hun hadde villet.

«Hør her,» sa han lavt, bøyde seg fram og la hånden oppå *Aftenprofeten*, som hun akkurat hadde tatt imot fra en postugle, for å hindre at hun åpnet den og forsvant bak den, «jeg har ikke glemt Snilehorn, men jeg har ikke anelse om åssen jeg skal få lirket ut av ham det minnet, og inntil jeg får en kjempeidé, kan jeg vel like godt prøve å finne ut hva Malfang driver med?»

«Jeg har jo alt sagt at du må *overtale* Snilehorn,» sa Hermine. «Det dreier seg ikke om å lure ham eller forhekse ham, ellers hadde Humlesnurr greid det på null niks. Istedenfor å tulle rundt utenfor Nødvendeligrommet, burde du gå og finne Snilehorn og appellere til hans bedre jeg,» sa hun og snappet *Aftenprofeten* til seg, brettet den ut og begravde seg i forsida.

«Er det noen vi kjenner –?» spurte Ronny mens Hermine skummet gjennom overskriftene.

«Ja!» sa Hermine, og både Harry og Ronny satte frokosten i halsen. «Men det er ikke så farlig, han er ikke død – det er Mundungus, han er blitt arrestert og sendt til Azkaban! Det er noe med å ha utgitt seg for en inferius under et innbruddsforsøk … og så er det en som heter Oktavius Pepper som har forsvunnet … å, uff da, så skrekkelig … en niårig gutt er arrestert for å

ha prøvd å drepe besteforeldrene sine, de tror han var rammet av Befaliusforbannelsen …»

Frokosten ble avsluttet i taushet. Hermine forsvant umiddelbart etter til timen i oldruner, Ronny til oppholdsrommet, hvor han fremdeles hadde slutten igjen på desperantstilen til Slur, og Harry til gangen i åttende og et stykke vegg midt imot veggteppet av Salto den skjøre som prøvde å lære troll å danse ballett.

Så snart han fant en folketom gang, tok han på seg usynlighetskappen, men han kunne visst like godt latt være, for da han kom fram til målet, var det også øde og forlatt. Harry var ikke sikker på om sjansene for å komme seg inn i Rommet var best når Malfang var der eller ikke, men forsøkene hans ville iallfall ikke bli forkludret av Krabbe eller Gurgel som lot som de var elleveårige jenter.

Han lukket øynene da han kom til stedet hvor døra til Nødvendeligrommet var skjult. Han visste hva som skulle til; dette hadde han fått skikkelig dreis på året før. Han konsentrerte seg av all kraft om tanken: *Det er nødvendig for meg å se hva Malfang gjør der inne … Det er nødvendig for meg å se hva Malfang gjør der inne … Det er nødvendig for meg å se hva Malfang gjør der inne …*

Tre ganger gikk han forbi døra, og så, med hamrende hjerte, åpnet han øynene og så – men det han så, var den samme alminnelige, tomme veggen.

Han gikk litt fram og prøvde å gi den et skubb. Steinen var like solid og urokkelig.

«OK,» sa han høyt. «Greit, så tenkte jeg feil, da …»

Han grublet et øyeblikk, lukket øynene og tok til å gå igjen, mens han konsentrerte seg så dypt han kunne.

Det er nødvendig for meg å se det stedet Malfang går til i hemmelighet … Det er nødvendig for meg å se det stedet Malfang går til i hemmelighet …

Etter tre runder åpnet han øynene forventningsfullt.

Ingen dør.

«Nei, gi deg'a,» sa han irritert til veggen. «Det var da vel en helt klar instruks … men skal det være på den måten, så …»

Han tenkte så det knakte i flere minutter, før han satte i gang på ny.

Det er nødvendig for meg at du blir det stedet du blir for Draco Malfang …

Han åpnet ikke øynene med det samme han ble ferdig med å gå, men lyttet intenst, som om han kunne høra døra manifestere seg med et *plopp!* Men det eneste han hørte, var den fjerne kvitringen fra fuglene utenfor. Så åpnet han øynene.

Fremdeles ingen dør.

Harry bannet. Noen skrek. Han snudde seg og så en skokk førsteklassinger forsvinne løpende om hjørnet, antakelig med det inntrykk at de hadde støtt på et spøkelse som var spesielt stygg i kjeften.

I en hel time prøvde Harry samtlige varianter av «Det er nødvendig for meg å se hva Draco Malfang driver med inni deg» han kunne komme på, og da den var over, måtte han innrømme at Hermine kanskje hadde et poeng: Rommet ville ganske enkelt ikke åpne seg for ham. Frustrert og ergerlig bega han seg til timen i svarteforsvar. På veien trakk han av seg usynlighetskappen og puttet den i sekken.

«For sein igjen, Potter,» sa Slur kaldt, da Harry buste inn i det duse klasserommet med alle vokslysene. «Ti minuspoeng til Griffing.»

Med et skulende blikk på Slur, slengte Harry seg ned på plassen ved sida av Ronny. Halvparten av klassen hadde fremdeles ikke satt seg, men sto og tok fram bøker og ordnet sakene sine, så han kunne umulig være stort seinere ute enn de fleste av dem.

«Før vi begynner, vil jeg ha desperant-stilene deres,» sa Slur. Han viftet skjødesløst med staven, og tjuefem pergamentruller fór til værs og landet i en pen bunke på kateteret. «Og jeg håper for deres skyld at disse er bedre enn det skvalderet jeg måtte gjennomgå om hvordan yte motstand mot Befaliusforbannelsen. Vel, hvis alle nå vil åpne bøkene på side – hva er det, herr Finnimann?»

«Professor,» sa Jokum, «det er noe je har lurt på: Håssen ser en forskjell på en inferius og et spøkels? For det sto noe ti *Profeten* om en inferius –»

«Det gjorde det ikke, nei,» sa Slur med en mine som om han kjedet seg.

«Men professor, je hørde at følk tala om –»

«Hvis herr Finnimann virkelig hadde lest vedkommende artikkel, ville du visst at den såkalte inferiusen ikke var annet enn en lurvete lommetyv ved navn Mundungus Styrfeder.»

«Jeg trodde Slur og Mundungus liksom skulle være på samme side?» mumlet Harry til Ronny og Hermine. «Burde han ikke vært litt lei for at Mundungus ble arrest –»

«Men det virker som Potter har en hel del å si om saken,» sa Slur og pekte plutselig mot bakerste rad, mens det svarte blikket festet seg ved Harry. «Så la oss spørre Potter om hvordan vi definerer forskjellen mellom en inferius og et spøkelse.»

Hele klassen snudde seg og så på Harry, som i all hast prøvde å huske hva Humlesnurr hadde fortalt ham den natta de hadde dratt og besøkt Snilehorn.

«Aæøhh – altså – spøkelser er gjennomsiktige, da –,» sa han.

«Neimen, strålende!» avbrøt Slur med en geip. «Ja, det er lett å se at seks års magisk utdannelse ikke har vært bortkastet på deg, Potter. *Spøkelser er gjennomsiktige.*»

Petrea Parkasen fniste skingrende. Flere andre flirte. Harry trakk pusten dypt og fortsatte rolig, enda det kokte inni ham: «Ja, spøkelser er gjennomsiktige, men inferiuser er jo lik, ikke sant? Så de må vel være massive, de da –»

«Det kunne enhver femåring fortalt oss,» hånte Slur. «En inferius er et lik som er blitt gjenoppvekket ved hekseri av en svart trollmann. Den lever ikke, den blir bare brukt som en marionett som følger trollmannens vilje. Et spøkelse, som jeg håper dere alle etter hvert har fått med dere, er avtrykket en henfaren sjel setter igjen etter seg i det jordiske … og er dessuten, som Potter så viselig har meddelt oss, *gjennomsiktig.*»

«Det Harry sa, er hvertfall det nyttigste når vi skal avgjøre hvem som er hvem!» sa Ronny. «Når vi møter en ansikt til ansikt i et mørkt smug, så prøver vi å se etter om'n er massiv eller gjennomsiktig, ikke sant, vi går'ke bort og spør'n: 'Unnskyld, men er du avtrykket etter en henfaren sjel?'»

Det kom en liten krusning av latter, som la seg øyeblikkelig da klassen så Slurs uttrykk.

«Ti minuspoeng til til Griffing,» sa Slur. «Det går vel ikke å vente noe mer høytliggende fra deg, Ronald Wiltersen, en gutt som er så … massiv … at han ikke greier å immivere to centimeter bortover golvet.»

«*Nei!*» hvisket Hermine og trev Harry i armen idet han rasende åpnet munnen. «Det hjelper ikke, og du får bare arrest igjen!»

«Kan dere så åpne bøkene på side to hundre og tretten,» sa Slur med en antydning av et selvtilfreds smil, «og lese de to første avsnittene om Martyriusforbannelsen …»

Ronny var nokså dempet resten av timen. Da det ringte ut, innhentet Lavendel ham og Harry (Hermine smeltet liksom bare bort da hun nærmet seg) og skjelte Slur ettertrykkelig ut for spydigheten hans om immiveringen, men dette så mest ut til å irritere Ronny, og han ristet henne av seg ved å ta en tur innom guttedoen sammen med Harry.

«Men Slur har jo rett, da, eller?» sa Ronny, og sto en stund og så seg i det sprukne speilet. «Neimen om jeg veit om det er noen vits i å ta den prøva, egentlig. Jeg greier bare ikke å få dreisen på den immiveringa.»

«Du kan jo like godt bli med på den ekstratreninga i Galtvang, da, og se om det hjelper,» sa Harry fornuftig. «Det er i hvert fall morsommere enn å prøve å treffe en sånn dum ring. Og så, hvis du fremdeles ikke er – er fullt så god som du helst ville, så kan du jo utsette prøven og øve deg sammen med meg til somme – Stina, dette er en guttedo, altså!»

Et jentespøkelse hadde steget opp av doskåla i et av avlukkene bak dem og svevde nå i lufta og glodde på dem gjennom tykke, hvite, runde briller.

«Å,» sa hun mørkt, «er det dere to.»

«Hvem hadde du venta?» spurte Ronny og kikket på henne i speilet.

«Ingen,» sa Stina og plukket seg dystert på en kvise på haken. «Han sa han skulle komme tilbake og hilse på meg, men *du* sa jo også at du skulle komme og besøke meg, så …» hun sendte Harry et bebreidende blikk, «… og nå har jeg ikke sett deg på mange måneder. Jeg har lært at det ikke er stort å vente av gutter.»

«Jeg trodde du bodde på den jentedoen, jeg?» sa Harry, som med flid hadde unngått den i flere år nå.

«Jeg gjør det,» sa hun surt med et skuldertrekk, «men derfor kan jeg vel gå på *besøk* andre steder. Jeg kom og hilste på deg mens du badet en gang, husker du?»

«Gjett om jeg gjør,» sa Harry.

«Men jeg trodde han likte meg,» sa hun trist. «Kanskje han kommer igjen hvis dere to går … vi hadde veldig mye felles, det følte han òg, det er jeg sikker på …»

Og hun kikket forhåpningsfullt mot døra.

«Når du sier at dere hadde mye felles,» sa Ronny og lød adskillig muntrere, «mener du at han også bor i en vannlås?»

«Nei,» sa Stina trassig, så stemmen ga gjenlyd rundt i det fliskledde toalettet. «Jeg mener at han er følsom, og blir mobbet, han òg, og føler seg ensom og har ingen å snakke med, og er ikke redd for å vise følelser og gråte!»

«Har det vært en gutt her inne og grått?» sa Harry nysgjerrig. «En liten gutt, da?»

«Det kan være det samme!» sa Stina og vendte de små, rennende øynene mot Ronny, som nå flirte åpenlyst. «Jeg lovet å ikke si det til noen, og jeg skal ta med meg hemmeligheten hans i –»

«Ikke i graven, vel?» sa Ronny med et snøft. «I kloakken, kanskje …»

Stina utstøtte et raserivræl og stupte ned i doen igjen, så vannet sprutet over kanten og ut på golvet. Det virket som det å erte Stina hadde satt nytt mot i Ronny.

«Du har rett,» sa han og svingte skolesekken over skulderen, «jeg blir med på treninga i Galtvang før jeg bestemmer meg for om jeg tar prøva.»

Og helga etter dro han inn til landsbyen, sammen med Hermine og de andre sjetteklassingene som fylte sytten tidsnok til å ta prøven fjorten dager senere. Harry følte seg nokså misunnelig mens han så på at de gjorde seg ferdige til å dra; han savnet turene dit inn, og det var en spesielt fin vårdag, himmelen var blå for første gang på lenge. Men han hadde bestemt seg for å benytte anledningen til å gjøre et nytt framstøt mot Nødvendeligrommet.

«Du burde heller brukt tida til å gå rett til Snilehorn og prøve å få tak i det minnet,» sa Hermine da han innvidde henne og Ronny i planen i

inngangshallen.

«Jeg har jo prøvd og prøvd!» sa Harry ergerlig. Og det var helt sant; han hadde blitt igjen etter hver eneste eliksirtime hele uka for å prøve å snakke med Snilehorn, men eliksirlæreren forsvant alltid så fort fra fangehullet at han ikke hadde rukket det. To ganger hadde han gått til kontoret hans og banket på, men uten å få svar, enda han var sikker på at den andre gangen hadde han hørt hastig kvalte lyder fra en gammel grammofon.

«Han vil jo ikke snakke med meg, Hermine! Han skjønner at jeg har prøvd å komme på tomannshånd med ham igjen, og ikke snakk om at han vil slippe meg innpå!»

«Nei vel, men da må du vel bare fortsette å prøve, da, ikke sant?»

Nask var i gang med sitt vanlige nummer med dølgsensoren. Den korte køen av folk som sto i kø for å slippe forbi, flyttet seg et hakk framover, og Harry lot være å svare, så vaktmesteren ikke skulle høre noe. Han ønsket Ronny og Hermine lykke til, og så snudde han og gikk opp marmortrappa igjen, fast besluttet på å bruke en time eller to på Nødvendeligrommet, samme hva Hermine sa.

Da han var ute av syne fra inngangshallen, trakk han opp Ukruttkartet og usynlighetskappen av sekken, gjorde seg usynlig, banket på kartet, mumlet: «*Jeg sverger på tro og ære at jeg er ute på revestreker*» og gransket det grundig.

Siden det var søndag morgen, var de fleste elever inne på sine respektive oppholdsrom – griffingene i ett tårn, ravnkloingene i et annet, smygardingene i fangekjelleren og håsblåsingene i kjelleren ved kjøkkenet. Her og der vandret en enslig person rundt i biblioteket eller bortover en gang … noen stykker var ute i parken … og der, borte i gangen i åttende, var Grylius Gurgel. Nødvendeligrommet var det ikke tegn til, men det bekymret ikke Harry: Hvis Gurgel sto vakt der, var Rommet åpent, enten kartet var klar over det eller ikke. Altså sprintet han opp alle trappene og saktnet først farten da han kom til hjørnet ved gangen. Der smøg han seg langsomt, langsomt bortover mot den samme småjenta, med den samme tunge messingvekta, som Hermine hadde vært så snill å hjelpe to uker før.

Han ventet til han sto like bak henne, og så bøyde han seg langt ned og hvisket: «Hei … du er veldig søt, hva?»

Gurgel utstøtte et høyt redselshvin, slengte vekta rett opp i lufta og galopperte bort. Lenge før gjenlyden av skranglende vektskåler hadde fortapt seg bortover gangen, var han ute av syne, og Harry snudde seg leende mot den tomme veggen. Han var brennsikker på at bak den sto nå Draco Malfang urørlig og visste at en eller annen uønsket var utenfor, men uten å våge å vise seg. Det ga Harry en meget pirrende følelse av makt mens han prøvde å komme på hvilke ordformer han ennå ikke hadde forsøkt.

Men denne optimismen varte ikke lenge. En halvtime senere hadde han prøvd enda en serie variasjoner av kravet om å få se hva Malfang drev med, men veggen var like dørløs. Frustrasjonen nådde uante høyder. Malfang var kanskje bare noen centimeter unna, og så skulle det altså være plent umulig å få fnugg av bevis på hva han drev med der inne! Plutselig sprakk tålmodigheten totalt, og Harry løp rett på veggen og langet ut et spark.

«AUUVV!»

Han trodde nesten han hadde brukket tåa, og mens han holdt om den og danset på ett bein, gled usynlighetskappen av ham.

«Harry?»

Han snurret rundt, men på ett bein, og datt langflat. Til sin forbløffelse så han Dult komme gående, som om denne gangen var en hun hadde for vane å rusle i.

«Hva gjør du her?» sa han og karret seg opp igjen. Hvorfor måtte hun absolutt finne ham liggende på golvet bestandig?

«Jeg skulle snakke med Humlesnurr,» sa Dult.

Hun så elendig ut, tenkte Harry: tynnere enn før, og det musebrune håret hang slapt.

«Det er ikke her kontoret hans er,» sa Harry, «det er på den andre sida av borgen, bak den gurgen –»

«Jeg vet det,» sa Dult. «Han er ikke der. Han har visst forsvunnet igjen.»

«Har han det?» sa Harry og satte forsiktig den vonde foten ned på golvet igjen. «Hei, du vet ikke hvor det blir av ham, du vel?»

«Nei,» sa Dult.

«Hva var det du skulle snakke med ham om?»

«Ikke noe spesielt,» sa Dult og plukket liksom fraværende på kutteermet. «Jeg tenkte bare at kanskje han visste hva som foregår … Jeg har hørt rykter … folk som kommer til skade …»

«Jeg vet det, det står om det i avisen,» sa Harry. «Han lille gutten som prøvde å drepe bes –»

«*Profeten* er ofte ikke helt à jour,» sa Dult; det virket ikke som hun hørte etter. «Du har ikke fått brev fra noen i Ordenen i det siste?»

«Det er ingen i Ordenen som skriver til meg mer,» sa Harry, «ikke siden Sirius –»

Han så at øynene hennes ble fylt av tårer.

«Om forladels,» mumlet han brydd. «Jeg mente bare … jeg savner ham, jeg òg …»

«Hva?» sa Dult distré, som om hun ikke hadde hørt hva han sa. «Vel … vi sees vel, Harry …»

Og så snudde hun på hælen og forsvant bortover gangen igjen, og Harry sto igjen og stirret etter henne. Etter en stund trakk han på seg usynlighetskappen igjen og gjenopptok anstrengelsene for å komme inn i Nødvendeligrommet, men ikke lenger med samme kraft. En hul fornemmelse i magen, pluss vissheten om at Ronny og Hermine snart kom tilbake fra Galtvang, fikk ham endelig til å oppgi forsøket og overlate korridoren til Malfang, som forhåpentlig var blitt for skremt til å våge seg ut i den på de første par timene.

Han fant Ronny og Hermine i Storsalen, hvor de allerede var halvferdige med en tidlig lunsj.

«Jeg greide det – OK, nesten, da, hvertfall!» utbrøt Ronny henrykt så snart han fikk øye på Harry. «Jeg skulle immivere til utafor tesalongen til madam Putlefot, men så kom jeg litt for langt og landa borte ved Skribbelskaft, men jeg flytta meg hvertfall!»

«Pent levert,» sa Harry. «Åssen gikk det med deg, Hermine?»

«Å, hun gjorde det jo perfekt, hun da, så klart,» sa Ronny, før Hermine rakk å svare. «Perfekt definisjon, diskresjon og desperasjon, eller hva det

var – alle stakk innom *Tre sopelimer* etterpå for å få noe å drikke, og du skulle hørt åssen Tvikrok skrøyt av henne – det sku' overraske meg om'n ikke frir snart –»

«Hva med deg, da?» spurte Hermine og overhørte ham. «Har du vært oppe ved Nødvendeligrommet hele tida?»

«Ja,» sa Harry. «Og gjett hvem jeg støtte på der? Dult!»

«Dult?» gjentok Ronny og Hermine forbauset i kor.

«Ja, hun sa hun kom for å snakke med Humlesnurr …»

«Hvis du spør meg, så holder hun på å tørne,» sa Ronny da Harry hadde fortalt ferdig om samtalen med Dult. «Mista piffen, liksom, etter det som skjedde i departementet.»

«Det er da litt rart,» sa Hermine, som av en eller annen grunn virket svært bekymret. «Hun er jo her for å vokte skolen, så hvorfor går hun fra posten sin for å snakke med Humlesnurr, når han ikke er her engang?»

«Jeg tenkte på noe,» sa Harry forsiktig. Det føltes underlig å si det, for dette var mye mer Hermines område enn hans. «Dere tror ikke hun kan ha vært … ja, altså … forelsket i Sirius?»

Hermine stirret på ham.

«Hva i all verden får deg til å si det?»

«Næ, jeg vet ikke, jeg,» sa Harry, «men hun holdt på å begynne å grine da jeg sa navnet hans … og den nye skytsvergen hennes er noe digert og firbeint noe … så jeg lurte på om den kanskje hadde blitt … ham.»

«Det er verdt å tenke på,» sa Hermine langsomt. «Men det forteller oss likevel ikke hvorfor hun kommer farende inn i borgen for å snakke med Humlesnurr. Hvis det virkelig var derfor hun var her, da …»

«Det stemmer jo med det jeg sa, ikke sant?» sa Ronny, med munnen nesten full av potetstappe. «At hun har blitt litt rar. Mista piffen. Kvinnfolk, skjønner du,» sa han verdensvant til Harry. «De blir så lett oppskaka.»

«Nå ja,» sa Hermine og våknet av dvalen, «det spørs om du hadde funnet en *kvinne* som ville surmult i en halvtime fordi madam Rosmerta ikke lo av vitsen hennes om gygra og heleren og en *gufsulus gufsletonia*.»

Ronny skulte.

KAPITTEL TJUETO

ETTER BEGRAVELSEN

Det begynte å komme flekker av blå himmel over borgtårnene, men slike tegn på kommende sommer gjorde ikke Harrys humør lysere. Han hadde mislykkes, ikke bare i forsøket på å finne ut hva Malfang drev med, men også i alle anstrengelser for å få i gang en samtale med Snilehorn, som i sin tur *kanskje* kunne føre til at Snilehorn ga ham tilgang til dette minnet som han øyensynlig hadde holdt tilbake i årtier.

«For siste gang, glem nå det der med Malfang,» sa Hermine bestemt.

De to og Ronny satt ute i et solfylt hjørne av borggården etter lunsj. Hermine og Ronny satt med hver sin brosjyre fra Magidepartementet i neven: *Vanlige immiveringsfeil og hvordan unngå dem*, siden begge skulle ta prøven samme ettermiddag, men disse brosjyrene hadde ingen beroligende virkning på nervene. Plutselig skvatt Ronny og prøvde å gjemme seg bakom Hermine idet en jente kom rundt hjørnet.

«Det er ikke Lavendel,» sa Hermine trett.

«Å, flott,» sa Ronny og slappet av igjen.

«Harry Potter?» sa jenta. «Jeg skulle gi deg dette.»

«Takk …»

Harry tok imot den lille pergamentrullen og ble lang i maska. Da jenta var utenfor hørevidde igjen, sa han: «Humlesnurr sa jo at det ikke ble flere ekstratimer før jeg fikk tak i det minnet!»

«Kanskje han vil sjekke hvordan det går med det?» sa Hermine mens Harry rullet ut pergamentet. Men det han så, var ikke Humlesnurrs lange, smale kursivskrift, men derimot en uryddig rabling, som ikke ble lettere å lese ved at det var store flekker hvor blekket hadde løpt utover.

Kjere Harry, Ronny og Hermine
Argarapp døe i nat. Harry og Ronny, dere traf han jo, så dere vet jo vor spesijel han var. Hermine, du ville likt han det vet jeg. Det ville bety myje for meg om dere ville stikke nerom til begravelsen i kvel. Jeg planerer å hole den omtrent i skomringa som var hans ynglingstid. Jeg vet at dere ikke har lov å være ute så seint men, dere kan vell bruke kappa. Skulle ikke spørt men, jeg greijer det ikke aleine.
Gygrid

«Se på dette,» sa Harry og rakte brevet til Hermine.

«Nei, uff da,» sa hun da hun hadde skummet igjennom det og rakt det til Ronny, som fikk et mer og mer vantro uttrykk jo mer han leste.

«Har det rakna for'n, eller?» sa han opphisset. «Det beistet kommanderte kompisene sine til å spise opp Harry og meg! Det var bare å forsyne seg, sa'n! Og så venter Gygrid at vi skal komme ned og bælje over det fæle, hårete liket?»

«Det er ikke bare det,» sa Hermine, «men han ber oss forlate borgen om natta, enda han vet at sikkerheten er en million ganger strengere, og hvor mye bråk vi får hvis vi blir knepet!»

«Vi har jo vært nede hos ham om natta før,» sa Harry.

«Ja, men for noe sånt?» sa Hermine. «Vi har risikert temmelig mye for å hjelpe Gygrid, men Argarapp er jo tross alt død, da. Hadde det dreid seg om å redde ham –»

«– så ville jeg *hvertfall* ikke,» sa Ronny bestemt. «Du så'n aldri, du, Hermine. Tro du meg, at'n er død har garantert forbedra'n.»

Harry fikk igjen brevet og så ned på de utflytende flekkene over hele pergamentet. Det var tydelig at her hadde tårene falt tett …

«Harry, du tenker vel ikke engang på å gå dit?» sa Hermine. «Noe så totalt bortkastet å få arrest for!»

Harry sukket.

«Vet det,» sa han. «Nei, Gygrid får vel begrave Argarapp uten oss.»

«Det skal være visst,» sa Hermine lettet. «Du, det blir jo nesten tomt i eliksirtimen i dag, så mange av oss som skal ta immiveringsprøven … så

prøv å myke opp Snilehorn litt da!»

«Du mener at den femtisjuende gangen må jeg vel ha flaks?» sa Harry bittert.

«Flaks!» sa Ronny plutselig. «Men Harry, det er jo akkurat det – få flaks!»

«Hæ? Åssen da?»

«Bruk lykkedrikken!»

«Å, Ronny – ja, nettopp!» sa Hermine og lød halvt i svime. «Selvfølgelig! Hvorfor tenkte ikke jeg på det?»

Harry stirret på dem. «Felixiren?» sa han. «Njææe … jeg vet ikke … Jeg sparte liksom på den …»

«Hva til da?» spurte Ronny vantro.

«Hva i all verden kan være viktigere enn det minnet, Harry?» sa Hermine.

Harry svarte ikke. Tanken på den lille, gylne flaska hadde svevd i utkanten av bevisstheten hans en stund allerede. Langt nede på bunnen av hjernen putret det i vage, uformelige planer, noe om at Gulla slo opp med Tommy, og at Ronny ble glad for å se henne med en ny kjæreste, planer som aldri kom opp til overflaten unntatt i drømmer, eller i skumringstimene mellom søvn og våkenhet …

«Harry? Er du der?» spurte Hermine.

«Hv–? Ja, jo da,» sa han og tok seg sammen. «OK, da. Hvis jeg ikke får Snilehorn til å snakke i ettermiddag, skal jeg drikke litt felixir og prøve om igjen i kveld.»

«Da er den saken avgjort, altså,» sa Hermine kontant. Hun reiste seg og slo en grasiøs piruett. «Destinasjon – definisjon – demonstrasjon …» mumlet hun.

«Å, hold opp’a,» ba Ronny, «jeg er kvalm nok som det er – fort, gjem meg!»

«Det *er* ikke Lavendel!» sa Hermine utålmodig, idet noen jenter kom ut i borggården og Ronny stupte i skjul bak henne.

«Fint,» sa han, men først etter å ha kikket over skulderen hennes for å være sikker. «Jøsses, de to der ser’ke særlig glade ut, hva?»

«Det er de Mondelin-søstrene, og så klart de ikke ser glade ut, har du ikke hørt hva som skjedde med lillebroren deres?» sa Hermine.

«Jeg har mista oversikten over hva som skjer med slektningene til folk, for å være helt ærlig,» sa Ronny.

«Broren deres ble overfalt av en varulv. Ryktet vil ha det til at moren deres nektet å hjelpe dødseterne. Men i hvert fall, gutten var ikke mer enn fem, og han døde på St. Mungo, de greide ikke å redde ham.»

«*Døde* han?» sa Harry sjokkert. «Men varulver dreper da ikke? Gjør de ikke bare *deg* til varulv?»

«Det hender de dreper,» sa Ronny, og nå så han uvanlig alvorlig ut. «Jeg har hørt om at det kan hende når varulven mister kontrollen.»

«Hva het den varulven?» spurte Harry fort.

«Ryktet vil ha det til at det var Fenris Vargar,» sa Hermine.

«Det visste jeg! Han gærningen som liker å overfalle småunger, han Lupus fortalte meg om!» sa Harry sint.

Hermine stirret dystert på ham.

«Harry, du er nødt til å få tak i det minnet,» sa hun. «For nå gjelder det bare å få stoppet Voldemort, ikke sant? Alt dette forferdelige som skjer om dagen, det er på grunn av ham …»

Høyt oppe i borgen ringte det inn, og både Hermine og Ronny spratt opp og så vettskremte ut.

«Dette greier dere fint,» sa Harry mens alle tre satte kursen for inngangshallen, hvor de som skulle ta immiveringsprøven, samlet seg. «Tvi tvi!»

«Og du òg!» sa Hermine og sendte ham et megetsigende blikk da han begynte å gå mot fangekjelleren.

Den ettermiddagen var det ikke mer enn tre av dem der: Harry, Ernst og Draco Malfang.

«Så alle tre er for unge til å immivere?» sa Snilehorn jovialt. «Ikke fylt sytten ennå?»

De ristet på hodet.

«Ja ja,» sa Snilehorn muntert, «siden vi er så få, får vi finne på noe *moro*. Så brygg noe morsomt til meg!»

«Så gøy, professor,» sa Ernst innsmigrende og gned seg i hendene. Malfang derimot smilte ikke engang.

«Hva mener De med 'noe morsomt'?» sa han surt.

«Å, finn på noe overraskende,» svarte Snilehorn vagt.

Malfang så like gretten ut da han åpnet sin *Eliksirer for viderekomne*. Hele holdningen utbasunerte at han betraktet denne timen som bortkastet tid. Harry, som holdt øye med ham over kanten av sin egen bok, var ikke i tvil om at han mye heller ville brukt den tida på Nødvendeligrommet.

Var det bare noe han innbilte seg, eller så Malfang tynnere ut, akkurat som Dult? Blekere var han i hvert fall; huden hadde fremdeles det gråskjæret, sikkert fordi han så sjelden så dagslys for tida. Men det var ingen spor av selvtilfredshet, oppspilthet eller overlegenhet, ingenting av arrogansen fra Galtvortekspressen, da han skrøt åpenlyst av oppdraget Voldemort hadde gitt ham … Det kunne bare være én mulig forklaring, tenkte Harry: Hva enn det oppdraget var, så gikk det dårlig med det.

Det var en tanke som virket meget oppmuntrende mens Harry bladde gjennom sin egen *Eliksirer for viderekomne*. Han fant en sterkt bearbeidet Halvblodsprins-versjon av *En euforiserende eliksir*, som ikke bare så ut til å fylle Snilehorns krav, men kanskje attpå til (hjertet hans gjorde et byks ved tanken) kunne sette ham i så godt humør at han ble villig til å gi fra seg minnet – om Harry bare fikk overtalt ham til å drikke den …

«Ser man det, ja, dette ser jo aldeles fabelaktig ut,» sa Snilehorn og klappet i hendene halvannen time senere, mens han stirret ned i det solgule innholdet i Harrys heksekjel. «Euforia, ikke sant? Og hva er det jeg lukter? Mmmm … du har hatt oppi en aldri så liten myntekvist, hva? Uortodokst, mjo, men det er jo den rene inspirasjon, Harry. Det vil langt på vei motvirke visse bivirkninger man stundom møter, så som utilbørlig synging og neseklyping … Neimen om jeg vet hvor du tar disse genistrekene dine fra, gutten min … om da ikke –»

Harry skubbet Halvblodsprinsens bok dypere ned i sekken med foten.

«– rett og slett din mors gener skulle ha kommet igjen i deg!»

«Å … jo, kanskje det …» sa Harry lettet.

Ernst så ganske muggen ut. Han hadde tenkt for en gangs skyld å overstråle Harry og oppfunnet sin helt egen eliksir, nokså forhastet, ettersom den hadde koagulert og lagt seg som en slags fiolett pudding nederst i kjelen. Malfang var alt i ferd med å pakke sammen, potte sur; Snilehorn hadde bedømt Hikketinkturen hans som ikke mer enn «nå ja».

Det ringte ut, og både Ernst og Malfang forsvant sporenstreks.

«Professor,» begynte Harry, men ikke før hadde han sagt det, så kikket Snilehorn seg over skulderen, så at rommet var tomt for alle andre enn ham selv og Harry, og skyndte seg ut det forteste han vant.

«Professor – professor, vil De ikke smake på eliks –?» ropte Harry desperat.

Men Snilehorn var borte. Skuffet tømte Harry kjelen, pakket sammen sakene sine, forlot fangekjelleren og trasket sakte opp alle trappene til Griffing-stua.

Langt utpå ettermiddagen kom Ronny og Hermine tilbake.

«Harry!» ropte Hermine i det samme hun kom inn gjennom portretthullet. «Jeg sto, Harry!»

«Supert!» sa han. «Og Ronny, da?»

«Han – han strøk *så vidt*,» hvisket Hermine, idet Ronny kom diltende dystert inn. «Det var kjempeuflaks, bare noe småtteri, sensoren måtte absolutt legge merke til at han hadde mistet et halvt øyebryn … Hvordan gikk det med Snilehorn?»

«Helbom,» sa Harry mens Ronny kom bort til dem. «Skikkelig uflaks, kamerat, men neste gang står du – vi kan ta den sammen.»

«Jo'a,» sa Ronny grettent. «Men et halvt øyebryn! Som det spiller noen som helst rolle!»

«Nei, ikke sant,» sa Hermine beroligende, «det virker veldig strengt …»

De tilbragte det meste av middagen med å skjelle ut sensoren, og Ronny virket faktisk en anelse muntrere da de gikk opp til oppholdsrommet igjen. Nå var det det evinnelige problemet med Snilehorn og minnet hans de diskuterte.

«Ålreit, Harry, har du tenkt å bruke felixiren, eller?» ville Ronny vite.

«Joo, jeg må vel det, da,» sa Harry. «Men jeg tror ikke jeg trenger å ta alt, ikke nok til tolv timer, det kan vel ikke ta hele natta … Jeg tar bare en munnfull. To-tre timer skulle holde.»

«Det føles utrolig deilig når du har tatt det,» sa Ronny nostalgisk. «Som om det er plent umulig å gjøre noe feil.»

«Hva er det du vrøvler om» sa Hermine og lo. «Du har da aldri smakt noe sånt.»

«Nei, men jeg *trodde* jeg hadde, ikke sant?» sa Ronny, som om dette vel var helt opplagt. «Det er akkurat samme forskjellen.»

De hadde nettopp hadde sett Snilehorn gå inn i Storsalen, og visste at han likte å bruke tid på maten, så de ble sittende en stund i stua, siden planen var at Harry skulle gå til Snilehorns kontor når læreren kunne ventes tilbake dit. Da sola hadde sunket ned mot tretoppene i Den forbudte skogen, bestemte de seg for at tida var inne, sjekket at både Nilus, Tommy og Jokum var på oppholdsrommet og snek seg opp til guttesovesalen.

Harry fant de sammenrullede sokkene på bunnen av kofferten og trakk fram den lille, glinsende flakongen.

«Ja, skål da,» sa han, løftet den lille flaska og tok en akkurat passe stor munnfull.

«Hvordan føles det?» hvisket Hermine.

Harry svarte ikke på et øyeblikk. Så, sakte men sikkert, bredde det seg gjennom ham en salig følelse av uendelige muligheter – det føltes som om han kunne klare alt, absolutt alt … og å få tak i minnet fra Snilehorn virket plutselig ikke bare mulig, men direkte lett …

Han reiste seg smilende, breddfull av selvtillit.

«Flott,» sa han. «Skikkelig flott. OK … da går jeg ned til Gygrid.»

«Hva?» sa Ronny og Hermine i kor med forskrekkelse over hele fjeset.

«Nei, Harry – det er Snilehorn du må gå og snakke med, du husker vel det?» sa Hermine.

«Nei,» sa Harry trygt. «Jeg går til Gygrid, det føles riktig å gå til Gygrid.»

«Føles det riktig å gå og begrave en diger edderkopp?» sa Ronny vantro.

«Ja,» sa Harry og trakk opp usynlighetskappen av sekken. «Det føles som det er der jeg bør være i natt, skjønner dere hva jeg mener?»

«Nehei,» sa Ronny og Hermine samtidig; begge så like forskrekket ut.

«Det *er* felixir, vel?» sa Hermine bekymret og holdt flaska opp mot lyset. «Du har ikke en annen liten flaske med – ja, hva da –?»

«Vanviddsessens?» foreslo Ronny idet Harry slengte kappen over skuldrene.

Harry lo, og da ble Ronny og Hermine enda mer forskrekket.

«Stol på meg,» sa han. «Jeg vet hva jeg gjør …» og han gikk rolig mot døra, «eller, Felix vet det i hvert fall.»

Så trakk han usynlighetskappen over hodet, satte kursen nedover trappa, med Ronny og Hermine hakk i hæl, og smatt ut gjennom den åpne døra til oppholdsrommet.

«Hva hadde du der oppe å gjøre sammen med *henne!*» hylte Lavendel Bruun og glante rett gjennom Harry på Ronny og Hermine, som dukket opp fra trappa til guttesovesalen. Harry hørte stammingen til Ronny bak seg mens han løp over golvet bort til portretthullet.

Det viste seg lett nok å komme seg gjennom hullet, for i det samme han nærmet seg, kom Gulla og Tommy inn, og dermed kunne Harry smyge seg imellom. På veien kom han til å dulte borti Gulla.

«Ikke dytt meg, Tommy,» sa hun, og lød irritert. «Det der gjør du alltid, og tenk, jeg greier å komme meg inn aldeles selv …»

Portrettet svingte igjen bak Harry, men ikke før han hadde hørt begynnelsen på et sint svar fra Tommy. Dette gjorde ikke Harry mindre oppstemt på veien ned gjennom borgen. Han behøvde ikke smyge, for han traff ingen, men det var ikke det ringeste overraskende; i kveld var han det heldigste mennesket på Galtvort.

Hvorfor han visste at det var det helt riktige å gå ned til Gygrid, ante han ikke. Det var som om lykkedrikken lyste opp bare de første par skrittene om gangen; han kunne ikke se hvor veien endte, og ikke hvor Snilehorn kom inn, men han visste at han var på rett vei til å få tak i det minnet. Da han kom ned i inngangshallen, så han at Nask hadde glemt å låse ytterdørene.

Med et bredt smil slo Harry døra opp og trakk et øyeblikk inn duftene av gress og ren luft, før han gikk ned trappa og ut i tussmørket.

Ved foten av trappa slo det ham at det måtte da være veldig trivelig å legge veien om grønnsakåkeren. Den lå jo ikke direkte *på* veien ned til Gygrid, men det var liksom så innlysende at dette var et innfall det bare var å følge, så han dreide straks i den retningen. Og i grønnsakåkeren var det en glede, men ingen direkte overraskelse, å oppdage professorene Stikling og Snilehorn i samtale. Harry stanset på den andre sida av den lave steinmuren, følte seg i dyp fordragelighet med hele verden og hørte på de to som snakket.

«… Jeg må virkelig takke for at du har tatt deg tid, Pomona,» sa Snilehorn elskverdig. «De fleste autoritative kilder er samstemte om at virkningen blir best om de plukkes rundt midnatt.»

«Ja visst, jeg er helt enig,» sa professor Stikling med varme. «Har du mange nok, tror du?»

«Å, mer enn nok, mer enn nok,» sa Snilehorn. Harry så at han hadde armene fulle av bladrike planter. «Da kan tredjeklassingene få et par blader hver, og enda har jeg noen igjen hvis noen lar dem trekke for lenge … ja ja, god aften, da, og nok en gang, mange takk!»

Professor Stikling forsvant mot drivhusene sine i det tetnende mørket, mens Snilehorn satte kursen rett på der den usynlige Harry sto.

Brått ble Harry grepet av en uimotståelig trang til å bli synlig igjen, og med en feiende gest rev han kappen av seg.

«God kveld, professor.»

«Ved Merlins skjegg, Harry, som jeg skvatt!» sa Snilehorn. Han bråstoppet og fikk et vaktsomt uttrykk. «Hvordan har du kommet ut av borgen?»

«Jeg tror Nask må ha glemt å låse,» sa Harry muntert, og det var en fornøyelse å se Snilehorns ergerlige uttrykk.

«Jeg skal melde den mannen, han bryr seg mer om søppel enn om sikkerhet, spør du meg … men Harry, hvorfor er du her ute?»

«Jo, det er Gygrid,» sa Harry; han visste at akkurat nå var sannheten det helt riktige. «Han er helt ute av seg … men De må ikke si det til noen,

professor? Jeg vil ikke at han skal få trøbbel.»

Dette kilte åpenbart Snilehorns nysgjerrighet.

«Vel, det kan jeg jo ikke *love*,» sa han barskt. «Men jeg vet jo at Humlesnurr har total tillit til Gygrid, så det kan sikkert ikke være noe *så* gruelig galt han har gjort …»

«De skjønner, det er denne kjempe-edderkoppen som han har hatt i årevis … Den bodde i Skogen … Den kunne snakke og allting …»

«Jeg hørte rykter om at det var akromantuler i Skogen, ja,» sa Snilehorn lavt og kikket bort på den svarte massen av trær. «Så det er sant, da?»

«Ja,» sa Harry. «Men denne her, Argarapp, den aller første som Gygrid fikk, den døde i går natt. Han er helt knust. Han vil ha selskap når han begraver den, og jeg sa jeg skulle komme.»

«Rørende, rørende,» sa Snilehorn åndsfraværende, og de store, posete øynene dreide mot de fjerne lysene i Gygrids hytte. «Men akromantula-gift er svært verdifull … Hvis dyret nettopp har dødd, har den kanskje ikke tørket inn helt ennå … Altså, naturligvis, hvis Gygrid er ute av seg, vil jeg jo for all del ikke opptre ufølsomt … Men om det hadde latt seg gjøre å få tak i litt … jeg mener, det er jo nesten umulig å få tak i giften så lenge de er levende …»

Det virket som han snakket mer til seg selv enn til Harry nå.

«… Det ville jo være et skrekkelig sløseri ikke å tappe den … Sikkert hundre galleoner for literen … Gasjen her er jo ikke særlig høy, da, for å si det som det er …»

Og nå sto det klart for Harry hva han hadde å gjøre.

«Vel,» sa han etter en overbevisende nøling, «altså, hvis De ville bli med, professor, så ville Gygrid sikkert bli veldig glad … det blir liksom Argarapp får et skikkeligere gravøl …»

«Ja visst!» sa Snilehorn, og øynene skinte av begeistring. «Hør her, Harry, jeg kommer ned til dere med en flaske eller to, så drikker vi på det stakkars dyrets – nåøh, ikke helse, da – men vi skal sørge for en fin avskjed, iallfall, når det er kommet vel i jorda. Og jeg skal ta på meg et annet slips, dette er nok litt for humørfylt for anledningen …»

Han skyndte seg opp mot borgen, og Harry løp videre ned mot Gygrids hytte, meget tilfreds med seg selv.

«Næmen, kom dere, da?» kvekket Gygrid da han åpnet døra og så Harry komme til syne fra usynlighetskappen på trammen.

«Ja – men Ronny og Hermine kunne ikke, altså,» sa Harry. «De er veldig lei for det.»

«Det – det gjør'ke noe … Han hadde blitt så rørt om'n visste atte du var her, Harry …»

Og så kom det et digert hikst. Han hadde lagd seg et svart sørgebånd av noe som så ut som en golvklut dyppet i svart skokrem, og øynene var røde, hovne og forgråtte. Harry klappet ham trøstende på albuen, som var det høyeste punktet på Gygrid han lett kunne nå.

«Hvor skal vi begrave ham?» spurte han. «I Skogen?»

«Jøsses, nei,» sa Gygrid. «Dem andre edderkoppene slepper meg ikke i nærheta ta spinna sine nå som at Argarapp er dau. Veit du hva, det var visst bare Argarapp sjøl som fikk dem fra å eta meg! Kan du fatte og begripe noe slikt, Harry?»

Det oppriktige svaret var 'Ja'. Harry husket med all uønsket tydelighet den gangen Ronny og han hadde kommet ansikt til ansikt med akromantulene, og de hadde gjort det pinlig klart at Argarapp var det eneste som holdt dem fra å spise Gygrid.

«Har aldri vært no område i Skauen her før som at jeg ikke kunne gå!» sa Gygrid og ristet på hodet. «Det var'ke lett å få kroppen tel Argarapp ut derifra, skal jeg si deg – dem plar å eta dem som dør, nemlig – men jeg ville lissom gi'n en skikkelig begravelse … en orntlig avskjed …»

Der brast han i hulkegråt igjen, og Harry gjenopptok albueklappingen og sa (siden han følte på felixiren at det var det rette): «Jeg traff professor Snilehorn på veien hit ned, Gygrid.»

«Du er'ke i trøbbel, vel, Harry?» sa Gygrid og så forskrekket opp. «Du sku' jo'kke vært utafor borgen om natta, jeg veit da vel det, det er min feil –»

«Nei da, nei, da han hørte hva jeg skulle, sa han at han òg gjerne ville komme og gi Argarapp sin siste hilsen,» sa Harry. «Han gikk bare for å

skifte til noe mer passende, tror jeg … og så sa han at han tok med seg noen flasker, så vi kunne skåle for Argarapps minne …»

«Nei, gjorde'n det?» sa Gygrid og så like forbløffet som rørt ut. «Det – det var skikkelig sjangtilt ta'n – og så at'n ikke melder deg òg. Jeg har aldri rektig hatt stort med'n Horatsion Snilehorn å gjøra før, men … Så'n kommer for å ta farvel med gamle Argarapp, hæ? Nei å nei … nei, detta hadde Argarapp likt, ja …»

I sitt stille sinn tenkte Harry at det Argarapp virkelig ville likt ved Snilehorn, var nok kvantumet av spiselig kjøtt. Han gikk bort til bakvinduet i hytta, og der møtte det ham et ganske gruoppvekkende syn: Utenfor lå den digre, døde edderkoppen på ryggen, med hengende, sammenfiltrede bein.

«Er det her vi skal begrave ham, Gygrid? Her i hagen din?»

«Rett bortafor gresskaråkeren, tenkte jeg,» sa Gygrid med brutt stemme. «Jeg har alt gravd opp – altså – grahava! Jeg tenkte bare vi kunne si et par godord om'n – hyggelige minner og sånn –»

Stemmen skalv og brast. Det banket på døra, og han gikk for å åpne. På veien snøt han seg i et kolossalt, prikkete lommetørkle. Snilehorn fortet seg inn, med et dystert, svart skjerf knyttet i sløyfe om halsen og diverse flasker i armene.

«Gygrid,» sa han med dyp, alvorlig røst. «Jeg kondolerer så meget med ditt tap.»

«Veldig sjangtilt ta deg,» sa Gygrid. «Takk skal du ha. Og takk for at ikke Harry fikk arrest heller …»

«Det ville jeg da ikke drømme om,» sa Snilehorn. «En sørgelig natt, en sørgelig natt … Hvor er det arme vesenet?»

«Her ute,» sa Gygrid og knakk i stemmen. «Skal vi – skal vi setta i gang, da?»

Alle tre gikk ut i bakhagen. Månen glinset blekt ned mellom trærne, og strålene blandet seg med lyset som falt ut gjennom Gygrids vindu og opplyste Argarapps døde kropp, der den lå ved kanten av et kjempehull og en tre meter høy haug av nyoppgravd jord.

«Fantastisk,» sa Snilehorn og gikk nærmere edderkoppens hode, hvor åtte hvitnende øyne stirret tomt mot himmelen, og to svære, buede

klosakser glimtet urørlig i måneskinnet. Snilehorn bøyde seg over klørne, tilsynelatende for å se nærmere på det enorme, hårete hodet, og Harry syntes han hørte flaskeklirr.

«Det er'ke alle som skjønner å vakre dem enklig er,» sa Gygrid til ryggen hans mens tårene trillet fra øyesprekkene. «Jeg visste ikke at du var ingtresert i sånne vesener som Argarapp, Horatsion.»

«Interessert? Men kjære Gygrid, jeg holder dem høyt i ære!» sa Snilehorn og tok et skritt bakover fra liket. Harry la merke til at det glitret i en flaske som forsvant under kappen hans, men Gygrid tørret akkurat øynene igjen og merket ingen ting. «Vel … skal vi begynne med begravelsen?»

Gygrid nikket og kom fram, fikk armene rundt den gigantiske edderkoppen og greide, med et kjempegrynt, å rulle den ned i den mørke graven. Kroppen traff bunnen med et nokså ufyselig, knasende klask, og Gygrid begynte å tute igjen.

«Det er klart, det er vanskelig for deg som kjente ham best,» sa Snilehorn, som i likhet med Harry ikke nådde Gygrid høyere enn til albuen, men iallfall klappet den. «Skulle jeg kanskje si et par ord?»

Han måtte ha fått en god del gift av beste kvalitet fra Argarapp, tenkte Harry, for det var nærmest med et tilfreds smil han gikk fram til gravkanten og sa, med langsom, fulltonende røst: «Farvel, Argarapp, du araknidenes konge, hvis lange, trofaste vennskap de som kjente deg, aldri vil glemme! Skjønt ditt legeme vil forgå, vil din ånd forbli på de stille, spinn-omspundne steder i ditt skoglige hjem! Måtte dine mangeøyde ætlinger evig trives, og dine menneskelige venner finne trøst for det tap de har lidd!»

«Det var – det var – nyhyhydelig!» ulte Gygrid. Så falt han om på komposthaugen og ble liggende der og tute verre enn noensinne.

«Så, så,» sa Snilehorn og viftet med tryllestaven. Den veldige jordmassen løftet seg og falt med et dumpt drønn ned på den døde edderkoppen, og tilbake ble bare en rund haug. «La oss komme oss inn og få oss noe å drikke. Støtt ham på den andre sida, du, Harry … slik, ja … Opp med seg, Gygrid … fint, fint …»

De satte fra seg Gygrid i en stol ved bordet. Hogg, som hadde krøpet sammen i kurven sin under begravelsen, kom nå tassende bløtt bort til dem og la som vanlig det tunge hodet i fanget på Harry. Snilehorn trakk opp en av vinflaskene han hadde hatt med.

«Jeg har giftsjekket samtlige,» forsikret han Harry. Det meste av flaska helte han opp i Gygrids bøttestore krus og rakte det til ham. «Etter det som hendte med din venn Rupert, fikk jeg en husnisse til å prøvesmake hver eneste flaske.»

Harry kunne se for seg Hermines uttrykk hvis hun noensinne fikk vite om et slikt overgrep mot husnisser og bestemte seg for ikke å nevne det for henne.

«En til Harry …» sa Snilehorn og delte flaske nummer to mellom to krus, «og en til meg. Vel,» sa han og løftet kruset sitt høyt, «skål for Argarapp.»

«Argarapp,» sa Harry og Gygrid i kor.

Snilehorn og Gygrid tok hver sin svære slurk. For Harry var veien framover opplyst av felixiren, og han visste at han ikke måtte drikke, så han bare lot som han tok en slurk og satte kruset fra seg på bordet igjen.

«Jeg har hatt'n fra'n var lite egg, skal jeg si deg,» sa Gygrid tungt. «Ørliten var'n da'n blei klekt. Ikke større enn en pekingeser.»

«Søtt,» sa Snilehorn.

«Hadde'n i et skap oppe på skolen helt til … vel …»

Ansiktet hans mørknet, og Harry visste hvorfor: Tom Venster hadde satt skylda på Gygrid for å ha åpnet Mysteriekammeret og fått ham utvist fra skolen. Men det virket ikke som Snilehorn hørte etter; han satt og så opp i taket, hvor det hang noen messingkjeler, samt en lang, silkemyk bunt av skinnende hvitt hår.

«Det er vel aldri enhjørninghår, Gygrid?»

«Jo'a,» sa Gygrid likegyldig. «Jeg peller dem i Skauen, dem setter jo støtt fast halen i greiner og kvas, så …»

«Men snille deg, vet du ikke hvor mye det er verdt?»

«Jeg bruker det tel å binde opp bandasjer og sånn hvis at et vesen blir skadd,» sa Gygrid. «Det er veldig nyttig, for det det er så sterkt …»

Snilehorn tok en ny, stor slurk av kruset. Nå hadde blikket begynt å kretse rundt i hytta, og Harry skjønte at han var på utkikk etter flere skatter som kunne forvandles til rikelige forsyninger av eikelagret mjød, kandisert ananas og røykejakker i fløyel. Han fylte opp Gygrids krus og sitt eget og spurte ham ut om hva slags vesener som holdt til i Skogen nå om stunder, og hvordan Gygrid stelte med dem. Dels var det vel drikken, og dels Snilehorns smigrende interesse, men Gygrid ble snart mer meddelsom, holdt opp å tørre øynene og begynte å legge langt og lykksalig ut om det rette stell av tretrytinger.

Så langt var de kommet da felixiren ga Harry et lite puff, og han la merke til at det nærmet seg stygt slutten på drikkevarene Snilehorn hadde hatt med seg. Hittil hadde Harry aldri greid å få til en refillformel uten å si den høyt, men bare tanken på at han ikke skulle få det til nå, var så latterlig at han flirte for seg selv. Gygrid og Snilehorn var ivrig opptatt med å utveksle historier om den illegale handelen med drageegg og merket ikke at han pekte med staven under bordet på de snart tømte flaskene, som øyeblikkelig begynte å fylles opp igjen.

Etter en times tid begynte Gygrid og Snilehorn å utbringe all verdens skåler – for Galtvort, for Humlesnurr, for nissevin og for –

«Harry Potter!» bæljet Gygrid og sølte litt av den fjortende bøtta med vin over haka da han tømte den.

«Javissjt!» ropte Snilehorn, litt tykk i mælet. «Skål for Parry Otter, Den utvalgte gutten som … som … det derre derre der,» mumlet han og tømte sitt krus også.

Ikke lenge etter ble Gygrid gråtkvalt igjen og insisterte på å gi hele enhjørninghalen til Snilehorn, som puttet den i lomma mens han skålte: «For vennskapet! For gavmildheten! For ti galleoner per hår!»

Og en stund etter det satt Gygrid og Snilehorn side om side med armene om hverandre og sang en lang, sørgelig sang om en døende trollmann som het Odo.

«Æææhh, dem beste dør unge,» mumlet Gygrid litt skjeløyd og sank enda litt mer sammen over bordet, mens Snilehorn fortsatte å gnåle på

refrenget. «Far min var altfor ung tel å dø … og det var far din og mor di òg, Harry …»

Han presset øynene sammen igjen, og store, runde tårer trillet ut av øyekrokene mens han grep Harry i armen og ristet den.

«… besjte hekk og sjollmann på sjin alder har jeg aldri skjent … fæle greier … fæle greier …»

Snilehorn sang klagende:

«*Og Odo den tapre, til slutt var han sprengt.*
Og de la ham til hvile til sist.
Og hans hatt på hans hode var vitterlig vrengt,
og hans stav brakk i to, akk så trist.»

«… fælt,» mumlet Gygrid. Det svære, buskete hodet rullet over på sida, og han begynte å snorke så det dundret.

«'Klager,» sa Snilehorn og hikket. «Har ikke sangstemme for fem fjong.»

«Det var ikke sangen Deres Gygrid mente,» sa Harry stillferdig. «Han snakket om da moren og faren min døde.»

«Å,» sa Snilehorn og tvang tilbake en kjemperap. «Uff ja. Ja visst, det var virkelig … fælt, ja. Fælt … fælt …»

Han visste tydeligvis ikke hva han skulle si, og grep til å fylle opp krusene.

«Du … nei, du husker vel ikke noe av det, du?» spurte han brydd.

«Nei – jeg var jo bare ett da de døde,» sa Harry og stirret inn i flammen på vokslyset, som blafret for hvert snork fra Gygrid. «Men siden har jeg funnet ut omtrent hva som skjedde. Det var faren min som døde først. Visste De det?»

«Nei – det visste jeg ikke,» sa Snilehorn dempet.

«Jo … Voldemort myrdet ham, og etterpå skrevde han over liket hans og kom mot moren min,» sa Harry.

Snilehorn rykket til, men kunne ikke rive det forferdede blikket bort fra ansiktet til Harry.

«Han sa hun skulle komme seg av veien,» fortsatte Harry nådeløst. «Til meg har han sagt at hun ikke hadde behøvd å dø. Det var bare meg han var

ute etter. Hun kunne løpt sin vei.»

«Å nei,» sa Snilehorn nesten uhørlig. «Kunne hun … hadde hun ikke behøvd … så forferdelig …»

«Ja, ikke sant?» sa Harry, og nå hvisket han nesten. «Men hun rørte seg ikke. Far var død alt, men hun ville ikke at jeg òg skulle dø. Hun prøvde å bønnfalle Voldemort … men han bare lo …»

«Det klarer seg!» sa Snilehorn plutselig og løftet en skjelvende hånd. «Alvorlig talt, gutten min, ikke mer nå … Jeg er en gammel mann … Jeg trenger ikke høre … Jeg vil ikke høre …»

«Å ja, det hadde jeg glemt,» sa Harry og fulgte dit felixiren ledet, «De likte henne jo, ikke sant?»

«Likte henne?» sa Snilehorn, og øynene hans ble fulle av tårer. «Jeg kan ikke forestille meg at noen som traff henne, ikke ville likt henne … så modig … så morsom … noe så fryktelig …»

«Men sønnen hennes vil De ikke hjelpe,» sa Harry. «Hun ga sitt liv, men De vil ikke gi meg et minne.»

Gygrids dundrende snorking fylte hytta. Harry møtte fast Snilehorns tårevåte blikk, og eliksirlæreren greide visst ikke å se bort.

«Ikke si det,» hvisket han. «Det er ikke et spørsmål om … Hvis det hadde vært for å hjelpe deg, så selvfølgelig … Men det kan ikke tjene noen hensikt …»

«Å jo, det kan det,» sa Harry høyt og tydelig. «Humlesnurr trenger opplysninger. Jeg trenger opplysninger.»

Han visste han var på trygg grunn; felixiren fortalte ham at Snilehorn ikke ville huske noe av dette i morgen tidlig. Han lente seg litt fram og så ham rett i øynene.

«Jeg er Den utvalgte. Jeg må drepe ham. Jeg trenger det minnet.»

Snilehorn ble blekere enn noensinne, og den blanke pannen glinset av svette.

«*Er* du Den utvalgte?»

«Selvsagt er jeg det,» sa Harry rolig.

«Men da … men gutten min … Men du ber meg om svært mye … Faktisk ber du meg hjelpe deg å prøve å knuse –»

«Vil ikke De bli kvitt den trollmannen som drepte Lilly Eving?»

«Harry, Harry, selvfølgelig vil jeg det, men –»

«Er De redd for at han skal finne ut at De har hjulpet meg?»

Snilehorn sa ikke noe, men så bare vettskremt ut.

«Vær modig, De òg, professor, sånn som moren min …»

Snilehorn løftet en fyldig hånd og presset de dirrende fingrene mot munnen; et øyeblikk minnet han om et kolossalt, forvokst spedbarn.

«Jeg er ikke stolt …» hvisket han mellom fingrene. «Jeg skammer meg over – over hva det minnet røper … Jeg tror at den dagen kan jeg ha gjort stor skade …»

«De oppveier alt De gjorde da om De gir meg det minnet nå,» sa Harry. «Det ville være en modig og edel handling.»

Gygrid rykket litt til i søvne og snorket videre. Snilehorn og Harry stirret på hverandre over den flakkende flammen. Det ble stille lenge, lenge, men felixiren sa at Harry ikke måtte bryte stillheten, bare vente.

Og så stakk Snilehorn hånden i lommen. Sakte, sakte trakk han fram tryllestaven. Han stakk den andre hånden innenfor kappen og fant en liten, tom flaske. Han fortsatte å se Harry rett inn i øynene mens han satte stavtippen mot tinningen. Så trakk han den bort igjen, og en lang, sølvskimrende minnetråd klebet seg til tippen og fulgte med. Lenger og lenger strakte minnet seg, før det brast og ble hengende sølvblankt fra staven. Snilehorn senket det ned i flaska, hvor det først kveilet seg og siden fløt sammen som gass. Han satte i proppen med en skjelvende hånd og rakte flaska over bordet til Harry.

«Takk skal De ha, professor.»

«Du er en god gutt,» sa professor Snilehorn, mens tårene rant nedover de tykke kinnene og ned i hvalrossbartene. «Og du har hennes øyne … Bare ikke tenk for stygt om meg når du har sett det …»

Og så la han også hodet på armene, trakk et dypt sukk og sovnet.

KAPITTEL TJUETRE

MALACRUX

Harry kunne kjenne at virkningen av felixiren begynte å forta seg da han smøg seg inn i borgen igjen. Ytterdøra sto fremdeles ulåst for ham, men oppe i fjerde så han Gnav og greide så vidt å unngå oppdagelse ved et sidelengs byks inn i en av snarveiene. Da han kom opp til portrettet av den trinne damen og trakk av seg usynlighetskappen, kom det ikke som noen overraskelse at hun var i et lite hjelpsomt humør.

«Hva er dette for slags tid å komme på?»

«Unnskyld – jeg måtte ut og ta meg av noe viktig.»

«Vel, passordet skiftet ved midnatt, så da får du vel bare sove i korridoren, da.»

«Tuller du, eller?» sa Harry. «Hvorfor skulle det absolutt skifte ved midnatt?»

«Sånn er det bare,» sa den trinne damen. «Hvis du blir sint for det, så ta det opp med rektor, det er han som har strammet inn sikkerhetstiltakene.»

«Fantastisk,» sa Harry bittert og så ned på det harde golvet. «Virkelig tipp topp. Jo, jeg skulle gjerne gått og tatt det opp med Humlesnurr hvis han hadde vært her, for det var nemlig han som ville at jeg skulle –»

«Han er her,» sa en stemme bak ham. «Rektor Humlesnurr vendte tilbake til skolen for en time siden.»

Det var Nesten hodeløse Nikk som kom svevende mot Harry, og som vanlig vippet hodet faretruende på pipekragen.

«Jeg har det fra Blodbaronen, som så at han kom,» sa Nikk. «Ifølge baronen virket det som han var i godt humør – men litt trett, naturligvis.»

«Hvor er han hen?» spurte Harry, og hjertet gjorde et hopp.

«Å, oppe i Astronomitårnet og stønner og skramler, det er jo slikt han liker best –»

«Nei, ikke Blodbaronen – Humlesnurr!»

«Å nå – på kontoret sitt,» sa Nikk. «Jeg forsto på Blodbaronen at han hadde ting å ta seg av før han gikk til sengs –»

«Det skal være visst,» sa Harry, og opphisselsen flammet i brystet ved tanken på å kunne fortelle Humlesnurr at han hadde sikret seg minnet. Han snurret rundt og spurtet av sted uten å høre på den trinne damen som ropte etter ham:

«Kom tilbake! Ja, så løy jeg, da! Jeg ble bare så irritert for at du vekket meg! Passordet er fremdeles 'bendelorm'!»

Men Harry var alt i fullt firsprang bortover gangen, og før det var gått mange minuttene, kunne han si *karamellkaker* til Humlesnurrs gurg, som spratt til side og slapp Harry inn i vindeltrappa.

«Kom inn,» sa Humlesnurr da han banket på. Han lød fullstendig utmattet.

Harry skjøv opp døra. Humlesnurrs kontor så ut som det alltid gjorde, bare at himmelen utenfor vinduet var mørk og stjernestrødd.

«Men du verden – Harry?» sa Humlesnurr overrasket. «Hva skylder jeg denne svært så sene fornøyelsen?»

«Jeg har det, rektor. Jeg fikk tak i minnet fra Snilehorn.»

Harry tok fram den lille glassflaska og viste den til Humlesnurr. Et øyeblikk så rektor helt perpleks ut, men så sprakk ansiktet i et bredt smil.

«Men Harry, dette var da fantastisk! Glimrende levert, det må jeg si! Jeg visste du kunne klare det!»

Dermed var alt om klokkeslettet øyensynlig glemt. Humlesnurr kom rundt skrivebordet, tok imot flaska med Snilehorns minne i den uskadde hånden og gikk bort til skapet hvor han hadde tanketanken.

«Og nå, omsider,» sa han mens han satte karet på bordet og tømte flaska oppi, «nå skal vi altså se. Fort, Harry …»

Harry bøyde seg lydig over tanketanken, kjente at føttene forlot kontorgolvet … og nok en gang falt han gjennom mørket og landet på Horatsion Snilehorns kontor mange år før.

Der satt på ny den langt yngre Snilehorn, med tykt, skinnende, strågult hår og rødblond bart, i sin komfortable ørelappstol med føttene på en fløyelspuff og et lite glass vin i den ene hånden, mens den andre lette i en eske med kandisert ananas. Og der satt de samme fem-seks tenåringsguttene rundt ham, og blant dem Tom Venster, med Dredolos ring glinsende i gull og svart på fingeren.

Humlesnurr landet ved sida av Harry akkurat idet Venster sa: «Professor, er det sant at professor Muntimunn skal pensjonere seg?»

«Tom, Tom, om jeg visste det, kunne jeg ikke sagt det,» sa Snilehorn og viftet irettesettende med fingeren mot Venster, men blunket samtidig. «Men jeg må si jeg gjerne skulle visst hvor du får dine opplysninger fra, gutt; du vet jo mer enn halve lærerstaben.»

Venster smilte, og de andre guttene lo og sendte ham beundrende blikk.

«Med din forbløffende evne til å vite ting du ikke skulle, og din omhyggelige dyrking av de menneskene som betyr noe – og takk for ananaskandisen, forresten, du har helt rett, det er min favoritt –»

Flere av guttene fniste igjen.

«– tør jeg trygt spå at du ender som magiminister før tjue år er gått. Femten, hvis du fortsetter å sende meg ananas. Jeg har *svært* gode forbindelser i departementet.»

Tom Venster bare smilte, mens flere av de andre guttene lo igjen. Harry la merke til at han slett ikke var den eldste av dem, men likevel virket det som alle så på ham som en leder.

«Jeg er ikke sikker på om politikk er noe for meg, professor,» sa han da latteren hadde lagt seg. «For eksempel har jeg ikke den rette bakgrunnen.»

Et par av guttene smilte innfult til hverandre. Harry var sikker på at de moret seg over en hemmelig spøk, og at den dreide seg om det de visste, eller trodde, om gjenglederens berømte stamfar.

«Tøv,» sa Snilehorn bestemt, «at du har skikkelig trollmannsblod i årene, er jo tydelig, med slike evner som du har. Nei, du kommer til å nå langt, Tom, og jeg har til gode å ta feil av en elev.»

Det lille gulluret som sto på Snilehorns skrivebord, slo elleve, og han snudde seg.

«Men du godeste, er det alt blitt så sent?» sa han. «Best dere kommer dere i vei, gutter, ellers får vi alle problemer. deMons, jeg vil ha den stilen din i morgen, ellers vanker det arrest. Og det samme gjelder deg, Averson.»

Guttene forsvant ut på rad og rekke. Snilehorn akte seg opp av lenestolen og bar det tomme glasset bort til skrivebordet. Så merket han en bevegelse bak seg og snudde seg. Venster var blitt igjen.

«Av sted med deg, Tom,» sa Snilehorn, da han snudde seg og så at han fremdeles var der. «Du vil nok ikke bli tatt i å reke i gangene etter leggetid, du som er prefekt og alt …»

«Det var bare noe jeg ville spørre om, professor.»

«Så spør vekk, gutten min, spør vekk.»

«Jeg bare lurte på om De visste noe om … om malacruxer?»

Snilehorn stirret på ham, mens de tykke fingrene åndsfraværende kjælte med stetten på vinglasset.

«Er det til en oppgave i forsvar mot svartekunster, kanskje?»

Men Harry kunne se at Snilehorn meget godt visste at dette ikke dreide seg om hjemmelekser.

«Ikke akkurat det, professor,» sa Venster. «Jeg støtte på begrepet i noe jeg leste og forsto det ikke helt.»

«Nei … nei, du skulle nok lete lenge for å finne en bok her på Galtvort som gir noen detaljkunnskaper om malacruxer. Det er svarte saker, Tom, virkelig svarte saker.»

«Men det er jo tydelig at De vet alt om det, ikke sant, professor? Jeg mener, en trollmann som Dem – altså, hvis det er sånn at De ikke kan si noe, så unnskyld, altså – det var bare at jeg tenkte at hvis det var noen som visste noe, så måtte det være Dem – så jeg tenkte bare jeg skulle spørre …»

Det var veldig dyktig gjort, tenkte Harry: nølingen, den hverdagslige tonen, den omhyggelige smigeren – ikke noe av det var overdrevet. Harry hadde selv altfor lang erfaring med å prøve å lirke opplysninger ut av uvillige folk til ikke å dra kjensel på en mester når han så en. Han skjønte at Venster virkelig satte mye inn på å få vite dette, at han kanskje hadde arbeidet seg fram mot dette øyeblikket over flere uker.

«Vel,» sa Snilehorn uten å se på Venster, mens han fingret med båndet oppå esken med ananaskandis. «Vel, å gi deg et lite overblikk kan vel ikke skade. Bare så du forstår begrepet. Med ordet *malacrux* betegner vi en gjenstand hvori en person har skjult en del av sin sjel.»

«Jeg skjønner ikke helt hvordan det kan fungere, professor,» sa Venster.

Stemmen hans var helt behersket, men Harry kunne merke spenningen i ham.

«Jo, man splitter altså opp sjelen,» sa Snilehorn, «og skjuler en del av den i en gjenstand utenfor sin egen kropp. Dermed kan man ikke helt dø, selv om kroppen skulle bli angrepet eller ødelagt, for en del av sjelen forblir jo uskadd på jorda. Men selvsagt, en slik form for eksistens …»

Ansiktet hans fortrakk seg, og Harry ble minnet om noen ord han hadde hørt nesten to år før:

«*Jeg ble revet løs av min egen kropp, jeg var mindre enn en ånd, mindre enn det usleste spøkelse … men jeg levde.*»

«… få ville ønske seg det, Tom, ytterst få. Døden ville være å foretrekke.»

Men nå lyste hungeren tydelig i Venster; uttrykket var grådig, han kunne ikke lenger skjule sin lengsel.

«Hvordan splitter man sjelen?»

«Vel,» sa Snilehorn motvillig, «du forstår vel at det er i sjelens vesen å være hel og udelelig. Å splitte den er et overgrep, det strider mot naturen.»

«Men *hvordan* gjør man det?»

«Ved en ond handling – den ondeste av alle. Ved mord. Å drepe river sjelen i stykker. En trollmann som virkelig vil skape en malacrux, må da vende denne skaden til sin fordel; han må innkapsle den løsrevne delen –»

«Innkapsle? Men hvordan –?»

«Det fins en formel, men ikke spør meg, jeg vet da vel ikke!» sa Snilehorn og ristet på hodet som en gammel elefant som blir plaget av mygg. «Ser jeg ut som jeg har prøvd det – ser jeg ut som en morder?»

«Nei, nei, selvsagt ikke, professor,» sa Venster fort. «Om forlatelse … jeg mente ikke å fornærme Dem …»

«Nei da, nei da, jeg er ikke fornærmet,» sa Snilehorn kort. «Det er naturlig å være litt nysgjerrig på slike ting … trollmenn av et visst kaliber har alltid vært tiltrukket av det aspektet ved magien …»

«Ja, professor,» sa Venster. «Men det jeg ikke forstår, er – bare av nysgjerrighet, altså – ville det egentlig være noen større vits i å lage bare én malacrux? Kan man bare splitte sjelen én gang? Hadde det ikke vært bedre, gjort en sterkere, å ha sjelen i flere deler? For eksempel, er ikke sju det sterkeste magiske tallet, ville ikke sju –?»

«Ved Merlins skjegg, Tom!» brast det ut av Snilehorn. «Sju! Er det ikke ille nok å tenke på å drepe ett menneske? Og uansett … det er ille nok å dele sjelen, men å rive den i sju småbiter …»

Snilehorn virket dypt bekymret nå, og stirret på Venster som om han aldri hadde sett ham klart før. Harry kunne tydelig se at han angret at han i det hele tatt hadde begynt på denne samtalen.

«Men det er jo naturligvis helt hypotetisk,» mumlet han, «alt dette vi har snakket om? Helt akademisk …»

«Ja, selvsagt,» sa Venster fort.

«Men likevel, Tom … hold det for deg selv, det jeg har forta–det vi har snakket om. Folk ville ikke like å høre at vi hadde snakket om malacruxer. Det er et forbudt felt her på Galtvort, nemlig … spesielt Humlesnurr er meget streng der.»

«Jeg skal ikke si et ord, professor,» sa Venster. Og så gikk han, men ikke før Harry fikk et glimt av ansiktet hans: Det var fylt av den samme ville fryden som den gangen han for første gang hadde fått vite at han var trollmann, en slags fryd som ikke forsterket det vakre i trekkene hans, men tvert imot gjorde dem mindre menneskelige …

«Takk, Harry,» sa Humlesnurr stillferdig. «Kom, så går vi …»

Da Harry landet på kontorgolvet igjen, var Humlesnurr alt i ferd med å sette seg bak skrivebordet. Harry satte seg også og ventet på at Humlesnurr skulle si noe.

«Dette leddet i beviskjeden har jeg ventet lenge på,» sa han omsider. «Det bekrefter den teorien jeg har arbeidet ut fra, det forteller meg at jeg har rett, og dessuten hvor lang veien fram fremdeles er …»

Harry la plutselig merke til at hvert eneste av de tidligere rektorog rektorinneportrettene rundt veggene var våkne og fulgte med i samtalen. En tykkfallen, rødneset trollmann hadde faktisk funnet fram en øretrompet.

«Vel, Harry,» sa Humlesnurr, «jeg regner med du forsto betydningen av det vi nettopp har overvært. Da Tom Venster var på samme alder som du er nå, pluss eller minus noen måneder, gjorde han alt som sto i hans makt for å finne ut hvordan han kunne gjøre seg udødelig.»

«Tror De han greide det, altså?» spurte Harry. «At han lagde en malacrux? Og at det var derfor han ikke døde da han angrep meg? Han hadde gjemt en malacrux etsteds? Så en bit av sjelen hans var i sikkerhet?»

«En … eller flere,» sa Humlesnurr. «Du hørte Voldemort: Det han spesielt var ute etter fra Horatsion, var hans syn på hva som ville skje med en trollmann som skapte mer enn én malacrux, en trollmann så oppsatt på å unnslippe døden at han var villig til å drepe gjentatte ganger, rive sin egen sjel i stykker om og om igjen, for å kunne oppbevare den i mange ulike malacruxer og gjemme dem på hvert sitt sted. Så vidt jeg vet – og så vidt Voldemort vet, er jeg sikker på – har ingen trollmann noensinne revet sin sjel i mer enn to biter.»

Han tidde litt for å samle tankene før han fortsatte. «For fire år siden fikk jeg noe jeg anså som sikre beviser for at Voldemort hadde splittet sjelen sin.»

«Hvor da?» spurte Harry. «Og hvordan?»

«Det var du som ga meg det, Harry,» sa Humlesnurr. «Dagboka, Vensters dagbok, med anvisningene for hvordan man kunne åpne Mysteriekammeret.»

«Nå forstår jeg visst ikke helt, rektor,» sa Harry.

«Vel, jeg så riktignok aldri selv den Venster som kom ut av dagboka, men det du beskrev for meg, var et fenomen jeg aldri hadde opplevd. Et rent minne, som begynte å handle og tenke på egen hånd? Bare et minne, men det kunne suge livet ut av ungpiken det hadde falt i hendene på? Nei, det som levde i den boka, måtte være noe langt nifsere enn som så … et sjelefragment, det var jeg nesten sikker på. Dagboka hadde vært en malacrux. Men dette skapte jo like mange spørsmål som det besvarte. Det

som både fengslet og bekymret meg mest, var at dagboka var tenkt som et våpen, like mye som en sikkerhetsforanstaltning.»

«Jeg skjønner fremdeles ikke dette, jeg,» sa Harry.

«Vel, den fungerte jo slik en malacrux er ment å fungere – med andre ord, det sjelefragmentet som var skjult i den, var i sikkerhet, og hadde utvilsomt medvirket til å avverge eierens død. Men samtidig kunne det ikke være tvil om at Venster *ville* at dagboka skulle bli lest, *ville* at denne biten av sjelen hans skulle overta eller besette et annet menneske, for at Smygards monster skulle bli satt fri på ny.»

«Han ville vel ikke at alt det arbeidet skulle være bortkastet, da,» sa Harry. «Han ville at folk skulle få vite at han var Smygards arving, siden han ikke kunne påberope seg det den gangen.»

«Aldeles riktig,» sa Humlesnurr og nikket. «Men Harry, du forstår vel også at hvis det virkelig var hans hensikt at dagboka skulle havne hos, eller bli plantet hos, en framtidig Galtvort-elev, så var han i så fall merkverdig skjødesløs med det kostelige sjelefragmentet han hadde skjult i den. Poenget med en malacrux er jo, som professor Snilehorn forklarte, å holde en del av sitt jeg i sikkerhet ved å skjule det, og det gjør man ikke ved å legge den ut rett for nesa på andre og risikere at de ødelegger den – og det var jo også det som skjedde; akkurat det sjelefragmentet fins ikke mer, det sørget du for.

Slik skjødesløshet fra Voldemorts side med hensyn til denne malacruxen fant jeg meget illevarslende. Det kunne tyde på at han hadde lagd – eller planla å lage – flere malacruxer, så tapet av den første ikke var så skadelig for ham. Det var ikke en tanke jeg likte, men det var det eneste som forekom meg sannsynlig.

To år senere fortalte du meg om den natta Voldemort vendte tilbake til kroppen, da han kom med en meget opplysende og skremmende bemerkning til sine dødsetere: «*Jeg, som har gått lenger enn noen på den veien som fører til evig liv.*» Det var det du fortalte at han hadde sagt. «*Lenger enn noen.*» Og jeg trodde nok at jeg forsto hva han siktet til, selv om dødseterne ikke gjorde det. Han siktet til malacruxene sine, malacruxer i flertall, Harry, og det tror jeg ingen annen trollmann noen gang har hatt.

Men det ga mening: Fyrst Voldemort hadde jo virket mindre menneskelig for hvert år som gikk, og den forvandlingen han hadde gjennomgått, forekom meg bare forklarlig dersom sjelen hans var kvestet hinsides alle grenser for det vi kan kalle vanlig ondskap …»

«Så han har gjort seg udrepelig ved å myrde andre?» sa Harry. «Hvorfor kunne han ikke lagd seg De vises stein, eller stjålet den, hvis han var så oppsatt på udødelighet?»

«Vel, vi vet jo han prøvde nettopp det for fem år siden,» sa Humlesnurr. «Men jeg tror malacruxer ville appellere mer til Voldemort enn De vises stein, av flere grunner.

Det er riktig at livseliksiren forlenger livet, men den som vil holde seg udødelig, må fortsette å ta den jevnlig i all evighet. Dermed ville Voldemort bli helt avhengig av eliksiren, og om den slapp opp, eller ble forurenset, eller Steinen ble stjålet, ville han dø, han som alle andre. Husk på at Voldemort liker best å operere alene. Jeg tror tanken på noen slags avhengighet, selv av en eliksir, ville være uutholdelig for ham. Men visst ville han drukket den, dersom det kunne hjelpe ham ut av det avskyelige del-livet han var henvist til etter angrepet på deg, men bare for å få tilbake en kropp. Jeg er overbevist om at han deretter ville fortsatt å stole på sine malacruxer. Noe mer ville han aldri trenge, så sant han bare kunne få menneskeskikkelse igjen. Udødelig var han jo alt … eller, så nær udødelig som noe menneske kan være.

Men nå, Harry, nå som vi er væpnet med denne kunnskapen, dette livsviktige minnet du har greid å sikre oss, er vi kommet nærmere hemmeligheten om hvordan fyrst Voldemort kan knuses enn noen før oss har vært. Du hørte hva han sa: 'Hadde det ikke vært bedre, gjort en sterkere, å ha sjelen i flere deler? Er ikke sju det sterkeste magiske tallet …' *Er ikke sju det sterkeste magiske tallet*. Jo, jeg tror tanken på en sjel i sju deler ville appellere sterkt til fyrst Voldemort.»

«Lagde han *sju* malacruxer?» sa Harry skrekkslagen. Fra flere av portrettene på veggen kom det tilsvarende utbrudd av sjokk og avsky. «Men de kan jo være hvor som helst i verden – gjemt – begravd, eller usynlig –»

«Jeg er glad du innser problemets størrelse,» sa Humlesnurr rolig. «Men for det første: ikke sju malacruxer, Harry, men seks. Den sjuende delen av sjelen hans lever, hvor kvestet den enn måtte være, i hans egen regenererte kropp. Det var den delen av ham som hadde sin spøkelsesaktige eksistens i så mange år under hans landflyktighet; uten den har han intet jeg overhodet. Denne sjuende sjeledelen vil være det siste enhver som vil drepe Voldemort, må gå til angrep på – den delen som lever i kroppen hans.»

«OK, så de seks malacruxene, da,» sa Harry litt desperat, «åssen kan vi finne dem?»

«Du glemmer at du selv allerede har ødelagt en av dem. Og jeg har ødelagt en annen.»

«Har De det?» sa Harry ivrig.

«Ja visst,» sa Humlesnurr og løftet den svartbrente hånden. «Ringen, Harry. Dredolos ring. Og en fryktelig forbannelse var det som hvilte på den. Hadde det ikke vært for – unnskyld min mangel på kledelig beskjedenhet – min egen umåtelige dyktighet, og professor Slurs raske inngripen da jeg vendte tilbake til Galtvort, livsfarlig såret, er det ikke sikkert jeg hadde overlevd og kunne fortelle om det. Men en forkrøplet hånd forekommer meg en lav pris å betale for en sjuendedel av Voldemorts sjel. Ringen er ikke lenger noen malacrux.»

«Men hvordan fant De den?»

«Vel, som du nå vet, har jeg i mange år beskjeftiget meg med å grave fram mest mulig om Voldemorts fortid. Jeg har reist vidt og bredt og besøkt steder han en gang har kjent. Ringen snublet jeg over, begravd i restene av Mørch-huset. Da Voldemort hadde klart å innkapsle en del av sin sjel i den, ønsket han nok ikke å gå med den på seg lenger. Han beskyttet den med mange sterke heksinger og gjemte den i den rønna hvor hans forfedre en gang hadde bodd – Morfus var jo for lengst satt inn i Azkaban – uten å ane at jeg en dag ville ta meg bryet med å besøke ruinen, eller at jeg kunne være på vakt for ethvert spor av magiske gjemmesteder.

Vel og bra, men vi bør nok ikke gratulere oss selv altfor hjertelig. Du ødela dagboka og jeg ringen, men hvis vi har rett i vår formodning om en sjudelt sjel, gjenstår det fremdeles fire malacruxer.»

«Og de kan være hva som helst?» sa Harry. «Gamle blikkbokser, kanskje, eller tomme eliksirflasker …?»

«Du tenker på flyttnøkler, Harry, som må være vanlige gjenstander det er lett å overse. Men skulle fyrst Voldemort velge seg gamle blikkbokser eller tomme eliksirflasker til å vokte sin egen kostelige sjel? Du glemmer hva jeg har vist deg. Voldemort likte å samle på trofeer, og han foretrakk gjenstander med en sterk magisk fortid. Hans stolthet, hans tro på sin egen overlegenhet, hans faste forsett om å hogge seg en imponerende nisje i magihistorien – alt dette sier meg at han ville velge sine malacruxer med omhu, og helst da gjenstander som var en slik ære verdig.»

«Dagboka var da ikke så veldig spesiell.»

«Dagboka var, som du selv har påpekt, beviset på at han var Smygards arving, og jeg er sikker på at Voldemort anså den som uhyre betydningsfull.»

«Men de andre malacruxene, da?» sa Harry. «Tror De at De vet hva de er?»

«Det må bli gjetninger,» sa Humlesnurr. «Av de grunnene jeg alt har nevnt, tror jeg at Voldemort ville foretrekke gjenstander med en viss storslagenhet i seg selv. Derfor har jeg gjennomtrålet hans fortid for å se om jeg finner tegn til at noen slike gjenstander har forsvunnet der han har vært.»

«Medaljongen!» sa Harry høyt. «Og kruset til Håsblås!»

«Ja,» sa Humlesnurr og smilte. «Jeg ville være villig til å vedde – ikke min gjenværende hånd, kanskje, men iallfall et par fingre, på at de ble malacrux nummer tre og fire. De siste to, alltid gitt at han virkelig lagde seks, er et større problem, men jeg vil våge å gjette på at når han først hadde sikret seg gjenstander etter Håsblås og Smygard, gikk han inn for å etterspore ting som hadde tilhørt Griffing og Ravnklo. Fire gjenstander etter de fire grunnleggerne ville garantert øve en sterk tiltrekningskraft på Voldemort. Jeg kan ikke svare på om han noensinne greide å finne noe etter Ravnklo, men jeg er sikker på at det eneste kjente relikviet etter Griffing fortsatt er trygt forvart.»

Han pekte med en svart finger på veggen bak seg, hvor et rubinbesatt sverd hvilte i en glasskasse.

«Tror De det var derfor han egentlig ville tilbake til Galtvort?» sa Harry. «For å prøve å finne noe som hadde tilhørt de andre grunnleggerne?»

«Det er akkurat det jeg tror,» sa Humlesnurr. «Men dessverre bringer ikke det oss stort videre, for han måtte jo dra herfra uten å ha fått sjanse til å gjennomsøke skolen – tror jeg, da. Jeg kan vanskelig unngå den konklusjon at han aldri fikk tilfredsstilt sin ambisjon om å samle seg fire grunnlegger-gjenstander. To hadde han definitivt, tre, kanskje – og nærmere kommer vi ikke nå.»

«Men selv om han hadde noe etter Ravnklo eller Griffing, mangler det en sjette malacrux,» sa Harry og regnet på fingrene, «Hvis han ikke fikk tak i begge, da?»

«Det tviler jeg på,» sa Humlesnurr. «Jeg tror jeg vet hva den sjette malacruxen er. Mon tro hva du sier når jeg vedgår at jeg nå en stund har sett med nysgjerrighet på adferden til slangen Nagini?»

«Slangen?» sa Harry forbauset. «Kan dyr brukes som malacruxer?»

«Det er jo utilrådelig, naturligvis,» sa Humlesnurr, «siden det opplagt er ytterst risikabelt å betro en del av sin sjel til noe som kan tenke og bevege seg ved egen drift. Men hvis mine beregninger stemmer, manglet Voldemort fremdeles minst én for å nå sitt mål på seks da han kom hjem til dine foreldre i den hensikt å drepe deg.

Det virker som han har reservert sin malacrux-skaping for spesielt betydningsfulle mord. Det ville utvilsomt gjelde et mord på deg. Han trodde at ved å drepe deg, ville han tilintetgjøre den faren som spådommen refererte til. Han trodde han gjorde seg usårlig. Jeg er overbevist om at han ville skape sin sjette malacrux med din død.

Men som vi vet, slo det feil. Noen år etter brukte han imidlertid Nagini til å drepe en gammel gomp, og da kan muligheten ha slått ham til å gjøre henne til sin siste malacrux. Hun understreker forbindelsen til Smygard og forsterker dermed fyrst Voldemorts nimbus. Jeg tror han er så pass glad i henne som han kan være i noe; iallfall liker han å ha henne hos seg, og det

virker som han har uvanlig god kontroll over henne, selv til ormmunn å være.»

«Da er vi altså kvitt dagboka, og kvitt ringen,» sa Harry. «Kruset, medaljongen og slangen fins fremdeles, og De tror at det kan være en malacrux som har tilhørt Griffing eller Ravnklo?»

«En beundringsverdig konsis og korrekt oppsummering, ja,» sa Humlesnurr og nikket.

«Men … De leter vel etter dem fremdeles, rektor? Er det det De holder på med når De er borte fra skolen?»

«Det stemmer,» sa Humlesnurr. «Og jeg har lett lenge. Jeg tror … kanskje … at det er like før jeg finner én til. Visse tegn gir grunn til håp.»

«Hvis De finner den,» sa Harry fort, «kan jeg få bli med og hjelpe til å bli kvitt den?»

Humlesnurr stirret granskende på ham et øyeblikk. Så sa han: «Ja, jeg tror det.»

«Kan jeg virkelig?» sa Harry, som dette kom helt bardus på.

«Å jo,» sa Humlesnurr og smilte litt. «Jeg syns du har fortjent din rett til det.»

Harry kjente at hjertet løftet seg. Det var utrolig godt for en gangs skyld å slippe å høre advarende og formanende ord. Det virket som rektorene rundt på veggene ikke var like positive til Humlesnurrs beslutning; Harry så at noen av dem ristet på hodet, og fra Finius Persilius kom det faktisk et snøft.

«Vet Voldemort når en av malacruxene hans blir ødelagt? Kan han føle det?» spurte Harry og lot portretter være portretter.

«Et meget interessant spørsmål, Harry. Personlig tror jeg ikke det. Jeg tror at Voldemort nå er så gjennomsyret av ondskap, og har vært avskåret fra disse livsviktige delene av seg så lenge, at han ikke lenger føler som vi. Kanskje han vil bli oppmerksom på tapet i dødens time … men han var for eksempel ikke klar over at dagboka var ødelagt før han tvang det ut av Lucifus Malfang. Jeg har fått vite at da han oppdaget at dagboka var skamfert og ribbet for all sin kraft, var hans raseri fryktelig å skue.»

«Men jeg trodde det var han som ville at Lucifus Malfang skulle smugle den inn på Galtvort?»

«Det var det, mange år før, da han var sikker på at han kunne skape flere malacruxer, men Lucifus skulle likevel vente på klarsignal fra ham, og det fikk han aldri, for Voldemort forsvant jo kort tid etter å ha gitt ham dagboka. Han regnet sikkert med at Lucifus ikke ville våge å gjøre annet med malacruxen enn å passe godt på den, men da forregnet han seg med hensyn til Lucifus' frykt for en herre som hadde vært borte i årevis, og som han trodde var død. Forøvrig visste jo ikke Lucifus hva dagboka virkelig var. Så vidt jeg forstår, hadde Voldemort fortalt ham at den var sinnrikt forhekset for å få gjenåpnet Mysteriekammeret. Hadde Lucifus visst at det var en del av sin herres sjel han holdt i sin hånd, ville han utvilsomt ha behandlet den med større ærefrykt – men i stedet iverksatte han den gamle planen, bare nå av sine egne grunner: Ved å plante dagboka på datteren til Arthur Wiltersen håpet han med ett slag å kunne svekke Arthurs innflytelse, få meg kastet ut fra Galtvort *og* kvitte seg med en ytterst kompromitterende gjenstand. Akk ja, stakkars Lucifus … med tanke på Voldemorts raseri over at han kastet bort malacruxen for egen vinnings skyld, og deretter fiaskoen i departementet i fjor, skulle det ikke forundre meg om han i sitt stille sinn er glad til for å sitte trygt i Azkaban.»

Harry satt og tenkte litt. Så spurte han: «Så hvis alle malacruxene hans ble ødelagt, så *ville* det være mulig å drepe Voldemort?»

«Ja, jeg tror det,» sa Humlesnurr. «Uten malacruxene sine vil Voldemort være en dødelig mann med en kvestet og minsket sjel. Men glem aldri at mens sjelen nok kan være skadd hinsides all redning, er hjernen og hans magiske kraft i behold. Det vil kreve uvanlig dyktighet og kraft å drepe en trollmann som Voldemort, selv uten malacruxer.»

«Men jeg har vel ikke uvanlig dyktighet og kraft!» brast det ut av Harry før han rakk å bite det i seg.

«Jo, det har du,» sa Humlesnurr bestemt. «Du har en kraft som Voldemort aldri har hatt. Du har –»

«Jeg vet det,» sa Harry utålmodig. «Kjærlighet!» Det var så vidt han ikke fortsatte med: «Og så, da?»

«Ja, Harry, kjærlighet,» sa Humlesnurr og så ut som han utmerket godt visste hva Harry nesten hadde sagt. «Og det er noe meget stort og

bemerkelsesverdig, når man tenker på alt som har skjedd med deg. Du er fremdeles for ung til å vite hvor uvanlig du er, Harry.»

«Så når spådommen sier at jeg skal 'skal eie krefter som er Mørkets herre ukjente', så betyr det bare – kjærlighet?» spurte Harry, med en antydning til skuffelse.

«Ja – bare kjærlighet,» sa Humlesnurr. «Men Harry, glem ikke at det spådommen sier, bare er av betydning fordi Voldemort har gjort det slik. Jeg fortalte deg dette på slutten av skoleåret i fjor. Voldemort så seg ut deg som den som ville bli farligst for ham – og dermed gjorde han deg til den som ble farligst for ham!»

«Men det kommer vel ut på ett –»

«Nei, det gjør det ikke!» sa Humlesnurr, og nå lød han utålmodig. Han pekte på Harry med den svarte, forkrøplede hånden og sa: «Du tillegger spådommen for stor betydning!»

«Men,» stammet Harry, «De sa jo selv at spådommen betyr –»

«Hvis Voldemort aldri hadde hørt om spådommen, ville den da blitt oppfylt? Ville den betydd noe? Selvsagt ikke! Tror du at alle spådommer i Spådomssalen er blitt oppfylt?»

«Men i fjor,» sa Harry fortumlet, «i fjor sa De at den ene av oss måtte drepe den andre –»

«Harry, Harry, bare fordi Voldemort gjorde en grov feil og handlet i tråd med professor Rummelfiolds ord! Hvis han aldri hadde myrdet din far, ville han da ha skapt en innbitt trang til hevn i deg? Selvfølgelig ikke! Hvis han ikke hadde tvunget din mor til å dø for deg, ville han gitt deg en magisk beskyttelse han selv ikke kan gjennomtrenge? Selvfølgelig ikke, Harry! Forstår du ikke? Det var Voldemort selv som skapte sin verste fiende, slik tyranner gjør overalt! Har du noen anelse om hvordan tyranner frykter folket de undertrykker? De forstår jo alle at blant deres mange ofre er det bestandig én som vil reise seg mot dem og slå tilbake! Det er ikke annerledes med Voldemort. Han var alltid på utkikk etter den ene som ville utfordre ham. Han hørte spådommen og skyndte seg å handle i samsvar med den, med det resultat at han ikke bare håndplukket den mannen som

mest sannsynlig vil knuse ham, han ga ham i tillegg unike og dødelige våpen!»

«Men –»

«Det er livsviktig at du forstår dette!» sa Humlesnurr. Han reiste seg og skrittet rundt i rommet så den glitrende kappen bruste; Harry hadde aldri sett ham så opphisset. «Det var nettopp ved å prøve å drepe deg at Voldemort valgte ut det bemerkelsesverdige mennesket som nå sitter her foran meg og ga ham redskapene han trenger til oppgaven! Det er Voldemorts egen feil at du kunne se inn i tankene og ambisjonene hans, at du til og med forstår det slangeaktige språket han gir sine ordrer på, og allikevel, Harry, tross din unike innsikt i Voldemorts verden – en gave, for øvrig, som hvilken som helst dødseter ville myrdet for å få – tross dette har du aldri latt deg forføre av svartekunstene, aldri, ikke et sekund, vist den ringeste trang til å bli en av Voldemorts lakeier!»

«Så klart jeg ikke har!» sa Harry indignert. «Han drepte jo faren og moren min!»

«Kort og godt, det som beskytter deg, er din evne til kjærlighet!» sa Humlesnurr høyt. «Den eneste beskyttelsen som overhodet er mulig mot lokketonene fra en makt som Voldemorts! Tross alle de fristelser du har blitt utsatt for, all lidelsen, er du fremdeles ren av hjertet, like ren som du var som elleveåring, da du så inn i et speil som viste deg ditt dypeste ønske, og det bare viste deg en måte å trosse Voldemort på, ikke udødelighet, ikke rikdom. Harry, har du noen anelse om hvor få trollmenn som kunne sett det du så i det speilet? Voldemort burde forstått da hva han hadde å gjøre med, men det gjorde han ikke!

Men nå vet han det. Du har vært innom fyrst Voldemorts tanker uten skade på deg selv, mens *han* ikke kan besette *deg* uten å lide de frykteligste smerter, som han oppdaget i departementet. Jeg tror ikke han forstår hvorfor, Harry, men han hadde det så travelt med å kveste sin egen sjel at han aldri tok seg tid til å forstå den uforliknelige kraft i en sjel som er uplettet og hel.»

«Men, rektor,» sa Harry med et heroisk forsøk på å unngå å lyde kranglete, «det blir vel det samme, blir det ikke det? Jeg blir nødt til å prøve

å drepe ham, ellers –»

«Nødt?» sa Humlesnurr. «Selvfølgelig er du nødt! Men ikke på grunn av spådommen! Fordi du, du selv, aldri vil finne hvile før du har forsøkt! Det vet vi jo begge. Tenk deg nå, bare for et øyeblikk, at du aldri hadde hørt om den spådommen. Hva ville dine følelser om Voldemort ha vært da? Tenk!»

Harry så på Humlesnurr, som vandret fram og tilbake foran ham, og tenkte. Han tenkte på moren sin, faren sin og Sirius. Han tenkte på Fredrik Djervell. Han tenkte på alle de grufulle gjerningene han visste at Voldemort hadde begått. Og det var som om en flamme slo opp i brystet på ham og svidde ham i strupen.

«Jeg ville at noen skulle gjort ende på ham,» sa han lavt. «Og jeg ville gjort det selv.»

«Selvfølgelig ville du det!» utbrøt Humlesnurr. «Der kan du se, spådommen betyr ikke at du er *nødt* til noe som helst! Men spådommen fikk Voldemort til *å se deg som sin like* ... med andre ord, du står fritt til å velge din egen vei, helt fritt til å vende ryggen til hele spådommen! Men *Voldemort* fortsetter å legge betydning i spådommen. Han vil fortsette å jage deg … og det gjør det faktisk sikkert at –»

«At det må ende med at den ene av oss dreper den andre,» sa Harry. «Ja.»

Men endelig forsto han hva Humlesnurr hadde prøvd å si til ham. Nå sto det for ham som forskjellen mellom å bli dratt inn i arenaen til en kamp på liv og død, og å gå inn frivillig med løftet hode. Noen ville kanskje si at det ikke var stort til valg, men Humlesnurr visste – og det gjør jeg òg, tenkte Harry med et støt av vill stolthet, og det gjorde foreldrene mine også – at det gjorde all verden til forskjell.

KAPITTEL TJUEFIRE

SECTUMSEMPER

Utmattet, men lykkelig over nattas innsats, fikk Harry i løpet av formiddagens formeltime fortalt Ronny og Hermine alt som hadde skjedd, etter først å ha brukt surrusorlioformelen på dem som satt nærmest. Begge ble behørig imponert over hvordan han hadde lirket til seg minnet fra Snilehorn, og direkte ærefryktige da han fortalte dem om Voldemorts malacruxer og Humlesnurrs løfte om å ta med Harry dersom han fant en til av dem.

«Jøsses,» sa Ronny da Harry omsider hadde fortalt ferdig; han satt og veivet åndsfraværende med tryllestaven mot taket uten den minste anelse om hva han gjorde. «Jøss å jøss. Du får virkelig bli med Humlesnurr … og prøve å kverke … å jøss.»

«Ronny, du får det til å snø,» sa Hermine tålmodig. Hun grep ham om håndleddet og tvang staven til side, for ganske riktig hadde det begynt å falle svære, hvite flak fra taket. Harry la merke til at Lavendel Bruun glante sint på henne fra et nabobord med svært rødkantede øyne, og Hermine slapp fort taket i Ronnys arm.

«Å ja,» sa Ronny og kikket med en slags distré forbauselse på skuldrene sine. «Unnskyld … ser ut som alle har fått et kjempeangrep av flass …»

Han børstet litt av liksom-snøen av skuldrene til Hermine, og Lavendel brast i gråt. Ronny fikk et skrekkelig skyldbevisst uttrykk og snudde straks ryggen til henne.

«Vi slo opp,» sa han til Harry gjennom munnviken. «I går kveld. Da hun så meg komme ned fra guttesovesalen med Hermine. Deg kunne hun jo ikke se, så hun trodde det bare hadde vært oss to.»

«Å,» sa Harry. «Vel – du er ikke lei for at det er slutt, vel?»

«Nei,» innrømmet Ronny. «Det var temmelig ille mens hun sto der og skreik, men jeg slapp hvertfall å være den som slo opp.»

«Feiging,» sa Hermine, men det så ut som hun moret seg. «Det var forresten en dårlig dag for romantikken i det hele tatt. Gulla og Tommy slo opp, de òg, Harry.»

Harry syntes hun sendte ham et ganske megetsigende blikk da hun sa det, men hun kunne da umulig vite at alle innvollene hans plutselig danset conga. Han holdt ansiktet så ubevegelig og stemmen så likegyldig han kunne da han spurte: «Åssen da?»

«Å, det var bare noe dumt småtteri … Hun sa at han alltid skulle hjelpe henne gjennom portretthullet, som om hun ikke kunne kravle inn selv … men de har vært nokså på kanten lenge.»

Harry kikket bort på Tommy, som satt på den andre sida av klasserommet. Han så nokså molefonken ut.

«Men det setter jo deg i litt av en kattepine, eller?» sa Hermine.

«Åssen da, mener du?» sa Harry fort.

«Med rumpeldunklaget,» sa Hermine. «Hvis ikke Gulla og Tommy er på talefot …»

«Å … jo,» sa Harry.

«Pirrevimp,» sa Ronny i en advarende tone. Den ørlille formellæreren kom humpende mot dem, og Hermine var den eneste av dem som hadde greid å forvandle eddiken sin til vin; glassflaska hennes var full av mørkerød væske, mens innholdet i både Harrys og Ronnys var grumsete brun.

«Nå, nå, gutter,» pep professor Pirrevimp irettesettende. «Litt mindre prat, litt mer arbeid, takk … La meg nå se dere prøve …»

De hevet tryllestavene i takt, konsentrerte seg av all kraft og pekte på hver sin flaske. Harrys eddik frøs til is; Ronnys flaske eksploderte.

«Akkurat … og i hjemmelekse,» sa professor Pirrevimp mens han karret seg fram fra under bordet og nappet glassplinter fra toppen av hatten sin, «*øv!*»

Etter formeltimen hadde de en av sine sjeldne felles fritimer og ruslet sammen opp på oppholdsrommet. Ronny tok visst bruddet med Lavendel

med svært godt humør, og Hermine virket også blid, skjønt da hun ble spurt om hvorfor hun gliste så bredt, svarte hun bare: «Det er så fint vær.» Ingen av dem hadde visst merket at det raste et skrekkelig slag inni hjernen til Harry.

Hun er Ronnys søster.

Men hun har slått opp med Tommy!

Hun er fremdeles Ronnys søster.

Jeg er bestevennen hans!

Det gjør det bare verre.

Hvis jeg snakket med ham først –

Så kommer han til å dra til deg.

Hva om jeg gir blaffen da?

Han er bestevennen din!

Det var så vidt han enset at de kravlet gjennom portretthullet og inn i den sollyse Griffing-stua, og registrerte vagt den lille klyngen av sjuendeklassinger der inne, til Hermine ropte: «Katti! Er du kommet igjen! Er det bra med deg?»

Harry stirret: Visst var det Katti Bull, og hun så kjernesunn ut og var omgitt av begeistrede venner.

«Frisk som en fisk!» sa hun fornøyd. «De slapp meg ut fra St. Mungo på mandag, og så fikk jeg et par dager hjemme hos mamma og pappa, og i dag morges kom jeg hit. Leanna fortalte meg nettopp om McMerk og den siste kampen, Harry …»

«Jo,» sa Harry, «men nå som du er tilbake og Ronny er frisk igjen, burde vi ha brukbare utsikter til å denge Ravnklo, og da kan vi fremdeles ha en sjangs på pokalen. Du, Katti, hør her …»

Han måtte bare spørre henne med det samme; nysgjerrigheten fortrengte selv Gulla fra tankene hans – midlertidig. Kattis venner samlet sammen sakene sine; de var visst sent ute til transfigurasjon. Harry senket stemmen.

«… det halsbåndet … kan du huske hvem du fikk det av?»

«Nei,» sa Katti og ristet beklagende på hodet. «Alle har spurt, men jeg har ikke anelse. Det siste jeg husker, var da jeg gikk inn på damedoen på *Tre sopelimer.*»

«Så det er helt sikkert at du var på Damer, altså?» sa Hermine.

«Vel, jeg vet iallfall at jeg skjøv opp døra,» sa Katti, «så den som brukte Befaliusen på meg, har vel stått rett bakom den, da. Etter det er det aldeles tomt til for omtrent to uker siden på St. Mungo. Men nå må jeg løpe, altså, det skulle ikke forundre meg om McSnurp ga meg straffelekse selv om det er den første dagen min …»

Hun røsket med seg sekk og bøker og skyndte seg av gårde etter vennene sine. Harry, Ronny og Hermine satte seg ved et vindusbord og drøftet det hun hadde fortalt dem.

«Så siden det var på Damer, må det altså ha vært en jente eller dame som ga henne halsbåndet,» sa Hermine.

«Eller noen som *så ut* som en jente eller dame,» sa Harry. «Ikke glem at det sto en kjel full av polyksir på Galtvort. Vi vet at noe av den ble stjålet …»

For sitt indre øye så han Krabber og Gurgeler paradere forbi på rad og rekke, alle forvandlet til jenter.

«Jeg tror jeg skal ta en slurk til av felixiren,» sa han, «og prøve meg på Nødvendeligrommet en gang til.»

«Det ville være totalt bortkastet eliksir,» sa Hermine tvert og la fra seg *Seidmannssyllabariet* hun nettopp hadde hentet opp fra sekken. «Flaks hjelper deg bare et stykke på vei, Harry. Situasjonen med Snilehorn var annerledes; du har hele tida hatt muligheten for å overtale ham, alt som skulle til, var å legge omstendighetene litt ekstra til rette. Men det skal mer til enn flaks for å trenge seg gjennom en kraftig heksing. Så ikke sløs bort det du har igjen av drikken! Du kommer til å trenge all den flaks du kan få hvis du skal bli med Humlesnurr …» Nå var stemmen hennes bare en hvisking.

«Kunne vi ikke lagd litt mer?» spurte Ronny. Det var Harry han snakket til, ikke Hermine. «Tenk så supert å ha litt på lager … Kikk i boka di …»

Harry tok opp sin *Eliksirer for viderekomne* av sekken og slo opp på *Felixir*.

«Å dæven, den der var skikkelig komplisert,» sa han og fulgte lista over ingredienser nedover med blikket. «Og det tar et halvt år … den må stå og

modne …»

«Typisk,» sa Ronny.

Harry skulle til å legge boka ned igjen da han la merke til et eseløre på en av sidene; han åpnet boka der og så formelen *Sectumsemper* med notatet 'For fiender', som han hadde lagt merke til noen uker før. Han hadde fremdeles ikke funnet ut hva den var til, mest fordi han ikke ville prøve den ut når Hermine var i nærheten, men han hadde lurt litt på å teste den på McMerk neste gang han kom bakpå ham.

Den eneste på skolen som ikke var glad for å se Katti Bull tilbake igjen, var Tommy Ding, som nå ikke lenger behøvdes som jager-erstatning for henne. Det slaget tok han stoisk nok da Harry meddelte ham det, med et grynt og et skuldertrekk, men Harry hadde en bestemt fornemmelse da han gikk derfra av at Tommy og Jokum murret opprørsk bak ryggen på ham.

De to følgende ukene hadde rumpeldunklaget sine beste treningsøkter siden Harry overtok som kaptein. Laget var så fornøyd med å være kvitt McMerk, og så glad for endelig å ha fått igjen Katti, at de fløy usedvanlig godt.

Gulla virket slett ikke lei seg for bruddet med Tommy; tvert imot var hun lagets livligste. Imitasjonene hennes av Ronny som duvet engstelig opp og ned foran målstengene mens sluffen kom susende, eller av Harry som brølte instrukser til McMerk sekundet før han ble slått i svime, ga alle en god latter. Harry lo med de andre og var glad for å ha en uskyldig grunn til å glo på Gulla; han hadde fått diverse nye klabbskader under øvelsene fordi han ikke hadde holdt blikket på snoppen.

Det samme slaget raste videre i hodet: Gulla eller Ronny? Det hendte han trodde at Ronny e.L. (etter Lavendel) kanskje ikke ville ha så altfor mye imot om han og Gulla ble sammen, men så kom han på Ronnys uttrykk da han så henne kysse Tommy og ble like overbevist om at han ville se det som det groveste forræderi dersom Harry så mye som holdt henne i hånden …

Men han kunne ikke for det, han måtte snakke med Gulla, le med henne, gå tilbake etter treninga med henne; samme hvor vondt det gjorde i samvittigheten, kunne han ikke la være å spekulere på hvordan han skulle få

henne på tomannshånd – det ville vært ideelt om Snilehorn holdt et av de selskapene sine igjen, for der ville ikke Ronny være til stede, men dessverre virket det som Snilehorn hadde sluttet med dem. Et par ganger tenkte Harry til og med på å be Hermine om hjelp, men han trodde ikke han kunne holde ut det selvtilfredse fjeset hun ville sette opp – det hendte han fikk et glimt av det når Hermine merket at han stirret på Gulla eller lo av vitsene hennes. Og for å komplisere saken ytterligere, hadde han en gnagende mistanke om at hvis ikke *han* spurte Gulla snart, ville garantert noen andre gjøre det. Én ting var han og Ronny iallfall enige om: at hun var for populær til at det var helt bra.

Alt i alt ble fristelsen til å ta en ny slurk felixir sterkere dag for dag, for dette måtte da vel være et tilfelle som var skapt for det Hermine kalte «å legge omstendighetene litt ekstra til rette». De milde maidagene gled rolig forbi, og hver gang Harry fikk øye på Gulla, virket det som Ronny manifesterte seg ved sida av ham. Han merket at han begynte å lengte etter et lykketreff som, uvisst hvordan, fikk Ronny til å skjønne hvor glad han ville bli dersom hans bestevenn og hans søster falt for hverandre, og til å la dem være alene i mer enn to sekunder om gangen. Men det var visst små sjanser for noen av delene så lenge de ventet på sesongens siste kamp, for Ronny ville ustanselig snakke taktikk med Harry og hadde knapt tanker for noe annet.

Dette var ikke noe spesielt for Ronny; hele skolen sydet av interesse for kampen mellom Griffing og Ravnklo, siden den ble avgjørende for et skolemesterskap som fremdeles var helt i det blå. Hvis Griffing slo Ravnklo med mer enn tre hundre poeng (det skulle riktignok litt til, men Harry hadde altså aldri sett laget sitt fly bedre), da ville de vinne. Om de vant med under tre hundre poeng, ville de komme på andreplass bak Ravnklo; hvis de tapte med hundre, ble de nummer tre, bak Håsblås – og hvis de tapte med mer enn hundre poeng, ville de komme på jumboplass, og ingen, tenkte Harry, ingen ville noensinne la ham få glemme at det var han som hadde ledet Griffing-laget til dets første bunnplassering på to hundre år.

Opptakten til denne avgjørende kampen hadde alle de vanlige trekkene: folk fra rivaliserende hus som prøvde å psyke ut medlemmer av

motstanderlaget i gangene, ubehagelige sanger om enkeltspillere som ble innøvd i høyrøstet kor akkurat når de passerte, lagmedlemmene som enten spankulerte rundt og nøt all oppmerksomheten eller styrtet på do i friminuttene for å kaste opp. På en eller annen måte var kampen i Harrys hode blitt forbundet med hell eller uhell i planene hans om Gulla. Han kunne ikke fri seg fra en følelse av at hvis de vant med over tre hundre poeng, kunne begeistringsrusen og en høylytt og hyggelig feiringsfest gjøre like stor nytte som en god slurk felixir.

Midt oppi alt det andre hadde han ikke glemt at han hadde én ambisjon til: å finne ut hva Malfang hadde fore i Nødvendeligrommet. Han sjekket fremdeles på Ukruttkartet, og siden det skjedde rett som det var at han ikke kunne finne Malfang på det, sluttet han seg til at Malfang fremdeles tilbragte mye tid der inne. Selv om Harry begynte å miste troen på at han skulle klare å komme seg inn dit, prøvde han likevel hver gang han var i nærheten, men samme hvordan han formulerte spørsmålet, forble veggen like dørløs.

Et par dager før kampen mot Ravnklo var han på vei ned til middag alene, siden Ronny hadde styrtet inn på nærmeste do for å spy enda en gang, og Hermine hadde løpt av sted for å snakke med professor Vektor om en feil hun trodde hun muligens kunne ha gjort i den siste aritmantikkleksa. Det var vel egentlig mest av gammel vane at Harry tok den vanlige omveien bortover gangen i åttende og sjekket på Ukruttkartet mens han gikk. Et øyeblikk kunne han ikke finne Malfang noe sted, og regnet med at da var han vel inne på Nødvendeligrommet igjen, men så fikk han øye på den lille prikken og merkelappen som var Malfang på en guttedo i etasjen under, sammen med – ikke Krabbe og Gurgel, men Stønne-Stina!

Harry glodde på dette usannsynlige paret og holdt ikke opp før han gikk rett på en rustning. Det svære drønnet vekket ham av dvalen, og han skyndte seg bort før Nask rakk å dukke opp, smatt ned marmortrappa og bortover gangen nedenunder. Utenfor toalettet la han øret mot døra. Han kunne ikke høre en lyd. Forsiktig skjøv han døra opp.

Draco Malfang sto med ryggen til og knuget om kantene på vaskeservanten han sto bøyd over.

«Hold opp,» messet Stønne-Stinas stemme fra et av avlukkene. «Hold opp … fortell meg hva det er … Jeg kan hjelpe deg …»

«Ingen kan hjelpe meg,» sa Malfang. Hele kroppen hans skalv. «Jeg greier ikke … jeg kan ikke … det går ikke … og hvis ikke jeg gjør det snart … så sier han at han dreper meg …»

Og med et sjokk så sterkt at det var som om det limte ham til stedet, gikk det opp for Harry at Malfang gråt – at han faktisk sto der og gråt, så tårene silte nedover det grå ansiktet og dryppet ned i den skitne servanten; han gispet og gulpet, det gikk en svær skjelving gjennom ham … og så så han opp i det sprukne speilet og fikk over skulderen øye på det stirrende fjeset til Harry.

Malfang snurret rundt og trakk staven. Instinktivt trakk Harry sin. Malfangs heksing bommet med noen centimeter og smadret lampa ved sida av ham; Harry kastet seg sidelengs, tenkte *Levitacorpus!* og pekte med staven, men Malfang parerte våden og løftet staven til en ny –

«Nei! Nei! Hold opp!» pep Stønne-Stina, og stemmen gjallet tilbake fra fliseveggene. «Hold opp! STOPP!»

Det kom et høyt smell, og papirkurven bak Harry eksploderte. Han prøvde en beinlåsforbannelse som rikosjetterte fra veggen bak øret til Malfang og knuste kummen under Stønne-Stina, som skrek høyt; vannet sprutet overalt, og Harry skled og falt idet Malfang med fortrukket ansikt skrek: «*Marty–*»

«SECTUMSEMPER!» bæljet Harry fra golvet og veivet vilt med tryllestaven.

Blodet sprutet fra Malfangs ansikt og bryst, som om noen hadde kuttet ham med et usynlig sverd. Han vaklet baklengs og falt overende i vannet på golvet med et kjempeplask, og staven falt ut av den slappe hånden.

«Nei –,» gispet Harry.

Han kom seg på beina, snublende og sjanglende, og løp mot Malfang. Hele ansiktet hans var skarlagensrødt, de hvite hendene famlet over det blodtrukne brystet.

«Nei – jeg mente ikke –»

Harry ante ikke hva han sa; han falt på kne ved sida av Malfang, som skalv så han ristet i en dam av sitt eget blod. Fra Stønne-Stina kom det et øredøvende skrik:

«MORD! MORD PÅ DO! MORD!»

Døra bak Harry smalt opp, og han så vettskremt opp – det var Slur som kom brasende inn, kritthvit i ansiktet. Han skubbet Harry hardt til side, knelte ned ved Malfang, trakk tryllestaven og fulgte med tippen de dype kuttene etter Harrys forbannelse mens han mumlet en formel som lød nesten som en sang. Da var det som blodstrømmen avtok. Slur tørret restene av ansiktet til Malfang og gjentok formelen, og sårene begynte å heles.

Harry sto fortsatt og så på, forferdet over det han hadde gjort, og knapt klar over at han òg var gjennomvåt av blod og vann. Stønne-Stina fortsatte å hulke og jamre seg over dem. Da Slur hadde sagt motforbannelsen sin for tredje gang, løftet han Malfang opp i halvt sittende stilling.

«Du må på sykestua. Det kan bli enkelte arr av det, men hvis du straks får askrot, kan det være vi slipper til og med det … Kom …»

Han støttet Malfang gjennom toalettet, men snudde seg i døra og sa med en stemme som var iskald av raseri: «Og du, Potter … du venter på meg her.»

Det falt ikke Harry inn å være ulydig. Han reiste seg, langsomt og skjelvent, og så ned på det våte golvet. Blodflekker fløt utover som blodrøde blomster. Han kunne ikke engang få seg til å be Stønne-Stina ti stille, mens hun fortsatte å jamre og hikste med stadig mer tydelig nytelse.

Slur kom tilbake ti minutter senere. Han kom inn på toalettet og lukket døra etter seg.

«Forsvinn,» sa han til Stina, og hun stupte straks ned i doen sin igjen og etterlot seg en gungrende stillhet.

«Jeg mente det ikke,» sa Harry fort. Stemmen ga gjenlyd i det kalde, våte rommet. «Jeg visste ikke hva den formelen var til.»

Men Slur hørte ikke på ham.

«Jeg har visst undervurdert deg, Potter,» sa han lavt. «Hvem skulle trodd at du kjente slik svart magi? Hvem har lært deg den formelen?»

«Jeg – leste om den etsteds.»

«Hvor?»

«Det var – i en bok på biblioteket,» skrønte Harry i villelse. «Jeg husker ikke hva den h–»

«Du lyver,» sa Slur. Harry ble tørr i halsen. Han visste hva Slur ville gjøre, og han hadde aldri greid å hindre det …

Det var som om toalettet danset for øynene på ham; han kjempet for å stenge alle tanker ute, men samme hvor hardt han prøvde, kom Halvblodsprinsens *Eliksirer for viderekomne* tåket svevende fram i bevisstheten …

Og så var det Slur han så på igjen, her på det ødelagte, klissvåte toalettet. Han møtte det svarte blikket og prøvde å håpe at Slur ikke hadde sett det han var redd han hadde sett, men –

«Hent skolesekken din,» sa Slur lavt, «og alle skolebøkene. Samtlige. Hent dem hit. Nå!»

Det var ingen vits i å diskutere. Harry snudde med det samme og plasket ut fra toalettet. Ute i gangen satte han på sprang mot Griffing-tårnet. De fleste andre kom gående motsatt vei og måpte når de så ham komme løpende, klissvåt av vann og blod, men han svarte ikke på noen av spørsmålene de ropte mens han løp forbi.

Han var nesten svimeslått; det var som om et elsket kjæledyr plutselig hadde blitt et villdyr. Hva i all verden hadde fått prinsen til å skrive en slik formel i boka? Og hva ville skje når Slur fikk se den? Ville han fortelle Snilehorn – magen vrengte seg – hvordan Harry hadde sikret seg så gode resultater i eliksirer i hele år? Ville han konfiskere eller ødelegge den boka som hadde lært Harry så mye … boka som var blitt en slags lærer og venn? Harry kunne ikke la det skje … *kunne* bare ikke …

«Hvor har du –? Hvorfor er du klissv –? Er det der *blod?*»

Ronny sto øverst i trappa og så fortumlet ned på Harry.

«Jeg trenger boka di,» peste Harry, «eliksirboka … fort, finn den til meg …»

«Men hva med Halvblodspr–?»

«Jeg skal forklare det senere!»

Ronny fisket opp sitt eksemplar av *Eliksirer for viderekomne* av sekken og rakte ham det, og Harry løp ned på oppholdsrommet igjen, trev sin egen skolesekk (og lot seg ikke merke med de forbløffede blikkene fra flere som alt var kommet opp etter middagen), kastet seg ut gjennom portretthullet og fór bortover gangen i åttende.

Ved bildeteppet av de dansende trollene bråstanset han, lukket øynene og begynte å gå.

«*Jeg trenger et sted å gjemme boka mi … Jeg trenger et sted å gjemme boka mi … Jeg trenger et sted å gjemme boka mi …*»

Tre ganger gikk han fram og tilbake langs den tomme veggen. Så åpnet han øynene, og omsider, omsider var den der: døra til Nødvendeligrommet. Harry rev den opp, løp inn og smelte den igjen etter seg.

Han gispet. Tross hastverket, panikken, frykten for hva som ventet ham på guttedoen, kunne han ikke unngå å føle ærefrykt over det han så. Han sto i et rom på størrelse med en stor katedral, med høye vinduer som sendte lysstråler ned på noe som minnet om en by med tårnhøye murer, men som han skjønte måtte være gjenstander som generasjoner av Galtvort-beboere hadde gjemt. Der var smug og veier mellom vaklevorne stabler av ødelagte og skadde møbler, som kanskje var plassert der for å skjule sporene etter feilanvendt magi, eller gjemt der av borglige husnisser, eller var det huslige borgnisser. Der var tusenvis på tusenvis av bøker, sikkert forbudte eller stjålne eller skriblet i. Der var vingespretterter og fæle-frisbier, enkelte med så pass liv igjen i seg at de svevde halvhjertet over bergene av andre forbudne gjenstander; der var flasker med skår utenpå og stivnede eliksirer inni, hatter, smykker, kapper; der var ting som så ut som drageeggeskall, godt korkede flasker hvor innholdet fremdeles skimret ondt, flere rustne sverd og en tung, blodplettet øks.

Harry skyndte seg inn i en av de mange trange gangene mellom alle disse skjulte skattene. Han tok til høyre ved et utstoppet troll, løp et lite stykke videre, til venstre ved det ødelagte forsvinningsskapet som Røsli var blitt borte i året før, og stanset omsider ved et stort skap med en arret overflate som så ut som det var blitt slengt syre på den. Han åpnet en av de knirkende skapdørene. Rommet innenfor hadde noen allerede brukt som gjemmested

for et eller annet i et bur som siden hadde dødd; skjelettet hadde fem bein. Han stakk Halvblodsprinsens bok inn bakom buret og smelte døra igjen. Så ble han stående litt, mens hjertet hamret ulidelig, og så seg om i alt rotet … ville han klare å finne igjen dette stedet blant så mye skrap? Han løftet ned en medtatt byste av en stygg, gammel trollmann fra en kasse like ved og satte den oppå skapet som nå skjulte boka, satte en støvete gammel parykk og en tiara oppå bystehodet for at den skulle være lettere å kjenne igjen, og så la han på sprang tilbake gjennom gangene av gjemte ting så fort han maktet, tilbake til døra, tilbake ut i gangen, smelte døra igjen, og i det samme ble den til stein igjen.

Harry spurtet videre mot toalettet i etasjen under, mens han stappet Ronnys eksemplar av *Eliksirer for viderekomne* oppi sekken. Øyeblikket etter sto han foran Slur, som rakte hånden ut etter skolesekken hans uten et ord. Harry rakte ham den, så andpusten at det skar i lungene, og ventet.

Slur tok opp skolebøkene hans, én etter én, og gransket dem. Til slutt var det bare én bok igjen, og det var *Eliksirer for viderekomne*. Han studerte den grundig før han sa noe.

«Så dette er altså ditt eksemplar av *Eliksirer for viderekomne*, er det så, Potter?»

«Ja,» sa Harry og hev fremdeles etter pusten.

«Og det er du helt, helt sikker på, Potter?»

«Ja,» sa Harry, med en anelse mer trass i stemmen.

«Det er dette eksemplaret av *Eliksirer for viderekomne* du kjøpte fra Snirckel & Blæk?»

«Ja,» sa Harry bestemt.

«Si meg da,» sa Slur, «hvorfor navnet 'Randol Wetrilsen' står skrevet på innsida av permen?»

Harrys hjerte hoppet over et slag.

«Det er et klengenavn jeg har,» sa han.

«Et klengenavn,» sa Slur.

«Ja … det er det vennene mine kaller meg,» sa Harry.

«Jeg vet hva et klengenavn er,» sa Slur. Det kalde, svarte blikket boret seg på ny inn i Harrys, og han prøvde å la være å møte det. *Lukk tankene* ...

lukk tankene ... men han hadde aldri lært å få det til ordentlig …

«Vet du hva jeg tror, Potter?» sa Slur, meget lavt. «Jeg tror du er en løgnhals og en juksemaker, og at du fortjener arrest hos meg hver lørdag fram til terminslutt. Hva tror du, Potter?»

«Jeg – jeg er ikke enig, professor,» sa Harry og unngikk fortsatt å se Slur i øynene.

«Vel, vi får se hva du syns etter arrestene,» sa Slur. «Klokka ti lørdag morgen, Potter, på mitt kontor.»

«Men professor,» sa Harry og så desperat opp. «Rumpeldunk … den siste kampen i …»

«Klokka ti,» hvisket Slur, med et smil som viste de gule tennene. «Så synd for Griffing … det blir nok fjerdeplassen i år, er jeg redd …»

Og uten et ord til gikk han ut fra toalettet og lot Harry stå igjen og glo inn i det sprukne speilet, kvalmere enn Ronny noen gang i sitt liv hadde følt seg, det var han sikker på.

«Jeg skal ikke si: 'Hva var det jeg sa?',» sa Hermine en time senere på oppholdsrommet.

«Gi deg'a, Hermine,» sa Ronny sint.

Harry hadde ikke spist middag, han var overhodet ikke sulten. Han var nettopp ferdig med å fortelle Ronny og Hermine og Gulla hva som hadde skjedd – ikke at det virket særlig nødvendig, for nyheten hadde spredd seg fort: Stønne-Stina hadde øyensynlig funnet det for godt å dukke opp på samtlige toaletter i borgen og fortelle om det. Petrea Parkasen hadde allerede vært på sykestua og besøkt Malfang og ellers brukt tida godt til å baktale Harry vidt og bredt. Slur hadde fortalt det hele til de andre lærerne, og Harry hadde allerede tilbragt femten ytterst ubehagelige minutter med professor McSnurp, som hadde sagt at han var heldig som ikke ble utvist, og at hun var fullstendig enig i Slurs beslutning om å straffe ham med arrest hver lørdag resten av terminen.

«Jeg sa jo at det var noe mistenkelig med den prinsetypen,» sa Hermine og kunne altså ikke holde seg likevel. «Og det hadde jeg rett i, eller hva?»

«Nei, jeg tror ikke det,» sa Harry sta.

Allting var ille nok uten at Hermine behøvde å lekse opp for ham, og den verste straffen av alt var ansiktsuttrykkene til Griffing-laget da han fortalte at han ikke kunne spille på lørdag. Han kunne føle blikket til Gulla nå, men møtte det ikke, for ikke å finne skuffelse eller sinne der. Han hadde akkurat sagt at hun måtte spille speider på lørdag, og at Tommy måtte hoppe inn igjen og erstatte henne som jager. Hvis de vant, så kanskje begeistringen etter kampen fikk Gulla og Tommy til å finne sammen igjen … tanken skar igjennom ham som en iskald kniv.

«Harry,» sa Hermine, «hvordan kan du fremdeles forsvare den boka når den formelen –»

«Vil du holde opp å mase om den boka!» glefset Harry. «Prinsen bare skrev av den formelen! Det var ikke akkurat et råd til folk om å bruke den! For alt vi vet, så kanskje han bare skrev ned en som var blitt brukt mot ham selv!»

«Dette er jo ikke til å tro,» sa Hermine. «Du sitter faktisk der og forsvarer –»

«Jeg forsvarer ikke det jeg gjorde!» sa Harry fort. «Jeg skulle ønske jeg ikke hadde gjort det, og ikke bare fordi jeg fikk omtrent dusinet fullt av arrester for det. Du vet godt at jeg aldri ville brukt en sånn heksing, ikke mot Malfang engang, men du kan ikke laste prinsen for det, han skrev jo ikke: 'Prøv denne, den er super' – han bare tok noen notater for seg selv, ikke for noen andre …»

«Mener du å fortelle meg,» sa Hermine, «at du har tenkt å gå tilbake –?»

«Og hente boka? Hå ja,» sa Harry bestemt. «Hør her, uten prinsen hadde jeg aldri vunnet felixiren. Jeg hadde ikke visst åssen jeg skulle redde Ronny fra den forgiftningen, jeg hadde ikke –»

«– fått et aldeles ufortjent ry som eliksirmester,» sa Hermine spisst.

«Kan du ta og slappe av litt, Hermine?» sa Gulla, og Harry ble så forbløffet og takknemlig at han så opp. «Det Malfang skulle til å si, høres ut som en Utilgivelig forbannelse, så du skulle være glad til, du, for at Harry hadde noe bra i ermet!»

«Så klart jeg er glad for at Harry ikke ble forbannet!» sa Hermine såret. «Men du kan da ikke kalle den *Sectumsemper*formelen bra, Gulla, bare se

hva som er kommet ut av det! Og forresten, når en tenker på hva det har gjort med sjansene deres i kampen, skulle jeg trodd at –»

«Å, ikke prøv å snakk som om du skjønner deg på rumpeldunk,» bjeffet Gulla, «det er for flaut!»

Harry og Ronny glodde. Hermine og Gulla, som alltid hadde kommet veldig godt ut av det med hverandre, satt nå begge med armene i kors og glante olmt hver sin vei. Ronny skottet nervøst på Harry, så trev han nærmeste bok og begravde seg bak den. Men Harry følte seg plutselig utrolig lys til sinns, enda han visste han ikke fortjente det, og enda ingen av dem sa et ord hele resten av kvelden.

Men det lyse humøret varte ikke lenge. Neste dag ble det Smygard-spydigheter å finne seg i, for ikke å snakke om adskillig sinne fra med-griffinger, som var meget lite glade for at kapteinen deres hadde greid å bli utestengt fra sesongens siste kamp. Det var ikke sikkert han ville innrømmet det for Hermine, men innen lørdag morgen ville han gladelig ha byttet all verdens felixir mot å slå følge med Ronny, Gulla og de andre ned til rumpeldunkbanen. Det var nesten ikke til å bære å snu ryggen til strømmen av elever som flommet ut i solskinnet, iført rosetter og hatter og viftende med flagg og skjerf, og i stedet måtte gå ned steintrappene til fangekjelleren, videre til alle fjerne lyder fra mengden hadde dødd helt bort, og vite at han ikke ville høre et ord av kommentarene, ikke et stønn, ikke et hurra.

«Potter, ser man det,» sa Slur da Harry hadde banket på døra hans og kommet inn på det ubehagelig velkjente kontoret, som Slur ikke hadde flyttet ut av, enda rommet hvor han underviste, nå lå flere etasjer ovenfor. Det var like halvmørkt som alltid, og de samme slimete, døde gjenstandene fløt i sine fargede oppløsninger rundt alle veggene. Illevarslende nok var det stablet en masse esker, alle overgrodd med spindelvev, på bordet der Harry åpenbart skulle sitte; de utstrålte en aura av kjedsommelig, hardt og totalt bortkastet arbeid.

«Herr Nask har vært på utkikk etter noen til å rydde i disse gamle arkiveskene,» sa Slur lavt. «Det er kartotekene over andre Galtvort-misdedere og straffene de har fått. Der blekket har falmet, eller kortene har

fått museskader, vil vi at du skal kopiere forbrytelse og straff på et nytt kort som erstatter det gamle i esken. Du må passe på å beholde alfabetisk rekkefølge, og du får ikke bruke magi.»

«Ja vel, professor,» sa Harry, med så mye forakt som han kunne presse inn i de siste tre stavelsene.

«Jeg tenkte du kunne starte med eske nummer tusen og tolv til tusen og femtiseks,» sa Slur med et ondskapsfullt smil. «Der vil du finne noen navn du kjenner igjen, hvilket skulle gjøre oppgaven mer interessant. Her, for eksempel …»

Med en gest trakk han opp et kort fra den øverste av eskene og leste høyt: «*'Jakob Potter og Sirius Svaart. Grepet i å bruke en ulovlig formel på Bertram Aule. Aules hode oppsvulmet til dobbel størrelse. Dobbel arrest.'*» Slur smilte hånlig. «Det må jo være en stor trøst å vite at selv om de er borte, vil deres store bedrifter aldri bli glemt.»

Harry kjente den vanlige, kokende fornemmelsen i mellomgolvet, men han bet seg i tunga for å la være å svare, satte seg foran eskene og trakk den nærmeste til seg.

Og som han hadde forutsett, var det formålsløst, kjedelig arbeid, bare avbrutt (slik Slur opplagt hadde planlagt) av et slag i mellomgolvet hver gang han leste navnet til sin far eller Sirius, som regel sammenkoblet i diverse småovertredelser, en gang iblant sammen med Remus Lupus eller Petter Pittelpytt. Og mens han skrev av alle deres overtramp og avstraffelser, satt han og lurte på hva som skjedde utenfor, hvor kampen nettopp måtte ha startet … Gulla på speiderplass mot Cho …

På ny og på ny tittet han bort på det store uret som tikket på veggen. Det så ut til å gå halvparten så fort som vanlige ur; kanskje Slur hadde forhekset det til å gå ekstra sakte? Han kunne umulig bare ha vært her en halv time … en time … halvannen …

Det begynte å romle i magen da klokka viste halv ett. Slur hadde ikke sagt et ord siden han ga Harry oppgaven, men ti over ett så han omsider opp.

«Jeg tror det klarer seg,» sa han kaldt. «Merk deg hvor langt du er kommet. Du fortsetter derfra klokka ti neste lørdag.»

«Ja, professor.»

Harry stakk et bøyd kort på måfå ned i esken og skyndte seg ut før Slur kunne ombestemme seg og løp opp steintrappene igjen med ørene i helspenn etter enhver lyd fra banen … men alt var stille … da var det altså over …

Han nølte utenfor den stappfulle Storsalen, men så løp han opp marmortrappa, for enten griffingene vant eller tapte, pleide de å feire eller trøste seg på sitt eget oppholdsrom.

«*Quid agis?*» sa han forsiktig til den trinne damen og spekulerte på hva han ville finne der inne.

Han kunne ikke tyde uttrykket hennes da hun svarte: «Vent og se.»

Og så svingte hun ut.

Fra hullet bak henne drønnet det av jubel. Harry måpte da folk begynte å rope ved synet av ham, og flere kom og halte ham inn.

«Vi vant!» hylte Ronny, som kom galopperende og veivet med sølvpokalen. «Vi vant! Fire hundre og femti mot hundre og førti! Vi vant!»

Harry så seg om, og der kom Gulla løpende mot ham; uttrykket var hardt og flammende, og hun kastet seg om halsen på ham. Og uten å tenke seg om, uten noen form for plan, uten å ense at femti mennesker sto og glodde, kysset Harry henne.

Etter mange lange sekunder – eller kanskje det var en halv time – nei, kanskje flere solskinnsdager – trakk de seg løs av hverandre. Det var blitt helt stille i rommet. Så var det noen som plystret skingrende, og mange som fniste nervøst. Harry kikket opp over hodet på Gulla og så Tommy Ding stå der med et knust glass i hånden, og Romilda Vamm, som så ut som hun hadde lyst til å kaste noe. Hermine smilte bredt, men det var Ronny Harrys blikk lette etter, og endelig fant. Der sto han, fortsatt med pokalen i hånden, med et uttrykk som hadde passet bedre om noen hadde dratt til ham i hodet med en klubbe. I brøkdelen av et sekund stirret de på hverandre, og så gjorde Ronny et ørlite kast med hodet som Harry tolket som: «Vel – hvis du absolutt må, så.»

Vesenet i brystet hans brølte sin triumf. Harry gliste ned til Gulla og viftet stumt i retning portretthullet. En lang tur i parken virket som en god

idé. De kunne diskutere kampen – hvis de fikk tid.

KAPITTEL TJUEFEM

DEN SOM OVERHØRTE ET SYN

At Harry Potter var blitt sammen med Gulla Wiltersen, interesserte visst utrolig mange, særlig blant jentene, men de neste par ukene merket han likevel en ny og salig motstandskraft mot sladder. Det var faktisk en riktig hyggelig forandring å bli snakket om for noe som gjorde ham gladere enn han kunne huske å ha vært på veldig lenge, snarere enn fordi han hadde vært innblandet i de skrekkeligste utbrudd av svart magi.

«En skulle trodd folk hadde viktigere ting å sladre om,» sa Gulla. Hun satt på golvet på oppholdsrommet lent mot knærne til Harry og leste *Aftenprofeten*. «Tre desperantangrep bare den siste uka, og det eneste Romilda Vamm vil vite, er om du har tatovert en hippogriff tvers over brystet.»

Både Ronny og Hermine kauket av latter. Harry overhørte dem.

«Hva sa du, da?»

«Jeg sa det var en ungarsk hornsvans, jeg,» sa Gulla og bladde dovent om på neste side. «Mer macho, liksom.»

«Takk,» sa Harry og flirte. «Hva fortalte du henne at Ronny hadde, da?»

«En miniblær, men jeg sa ikke hvor.»

Ronny skulte, men Hermine vred seg av latter.

«Dere skulle passe dere litt, dere,» sa han og pekte på Harry og Gulla. «Bare for det jeg har gitt dere lov, så betyr ikke det at jeg ikke kan ombestemme –»

«*'Gitt oss lov'*, du,» geipet Gulla. «Og når var det jeg begynte å be deg om lov til noe? Forresten har du selv sagt at du vil heller at det er Harry enn Mikkel eller Tommy.»

«Jo da,» sa Ronny motstrebende. «Og så lenge dere ikke går rundt og kliner offentlig –»

«Har du hørt sånn hykler! Og hva med deg og Lavendel, kanskje, som bukta dere som et par åler over hele skolen?» sa Gulla.

Men Ronnys toleranse ble ikke satt på altfor store prøver etter hvert som de kom lenger ut i juni, for Harrys og Gullas tid sammen ble stadig mer begrenset. Gullas U.G.L.E.r nærmet seg, så hun ble nødt til å sitte og repetere til langt på natt. Én slik kveld, da Gulla hadde trukket seg tilbake til biblioteket, mens Harry satt ved vinduet på oppholdsrommet og liksom skulle gjøre ferdig urtologileksa, men i virkeligheten satt og gjenopplevde en spesielt herlig time de hadde tilbragt sammen nede ved sjøen ved lunsjtider, dumpet Hermine ned på plassen mellom ham og Ronny med et illevarslende beslutsomt uttrykk.

«Jeg vil snakke med deg, Harry.»

«Hva om da?» sa Harry mistenksomt. Det var ikke lenger siden enn dagen før at Hermine hadde kjeftet på ham for å distrahere Gulla mens hun burde konsentrere seg om heksamensforberedelsene.

«Den såkalte Halvblodsprinsen.»

«Å, ikke nå igjen,» stønnet han. «Kan du snart værsåsnill å droppe det?»

Han hadde ikke tort å gå tilbake til Nødvendeligrommet og hente boka, og prestasjonene hans i eliksirtimene hadde lidd tilsvarende (selv om Snilehorn, som likte Gulla, spøkefullt hadde skyldt på at Harry var elskovssyk). Men Harry var sikker på at Slur ikke hadde gitt opp håpet om å få kloa i prinsens bok og hadde bestemt seg for å la den bli liggende der den lå så lenge Slur fortsatt var på vakt.

«Jeg dropper det ikke før du har hørt på det jeg har å si,» sa Hermine bestemt. «For jeg har nemlig prøvd å finne ut litt om hvem som kunne ha som hobby å finne opp svarte formler –»

«Han hadde det aldeles ikke som hobby –»

«Han, han – hvem sier at det er en han?»

«Dette har vi vært igjennom alt,» sa Harry irritert. «*Prins*, Hermine, en prins!»

«Ja vel, ja!» sa Hermine. Det blusset rødt i kinnene på henne mens hun trakk opp et svært gammelt avisutklipp av lomma og klasket det i bordet rett foran Harry. «Så se på det der, da! Se på bildet!»

Harry tok opp den sprø papirbiten og stirret på det bevegelige fotografiet, som var gulnet av elde. Ronny bøyde seg også nærmere for å se. Bildet viste en mager jente på rundt femten. Pen var hun ikke; hun virket på samme tid sint og tverr, med kraftige øyebryn og langt, blekt ansikt. Under sto bildeteksten: «*Ellinor Prinz, kaptein på klysekulelaget på Galtvort.*»

«Ja, og så?» sa Harry. Han skumleste artikkelen ved sida av bildet, men det var bare en temmelig kjedelig historie om en konkurranse mellom flere skoler.

«Hun het Ellinor Prinz. *Prins*, Harry.»

De så på hverandre. Så gikk det opp for ham hva hun prøvde å si, og han brast i latter.

«Ikke snakk om.»

«Hva?»

«Tror du at *hun* var Halvblods …? Nei, gi deg'a.»

«Og hvorfor ikke, kanskje? Harry, virkelige prinser fins ikke i trollmannsverdenen! Enten er det et klengenavn, en påfunn-tittel noen har utstyrt seg med, eller så kan det rett og slett være navnet deres, ikke sant? Nei, men hør, da! La oss si at faren hennes var en trollmann som het Prinz, og moren en gomp – da ville hun jo nettopp bli en 'halvblodsprinz'!»

«Ja da, ja da, veldig oppfinnsomt, Hermine …»

«Men det ville det! Kanskje hun var stolt over å være halvt Prinz!»

«Hold opp'a, Hermine, jeg merker da vel at det ikke er ei jente. Sånt merker en bare.»

«Sannheten er at du tror ikke at en jente hadde vært flink nok,» sa Hermine sint.

«Åssen kunne jeg henge sammen med deg i fem år og ikke tro at jenter er flinke?» sa Harry fortørnet. «Det er måten han skriver på. Jeg bare vet at prinsen var en fyr, jeg merker det. Denne jenta har ikke noe med saken å gjøre. Hvor fant du det, forresten?»

«På biblioteket,» sa Hermine, som en kunne gjettet. «De har en diger samling av gamle *Profeten*-er der oppe. Vel, jeg har nå iallfall tenkt å finne ut mer om Ellinor Prinz hvis jeg kan.»

«Bare kos deg,» sa Harry irritert.

«Det skal jeg, nemlig,» sa Hermine. «Og det første stedet jeg skal lete,» la hun høyt til borte fra portretthullet, «det er i arkivet over gamle eliksirmedaljer!»

Harry skulte etter henne et øyeblikk, så gjenopptok han kontemplasjonen av den mørknende himmelen.

«Hun har bare aldri kommet over at du var bedre enn henne i eliksirer,» sa Ronny, før han på ny begravde seg i *Tusen magiske urter og sopper*.

«*Du* syns ikke jeg er sprø som vil ha igjen den boka, eller?»

«Så klart ikke,» sa Ronny bestemt. «Han var jo et geni, den prinsen. Og uten det bezoartipset hans …» han trakk fingeren megetsigende over strupen, «så hadde jo ikke jeg sittet her og prata om det, da. Altså, ikke at jeg syns den formelen du brukte på Malfang, var så innmari smart –»

«Ikke jeg heller,» sa Harry fort.

«Men han kom seg jo greit, da. Opp og stå igjen på null niks.»

«Jo da,» sa Harry; dette var sant nok, selv om samvittigheten fortsatte å krympe seg litt. «Takket være Slur …»

«Har du arrest hos Slur lørdag òg?» spurte Ronny.

«Ja, og neste, og lørdagen etter det,» sukket Harry. «Og nå kommer han med hint om at hvis jeg ikke blir ferdig med alle eskene før ferien, fortsetter vi til neste år.»

Disse arrestene ble enda mer plagsomme fordi de stjal av den allerede knappe tida han kunne ha vært sammen med Gulla. I det siste hadde han faktisk lurt på om ikke Slur visste dette, for det ble senere og senere før han fikk gå for hver gang, og Slur kom stadig med små stikk om at Harry måtte gå glipp av godværet og alle de hyggelige mulighetene det ga anledning til.

Han ble ristet løs fra disse bitre betraktningene av Jannik Piggtil, som plutselig sto der og rakte ham et sammenrullet pergament.

«Takk, Jannik … hei, det er fra Humlesnurr, jo!» sa Harry oppspilt. Han rullet det ut og skummet igjennom det. «Han vil ha meg opp på kontoret så

fort jeg kan!»

De stirret på hverandre.

«Jøsses,» hvisket Ronny. «Du tror ikke … han har vel ikke finni …?»

«Best jeg går og finner det ut, da, hva?» sa Harry og spratt opp.

Han skyndte seg ut av oppholdsrommet og bortover gangen i åttende så fort han kunne, og passerte ikke andre enn Gnav, som kom flaksende i motsatt retning, kastet krittbiter på ham, men nokså rutinemessig, og unnvek Harrys motvåde med en høylytt kakling. Da Gnav forsvant, ble det stille igjen i gangene; det var ikke mer enn et kvarter til portforbudet, og de fleste var allerede på sine egne oppholdsrom.

Det var da Harry hørte et skrik og et brak. Han bråstoppet og lyttet.

«Hvordan – våger – du – uææhh!»

Larmen kom fra en gang like ved. Harry grep tryllestaven, satte i en spurt, fór rundt hjørnet og så professor Rummelfiold ligge så lang hun var på golvet med hodet skjult under et av de mange sjalene sine og adskillige sherryflasker rundt seg, en av dem knust.

«Professor –»

Han skyndte seg bort og hjalp henne opp. Noen av de glitrende glassperlene hennes hadde satt seg fast i brillene. Hun hikket høyt, glattet litt på håret og rettet seg opp ved hjelp av Harrys støttende arm.

«Hva var det som hendte, professor?»

«Ja, det kan du sannelig spørre om!» sa hun skingrende. «Her kommer jeg gående, grublende over visse mørke varsler det har vært min lodd å se …»

Men Harry hørte ikke egentlig etter. Det hadde akkurat gått opp for ham hvor de sto: Der til høyre var bildeteppet av de dansende trollene, og til venstre, den tomme, ugjennomtrengelige steinveggen som skjulte –

«Professor, prøvde De å komme inn på Nødvendeligrommet?»

«… omener som skjebnen har skjenket – hva?»

Plutselig så hun unnvikende ut.

«Nødvendeligrommet,» gjentok Harry. «Prøvde De å komme inn dit?»

«Jeg – altså – jeg visste ikke at elevene visste om –»

«Det er ikke alle som vet det,» sa Harry. «Men hva var det som skjedde? De skrek – det lød som De hadde kommet til skade …»

«Jeg – ja, jo,» sa professor Rummelfiold. Hun trakk sjalene tettere om seg og glodde defensivt ned på ham med de kolossalt forstørrede øynene. «Jeg ville – æh, deponere visse – øhm, personlige eiendeler på rommet,» og så fortsatte hun med noe mumling om «ondsinnede beskyldninger».

«Akkurat,» sa Harry og kikket ned på sherryflaskene. «Men så kom De ikke inn og fikk gjemt dem?»

Dette var da underlig; rommet hadde tross alt åpnet seg for ham da han ville gjemme Halvblodsprinsens bok.

«Å, inn kom jeg,» sa professor Rummelfiold og glante sint på veggen. «Men det var noen der inne alt.»

«Noen der –? Hvem da?» sa Harry. «Hvem var det som var der inne?»

«Jeg aner ikke,» sa professor Rummelfiold, litt befippet over Harrys heftige tone. «Jeg gikk inn i rommet, og så hørte jeg en stemme, og det har aldri hendt før i alle de årene jeg har gjemt – æh, har brukt rommet, var det jeg skulle sagt.»

«En stemme? Hva sa den, da?»

«Jeg vet ikke at den *sa* noe, akkurat,» sa professor Rummelfiold. «Den … kauket.»

«*Kauket?*»

«Kauket av fryd,» sa hun og nikket.

Harry stirret på henne.

«Var det en manns- eller en kvinnestemme?»

«Jeg tør formode manns–,» sa professor Rummelfiold.

«Og den lød glad?»

«Særdeles glad,» sa professor Rummelfiold litt nedlatende.

«Som om den feiret noe?»

«Så absolutt.»

«Og så –?»

«Så ropte jeg: ’Er det noen der?’»

«De kunne ikke funnet ut hvem det var uten å spørre, da?» sa Harry litt frustrert.

«Det indre øye,» sa professor Rummelfiold med verdighet og rettet på sjalene og sine mange glitrende glassperlekjeder, «det indre øye var rettet mot langt dypere spørsmål enn kaukende stemmer og andre uvesentligheter.»

«Å ja,» sa Harry fort; professor Rummelfiolds indre øye hadde han hørt om litt for ofte. «Men sa stemmen noe om hvem det var?»

«Det gjorde den ikke, nei,» sa hun. «Alt ble bekmørkt, og så visste jeg ikke ordet av det før jeg ble slynget hodekulls ut av rommet!»

«Og De så ikke at det kom?» sa Harry; han kunne ikke la være.

«Det gjorde jeg ikke, nei. Som sagt, det var bek–» Der tidde hun brått og stirret mistenksomt på ham.

«Jeg tror det er best De forteller rektor Humlesnurr om dette,» sa Harry. «Han bør få vite at Malfang feirer – jeg mener, at noen kastet Dem ut av rommet.»

Overraskende nok fikk dette forslaget professor Rummelfiold til å ranke seg i sin fulle høyde og sette opp et overlegent ansikt.

«Rektor har antydet at han ville foretrekke færre besøk av meg,» sa hun kaldt. «Jeg er ikke den som påtvinger mitt nærvær dem som helst ville vært det foruten. Hvis Humlesnurr velger å overse varslene kortene viser –»

Plutselig klemte den knoklete hånden hennes til om håndleddet hans.

«På ny og på ny, samme hvordan jeg legger dem –»

Og med en dramatisk gest trakk hun fram et kort under sjalene.

«– Tårnet, med lynnedslag,» hvisket hun. «Ulykke. Katastrofe. Nærmere, alltid nærmere …»

«Å ja,» sa Harry igjen. «Vel … jeg syns nå likevel at De skulle fortelle Humlesnurr om den stemmen, og at alt ble mørkt, og at De ble kastet ut av rommet …»

«Syns du?» Professor Rummelfiold tygde litt på det, og det virket som hun likte tanken på å gjenfortelle sitt lille eventyr.

«Jeg er på vei til ham akkurat nå,» sa Harry. «Jeg har et møte med ham. Vi kunne gå sammen.»

«Nå, ja vel, i så fall,» sa professor Rummelfiold med et smil. Hun bøyde seg, samlet sammen sherryflaskene sine og slapp dem uten videre

dikkedarer ned i en svær, blå og hvit vase i en nisje i nærheten.

«Jeg savner å ha deg i timene mine, Harry,» sa hun sjelfullt da de begynte å gå. «Stort til Seer har du aldri vært … men en fantastisk Gjenstand …»

Harry svarte ikke; han hadde avskydd å være Gjenstand for professor Rummelfiolds uendelige dommedagsvarsler.

«Gampen – nei, unnskyld, kentauren – forstår ingenting av å spå i kort, dessverre,» fortsatte hun. «Jeg spurte ham – to Seere imellom – om ikke han også hadde merket de fjerne rystelser fra den kommende katastrofen? Men tenk, han fant meg visst nærmest komisk. Komisk, ja!»

Stemmen hennes steg nesten hysterisk, og Harry kjente en kraftig dunst av sherry, enda flaskene hadde fått ligge igjen.

«Kanskje hesten har hørt folk si at jeg ikke har arvet min tippoldemors talent. Slike rykter har versert blant de misunnelige i årevis. Vet du hva jeg sier til den slags folk, Harry? Ville Humlesnurr ha hatt meg som lærer her på denne fremragende skolen, vist meg slik tillit i alle disse årene, om jeg ikke hadde bevist min verdi?»

Harry mumlet noe utydelig.

«Jeg minnes så godt mitt første møte med ham,» fortsatte hun med sløret røst. «Det gjorde jo dypt inntrykk på ham, selvfølgelig, dypt inntrykk … Jeg hadde tatt inn på *Galthodet* – som jeg ikke vil anbefale, for øvrig; veggedyr, gutten min, veggedyr – men det var altså ebbe i finansene. Humlesnurr viste meg den elskverdighet å avlegge meg et besøk i mitt rom på vertshuset. Han spurte meg ut … jeg må innrømme at jeg i førstningen tok ham for å være negativt innstilt til clairvoyanse … og jeg minnes at jeg begynte å føle meg en smule rar, jeg hadde ikke spist stort den dagen … men så …»

Og nå fulgte Harry for første gang oppmerksomt med, for han visste hva som hadde skjedd da: Professor Rummelfiold hadde kommet med den spådommen som hadde forandret hele retningen for hans liv, spådommen om ham og Voldemort …

«… så ble vi på det uhøfligste avbrutt av Severus Slur!»

«Hva?»

«Jo, det ble noe oppstyr utenfor døra, og den fløy opp, og der sto den ytterst ubehøvlede barmannen sammen med Slur, som vrøvlet noe om at han hadde tatt feil vei opp trappa, men for min del må jeg si jeg trodde at han var blitt grepet i å tyvlytte til min samtale med Humlesnurr – han søkte selv jobb den gangen, nemlig, og håpet utvilsomt å få med seg et tips eller to! Men etter det virket Humlesnurr langt mer innstilt på å ansette meg, må jeg si, og Harry, jeg kunne ikke la være å tenke at det var fordi han så klart så kontrasten mellom min egen lavmælte framtreden og stillferdige talent, sammenliknet med en slik framfus, påtrengende ung mann som tillot seg å lytte ved nøkkelhull – Harry? Vennen min?»

Hun så seg tilbake over skulderen; først nå gikk det opp for henne at hun ikke lenger hadde følge av Harry. Han hadde bråstoppet og var blitt stående tre meter bak.

«Harry?» sa hun usikkert.

Kanskje han var blitt hvit i ansiktet, kanskje det var det som gjorde henne så bekymret og redd. Han sto urørlig mens bølger av sjokk slo inn over ham, bølge etter bølge som utslettet alt annet enn dette som han var blitt holdt uvitende om så lenge …

Det var *Slur* som hadde overhørt spådommen. Det var *Slur* som hadde fortalt Voldemort om den. Slur og Petter Pittelpytt hadde sammen sendt Voldemort ut på jakt etter Lilly og Jakob og sønnen deres …

Ingenting annet betydde noe for Harry akkurat nå.

«Harry?» sa professor Rummelfiold igjen. «Skulle vi ikke gå sammen til rektor?»

«Bli her,» sa Harry med numne lepper.

«Men vennen min … jeg skulle jo fortelle ham om at jeg ble overfalt på Nødv–»

«De blir her!» gjentok Harry sint.

Hun så forskrekket ut da han sprang forbi henne, rundt hjørnet og inn i gangen til Humlesnurr, hvor den enslige gurgen holdt vakt. Harry ropte passordet og løp opp den roterende vindeltrappa, tre trinn av gangen. Han banket ikke på døra til kontoret, han hamret på den, og den rolige stemmen svarte «Kom inn» først etter at Harry hadde løpt inn i rommet.

Føniksen Vulcan snudde seg og så på ham. De blanke, svarte øynene skinte av reflektert gull fra solnedgangen utenfor. Humlesnurr sto ved vinduet og så ut over parken. Han holdt en lang, svart reisekappe over armen.

«Vel, Harry, jeg lovet jo at du kunne bli med meg.»

Et øyeblikk skjønte ikke Harry hva han mente; samtalen med Rummelfiold hadde drevet alt annet ut av hodet, og det var som om tankene krøp i sneglefart.

«Bli … med Dem …?»

«Bare hvis du vil, selvfølgelig.»

«Hvis jeg …»

Og så kom Harry på hvorfor han egentlig hadde vært så ivrig etter å komme til Humlesnurr.

«Har De funnet en? Funnet en malacrux?»

«Jeg tror det.»

Raseri og bitterhet kjempet med sjokk og opphisselse, og de første sekundene maktet han ikke å si et ord.

«Det er naturlig å være redd,» sa Humlesnurr.

«Jeg er ikke redd!» sa Harry straks, og det var helt sant; redsel var den eneste følelsen som ikke kjempet om plassen i ham. «Hvilken malacrux er det? Hvor er den hen?»

«Jeg er ikke sikker på hvilken det er – selv om jeg tror vi kan se bort fra slangen – men jeg tror den er gjemt i en hule ved kysten langt herfra, en hule jeg har prøvd å finne i lang, lang tid – den hulen hvor Tom Venster en gang skremte vettet av to av barnehjemsbarna på den årlige utflukten, husker du?»

«Ja,» sa Harry. «Hvordan er den beskyttet?»

«Jeg vet ikke. Jeg har mine mistanker, men de kan være aldeles feil.» Humlesnurr nølte, og så sa han: «Harry, jeg lovet at du kunne bli med meg, og det løftet står jeg ved, men det ville være helt galt av meg ikke å advare deg om at det vil være uhyre farlig.»

«Jeg blir med,» sa Harry, nesten før Humlesnurr hadde snakket ferdig. Så sterkt kokte det i ham av raseri mot Slur at trangen til å foreta seg noe

desperat og farlig var omtrent tidoblet på de siste par minuttene. Noe av dette måtte ha røpet seg i ansiktet hans, for Humlesnurr gikk bort fra vinduet og så grundigere på Harry med en liten nyve mellom sølv-øyebrynene.

«Hva er det som har skjedd?»

«Ingenting,» løy Harry straks.

«Du er opphisset. Hvorfor?»

«Jeg er ikke opphisset.»

«Harry, noen god psykoblokkør har du aldri vært –»

Og det var det ordet som virkelig tente Harrys raseri.

«Slur!» sa han, så høyt at det kom et lite kvink fra Vulcan bak ham. «Det er Slur som har skjedd! Han fortalte Voldemort om spådommen, det var han, han lyttet utenfor døra, Rummelfiold har fortalt det!»

Ansiktet til Humlesnurr forandret seg ikke, men Harry syntes det hvitnet under det blodige skjæret fra solnedgangen. Et langt øyeblikk sto Humlesnurr helt taus.

«Når fant du ut dette?» spurte han omsider.

«Nå nettopp!» sa Harry, og det var med en voldsom kraftanstrengelse han greide å la være å brøle. Og så greide han det plutselig ikke likevel. «OG DE LOT HAM BLI LÆRER HER, OG HAN FIKK VOLDEMORT TIL Å GÅ LØS PÅ FAREN OG MOREN MIN!»

Han pustet som om han hadde vært i slagsmål da han snudde seg bort fra Humlesnurr, som ikke hadde rørt en muskel, og begynte å trave fram og tilbake på kontoret, gnikke knokene mot håndflaten og beherske seg av all kraft for å la være å velte ting. Han ville rase og storme mot Humlesnurr, men samtidig ville han bli med ham og prøve å ødelegge malacruxen; han ville si til ham at han var en gammel tosk som stolte på Slur, men så var han livredd for at Humlesnurr ikke ville ta ham med hvis han ikke klarte å mestre sinnet …

«Harry,» sa Humlesnurr lavmælt, «hør på meg, er du snill.»

Det var like vanskelig å holde opp med den rastløse travingen som å la være å rope. Han stoppet, bet seg i leppa og så opp på det furete ansiktet.

«Professor Slur gjorde en forferdelig –»

«Ikke fortell meg at det var en feil, rektor, han lyttet ved døra!»

«La meg snakke ferdig, er du snill.» Humlesnurr ventet til han hadde nikket kort før han fortsatte. «Professor Slur gjorde en forferdelig feil. Han var fremdeles i Voldemorts tjeneste da han hørte den første halvparten av professor Rummelfiolds spådom. Naturligvis skyndte han seg å fortelle sin herre hva han hadde hørt, siden det jo angikk herren hans på det dypeste. Men han visste ikke – han kunne ikke vite – hvilken gutt Voldemort ville jage fra da av, eller at de foreldrene han ville drepe på sin morderiske jakt, var folk professor Slur selv kjente, at de var din mor og far –»

Fra Harry kom det et skrik av bitter latter.

«Han hatet faren min, akkurat som han hatet Sirius! Har De ikke lagt merke til at folk Slur hater, de har det med å ende opp døde?»

«Du har ingen anelse om professor Slurs anger da det gikk opp for ham hvordan fyrst Voldemort hadde tolket spådommen, Harry. Jeg tror det er hans livs største sorg, og grunnen til at han vendte tilbake t–»

«Men *han* er en veldig god psykoblokkør, eller hva, rektor?» sa Harry; stemmen skalv av anstrengelsen ved å holde den rolig. «Og tror ikke Voldemort at Slur er på hans side fremdeles? Rektor … hvordan kan De være sikker på at Slur er på vår side?»

Humlesnurr sa ikke noe på et øyeblikk. Det så ut som han prøvde å treffe en avgjørelse om noe. Omsider sa han: «Jeg er sikker. Jeg har fullstendig tillit til Severus Slur.»

Harry trakk pusten dypt noen ganger i et forsøk på å roe seg ned. Det virket ikke.

«Men det har ikke jeg!» sa han, like høyt som før. «Han driver og brygger på noe med Malfang nå, rett for nesa på Dem, og likevel vil De ikke –»

«Dette har vi diskutert, Harry,» sa Humlesnurr, og nå var tonen streng igjen. «Jeg har fortalt deg mitt syn.»

«De vil dra fra skolen i natt, og jeg vedder på at De ikke engang har tenkt på at kanskje Slur og Malfang bestemmer seg for å –»

«For hva da, egentlig?» sa Humlesnurr og hevet øyebrynene. «Nøyaktig hva er det du mistenker dem for?»

«Jeg … de brygger på noe!» sa Harry mens hendene strammet seg til knyttnever. «Professor Rummelfiold var nettopp i Nødvendeligrommet for å gjemme sherryflaskene sine, og der hørte hun Malfang hoie og feire noe! Han prøver å fikse på et eller annet farlig der inne, og hvis De spør meg, så har han endelig greid å fikse det, og så vil De bare spasere vekk fra skolen uten å –»

«Det er nok,» sa Humlesnurr. Han sa det helt rolig, men likevel bråtidde Harry; han skjønte at nå hadde han gått over en usynlig strek. «Tror du jeg har etterlatt meg skolen ubeskyttet en eneste av de gangene jeg har vært fraværende dette året? Det har jeg ikke. Når jeg drar i natt, vil det nok en gang være iverksatt ekstra sikringstiltak. Ikke gå ut fra at jeg ikke tar mine elevers sikkerhet alvorlig, er du snill, Harry.»

«Jeg mente ikke –,» mumlet Harry, litt flat, men Humlesnurr avbrøt ham.

«Jeg ønsker ikke ytterligere diskusjon om saken.»

Harry bet i seg et svar; han var redd for at han hadde gått for langt, og mistet sjansen til å få bli med Humlesnurr. Men rektor fortsatte: «Vil du fremdeles bli med meg i natt?»

«Ja,» sa Harry straks.

«Godt. Da må du høre etter nå.»

Humlesnurr rettet seg opp i sin fulle høyde.

«Jeg tar deg med på én betingelse: at du adlyder enhver ordre fra meg umiddelbart og uten innsigelser.»

«Ja, så klart.»

«Vær helt sikker på at du har forstått, Harry. Jeg mener at du har å følge selv ordrer som 'løp', 'gjem deg' og 'gå tilbake'. Har jeg ditt ord på det?»

«Jeg – ja, selvsagt.»

«Hvis jeg sier du skal gjemme deg, så gjør du det?»

«Ja.»

«Hvis jeg sier du skal flykte, så adlyder du?»

«Ja.»

«Hvis jeg sier du skal etterlate meg og redde deg selv, så gjør du som jeg har sagt?»

«Jeg –»

«Harry?»

De så på hverandre et øyeblikk.

«Ja, rektor.»

«Godt. Da vil jeg du skal gå og hente kappen din og møte meg i inngangshallen om fem minutter.»

Humlesnurr snudde seg tilbake mot det flammende vinduet; sola lå nå som en rubinrød glød langs horisonten. Harry gikk fort fra kontoret og ned vindeltrappa. Brått var hodet merkelig klart igjen. Han visste hva han hadde å gjøre.

Ronny og Hermine satt sammen på oppholdsrommet da han kom tilbake. «Hva var det Humlesnurr ville?» sa Hermine straks. «Harry, er det noe i veien?» la hun bekymret til.

«Nei,» sa Harry kort og løp forbi dem, fór opp trappa, slo opp kofferten og trakk opp Ukruttkartet og et par sammenrullede sokker. Så sprang han ned igjen, inn i oppholdsrommet og bråstoppet borte hos Ronny og Hermine, som så nokså himmelfalne ut.

«Jeg har fryktelig dårlig tid,» peste Harry. «Humlesnurr tror jeg er oppe og henter usynlighetskappen. Men hør nå …»

Han fortalte dem fort hvor han skulle, og hvorfor, og stoppet ikke hverken for Hermines forferdede hikst eller Ronnys forte spørsmål; detaljene fikk de finne ut av senere.

«… så dere skjønner hva dette betyr?» avsluttet han i vill fart. «Humlesnurr kommer ikke til å være her i natt, så dermed får Malfang fritt spillerom igjen til hva han nå tenker på. *Nei, hør etter!*» freste han sint, da både Ronny og Hermine viste alle tegn til å ville avbryte. «Jeg vet det var Malfang som drev og feiret oppe på Nødvendeligrommet. Her –,» han stakk Ukruttkartet i hånden på Hermine, «dere må holde øye med ham, og holde øye med Slur òg. Bruk alle dere kan få tak i av HL. Hermine, de kontakt-galleonene, de funker fremdeles, ikke sant? Humlesnurr sier han har lagt ekstra sikring på hele skolen, men hvis Slur er innblandet, vet vel han hva slags beskyttelse det er, og hvordan han kan unngå den – men at dere og gjengen er på vakt, det venter han i hvert fall ikke.»

«Harry –,» begynte Hermine, med øyne som var runde av frykt.

«Jeg har ikke tid til å diskutere,» sa Harry kort. «Ta denne òg –,» og han stakk sokkene i hendene på Ronny.

«Takk,» sa Ronny, «men, æh – hva trenger jeg sokker til?»

«Du trenger det som er inni dem, det er felixiren. Del den mellom dere, dere og Gulla. Si ha det til henne fra meg. Nå må jeg gå, Humlesnurr venter –»

«Nei!» sa Hermine, da Ronny med ærefrykt pakket ut den lille flaska med gyllen væske. «Vi vil ikke ha den! Ta den du, hvem vet hva du kommer til å møte?»

«Meg går det greit med, jeg er jo sammen med Humlesnurr,» sa Harry. «Jeg vil bare være sikker på at dere er OK … Ikke se sånn ut, Hermine, vi sees …»

Og så stakk han, pilte gjennom portretthullet og satte kursen for inngangshallen.

Humlesnurr sto og ventet utenfor eikedørene. Han snudde seg da Harry kom skjenende ut på trappa, andpusten og med sting i sida.

«Ta på deg kappen din, er du snill,» sa Humlesnurr og ventet til Harry hadde slengt den over seg før han sa: «Vel, da går vi.»

Han begynte straks å gå nedover trappa. Det var så vidt reisekappen flagret i den stille sommerlufta. Harry under usynlighetskappen travet for å holde følge, fremdeles temmelig svett og andpusten.

«Men hva skal folk tro når de ser at De går, rektor?» spurte han, men tankene kretset om Malfang og Slur.

«At jeg er på vei inn til Galtvang for å få litt å drikke,» sa Humlesnurr lett. «Det hender jeg tar meg et glass hos Rosmerta, eller kanskje på *Galthodet* ... tror iallfall folk. Det er utmerket kamuflasje for ens egentlige planer.»

De trasket nedover innkjørselen i det tetnende tussmørket. Lufta var mettet av duftene av varmt gress, sjøvann og ved-røyk fra Gygrids hytte, og det var vanskelig å forestille seg at de var på vei til noe farlig eller skremmende.

«Rektor,» sa Harry lavt da de nærmet seg porten nederst i innkjørselen, «skal vi immivere?»

«Ja,» sa Humlesnurr. «Du kan det nå, ikke sant?»

«Jo,» sa Harry, «men jeg har ikke tatt kortet ennå.»

«Ingen fare,» sa Humlesnurr. «Jeg kan hjelpe til igjen.»

De svingte ut av porten og inn på den skumrende, øde veien til til Galtvang. Mørket la seg fort mens de gikk, og innen de var kommet til Storgata, var det blitt ordentlig kveld. Lysene tindret fra vinduer over butikkene, og da de nærmet seg *Tre sopelimer*, hørte de rop og skrål.

«– og hold deg unna!» ropte madam Rosmerta, som var i ferd med å kaste ut en nokså lurvete trollmann. «Å, hallo der, Albus … du er ute sent …»

«God aften, Rosmerta, god aften … Du må unnskylde, men jeg er på vei til *Galthodet* ... Ikke ta det ille opp, men i kveld kunne jeg tenke meg noe litt stillere …»

Et øyeblikk etter gikk de rundt hjørnet til sidegata hvor *Galthodet* lå. Skiltet utenfor knirket litt, enda det ikke var et vindpust. Til forskjell fra *Tre sopelimer* virket det som denne puben var aldeles folketom.

«Vi behøver ikke gå inn,» mumlet Humlesnurr og så seg om. «Så lenge ingen ser oss forsvinne … Legg hånden på armen min, Harry. Du trenger ikke holde så hardt, jeg skal bare styre deg. Når jeg har telt til tre – én … to … tre …»

Harry snudde seg. Straks kom den motbydelige fornemmelsen av å bli presset gjennom en tykk gummislange; han fikk ikke puste, hver minste del av ham ble klemt sammen til det ble nesten uutholdelig, og så, akkurat da han trodde han skulle bli kvalt, var det som om de usynlige båndene sprakk, og han sto i kjølig mørke og pustet lungene fulle av frisk, salt luft.

KAPITTEL TJUESEKS

HULEN

Harry kunne lukte salt og høre bruset av bølger, en lett, kjølig bris rusket ham i håret, og han så utover månelyst hav og en stjernestrødd himmel. Han sto oppe på en høy, svart knaus, med vann under seg som frådet og kokte. Han kikket bak seg; der var det bare loddrette bergveggen, tårnhøy, svart og tom. Et par store klippeblokker, omtrent som den han og Humlesnurr sto på, så ut som de en gang i tida hadde løsnet fra veggen og falt ned. Det var et barskt og ødslig syn – hav og stein, ubrutt av trær, gress eller sand.

«Hva syns du?» spurte Humlesnurr. Det lød nesten som om han utba seg Harrys mening om hvorvidt dette var et bra sted for en piknik.

«Tok de med ungene fra barnehjemmet *hit?*» sa Harry. Han kunne vanskelig tenke seg noe mindre innbydende sted til en utflukt.

«Ikke akkurat hit,» sa Humlesnurr. «Det ligger en slags landsby et stykke bortover klippekysten her, og jeg tror det var dit barna ble tatt med for å nyte litt sjøluft og synet av bølger. Nei, dette stedet var det nok bare Tom Venster og hans unge ofre som kom til. Ingen gomp kunne komme seg til denne knausen om han ikke var en uvanlig god fjellklatrer, og ingen båt tør nærme seg disse klippene; farvannet rundt er altfor farlig. Jeg skulle tro Venster klatret ned, og da har nok magi vært til større hjelp enn tau. Og han hadde med seg to små barn, formodentlig for å ha gleden av å skremme livet av dem. Bare turen var vel nok til det, tror ikke du?»

Harry kikket opp på bergveggen igjen og kjente at han fikk gåsehud.

«Men hans egentlige mål – og vårt – ligger litt videre. Kom.»

Han vinket Harry med seg helt ut til stupkanten. En serie takkete ujevnheter ga fotfeste nedover mot noen kampesteiner som lå halvt under

vann innover mot klippeveggen. Det var en farlig nedstigning, og Humlesnurr, med sin forkrøplede hånd, tok den langsomt. De nederste steinene var sleipe av sjøvann. Harry kjente dråper av kaldt, salt skum som traff ham i ansiktet.

«*Lumos!*» sa Humlesnurr da han kom fram til steinen som lå nærmest fjellveggen. Tusen flekker av gyllent lys glitret på den mørke vannflaten litt nedenfor der han huket seg ned, og også den svarte steinveggen ble opplyst.

«Ser du?» sa Humlesnurr lavt og holdt tryllestaven litt høyere. Harry så en revne i veggen, hvor mørkt vann vasket ut og inn.

«Du har ikke noe imot å bli litt våt?»

«Nei,» sa Harry.

«Ta av deg usynlighetskappen, da – her trenger du den ikke mer – så får vi like godt hoppe i det.»

Og med plutselig smidighet som hos en langt yngre mann, lot Humlesnurr seg gli fra steinen ned i vannet og begynte å svømme mot den mørke spalten i fjellet med perfekte brystsvømmetak. Den tente tryllestaven holdt han mellom tennene. Harry trakk av seg kappen, stappet den i lomma og fulgte etter.

Vannet var iskaldt. De vasstrukne klærne bølget rundt ham og tynget ham ned. Han trakk pusten dypt og kjente angen av salt og tang i neseborene, og så satte han kursen for det skimrende, svinnende lyset som var på vei dypere inn i berget.

Spalten åpnet seg snart til en mørk tunnel, som Harry skjønte måtte bli fylt av vann ved flo sjø. De slimete veggene var knapt en meter fra hverandre og glinset som våt tjære i det duvende skjæret fra Humlesnurrs stav. Et lite stykke inne dreide gangen mot venstre, og Harry så at den fortsatte langt innover i fjellet. Han fortsatte å svømme i kjølvannet etter Humlesnurr, og rett som det var slo de nesten følelsesløse fingertuppene mot den grove, våte steinen.

Så så han Humlesnurr stige opp av vannet forut. Sølvhåret og den mørke kappen glitret. Da Harry kom fram til samme sted, oppdaget han trappetrinn som førte opp til en stor hule. Med vannet strømmende fra de gjennomvåte

klærne kravlet han seg opp, ble stående i den stille, isnende lufta og skalv så han ristet.

Humlesnurr sto midt i hulen med tryllestaven høyt hevet og dreide sakte rundt mens han gransket vegger og tak.

«Ja, her er det,» sa han.

«Åssen kan De være sikker?» hvisket Harry.

«Her er spor av magi,» sa Humlesnurr enkelt.

Harry var ikke sikker på om skjelvingen kom av at han var frossen til margen, eller om han også var like vár for magi. Han så på mens Humlesnurr fortsatte å snu seg rundt på stedet og øyensynlig var dypt konsentrert om ting Harry ikke kunne se.

«Dette er bare forværelset, inngangshallen,» sa Humlesnurr litt etter. «Vi må trenge inn i det indre … Nå er det fyrst Voldemorts hindringer som står i veien for oss, ikke lenger naturens …»

Han gikk bort til huleveggen, kjærtegnet den med de svartbrente fingertuppene og mumlet ord Harry ikke forsto. To ganger gikk han rundt hele hulen og følte på så mye han nådde av de knudrete steinveggene. Det hendte han stanset og strøk med fingrene fram og tilbake over et bestemt punkt. Omsider stoppet han og presset hånden hardt mot steinen.

«Her,» sa han. «Her skal vi igjennom. Inngangen er skjult.»

Harry spurte ikke hvordan han kunne vite det. Han hadde aldri sett en trollmann arbeide seg fram til noe på denne måten, bare ved å se og røre, men det var lenge siden han hadde lært at brak og røyk oftere er tegn på udugelighet enn på kyndighet.

Humlesnurr tok et skritt bakover fra huleveggen og pekte med staven på steinen. Et sekund kom et buet omriss til syne, skinnende hvitt, som om det var et sterkt lys på den andre sida av sprekken.

«D-De gegegreide det!» sa Harry med klaprende tenner, men før ordene var helt ute av munnen på ham, var omrisset borte igjen, og steinveggen like naken og massiv som før. Humlesnurr kikket på ham.

«Å, om forlatelse, Harry, det hadde jeg helt glemt,» sa han og pekte på Harry med staven, og med det samme var klærne like varme og tørre som om de hadde vært hengt til tørk foran et sprakende peisbål.

«Tusen takk,» sa Harry takknemlig, men Humlesnurrs oppmerksomhet var på ny konsentrert om den ugjennomtrengelige bergveggen. Han prøvde ikke med mer magi, bare sto der og stirret intenst på den som om det sto skrevet noe spesielt interessant der. Harry sto musestille, for ikke å bryte konsentrasjonen hans.

Etter to hele minutter sa Humlesnurr lavt: «Å, nei, vel. *Så* primitivt.»

«Hva er det, rektor?»

«Vel,» sa Humlesnurr mens han stakk den uskadde hånden inn bak kutten og hentet fram en kort sølvkniv, av samme type som den Harry pleide å kutte opp eliksiringredienser med, «det er nok meningen at vi må betale for å passere.»

«Betale?» sa Harry. «Må vi gi noe til døra?»

«Ja,» sa Humlesnurr. «Blod, om jeg ikke tar feil.»

«*Blod?*»

«Jeg sa det var primitivt,» sa Humlesnurr; han lød kritisk, nesten skuffet, som om Voldemort ikke hadde levd opp til hans forventninger. «Du har sikkert fått med deg hensikten: at din fiende må finne seg i å bli svekket før han eller hun får komme inn. Nok en gang viser fyrst Voldemort sin manglende forståelse av at det fins verre ting enn fysisk skade.»

«Jo da, men hvis en kan unngå det, så …» sa Harry, som hadde opplevd smerte nok til ikke akkurat å ønske seg mer.

«Men det hender det er uunngåelig,» sa Humlesnurr. Han ristet tilbake kutteermet og blottet den skadde underarmen.

«Men rektor!» protesterte Harry og fortet seg fram idet Humlesnurr løftet kniven. «La meg gjøre det, jeg er –»

Han visste ikke hva han ville ha sagt – yngre? Friskere? Men Humlesnurr bare smilte. Det kom et glimt av sølv og en sprut av skarlagen, og bergveggen ble oversprøytet med mørke, glinsende dråper.

«Det er svært snilt av deg, Harry,» sa Humlesnurr. Han strøk med staven over det dype kuttet han hadde gjort i armen sin, og det ble øyeblikkelig helet, slik Slur hadde helet sårene til Malfang. «Men ditt blod er verdt mer enn mitt. Se så, ja, det var visst det som skulle til.»

På ny hadde det lysende omrisset av en hvelving vist seg i veggen, og denne gangen falmet det ikke bort igjen. Den blodstenkte steinen innenfor omrisset forsvant simpelthen, og i stedet ble det en åpning inn i tilsynelatende ugjennomtrengelig mørke.

«Jeg først, tror jeg,» sa Humlesnurr, og så gikk han inn i hvelvingen, tett fulgt av Harry, som fort tente sin egen stav på veien.

Det var et nifst syn som møtte dem. De sto ved bredden av en stor, svart sjø, så kolossal at Harry ikke kunne se bredden på den andre sida, i en hule så høy at taket også var ute av syne. Langt ute i sjøen – omtrent midt i, kunne det se ut som – skimtet de et disig, grønt lys som speilet seg i det stille vannet. Den grønne gløden og lyskretsene fra de to stavene var alt som brøt fløyelsmørket, og strålene trengte ikke så langt som Harry hadde ventet – dette mørket var på en måte tettere enn vanlig mørke.

«La oss gå,» sa Humlesnurr lavt. «Pass meget godt på ikke å trå i vannet. Hold deg like ved meg.»

Han begynte å gå bortover bredden, og Harry fulgte hakk i hæl. Skrittene deres langs den smale steinkanten rundt vannet ga gjenlyd – små, klaskende smell. Og de gikk og gikk, og utsikten endret seg ikke det minste: på den ene sida den grove huleveggen, på den andre, den endeløse flaten av glatt, glassaktig mørke, med det mysteriøse grønne skjæret midt på. Hele stedet og stillheten var trykkende, tenkte Harry, skremmende.

«Rektor?» sa han omsider. «Tror De at malacruxen er her?»

«Å ja,» sa Humlesnurr. «Det er jeg sikker på den er. Spørsmålet er bare hvordan vi kommer oss dit?»

«Vi kunne ikke … vi kunne ikke bare prøve med en apportformel, da?» sa Harry. Han var sikker på at det var et dumt forslag, men så var han også ivrigere enn han var villig til å innrømme etter å komme seg ut herfra fortere enn svint.

«Visst kunne vi det,» sa Humlesnurr og stoppet så brått at Harry nesten gikk rett på ham. «Du kan jo gjøre det, du.»

«Jeg? Vel … OK …»

Det hadde Harry ikke ventet, men han kremtet, løftet staven og sa høyt: «*Apporto malacrux!*»

Med et drønn som av en eksplosjon brast et eller annet veldig stort og blekt opp av det mørke vannet fem-seks meter unna, men før Harry rakk å se hva det var, ble det borte igjen med et brakplask som sendte svære, dype ringer utover den svarte overflaten. Harry spratt baklengs av sjokket og traff fjellveggen, og hjertet hamret fremdeles da han snudde seg mot Humlesnurr.

«Hva var det?»

«Noe som er parat til å reagere, formodentlig, i fall vi skulle prøve å sikre oss malacruxen.»

Harry så utover vannet igjen. Overflaten var på ny det samme skinnende svarte glasset; ringene hadde lagt seg unaturlig fort, men Harrys hjerte dunket like hardt.

«Visste De at det kom til å skje?»

«Jeg tenkte nok *noe* kom til å skje hvis vi gjorde et åpenlyst forsøk på å ta malacruxen. Det var en glimrende idé, Harry, langt vårt enkleste middel til å finne ut hva vi står overfor.»

«Men vi vet jo ikke hva det var,» sa Harry og skottet ut på det nifst stille vannet.

«Hva *de* er, mener du,» sa Humlesnurr. «Jeg tror neppe det er bare en av dem. Skal vi gå videre?»

«Rektor?»

«Ja?»

«Tror De vi blir nødt til gå uti vannet?»

«Uti? Nei, da måtte vi være svært uheldige.»

«De tror ikke at malacruxen ligger på bunnen, da?»

«Nei … jeg tror malacruxen er der, på midten.»

Og Humlesnurr pekte mot det disige, grønne lyset midt på sjøen.

«Så vi må over sjøen for å få tak i den?»

«Ja, det tror jeg.»

Harry sa ikke noe, men alt han kunne tenke på var sjøuhyrer, sjøormer, demoner, nøkker og drauger …

«Aha!» sa Humlesnurr og stoppet igjen. Denne gangen gikk Harry faktisk rett på ham; et øyeblikk sto han på randen av det svarte vannet og

vaklet, da Humlesnurrs uskadde hånd grep ham hardt om overarmen og trakk ham i sikkerhet. «Beklager, Harry, jeg burde sagt fra. Still deg inn mot veggen, er du snill; jeg tror jeg har funnet stedet.»

Harry ante ikke hva Humlesnurr siktet til; denne delen av den mørke bredden var akkurat lik alle de andre delene, så vidt Harry kunne se, men det virket som Humlesnurr hadde oppdaget noe spesielt ved den. Denne gangen var det ikke bergveggen han strøk over med hånden, men bare tomme lufta, som om han ventet å finne og gripe tak i noe usynlig.

«Se så, ja,» sa han fornøyd noen sekunder etter. Hånden hans hadde lukket seg om noe i lufta som Harry ikke kunne se. Han gikk nærmere vannet, og Harry fulgte nervøst med mens rektor stilte seg med spenneskotuppene aller ytterst på steinkanten. Der fortsatte han å holde knyttneven ut i lufta, og med den andre løftet han staven og slo lett på knyttneven med spissen.

Øyeblikkelig kom en tykk lenke til syne, grønn som irret kobber, fra neven hans til der den forsvant nede i det svarte vannet. Humlesnurr kakket på lenka, og straks begynte den å gli gjennom hånden hans som en slange, kveilet seg sammen på bakken med en skrangling som kastet kraftige ekkoer fra steinveggene og trakk til seg et eller annet fra dypet. Harry hev etter pusten da overflaten ble brutt av baugen av en liten båt, like lysende, spøkelsesaktig grønn som lenka, som med så vidt en krusning gled inn mot bredden hvor Harry og Humlesnurr sto.

«Åssen visste De at den var der?» spurte Harry forbløffet.

«Magi etterlater seg alltid spor,» sa Humlesnurr, og i det samme traff båten bredden med et nesten uhørlig dunk, «iblant meget karakteristiske spor. Jeg var Tom Vensters lærer. Jeg kjenner hans stil.»

«Er … er den båten helt trygg?»

«Å ja, det tror jeg nok. Voldemort måtte finne en måte å komme over på uten å tirre de vesenene han har satt ut i sjøen, om han skulle få behov for å besøke eller fjerne malacruxen sin.»

«Så de tingene i vannet, de gjør oss ikke noe hvis vi drar over i Voldemorts båt?»

«Jeg tror vi må avfinne oss med at det før eller siden vil gå opp for dem at vi ikke er fyrst Voldemort. Men hittil har vi greid oss bra. De har latt oss heve båten.»

«Men hvorfor lot de oss gjøre det?» sa Harry, som ikke kunne riste av seg tanken på tentakler som løftet seg viftende av det svarte vannet så snart de var langt nok fra land.

«Voldemort må ha vært rimelig sikker på at bare en stor trollmann kunne finne båten,» sa Humlesnurr. «Jeg tror han ville vært villig til å våge den, etter hans syn, ytterst usannsynlige mulighet at en annen skulle finne den, gitt at han har utplassert andre hindringer forut som bare han selv ville kunne forsere. Vi får se om han har rett.»

Harry kikket ned på båten. Den var virkelig utrolig liten.

«Den ser ikke ut som den er bygd for to stykker. Kan den bære oss begge? Blir vi ikke for tunge til sammen?»

Humlesnurr klukklo.

«Voldemort har nok ikke brydd seg om vekta, men om mengden av magisk kraft som krysser sjøen hans. Jeg er nokså sikker på at han har lagt en heksing på båten som hindrer at mer enn én trollmann om gangen kan bruke den.»

«Men da –?»

«Jeg tror ikke du teller, Harry, som mindreårig og ukvalifisert. Voldemort ville aldri ha ventet at noen sekstenåring skulle finne fram hit. Jeg tror det er usannsynlig at dine krefter vil gi utslag ved sida av mine.»

Dette gjorde ikke stort for å lysne Harrys humør. Kanskje Humlesnurr merket det, for han la til: «Det er Voldemorts feil, Harry, Voldemorts feil … det er dumt og glemsomt av alderen å undervurdere ungdommen … Vel, denne gangen kan du gå først, og pass på at du ikke kommer i berøring med vannet.»

Han gikk til side, og Harry skrevde forsiktig om bord i båten. Så kom Humlesnurr også oppi og kveilet lenka i bunnen av båten. De satt så trangt at Harry ikke kunne finne noen behagelig stilling, men huket seg ned med begge knærne ut over ripa. Båten satte seg straks i bevegelse, uten deres medvirkning, som om den ble trukket av et usynlig tau mot lyset på midten.

Det var ikke en lyd å høre, annet enn den silkemyke rislingen fra baugen som skar gjennom vannet. Snart kunne de ikke lenger se huleveggene; de kunne vært langt til havs, om det ikke hadde vært så blikk stille.

Harry så ned og så de gylne refleksene av stavlyset glitre og funkle i det svarte vannet. Båten skar dype ringer i glassoverflaten, furer i det mørke speilet …

Og plutselig så han det – marmorhvitt var det, og fløt bare noen centimeter under overflaten.

«Rektor!» sa han, og den forskrekkede stemmen kastet ekkoer over det stille vannet.

«Ja?»

«Jeg tror jeg så en hånd i vannet – en menneskehånd!»

«Ja, det tror jeg nok,» sa Humlesnurr rolig.

Harry stirret ned i vannet etter hånden, men den var borte. Han fikk en kvalmende følelse i halsen.

«Så det som hoppet opp av vannet –?»

Men svaret kom før Humlesnurr rakk å svare. Stavlyset gled over et nytt stykke vann, og det han så denne gangen, var en død mann som fløt med ansiktet opp noen centimeter under overflaten. De åpne øynene var tåkete, som av spindelvev, og kutten buktet seg rundt ham som røyk.

«Det er lik der nede!» sa Harry. Stemmen hans lød mye lysere enn ellers, helt ulik hans vanlige.

«Ja,» sa Humlesnurr rolig, «men for øyeblikket behøver vi ikke bry oss om dem.»

«For øyeblikket?» gjentok Harry og rev blikket løs fra vannet for å se på Humlesnurr.

«Ikke så lenge de bare driver fredelig rundt under oss,» sa Humlesnurr. «Fra et lik er det ingenting å frykte, Harry, mer enn vi behøver å frykte mørket. Det mener jo ikke fyrst Voldemort, som innerst inne frykter begge deler. Men igjen er det sin egen mangel på visdom han avslører. Det er det ukjente vi frykter når vi ser døden og mørket, ingenting annet.»

Harry sa ikke noe. Han hadde ikke lyst til å ta opp noen diskusjon, men det var en frastøtende tanke at det fløt lik rundt dem og under dem – og hva

verre var, han trodde ikke noe på at de ikke var farlige.

«Men et av dem hoppet jo,» sa han og prøvde å gjøre stemmen like jevn og rolig som Humlesnurrs. «Da jeg prøvde å kalle på malacruxen, var det et lik som hoppet opp av vannet.»

«Ja,» sa Humlesnurr, «og jeg er sikker på at når vi har sikret oss malacruxen, vil de nok vise seg mindre fredsommelige. Men i likhet med mange vesener som lever i kulda og mørket, frykter de lyset og varmen, som vi derfor vil kalle til vårt forsvar dersom behovet skulle oppstå. Ild, Harry,» la han smilende til, da han så Harrys uforstående uttrykk.

«Å ja … akkurat,» sa Harry fort. Han snudde på hodet og så mot den grønne gløden som båten uavvendelig fortsatte mot. Den store, svarte innsjøen som myldret av lik … det virket som det var timevis siden han hadde møtt professor Rummelfiold og gitt felixiren til Ronny og Hermine … plutselig ønsket han at han hadde tatt en bedre avskjed med dem … og Gulla hadde han ikke sett i det hele tatt …

«Nå er vi der snart,» sa Humlesnurr muntert.

Og sant nok, omsider virket det som det grønne lysskjæret begynte å nærme seg. Det gikk bare noen minutter, og så dunket båten mykt og stoppet mot noe Harry ikke kunne se med det samme, men da han løftet stavlyset, så han at de var kommet til en liten holme av blankskurt stein midt i sjøen.

«Pass på så du ikke kommer borti vannet!» sa Humlesnurr på ny da Harry gikk ut av båten.

Holmen var ikke større enn kontoret til Humlesnurr: en flat, mørk stein, og alt som befant seg på den, var kilden til det grønnaktige lyset, som var mye sterkere nå som de så det på nært hold. Harry myste. Først trodde han det var en slags lampe, men det var en pidestall, med et steinkar oppå som minnet ikke så lite om tanketanken.

Humlesnurr gikk mot karet, og Harry fulgte etter. Side om side så de ned i det. Karet var fylt med en smaragdgrønn væske, og det var fra den den fosforiserende gløden kom.

«Hva er det for noe?» spurte Harry lavt.

«Jeg er ikke sikker,» sa Humlesnurr. «Noe mer bekymringsfullt enn blod og lik er det iallfall.»

Han trakk opp kutteermet på den svarte hånden og strakte de brente fingertuppene ned mot overflaten av væsken.

«Å nei, rektor, ikke rør –»

«Jeg kan ikke røre den,» sa Humlesnurr med et ørlite smil. «Ser du? Jeg kommer ikke nærmere enn dette. Prøv du.»

Harry stirret og stakk hånden ned i karet og prøvde å kjenne på væsken. Fingrene traff en usynlig barriere som hindret all berøring. Samme hvor hardt han dyttet, møtte de ikke annet enn noe som føltes som kompakt, stivnet luft.

«Flytt deg, er du snill, Harry,» sa Humlesnurr.

Han løftet staven og gjorde noen innfløkte bevegelser over væskeoverflaten mens han mumlet noe uhørlig. Ingenting skjedde – eller muligens glødet væsken litt sterkere. Harry tidde bom stille mens Humlesnurr konsentrerte seg, men etter en stund tok han staven til seg igjen, og da mente Harry det måtte være trygt å si noe.

«Tror De at malacruxen er oppi der?»

«Ja visst.» Humlesnurr kikket grundigere oppi karet. Harry så speilbildet hans, opp-ned, i den glatte, grønne overflaten. «Men hvordan når vi ned til den? Denne væsken kan ikke gjennomtrenges av hender, ikke forsvinnes, ikke deles, ikke øses opp eller suges ut, og heller ikke lar den seg transfigurere, forhekse eller endre sin natur på annet vis.»

Nesten åndsfraværende løftet han tryllestaven igjen, snurret den en gang i lufta og snappet begeret han hadde tryllet fram.

«Jeg ser ingen annen mulighet enn at væsken er ment å skulle drikkes.»

«Hva?» sa Harry. «Nei!»

«Jo, jeg tror det. Det er bare ved å drikke den at jeg kan tømme karet og se hva som skjuler seg på bunnen.»

«Men hva hvis – hva hvis den dreper Dem?»

«Å, jeg tror ikke det er slik det er tenkt,» sa Humlesnurr ubesværet. «Fyrst Voldemort ville vel neppe ønske å drepe den som har kommet seg fram til øya her.»

Harry kunne ikke tro sine egne ører. Var dette enda et eksempel på Humlesnurrs sinnssyke tilbøyelighet til å se det beste i alle?

«Rektor,» sa han og prøvde å lyde behersket, «rektor, det er *Voldemort* vi sn–»

«Unnskyld, Harry, jeg skulle nok sagt: Han ville neppe ønske å drepe den som kommer fram til øya *umiddelbart*,» korrigerte Humlesnurr. «Han ville holde dem i live lenge nok til å finne ut hvordan de greide å trenge gjennom forsvarsverkene hans, og aller viktigst, hvorfor de var så oppsatt på å tømme karet. Ikke glem at Voldemort tror han er den eneste som vet om malacruxene hans.»

Harry skulle til å si noe igjen, men denne gangen løftet Humlesnurr hånden som tegn på at han skulle være stille. Humlesnurr ble stående og se ned i den grønne væsken, og det var tydelig at han tenkte så det knakte.

Omsider sa han: «Drikken er uten tvil ment å virke slik at jeg blir forhindret fra å ta malacruxen. Det er mulig den kan paralysere meg, få meg til å glemme hva jeg er her for, gi så store smerter at det distraherer meg, eller på andre måter sette meg ut av spill. Når det altså har seg slik, blir det opp til deg, Harry, å sørge for at jeg fortsetter å drikke, om du så må helle drikken ned i strupen på meg mens jeg protesterer. Forstår du dette?»

Øynene deres møttes over karet, i to bleke ansikter som var opplyst av dette underlige, grønne skjæret. Harry svarte ikke. Var det derfor han var blitt bedt om å være med – for at han skulle tvangsmate Humlesnurr med en drikk som ga ham ulidelige smerter?

«Husker du betingelsen jeg satte for at du skulle få bli med meg?» sa Humlesnurr.

Harry nølte. Han så inn i de blå øynene, som gjenskinnet fra karet hadde gjort grønne.

«Men hva om –?»

«Du sverget, ikke sant, på å følge enhver ordre jeg ga deg?»

«Ja, men –»

«Jeg advarte deg, ikke sant, om at det kunne være farlig?»

«Jo,» sa Harry, «men –»

«Nå vel,» sa Humlesnurr, og han ristet ermene tilbake på ny og løftet begeret, «jeg har gitt deg min ordre.»

«Hvorfor kan ikke jeg drikke det i stedet?» spurte Harry desperat.

«Fordi jeg er mye eldre, mye flinkere og mye mindre verdifull,» sa Humlesnurr. «En gang for alle, Harry, har jeg ditt ord på at du vil gjøre alt som står i din makt for å få meg til å fortsette å drikke?»

«Kunne ikke –?»

«Har jeg ditt ord?»

«Men –»

«*Ditt ord*, Harry!»

«Jeg – ja vel, men –»

Før Harry rakk å protestere mer, senket Humlesnurr krystallbegeret ned i væsken. Et fort øyeblikk håpet Harry at han ikke skulle klare å røre den med begeret heller, men krystallet sank ned under overflaten som ingenting annet hadde gjort. Da det var breddfullt, løftet Humlesnurr det til munnen.

«Din skål, Harry.»

Og så tømte han begeret. Harry holdt livredd øye med ham. Hendene hans knuget så hardt om kanten av karet at fingertuppene ble numne.

«Rektor?» sa han engstelig da Humlesnurr senket det tomme begeret. «Åssen føles det?»

Humlesnurr ristet på hodet med lukkede øyne. Harry lurte på om han hadde vondt. I blinde stakk Humlesnurr begeret i karet igjen, fylte det, og tømte det.

I total taushet drakk han tre fulle begere. Men halvveis igjennom det fjerde vaklet han plutselig og falt framover mot karet. Fremdeles var øynene lukket. Pusten hans gikk tungt.

«Rektor Humlesnurr?» sa Harry anspent. «Kan De høre meg?»

Humlesnurr svarte ikke. Det gikk rykninger over ansiktet, som om han sov tungt, men drømte noe avskyelig. Grepet hans om begeret var blitt slappere; det var like før væsken ble sølt ut. Harry rakte ut hånden, grep om krystallet og holdt det fast.

«Rektor, hører De meg?» gjentok han så høyt at stemmen ga gjenlyd i hulen.

Humlesnurr hev etter pusten, og så sa han noe med en stemme Harry ikke kjente igjen, for han hadde aldri hørt Humlesnurr så redd.

«Jeg vil ikke … Ikke tving meg …»

Harry stirret inn i det hvite ansiktet han kjente så godt, kroknesa og halvmånebrillene, og visste ikke hva han skulle gjøre.

«… liker ikke … vil ikke mer …» stønnet Humlesnurr.

«De … De kan ikke stoppe nå,» sa Harry. «De er nødt til å fortsette å drikke, husker De ikke det? De sa De *måtte* fortsette å drikke. Her …»

Han avskydde seg selv, han ble kvalm av det han gjorde, men han tvang begeret bakover mot munnen til Humlesnurr og vippet det opp, så Humlesnurr fikk i seg resten av det som var oppi.

«Nei …» stønnet han, da Harry stakk begeret ned i karet og fylte det igjen for ham. «Jeg vil ikke … vil ikke … la meg slippe …»

«Det er i orden, rektor,» sa Harry, men han skalv på hendene. «Alt i orden, jeg er her …»

«Få slippe, få slippe,» jamret Humlesnurr.

«Ja … ja da, bare denne, så skal De få slippe,» løy Harry og helte innholdet av begeret i den åpne munnen hans.

Humlesnurr skrek. Lyden gjallet over det døde, svarte vannet, rundt hele den veldige hulen.

«Nei, nei, nei … jeg kan ikke … jeg kan ikke, ikke tving meg, jeg vil ikke …»

«Det går så bra, rektor, dette går bra!» sa Harry høyt, men han skalv slik på hendene at det var så vidt han fikk fylt det sjette begeret; karet var nå halvtomt. «Det skjer ingenting galt, De er helt trygg, dette er ikke virkelig, jeg lover at det ikke er virkelig – drikk det nå, bare drikk dette …»

Og Humlesnurr drakk lydig, som om det var en motgift Harry ga ham, men i det samme begeret var tømt, falt han på kne og ristet over hele kroppen.

«Alt er min feil, min feil,» hulket han, «få det til å holde opp, vær så snill, jeg vet det er min skyld, å, vær så snill å få det til å holde opp, så skal jeg aldri, aldri mer …»

«Etter dette holder det opp, rektor,» sa Harry, men stemmen sprakk idet han helte det sjuende glasset i munnen hans.

Humlesnurr krøp sammen som om han var omgitt av usynlige torturister; de fektende armene holdt på å slå det fylte begeret ut av hånden på Harry, og han stønnet: «Ikke pin dem, ikke gjør dem noe vondt, vær så snill, vær så snill, det er min feil, pin meg i stedet …»

«Her, drikk dette, drikk dette, så går det over,» sa Harry desperat, og nok en gang gjorde Humlesnurr som han sa og åpnet munnen, men lukket øynene, og skaket fra topp til tå.

Og så falt han forover, begynte å skrike igjen og hamre med nevene mot bakken mens Harry fylte det niende begeret.

«Vær så snill, vær så snill, ikke mer … ikke det, ikke det, jeg gjør hva du vil …»

«Bare drikk, rektor, bare drikk …»

Humlesnurr drakk som et barn som er ved å dø av tørst, men da han hadde drukket opp, hylte han igjen som om innvollene sto i brann.

«Ikke mer, nei, nei, ikke mer nå …»

Harry fylte det tiende begeret og merket at krystallet skrapte mot bunnen av karet.

«Vi er nesten ferdige, rektor, bare drikk opp dette …»

Han støttet opp skuldrene hans, og igjen tømte Humlesnurr glasset, og så var Harry på beina igjen og fylte opp begeret, men da hadde Humlesnurr begynt å hyle i større pine enn noen gang: «Jeg vil dø! Jeg vil dø! Det må holde opp, holde opp, jeg vil dø!»

«Drikk dette, rektor, bare drikk …»

Humlesnurr drakk, og ikke før hadde han drukket opp, før han vrælte: «DREP MEG!»

«Dette – dette dreper Dem!» hikstet Harry. «Bare drikk det, så er alt sammen over … alt er over!»

Humlesnurr gulpet i seg drikken, hver minste dråpe – og så, med et stort, rallende gisp, falt han sammen med ansiktet ned.

«Nei!» skrek Harry. Han hadde reist seg for å fylle begeret igjen, men nå slapp han det fra seg i karet, kastet seg på kne ved sida av Humlesnurr og

rullet ham over på ryggen. Brillene hang på halv tolv, munnen gapte, øynene var lukket. «Nei,» sa Harry og ristet i ham, «nei, De er ikke død, De sa det ikke var gift, våkn opp, våkn opp – *Stimulischoccus!*» ropte han og pekte med staven på brystet hans; det kom et glimt av rødt lys, men ellers skjedde ingenting. «*Stimulischoccus!* – å, vær så snill –»

Det rykket i øyelokkene til Humlesnurr, og Harrys hjerte gjorde et hopp.

«Rektor –?»

«Vann,» knirket Humlesnurr.

«Vann,» peste Harry, «skal bli –»

Han spratt opp, grep begeret han hadde sluppet i karet, og det var så vidt han enset gullmedaljongen som lå under det.

«*Aquamenti!*» ropte han og stakk borti begeret med staven.

Det ble fylt med klart vann; Harry falt ned på kne ved sida av Humlesnurr, løftet hodet hans og holdt begeret for munnen hans – men det var tomt. Humlesnurr stønnet og begynte å pese.

«Men jeg hadde jo – vent – *Aquamenti!*» sa Harry igjen og pekte på begeret. På ny glitret det i klart vann i det – i et sekund, men med det samme han nærmet seg Humlesnurrs lepper med begeret, forsvant vannet som før.

«Jeg prøver, jeg prøver, rektor!» sa Harry desperat, men han trodde ikke Humlesnurr hørte det, for han hadde rullet rundt på sida og trakk pusten dypt og rallende; det lød som det gjorde forferdelig vondt. «*Aquamenti! – Aquamenti! – AQUAMENTI!*»

Og begeret ble fylt, og begeret ble tomt, og nå lød pusten til Humlesnurr svakere. Harrys tanker hvirvlet i panikk. Instinktivt forsto han den eneste måten som var igjen å skaffe Humlesnurr vann på – fordi Voldemort hadde planlagt det slik …

Han fór fram til kanten av holmen og stakk kruset ned i sjøen, og da det kom opp igjen, var det fullt av iskaldt vann som ikke forsvant.

«Her – drikk!» skrek han, og så kastet han seg fram og sprutet vannet klossete utover ansiktet på Humlesnurr.

Det var det beste han fikk til, for den isnende følelsen i den armen som ikke holdt begeret, var ikke den forbigående frysningen av vannet. En

slimete, hvit hånd hadde grepet ham om håndleddet, og vesenet den tilhørte, trakk ham langsomt, langsomt baklengs over holmen. Vannflaten var ikke lenger speilblank, den kokte, og overalt Harry så, kom hvite hoder og hender stikkende opp fra det mørke vannet, menn og kvinner og barn med innsunkne, blinde øyne beveget seg nærmere og nærmere holmen. De var en hær av døde som steg opp av det svarte vannet.

«*Petrificus totalis!*» hylte Harry. Han prøvde å klore seg fast i den glatte, våte steinen og pekte med staven på inferien som hadde grepet ham; den slapp taket og falt baklengs i vannet med et plask. Han kom seg på beina, men nå kom allerede mange flere inferier kravlende opp på holmen, med knoklete hender som krafset mot det sleipe underlaget, med vasstrukne laser, med innsunkne, glisende fjes og de melkehvite øynene festet på ham.

«*Petrificus totalis!*» skrek han igjen og gikk baklengs mens han sveipet med staven gjennom lufta; seks-sju av dem datt sammen, men enda flere kom mot ham. «*Hindrio! Bindio!*»

Noen stykker snublet, enkelte fordi de ble bundet fast, men de som kom klatrende opp bakfra bare skrevde over de falne. Harry fortsatte å fekte med staven, og nå skrek han: «*Sectumsemper! SECTUMSEMPER!*»

Men riktignok kom det kutt i de dryppvåte fillene og den iskalde huden, men de hadde jo ikke noe blod å spille; de følte ingenting, kom bare gående med de innskrumpne hendene utstrakt mot ham; han rygget unna, og i det samme kjente han armer som grep om ham bakfra, knoklete armer så kalde som døden selv, og føttene mistet taket i bakken da de løftet ham og begynte å bære ham sakte og ubønnhørlig tilbake til vannet, og han visste at de ikke kom til å slippe, at han kom til å drukne og selv bli enda en død vokter av et bruddstykke av Voldemorts istykkerslåtte sjel …

Men i mørket brøt det ut ild, en ring av ild, blodrød og gyllen, som omsluttet holmen helt. Inferiene som holdt Harry, snublet og nølte; de våget ikke gå gjennom flammene for å nå ned til vannet. De slapp Harry; han traff bakken, gled på steinen og falt, skrubbet opp armene, men spratt opp igjen, løftet staven og så seg om.

Humlesnurr var på beina igjen, like blek som noen av inferiene rundt seg, men også høyere enn noen av dem, og ilden danset i øynene hans; staven

hans sto som en fakkel, fra tippen sprutet flammene fram som en veldig lasso, som omga dem alle med varme.

Inferiene skompet borti hverandre i sine blinde forsøk på å unnslippe ilden de var fanget i …

Humlesnurr snappet til seg medaljongen fra bunnen av steinkaret og stakk den bort i kutten. Stumt gjorde han tegn til at Harry skulle komme til ham. Inferiene var så opptatt av flammene at det virket som de ikke merket at byttet deres unnslapp. Humlesnurr førte an tilbake til båten, med Harry etter, og ildringen flyttet seg med dem og rundt dem, og de forvirrede inferiene fulgte etter til vannkanten, og der gled de takknemlig ned i sitt mørke vann og ble borte.

Harry skalv så han ristet. Et øyeblikk trodde han ikke Humlesnurr maktet å komme seg oppi båten, for han vaklet da han prøvde; det så ut som han brukte alle sine krefter på å opprettholde den beskyttende ildringen rundt dem. Harry trev tak i ham og fikk hjulpet ham på plass. Så snart begge satt trygt oppi båten, begynte den å bevege seg tilbake over det svarte vannet, bort fra holmen, fremdeles beskyttet av ildringen, og det så ut som inferiene som myldret under dem, ikke våget å komme til overflaten.

«Jeg glemte,» peste Harry, «jeg glemte – det med ild – de kom mot meg og jeg fikk panikk –»

«Meget forståelig,» mumlet Humlesnurr. Harry ble forskrekket over hvor svak stemmen lød.

De traff land med et nytt lite dunk, og Harry hoppet ut først, snudde seg fort og hjalp Humlesnurr. I samme øyeblikk som Humlesnurr satte foten på land, lot han stav-armen falle. Ildringen forsvant, men ingen inferier dukket opp fra vannet. Den lille båten sank i vannet på ny, og også lenka kveilet raslende og klirrende ned i sjøen igjen. Humlesnurr trakk et dypt sukk og støttet seg til huleveggen.

«Jeg er … svak,» sa han.

«Ikke tenk på det, rektor,» sa Harry straks; Humlesnurrs blekhet og tydelige utmattelse bekymret ham dypt. «Ikke vær redd, jeg skal få oss hjem … støtt Dem til meg …»

Han trakk Humlesnurrs friske arm over skuldrene så han selv bar det meste av vekten, og støttet rektor tilbake rundt sjøen.

«Beskyttelsen var … nok likevel … god nok,» sa Humlesnurr svakt. «En av oss alene … kunne ikke klart det … du gjorde en god … jobb, Harry …»

«Ikke snakk nå,» sa Harry. Det var nifst hvor svak rektors stemme var blitt, hvordan føttene hans slepte. «Spar på kreftene … Snart er vi ute herfra …»

«Hvelvingen har nok … lukket seg igjen … kniven …»

«Trengs ikke, rektor, jeg skrapte meg opp på holmen der,» sa Harry bestemt. «Bare si hvor …»

«Her …»

Harry gned den oppskrapte underarmen mot steinen, og da hvelvingen hadde fått sin avgift i blod, åpnet den seg igjen straks. De gikk gjennom den ytre hulen, og Harry hjalp Humlesnurr ned i det iskalde sjøvannet som fylte spalten i fjellet.

«Nå greier vi oss, rektor,» sa Harry om og om igjen: Humlesnurrs taushet gjorde ham reddere enn den svake stemmen hadde gjort. «Vi er nesten framme … Jeg kan immivere oss begge hjem igjen … Ikke vær redd …»

«Jeg er ikke redd, Harry,» sa Humlesnurr, og tross det isnende vannet var stemmen hans litt sterkere. «Jeg er jo sammen med deg.»

KAPITTEL TJUESJU

TÅRNET, MED LYNNEDSLAG

Da de endelig var ute under stjernehimmelen igjen, fikk Harry lempet Humlesnurr opp på nærmeste kampestein og deretter opp i stående. Gjennomvåt, ristende av kulde og fortsatt med det meste av rektors tyngde på skuldrene, konsentrerte han seg hardere enn han noensinne hadde gjort om destinasjonen: Galtvang. Han knep øynene igjen, grep Humlesnurr hardt i armen og tok et skritt fram, inn i den kjente, motbydelige følelsen av å bli klemt flat.

Allerede før han åpnet øynene, visste han at det hadde gått bra; saltlukta og havbrisen var borte. Han og Humlesnurr sto skjelvende og dryppende midt på den mørke Storgata i Galtvang. Et ekkelt øyeblikk syntes Harry han så flere inferier komme smygende ut langs butikkene, men så blunket han og så at alt var stille, ingenting beveget seg, og mørket var ubrutt av annet enn et par gatelykter og tente soveromsvinduer.

«Vi greide det, rektor!» hvisket han med vanskelighet; plutselig gikk det opp for ham at han hadde et sviende sting i brystet. «Vi greide det! Vi fikk tak i malacruxen!»

Humlesnurr sjanglet borti ham. Et øyeblikk trodde Harry det var hans egen amatørmessige immivering som hadde fått ham til å miste balansen, men så så han ansiktet hans – blekere og fuktigere enn noensinne i lyset fra en fjern gatelykt.

«Går det bra, rektor?»

«Det har gått bedre,» sa Humlesnurr svakt, men det rykket litt i munnvikene. «Det brygget … var ingen helsedrikk …»

Og til Harrys forferdelse sank rektor sammen på bakken.

«Rektor – vi greier det, rektor, det skal gå bra, ikke vær redd –»

Han så seg desperat om etter hjelp, men det var ingen å se, og det eneste han kunne komme på, var på en eller annen måte å få bragt Humlesnurr til sykestua på skolen i en fart.

«Vi må få Dem opp til skolen … vi har bruk for madam Pomfrit …»

«Nei,» sa Humlesnurr. «Den jeg har bruk for … er professor Slur … men jeg tror ikke … jeg kan gå så langt … riktig ennå …»

«OK – rektor, hør – jeg banker på et sted og finner et sted De kan være, og så løper jeg og henter madam –»

«Severus,» sa Humlesnurr tydelig. «Det er Severus jeg trenger …»

«Ja vel, så Slur, da – men jeg må la Dem ligge igjen litt, så jeg får –»

Men før han rakk å røre seg, hørte han løpende skritt. Hjertet gjorde et byks; noen hadde sett dem, noen skjønte at de trengte hjelp – han snudde seg og så madam Rosmerta komme settende bortover den mørke gata mot dem, i høyhælte pusetøfler og en silkeslåbrok med broderte drager.

«Jeg så dere immivere akkurat idet jeg skulle trekke for soveromsgardinene! Å gudskjelov, gudskjelov, jeg ante ikke hva jeg skulle – men hva er det som feiler Albus?»

Hun bråstoppet andpustent og stirret på Humlesnurr med store øyne.

«Han er skadd,» sa Harry. «Madam Rosmerta, kan han være inne på *Tre sopelimer* mens jeg løper opp til skolen og henter hjelp?»

«Du kan ikke gå dit opp alene! Begriper du ikke – har du ikke sett –?»

«Hvis du hjelper meg å støtte ham, så tror jeg vi greier å få ham inn,» sa Harry og hørte ikke etter.

«Hva har skjedd?» sa Humlesnurr. «Rosmerta, hva er på ferde?»

«Det – det er Mørkets merke, Albus.»

Og hun pekte opp på himmelen i retning Galtvort. Ved de ordene flommet skrekken gjennom Harry … og han snudde seg og så.

Der, på himmelen over skolen, hang den: den flammende grønne dødningeskallen med slangetunge, merket dødseterne etterlot seg hver gang de kom inn i et hus … hver gang de hadde myrdet …

«Når viste det seg?» spurte Humlesnurr. Hånden hans strammet seg om skulderen til Harry så det gjorde vondt mens han kjempet for å komme seg opp.

«Det må ha vært bare noen minutter siden, det var ikke der da jeg slapp ut katta, men da jeg kom ovenpå –»

«Vi må tilbake til borgen straks,» sa Humlesnurr. «Rosmerta,» selv om han vaklet litt, var det han som hadde kontroll over situasjonen, «vi trenger transport – sopelimer –»

«Jeg har et par stykker bak disken,» sa hun livredd. «Skal jeg løpe og hente dem?»

«Nei, Harry kan ordne det.»

Harry løftet staven med det samme.

«*Apporto Rosmertas sopelimer.*»

Sekundet etter hørte de et høyt smell da ytterdøra til puben smalt opp. To limer skjøt ut, kappfløy bort til Harry og bråstanset dirrende i hoftehøyde.

«Rosmerta, send varsel til departementet, er du snill,» sa Humlesnurr, mens han klatret opp på den nærmeste. «Det er mulig at ingen på Galtvort ennå har skjønt at noe er galt … Harry, ta på deg usynlighetskappen.»

Harry trakk kappen opp av lomma og kastet den over seg før han besteg den andre limen. Madam Rosmerta var allerede på vaklende vei tilbake til puben da han og Humlesnurr sparket fra og steg til værs. Mens de suste mot borgen, kikket han bort på rektor for å være klar til å ta imot ham hvis han falt, men synet av Mørkets merke hadde visst virket som en oppkvikker på Humlesnurr: Nå satt han framoverbøyd på limen med blikket festet på Merket, og det lange sølvskjegget og håret flagrende bak seg i nattelufta. Også Harry så framover mot hodeskallen, og frykten svulmet inni ham som en boble av gift, klemte lungene sammen og fordrev alle andre plager …

Hvor lenge hadde de vært borte? Hadde flaksen løpt tørr for Ronny og Hermine og Gulla? Var det en av dem som var grunnen til at Merket nå hang over skolen, eller var det Nilus, eller Lulla eller et annet medlem av HL? Og hvis det var det … så var det *han* som hadde sagt de skulle patruljere i gangene, han som hadde bedt dem forlate sine egne trygge senger … Ville han nok en gang ha ansvaret for en venns død?

Mens de fløy over den mørke, buktende landeveien de hadde gått på før på kvelden, hørte Harry gjennom nattelufta som hvislet i ørene at Humlesnurr på ny satt og mumlet på et ukjent språk. Han trodde han

skjønte hvorfor, da limen ristet et øyeblikk idet de fløy over grensemuren og inn over parken: Humlesnurr opphevet heksingene han selv hadde lagt over skolen, slik at de kunne komme inn i full fart. Mørkets merke glitret rett over Astronomitårnet, det høyeste i borgen. Betydde det at mordet hadde skjedd der?

Humlesnurr var allerede forbi det krenellerte brystvernet og i ferd med å stige av limen. Et par sekunder etter landet Harry ved sida av ham og så seg om.

Plattingen innenfor brystvernet lå øde. Døra til vindeltrappa som førte ned i borgen, var lukket. Det var ikke tegn til kamp, til kamp på liv og død, til død.

«Hva betyr det?» spurte Harry og så opp på det grønne dødningehodet med slangetunga som glimtet ondt over dem. «Er det det ekte Merket? Er det sikkert at noen har blitt – rektor?»

I det svake, grønne skjæret fra Merket så Harry at Humlesnurr tok seg til brystet med den svartbrente hånden.

«Gå og vekk Severus,» sa Humlesnurr, svakt, men tydelig. «Fortell ham hva som har skjedd og ta ham med hit. Ikke gjør noe som helst annet, ikke snakk med noen andre, og ikke ta av deg kappen. Jeg venter her.»

«Men –»

«Du sverget på å lystre, Harry – så gå!»

Harry skyndte seg bort til døra til vindeltrappa, men han hadde bare lagt hånden på jernringen i midten da han hørte løpende skritt på den andre sida. Han så bort på Humlesnurr, som gjorde tegn til at han skulle rygge unna. Harry så gjorde, og trakk underveis tryllestaven.

Døra sprang opp, og noen kom brasende ut gjennom den og skrek: «*Exitarmus!*»

Straks ble hele Harrys kropp stiv og urørlig, og han kjente at han falt baklengs mot veggen i tårnet og ble stående der som en halvveltet statue, ute av stand til å bevege seg eller snakke. Han kunne ikke begripe hvordan det hadde skjedd – *Exitarmus* var vel ingen frysformel?

I det samme så han, i lyset fra Merket, Humlesnurrs stav fly i en bue over kanten av brystvernet, og det var da det gikk opp for ham … det var

Humlesnurr som taust hadde stivnet ham, og det sekundet det hadde tatt å utføre heksingen, hadde kostet ham sjansen til å forsvare seg.

Humlesnurr sto med ryggen mot brystvernet, kritthvit i ansiktet, men uten et tegn til panikk eller frykt. Han bare så på den som hadde avvæpnet ham og sa: «God aften, Draco.»

Malfang kom et skritt fram og kastet et blikk rundt seg for å sjekke at han og Humlesnurr var alene. Blikket falt på den andre limen.

«Hvem flere er her?»

«Et spørsmål jeg kunne stilt deg. Eller handler du på egen hånd?»

I det grønne skjæret fra merket så Harry de lyse øynene til Malfang flytte seg tilbake til Humlesnurr.

«Nei,» sa han. «Jeg har hjelp. Det er dødsetere på skolen Deres i natt.»

«Nei å nei,» sa Humlesnurr, som om Malfang hadde vist ham et særlig ærgjerrig skolearbeidsprosjekt. «Det var imponerende. Så du fant en måte å slippe dem inn på, altså?»

«Ja,» sa Malfang og hev etter pusten. «Rett for nesa på Dem, og De merket ingen ting!»

«Kløktig,» sa Humlesnurr. «Men si meg … ja, unnskyld, men – hvor har du gjort av støttetroppene dine? Du virker jo nokså alene.»

«De traff på noen av vaktene Deres. De driver og slåss nedenunder. Det tar ikke lang tid … Jeg gikk i forveien. Jeg – jeg har en jobb å gjøre.»

«Jaså, ja. Da må du vel sette i gang og få den gjort, da, gutten min,» sa Humlesnurr stillferdig.

Det ble taust. Harry sto innesperret i sin egen usynlige, lammede kropp og stirret på dem, mens ørene anspente seg for å høre lydene av dødseternes kamp i det fjerne. Draco Malfang foran ham gjorde ikke annet enn å stirre på Albus Humlesnurr, som utrolig nok smilte.

«Draco, Draco, du er ingen morder.»

«Åssen vet De det?» sa Malfang straks.

Det virket som han selv hørte hvor barnslig det lød. I det grønne lyset fra Merket så Harry at han rødmet.

«De vet ikke hva jeg er i stand til,» sa Malfang med større kraft, «De vet ikke hva jeg har gjort!»

«Å jo, jeg gjør da det,» sa Humlesnurr mildt. «Du har nesten drept Katti Bull og Ronald Wiltersen. I hele år har du prøvd, med stigende desperasjon, å drepe meg. Unnskyld meg, Draco, men det har vært famlende forsøk … så famlende, for å være helt ærlig, at jeg spør meg selv om du virkelig har lagt hjertet ditt i det …»

«Joho, det har jeg!» sa Malfang heftig. «Jeg har jobbet med det i hele år, og i natt –»

Etsteds i dypet av borgen under dem hørte Harry et halvkvalt skrik. Malfang stivnet og kastet et blikk bakover.

«Noen biter visst fra seg,» sa Humlesnurr jevnt. «Men du skulle si … ja visst, du hadde greid å få lurt dødsetere inn på skolen min, hvilket jeg må innrømme at jeg hadde holdt for umulig … Hvordan greide du det?»

Men Malfang svarte ikke; han sto fremdeles og lyttet etter hva som skjedde lenger nede i borgen og virket nesten like lammet som Harry.

«Kanskje du bare skulle unnagjøre jobben alene,» foreslo Humlesnurr. «Hva om mine vakter har stoppet dine støttetropper? Som du kanskje har skjønt, er det også medlemmer av Føniksordenen her i natt. Og egentlig behøver du jo ikke hjelp … Jeg har ingen stav for øyeblikket … Jeg kan ikke forsvare meg.»

Malfang bare stirret på ham.

«Jeg forstår,» sa Humlesnurr vennlig, da Malfang hverken rørte seg eller sa noe. «Du er redd for å gjøre det så lenge de ikke er her.»

«Jeg er ikke redd!» snerret Malfang, men han gjorde ikke tegn til å gå løs på Humlesnurr. «Det er De som burde være redd!»

«Men hvorfor det? Jeg tror ikke du vil drepe meg, Draco. Å drepe er langt fra så lett som de uskyldige tror … Så si meg, mens vi venter på vennene dine … hvordan fikk du smuglet dem inn her? Det tok deg visst nokså lang å finne ut hvordan det skulle gjøres.»

Malfang så ut som han kjempet mot en ubetvingelig trang til å skrike, eller kanskje til å spy. Han gulpet og trakk pusten dypt flere ganger, glodde olmt på Humlesnurr og fortsatte å peke rett på hjertet hans med staven. Så var det som han ikke kunne motstå presset lenger, og han sa: «Jeg måtte

reparere det ødelagte forsvinningsskapet som ingen har brukt på årevis. Det som Røsli forsvant i i fjor.»

«Aaaahh.» Humlesnurrs sukk var halvveis et stønn, og han lukket øynene et øyeblikk. «Det var lurt … Det er det ene av et par, da, går jeg ut fra?»

«Det andre står hos Borgia & Brust,» sa Malfang, «og det er en slags passasje mellom dem. Røsli fortalte meg at da han forsvant i det på Galtvort, ble han fanget i et tomrom, men noen ganger kunne han høre hva som foregikk på skolen, og noen ganger det som foregikk i butikken, som om skapet flakket mellom dem, men han fikk ikke noen til å høre ham … Til slutt greide han å eksivere ut, enda han ikke hadde tatt prøven. Han holdt på å dø av det. Alle syntes det var en skikkelig god historie, men jeg var den eneste som skjønte hva den betydde – selv Borgia visste det ikke – Det var jeg som skjønte at skapene kunne være en vei inn på Galtvort, bare jeg fikk reparert det som var ødelagt.»

«Godt,» mumlet Humlesnurr. «Så dødseterne kunne komme seg til skolen via Borgia & Brust og gi deg hjelp … en snedig plan, en meget snedig plan … og som du sier, rett for nesa på meg …»

«Ja,» sa Malfang, som pussig nok så ut til å finne mot og trøst i Humlesnurrs ros. «Ja, det var det!»

«Men det var også stunder, ikke sant, da du ikke trodde du skulle klare å få reparert skapet?» fortsatte Humlesnurr. «Og da tok du til takke med primitive og uoverveide forsøk, som å sende meg et forbannet halsbånd som nesten nødvendigvis måtte havne i gale hender … forgifte mjød som det bare var en fjern mulighet for at jeg kom til å drikke …»

«Og så, da, De skjønte jo likevel ikke hvem det var som sto bak de greiene!» geipet Malfang. I det samme sank Humlesnurr litt sammen mot brystvernet; styrken i beina var åpenbart i ferd med å svikte, og Harry kjempet stumt og fåfengt mot heksingen som bandt ham.

«Jeg gjorde nok det, jo,» sa Humlesnurr. «Jeg var sikker på at det var deg.»

«Hvorfor stoppet De meg ikke, da?» sa Malfang.

«Jeg prøvde, Draco. Jeg ga professor Slur ordre om å holde øye med deg –»

«Det er ikke *Deres* ordrer han har fulgt, han lovet moren min –»

«Det er selvsagt det han ville si til deg, Draco, men –»

«Han er jo dobbeltagent, gamle tulling, han jobber ikke for Dem, det er bare noe De tror!»

«Vi får enes om å være uenige om den saken, Draco. Jeg stoler nemlig på professor Slur –»

«Ja, da holder De iallfall på å miste grepet!» sa Malfang hånlig. «Han har tilbudt meg massevis av hjelp – vil så klart ha æren selv – være med på leken – 'Hva er det du driver med? Var det deg med det halsbåndet, det var dumt, det kunne ødelagt alt' – Men jeg har ikke fortalt ham hva jeg har holdt på med i Nødvendeligrommet, når han våkner i morgen, er alt overstått, og han er ikke Mørkets herres yndling lenger, i forhold til meg blir han null og niks!»

«Meget tilfredsstillende, naturligvis,» sa Humlesnurr vennlig. «Vi liker jo alle litt ros for vårt arbeid … Men likevel, du må jo ha hatt en medsammensvoren … noen i Galtvang, noen som kunne få gitt Katti den – den – aaah …»

Han lukket øynene igjen og nikket, som om han var like ved å sovne.

«… Rosmerta, selvfølgelig … Hvor lenge har hun vært underlagt Befaliusforbannelsen?»

«Så endelig skjønte De det, De òg?» sa Malfang hånlig.

Det kom et nytt skrik nedenfra, høyere enn det forrige. Malfang kikket seg nervøst over skulderen igjen, og så tilbake på Humlesnurr, som fortsatte: «Så stakkars Rosmerta ble tvunget til å gjemme seg på toalettet sitt og gi halsbåndet til den første Galtvort-elev som kom alene inn? Og den forgiftede mjøden … Rosmerta kunne selvsagt forgifte den for deg før hun sendte flaska til Galtvort, i den tro at det var en julegave til meg … jo, meget fiffig, meget fiffig … Stakkars herr Nask ville selvsagt aldri falle på å undersøke en flaske fra Rosmerta … Men si meg, hvordan har du kommunisert med Rosmerta? Jeg trodde vi hadde kontroll med alle kommunikasjonsformer ut og inn av skolen?»

«Forheksede mynter,» sa Malfang, som om han ble tvunget til å fortsette å snakke. Stavhånden hans skalv stygt. «Jeg hadde én, og hun hadde en

annen, og jeg kunne sende henne beskjeder –»

«Er ikke det den hemmelige kommunikasjonsformen som den gruppen som kalte seg Humlesnurr-legionen, brukte i fjor?» spurte Humlesnurr. Tonen var lett og hverdagslig, men Harry så ham gli enda litt nedover muren idet han sa det.

«Jo, det var der jeg fikk ideen fra,» sa Malfang med et skjevt smil. «Og ideen med forgiftet mjød fikk jeg fra den grumsen Grang, jeg hørte hun snakket på biblioteket en dag om at Nask ikke kunne noe om eliksirer …»

«Vennligst ikke bruk det fornærmende ordet så jeg hører det,» sa Humlesnurr.

Det kom en skjærende latter fra Malfang.

«Bryr det Dem at jeg sier 'grums' når det er like før jeg dreper Dem?»

«Ja, det gjør det,» sa Humlesnurr. Harry så føttene hans skli litt utover golvet mens han sloss for å holde seg oppreist. «Men hva det å drepe meg angår, Draco, har du alt hatt mange minutter på deg. Vi er helt alene. Jeg er mer forsvarsløs enn du kan ha drømt om å finne meg, og likevel har du ikke gjort det …»

Munnen til Malfang ble plutselig forvridd, som om han hadde smakt noe bittert.

«Men så var det i kveld,» fortsatte Humlesnurr. «Jeg er ikke helt sikker på om jeg forstår hvordan det foregikk … Du visste at jeg hadde forlatt skolen? Å ja, selvfølgelig,» svarte han på sitt eget spørsmål, «Rosmerta så jo at jeg gikk, og tipset deg, ved hjelp av de lure myntene dine, sikkert …»

«Stemmer,» sa Malfang. «Men hun sa De bare skulle ut og få litt å drikke, og så tilbake …»

«Vel, litt å drikke fikk jeg, sikkert nok … og tilbake er jeg … på sett og vis,» mumlet Humlesnurr. «Så du bestemte deg altså for å sette en felle for meg?»

«Vi fant ut at vi skulle sette Mørkets merke over tårnet, så De skulle skynde Dem tilbake for å se hvem som var blitt drept,» sa Malfang. «Og det virket!»

«Nå ja … jo og nei,» sa Humlesnurr. «Men er det å forstå slik at ingen er blitt myrdet?»

«Det er noen som er død,» sa Malfang, og det lød som om stemmen gikk opp en oktav. «En av Deres … Jeg vet ikke hvem, det var mørkt … Jeg måtte skreve over liket … Meningen var at jeg skulle vente her oppe når De kom tilbake, det var bare at de derre føniksene Deres kom i veien …»

«Ja, de har det med det,» sa Humlesnurr.

Det kom et brak og roping nedenfra, høyere enn før, det lød som om folk sloss i selve vindeltrappa opp til plattingen hvor Humlesnurr, Malfang og Harry sto, og Harrys hjerte tordnet i det usynlige brystet … Noen var død … Malfang hadde skrevd over liket … men hvem?

«Vi har liten tid, enten det blir slik eller sånn,» sa Humlesnurr. «Så la oss snakke om hvilke valg du har, Draco.»

«Valg!» sa Malfang. «Jeg står her med en tryllestav – det er like før jeg dreper Dem –»

«Akkurat den påstanden kan vi vel legge bak oss, gutten min. Hvis du aktet å drepe meg, ville du gjort det da du avvæpnet meg, og ikke gitt deg tid til denne hyggelige praten om hvordan og hvorfor.»

«Jeg har ingen valg!» sa Malfang, og plutselig var han like hvit som Humlesnurr. «Jeg er nødt til å gjøre det! Han dreper meg! Han dreper hele familien min!»

«Jeg forstår at du er i en vanskelig stilling,» sa Humlesnurr. «Hvorfor tror du ellers jeg ikke har tatt deg for meg før nå? Fordi jeg vet at du ville blitt myrdet hvis fyrst Voldemort forsto at jeg hadde mistanke til deg.»

Malfang krympet seg da han hørte det navnet.

«Jeg våget ikke snakke med deg om oppdraget jeg visste du var blitt betrodd, i tilfelle han brukte psykomantikk mot deg,» fortsatte Humlesnurr. «Men omsider kan vi snakke rett ut med hverandre … Ingen skade er skjedd, du har ikke gjort noen vondt, selv om det riktignok bare er rent hell at dine tilfeldige ofre overlevde … Jeg kan hjelpe deg, Draco.»

«Nehei,» sa Malfang, og nå ristet staven hans veldig. «Ingen kan hjelpe meg. Han sa at jeg måtte gjøre det, ellers skulle han drepe meg. Jeg har ikke noe valg.»

«Kom over på den rette sida, Draco; vi kan skjule deg bedre enn du kan forestille deg. Hva mer er, jeg kan sende medlemmer av Ordenen til din mor

i kveld og skjule henne også. Din far er for tida trygg i Azkaban, men når den tid kommer, kan vi beskytte ham òg … Kom over til den rette sida, Draco – du er ingen morder …»

Malfang stirret på ham.

«Men jeg greide å komme så langt, ikke sant?» sa han langsomt. «Alle trodde jeg skulle dø i forsøket, men her er jeg … Og De er i min makt … Det er jeg som har tryllestaven … De må be meg om nåde …»

«Nei, Draco,» sa Humlesnurr lavt. «Det er min nåde, og ikke din, som betyr noe nå.»

Malfang svarte ikke. Munnen hans hang åpen, og hånden med staven fortsatte å skjelve. Harry syntes han så den synke en anelse –

Men i det samme dundret det av skritt i trappa, og et sekund etter ble Malfang skompet av veien idet fire mennesker i svarte kutter kom settende ut av døra til plattingen. Harry, som var like lammet som før, stirret skrekkslagent på de fire fremmede med øyne som ikke kunne blunke. Så dødseterne hadde altså vunnet bataljen nedenunder.

Fra den ene, en klumpete kar med et rart, skjevt flir, kom det et pesende fnis.

«Humlesnurr i klemma!» sa han og snudde seg mot en tykkfallen, liten kvinne, som gliste ivrig og så ut som hun kunne være søsteren hans. «Humlesnurr uten stav, Humlesnurr alene! Godt gjort, Draco, godt gjort!»

«God aften, Argelius,» sa Humlesnurr rolig, som om han ønsket mannen velkommen til teselskap. «Og du har tatt med Alekto også … Hyggelig …»

Fra damen kom det en sint liten latter.

«Tror du de små vitsene dine hjelper deg på dødsleiet, kanskje?» sa hun hånlig.

«Vitser? Nei, dette er alminnelig høflighet,» sa Humlesnurr.

«Gjør det,» sa den fremmede som sto nærmest Harry, en stor, langbeint kar med sammenfiltret grått hår og kinnskjegg; den svarte dødseter-kutten så ut som den satt ubehagelig stramt. En stemme som hans hadde Harry aldri hørt, det var mer en raspende bjeffing enn en stemme. Det sto en eim fra ham, en blanding av skitt, svette og – umiskjennelig – blod. Neglene på de skitne hendene var lange og gule.

«Er det deg, Fenris?» sa Humlesnurr.

«Stemmer,» knurret mannen. «Glad for å se meg, Humlesnurr?»

«Nei, det kan jeg ikke si …»

Fenris Vargar gliste og blottet de spisse tennene. Det sildret blod nedover haken, og han slikket seg sakte og motbydelig om leppene.

«Men du vet da hvor godt jeg liker barn, Humlesnurr …»

«Er det slik å forstå at du nå angriper selv uten at det er fullmåne? Det er svært usedvanlig … Du har altså fått en smak for menneskekjøtt hvor det ikke er nok med én gang i måneden?»

«Stemmer,» sa Vargar. «Ble du sjokkert nå, Humlesnurr? Redd, kanskje?»

«Vel, jeg kan ikke påstå at jeg ikke finner det litt kvalmende,» sa Humlesnurr. «Og jo, jeg er litt sjokkert over at Draco her inviterte deg, av alle, inn på skolen hvor vennene hans bor …»

«Jeg gjorde ikke det,» hvisket Malfang. Han så ikke på Vargar, det virket som han ikke engang ville berøre ham med blikket. «Jeg visste ikke at han skulle komme –»

«Jeg vil da ikke gå glipp av en tur til Galtvort, Humlesnurr,» knurret Vargar. «Ikke når det er struper å rive over … herlig, herlig …»

Og han hevet en gul negl, pirket seg i fortennene og flirte til Humlesnurr.

«Jeg kan jo ta deg til dessert, Humlesnurr …»

«Nei,» sa den fjerde dødseteren skarpt, en mann med et tungt, brutalt ansikt. «Vi har våre ordrer. Det er Draco som skal gjøre det. Fort nå, Draco.»

Malfang viste mindre besluttsomhet enn noensinne. Han så faktisk vettskremt ut der han sto og så Humlesnurr inn i ansiktet, som var enda blekere og nå også litt lavere enn før, fordi han hadde glidd så langt ned langs muren.

«Han varer ikke uansett, han der, tror nå jeg!» sa den skjeve mannen, og søsteren fniste hest. «Bare se på'n – hva er det som har skjedd meg deg, da, Humla?»

«Tja, Argelius, mindre motstandskraft, vel, langsommere reflekser,» sa Humlesnurr. «Alderdom, for å si det kort … Du skal se det samme skjer

med deg en gang … hvis du er heldig …»

«Hva skal det bety, hæ, hva skal det bety?» hylte dødseteren og ble plutselig brutal. «Samme som alltid, hæ, Humla, prat og prat og aldri gjøre en dritt – ikke vet jeg hvorfor Mørkets herre gidder å kverke deg engang! Kom an nå, Draco, få det unnagjort!»

Men i det øyeblikket hørte de nye kamplyder nedenfra, og en stemme som ropte: «De har blokkert trappa – *Eksplosio! EKSPLOSIO!*»

Hjertet gjorde et hopp i Harry … så disse fire hadde ikke knust all motstand, de hadde bare brutt gjennom kamptummelen for å komme til toppen av tårnet, og så vidt han kunne skjønne, lagt igjen en sperring etter seg –

«Nå, Draco – litt kvikt!» sa mannen med det brutale fjeset sint.

Men Malfang skalv slik på hånden at det var så vidt han kunne sikte.

«Jeg skal ordne det,» snerret Vargar, og han blottet tennene, rakte ut armene og gikk mot Humlesnurr.

«Jeg sa nei!» ropte den brutale; det kom et lysblaff, og varulven ble slått av veien og blåst mot muren, hvor han reiste seg sjanglende og rasende. Harrys hjerte hamret slik at det virket umulig at ingen hørte at han sto der, fanget av Humlesnurrs heksing – hadde han bare kunnet røre seg, kunne han sendt av gårde en forbannelse inne fra kappen –

«Draco, nå gjør du det, eller gå til side, så en av oss –,» vrælte kvinnen, men i det øyeblikket brakte døra til trappa opp på ny. Der sto Slur, med tryllestaven i hånden. Det svarte blikket feide over tablået utenfor, fra Humlesnurr sammensunket mot muren til de fire dødseterne, blant dem den rasende varulven, og Malfang.

«Vi har et problem, Slur,» sa den klumpete Argelius, med både blikket og staven vendt mot Humlesnurr. «Det ser ikke ut til at gutten greier –»

Men en annen hadde også sagt Slurs navn, svært, svært lavt.

«Severus …»

Den lyden skremte Harry verre enn noe annet han hadde opplevd den natta. For første gang lød Humlesnurr bedende.

Slur svarte ikke, gikk bare fram og skubbet Malfang hardhendt unna. De tre dødseterne trakk seg noen skritt tilbake, uten et ord. Selv varulven virket

kuet.

Slur stirret et øyeblikk på Humlesnurr, og det biske ansiktet uttrykte ikke annet enn avsky og hat.

«Severus … vær så snill …»

Slur hevet tryllestaven og pekte rett på Humlesnurr.

«*Avada kadavra!*»

En stråle av grønt lys skjøt ut fra tippen av staven og traff Humlesnurr midt i brystet. Harrys redselsskrik nådde aldri ut; stum og ubevegelig måtte han bare se på at Humlesnurr ble slengt til værs. I brøkdelen av et sekund var det som om han svevde under den skinnende dødningeskallen, og så falt han sakte, som en stor filledokke, baklengs over brystvernet og ut av syne.

KAPITTEL TJUEÅTTE

PRINSENS FLUKT

For Harry føltes det som han òg styrtet ut i et tomrom – *det hadde ikke skjedd – det kunne ikke ha skjedd …*

«Fort, vi må komme oss vekk herfra,» sa Slur.

Han tok Malfang i nakken og skjøv ham gjennom døra foran de andre. Vargar og den tettbygde broren og søsteren fulgte etter; begge de to siste peste opphisset. Det var mens de forsvant gjennom døra at det gikk opp for Harry at han kunne røre seg igjen – det som nå holdt ham urørlig mot veggen, var ikke lenger magi, men sjokk og forferdelse. Han slo usynlighetskappen til side idet den siste dødseteren, han med det brutale fjeset, forsvant gjennom døra.

«*Petrificus totalis!*»

Dødseteren rykket til som om han var truffet i ryggen av noe hardt og falt overende, stiv som en stokk. Nesten før han traff golvet, hadde Harry skrevd over ham og bykset nedover den mørke trappa.

Skrekken rev ham i hjertet … han måtte ut til Humlesnurr, og han måtte ta igjen Slur … De to tingene hang på en måte sammen; hvis han bare greide begge deler, kunne han reversere det som hadde skjedd … Humlesnurr kunne ikke være død …

De siste ti trinnene av vindeltrappa hoppet han og bråstoppet der han landet med staven parat. I den halvmørke gangen sto støvet tett; det så ut som halve taket hadde falt ned, og foran ham raste et slag, men mens han prøvde å finne ut hvem som var hvem, hørte han den hatede stemmen rope: «Det er gjort, på tide å dra!» og så Slur forsvinne om hjørnet borterst i gangen. Så han og Malfang hadde greid å komme seg uskadd gjennom tumultene. Harry satte etter, men en av de kjempende rev seg løs fra

kamptummelen og kastet seg over ham – det var varulven, Vargar. Før Harry rakk å løfte staven, falt han baklengs med fjeset fullt av skittent, sammenfiltret hår og stanken av svette og blod rivende i nesa, han kjente het, grådig pust mot strupen –

«*Petrificus totalis!*»

Vargar kollapset over ham. Med en kjempeanstrengelse greide han å velte varulven av seg og overende på golvet. I det samme kom en stråle av grønt lys flyende mot ham – han dukket og kastet seg inn i kampen med hodet først. Føttene tråkket på noe glatt og slapt på golvet, og han snublet; det lå to kropper der med ansiktet ned i i en blodpøl, men det var ikke tid til å undersøke – nå så han rødt hår som fløy som flammer foran seg: Det var Gulla, i tvekamp med den korte dødseteren Argelius, som sendte våde etter våde mot henne, som hun dukket unna; Argelius fniste og moret seg verre: «*Martyrio – Martyrio* – du kan ikke fortsette å danse sånn, skatt –»

«*Hindrio!*» hylte Harry.

Våden hans traff Argelius i brystet og feide ham med seg; han hvinte av smerte som en gris, smalt i veggen på den andre sida og datt og forsvant av syne bak Ronny, professor McSnurp og Lupus, som hver hadde en dødseter å kjempe mot. Bortenfor dem sloss Dult med en diger, blond trollmann som sendte forbannelser i øst og vest, og de rikosjetterte fra veggene, splintret stein, knuste det nærmeste vinduet –

«Harry, hvor kom *du* fra?» ropte Gulla, men det var ikke tid til å svare. Han skjøt hodet fram og satte i en spurt, unngikk så vidt en salve som eksploderte rett over ham og oversprøytet alle med steinsplinter fra veggen – Slur måtte ikke unnslippe, han måtte ta igjen Slur –

«Ta *den*!» ropte professor McSnurp, og Harry fikk et glimt av den kvinnelige dødseteren, Alekto, som sprintet bortover gangen med armene over hodet, tett fulgt av broren. Harry satte etter, men snublet i noe; i neste sekund lå han tvers over beina til en eller annen, og da han løftet hodet, var det første han så, det bleke, runde fjeset til Nilus som lå mot golvet.

«Nilus, er du –?»

«OK,» mumlet Nilus, men han holdt seg om magen. «Harry … Slur og Malfang … løp forbi her …»

«Vet det, jeg er etter dem!» sa Harry. Han sendte en våde nede fra golvet mot den digre, blonde dødseteren som sto for det meste av kaoset; våden traff mannen midt i fjeset, og han utstøtte et vræl av smerte, snurret rundt og forsvant sjanglende i kjølvannet på broren og søsteren.

Harry kom seg opp fra golvet, la på sprang bortover gangen og enset ikke smellene bak seg, ropene fra de andre om at han måtte komme tilbake, den tause bønnen fra dem som lå urørlig på golvet, og som han ikke visste hvordan det var gått med …

Han skled rundt hjørnet; joggeskoene var glatte av blod. Slur hadde fått et kjempeforsprang – var det mulig at han allerede hadde kommet seg inn i skapet i Nødvendeligrommet, eller hadde Ordenen sørget for å sikre det og forhindre at dødseterne kunne stikke av den veien? Han spurtet bortover den neste tomme gangen, og det var ikke annet å høre enn hans egne trommende føtter, hans eget hamrende hjerte – men der var det plutselig et blodig fotavtrykk, så minst én av de flyktende dødseterne hadde iallfall kurs for ytterdørene – kanskje Nødvendeligrommet virkelig var stengt for dem –

Han skjente rundt et nytt hjørne, og en forbannelse suste rett forbi; han slengte seg bakom en rustning, som eksploderte; litt forut så han bror og søster-dødseterne løpe nedover marmortrappa og sendte våder etter dem, men traff bare noen hekser i pudderparykker på et portrett på avsatsen, så de forsvant skrikende over til nabobildene. Idet han bykset over restene av rustningen, hørte han skrik og roping igjen; det virket som flere i borgen hadde våknet …

Han beinfløy mot en snarvei, i håp om å ta igjen broren og søsteren og korte inn på avstanden til Slur og Malfang, som sikkert måtte ha nådd ut i parken nå. I den hemmelige trappa husket han på å hoppe over forsvinningstrinnet halvveis nede, braste gjennom et veggteppe på bunnen og ut i en gang hvor det sto en bråte forvirrede håsblåsinger i pysjamas.

«Harry! Vi hørte bråk, og noen sa et eller annet om Mørkets merke –,» begynte Ernst Maltmann.

«Av veien!» hylte Harry og veltet to gutter overende da han løp mot marmortrappa og ned det siste stykket. Eikedørene var sprengt opp, det var blodstrimer på hellegolvet, og flere vettskremte elever sto og klemte seg

mot veggene, et par stykker fortsatt med armene avvergende foran ansiktet. Det svære Griffing-timeglasset var blitt truffet av en forbannelse, og rubinene inni var ennå ikke ferdige med å trille klaprende ut på steinhellene …

Han fór gjennom inngangshallen, ut i den mørke parken; langt ute på plenen kunne han så vidt skjelne tre skikkelser i fullt firsprang mot porten, hvor de kunne eksivere så snart de kom utenfor – det så ut som den store, blonde dødseteren, og litt foran ham, Slur og Malfang.

Den kalde nattelufta rev i lungene mens han løp etter dem. Langt framme så han et lysblaff som et sekund satte byttet i relieff; han visste ikke hva det var, fortsatte bare å løpe, for ennå var avstanden for stor til å sikte inn en forbannelse –

Nok et blaff, rop, stråler av lys som gjengjeldte den første, og det gikk opp for Harry at det var Gygrid som hadde kommet ut fra hytta og prøvde å hindre dødseterne i å rømme. Og enda det kjentes som hver pust rispet opp lungene og stinget i sida brant som ild, satte Harry farten opp, mens en uvelkommen stemme inni ham sa: *Ikke Gygrid … ikke Gygrid òg …*

Noe traff ham i korsryggen, og han falt hodestups så ansiktet slo i bakken og blodet sprutet fra begge nesebor, og ennå mens han rullet rundt og fikk staven i stilling, visste han at det var broren og søsteren han hadde lagt bak seg ved å ta snarveien, som nå var rett bak ham …

«*Hindrio!*» brølte han, rullet rundt igjen og klemte seg mot den mørke bakken, og mirakuløst nok traff våden hans den ene, som snublet og falt og spente bein for den andre. Harry spratt opp igjen og løp videre etter Slur.

Og nå kunne han se det digre omrisset av Gygrid, i lyset fra månesigden som nettopp hadde tittet fram fra skyene. Den blonde dødseteren sendte forbannelse etter forbannelse mot skogvokteren, men det virket som Gygrid var beskyttet av sin kolossale styrke, pluss den seige huden han hadde arvet etter sin jøtulmor. Men Slur og Malfang hadde løpt videre; snart ville de være utenfor porten og kunne eksivere –

Harry skjøt forbi Gygrid og motstanderen hans, siktet seg inn på Slurs rygg og ropte: «*Lamstivosløvus!*»

Han bommet, og den røde lysstrålen suste forbi hodet til Slur. Slur ropte: «*Løp, Draco!*» og snudde seg, og på tjue meters avstand sto han og Harry og stirret på hverandre, før begge løftet staven samtidig.

«*Marty–*»

Men Slur parerte forbannelsen og slo Harry overende på ryggen før han rakk å si den ferdig. Harry rullet rundt og kom seg på beina igjen; i det samme skrek den svære dødseteren bak ham: «*Tafyrio!*» Harry hørte et eksplosjonsartet brak, og et dansende, oransje skjær spredde seg over alt og alle – Gygrids hus sto i brann.

«Hogg er inni der, din forpesta –!» brølte Gygrid.

«*Marty* –!» hylte Harry for andre gang og siktet etter skikkelsen han så i det dansende flammeskjæret, men på ny ble det blokkert av Slur. Harry kunne se den hånlige geipen.

«Ingen Utilgivelige forbannelser fra deg, Potter!» ropte han så det overdøvet knitringen fra ilden, Gygrids brøl og de ville bjeffene fra den innestengte Hogg. «Ikke har du motet, og ikke evn –»

«*Bind–!*» ropte Harry, men Slur parerte med en nesten doven armbevegelse.

«Ta igjen!» skrek Harry. «Ta igjen, din feige –»

«Feig, jeg, Potter?» ropte Slur. «Faren din angrep meg aldri om de ikke var fire mot én, så jeg undres hva du ville kalle ham?»

«*Lamsti–*»

«Blokkert igjen, og igjen og igjen, til du lærer å holde munnen lukket og tankene skjermet, Potter!» hånte Slur og avverget nok en gang våden. «*Kom nå!*» ropte han til den svære dødseteren bak Harry. «Det er på tide vi forsvinner, før departementet dukket opp –»

«*Hindr–*»

Men før Harry fikk sagt formelen ferdig, ble han truffet av en altfortærende smerte; han stupte overende i gresset, noen skrek, han kom helt sikkert til å dø av denne pinen, Slur ville torturere ham til døde, eller til galskap –

«Nei!» hørte han som et brøl fra Slur, og smerten var borte like brått som den hadde begynt. Harry lå som en bylt på det mørke gresset, peste og

knuget om tryllestaven. Etsteds over ham ropte Slur: «Har du glemt ordren? Potter tilhører Mørkets herre – vi må ikke røre ham! Fort! Fort!»

Og Harry kjente bakken riste mot ansiktet da broren og søsteren og den enorme dødseteren adlød og løp mot porten. Han utstøtte et uartikulert vræl av raseri; i det øyeblikket enset han ikke om han levde eller døde. Han karret seg opp igjen og sjanglet i halvblinde mot Slur, mannen han nå hatet like intenst som han hatet Voldemort selv –

«*Sectum–*»

Slur vippet med staven og parerte også denne forbannelsen, men nå var Harry bare noen meter unna, og endelig så han ansiktet til Slur klart. Det var slutt på den hånlige geipen; det han så, var et ansikt fullt av raseri. Harry konsentrerte seg av all sin kraft og tenkte: *Levi–*

«Nei, Potter!» skrek Slur. Det kom et høyt smell, og Harry svevde baklengs og smalt enda en gang i bakken, og denne gangen skvatt staven ut av hånden på ham. Han kunne høre Gygrid brøle og Hogg hyle mens Slur kom nærmere og så ned på ham der han lå, like stavløs og forsvarsløs som Humlesnurr hadde vært. I skjæret fra den brennende hytta var det bleke ansiktet til Slur fortrukket av hat, akkurat som det var da han forbannet Humlesnurr.

«Våger du å bruke mine egne formler mot meg, Potter? Det var jeg som oppfant dem – jeg, Halvblodsprinsen! Og du ville prøve å vende mine egne oppfinnelser mot meg, hva, du som den svinske faren din? Men tenk, jeg tror ikke det *...hå nei!*»

Harry hadde kastet seg etter staven sin, men Slur skjøt en våde mot den, og den skvatt flere meter bort i mørket og ut av syne.

«Så drep meg, da,» peste Harry, og det fantes ikke frykt i ham, bare hat og forakt. «Drep meg òg sånn som du drepte ham, din feiging –»

Brått ble Slurs ansikt vanvittig, umenneskelig, som om han led like grufulle smerter som den kvinkende, hylende hunden som var innestengt i det brennende huset bak dem. «IKKE KALL MEG FEIG!» skrek han.

Og han hogg til i lufta. Noe traff Harry som en hvitglødende piskesnert over ansiktet og slamret ham baklengs i bakken. Det flimret lysflekker for øynene på ham, og et øyeblikk mistet han all pusten i kroppen. I det samme

hørte han vingesus over seg, og noe kolossalt skygget for stjernene: Det var Bukknebb. Bukknebb fløy løs på Slur, som vaklet baklengs for å unngå de knivskarpe klørne som fektet etter ham. Harry greide å komme seg opp i sittende stilling, fremdeles svimmel etter det siste møtet med bakken, og så Slur løpe det forteste han kunne mens kjempedyret flakset rett bak ham og skrek som Harry aldri hadde hørt det skrike –

Han kom seg møysommelig på beina og så seg fortumlet om etter staven i håp om å gjenoppta jakten, men alt mens han famlet gjennom gresset og kjente prøvende på alle kvister, visste han jo at det var for sent. Og ganske riktig, da han hadde funnet staven og snudde seg, var det bare hippogriffen han så, kretsende over porten. Slur hadde nådd ut av skoleområdet og eksivert.

«Gygrid,» mumlet han omtåket og snudde seg, «GYGRID?»

Han sjanglet mot det brennende huset, i det samme som en diger skikkelse kom brasende ut fra flammene med Hogg på ryggen. Med et takknemlig utbrudd sank Harry ned på kne. Han skalv over hele kroppen, alt gjorde vondt, det var vondt bare å trekke pusten.

«Er'e liv i deg, Harry? Er'e liv? Snakk te meg, Harry …»

Gygrids digre, hårete fjes hang svømmende over ham og skygget for stjernene. Han kunne lukte brent treverk og hundehår; han strakte ut hånden og kjente Hoggs beroligende varme og levende kropp skjelve inntil seg.

«Det er OK med meg,» peste han. «Med deg'a?»

«Klart det er … Skal mer tel enn noe sånt for å så ta knekken på meg.»

Han stakk hendene under armene på Harry og løftet ham med slik kraft at føttene et øyeblikk dinglet over jorda, før han ble satt ned igjen. Det sildret blod nedover Gygrids kinn fra et dypt kutt under øyet, som var på god vei til å hovne opp.

«Vi burde slukke huset ditt,» sa Harry. «Formelen er *Aquamenti* …»

«Jeg visste det var noe sånt,» mumlet Gygrid. Han løftet en ulmende, rosa-blomstret paraply og sa: «*Aquamenti!*»

En vannstråle sprutet ut fra paraplytippen. Harry løftet stavarmen, som føltes som bly, og mumlet «*Aquamenti!*», han òg, og han og Gygrid sprutet vann på huset til den siste flammen var slukket.

«Det var jo'kke så gruelig ille,» sa Gygrid forhåpningsfullt noen minutter senere og så på de rykende ruinene. «Detta fikser Humlesnurr så lett som atte.»

Straks Harry hørte det navnet, skar det til i magen. Alt var stille, ingenting rørte seg, og inni ham vokste det en forferdelse.

«Gygrid …»

«Jeg dreiv og bandt opp noen tetryting-bein når jeg hørte at dem kom,» sa Gygrid sørgmodig og stirret på ruinene av huset sitt. «Nå er dem brent te pinneved, stakkars små …»

«Gygrid …»

«Men å var det som gikk for seg da, Harry? Jeg så bare dem dødsetera komma løpendes nerifra borgen, men å i hule hampen hadde Slur med dem å gjøra? Å er det blitt ta'n – følgte'n etter dem, eller?»

«Han …» Harry måtte kremte; strupen var tørr, dels av røyken, dels av panikk. «Gygrid, han drepte …»

«Drepte?» sa Gygrid høyt og stirret ned på ham. «Atte Slur, altså? Å er'e du tuller med nå, Harry?»

«Humlesnurr,» sa Harry. «Slur drepte … Humlesnurr.»

Gygrid bare så på ham. Det lille av ansiktet som var synlig, var helt tomt og uforstående.

«Å da med Humlesnurr, Harry?»

«Han er død. Slur drepte ham.»

«Ikke si sånt,» sa Gygrid bøst. «Sku' Slur drepe Humlesnurr – hørt sånt vrøvl. Åssen kan du si noe sånt, Harry?»

«Jeg så det selv.»

«Ikke snakk om.»

«Jeg så det, Gygrid.»

Gygrid ristet på hodet. Uttrykket var vantro, men medfølende, og Harry visste at Gygrid tenkte at han hadde fått et slag i hodet, at han var forvirret, kanskje sleit med ettervirkningene av en våde …

«Jeg trur jeg veit å som må ha skjedd. Humlesnurr må ha sagt te Slur at'n sku' bli med dem der dødsetera,» sa Gygrid tillitsfullt. «'N må vel det for at

dem ikke skal avsløre'n. Men nå gjelds det å få deg tebars att te skolen. Kom igjen, Harry …»

Harry prøvde ikke å forklare eller diskutere. Fremdeles ristet han over hele kroppen. Gygrid kom jo til å få vite det snart nok … altfor snart. Mens de gikk oppover mot borgen, så Harry at det var lys i mange av vinduene nå. Han kunne tydelig forestille seg scenene der inne når folk gikk fra rom til rom og fortalte at dødseterne hadde kommet seg inn, at Merket skinte over Galtvort, at noen måtte ha blitt drept …

Eikedørene sto åpne foran dem, og lyset flommet ut på oppkjørselen og plenen. Sakte og usikkert kom folk i slåbroker nedover trinnene og speidet nervøst omkring etter tegn til dødseterne som hadde forsvunnet i natta. Men Harrys blikk ble dratt til bakken under det høyeste tårnet, hvor han innbilte seg å kunne se en svart, slapp masse ligge i gresset, enda han var altfor langt borte til å se noe slikt. Men mens han stirret stumt på stedet hvor han trodde Humlesnurrs kropp måtte ligge, så han at det begynte å sige folk ditover.

«Å er'e dem glor på?» sa Gygrid, da han og Harry nærmet seg inngangspartiet, med Hogg så tett inntil anklene på dem som han greide. «Å er'e som ligger i gresset der?» la han skarpt til og dreide av mot Astronomitårnet, hvor en liten flokk hadde samlet seg. «Ser du, Harry? Rett under tårnet der? Under der som at Merket – å jøsses – du trur vel ikke det er noen som har blitt kasta ut –?»

Gygrid ble taus. Tanken var åpenbart for grufull til å sies høyt. Harry gikk ved sida av ham og kjente alle vonde og verkende steder på kroppen, der den ene og den andre våden hadde truffet ham den siste halvtimen, men underlig fjernt, som om det var en annen i nærheten som kjente det. Det virkelige og ufrakommelige, det var det forferdelige trykket for brystet …

Han og Gygrid beveget seg som i drømme gjennom den mumlende mengden og helt inn, hvor lamslåtte lærere og elever hadde latt det bli igjen et tomrom.

Harry hørte stønnet av sjokk og smerte fra Gygrid, men han stoppet ikke, han fortsatte å gå sakte framover til han kom dit hvor Humlesnurr lå. Der knelte han ned.

Fra det øyeblikket kroppslåsvåden hadde løsnet, hadde han visst at det ikke var håp – Humlesnurrs våde, som ble hevet fordi den som kastet den, var død – men det var likevel ikke forberedelse nok til å se ham ligge der, leddeløs og smadret … den største trollmann Harry noensinne hadde møtt eller ville møte.

Humlesnurrs øyne var lukket, og hadde det ikke vært for de underlige vinklene på armer og bein, kunne han ha sovet. Harry rakte ut hånden, rettet på halvmånebrillene på den skjeve nesa og tørket bort en liten blodstrime fra munnen med sitt eget erme. Så så han ned på det kloke, gamle ansiktet og prøvde å fordøye den veldige, ubegripelige sannheten: at Humlesnurr aldri mer ville snakke til ham, aldri mer kunne hjelpe ham …

Det mumlet i flokken bak ryggen hans. Det virket som det gikk lang tid før det demret for ham at han knelte på noe hardt, og så ned.

Medaljongen de hadde greid å stjele for så mange timer siden, hadde falt ut av lomma til Humlesnurr. Den hadde åpnet seg, kanskje av smellet da den traff bakken. Og vel kunne han ikke føle mer sjokk eller skrekk eller sorg enn han allerede følte, men i samme sekund han tok opp medaljongen, visste han at noe var galt …

Han snudde på den i hånden. Denne var ikke så stor som den medaljongen han husket han hadde sett i tanketanken, og heller ikke var det noe merke på den, ikke tegn til den kunstferdige S-en som visstnok skulle være Smygards merke. Og hva mer var, inni var det ikke annet enn en liten, sammenbrettet pergamentbit, klemt hardt inn på det stedet hvor det skulle vært et portrett.

Automatisk, uten egentlig å tenke over hva han gjorde, fisket han pergamentbiten fram, brettet den ut og leste i skjæret fra de mange vokslysene som nå var blitt tent bak ham:

Til Mørkets herre
Jeg vet at lenge før De leser dette, er jeg død,
men jeg vil De skal vite at det var jeg som oppdagethemme ligheten Deres.
Jeg har stjålet den ekte malacruxen og vil ødelegge den så snart jeg kan.

Jeg møter døden i det håp at den dag De møter Deres likemann, vil De på ny være dødelig.
R.A.S.

Harry hverken visste eller brydde seg om hva dette budskapet betydde. Én eneste ting betydde noe: Dette var ingen malacrux. Humlesnurr hadde svekket seg ved å drikke den avskyelige eliksiren – for ingenting. Harry krøllet pergamentet i neven, og øynene sved av tårer. Bak ham satte Hogg i å ule.

KAPITTEL TJUENI

FØNIKSENS KLAGE

«Kom igjen, Harry …» «Nei.»

«Du kan'ke bli her, Harry … Kom'a …»

«Nei.»

Han ville ikke forlate Humlesnurr, han ville ikke gå noe sted. Gygrids hånd på skulderen hans skalv. Så var det en annen stemme som sa: «Kom da, Harry.»

En mye mindre og varmere hånd la seg rundt hans og trakk ham opp, og han lystret presset uten egentlig å tenke over det. Det var først mens han gikk i blinde gjennom mengden at en antydning av blomsterduft fortalte ham at det var Gulla som leide ham tilbake til borgen. Uforståelige stemmer slo borti ham, hulking og rop og klager skar gjennom natta, men Harry og Gulla fortsatte å gå. De gikk opp trappetrinnene til inngangshallen, og i utkantene av synsfeltet svømte det ansikter, folk som glodde på ham og hvisket og tisket. De gikk mot marmortrappa, over et golv hvor det glitret i Griffing-rubiner som bloddråper.

«Vi går opp på sykestua,» sa Gulla.

«Det feiler ikke meg noe.»

«Det er ordre fra McSnurp,» sa Gulla. «Alle er der oppe, Ronny og Hermine og Lupus og hele gjengen –»

Frykten rørte på seg i brystet hans igjen; han hadde glemt de urørlige kroppene han hadde løpt fra.

«Gulla, hvem flere er død?»

«Ikke vær redd, ingen av oss.»

«Men Mørkets merke – Malfang sa han måtte skreve over et lik –»

«Det var Rulle, det, men ta det med ro, han er i live.»

Men Harry hørte noe illevarslende i stemmen hennes.

«Er du sikker?»

«Så klart jeg er sikker … Det er bare at – at han er nokså ille medtatt, da. Han ble overfalt av Vargar. Madam Pomfrit sier at han ikke – ikke blir seende ut helt som før …» Stemmen hennes dirret litt. «Vi vet ikke egentlig hvordan ettervirkningene blir – siden Vargar er varulv, altså, men i menneskeskikkelse akkurat da.»

«Men de andre … det lå andre på golvet der …»

«Nilus ligger på sykestua, men madam Pomfrit tror han kommer seg helt, og professor Pirrevimp ble slått ut, men nå er han helt OK, bare litt skjelven; han insisterte på å gå bort og passe på håsblåsingene. Og en av dødseterne er død, han ble truffet av en av de mordforbannelsene som han svære, blonde drev og fyrte av overalt – Harry, hvis vi ikke hadde hatt den felixiren din, tror jeg vi ville blitt drept, alle sammen, men det var liksom alt bomma akkurat så vidt –»

De var kommet fram til sykestua. Harry skjøv opp døra, og det første han så, var Nilus, som lå i en seng ikke langt fra døra og tilsynelatende sov. Ronny og Hermine, Lulla, Dult og Lupus sto rundt en annen seng i bortenden av salen. De hørte lyden av døra som ble åpnet, og alle så opp. Hermine kom løpende bort og ga Harry en klem. Lupus kom også mot ham med et bekymret uttrykk.

«Går det bra med deg, Harry?»

«Ja … Åssen er det med Rulle?»

Ingen svarte. Harry kikket over skulderen til Hermine og så et ukjennelig ansikt på puta – Rulle, så ille rispet og revet at han så helt grotesk ut. Madam Pomfrit holdt på å vaske sårene med en grønn salve som luktet stramt. Harry husket hvor lett Slur hadde kurert Malfangs *Sectumsemper*-sår med tryllestaven.

«Kan De ikke hele sårene med en heksing eller noe?» spurte han husbestyrerinnen.

«Det er ingen heksing som virker på slikt,» sa madam Pomfrit. «Jeg har prøvd alle jeg vet om, men det fins ingen kur mot varulvbitt.»

«Men han ble jo ikke bitt ved fullmåne,» sa Ronny, som sto og så ned på brorens ansikt som om han kunne tvinge ham til å heles bare ved å stirre. «Vargar var i menneskeform, så Rulle blir da vel ikke –?»

Han så usikkert på Lupus.

«Nei, jeg tror ikke Rulle blir noen virkelig varulv,» sa Lupus, «men det betyr ikke at det ikke kan være en viss smitte. Dette er forbannede sår. Det er lite sannsynlig at de noensinne blir leget helt, og – og det kan være Rulle vil få enkelte ulvetrekk fra nå av.»

«Men kanskje Humlesnurr veit om noe som virker,» sa Ronny. «Hvor blir det av'n? Det var på hans ordre at Rulle sloss mot de gærningene, Humlesnurr skylder'n litt, han kan'ke bare la'n bli liggende sånn –»

«Ronny – Humlesnurr er død,» sa Gulla.

«Nei!» Lupus så forferdet fra Gulla til Harry, som i håp om at Harry skulle motsi henne, men da han ikke gjorde det, sank Lupus sammen i en stol ved senga til Rulle og begravde ansiktet i hendene. Harry hadde aldri sett ham miste selvkontrollen før, og det føltes som å trampe inn i noe privat, uanstendig. Han snudde seg bort og møtte i stedet blikket til Ronny, og bekreftet taust det Gulla hadde sagt.

«Hvordan døde han?» hvisket Dult. «Hvordan skjedde det?»

«Slur drepte ham,» sa Harry. «Jeg var der, jeg så det. Da vi kom tilbake, landet vi på Astronomitårnet, siden det var der Merket var … Humlesnurr var syk og svak, men jeg tror han skjønte det var en felle da vi hørte noen komme løpende opp trappa. Han lammet meg, det var ingenting jeg kunne gjøre, jeg hadde på meg usynlighetskappen – og så kom Malfang ut av døra og avvæpnet ham –»

Hermine slo hånden for munnen, og Ronny stønnet. Leppene til Lulla skalv.

«– så kom det flere dødsetere – og så Slur – og det var Slur som gjorde det. Med *Avada kadavra.*» Harry greide ikke å fortsette.

Madam Pomfrit brast i gråt. Ingen enset det, unntatt Gulla, som hvisket: «Ssssjj! Hør etter!»

Madam Pomfrit svelget storøyd og presset fingrene mot leppene. Etsteds ute i mørket sang en føniks på en måte Harry aldri hadde hørt før: en

sorgfull klagesang, skjønn og skrekkelig. Og det føltes slik Harry hadde følt det den gangen han før hadde hørt en føniks synge – at musikken var inni ham, ikke utenfor; det var hans egen sorg, magisk forvandlet til sang, som gjenlød gjennom parken og inn gjennom borgvinduene.

Hvor lenge de sto slik og lyttet, visste han ikke, og heller ikke hvorfor det var som det lindret smerten litt å lytte til lyden av sorg, men det føltes som det hadde gått lang, lang tid da døra gikk opp igjen og professor McSnurp kom inn i sykestua. Som alle de andre hadde hun også synlige spor etter kampen de hadde vært igjennom, med skrammer i ansiktet og flenger i kutten.

«Molly og Arthur er på vei,» sa hun, og dermed var musikkens tryllekraft brutt. Alle akslet seg som om de nettopp var våknet av en dvale, snudde seg og kikket på Rulle igjen, eller bare sto og gned seg i øynene og ristet på hodet. «Harry, hva var det som skjedde? Ifølge Gygrid var du sammen med rektor Humlesnurr da han – da det skjedde. Han sier at professor Slur var innblandet i et eller annet –»

«Slur drepte Humlesnurr,» sa Harry.

Hun stirret på ham et øyeblikk, og så svaiet hun faretruende. Madam Pomfrit hadde visst tatt seg sammen, for nå løp hun fram, tryllet fram en stol av tomme lufta og fikk skjøvet den inn under McSnurp.

«Slur,» gjentok McSnurp nesten uhørlig og falt ned på stolen. «Vi har undret oss, alle … men han hadde alltid tillit … *Slur* ... Jeg kan ikke tro det …»

«Slur er en uhyre dyktig psykoblokkør,» sa Lupus. Stemmen var uvant skjærende. «Det har vi jo alltid visst.»

«Men Humlesnurr svor på at han var på vår side!» hvisket Dult. «Jeg har alltid trodd at Humlesnurr måtte vite noe om Slur som vi andre ikke visste …»

«Han antydet alltid at han hadde en gullkantet grunn til å stole på Slur,» mumlet McSnurp og tørret seg i øyekrokene med et skotskrutet lommetørkle. «Med Slurs bakgrunn … selvfølgelig måtte folk lure … men Humlesnurr fortalte meg utvetydig at Slurs anger var fullstendig ekte … han ville ikke høre et stygt ord om ham!»

«Jeg skulle gjerne visst hva Slur fortalte ham som virket så overbevisende,» sa Dult.

«Det vet jeg,» sa Harry, og alle snudde seg og så på ham. «Det var Slur som ga Voldemort de opplysningene som fikk ham til å oppspore moren og faren min. Etterpå fortalte Slur Humlesnurr at han ikke hadde forstått hva han gjorde, han var veldig lei seg for det, og lei for at de var døde.»

«Og det trodde Humlesnurr på?» sa Lupus vantro. «*Trodde* Humlesnurr at Slur var lei for at Jakob var død? Slur hatet jo Jakob …»

«Og han syntes moren min var noe dritt òg, siden hun var gompefødt,» sa Harry. «'Grums', kalte han henne.»

Ingen spurte hvordan Harry visste dette. Det virket som alle var fortapt i vantro forferdelse og famlende prøvde å ta innover seg den grufulle sannheten.

«Det er min skyld, alt sammen,» sa plutselig professor McSnurp. Hun virket helt bortkommen, der hun satt og tvinnet det våte lommetørkleet. «Min skyld. Jeg sendte Filius for å finne Slur i kveld, jeg sendte faktisk bud på ham for at han skulle komme til hjelp! Hvis jeg ikke hadde varslet ham om hva som foregikk, så kanskje han ikke ville slått seg sammen med dødseterne. Jeg tror ikke han visste de var der før Filius sa det, jeg tror ikke han visste at de kom.»

«Det er ikke din feil, Minerva,» sa Lupus bestemt. «Vi ville alle ha hjelp, alle var glad for at Slur var på vei …»

«Så da han dukket opp der dere sloss, så gikk han med dødseterne?» spurte Harry. Han ville vite hver detalj om Slurs dobbeltspill og nederdrektighet, samlet seg febrilsk flest mulig grunner til å hate ham og sverge hevn.

«Jeg vet ikke helt hva som skjedde,» sa professor McSnurp åndsfraværende. «Alt sammen er så forvirrende … Humlesnurr sa han kom til å forlate skolen i noen timer, og at vi skulle patruljere i gangene, for alle tilfellers skyld … Remus, Rulle og Nymfadora skulle gå sammen med oss … og så patruljerte vi. Alt virket stille. Alle hemmelige ganger ut av skolen var dekket. Vi visste at ingen kunne fly inn. Det var kraftige heksinger på

hver eneste inngang til borgen. Jeg fatter fremdeles ikke hvordan dødseterne kan ha kommet seg inn …»

«Det vet jeg,» sa Harry, og så fortalte han fort om de to forsvinningsskapene og den magiske forbindelsen mellom dem. «Så de kom seg inn gjennom Nødvendeligrommet.»

Nesten mot sin vilje kikket han fra Ronny til Hermine. Begge så helt knust ut.

«Det var meg som rota det til, Harry,» sa Ronny beklemt. «Vi gjorde som du sa: Vi sjekka på Ukruttkartet og kunne ikke se Malfang der, så vi tenkte at'n måtte være på Nødvendeligrommet, så meg og Gulla og Nilus gikk dit for å holde vakt … men Malfang kom seg forbi oss.»

«Han kom ut fra rommet en times tid etter at vi stilte oss opp,» sa Gulla. «Da var han alene, hadde bare den derre motbydelige inntørka handa –»

«Hengtmannshånden hans,» sa Ronny. «Som bare gir lys til den som holder'n, ikke sant?»

«Men hvertfall,» fortsatte Gulla, «så må han ha kommet for å sjekke at kysten var klar til å slippe ut dødseterne, for så fort han fikk øye på oss, slengte han et eller annet ut i lufta, og allting ble køla svart –»

« *Vips*! mørkepulver,» sa Ronny bittert. «Fra Fred og Frank. De to skal få høre litt av meg om hvem som får kjøpe sakene deres.»

«Vi prøvde med alt – *Lumos, Tafyrio*,» sa Gulla. «Ingenting trengte gjennom det mørket. Vi kunne ikke gjøre annet enn å famle oss vei ut av den gangen, og i mellomtida hørte vi folk forte seg forbi oss. Det var opplagt den derre hånd-greia som gjorde at Malfang kunne se og guide dem, men vi torde ikke bruke forbannelser eller noe, for vi kunne riskere å treffe hverandre, og før vi kom fram til en gang det var lys i, var de vekk.»

«Heldigvis støtte Ronny og Gulla og Nilus på oss nesten med det samme og fortalte hva som hadde skjedd,» sa Lupus hest. «Det tok bare noen minutter før vi fant dødseterne, da hadde de kurs for Astronomitårnet. Malfang hadde tydeligvis ikke ventet at det skulle være flere på vakt; i hvert fall hadde han visst brukt opp det han hadde av mørkepulver. Det kom til kamp; de spredde seg, og vi fulgte etter. En av dem, Gissik, skilte lag med de andre og forsvant opp i tårnet –»

«For å sette i gang Merket?» spurte Harry.

«Ja, det må det ha vært, de må ha avtalt det før de forlot Nødvendeligrommet,» sa Lupus. «Men jeg tror ikke Gissik likte tanken på å vente alene der oppe på Humlesnurr, for han kom løpende ned igjen og ble med på kampen, og så ble han truffet av en mordforbannelse som så vidt bommet på meg.»

«Men hvis Ronny holdt vakt ved Nødvendeligrommet med Gulla og Nilus,» sa Harry og snudde seg mot Hermine, «var du–?»

«Utenfor Slurs kontor, ja, sammen med Lulla,» hvisket Hermine, og øynene hennes glitret av tårer. «Vi sto og sto i evigheter, og ingenting skjedde … Vi visste ikke hva som foregikk ovenpå, Ronny hadde jo tatt Ukruttkartet … Klokka var nesten midnatt da professor Pirrevimp kom løpende ned i fangekjelleren og ropte og skrek om dødsetere i borgen, jeg tror ikke han la ordentlig merke til at Lulla og jeg var der i det hele tatt, han braste bare rett inn på Slurs kontor, og vi hørte han sa at Slur måtte bli med og hjelpe til, og så hørte vi et kraftig dunk, og Slur kom farende ut, og fikk se oss, og – og –»

«Ja?» sa Harry.

«Å, Harry, jeg var så dum!» sa Hermine med tynn, hviskende stemme. «Han sa at professor Pirrevimp hadde kollapset, og at vi skulle gå inn og se til ham mens han – mens han gikk for å være med og slåss mot dødseterne –»

Hun begravde ansiktet i hendene i skam og fortsatte å snakke gjennom fingrene, så stemmen ble halvkvalt.

«Vi gikk inn på kontoret hans for å se om vi kunne hjelpe professor Pirrevimp, og da lå han bevisstløs på golvet … og nå er alt sammen så opplagt! Slur må ha lamsløvet Pirrevimp, men vi skjønte det ikke, Harry, vi bare lot Slur gå!»

«Det er ikke deres feil,» sa Lupus bestemt. «Hermine, om dere ikke hadde gjort som Slur sa og kommet dere av veien, ville han antakelig drept deg og Lulla òg.»

«Og så kom han altså opp i borgen,» sa Harry. For sitt indre øye så han Slur ta fram tryllestaven og løpe opp marmortrappa så den svarte kutten

som vanlig flagret ut bak. «Og så fant han fram til der alle holdt på å slåss …»

«Vi hadde problemer, vi holdt på å tape,» sa Dult lavt. «Gissik var slått ut, men resten av dødseterne var visst villige til å slåss til siste pust. Nilus var skadd, Rulle var blitt maltraktert av Vargar … alt var mørkt … forbannelsene fløy i alle retninger … Malfanggutten var vekk, han må ha sneket seg unna, opp trappene til tårnet … og så løp flere av dem etter ham, men den ene blokkerte trappa bak seg med en forbannelse … Nilus løp rett på den og ble slengt til værs –»

«Ingen av oss greide å komme igjennom,» sa Ronny, «og han der digre dødseteren fortsatte å fyre forbannelser overalt, og de slo tilbake fra veggene, og det var så vidt de ikke traff …»

«Og så var plutselig Slur der,» sa Dult, «og plutselig var han der ikke –»

«Jeg så han kom løpende, men akkurat da var det på håret at han digre dødseteren traff meg, og jeg mista oversikten da jeg dukka,» sa Gulla.

«Jeg så ham løpe rett på den forbannede sperringen som om den ikke var der,» sa Lupus. «Jeg prøvde å følge etter, men ble kastet tilbake akkurat som Nilus …»

«Han må ha kunnet en formel vi andre ikke kunne,» hvisket McSnurp. «Han var tross alt lærer i forsvar mot svartekunster … Jeg trodde bare han ville ta igjen dødseterne som hadde løpt opp i tårnet …»

«Og det ville han òg, men for å hjelpe dem, ikke for å stoppe dem,» sa Harry innett. «Og jeg vedder på at en måtte ha Mørkets merke for å slippe gjennom den sperringen. Men hva skjedde da han kom ned igjen?»

«Vel, den store dødseteren hadde nettopp fyrt av en heksing som fikk halve taket til å rase ned, men det feide samtidig med seg forbannelsen som sperret trappa,» sa Lupus. «Alle vi løp til – de som var på beina, iallfall – og det var da Slur og gutten dukket fram av støvskyen – og selvsagt var det ingen av oss som angrep dem –»

«Vi slapp dem bare forbi,» sa Dult med hul røst, «vi trodde de hadde dødsetere i hælene – og så visste vi ikke ordet av det før de andre dødseterne og Vargar var tilbake, og vi var i full kamp igjen – jeg syntes jeg hørte Slur rope et eller annet, men jeg vet ikke hva –»

«Han ropte: 'Det er gjort',» sa Harry. «Han hadde gjort det han skulle gjøre.»

Alle ble tause. Ute fra den mørke parken lød fortsatt Vulcans klagesang. Mens musikken klang gjennom lufta, ble Harrys hode fylt av uvelkomne tanker. Hadde de båret bort Humlesnurrs lik fra foten av tårnet ennå? Hva ville skje med det nå? Hvor ville det bli lagt til hvile? Han knyttet nevene i lommene. Mot knokene på høyre hånd kjente han den lille, kalde klumpen som var den falske malacruxen.

Døra til sykestua smalt opp, og alle skvatt. Herr og fru Wiltersen kom travende bortover midtgangen, med Fleur hakk i hæl. Det vakre ansiktet hennes var livredd.

«Molly – Arthur –,» sa professor McSnurp. Hun kom seg på beina og skyndte seg mot dem. «Jeg er så lei for det –»

«Rulle,» hvisket fru Wiltersen idet hun fikk et glimt av Rulles opprevne ansikt og smatt forbi henne. «Å, Rulle!»

Lupus og Dult hadde reist seg fort og gått litt tilbake, for at herr og fru Wiltersen kunne komme nærmere senga. Fru Wiltersen bøyde seg over sin sønn og trykket leppene mot den blodige pannen.

«Sier du at det var Vargar som gjorde det?» spurte herr Wiltersen professor McSnurp forvirret. «Men fremdeles i menneskeskikkelse? Men hva innebærer det? Hva kommer til å skje med Rulle?»

«Vi vet ikke ennå,» svarte McSnurp og så hjelpeløst bort på Lupus.

«Det vil antakelig bli noe smitte, Arthur,» sa Lupus. «Det er et rart tilfelle, muligens unikt … Vi vet fortsatt ikke hvordan han vil være når han våkner igjen …»

Fru Wiltersen tok salven med den ekle lukta fra madam Pomfrit og begynte å smøre den på sårene til Rulle.

«Og Humlesnurr …?» sa herr Wiltersen. «Minerva, er det sant … er han virkelig …?»

Professor McSnurp nikket. Harry merket at Gulla flyttet litt på seg ved sida av ham og kikket ned på henne. Hun stirret litt smaløyd på Fleur, som sto og så ned på Rulle med et stivnet uttrykk.

«Humlesnurr borte,» hvisket herr Wiltersen. Men fru Wiltersen hadde bare øyne for sin eldste sønn, og nå begynte hun å gråte så tårene trillet ned på det ødelagte ansiktet hans.

«Ikke at det spiller noen rolle hvordan han ser ut … det er jo ikke v-viktig … men han var så nydelig da han var liten gutt … så aldeles nyhyhydelig … og han som skulle gifte seg og alt!»

«Hva mene dy med det?» sa Fleur plutselig og skarpt. «Hva mene dy med, ’an *skylle* gifte?»

Fru Wiltersen løftet et tårevått, overrasket ansikt.

«Neei … bare at –»

«Dy tro at Rylle ikke vil gifte med meg mere?» sa Fleur. «Dy tro at på grynn av disse bitte, ’an vil ikke elske meg?»

«Nei, det var ikke –»

«For ’an vil!» sa Fleur, ranket seg i sin fulle høyde og kastet på den lange manen av sølvblankt hår. «Det skal til mer enn en vareylv for å stoppe Rylle å elske meg!»

«Ja, jo, sikkert,» sa fru Wiltersen, «men jeg tenkte kanskje – altså nå som han – slik som han –»

«Dy troe at *jeg* ikke vil gifte *’an?* Eller kanskje, dy ’åpe?» sa Fleur med oppspilte nesebor. «Dy tro jeg bri meg hvordan ’an se yt? Tenk, jeg tro jeg er pen nok for to! Disse arr, de vise at min mann, ’an er en tappér mann! Og det der, takk, det gjor jeg!» la hun morskt til, skjøv fru Wiltersen til side og snappet salvekluten fra henne.

Fru Wiltersen rygget inntil mannen sin. Der sto hun og så på at Fleur tørret Rulles sår og fikk gradvis et meget underlig uttrykk i ansiktet. Ingen sa et ord. Harry våget ikke å røre seg. Som alle andre ventet han på eksplosjonen.

«Vår grandtante Murre,» sa fru Wiltersen etter en lang, lang pause, «hun har en aldeles nydelig tiara – gnom-arbeid – som jeg er sikker på at jeg kunne overtale henne til å låne deg til bryllupet. Hun er veldig glad i Rulle, nemlig, og den ville ta seg strålende ut mot det håret ditt.»

«Takk,» sa Fleur stivt. «Det blir sikkert meget pente.»

Og så – Harry fikk ikke helt med seg hvordan det foregikk – sto begge kvinnene og tutet og klemte hverandre. Var verden blitt gal? Han snudde seg mot Ronny, totalt forvirret, men han så like lamslått ut som Harry følte seg, og Gulla og Hermine vekslet forbløffede blikk.

«Der kan du se!» sa en presset stemme. Det var Dult, som sto og glante sint på Lupus. «Hun *vil* gifte seg med ham, enda han er blitt bitt! Hun gir blaffen!»

«Det er noe annet,» sa Lupus og så plutselig anspent ut. Det var så vidt han beveget leppene. «Rulle blir ingen *ekte* varulv. De to tilfellene er totalt –»

«Men jeg gir blaffen, jeg òg, aldeles blaffen!» sa Dult, og dermed tok hun tak i kuttebrystet hans og ristet ham. «Som jeg har fortalt deg en million ganger …»

Og hva som lå bak Dults skytsverge og hennes musebrune hår, og hvorfor hun var kommet løpende for å finne Humlesnurr straks hun hørte at noen var blitt overfalt av Vargar – brått sto alt dette klart for Harry. Det var likevel ikke Sirius Dult var forelsket i …

«Og jeg har fortalt *deg* en million ganger,» sa Lupus og så i golvet uten å møte blikket hennes, «at jeg er for gammel for deg, for fattig … for farlig …»

«Jeg har hele tida sagt at du tar dette aldeles idiotisk, Remus,» sa fru Wiltersen over skulderen på Fleur, mens hun fortsatte å klappe henne på ryggen.

«Det er ikke idiotisk,» sa Lupus fast. «Dult fortjener en som er ung og sunn.»

«Men hun vil ha *deg*,» sa herr Wiltersen med et lite smil. «Og en annen ting, Remus: Unge og sunne menn blir ikke nødvendigvis værende slik for alltid.» Han viste med en håndbevegelse mot sønnen sin, som lå der mellom dem.

«Dette er ikke … det rette øyeblikk til å diskutere dette,» sa Lupus fortenkt og unngikk å møte noens blikk. «Humlesnurr er død …»

«Humlesnurr ville vært gladere enn noen for å se at det var litt mer kjærlighet i verden,» sa professor McSnurp kort. I det samme gikk døra opp

igjen, og Gygrid kom inn.

Det lille av fjeset som ikke var dekket av hår eller skjegg, var vått og hovent; hele han skaket av gråt, der han kom med et digert, prikket lommetørkle i hånden.

«Nå … nå har jeg gjort det, professor,» hikstet han. «F-fått fløtta'n. Professor Stikling har fått unga i seng att. Professor Pirrevimp har lagt seg nerpå litt, men'n sier at'n snart er frisk og fin att, og professor Snilehorn sier at departementet har fått beskjed.»

«Takk, Gygrid,» sa professor McSnurp. Hun reiste seg og snudde seg mot gruppen som omga Rulles seng. «Jeg blir nødt til å møte departementet når de kommer. Gygrid, vær snill å si fra til husstyrerne – Snilehorn får representere Smygard – at jeg vil snakke med dem på mitt kontor straks. Jeg vil gjerne at du også er der.»

Da Gygrid nikket, snudde og subbet ut igjen, så hun ned på Harry.

«Før jeg møter dem, vil jeg gjerne ha et lite ord med deg, Harry. Om du vil bli med her …»

Harry reiste seg, mumlet: «Ser dere snart» til Ronny, Hermine og Gulla og fulgte etter professor McSnurp ut av sykestua. Gangene utenfor lå øde, og den eneste lyden var den fjerne fønikssangen. Det tok flere minutter før det demret for Harry at de ikke gikk i retning av McSnurps kontor, men Humlesnurrs, og et sekund eller to til før det gikk opp for ham at hun hadde jo vært viserektor … så nå var hun selvsagt rektor … og rommet over gurgen tilhørte nå henne …

I taushet gikk de opp den roterende vindeltrappa og inn på det runde kontoret. Han visste ikke hva han egentlig hadde ventet – at rommet skulle være svøpt i svart, kanskje, eller til og med at Humlesnurrs lik skulle ligge der. Men det så ut nesten nøyaktig som det hadde gjort da han og Humlesnurr forlot det bare noen timer før: sølvinstrumentene som snurret og dampet på de spinkle småbordene, Griffings sverd som glimtet i måneskinnet i glassmonteren sin, Valghatten på hylla bak skrivebordet. Men vaglet til Vulcan sto tomt; han var fremdeles ute og sang ut sin sorg i parken. Og et nytt portrett var kommet til i rekka av avdøde rektorer og rektorinner på Galtvort … i en gullramme på veggen slumret Humlesnurr

med halvmånebrillene balanserende på kroknesa og så aldeles fredsommelig og ubekymret ut.

Professor McSnurp kastet et blikk på dette portrettet og gjorde en pussig liten bevegelse, som om hun stålsatte seg. Så gikk hun bak skrivebordet og satte blikket i Harry. Ansiktet var stramt og furet.

«Harry,» sa hun, «jeg vil gjerne vite hva du og rektor Humlesnurr gjorde da dere forlot skolen i natt.»

«Det kan jeg ikke si, professor,» sa Harry. Han hadde ventet spørsmålet og hadde svaret klart. Nettopp her, i dette rommet, hadde Humlesnurr sagt at han ikke skulle betro seg om privattimene deres til andre enn Ronny og Hermine.

«Det kan være viktig, Harry,» sa professor McSnurp.

«Det er det,» sa Harry, «veldig viktig, men han ville ikke at jeg skulle fortelle det til noen.»

Professor McSnurp glante på ham.

«Potter,» sa hun, og Harry merket seg at hun nå brukte etternavnet igjen, «i lys av rektor Humlesnurrs død, går jeg ut fra du innser at situasjonen har forandret seg noe –»

«Jeg syns ikke det,» sa Harry og trakk på skuldrene. «Rektor Humlesnurr sa ikke noe om at jeg skulle slutte å gjøre som han hadde sagt hvis han døde.»

«Men –»

«Men det er én ting De burde vite før departementet kommer hit. Madam Rosmerta er blitt tatt av en Befaliusforbannelse, hun hjalp Malfang og dødseterne, det var sånn det halsbåndet og den forgiftede mjøden –»

«Rosmerta?» sa professor McSnurp vantro, men før hun fikk sagt noe mer, banket det på bak dem, og professorene Stikling, Pirrevimp og Snilehorn kom travende inn. Bak dem kom Gygrid, som fremdeles silgråt så hele kjempekroppen ristet.

«Slur!» utbrøt Snilehorn, som var den som så aller mest rystet, blek og svett ut. «Slur! Og jeg som har hatt ham som elev! Jeg trodde jeg kjente ham!»

Før noen rakk å svare på dette, lød en skarp stemme oppe fra veggen: En gusten trollmann med en kort, svart hårkrans hadde akkurat kommet tilbake til det tomme lerretet sitt.

«Minerva, ministeren er her om kort tid, han har akkurat eksivert fra departementet.»

«Takk, Kronian,» sa professor McSnurp og snudde seg straks til de andre lærerne.

«Jeg vil snakke litt om hva som skal skje med Galtvort før han kommer,» sa hun fort. «For min egen del er jeg slett ikke sikker på om skolen bør gjenåpnes til høsten. Rektors død for en kollegas hånd er en avskyelig plett på Galtvorts historie. Forferdelig, er det.»

«Jeg er sikker på at Humlesnurr ville ha ønsket at skolen fortsatte,» sa professor Stikling. «Så lenge en eneste elev vil hit, bør Galtvort etter mitt syn være åpen for den eleven.»

«Men vil vi få en eneste elev etter dette?» sa Snilehorn og tørret den svette pannen med et silkelommetørkle. «Foreldrene vil sikkert holde barna sine hjemme, og jeg kan ikke si jeg bebreider dem det. For min del tror jeg ikke vi er i større fare her på Galtvort enn andre steder, men man kan ikke vente at en mor skal tenke slik. De vil nok helst ønske å holde familien sin samlet, det er bare naturlig.»

«Jeg er enig,» sa professor McSnurp. «Og uansett er det ikke riktig å si at Humlesnurr ikke kunne tenke seg en situasjon da Galtvort ville måtte stenges. Da Mysteriekammeret ble åpnet igjen, vurderte han å lukke skolen – og jeg må si at mordet på rektor i mine øyne er enda mer rystende enn tanken på at Smygards monster levde upåaktet i dypet av borgen …»

«Vi må spørre skolestyret,» sa professor Pirrevimp med den lille pipestemmen sin. Bortsett fra et stort blåmerke i pannen virket han uskadd etter kollapsen på Slurs kontor. «Vi må følge innarbeidede prosedyrer. Vi må ikke treffe noen forhastet beslutning.»

«Gygrid, du har ikke sagt noe,» sa professor McSnurp. «Hva mener du, bør Galtvort fortsette å holde åpent?»

Gygrid, som hadde fortsatt å gråte lydløst i det svære, prikkete lommetørkleet under hele denne samtalen, så opp med hovne, røde øyne og

kvekket: «Veit ikke, jeg, professor … Det får vel husstyrera og rektorinna bestemme, det …»

«Rektor Humlesnurr la alltid vekt på å høre ditt syn,» sa professor McSnurp vennlig, «og det samme gjør jeg.»

«Vel, *jeg* blir nå værandes her, hvertifall,» sa Gygrid mens store, runde tårer fortsatte å lekke fra øyekrokene og trille ned i buskeskjegget. «Det er hjemmet mitt, det er her jeg har bodd fra jeg var tretten. Og hvis at det er noen unger som har bruk for meg som lærer, så skal jeg stille opp. Men neimen om jeg veit … Galtvort uten Humlesnurr …»

Han svelget og forsvant igjen bak lommetørkleet. Det ble taust.

«Vel, vel,» sa professor McSnurp og kikket ut av vinduet for å se om statsråden nærmet seg, «da må jeg si meg enig med Filius i at det rette vil være å spørre skolestyret, som får treffe den endelige beslutningen.

Så var det spørsmålet om å få elevene hjem … og da er det vel grunn til å si: jo før jo heller. Vi kunne ordne det så Galtvortekspressen kom allerede i morgen, om nødvendig –»

«Hva med Humlesnurrs begravelse?» spurte Harry og tok omsider ordet.

«Vel …» sa professor McSnurp og mistet litt av piffen; stemmen skalv. «Jeg – jeg vet det var hans ønske å bli stedt til hvile her, på Galtvort –»

«Så da er det vel bare sånn det må bli, da?» sa Harry morskt.

«Dersom departementet finner det passende, så,» sa professor McSnurp. «Ingen rektor eller rektorinne har noensinne –»

«Ingen rektor eller rektorinne har noen gang gitt denna skolen mer heller,» knurret Gygrid.

«Galtvort bør bli Humlesnurrs siste hvilested,» sa professor Pirrevimp.

«Absolutt,» sa professor Stikling.

«Og da bør dere ikke sende elevene hjem igjen før etter begravelsen,» sa Harry. «De vil ta av –»

Det siste ordet ble sittende fast i halsen, men professor Stikling sa det for ham.

«Avskjed.»

«Godt sagt,» pep professor Pirrevimp. «Meget godt sagt! Elevene våre bør få gi ham sin hyllest, det er ikke mer enn rett og rimelig. Hjemtransport

kan vi ordne med etterpå.»

«Støttes!» bjeffet professor Stikling.

«Tja, jo … jo,» sa professor Snilehorn i en nokså opphisset tone, mens fra Gygrid kom det et halvkvalt, samtykkende hikst.

«Nå kommer han,» sa professor McSnurp plutselig; hun hadde sittet og sett ut av vinduet. «Statsråden … og så vidt jeg kan se, har han med seg en hel delegasjon …»

«Kan jeg få gå, professor?» sa Harry straks.

I natt hadde han så visst ingen trang til å møte, eller bli forhørt av, Rufus Grimst.

«Det kan du,» sa professor McSnurp, «og gjør det fort.»

Hun marsjerte bort til døra og åpnet den for ham. Han løp nedover vindeltrappa og bortover den folketomme korridoren. Usynlighetskappen var blitt liggende igjen på toppen av Astronomitårnet, men det fikk være det samme; det var ingen i noen av gangene som kunne se ham, ikke engang Nask, Fru Hansen eller Gnav. Han møtte ikke en sjel før han kom inn i gangen til Griffing-stua.

«Er det sant?» hvisket den trinne damen da han nærmet seg. «Er det virkelig sant? Er Humlesnurr – død?»

«Ja,» sa Harry.

Da jamret hun høyt, og uten engang å vente på passordet, svingte hun ut og slapp ham inn.

Som Harry nesten hadde ventet, var det stappfullt på oppholdsrommet, men det ble brått stille da han kom kravlende inn av portretthullet. Tommy og Jokum satt midt i en klynge like ved; det måtte bety at sovesalen var tom, eller nesten. Uten et ord til noen, uten å møte noens blikk, gikk han rett over golvet og ut gjennom døra til guttesovesalen.

Som han hadde håpet, satt Ronny på senga, fremdeles fullt påkledd, og ventet på ham. Harry satte seg på sin egen himmelseng, og et øyeblikk ble de sittende og bare se på på hverandre.

«De snakker om å stenge skolen,» sa Harry.

«Lupus sa at de kom til å gjøre det,» sa Ronny.

Det ble en pause.

«Vel?» sa Ronny, så lavt at det var som han trodde at møblementet lyttet. «Fant dere en? Fikk dere tak i'n? En – en malacrux?»

Harry ristet på hodet. Alt som hadde skjedd rundt den svarte innsjøen, virket som oldtidshistorie nå. Hadde det virkelig skjedd – og det bare for noen timer siden?

«Fikk dere ikke tak i'n?» sa Ronny skuffet. «Var'n ikke der?»

«Nei,» sa Harry. «Noen hadde tatt den alt og lagt igjen en falsk en.»

« *Tatt* den alt –?»

Uten et ord trakk Harry den falske medaljongen opp av lomma, åpnet den og rakte den til Ronny. Resten av historien fikk vente … den spilte ingen rolle i natt … ingenting spilte noen rolle, unntatt slutten, slutten på den fruktesløse turen deres, slutten på Humlesnurrs liv …

«R.A.S.,» hvisket Ronny. «Hvem var det?»

«Aner ikke,» sa Harry. Han la seg bakover på senga, fullt påkledd, og stirret tomt i været. Han var ikke engang nysgjerrig på denne R.A.S.; akkurat nå tvilte han på at han noensinne kom til å være nysgjerrig mer. Mens han lå der, gikk det plutselig opp for ham at det var blitt stille ute i parken. Vulcan hadde holdt opp å synge.

Og han visste, uten å vite hvordan han visste, at føniksen var borte, at den hadde forlatt Galtvort for alltid, slik Humlesnurr hadde forlatt skolen, forlatt verden … forlatt Harry.

KAPITTEL TRETTI

DEN HVITE GRAVEN

Alle skoletimer var innstilt, alle heksamener utsatt. De neste dagene ble noen av elevene hentet hjem av foreldrene i hui og hast – Patil-tvillingene var vekk før frokost dagen etter Humlesnurrs død, og Sakarias Smutt ble eskortert ut av borgen av sin far, som så temmelig storsnutet ut. Jokum Finnimann, derimot, nektet blankt å bli med moren sin hjem, og de holdt en skrikekonkurranse i inngangshallen som endte med at hun gikk med på at han fikk bli til over begravelsen. Hun hadde hatt problemer med å finne en seng å sove i i Galtvang, fortalte Jokum Harry og Ronny, for nå strømmet det hekser og trollmenn i hopetall til landsbyen for å vise Humlesnurr den siste ære.

Det vakte en smule oppstyr blant de yngre elevene, som aldri hadde sett den før, da en kruttblå vogn så stor som et hus, trukket av tolv gigantiske, gulhvite vingehester, kom susende ned fra himmelen sent på ettermiddagen før begravelsen og landet like ved Skogen. Harry så på fra vinduet da en kjempestor, staselig kvinne med olivenhud og svart hår kom ut på stigtrinnet og kastet seg i armene på den ventende Gygrid. En delegasjon fra departementet, blant dem magiministeren selv, var innkvartert inne i borgen. Harry unngikk omhyggelig all kontakt med samtlige; han var sikker på at før eller siden ville han igjen bli bedt om å redegjøre for Humlesnurrs siste utflukt fra Galtvort.

Harry, Ronny, Hermine og Gulla tilbragte all sin tid sammen. Det var nesten som det deilige været spottet dem; Harry kunne forestille seg hvordan det ville vært om Humlesnurr ikke hadde dødd og de hadde fått en slik tid sammen helt på slutten av skoleåret, når Gulla var ferdig med heksamenene sine, og presset av skolearbeid hadde lettet … og timene gikk,

og han utsatte og utsatte å si den tingen han visste at han måtte si, gjøre det han visste var det riktige, fordi det var for vanskelig å gi slipp på sin beste kilde til trøst.

De besøkte sykestua to ganger om dagen. Nilus var utskrevet, men Rulle lå fremdeles der under tilsyn av madam Pomfrit. Arrene var ikke blitt noe bedre – for å si det som det var, minnet han nå adskillig om Galøye Bister, selv om han heldigvis hadde begge øynene og beina i behold, og personligheten var den samme som alltid. Den eneste egentlige forandringen der var at han hadde fått en forkjærlighet for meget blodige biffer.

«… så det ere meget 'eldig at 'an gifte med meg,» sa Fleur fornøyd mens hun ristet ut putene hans, «for de britiske, de alltid steke sin kjott for mye. Dette 'ar jeg alltid sagt.»

«Jeg får vel bare begynne å innse at han virkelig kommer til å gifte seg med henne, da,» sukket Gulla senere den kvelden, da hun, Harry, Ronny og Hermine satt ved det åpne vinduet i Griffing-stua og så ut over den mørknende parken.

«Hun er da ikke så ille,» sa Harry. «Men stygg, da, så klart,» la han fort til da Gulla hevet et øyebryn. Motstrebende måtte hun fnise.

«Vel, hvis mamma kan tåle det, så kan vel jeg òg.»

«Er det noen flere vi kjenner som er død?» spurte Ronny Hermine, som satt og bladde i *Aftenprofeten*.

Hermine krympet seg over den liksom-kjekke tonen hans.

«Nei,» sa hun bebreidende og brettet sammen avisen. «De leter fremdeles etter Slur, men det er ingen spor …»

«Så klart ikke,» sa Harry, som ble sint så snart de kom inn på dette emnet. «De finner ikke Slur før de finner Voldemort, og siden de aldri har greid det på alle disse åra …»

«Jeg går og legger meg,» gjespet Gulla. «Jeg har ikke sovet noe særlig godt siden … vel, i hvert fall, jeg kan trenge litt søvn.»

Hun ga Harry et kyss – Ronny så demonstrativt bort – vinket til de to andre og forsvant mot jentesovesalene. Ikke før hadde døra gått igjen etter

henne, før Hermine bøyde seg mot Harry med et utpreget Herminisk uttrykk i fjeset.

«Harry, jeg fant ut noe på biblioteket i dag …»

«R.A.S.?» sa Harry og rettet seg opp.

Han følte seg ikke slik som så ofte før – oppspilt, nysgjerrig, brennende oppsatt på å komme til bunns i et mysterium – han visste bare at før han oppdaget hvordan det hang sammen med den ekte malacruxen, kunne han ikke komme videre på den mørke, slyngende veien som han og Humlesnurr hadde begynt på sammen, og som han visste at han nå måtte fortsette videre på alene. Fremdeles kunne det være opptil fire malacruxer igjen der ute, og hver enkelt av dem måtte finnes og elimineres om det i det hele tatt skulle være en mulighet for å kunne drepe Voldemort. Han gjentok og gjentok for seg selv hvilke det var, som om det å regne dem opp kunne bringe dem innen rekkevidde: «Medaljongen … kruset … slangen … noe etter Griffing eller Ravnklo … medaljongen … kruset … slangen … noe etter Griffing eller Ravnklo …»

Det var som et mantra som pulserte i hodet mens han sovnet om kvelden, og drømmene myldret av krus, medaljonger og hemmelighetsfulle gjenstander som han ikke helt kunne nå, enda Humlesnurr hjelpsomt rakte ham en taustige som forvandlet seg til slanger i det samme han begynte å klatre …

Morgenen etter Humlesnurrs død hadde han vist Hermine lappen inni medaljongen. Hun hadde ikke umiddelbart dratt kjensel på forbokstavene fra en eller annen obskur trollmann hun hadde lest om, men siden hadde hun forsvunnet til biblioteket litt oftere enn strengt tatt nødvendig for en som ikke hadde noen lekser lenger.

«Nei,» sa hun trist, «jeg har prøvd, men jeg har ikke funnet noe … Det fins et par noenlunde kjente trollmenn med de initialene – Rosalinde Antigone Snifs, Rupert Adelkamp Snoeffel – men de passer liksom ikke i det hele tatt. Ifølge det brevet *kjente* han eller hun som stjal malacruxen Voldemort, og jeg kan ikke finne så mye som en antydning om at hverken Snifs eller Snoeffel hadde noe som helst med ham å gjøre … Nei, faktisk, så dreier det seg om … Slur.»

Hun så helt nervøs ut bare for å nevne navnet.

«Hva med ham?» sa Harry tungt og sank tilbake i stolen.

«Vel, det er bare at jeg hadde på en måte rett om det med Halvblodsprinsen,» sa hun forsiktig.

«Er du nødt til å gni det helt inn, Hermine? Hvordan tror du det føles for meg nå?»

«Nei – nei, Harry, det var ikke sånn jeg mente!» sa hun fort. Hun skottet rundt seg for å være sikker på at ingen hørte dem. «Bare … at jeg hadde rett i at boka hadde tilhørt Ellinor Prinz. Du skjønner – hun var moren til Slur!»

«Det var det jeg syns, at hun så temmelig bedrøvelig ut,» sa Ronny. Hermine overhørte ham.

«Jeg bladde gjennom resten av de gamle *Profetene*, og der fant jeg en liten notis om at Ellinor Prinz giftet seg med en mann som het Tobias Slur, og etterpå, en kunngjøring om at hun hadde født en –»

«– morder,» hveste Harry.

«Ja … jo,» sa Hermine. «Så jeg hadde på en måte rett, da. Slur må ha vært stolt av å være 'halvt Prinz', skjønner du? For ifølge det som sto i *Profeten*, var Tobias Slur en gomp.»

«Ja, det kan stemme,» sa Harry. «Han ville sikkert skrytt av fullblods-sida for å innsmigre seg hos Lucifus Malfang og den gjengen … Han er jo akkurat som Voldemort. Fullblods mor, gompefar … skamfull for avstamningen sin, bruker svartekunster for å få folk til å frykte dem, fant på en imponerende, ny tittel å smykke seg med – *fyrst* Voldemort, Halvblods*prinsen* – åssen kunne Humlesnurr ha unngått å –?»

Så tidde han og stirret ut av vinduet. Han kunne ikke la være å komme tilbake til Humlesnurrs utilgivelige tillit til Slur … men som Hermine indirekte hadde minnet ham om, hadde han selv også latt seg lure på samme måten. Tross at formlene var blitt stadig mørkere, hadde han aldri villet tro noe vondt om gutten som hadde vært så flink, og som hadde hjulpet ham slik …

Hjulpet ham ... tanken var nesten uutholdelig nå …

«Men jeg skjønner fremdeles ikke hvorfor han ikke meldte deg for å bruke den boka,» sa Ronny. «Han må jo ha visst hvor du fikk alt sammen

fra.»

«Å, han visste det, ja,» sa Harry bittert. «Han skjønte det da jeg brukte *Sectumsemper*. Han trengte ingen psykomantikk … Han kan ha skjønt det enda tidligere, faktisk, siden Snilehorn drev og snakket om hvor fantastisk god jeg var i eliksirer … Han skulle nok ikke lagt igjen den gamle boka si i skapet der, hva?»

«Men hvorfor meldte han deg ikke?»

«Jeg tror han nødig ville bli forbundet med den boka,» sa Hermine. «Jeg tror ikke Humlesnurr ville likt det noe særlig om han hadde visst det. Og selv om Slur lot som den ikke var hans, ville Snilehorn straks ha kjent igjen håndskriften. Og forresten var det Slurs gamle klasserom den lå igjen i, og jeg vedder på at Humlesnurr visste at moren hans het Prinz.»

«Jeg skulle vist boka til Humlesnurr,» sa Harry. «Han som drev og viste meg åssen Voldemort hadde vært ond helt fra skoledagene, og så satt jeg med beviset for at Slur også hadde vært det –»

«'Ond' er et sterkt ord,» sa Hermine stillferdig.

«Det var du som alltid snakket om hvor farlig den boka var!»

«Harry, jeg prøver bare å si at du bebreider deg selv for mye. Jeg syntes prinsen hadde en ekkel sans for humor, men det ville aldri falt meg inn at han var en mulig morder …»

«Det er vel ingen av oss som kunne gjetta at Slur ville … vel, altså …» sa Ronny.

Det ble stille igjen. Alle tre satt fortapt i sine egne tanker, men Harry var sikker på at de, som han, tenkte på følgende morgen, da Humlesnurr skulle begraves. Harry hadde aldri vært i noen begravelse før; da Sirius døde, ble det ikke noe lik å begrave. Han visste ikke hva han skulle vente og var litt nervøs for hva han ville få se, hvordan han ville føle seg. Han lurte på om Humlesnurrs død kom til å føles virkeligere etter begravelsen. Det var øyeblikk innimellom da den fryktelige realiteten truet med å overmanne ham, men det var også store, numne tomrom da det var vanskelig å ta inn over seg at Humlesnurr virkelig var borte, enda ingen snakket om annet i hele borgen. Men det var likevel ikke slik som etter Sirius, denne gangen hadde han ikke lett desperat etter et smutthull, et tryllemiddel til å bringe

Humlesnurr tilbake … Han famlet i lomma etter det kalde kjedet til den falske malacruxen, som han nå hadde med seg overalt, ikke som en talisman, men en påminnelse om hva den hadde kostet, og hva som gjensto å gjøre.

Neste dag sto Harry tidlig opp for å pakke; Galtvortekspressen skulle gå en time etter begravelsen. I Storsalen var stemningen laber da han kom ned. Alle var i gallakutte, og ingen virket særlig sulten. Professor McSnurp hadde latt den troneliknende stolen midt på lærerbordet stå tom. Gygrids stol var også tom – Harry lurte på om han kanskje ikke greide tanken på frokost – men Rufus Grimst hadde uten videre dikkedarer satt seg på Slurs plass. Harry unngikk det gule blikket da det sveipet over salen; han hadde en ubehagelig følelse av at det var ham Grimst så etter. I følget hans fikk Harry øye på det røde håret og hornbrillene til Perry Wiltersen. Ronny viste ikke tegn til at han hadde lagt merke til Perry, utover å spidde bøklingbitene sine med uvant heftighet.

Borte ved Smygard-bordet satt Krabbe og Gurgel og mumlet med hverandre. Enda så svære de var, virket de underlig ensomme uten den høye, bleke Malfang mellom seg til å herse med dem. Harry hadde ikke ofret mange tankene på Malfang – alt hans hat var rettet mot Slur – men han hadde ikke glemt redselen i Malfangs stemme der på toppen av tårnet, og heller ikke at han hadde senket staven før de andre dødseterne kom. Han trodde ikke at Malfang ville ha drept Humlesnurr. Fortsatt foraktet han ham for hans forgapelse i svartekunstene, men nå var det blandet en ørliten dråpe medfølelse i motviljen. Hvor var Malfang nå, funderte Harry, og hva tvang Voldemort ham til å gjøre med sine trusler om å drepe ham og familien hans?

Tankene hans ble avbrutt av et lite dult i sida fra Gulla. Professor McSnurp hadde reist seg, og det sørgmodige sorlet i salen døde bort med det samme.

«Tida er nesten inne,» sa hun. «Vær snill å følge etter husstyrerne ut i parken. Griffingene følger meg.»

I nesten total stillhet toget de ut mellom benkene. Harry fikk et glimt av Snilehorn foran Smygard-kolonnen, iført en praktfull, lang, smaragdgrønn

kutte med sølvbroderier. Han hadde aldri sett professor Stikling, husstyrer i Håsblås, så ren; det var ikke engang en lapp på hatten, og da de kom ut i inngangshallen, sto madam Knipe der ved sida av Nask, hun med et tykt, svart slør som rakk henne til knærne, og han i eldgammel svart dress og slips som stinket av møllkuler.

De skulle ned mot innsjøen, skjønte Harry da han kom ut på steintrappa utenfor ytterdørene. Varmen fra sola kjærtegnet ansiktet mens de fulgte taust etter professor McSnurp. Der de stanset, var det satt ut hundrevis av stoler på rekke og rad på begge sider av en midtgang, og vendt mot et marmorbord forrest. Det var virkelig en nydelig sommerdag.

Halvparten av stolene var allerede opptatt av en forunderlig blanding av mennesker: loslitte og elegante, gamle og unge. De fleste var folk Harry ikke kjente, men det var noen kjente òg, blant dem noen medlemmer av Føniksordenen: Nestor Bindebolt, Galøye Bister, Dult – med et hår som mirakuløst var blitt lysende rosa igjen – Remus Lupus, som det så ut som hun holdt i hånden, herr og fru Wiltersen, Rulle støttet av Fleur og med Fred og Frank like bak, iført svarte drageskinnjakker. Og så var det madame Maxime, som fylte to og en halv stol helt alene, Tom, pubverten på *Den lekke heksekjel*, Arabella Figg, Harrys futt-nabo i Hekkveien, den hårete bassisten fra trollmannsgruppa *Skumle søstre*, Pistill Prang, sjåføren på Fnattbussen, madam Malkin fra kuttebutikken i Diagonallmenningen, pluss noen som Harry bare kjente av utseende, som barmannen på *Galthodet* og heksa som gikk rundt med trillevogna på Galtvortekspressen. Borgspøkelsene var der òg, så vidt synlige i det skarpe solskinnet, og mest når de beveget seg og skimret utydelig i den lyse lufta.

Harry, Ronny, Hermine og Gulla satte seg på de ytterste plassene på en av rekkene ved sjøen. Folk snakket hviskende med hverandre; det lød som en bris gjennom gress, men mye svakere enn fuglesangen. Mengden ble stadig større. Harry så Lulla hjelpe Nilus ned på en stol og kjente et stikk av kjærlighet til dem begge; de to var de eneste av hele HL som hadde stilt opp på Hermines innkalling den kvelden Humlesnurr døde, og Harry visste hvorfor: Det var de to som hadde savnet HL mest … de to som sikkert hadde sjekket myntene sine jevnlig i håp om at det kunne bli et møte til …

Kornelius Bloeuf kom gående forbi dem mot de forreste radene; fjeset var mismodig, og som vanlig snurret han den grønne bowlerhatten. Den neste Harry dro kjensel på, var Rita Slita; han så sint at hun gikk med notisboka klar mellom de røde klørne – men så gikk han fra sinne til raseri ved synet av Dolorosa Uffert, med en svart fløyelssløyfe øverst på de jerngrå krøllene og paddefjeset lagt i lite overbevisende sørgefolder. Da hun fikk øye på kentauren Florens, som sto som en vaktpost nede ved vannkanten, skvatt hun til og fant seg fort en plass et godt stykke unna.

Til sist satte lærerne seg. Grimst satt med alvorlig og verdig mine på første rad sammen med professor McSnurp, så Harry. Han lurte på om Grimst eller noen av disse viktige personene virkelig var lei for at Humlesnurr var død. Men i det samme hørte han musikk, underlig, over- eller underjordisk musikk, og glemte sin motvilje mot departementet mens han prøvde å finne ut hvor den kom fra. Han var ikke den eneste; mange rundt ham strakte hals og speidet, med en viss engstelse.

«Der nede,» hvisket Gulla i øret hans.

Og da så han dem i det klare, grønne, sollyse vannet, noen centimeter under overflaten, og det minnet ham så avskyelig om inferiene – et kor av havfolk, med bleke, bølgende ansikter og flommende, fiolett hår, som sang på et underlig språk han ikke forsto. Musikken fikk håret til å reise seg i nakken på ham, men likevel var den ikke ubehagelig. Den talte tydelig om tap og fortvilelse. Han så ned i sangernes ville ansikter og fikk følelsen av at iallfall de sørget over Humlesnurrs bortgang. Så dultet Gulla borti ham igjen, og han så opp.

Gygrid kom sakte gående opp midtgangen mellom stolene. Han gråt helt lydløst, ansiktet glinset av tårer, og i armene bar han noe som var innhyllet i fiolett fløyel overstrødd med gullstjerner, og Harry visste at det var Humlesnurrs døde kropp. En skarp smerte fylte strupen hans ved synet. Et øyeblikk var det som den underlige musikken, og opplevelsen av å være så nær Humlesnurrs lik, sugde dagen tom for all varme. Ronny var blek og knust. Tårene falt tett i fanget på både Gulla og Hermine.

De kunne ikke se tydelig hva som skjedde der forut. Det så ut som Gygrid hadde lagt liket varsomt fra seg på bordet. Nå kom han tilbake langs

midtgangen og snøt seg med svære trompetstøt som tiltrakk seg forargede blikk fra flere, deriblant Dolorosa Uffert, så Harry … men han visste at det ville Humlesnurr gitt blaffen i. Han prøvde å sende Gygrid et hyggelig vink idet han passerte, men Gygrids øyne var så hovne at han knapt kunne se hvor han gikk. Harry kikket mot bakerste rad, dit Gygrid var på vei, og skjønte straks hva han siktet mot, for der satt jøtulen Gnurrg, kledd i jakke og bukser som hver var på størrelse med et lite selskapstelt, med det store, stygge kampesteinhodet bøyd og så aldeles fredelig ut, nesten menneskelig. Gygrid satte seg ved sida av halvbroren sin, og Gnurrg klappet ham på hodet med slik kraft at stolbeina sank ned i bakken. Harry merket et vidunderlig øyeblikk at han holdt på å sprute ut i latter. Men så tidde musikken, og han snudde seg forover igjen.

En liten mann med tjafsete hår og enkel, svart kutte hadde reist seg og sto foran Humlesnurrs lik. Harry kunne ikke høre hva han sa. Her og der kom et løsrevet ord svevende over hundrevis av hoder. «Åndens adelskap» … «intellektuelle bidrag» … «et stort hjerte» … det sa ikke stort. Det hadde lite å gjøre med den Humlesnurr Harry hadde kjent. Han kom plutselig på Humlesnurrs versjon av «å si et par ord»: «Dåsemikkel! Bælje! Snurrepiperi! Klyp!» og enda en gang måtte han tvinge tilbake et glis … hva var det i veien med ham?

Han hørte en svak, plaskende lyd fra venstre, og så at havfolkene hadde kommet opp til overflaten for å følge med, de òg. Han husket da Humlesnurr hadde huket seg ned i vannkanten to år før, like ved der Harry satt nå, for å prate med havhøvdinnen på havsk. Han lurte på hvor Humlesnurr hadde lært å snakke havsk. Det var så mye han aldri hadde fått spurt ham om, så mye han ville ha sagt …

Og i det samme slo den inn over ham, den forferdelige sannheten, mer fullstendig og mer ufrakommelig enn til nå. Humlesnurr var død og borte … Han knuget den kalde medaljongen i hånden så hardt at det gjorde vondt, men kunne ikke hindre at de varme tårene sildret. Han så bort fra Gulla og de andre og stirret ut over sjøen, mot Skogen, mens den lille mannen i svart messet videre … Det var noe som beveget seg mellom trærne. Kentaurene var også kommet for å ære ham. De kom ikke ut fra skogbrynet, men Harry

så dem der de sto, urørlig og halvskjult i skyggene, med buene ved sida, og stirret mot trollmennene. Og han husket sin første, marerittaktige tur inn i Skogen, den første gangen han hadde sett det vesenet som den gang var Voldemort, og hvordan han hadde møtt ham ansikt til ansikt, og at han og Humlesnurr ikke lenge etter hadde snakket om å kjempe en håpløs kamp. Det var viktig å kjempe, hadde Humlesnurr sagt, og kjempe igjen, og fortsette å kjempe, for bare da var det mulig å holde ondskapen stangen, selv om det aldri var mulig å utslette den helt …

Og der Harry satt i det hete solskinnet, så han klart hvordan folk som brydde seg om ham, hadde stilt seg foran ham, den ene etter den andre, fast besluttet på å beskytte ham – moren, faren, gudfaren og til slutt Humlesnurr – men at den tid var over. Han kunne ikke la flere stille seg mellom ham og Voldemort; han måtte for alltid gi avkall på den illusjonen han burde ha mistet da han var ett år: at en forelders arm var beskyttelse god nok mot alt som var farlig. Her var et mareritt han ikke kunne våkne av, her hjalp ingen trøstende hvisking i mørket om at han var trygg, at allting var bare innbilning. Den siste og sterkeste av hans beskyttere var død, og han var mer alene enn noen gang før.

Den lille mannen i svart hadde omsider holdt opp å snakke og satte seg igjen. Harry ventet at noen andre skulle reise seg, at det skulle bli flere taler, og sikkert en fra statsråden, men ingen rørte seg.

Så var det plutselig noen som skrek. Lysende hvite flammer slo opp fra Humlesnurrs lik og bordet det lå på, og de steg høyere og høyere og skjulte det. Hvit røyk slynget seg opp i lufta og antok underlige former – et svimlende øyeblikk syntes Harry at han så en føniks fly frydefullt opp mot det blå – men i neste sekund var ilden borte. Der den hadde vært, sto en hvit marmorhvelving som omsluttet Humlesnurrs kropp og bordet den hadde hvilt på.

Og så ropte flere i sjokk idet en sverm av piler kom susende gjennom lufta, men de landet på trygg avstand fra mengden. Det var kentaurenes hyllest, forsto Harry, og han så dem snu og forsvinne inn blant de kjølige stammene. Også havfolkene sank sakte ned i det grønne vannet og forsvant av syne.

Harry så bort på Gulla, Ronny og Hermine. Ronnys ansikt var fortrukket, som om han ble blendet av solskinnet. Hermines var blankt av tårer, men Gulla gråt ikke lenger. Hun møtte Harrys blikk med det samme harde, flammende blikket han hadde sett da hun klemte ham etter å ha vunnet rumpeldunkpokalen uten ham, og han skjønte at i det øyeblikket forsto de hverandre til bunns, og at når han fortalte henne hva han nå hadde å gjøre, ville hun ikke si: «Vær forsiktig» eller «Ikke gjør det», men godta beslutningen hans, fordi hun aldri ville ventet noe mindre av ham. Og derfor stålsatte han seg til å si det han hadde visst han måtte si, helt siden Humlesnurr døde.

«Gulla, hør på meg …» sa han lavt mens sorlet av stemmer rundt dem ble høyere, og folk begynte å reise seg. «Jeg kan ikke være sammen med deg mer. Vi må holde opp. Vi kan ikke være kjærester.»

Med et rart, lite, skjevt smil sa hun: «Det har en eller annen dum, edel grunn, ikke sant?»

«Det har vært som … disse siste ukene med deg har vært som å være en helt annen,» sa Harry. «Men jeg kan ikke … vi kan ikke … jeg har noen ting jeg må gjøre.»

Hun gråt ikke, bare så på ham.

«Voldemort bruker folk som fiendene hans er glad i. Han har brukt deg som agn én gang alt, og da var det bare fordi du var søsteren til bestevennen min. Tenk hvor farlig det ville bli for deg hvis vi fortsetter sånn. Han får vite det. Han finner det ut. Han vil prøve å komme til meg gjennom deg.»

«Tenk om det ikke bryr meg, da?» sa Gulla hett.

«Det bryr meg,» sa Harry. «Åssen tror du jeg ville følt meg hvis dette var din begravelse … og det var min skyld …»

Hun så bort fra ham, ut over sjøen.

«Jeg ga deg aldri helt opp,» sa hun. «Ikke ordentlig. Jeg fortsatte å håpe … Hermine sa jeg måtte få meg et liv. Være sammen med noen andre, kanskje, slappe av litt når du var der – jeg greide jo aldri å si et ord hvis du var der, husker du? Og hun trodde kanskje du kom til å legge litt mer merke til meg hvis jeg var litt mer – meg selv.»

«Gløgg jente, hun Hermine,» sa Harry og prøvde å smile. «Jeg skulle bare ønske jeg hadde spurt deg før. Vi kunne hatt evigheter … månedsvis – ja, kanskje årevis …»

«Men du har vært for travelt opptatt med å redde trollmannsverdenen,» sa Gulla og lo halvveis. «Vel … jeg kan ikke si jeg er overrasket. Jeg visste at det måtte gå sånn til slutt. Jeg visste at du aldri kom til å bli fornøyd hvis du ikke fikk jage Voldemort. Kanskje det er derfor jeg liker deg så godt.»

Harry holdt ikke ut å høre alt dette. Ikke trodde han at han greide å holde på besluttsomheten hvis han ble sittende ved sida av henne heller. Han så at Ronny hadde lagt armene om Hermine og strøk henne over håret mens hun hulket inn mot skulderen hans. Tårene dryppet fra den lange nesa hans også. Med en motløs gest reiste Harry seg, snudde ryggen til Gulla og Humlesnurrs gravmæle og gikk sin vei bortover langs sjøen. Å bevege seg kjentes mye mer utholdelig enn å sitte stille, akkurat som så snart som mulig å gå løs på å finne malacruxene og drepe Voldemort ville føles bedre enn å vente på å komme i gang …

«Harry!»

Han snudde seg. Rufus Grimst kom fort haltende etter ham langs bredden, støttet til stokken sin.

«Jeg hadde håpet å få et ord med deg … Har du noe imot om jeg slår følge et stykke?»

«Nei,» sa Harry likegyldig og begynte å gå igjen.

«Dette har vært en skrekkelig tragedie, Harry,» sa Grimst lavmælt. «Jeg kan ikke få sagt hvor forferdet jeg ble da jeg hørte det. Humlesnurr var en trollmann av de største. Vi har hatt våre uoverensstemmelser, men ingen vet bedre enn jeg –»

«Hva er det De vil?» spurte Harry rett ut.

Grimst ble tydelig irritert, men greide som sist å legge uttrykket fort om til sorgfull forståelse.

«Du er selvfølgelig helt knust,» sa han. «Jeg vet jo hvor nær du sto Humlesnurr. Du har kanskje vært den eleven som sto ham nærmest, noensinne. Båndet som bandt dere to sammen –»

«Hva er det De vil?» gjentok Harry og stanset.

Grimst stanset også og støttet seg til stokken. Nå var uttrykket forskende da han stirret på Harry.

«Det sies at du var sammen med ham da han var borte fra skolen den natta han døde.»

«Hvem sier det?» sa Harry.

«Noen lamsløvet en dødseter øverst i tårnet etter at Humlesnurr døde. Dessuten var det to sopelimer der oppe. Departementet *kan* legge sammen to og to, Harry.»

«Hyggelig å høre,» sa Harry. «Vel, hvor jeg dro sammen med Humlesnurr, og hva vi gjorde der, er min sak. Han ville ikke at folk skulle få vite det.»

«Slik lojalitet er naturligvis beundringsverdig,» sa Grimst, og det var tydelig at det kostet ham mye å beherske irritasjonen. «Men Humlesnurr er borte, Harry. Borte.»

«Han er ikke *helt* borte fra skolen før ingen her lenger har lojalitet til ham,» sa Harry og kunne ikke la være å smile.

«Men snille deg, gutt … Selv ikke Humlesnurr kan vende tilbake fra –»

«Det er ikke det jeg mener. Det er ikke noe De ville forstå. Men jeg har ingenting å fortelle Dem.»

Grimst nølte litt. Så sa han, i en tone som åpenbart skulle virke taktfull: «Departementet kan tilby deg all mulig slags beskyttelse, vet du, Harry. Det ville være meg en fornøyelse å la deg disponere et par av mine svartspanere –»

Harry lo.

«Voldemort vil drepe meg selv, og noen svartspanere kommer ikke til å hindre ham. Så takk for tilbudet, men nei takk.»

«Så forslaget jeg ga deg til jul –,» sa Grimst, og nå var stemmen blitt kald.

«Hvilket forslag? Å ja … det om at jeg forteller all verden hvilken strålende jobb dere gjør, i bytte for – »

«– for å styrke vår felles moral!» bjeffet Grimst.

Harry betraktet ham et øyeblikk.

«Har dere latt Svinton Slipprush gå ennå?»

Grimst fikk en stygg, fiolett farge som minnet sterkt om onkel Wiktor.

«Jeg ser du er – »

«Humlesnurrs mann tvers igjennom,» sa Harry. «Stemmer.»

Grimst glante sint på ham et øyeblikk, så snudde han og haltet vekk uten å si et ord til. Harry så at Perry og resten av departementsdelegasjonen sto og ventet på ham mens de kastet nervøse blikk mot den hulkende Gygrid og Gnurrg, som ikke hadde rørt seg fra plassene sine. Ronny og Hermine kom fort bortover mot Harry og passerte Grimst, på vei i motsatt retning. Harry snudde og begynte å gå langsomt bortover til de tok ham igjen, og det gjorde de i skyggen av et bøketre hvor de ofte hadde sittet i lysere tider.

«Hva var det Grimst ville?» hvisket Hermine.

«Det samme han ville til jul,» sa Harry med et skuldertrekk. «At jeg skulle gi ham fortrolige opplysninger om Humlesnurr og bli departementets nye reklamegutt.»

Det så ut som Ronny var i indre opprør. Et øyeblikk etter sa han til Hermine: «Du, værsåsnill å få lov å gå tilbake og gi Perry en på tygga!»

«Nei,» sa hun bestemt og grep ham i armen.

«Jeg kommer til å føle meg så mye bedre!»

Harry lo. Selv Hermine smilte litt, men smilet falmet da hun så opp på borgen.

«Jeg orker ikke tanken på at vi kanskje aldri kommer tilbake,» sa hun stille. «Hvordan kan Galtvort bli stengt?»

«Kanskje den ikke blir det,» sa Ronny. «Vi er da vel ikke i større fare her enn hjemme, vel? Det er likedan alle steder nå. Jeg ville nesten sagt at det var tryggere her, jeg; det er flere trollmenn her som kan forsvare stedet. Hva mener du, Harry?»

«Jeg kommer ikke tilbake selv om skolen åpner igjen,» sa Harry.

Ronny måpte, men Hermine sa sørgmodig: «Det visste jeg du skulle si. Men hva vil du gjøre, da?»

«Jeg drar tilbake til Dumlingene en gang til, for det ville Humlesnurr at jeg skulle,» sa Harry. «Men det blir et kort besøk, og etter det er jeg kvitt dem for godt.»

«Men hvor skal du gjøre av deg hvis du ikke skal tilbake til skolen?»

«Jeg tenkte jeg kunne dra tilbake til Gudriksdal,» mumlet Harry. Den tanken hadde kretset rundt i hodet hans siden den natta Humlesnurr døde. «For meg var det der det begynte, alt sammen. Jeg har bare på følelsen at jeg burde dra tilbake dit. Og så kan jeg besøke gravene til foreldrene mine. Det vil jeg gjerne.»

«Og så da?» sa Ronny.

«Så må jeg jo oppspore resten av malacruxene, da, ikke sant?» sa Harry. Han så på Humlesnurrs hvite grav, som speilte seg i vannet på den andre sida av sjøen. «Det var det han ville jeg skulle gjøre, det var derfor han fortalte meg så mye om dem. Hvis han hadde rett – og det er jeg sikker på han hadde – er det fremdeles fire igjen av dem etsteds. Jeg må finne dem og ødelegge dem, og etterpå må jeg gå løs på den sjuende delen av Voldemorts sjel, den han fremdeles går rundt med i kroppen, og det er meg som må drepe ham. Og hvis jeg møter Severus Slur underveis,» la han til, «så desto bedre for meg, og desto verre for ham.»

Det ble stille lenge. Mengden hadde nesten løst seg helt opp nå. De siste etternølerne tok en lang omvei rundt den monumentale Gnurrg, som holdt trøstende om broren sin. Gygrids ul av sorg gjallet fremdeles over vannet.

«Vi kommer dit, Harry,» sa Ronny.

«Hva?»

«Hjem til tanta og onkelen din. Og derfra blir vi med deg, samme hvor du skal.»

«Nei –,» sa Harry fort. Dette hadde han ikke tatt med i beregningen, han ville jo nettopp de skulle skjønne at denne farligste ferden måtte han legge ut på alene.

«Du sa til oss en gang at det var tid nok til å snu hvis vi ville,» sa Hermine stille. «Og tid nok har vi hatt, ikke sant?»

«Vi er med deg, samme hva som skjer,» sa Ronny. «Men du, kompis, du blir nødt til å komme hjemom oss før vi gjør noe annet, før Gudriksdal til og med.»

«Hvorfor det?»

«Bryllupet til Fleur og Rulle, ikke sant?»

Harry kikket forbløffet på ham. Den tanken at noe så normalt som et bryllup fremdeles fantes, forekom ham utrolig – og deilig.

«Ja, det må vi jo ikke gå glipp av,» sa han omsider.

Neven lukket seg automatisk om den falske malacruxen. Men tross alt, tross den mørke og slyngende veien han skimtet forut, tross det avgjørende møtet med Voldemort han visste måtte komme, om det gikk en måned, ett år eller ti, så kjente han at hjertet ble lettere ved tanken på at det fremdeles var igjen én siste, gyllen fredens dag å nyte sammen med Ronny og Hermine.

Tilgjengelige titler i Harry Potter-serien (i kronologisk rekkefølge)

Harry Potter og De vises stein
Harry Potter og Mysteriekammeret
Harry Potter og Fangen fra Azkaban
Harry Potter og Ildbegeret
Harry Potter og Føniksordenen
Harry Potter og Halvblodsprinsen
Harry Potter og Dødstalismanene

Les videre for det første kapittelet i den neste boken i Harry Potter-serien ...

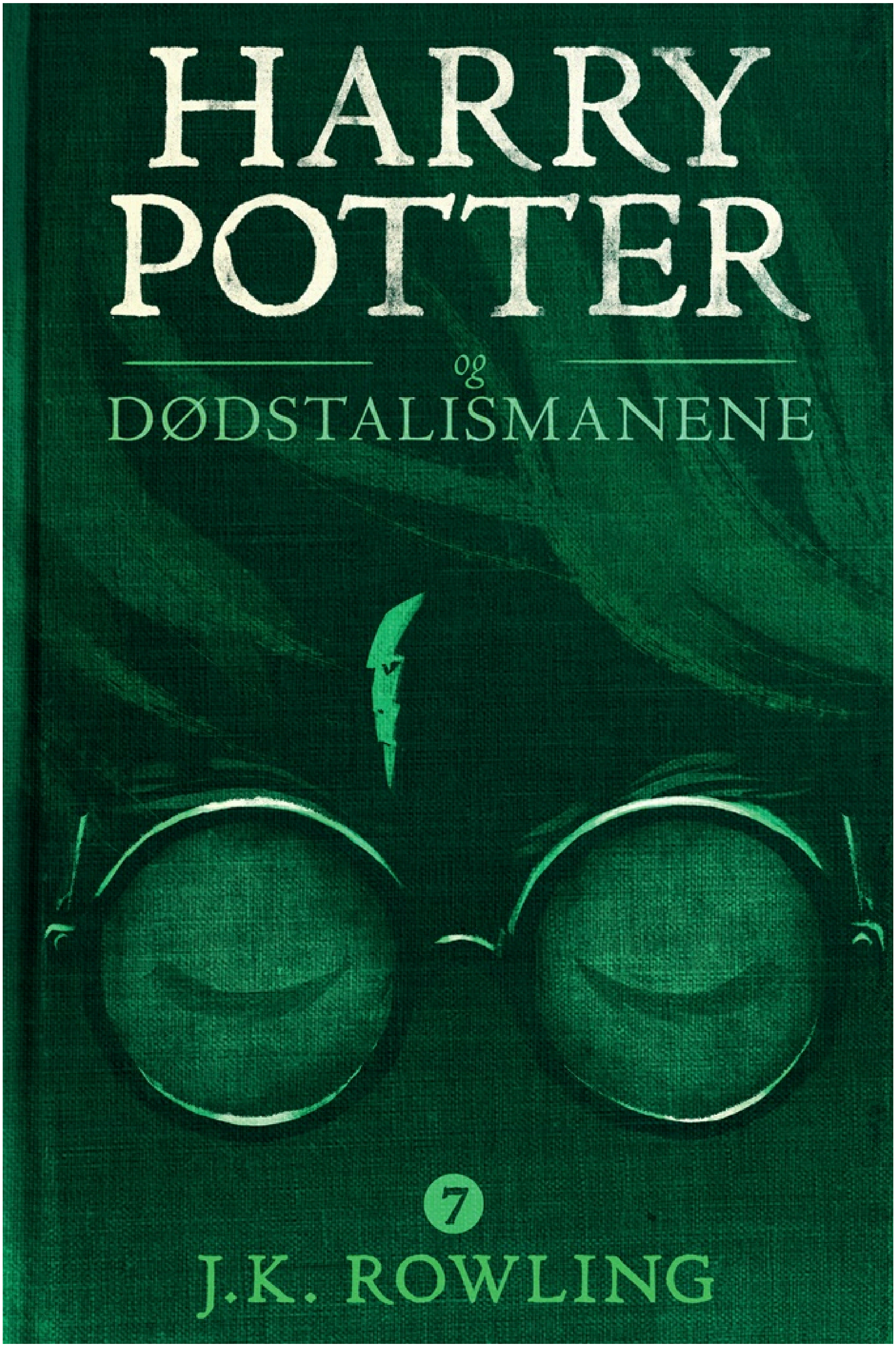
HARRY POTTER
og
DØDSTALISMANENE
7
J.K. ROWLING

KAPITTEL ÉN

MØRKETS HERRE MOT MÅLET

De to mennene dukket fram av ingenting, noen meter fra hverandre på den smale, månelyse veien. Et sekund ble de stående urørlige, hver med tryllestaven mot brystet til den andre, men så dro de kjensel på hverandre, stakk stavene bort under kappen og begynte å gå. De gikk i samme retning, og fort.

«Noe nytt?» spurte den høyeste av dem.

«Glimrende nytt,» svarte Severus Slur.

Til venstre for veien var det bare lavt, viltvoksende klungerkjerr, til høyre en høy, veltrimmet hekk. De lange kappene flakset rundt anklene der de marsjerte.

«Trodde nesten jeg kom for sent,» sa Øxodd. De barske trekkene flimret ut og inn av måneskinnet gjennom flettverket av greiner over dem. «Det ble litt kinkigere enn jeg hadde tenkt. Men jeg håper han blir fornøyd. Og du, det låter som *du* er trygg på en god mottakelse?»

Slur nikket, men kom ikke med noen detaljer. De svingte til høyre, inn i en bred innkjørsel. Den høye hekken fortsatte forbi den imponerende smijernsporten og forsvant av syne innover. Porten var stengt, men de saktnet ikke engang farten. Uten å si et ord løftet begge samtidig venstre arm, som i en slags hilsen, og gikk rett igjennom, som om det mørke metallet var røyk.

Barlindhekkene dempet lyden av skrittene. Fra høyre kom brått en rasling, og Øxodd trakk tryllestaven fort og pekte over hodet på den andre,

men så var det ikke annet enn en kritthvit påfugl som spankulerte majestetisk bortover toppen av hekken.

«Jo, Lucifus vet å sno seg. *Påfugler …*» Øxodd stakk staven tilbake under kappen med et snøft.

Fram av mørket for enden av den strake innkjørselen vokste et statelig herregårdshus. Det glimtet i lys gjennom sprossevinduene i første. Etsteds i den mørke hagen på den andre sida av hekken plasket et springvann. Grusen knaste under føttene da Slur og Øxodd skyndte seg mot hoveddøra, som svingte opp idet de nærmet seg, men det var ingen der som hadde åpnet den.

Hallen var stor, svakt opplyst og overdådig innredet. Det meste av det hellelagte golvet var dekket av et praktfullt teppe. Portrettene på veggene fulgte Slur og Øxodd med bleke øyne der de marsjerte forbi. De to mennene stanset foran en tung tredør, nølte et hjerteslag, og så trykket Slur ned bronseklinka.

Stua innenfor var full av folk – tause mennesker langs et rikt utskåret langbord. Det vanlige møblementet var skjøvet hulter til bulter inn mot veggene. Det eneste lyset kom fra et sprakende bål i den staselige marmorpeisen under et forgylt speil. Slur og Øxodd ble stående et øyeblikk på terskelen. Da øynene deres begynte å venne seg til det sparsomme lyset, ble blikket trukket oppover mot rommets mest påfallende trekk: en tilsynelatende bevisstløs menneskekropp som hang opp ned over bordet og snurret sakte rundt som om den dinglet i et usynlig tau. Kroppen speilte seg i speilet og i det blankpolerte treverket i bordplata under. Ingen av dem som satt under dette uvanlige skuet så på det, unntatt en blek ung mann som satt nesten rett under og tydeligvis ikke kunne la være å skotte dit opp annethvert minutt.

«Øxodd og Slur,» sa en høy, klar stemme fra bordenden. «Dere er like ved å være for sene.»

Den som snakket satt rett foran peisen, så med det samme var det vanskelig for de nyankomne å skjelne mer enn silhuetten av ham. Men da de kom nærmere, tonte ansiktet fram av tussmørket, hårløst, slangeaktig,

med spalter til nesebor og glimtende, røde øyne med loddrette pupiller. Han var så blek at det var som om han skinte med et perlemorsskjær.

«Severus, her,» sa Voldemort og viste til plassen til høyre for seg. «Øxodd, ved sida av Dolohov.»

De to mennene satte seg på de anviste plassene. De fleste av øynene rundt bordet fulgte Slur, og det var ham Voldemort snakket til først.

«Nå?»

«Herre, Føniksordenen akter å flytte Harry Potter fra hans nåværende tilfluktssted neste lørdag etter mørkets frambrudd.»

Interessen rundt bordet våknet merkbart. Noen stivnet, andre rørte seg urolig, men alle så på Slur og Voldemort.

«Lørdag … i mørket,» gjentok Voldemort. De røde øynene møtte Slurs svarte med slik intensitet at noen av tilskuerne så bort, formodentlig av frykt for selv å bli svidd av det brennende blikket. Men Slur møtte det rolig, og etter et øyeblikk krummet Voldemorts leppeløse munn seg i noe som minnet om et smil.

«Godt. Utmerket. Og denne opplysningen har du fra …»

«Den kilden vi snakket om,» sa Slur.

«Herre.»

Øxodd bøyde seg fram for å se bortover langbordet på Voldemort og Slur. Alle ansiktene snudde seg mot ham.

«Herre, jeg har hørt noe annet.»

Øxodd ventet, men Voldemort sa ikke noe, så han fortsatte: «Dandel, svartspaneren, kom til å røpe at Potter ikke skal flyttes før den trettiende, natta før gutten fyller sytten.»

Slur smilte.

«Min kilde har fortalt meg at de har planlagt å legge ut et falskt spor. Det må være dette. De har ganske sikkert brukt en forflokningsformel på Dandel. Det ville ikke være første gang, han er kjent for å være påvirkelig.»

«Jeg kan forsikre at Dandel virket helt sikker, herre,» sa Øxodd.

«Naturligvis er han sikker, hvis han har blitt forfloket,» sa Slur. «Jeg kan forsikre *deg*, Øxodd, at Svartspanerkontoret ikke kommer til å bidra

ytterligere til beskyttelsen av Harry Potter. Ordenen tror vi har infiltrert departementet.»

«Da er det i hvert fall én ting Ordenen har skjønt, da, ha?» sa en tettbygd mann et stykke bortenfor Øxodd, og den hese fnisingen hans ble gjentatt her og der langs bordet.

Voldemort lo ikke. Blikket hans hadde flyttet seg oppover, til kroppen som dreide sakte rundt over dem, og det så ut som han var fortapt i sine egne tanker.

«Herre,» fortsatte Øxodd, «Dandel tror det skal settes inn en hel avdeling svartspanere for å flytte gutten –»

Voldemort holdt en stor, hvit hånd i været, og Øxodd bråtidde, men glodde ergerlig mens Voldemort vendte seg til Slur.

«Hvor vil de gjemme gutten deretter?»

«Hjemme hos en i Ordenen,» sa Slur. «Ifølge min kilde er stedet rustet opp med all slags beskyttelse Ordenen og departementet til sammen kan prestere. Jeg tror det er dårlige sjanser til å få tatt ham når han først er der, herre, om da ikke departementet allerede er vårt før neste lørdag. Det gir oss i så fall en mulighet for å lokalisere og oppheve såpass mange av heksingene at vi kan slå oss igjennom resten.»

«Hva sier du, Øxodd?» sa Voldemort bortover bordet, og lyset fra bålet glitret nifst i de røde øynene. « *Vil* departementet være vårt før neste lørdag?»

På ny dreide alle hodene rundt. Øxodd akslet seg.

«På det punktet har jeg gode nyheter, herre. Jeg har – med store vansker, og etter adskillige anstrengelser – greid å legge en Befaliusforbannelse på Trivius Ffjoth-Ffjolne.»

Mange av dem som satt rundt, virket imponert. Mannen nærmest ham, Dolohov, med langt, forvridd ansikt, ga ham et klapp på ryggen.

«Det er en begynnelse,» sa Voldemort. «Men Ffjoth-Ffjolne er bare én enkelt mann. Grimst må være omgitt av våre folk før jeg slår til. Ett feilslått attentat mot statsråden vil sette meg langt tilbake.»

«Ja – ja, herre, det er sant – men som De vet, er Ffjoth-Ffjolne leder for Avdelingen for magisk justis og har dermed regelmessig kontakt, ikke bare

med statsråden selv, men også med lederne for alle andre avdelinger i departementet. Jeg tror det blir lett å underlegge oss de andre, nå som vi først har en så overordnet figur under vår kontroll, og deretter kan samtlige samarbeide om å ta knekken på Grimst.»

«Forutsatt at vår venn Ffjoth-Ffjolne ikke blir oppdaget før han har omvendt resten,» sa Voldemort. «Nå vel, det virker altså usannsynlig at departementet blir mitt før neste lørdag. Hvis vi ikke kan røre gutten på bestemmelsesstedet, må det dermed gjøres underveis.»

«Der har vi en fordel, herre,» sa Øxodd; det virket som han var ute etter anerkjennelse for nær sagt enhver pris. «Vi har greid å plante, ikke én, men flere folk i Avdelingen for magisk transport. Dersom Potter eksiverer eller bruker flumnettet, får vi vite om det straks.»

«Han kommer ikke til å gjøre noen av delene,» sa Slur. «Ordenen unngår alle former for transport som departementet kontrollerer eller regulerer. De har mistillit til alt departementet har hatt fingrene i.»

«Desto bedre,» sa Voldemort. «Da må han ut i åpent lende, og blir langt lettere å ta.»

Igjen kikket han opp på den sakte snurrende kroppen før han fortsatte. «Jeg skal selv ta meg av gutten. Det har vært gjort for mange feil når det gjelder Harry Potter. Noen av dem er mine egne. At Potter fortsatt lever, skyldes mer mine feiltrinn enn hans triumfer. »

Forsamlingen rundt bordet holdt engstelig øye med ham – etter ansiktene å dømme var samtlige redde for å få skylden for Harry Potters fortsatte eksistens. Men det var som om Voldemort snakket mer til seg selv enn til noen av dem, selv om han rettet ordene til den bevisstløse kroppen over dem.

«Jeg har vært uforsiktig, og dermed stilt meg åpen for uhell og slump, disse to tingene som kan velte alle andre planer enn de beste. Men nå vet jeg bedre. Jeg forstår de tingene jeg ikke forsto før. Det må være meg som dreper Harry Potter. Og det skal jeg.»

Ved de ordene, og tilsynelatende som reaksjon på dem, lød plutselig et skrik, et grufullt, langtrukkent ul av smerte og elendighet. Mange av dem rundt bordet kikket overrasket ned, for det lød som om lyden kom nedenfra.

«Ormsvans,» sa Voldemort, uten at den tankefulle, stillferdige tonen endret seg, og uten å ta blikket fra den snurrende kroppen over seg, «har jeg ikke nevnt noe om å holde fangen vår stille?»

«Jo, h-herre,» gispet en liten mann midtveis bortover bordet. Han hadde sittet så lavt i stolen sin at den ved første øyekast virket tom. Nå karret han seg ned fra den og pilte ut av rommet; det siste de så av ham var et eiendommelig glimt av sølv.

«Som sagt, jeg forstår allting bedre nå,» fortsatte Voldemort og så på ny rundt på de anspente ansiktene til sine tilhengere. «For eksempel trenger jeg å låne en tryllestav av en av dere for å drepe Harry Potter.»

Ansiktene rundt ham speilte bare sjokk – han kunne like godt sagt han ville låne en arm av en av dem.

«Ingen melder seg frivillig?» sa Voldemort. «La oss nå se … Lucifus, jeg ser ingen grunn til at du behøver noen stav lenger.»

Lucifus Malfang så opp. Huden hans virket gul og voksaktig i peisskjæret, og øynene var innsunkne og lå halvt i skygge. Stemmen var hes da han svarte:

«Herre?»

«Staven din, Lucifus. Jeg har bruk for den.»

«Jeg …»

Malfang skottet fort bort på sin kone, med det lange, blonde håret som hang nedover ryggen. Hun stirret rett framfor seg, minst like blek som han, men under bordet fant de slanke fingrene hennes håndleddet hans og klemte fort til. Da Malfang kjente berøringen, stakk han hånden i kutten, trakk fram en tryllestav og sendte den bortover bordet til Voldemort, som holdt den opp foran de røde øynene og gransket den grundig.

«Hva er den av?»

«Alm, herre,» hvisket Malfang.

«Og kjernen?»

«Drage – hjerterøtter av drage.»

«Bra,» sa Voldemort. Han trakk fram sin egen stav og sammenliknet lengden.

Lucifus Malfang rakte uvilkårlig hånden fram – et halvt sekund så det ut som han ventet å motta Voldemorts tryllestav i bytte for sin egen. Bevegelsen unngikk ikke Voldemort, som sperret øynene ondskapsfullt opp.

«Staven min, Lucifus? Gi deg *min stav?*»

Noen i forsamlingen knegget hånlig.

«Jeg har gitt deg friheten, Lucifus, var det ikke nok for deg? Men jeg har lagt merke til at du og familien din ikke virker særlig glade for tida … Hva er det ved min tilstedeværelse i ditt hjem som ikke passer deg, Lucifus?»

«Ingenting – ingenting, herre!»

«Tenk, slike *løgner*, Lucifus …»

Det var som om den lave stemmen fortsatte å hvisle selv etter at den grusomme munnen holdt opp å bevege seg. Noen av trollmennene kunne knapt holde tilbake en skjelving da hvislingen ble høyere, og de kunne høre noe tungt bukte seg over golvet under bordet.

Den svære slangen kom til syne og klatret sakte opp langs stolen til Voldemort. Tilsynelatende endeløst fortsatte den å strømme oppover og kveile seg over skuldrene hans. Halsen var på tykkelse med et mannslår, øynene med de loddrette pupillene blunket ikke. Voldemort klappet vesenet åndsfraværende med de lange, tynne fingrene, men den han så på var fremdeles Lucifus Malfang.

«Hvorfor virker Malfangene så misnøyde med sin skjebne? Er ikke min gjenkomst, min stigning mot makten, nettopp det de i årevis har påstått at de har ønsket?»

«Jo visst, herre,» sa Lucifus Malfang. Hånden skalv da han tørret litt svette av overleppa. «Visst ønsket vi det – *ønsker* vi det.»

Til venstre for Malfang kom det et pussig, stivt nikk fra hans kone, som unngikk å se på Voldemort og slangen. Til høyre satt sønnen Draco. Han hadde stirret opp på den slappe kroppen over dem, men nå skottet han fort på Voldemort og bort igjen med det samme, livredd for å møte blikket hans.

«Herre,» sa en mørk kvinne omtrent ved midten av bordet. Stemmen var halvkvalt av sterk følelse, «det er en ære å ha Dem her, i vår families hus. Ingen større glede kan tenkes.»

Hun satt ved sida av søsteren, like ulik henne i holdning og mine som av utseende, med sitt mørke hår og tunge øyelokk. Narsissa satt stiv og ubevegelig, mens Bellatrix bøyde seg fram mot Voldemort, for ord var ikke nok til å uttrykke hennes lengsel etter å være ham nær.

«Ingen større glede,» gjentok Voldemort. Han la hodet litt på skakke og stirret på henne. «Å høre det fra deg betyr meget, Bellatrix.»

Ansiktet hennes ble fylt av farge, og øynene av gledestårer.

«De vet at jeg ikke sier annet enn sannheten, herre!»

«Ingen større glede … selv målt mot den lykkelige begivenhet jeg hører fant sted i din familie i siste uke?»

Hun stirret på ham med halvåpen munn, tydelig forvirret.

«Jeg vet ikke hva De mener, herre.»

«Jeg snakker om din niese, Bellatrix. Og deres, Lucifus og Narsissa. Hun har nettopp giftet seg med varulven Remus Lupus. Så stolte dere må være.»

En eksplosjon av hånlig latter brøt ut rundt bordet. Mange bøyde seg fram og vekslet lystige blikk, og noen hamret med neven i bordet. Den store slangen uttrykte sin misnøye med spetakkelet ved å åpne gapet og hvese høyt, men dødseterne enset det ikke, så stor var begeistringen over å se Bellatrix og Malfangene ydmyket. Bellatrix' ansikt, som nettopp hadde rødmet av glede, ble nå bare rødflekket og stygt.

«Hun er ingen niese av oss, herre,» ropte hun gjennom munterheten. «Vi – Narsissa og jeg – har ikke vekslet et ord med søsteren vår siden hun giftet seg med den grumsen. Krapylet hennes har ingenting med oss å gjøre, og ikke noe beist hun måtte gifte seg med heller.»

«Hva sier du, Draco?» spurte Voldemort, og skjønt stemmen var lav, skar den lett gjennom hånlatter og spydigheter. «Vil du sitte barnevakt for hvalpene?»

Munterheten nådde nye høyder. Draco Malfang skottet livredd på faren sin, som bare stirret ned i fanget. Så fanget han blikket til moren. Hun ristet nesten umerkelig på hodet, før hun på ny festet blikket uttrykksløst på motsatt vegg.

«Det er nok,» sa Voldemort og strøk den sinte slangen. «Nok!»

Latteren døde umiddelbart.

«Mange av våre eldste slektstrær blir utsatt for smitte i årenes løp,» sa han. Bellatrix stirret på ham, åndeløst og bedende. «Da må dere beskjære deres, ikke sant, om det skal holde seg sunt? Skjære bort de greinene som truer stammens sunnhet.»

«Ja, herre,» hvisket Bellatrix, og nå svømte på ny øynene av takknemlige tårer. «Så snart vi får sjansen!»

«Den skal dere få,» sa Voldemort. «Og som i deres familie, så også i verden … Vi skal skjære bort all kreft som forpester oss, til bare de av rent blod er tilbake …»

Voldemort hevet Lucifus Malfangs tryllestav, pekte rett på den snurrende kroppen som hang over bordet og ga staven et ørlite vipp. Skikkelsen våknet til live med et stønn og prøvde å kjempe seg fri fra usynlige bånd.

«Kjenner du igjen gjesten vår, Severus?» spurte Voldemort.

Slur løftet blikket til ansiktet som hang der opp ned. Nå så alle dødseterne på fangen, som om de hadde fått tillatelse til å vise nysgjerrighet. Kvinnen fortsatte å dreie rundt, og idet ansiktet vendte mot peisilden, sa hun med sprukken, vettskremt stemme: «Severus! Hjelp meg!»

«Ja visst, ja,» sa Slur, mens fangen sakte dreide videre.

«Og du da, Draco?» spurte Voldemort og strøk slangen over snuten med den hånden som var uten stav. Draco ristet, eller snarere rykket på hodet. Nå som kvinnen hadde våknet, maktet han visst ikke å se på henne mer.

«Men du ville neppe tatt faget hennes,» sa Voldemort. «For de av dere som ikke vet det, har vi fått selskap her i kveld av Carita Borre, som inntil nylig underviste på Galtvort høyere skole for hekseri og trolldom.»

Her og der ved bordet kom det små, forstående utbrudd. En kraftig, krumrygget kvinne med spisse tenner kaklet.

«Ja … professor Borre lærte barn av hekser og trollmenn alt om gomper … at de er omtrent som oss …»

En av dødseterne spyttet på gulvet. Carita Borre hadde dreid rundt mot Slur igjen.

«Severus … vær så snill … å, vær så snill …»

«Stille!» sa Voldemort og vippet nok en gang med Malfangs tryllestav. Kvinnen ble taus som om hun hadde fått knebel. «Men for professor Borre

var det ikke nok å forderve og forurense unge trollmannsbarnesinn. I forrige uke skrev hun et lidenskapelig forsvar for grumser i *Aftenprofeten*, hvor hun sier at vi trollmenn må akseptere disse som stjeler våre kunnskaper, vår magi. At antallet renblodige synker, er en meget ønskverdig situasjon, mener professor Borre … hun vil ha oss alle til å parre oss med gomper … eller varulver, må vi tro …»

Denne gangen var det ingen som lo; raseriet og forakten i Voldemorts stemme var ikke til å ta feil av. For tredje gang hadde Carita Borre snurret rundt til hun hang ansikt til ansikt med Slur. Tårene sprutet fra øynene hennes og rant ned i håret. Slur stirret uttrykksløst tilbake mens hun sakte dreide videre.

«*Avada kadavra*.»

Glimtet av grønt lys opplyste hver krok av rommet. Med et øredøvende brak falt Carita ned på bordet, som skaket og knirket. Flere av dødseterne rykket baklengs i stolene. Draco falt ned fra sin.

«Middag, Nagini,» sa Voldemort lavt. Og den store slangen svaiet og buktet seg fra skuldrene hans og ned på det blankpolerte bordet.

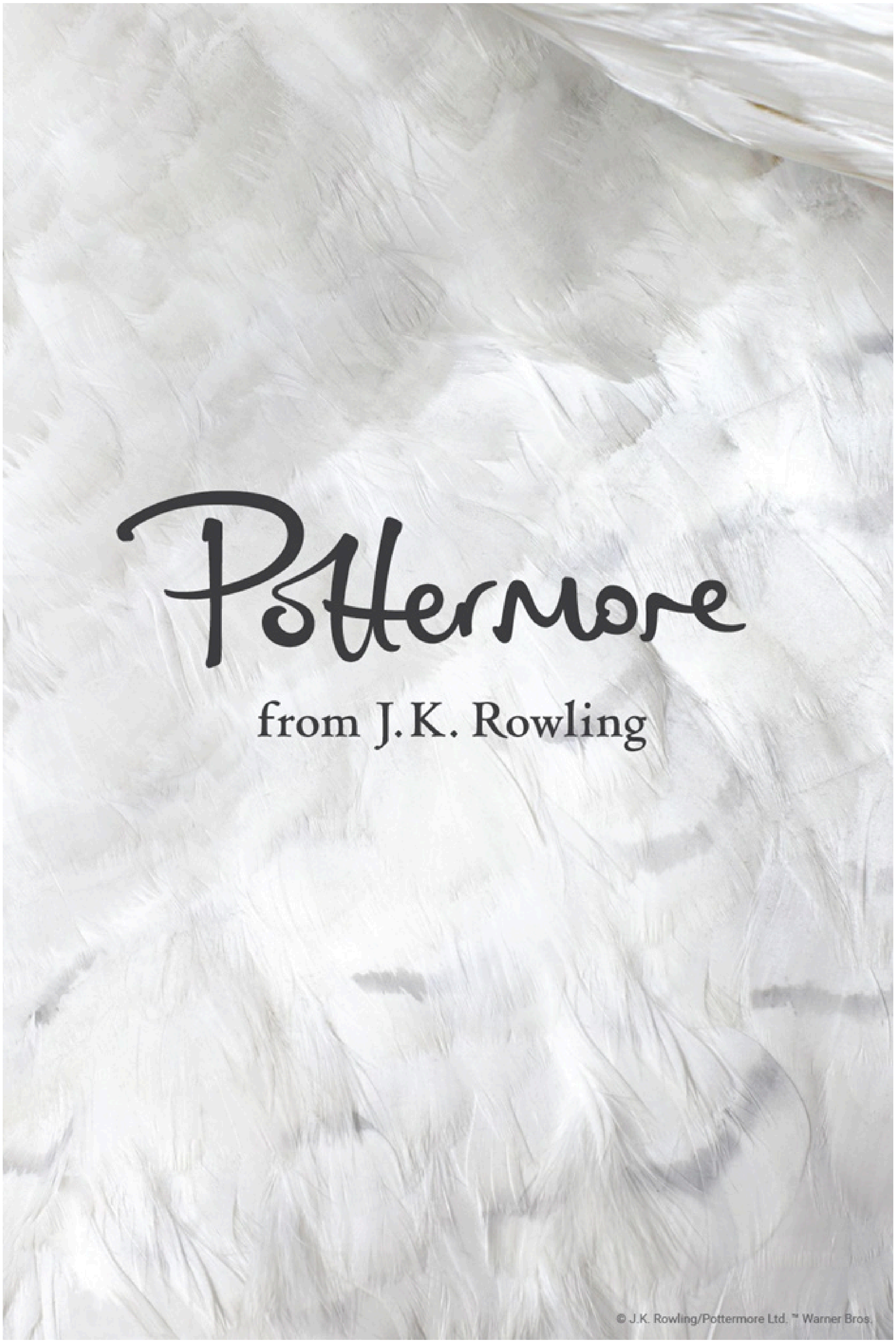
Pottermore
from J.K. Rowling
© J.K. Rowling/Pottermore Ltd. ™ Warner Bros.

Pottermore

from J.K. Rowling

Oppdag enda mer av J.K. Rowling's Wizarding World ...

Besøk www.pottermore.com, hvor din egen valgseremoni, eksklusiv ny tekst av J.K. Rowling og alle de siste nyhetene og artiklene fra Wizarding World venter på deg.

Pottermore, det digitale forlags-, e-handels-, underholdnings- og nyhetsselskapet fra J.K. Rowling, er den globale, digitale utgiveren av Harry Potter og J.K. Rowling's Wizarding World.Som det digitale hjertet av J.K. Rowling's Wizarding World, er pottermore.com dedikert til å åpne opp for fantasiens kraft. Her finner du nyheter, innslag og artikler i tillegg til nye og tidligere upubliserte tekster av J.K. Rowling.

Originaltittel: Harry Potter and the Half-Blood Prince

Oversatt fra engelsk av Torstein Bugge Høverstad

Med enerett. Ingen del av denne publikasjonen kan reproduseres, helt eller delvis, eller overføres i noen form eller på noen måte, elektronisk, mekanisk, via kopiering, registrering eller på annen måte, uten forutgående tillatelse fra forleggeren

Den digitale utgaven ble først utgitt av Pottermore Limited i 2016

Først publisert på trykk i Norge i 2005 av Cappelen Damm

Tekst © J.K. Rowling 2005
Forsideillustrasjon av Olly Moss © Pottermore Limited
Norsk oversettelse © Cappelen Damm

Harry Potter characters, names and related indicia are trademarks of and © Warner Bros. Entertainment Inc.

J.K. ROWLING’S WIZARDING WORLD TM J.K. Rowling and Warner Bros. Entertainment Inc.

Forfatterens ideelle rettigheter er vernet

ISBN 978-1-78110-177-3